КАМЕНЯРІ

1949-50

St. John's Institute Library
11024 - 82nd AVENUE
EDMONTON, ALBERTA.

ПРИСВЯЧУЄМО ЦЕЙ РІЧНИК УДІЛОВЦЯМ ІНСТИТУТУ ІМ. ПЕТРА МОГИЛИ. ЗА ІХ СТАРАННЯМ ІНСТИТУТ І ВСЕ, ЩО ВІН ПРЕДСТАВЛЯЄ, СТАЛО НАМ МОЖЛИВИМ.

Студенти Інституту ім. Петра Могили.
Саскатун, Саск.

ЗМІСТ

	Стор.
Каменярі (уривки)	5
Чи ми йдемо вперед?	6
Не забуваймо бурсацьке життя	7
Студентський Кружок Каменярі	8
Слово до студентів	9
Слово від капеляна	10
Чому Інститут?	11
Наші студенти	13
Наші абсольвенти	21
Про тих, що нема... з нами	29
Весільні дзвони	30
Прогрес	30
Хоронім рідне	31
По українсько-канадійському	32
Освіта та ліберальна демократія	33
Думи хорого	34
Наш суд страшний (карикатура)	34
Д.П. ("Дисплейсд Персон")	35
Дуб і ялиця	35
На виборах заряду	36
З веселішої сторінки наших університетників	37
Чому я святкувала свята вдома?	38
Сніг	38
Чи здійсниться сон?	39
Про дебати	40
Що і чому Альфа Омега	41
До мами	42
На Святий Вечір	43
Алегорія Інституту	46
Спис студентів	47
Статут Студентського Кружка	49
Збірка знимок	53
Оголошення	56

Іван Франко.

КАМЕНЯРІ

(Уривки)

Я бачив дивний сон. Немов передо мною
Безмірна, та пуста і дика площина,
І я прикований ланцом залізним стою
Під височенною гранітною скалою,
А далі тисячі таких самих, як я.

У кожного в руках тяжкий залізний молот,
І голос сильний нам з гори як грім гремить:
"Лупайте цю скалу! Нехай ні жар, ні голод
Не спинить вас! Зносіть і труд і спрагу й голод
Бо вам призначено скалу оцю розбить."

І всі ми вірили, що своїми руками
Розібємо скалу, роздробимо граніт;
Що кровю власною і власними кістками
Твердий змуруємо гостинець, і за нами
Прийде нове життя, добро нове у світ.

Оттак ми всі йдемо в одну громаду скуті
Святою думкою, а молоти в руках.
Нехай прокляті ми і світом позабуті!
Ми ломимо скалу, рівняєм правді путі,
І щастя всіх прийде по наших аж кістках.

ЧИ МИ ЙДЕМО ВПЕРЕД?

Редакційний Комітет.
Зліва направо: І. Скорець, Маруся Ткачик (редактор), С. Федак, В. Ґриба.

Знову шкільний рік кінчиться і студенти розїдуться на околиці — близькі й далекі. Хоч декотрі лише рік тут перебули, ви будете бачити в них велику зміну в поводженні і думанні. Ця зміна є пожадана, бо причина їх перебування була, щоб дечого навчитися. Чи того, чого ви сподіваєтеся від студентів Інституту? Було б добре нам стати і над цим подумати.

Кажуть нам люди, що Інститут тепер не є тим, чим був двадцять літ тому. Колись студенти частіше сходилися, обговорювали національні справи, часто робили концерти та представлення і, головно, в своїм вільнім часі інтересувалися лише українськими та інститутськими справами. Поза тим, що брали кляси в ріжних школах, вони не брали участи в діяльности поза Інститутом.

Тепер молодь думає інакше. Це не дивно . . . роки минають і з виростаючими молодими людьми можна сподіватися нових думок. Тепер є натиск до асиміляції. Ми бачимо, що коли ми хочемо себе показати українцями, мусимо вийти між чужі люди . . . Мусимо їм показати, що ми не лише вміємо танцювати та вишивати, але що вміємо разом з іншими працювати в згоді, обмінюватися думками та займати місця в керівництві наших околиць та нашого краю. Нам конечно

треба показати, що ми вміємо працювати в згоді між собою. Це нам дуже трудно зробити, коли ми візьмемо на увагу, кільки ріжних українських організацій є в Канаді. Не дивно, що багато чужинців не знають, хто і що таке українці. Але спитаймо в себе, чи ми знаємо? Не ділімо себе на такі малі кусники, що нас не пізнати.

Декотрі з нас говорять, що наша молодь лишає своє і йде працювати з чужими організаціями. Чи ми коли подумали над тим, що можливо ми самі цим молодим людям не дали нагоди чи признання? Бачимо щодня своїх співаків, музикантів і інших, які йдуть до чужих, бо їх свої не цінять.

Але те, що студенти беруть більшу участь поза Інститутом, а менше сходяться в товаристві, не значить, що вони занедбали своє рідне. Тепер Інститут, більш як коли, виконує свій обовязок — виховання студентів в українськім дусі. В Інституті студенти мають нагоду не лише вчитися своєї мови та традицій, але вчитися жити з іншими людьми. Для нас не є важним бути українцем самим для себе. Ми в першу чергу прагнемо бути українцями в згоді і гармонії з іншими народностями в нашім прибраним краю. Лише тоді ми покажемося вартими тої поваги, котрої ми бажаємо.

Редакція.

НЕЗАБУВАЙМО БУРСАЦЬКЕ ЖИТТЯ

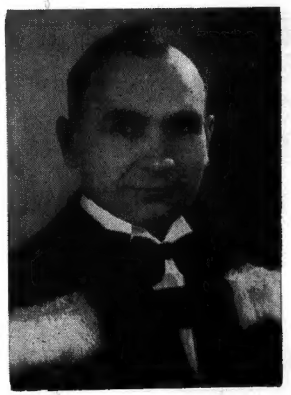

Олекса Гупка, B.A., B.Ed.
Голова Каменярів 1949.

Кожного року учні з ріжних місцевостей з відмінними думками й настроями зїжджаються до Інституту ім. П. Могили. Тут ми сходимося, радимося, обговорюємо справи. Так зростають та цвітуть особисті здобутки в викругленім суспільнім житті. Це виробляє нас досконалими громадянами нашої країни Канади.

Ця нагода є тут для кожного питомця Інституту. Ті, що брали більшу участь в діяльности кружка "Каменярі" та інших подібних діяльностях, скористали пропорційно. Впродовж цілого року близько познакомилися з багатьома студентами і дійсно набули багато товаришів і товаришок.

Надходить закінчення кляс і наближається той час, коли студенти будуть розїжджатися в ріжні сторони. Тому вже

відчуваємо ту тугу, яка є неминуча в такі хвилини.

Тому закликаю вас, Каменярі: "Не забуваймо бурсацьке життя! Будьмо добрими українцями, а ще ліпшими канадійцями!"

Олекса Гупка.

СТУДЕНТСЬКИЙ КРУЖОК КАМЕНЯРІ

Леон Скорець, В.А.
Голова "Каменярів" 1950.

Студентське Товариство "Каменярі" вже довший час продовжує свою діяльність. За молодих літ це товариство мусіло брати під увагу трудні й важні справи, а саме — справи національні. Тоді також члени цього товариства боронили свою церкву, яка тоді заіснувала в Канаді. Тоді в дійсности Каменярі лупали скалу, — і тому теперішній генерації вже багато легше провадити свою працю, бо наша церква вже добре збудувалася й українців признають як громадян Канади.

Кружок Каменярі далі дає нам нагоду брати участь у ріжних його діяльностях — промови, дебати, приготовлення концертів, українських танців і т. д. Ми маємо нагоду побачити і вивчити з великою приємністю ту тяжку працю, яку нам здобули діячі.

У час нашого побуту в Інституті ми повинні скористати якнайбільше, бо ця програма має на увазі приготовити нас до щасливого громадського життя.

Я бажаю Товариству "Каменярі" якнайкращого успіху і сили в майбутньому.

Жарти.

Олеся Іванишин: Як то, аби я не знала, що зробив Наполеон? Та ж я ходжу до школи — дурна!

Ольга Іванишин: То правда, ти й додому дурна приходиш.

Стефка (до мами): Мамо, бийте Івася, він каже, що я дурна!

Мама (до Івася): Івасю, перепроси Стефку, і то зараз.

Івась: Я дуже жалую, Стефко, що ти дурна.

СЛОВО ДО СТУДЕНТІВ

Дм. Добровольський.
Ректор.

Ми пройшли далеку дорогу від приїзду наших дідів та родичів до Канади. Починаючи майже без засобів, вони сьогодні зросли у велику силу. Всі здобутки творили вони самі, без чужої помочі, а своєю власною працею, щоб задовольнити свої духові потреби. Вони творили їх тому, що хотіли жити, хотіли рости, хотіли творити. Всі установи були засновані для нашого духового розвою. Тому важним є, щоб ми знали, що нас чекають жертви і труди.

Людина вчиться на те, щоб стати кращим громадянином світу, щоб навчитися служити. Світ завдячує своєму поступові тільки тим людям, що віддавали свої знання і здібности для високих та взнеслих ідей.

Студенти, це молодь, на яку старше громадянство передає всі свої обовязки, ставить перед ними свої здобутки, успіхи та невдачі. Студенти, як завтрішні громадяни, що продовжуватимуть на шляху поступу розпочате батьками діло, несуть смолоскипи у дальші сторони.

Дуже часто чуємо нарікання молоді, що життя ошукує її — не дає їй нагоди на реалізовання своїх мрій. Кажуть, що тепер нема вже тих нагод, що колись були. Чи слушні такі думки, чи правда, що молодь не має нагоди?

Всі ці нагоди є перед нами, але в якій мірі скористаємо з них, — буде залежати лише від нас. Коли будемо мати певне зацікавлення, то буде певна користь. Це правда, що тепер є більша компетиція, як була колись, що тепер треба більшої спеціялізації, більшої підготовки, та це лише доводить, що треба лише триматися часу і бути підготованим до приняття тих нових обовязків.

Поле для праці є велике. Безмірно більше, як те, що було перед нашими батьками. Перед нами більший світ до здобуття, ніж той, що був перед нашими батьками.

Як громадяни цієї країни, ми повинні брати повну участь в житті Канади. Багато з нас родилися вже в Канаді, і наша участь не повинна обмежуватися до того, щоб здалека приглядатися. Ми повинні виконувати не тільки свої грома-

дянські обовязки, але й проявляти ініціятиву й давати провід. Перед молоддю стоїть велике завдання.

Дм. Добровольський, ректор.

СЛОВО ВІД КАПЕЛЯНА

о. Т. Ковалишин.
Капелян.

Минає ще один рік перебування студентів в Інституті ім. П. Могили в Саскатуні. Я щасливий, що маю нагоду бути капеляном цих молодих людей. Незадовго багато з них повиходить на своє власне господарство і вже самостійно будуть рядити своїм життям, а то ще й вести других. Вони стануть на нову дорогу, що про неї св. Письмо каже: "По цій бо дорозі ви досі не ходили". Це буде шлях нових спроб, нових життєвих констеляцій, нового досвіду — нерівний, непрямий і неповторний, а до всього ще й ховзький. На цім новім шляху треба всім керівника, щоб провадив і заохочував.

Аж до цього часу молоді люди були під опікою. Виховували їх учителі, поправляв Інститут. У всіх, отже, рішеннях, вони оглядалися на руку якогось керівника. Але надходить час вийти в чуже бкруження, стати на власні ноги, напростати руки. Нові, незнані лиця, інші характери, колізії прав і обовязків своїх і чужих, та ще небезпеки і спокуси неперебуті. Трівогою проймається хоч би й найвідважніше серце кожного перед тим, що прийде. Високі надії освітлюють їм будучність з її вимріяними успіхами; і в чесній свідомості своєї мужньої відповідальности вони лишають батьківський дім з певною охотою, що притамовує навіть гіркість прощання з родичами. Однакож у глибині душі кожний відчуває тремтіння перед надходячим. Ріжні думки хвилюватимуть душу. Як стати на нові позиції та чесно встояти на них, щоб найти сенс і ціль життя для себе, принести користь для суспільства, а все робити на славу Богові.

От я і звертають до тих, що виходять на новий їм шлях, і закликаю постійно вдаватись до Господа Ісуса. Нехай ваша душа все відчуває вплив Його любови, нехай ваші очі

кожночасно бачать його святі приміри, нехай ваша віра буде Його вірою, що викривлені речі напростовує, а дороги вирівнює. Моряк орієнтується по сонцю. Рівнож і ви постійно глядіть на своє Сонце Праведности, і ви завжди віднайдете себе у морі життя. Бог є компасом для зблудивших. Нехай ніщо у вашім житті не перешкодить вашому відношенню до Нього. Ні зарібки, ні розваги, ні честь, ні мода чи похвали, — нехай не перервуть вашої злуки з Богом у дорозі, що нею "досі ви не ходили". Повсякчасно звертайтесь до Нього й не заходьте туди, звідки Його неможливо бачити, бо лише з Ним можна переходити місця, де людська нога передтим ще не була.

Свящ. Т. Ковалишин.

ЧОМУ ІНСТИТУТ?

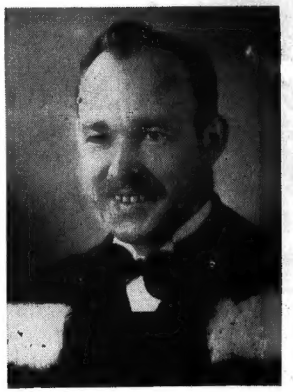

В. Буряник, B.A., L.L.B.
Голова Дирекції.

Знов рік кінчиться і ви в короткім часі будете розїздитися до своїх домів. Через ту причину добре стриматися і подумати про минулий рік. Як станемо і подумаємо, стає питання . . . Чому ви знаходитеся в Інституті ім. Петра Могили?

Причини ви дали б нам ріжні, але дозвольте мені сказати вам, чому ви перебуваєте в Інституті.

Прибувши до Інституту ви починаєте відчувати спільне життя, яке існує між студентами. Ви відчуваєте, що живете в своїм другім домі, бо цей дім, так як ваш родинний дім, був здобутий силами ваших тяжко працьовитих батьків. Ви відчуваєте себе як один з великої родини — пізнаєте, що ви подібні до тих, між котрими ви знаходитеся. Ви бачите красу в звичайнім щоденнім життю. Краса бурсацького життя розтелюється перед вами, як почуєте звуки народної пісні і музики, бо ви це любите ще від молодечих літ. Скоро ви пізнаєте приятелів і зачнете працювати спільно з ними. Ви також скоро побачите, що бурсацькі двері — це двері до науки, якої ви шукаєте і покладаєте свою силу, щоб її здобути. Ви вчитеся рідної пісні, історії, літератури, одним словом, такої науки, якої ви не знайдете деінде, а якої вам по-

трібно тепер, а ще більше пізніше. Ви маєте нагоду розвивати свою здібність в організаційному житті, коли ви займете своє місце на студентських зборах. Ви маєте нагоду висловлювати свої думки перед гуртом, але також виконувати поважну частину організаційної праці для загального добра свойого гуртка.

Оцей взірець студентського життя відповідає на питання. Ми віримо, що ви зміцните це наше бурсацьке життя і передасте тим, котрі за вами прийдуть.

Дирекція бажає кожному зокрема вам якнайкращих успіхів у ваших іспитах і у вашім життю.

Василь Буряник.

Чекаємо, чекаємо і ще не скінчив!

НАШІ СТУДЕНТИ

(Перший ряд (зліва направо): Надія Клюкевич, Стефанія Чорній, Наталя Ларіоник, Оля Кінащук.
Другий ряд (зліва направо): Роман Свистун, Василь Пилипов, Іван Сирник, Павло Глек, Орест Кінащук, Василь Ярема.

Надія Клюкевич походить з Мічам, Саск. Учащає до Нютена й бере 12 клясу. Ще не знає, що вона буде робити, як скінчить вищу школу. Бажаємо їй щастя.

Стефанія Чорній походить з Клир, Саск. і відвідує дванадцяту клясу в Нютена. Вона перебуває третий рік в Інституті, бере активну участь у студентськім житті. Стефанія любить грати галки, совгатися і танцювати. У своїх мріях Стефанія бачить себе норсою.

Наталя Ларіоник походить з Дейвис, Саск., учащає до Нютена Каліджет, де вчиться у дванадцятій клясі. Сподівається на другий рік йти до університету. Амбіція — бути доброю професоркою.

Оля Кінащук походить з Ватсон, Саск. Ходить до Текнекал Каліджет, де побирає 12 клясу. Хоче продовжувати студії і стане норсою.

Роман Свистун бере дванадцяту клясу в Нютена Каліджет. Це його другий рік в Інституті. Він дуже цікавиться Інститутськими життям. Його інтереси є спорт і гарні дівчата.

Василь Пилипов походить з Габард, Саск. і бере дванадцяту клясу. Василь наш дуже здібний дебатант, котрий затримав нам дебатову чашу на наступний рік. Василь мріє студіювати аґрономію при університеті.

Іван Сирник походить з Бюкенен і бере дванадцяту клясу в Нютена. Іван дуже інтересується спортом; головно гакі, галку і ін.

Павло Глек походить з Енгелфелд, Саск. Цей веселий кавалер перший рік в Інституті, але йому здається, що вже пятий. Ходить до Нютена, бере 12 клясу і каже, що він добрий студент з історії. Мріє стати адвокатом або учителем.

Орест Кінащук. Цей хороший молодець походить з славного міста Ватсон. Він бере дванадцяту клясу в "Текникал Калиджет". На другий рік думає учащати до університету.

Василь Ярема приїхав до нас з Бюкенен і побирає дванадцяту клясу. Василь любить спорт і думає колись бути учителем.

Євген Франко прийшов до Саскатуну до школи, бо батьки вже не знали, що з ним робити. Тепер він з Інституту учащає до Нютена; батьки вдома мають спокій, а ректор клопіт. Він бере дванадцяту клясу і хоче бути вчителем. (Нема на знимці).

Богдан Кудрик походить з Квил Лейк, Саск. і учащає до Нютена, де побирає дванадцяту клясу. Це є Богданів другий рік в Інституті і він показується взірцевим студентом. (Нема на знимці).

Перший ряд (зліва направо): Оля Гнатюк, Оксана Ніконець, Одарка Дух, Оксана Котелко, Анна Завальська.
Другий ряд (зліва направо): Зенон Ременда, Олеся Іванишин, Анна Дудчишин, Марія Скорець, Оля Вінтоник, Петро Бусько.
Третий ряд (зліва направо): Дмитро Никифорук, Орест Сохоский, Роман Сирник, Орест Решітник, Володимир Сірий, Михайло Король.

Ольга Гнатюк з Гилберт Плейнс, Ман., бере одинадцяту клясу в Нютена. Як Бог допоможе, то буде вчителювати.

Оксана Ніконець є з Ервуд, Саск. Це її перший рік при Інституті. Вона вчиться в девятій клясі при Нютена. В неї є усміх і милі слова для всіх.

Одарка Дух прийшла до Інституту зі Смокі Ридж, Саск. В Нютена Каліджет бере девяту клясу.

Оксана Котелко походить з Кадворд, Саск. і вчиться в девятій клясі при Нютена. Оксана є дуже тихої вдачі. Ми вже мали нагоду чути, як вона гарно співає.

Анна Завальська походить з (не подано місцевости), Саск. В Нютена бере одинадцяту клясу. Мріє бути вчителькою. Анна є дуже амбітною і показує здібність в своїй роботі.

Зенон Ременда з Мікадо, Саск., вже другий рік при Інституті. Вчиться в одинадцятій клясі. Його здібність на скрипці веселить не одно серце, але крім цього Зенон займається ще більш серйозними справами... бо грає в симфонічній орхестрі і грав в орхестрі, як університет влаштував свій музикальний "Иф ю плійз".

Олеся Іванишин з Карворд, Саск., учащає до Нютена, де побирає десяту клясу. Олеся любить совгатися і "бовлінг". Вона каже, що хоче бути норсою. Лесині чорні очі чарують нас.

Анна Дучишин походить з Габард, Саск. Ходить до Нютена й бере 11 клясу. Дуже любить хлопців, пускає свої очі за ними.

Марія Скорець з Бюкенен, Саск., бере одинадцяту клясу при Нютена, і вже другий рік відвідує Інститут.

Оля Вінтоник походить з Ришард, Саск. Бере 10 клясу в Текникал Каліджет. Любить совгатися і дивитися на хлопців. Думає знову вертатись до бурси і продовжувати свої студії.

Петро Бусько з Тадмор, Саск. Перший рік в Інституті і дуже цікавиться Інститутськими справами. Ходить до Нютена до 9 кляси.

Дмитро Никифорук, тихий працьовитий студент з Ешвил, Ман. Він дуже добре пописується в одинадцятій клясі в Технічній Школі. Дмитро каже, що любить перебувати в Інституті і думає бути тут на другий рік. Прагне бути механіком, а потім женитися!

Орест Сохоский — один з приємних, чорнобривих хлопців. Він походить з Норт Бетлфорд і ходить до Нютена Каліджет. Орест любить музику, спорти і гарних дівчат. Хоче бути летуном.

Роман Сирник походить з славного міста Бюкенен. Він ходить до Нютена Каліджет і вчиться в одинадцятій клясі. Дуже здібний у спорті, 1949 року виграв нагороду. Як скінчить дванадцяту клясу, то буде відвідувати університет.

Орест Решітник походить з Витков, де закінчив 10 клясу. Тепер бере 11 клясу в Нютена Каліджет. Любить "ковкс" і розмовляти з дівчатами на всякі теми. Любить ходити на прохід, коли місяць ясно світить, але не сам . . .

Володимир Сірий походить з Мус Рейндж. Ходить до Нютена і бере 11 клясу.

Михайло Король походить з Флорал, Саск. Бере механічний курс в Текникал Каліджет, разом з цим відвідує одинадцяту клясу.

Анна Войціховська з Тарнополь, Саск. Бере в Текникал Каліджет дванадцяту клясу. На другий рік думає брати торговельний курс. Тиха, працьовита та поетична дівчина. Бажаємо їй успіхів. (Нема на знимці).

Перий ряд (зліва направо): Роман Котелко, Ольга Зипчин, Орися Солтис, Оля Кульчицька, Маруся Лисиця, Миколай Лозовчук.
Другий ряд (зліва направо): Гриць Гриців, Маруся Бойчук, Галина Кривоблоцька, Анна Кінар, Ірина Волощук, Андрій Денисик.
Третий ряд (зліва направо): Адвин Малещак, Миколай Смиснюк, Василь Вінтоник, Гриць Михайло Гриців.

Роман Котелко каже, що походить з Кадворд, але непевний. Він є один з тих, що як спить, то їсти не просить. Роман має замилування до фармерки і повертається до неї що весни. Підчас зими він бере короткий курс при Текникал Каліджет. Цього року вчиться "дрефтінг" і майстерства. Роман має тиху вдачу і почуває себе щасливим, якщо самотний.

Ольга Зипчин походить з Гефорд, Саск. і відвідує Нормал. Ми віримо, що Оля буде добра вчителька.

Орися Солтис з Сторджис, ходить до Нормал. Вона любить малих дітей. Ми віримо, що з неї буде добра вчителька. Бажаємо їй якнайкращих успіхів у житті.

Оля Кульчицька походить з містечка Медов Лейк, де виросла і скінчила вищу школу. Тепер ходить до Нормал. Оля дуже тиха дівчина і нам тяжко повірити, що Юлія є її сестрою (бурсачка минулого року).

Маруся Лисиця з Тарнополь, Саск., майбутня вчителька, дуже приємна дівчина. Любить гачкувати і жартувати і мріє їхати до дому. Бажаємо їй та її учням гарних успіхів в майбутньому.

Миколай Лозовчук походить з Гефорд і ходить до Нормал з надією, що буде вчителем. Миколай бере активну участь у студентському житті і був вибраним писарем СУМК у Саскатуні.

Гриць Гриців походить з Рак, Саск., і ходить до учительської школи. Кажуть, що чомусь його думки все вертаються до "Ебердін". Не знати чого?

Маруся Бойчук походить з Клир, Саск. Ходить до "Тек" і бере курс торгівлі. Любить совгатися, слухати "мистері сторіс" і хотіла б, щоб ректор дозволив дівчатам до пізної ночі говорити байки.

Галина Кривоблоцька походить з Ст. Валберг, Саск., де скінчила дванадцяту клясу. Тепер бере учительський курс. Галина є амбітною і бажає бути доброю учителькою.

Анна Кінар закінчила курс торгівлі в Текникал Каліджет, а тепер працює. Анна, наша блъондинка, бере живу участь в бурсацькому житю. Любить танцювати та жартувати.

Ірина Волощук походить з Салтковтс, Саск., де покінчила вищу школу і тепер записалася на торговельний курс. Ірина після закінчення науки хоче працювати в Саскатуні. Дуже любить вишивати.

Андрій Денисик походить з Семберг. 12-ту клясу закінчив у Принс Алберт Каліджет Інститут. Тепер ходить до Нормал, де бере учительський курс. Любить бескет бал і монополі. Також любить дівчат. Часто ходить на прохід, як місяць зійде, і часто вертається пізно. Не знати, хто його так довго затримує в парку?

Адвин Малещак походить з Фом Лейк, Саск. Публичну і частину вищої школи покінчив у Линтло, Саск. В 1947 році прибув до Інституту і закінчив вищу школу. Адвин відвідував одного року університет при відділі фільософії. Цего року він вписався на учительський курс і на другий рік думає учителювати.

Миколай Смиснюк з Бедфордвил, ходить на учительський курс. Миколай минулого року відвідував університет. Це його третий рік при Інституті. Віримо, що Миколай буде успішним учителем.

Василь Вінтоник, молодий фармер з Ришард, Саск. Бере механічний курс при Текникал Каліджет. Василь має честь бути президентом у своїй клясі. Його охота є бути "моторовим доктором".

Гриць Михайло Гриців походить з Рак, Саск., і відвідує учительську школу. Ми ніколи не певні, чи він є він і чи він перший Гриців брат . . .

Яків Котелко походить з Карпентер, Саск. Він з нами був короткий час, коли брав курс агрономії при "Вокишонал Трейнінґ Скул". Яків був дуже тихий студент і ми на него маємо велику надію. (Нема на знимці.)

Вероня Лесченська з Алвена, Саск., брала курс торгівлі. Кажуть нам, що Вероня збиточна і любить забавлятися. Вероня лишила нас в лютому і тепер вдома. (Нема на знимці).

Микола Смиснюк походить з славного міста Йорктон. Він один з активніших хлопців і як всі, бере участь в ріжнім спорті, а найбільше в "гакі". Микола ходить до нормальної школи. Ми всі думаємо, що він буде мати добрий успіх на його вибраній ниві.

Перший ряд (зліва направо): Нестор Войціховський, Доско Мазурик, Василь Ґриба, Леон Скорець, Ілля Федак.
Другий ряд (зліва направо): Олекса Гупка, Маруся Ткачик, Ольга Іванишин, Ольга Шклянка, Олег Чорнейко.
Третий ряд (зліва направо): Василь Скварчук, Роман Шклянка, Степан Арсенич, Павло Писик.
Четвертий ряд: Людвик Кий, Володимир Тарнопольський.

Нестор Войціховський бере при університеті другий рік курс фільософії і студіює словянські мови. Нестор любить грати "гокі" і тепер є начальником забавового комітету при "Каменярах".

Доско Мазурик походить з Керот Ривер, Саск., де скінчив 12-ту клясу. Це його перший рік в Інституті і також перший рік при університеті, де студіює педаґоґію. Він є тихої вдачі і має надзвичайний вплив на дівчат. Амбіція — побачити одну з його "пин-ап".

Василь Ґриба походить з Норквей, Саск. Там він виріс і скінчив вищу школу. В 1946 році прибув до Інституту й ходив до учительської школи. Учив в 1947, '48 і '49-ім році. Минулої осени вернувся до Інституту, й тепер ходить до університету. Бере курс фільософії.

Ілля Федак, це один з наших поважних, чорнобривих студентів. Він є вчитель, любить сваритися, битися і брати участь в іншому подібному "спорті". Його постійний інтерес є в Фом Лейк, але тато і мама живуть у Паркервю. Бере другий рік педаґоґічний курс в університеті.

Ольга Іванишин. Маємо між собою гарну, чорнобриву студентку Олю Іванишин, котра ходить другий рік до університету і вчиться на норсу. Прийшла до нас з Кадворт і перебула з нами четвертий рік. Вона дуже любить ті дивні машини, що називаються "еропляни", і колись хоче бути "стюардес". Вона є чемна, тиха дівчина і студенти її люблять за ту прикмету, що називається "майдінґ юр овн бизнес!"

Роман Шклянка походить з Гефорд, де закінчив 12-ту клясу. Бере інжинерський курс в університеті. Любить "ковкс", дівчат і танці в Нормал.

Степан Арсенич походить з Винипеґу, де закінчив вищу школу. Він має багато інтересів, а саме: музику... (оперу), "бескет бал" і дівчат. Степан бере перший рік фільософію і думає бути адвокатом. Він грає "бескетбал" при університеті, і є членом штабу, що видає університетську радіо-програму.

Павло Писик походить з Бойл, Алта., де ходив до публичної й вищої школи. Тут, в Саскатуні, відвідує університет і берек курс "артс". Каже, що любить Саскатун і не хоче додому їхати. Має певні причини . . .

Володимир Тарнопольський походить з Ґронлид, Саск. Бере перший рік "артс" в університеті. Володимир був один з дебатантів з цего Інституту в дебаті з Колеґією. Є кадетом при маринарці і буде над морем цего літа. Мрія — переїхати весь світ.

Степан Федак — один з наших славних поетів в Інституті. Каже, що на другийп рік видасть книжку своїх поезій. Сниться завжди йому та школа коло Кінлок, і він каже, що поїде туди по іспитах. Однак ми знаємо, що школа до него листи не пише що суботи. Бере "артс" і "комерс" в університеті. (Нема на знимці.)

Ґеня Николаїшин з Ґилберт Плейнс, Ман., перший рік студіює в університеті фільософію. За короткий час Ґеня показалася щирою членкою нашого ґуртка. Ми всі бажаємо, щоб вона вернулася до нас на другий рік. (Нема на знимці.)

Ярослав Сенів з Єлов Крік, вписаний на медичний курс в університеті. Крім того, що це дуже трудний курс, Ярослав виграв стипендію Альфа Омеги і ще має час цікавитися лекшими справами життя. Ми терпеливо очікуємо того дня, коли він стане доктором. Бажаємо йому щастя. (Нема на знимці.)

Фіялка Керелюк з Інсінґер, Саск., бере "Домашне Господарство" при університеті. Фіялка дуже тиха дівчина... кажуть нам, що вже дуже тиха.

Питання: Хто прасує, як ти скінчиш?
Відповідь: Як я скінчу, то буде Оля, Анна, Маруся, Леся, Соня, Стефаня, а відтак ти.

НАШІ АБСОЛЬВЕНТИ

ДМИТРО ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ

Дм. Добровольський, B.S.A.

п. Дм. Добровольський народився і виріс на фармі в Ґронлид, Саск. В 1939 році він став питомцем Інституту, коли прибув до учительської школи. Видно, що йому дуже Інститут сподобався, бо від тої пори він багато свого часу перебув тут.

Впродовж кількох літ п. Добровольський учителював. Потім обовязок повів його на оборону свого краю. Він вписався до летничої служби і служив там за інструктора.

По війні п. Добровольський вписався на курс агрономії при Саскачеванськім Університеті і знову прийшов до Інституту. В 1948 році вибрано його ректором Інституту. Того самого року він одружився з панною Марусею Максимишин, яка походить з Мічам. Цієї весни п. Добровольський одержу степень B. Sc. Agr.

Ми ґратулюємо п. Добровольському за його успіх в науці як і за добре провадження нашого Інститутського життя й бажаємо панству Добровольським всего найкращого в будуччині.

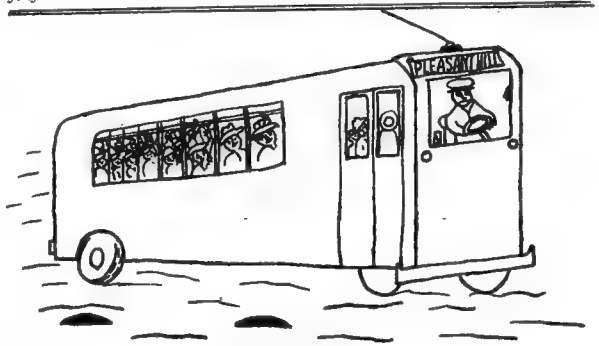

Ідем до церкви.

ПИТОМКА ІНСТИТУТУ ІМ. П. МОГИЛИ ОДЕРЖАЛА НАЙВИЩЕ ВІДЗНАЧЕННЯ

Савеля Федорук, В.А. (Honors)

В неділю, 29 травня, в Інституті ім. Петра Могили в Саскатуні відбулося публичне прийняття в честь цьогорічної абсольвентки саскачеванського університету панни Савелі Федорук, яка одержуючи степень Б.А., з високим відзначенням, здобула найвищу нагороду і признання від університету у формі золотої медалі, т. зв. "Говернор-Дженерал Медал". Цю медалю одержують лише ті, що здобувають перше місце в університетських студіях. Цього року панна С. Федорук цю почесть здобула тим, що вивязалася першою між около 1500 студентами, що покінчили свої курси.

Для українців так в провінції Саскачеван як і цілої Канади це неабияка честь мати таку визначну студентку, як панна Федорук. Своїм осягненням вона принесла славу цілому українському загалові. Здобуваючи це чільне місце в університетських студіях, вона вивищила не лише себе, але і нарід, до якого належить. Тим більше тому, що президент саскачеванського університету д-р Дж. С. Томсон, на засіданню Професорської Ради, спеціяльно заявив, що цього року Комітет Нагород не мав жадної трудности у виборі найвизначнішої студентки. Це місце одноголосно признано панні Федорук. Президент додав, що саскачеванський університет дійсно був щасливий, маючи в своїх рядах таку визначну силу, як Савеля Федорук.

Ось короткий життепис цієї визначної абсольвентки.

Родилася вона около двадцять літ тому в Саскачевані. Батьки її відомі тромадяни в провінції, де пан Теодор Федорук учителює вже поверх 25 літ. Свою початкову науку Савеля скінчила в публичній школі у Врокстон, Саск., а вищу освіту здобула в 1946 р. у Виндзор, Онт., де через чотири роки студій постійно стояла на першому місці в клясах. Там вона також брала головну участь в різних атлетичних і спортових змаганнях.

В тягу своєї спортової активности вона здобула девять шкільних відзнак ("пинс") і 15 атлетичних відзнак ("крестс") за свою визначну діяльність у всіх ділянках науки так духової як і фізичної.

В 1946 році учительський персонал школи "Вокервил" визнав її першою ученицею в школі і нагородив її медалею Дост. П. Мартина за загальні здібности. Того ж року вона одержала провінціяльну стипендію в сумі $400, що дало їй змогу вступити на будьякий канадійський університет, щоб продовжувати свої студії.

В саскачеванськім університеті вона перебула три роки (1046-49). Від самого початку її університетських студій вона виявила свою ріжнородну діяльність. Дійсно подивляючим є, як вона могла брати участь в ріжних ділянках університетської активности і рівночасно так знаменито прикладатися до науки.

В першім році університету вона належала до кількох дівочих спортових дружин, між іншим до "бескебол" дружини, яка за її помічю виграла між-університетський чемпіонат. В "трек" змаганню вона особисто здобула найбільше марок і знову помогла здобути чемпіонат.

Була вона також членом редакційного складу університетського часопису "Шіф", особливо відносно спортових новостей. Того року вона здобула домініяльно-провінціяльну стипендію в сумі $150, другу від товариства Альфа-Омега в сумі $50.

В другім році університету панна Федорук продовжала свою попередну активність і, поширюючи її, помогла здобути чемпіонат в "бескетбол". В "трек" змаганню вона повторила своє рекордове осягнення попереднього року. Брала вона також того року участь в дівочім "гокі", де займала місце "голкіпера". В додатку вона була членкинею Дівочої Атлетичної Комісії і бизнесовою провідницею тої ж комісії.

Почала панна Федорук в тім році також служити інструктором в департаменті фізики. При кінці вона здобула три стипендії: від університету $50, від Альфа-Омега $50, від Союзу Українок Канади $100.

Її діяльність в третім році позначилась слідуючим: була вона — 1. головою Дівочої Атлетичної Комісії, 2) членкинею головної Студентської Ради, 3. членкинею Дівочої Організації "Пентекай Дека", 4. капітаном дружини "бескетбол", 5. членкинею "волейбол" дружни, 6. в тягу року вона здобула трофей "Дух Молодости" за провідництво, ідеальність, першенство в науці і спортову здібність.

7. За те що вона брала таку живу участь в спорті (в сімох дівочих дружинах) їй вручено університетський "шілд", найвище спортове відзначення в саскачеванському університеті.

8. Скінчивши свої студії, і на основі кінцевих іспитів, панна Федорук одержала медаль Генерал-Губернатора Канади за визначну діяльність підчас свого перебування в університеті. В додатку вона здобула стипендію "Копленда" в сумі $100, яку вона поділить з іншою студенткою "Арт енд

Саєнс". Від Інституту ім. П. Могили в Саскатуні, з фонду ім. Юстини і Ірини Федан, вона одержала $200, від департаменту фізики $265.

МАРУСЯ ТКАЧИК

Маруся Ткачик, B.H.Sc.

З "Буковини до закінчення саскачеванського університету" — це є шлях нашої милої Марусі Ткачик, B.H.Sc. Вона мала лише сім років, як прибула до Канади, і за короткий час удосконалила англійську мову й осталась, щоб лишити цінне враження в житті Інституту та університету.

До вищої школи ходила в Гронлид, Ленигин, Ноковмис і Нютена Каліджет у Саскатуні. Впродовж пятирічного перебування в Інституті, Маруся відограла поважну ролю в студентській діяльности. Була головою "Могилянок" два роки, заступницею голови "Каменярів", начальницею дебатового комітету, а також членкинею інших комітетів.

Цього року панна Ткачик є редакторкою студентського річника й головою "Могилянок". Між іншим вона була інструкторкою українських кляс при Інституті й два роки тому успішно дебатувала в міжпровінційній дебаті з Виннипегом. В університеті Маруся присвячувала свій талант для дебат. Була директоркою дебат відділу "Домашного Господарства", а також брала участь в "гил кап" дебатах. Тепер вона є представницею свого відділу до університетського часопису "Шіф".

Цього року осягне степень B.H.Sc. і мріє працювати на полі "Вименс Екстеншон", або вчителювати "Гом Економік" у вищій школі.

Інститут буде помічати її відсутність, як лагідної бурсачки. Бажаємо їй якнайкращих успіхів в майбутньому. Хай її мрії здійсняться.

— Ти така гарна, як рожа на весні, а твої очі як зіроньки.
— Дякую, а кілько центів за слово?

Василь Вінтоник.

ОЛЕКСА ГУПКА.

Олекса Гупка, B.A., B.Ed.

Народився в Інсінгер, Саск., де його родичі займаються рільництвом. Вищу школу закінчив в Ейсбарт й Тіодор. Відтак набрав відваги і записався на учительський курс в Саскатуні, де став питомцем Інституту. Скінчив курс й учителював один рік. Потім служив 3 і пів року при канадійськім війську. Закінчивши службу при війську, приїжджає Олекса знову до Саскатуну і записується на курси педагогії та фільософії при університеті, й також стає питомцем Інституту. Цього року Олекса можливо осягне степені B.Ed. і B.A.

Як перебував в Інституті, брав активну участь у кружку "Каменярі", був головою, редактором річника, а цього року вчив українську мову в Інституті. Бажає їхати до Британш Колумбії і там вчителювати. Інститут і кружок "Каменярів" згублять дійсно цікавого й амбітного питомця.

Бажаємо Олексі найкращої долі й успіху в його життю.

ЛІДА ПОЛІЩУК

Ліда Поліщук.

З новим роком скінчився побут Ліди Поліщук з Пониачай, Саск., між нами. Ліда перебувала в Інституті два роки й пів і учащала до університету, де вона побирала курс доглядачки хорих "норсінг". Панна Поліщук успішно покінчила свою університетську карієру (хоч на час) і має ще два роки і пів продовжувати науку в шпитали (Сити Госпитал), по котрій вона одержить степень B.Sc., R.N.

Ми дуже втішні, що вона буде далі в Саскатуні . . . ми певні, що вона буде нас часто відвідувати.

Ліда має дуже веселу вдачу; не було сумної хвилини, як вона була між нами. При "Каме-

нияраз" вона також показалася дуже здібною, займаючи позиції писарки та начальника забавового комітету, і була членкинею редакційного і інших комітетів. При університеті Ліда брала активну участь в спорті, а саме "кирлін" та галці. В товаристві Альфа-Омега Ліда була членкинею і начальником програмового комітету.

Ми віримо, що Ліда буде надзвичайно доброю норсою... бо лише своїх усміхом може подати хорому надію. Бажаємо їй всього найкращого.

ЛЕОН СКОРЕЦЬ

Леон Скорець, В.А.

Леон родився в околиці Бюкенен, де його батьки занимаються рільництвом. Свою нищу школу він брав у колонії. Частину вищої школи брав в місті Бюкенен, а одинадцяту й дванадцяту клясу в Нютена Каліджет в Саскатуні. Коли прибув до Саскатуну, то став питомцем цього Інституту. По закінченні вищої школи Леон далі продовжував свої студії й учащав до саскачеванського університету, де записався на відділ фільософії. Тут він спеціялізується в біольогії. Цього року осягне степень В.А.

Під час свого побуту в Саскатуні, Леон був питомцем Інституту чотири роки, де він відограв поважну ролю в діяльности кружка "Каменярі". Цього року п. Скорець став головою кружка і під його управою кружок зробив надзвичайний поступ. Поза цей обовязок, "Каменярі" вважали його в змозі виконати інші обовязки і вибрали його делегатом до дирекції, членом редакційного штабу, а також одним з суддів "Студентського Суду".

Ми знаємо, що куди п. Скорець піде, то все будуть його згадувати добрим словом і він буде приміром для бурсаків.

Бажаємо Леонові якнайкращого успіху в будуччині.

Поважай старого,
Все встань за малого.
За правду не бійся
Часу віддати.

ВАСИЛЬ СКВАРЧУК

Василь Скварчук, В.А.

Василь походить з околиці Дробот. Публичну школу скінчив в Дробот, Саск., а вищу школу в Йорктоні. Потім він приїхав до Саскатуну і вчився в Нормал. По чотирьох роках мучення дітей своєю фільософією і психольогією, він вернув до нас і записався на курс "Артс і Комерс" при університеті. Цього року осягне степень В.А.

Цього року Василь думає їхати до східної Канади і там працювати як книговодчик.

Василь був головою Альфа-Омега і начальником дебатового комітету при Інституті.

Бажаємо Василеві всього найкращого.

ОЛЬГА ШКЛЯНКА

Ольга Шклянка, В.А.

Помимо того, що це перший рік в Інституті для Олі Шклянки, вона вже стала дуже активною та цікавою членкинею нашого студентського кружка. Ольга родилася в Гефорд, Саск., де одержала науку вищої школи. До публичної школи Ольга учащала в ріжних місцевостях, де її батько і мати учителювали. До університету Ольга прибула три роки тому і записалася на курс фільософії, спеціялізуючися в біольогії. Два роки вона перебувала в університетськім помешканню, а цього року прийшла до нас. Ольга каже, що її дуже сподобалося інститутське життя і вона бажає вернутися на другий рік. Цеї весни вона одержить степень В.А., а на другий рік думає записатися до відділу педагогії. При "Каменярах" Оля була писаркою, як таксамо при товаристві Альфа-Омега.

З огляду на те, що батько Ольги, Ілля Шклянка, є визначним чоловіком, автором української граматики, ми сподіємося, що і Ольга покажеться успішною в будуччині.

ОЛЕГ ЧОРНЕЙКО

Олег Чорнейко, В.А.

Олег народився 20-го листопада 1928 року в Мирнам, Алта. В Мирнам він учащав до школи від першої до пятої кляси. Пізніше родичі перенесли свій склеп до Поркюпайн Плейнс, Саск., де малий Олег закінчив публичну школу. Вищу школу Олег закінчив в Арран, Саск.

Вже чотири роки минули, відколи Олег переступив поріг цего Інституту, щоб розпочати науку при університеті. Цього року він одержує степень В.А. в біольогії.

Олег служить четвертий рік як "кадет" при маринарці і сподівається, що буде назначений офіцером в короткім часі.

ЛЮДВИК КИЙ

Людвик Кий народився в в Єлов Крік, Саск. Там і закінчив публичну школу. Вищу школу побирав в Саскатуні. Від 1941-45 року відбував військову службу при летунстві. Підчас військової служби побував також в Англії. Повернувшись з війська, вступив на педагогічний курс при університеті в Саскатуні.

Особливо Людвик відзначився як добрий занвець танків і через пять років був інструктором на курсах в Інституті.

Людвик Кий, Б.А., B.Ed.

Вже за молоду цікавився він орґанізацією СУМК. Весь час був активним членом цієї орґанізації і був головою провінціяльної ради СУМК.

В 1948 році Людвик одержав степень В.А., на відділі хемії, а цього року одержав педагогічний степень B.Ed.

ПРО ТИХ, ЩО НЕМА... З НАМИ

Федь Дуб, чуємо, учителює в Елровз, Саск. Він був на зїзді . . . радше, валізка була — ми його не бачили .

Максим Стрільчук працює при аптеці в Саскатуні Видно, що наука добре йому служить.

п. Н. Лабюк, принципал в Арран, Саск. Віримо, що він аж тепер веселий. Бажаємо йому доброго успіху.

Панство Наконі учителюють у Фровбишер, Саск. Іван "принципалом", а Віра всю роботу робить!

Юлія Кульчицька вчителює в Лойдмінстер. Не знати, чи вона коли нас згадує?

Олеся Дорош вчителює коло Норт Бетлфорд. Здається, що будемо чути весільні дзвони незадовго!

Петро Марковський дуже змучився минулого року при студіях на університеті (чи при гармонії?) і цього року вдома на спочинку.

Ірина Котелко, одна з тих щасливих, що не мусить працювати. Чуємо, що вона їздила до Флориди цієї зими . . . Певно дуже природою цікавиться.

Мирослав Гавриш має зайняття книговодчика в Сарнія, Онт. Ми цікаві знати, чи Мирослав далі має інтереси в Саскачевані?

Михайло Николайчук продає фармерську машинерію в Йорктоні. У вільних хвилинах гостить в Норт Бетлфорд.

Василь Муканик, наш жвавий дебатант, учителює в Мікадо, Саск. Він провадив Українську Школу в Винярд минулого літа — кажуть нам, що з великим успіхом.

Зоря Василів вчителює в Бюкенен.

Дмитро Котик записався до летничої служби і тепер є в Принс Едвард Айленд. Бачите, як наші бурсаки розїжджаються? Пише нам Дмитро, що там на сході багато тепліше, як в Саскачевані.

Омелян Березовський вчителює в Шелбрук, Саск. Певно там є гарні дівчата. Омелян вже майже рік перебув в тій околиці.

Федь Кіщук вчителює у Вишарт, Саск. Кажуть, що Федь вертається назад до університету на другий рік. Видно, вчителювання поплачується.

Пан і пані Клапоущак вчителюють недалеко Саскатуну і часто приїжджають відвідувати нас.

Маруся Гриневич, ще одна з наших вчительок в Тарнополь, Саск. Колись в бурсі було їй дуже скучно, не знати як тепер?

М. Ткачик.

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ

17-го вересня 1949 року, в четвертій годині пополудні, вінчалися наші бурсаки, панна Ольга Ярмій і п. Людвик Кий. Шлюб відбувся в українській греко-православній церкві в Саскатуні. Приняття було в "Емпайр Блу Рум".

Бажаємо панству Кий щастя та веселости.

ПРОҐРЕС

Багно, трясовисько і кал . . .
Не чути ні сміху ні пісні . . .
Лиш хмари рокочуть нависні,
Та в лісі десь виє шакал . . .
Пройшли вже віки оттакі . . .
Будили, з багна витягали . . .
Пророків кати розпинали . . .
На душу насіли вовки . . .
...Аж поки до раю дійшли . . .
Що гірше ніж Дантове пекло . . .
Люципера славлять . . . Завмерло
Дитятко[1]) . . . Його обійшли . . .
Марію із Сином — у кіш! . . .
Нам Божого світла не треба . . .
Ми з "сонечком" дійдем, де треба . . .
А хліб?! таж ми маємо кіш (-миш)[2]) . . .

О. Недобитий.

1) Син Божий.
2) Кавказька назва родовників.

Ґеня Николишин.

ХОРОНІМ РІДНЕ

У маленькім містечку в Манітобі живе стара, знеможена бабуня. Не така вже стара, але дуже змучена й спрацьована.

Ще недавно моя бабця жила на фармі при головній дорозі, десять миль від пошти і найближчого крамара. Тут вона з дідом корчувала густий ліс, орала поле, косила сіно, ставила будинки і так тяжкою працею побудувала дім в чужім краю. Та не довго була вона щаслива.

Однієї зими мій дід, працюючи в лісі, захорів, — лікаря не було — і за короткий час помер.

Лишилася тоді бабуня з пятьма дітьми. Найстарший син мав чотирнадцять літ, і бабуня самі тоді провадили господарку. Не спинили її сніги, морози, злидні, тяжка праця, і все, все туга за рідним краєм. Там не було комарів, тяжких морозів, пущі. Там були сади, соловейки, близькі сусіди . . .

Повиростали діти, порозходилися. Лишився наймолодший син з бабцею і праця далі йшла.

Не раз ми бігали до них у гості. Бабця мала на горі свою кімнату, в якій знаходилися гарні образи ріжних святих. Бо моя бабця була дуже побожна й молитвою шукала помочі. Коло образів були прекрасні писанки. Бабця точно памятала, яку то писанку післала внучка Марійка, а яку малий Іванко. А найцікавіша для нас була бубуніна скриня. Тут ховала бабця крайові хустки, вишивані блюзи й рушники. Поміж рушниками знаходилися оріхи, яблука й цукерки. "Так, аби мала що дати внукам, як прийдуть до мене," казала бабця. Були тут також гарні фартухи, котрі вона тримала готові на обіди, весілля. Бо вона була славна кухарка і часто сусіди її кликали, щоб помогла їм на весіллю. Смачний був її борщ — а ще до того вміла вона заспівати, була весела, жартівлива і любила танцювати. Ще тепер згадують старі сусіди: "Ото бувало як зварить та спече, а ще заспіває, та й аж мило на весіллю!"

Кожної неділі йшла раненько без снідання до церкви і там довго молилася. Була сестрицею й любо їй було прятати й приготовляти все для Бога. Часом і десять миль ішла на Службу Божу. Молилася щиро за дітей, за сусід, за всіх, котрі потребували помочі.

Колись бабця йшла навіть десять миль до церкви. Сьогодні вона мешкає кільканадцять кроків від каплички, та сьогодні вона і так близенько не може зайти. Хора в ліжку, молиться за дітей, внуків, всіх ближніх. Працю, здоровля віддала Богові, Краєві й родині. Так вона, і багато других українських бабунь по цілій Канаді, віддали все для Бога і для нас. Лишили нам лекшу долю, лишили рідну мову, традицію, любов до Бога — все що найкраще.

Чи можемо ми забути бабцю? Чи можемо забути рідну мову, церкву? Чи не було б сумно, коли б ми не працювали для Бога, для України, для батьківщини? Бо залишивши все, що бабці було найдорожче, ми спричинилися б до того, що бабчина праця пішла б марно і ми тоді втратили б усе . . .

Ст. Федак.

ПО УКРАЇНСЬКО-КАНАДІЙСЬКОМУ

Пішов Іван увечорі
Мері відвідати,
Бо то вчора була сондей,
Не хочеться спати.
Тому Іван надумався
Тої то неділі:
"Трохи ловнлей, гарний місяць,
Піду до Марії!"

А Марія від дінеру
Робить манікюри
І Івана виглядає
Та голову журить.
Уже лице намастила,
Напавдирувала,
І перманент перед люстром
Та засетувала.
А вже потім взяла книжку
Ніби то читає,
Сидить в вікні на канапці,
З вікна виглядає,
Чи не йде Іван штрітом
До батька до хати,
Може помине, не прийде
Повизитувати.
Але іде, уже дзвонить
Чекає, чекає —
А Марія так гарненько
Двері відчиняє.

І Іван уходить в хату,
Кісує Марію,
А Марія йому шепче:
"Джі айв лонгид ту сі ю!"

Іван каже: "Ай дид ту, дір,
Ай кіп тинкінг ов ю.
А тато де?" "Нема . . . мама
Радія слухає'"

ОСВІТА ТА ЛІБЕРАЛЬНА ДЕМОКРАТІЯ

Теперішні світові обставини є такі, що кожний громадянин мусить мати широкий світогляд, щоб було можливо орієнтуватися і пристосовуватися до життя нашої великої світської родини. Це головно стосується до ліберальної демократії, яку ми маємо в Канаді. Такі обставини вимагають, щоб кожна людина відограла свою ролю в суспільному житті. Ідеольогія, поведінка й рішення кожної людини впливає на добробут або недобробут нашої країни. Часом цей вплив є безпосередний, деколи посередний; часом він проявляється скоро, а часом пізніше.

Під цим поглядом головним є, щоби громадяни були освічені люди й вживали це осягнення освіти для загального добробуту, а не для самолюбних особистих цілей. Кожна думка й гадка повинна мати такий широкий світогляд.

Під демократичною системою рішення найменших організацій безперечно можуть мати якнайбільший вплив на цілу країну. У такім положенні знаходиться наш студентський кружок "Каменярі".

Я намітив і висловив повище згадані думки, маючи на увазі створення нашого нового студентського органу, тобто "Студентського Суду". Ось, маємо примір, що може статися, коли виборці не вживають своєї освіти.

Цей так званий "Студентський Суд" не має ніякої підставки на своє існування. Статуту нема, регуляміни, які мали б керувати рішеннями цього суду, надто загальні. Адвокати зможуть їх надуживати так, як забажають. З цього виникне багато непорозумінь.

Людина, яка стане перед судом, буде тільки предметом сміху. У таких обставинах особистість її буде в небезпеці. Отже коли студенти бавляться з такими справами, то було б на місці подати їм до відома, що вони граються з будучністю своїх товаришок і товаришів.

Це має ще більше значіння, коли, як це було висловлено на зборах, цей суд буде мати таку поважну силу, "як суд міста Саскатуну", маючи право виключати студентів з Інституту і т. д.

На мою думку створення нашого "Студентського Суду", **так як він тепер стоїть,** є найбільша помилка, яку кружок "Каменярі" зробив від його заснування в 1917 році.

Це показує, що може зробити група людей, не роздумуючи над наслідками. Коли цей Суд не буде вживаний, то все буде гаразд, але якщо його будуть практикувати далі, то буде нас гризти совість "Каменярів".

Можливо, думка про створення суду була добра, але вислід, як бачимо, може бути дуже ганебним для кружка "Ка-

менярі". Ось маємо добрий приклад значіння освіти в ліберальній демократії. Не лише треба здобути освіту, але також треба її вірно застосувати.

3-го лютого. **Олекса Гупка.**

ДУМИ ХОРОГО

Кожний, кому припало коли лежати хорим довгий час, знає, як нераз тоді прилітають до голови дивні гадки. Прилітають вони з далекої минувшини, нагадують приємні пригоди, пригадують йому про пів-забуті події. Часом потішать його, а часом засмутять.

Прилетить до нього думка про життя. Тому що він має багато часу і праця щоденна його не журить, тому то він розважує над цією думкою. Відчуває жаль, коли думає собі, як багато добра минулося, а ще більший жаль, коли стільки втратилося, стільки змарнувалося.

Та прилітає нова гадка і розганяє ввесь смуток. У ній знаходиться надія, а в надії нагода поправити блуди, виконувати щиро обовязки. І так приходять до нього мрії про добрі діла, про красу. Вертається спокій... підсувається сон... і він засипляє.

Евгенія Николаїшин.

Д.П. („ДИСПЛЕЙСД ПЕРСОН")

Було це для мене великою приємністю виїхати до місцевости в Овкборн, Ман., до діда і бабуні, як рівнож до другої маминої рідні, щоби провести частину моїх вакацій. Було це підчас сінокосів, люди пильно працювали, мов бджоли, користаючи з гарної погоди. Бачу, моя поміч могла б стати в пригоді, постановив поїхати до вуйка на Січ (місцевість на північ від Овкборн). Дідо вишукали мені великого капелюха і ще деяку робочу одежу. Я переодягнувся, посідали на гару, їдемо. Не знаю, з якої причини впала вуйкові до голови гадка, щоб придумати якийсь жарт на їх брата Миколу, з котрим я не був знакомий. Порадилися — я маю вдавати Д.П. скитальця чужинецького походження.

Приїхали, заходимо в хату, застаємо Миколу, привиталися. Нараз вуйко підхопили: "Знаєш, Миколо, я це Д.П. привіз, недавно приїхав зза моря. Чужинецького по-по англійськи." Микола ще більше зацікавився мною. Зміпо англійськи." Микола ще більше зацікавився мною. Зміряв мене своїми лагідними очима від голови до ніг, відтак від ніг до голови, кивнув головою і заговорив: "Дістане він завтра перцю коло сіна".

Всі сердечно розсміялися. Годі було мені здержатися довше від сміху не втерпів і зареготав. Тут Микола похопився, це мусить бути якась штучка. Нарешті вуйко представили хто я є. Тоді Микола перевищив нас всіх своїм сміхом.

Був це для мене веселий час побуту, а слова Д.П. лишаться надовго в памяті.

Зенон Ременда.

ДУБ І ЯЛИЦЯ

У пралісах на півночі,
Дуб високий повівав,
З ялицею низенькою
Про пригоди розмовляв.

Дужим тоном розказував,
Яка слава то була;
Які чуда пережив він,
Як гуйне було життя.

Дмухнув вітер понад дубом,
Листя його лиш шумить.
А ялиця гнеться в землю —
Їй же вітру не спинить!

— Бач, що то є мати силу, —
Понад вітер дуб сказав,
А ялиця лиш мовчала,
Вітер дальше завивав.

Навів хмари — стало темно.
Громи били по горбах,
Аж ялицю заглушило,
Як почулось: Бах! бабах!

Схаменулася ялиця —
З дуба зломане гілля...
А ялиця стоїть дальше,
Радується, що жива!

Незнаний.

...НА ВИБОРАХ ЗАРЯДУ

Пане предсіднику, пане ректоре, дорогі студентки і студенти!

Я б не бажав, щоб ви дістали мильного враження з моєї спроби представити вам пана Федака, його характер і його кваліфікації, — котрі він з доброї волі хоче дати вам на послуги, як скарбник.

Не знаю, чи це судьба нас обох покарала, чи поблагословила, коли через помилку, чи що друге, зробила нас першими братами. Я тому бажаю, щоб ви недопустили, аби мильне враження запанувало над вами, бо я хочу представити пана Федака не як свого так званого "фаміліянта", але як особу, з котрою я є добре обзнайомлений вже поверх 25 років. Я знаю, що представники других кандидатів не можуть сказати, що "я його або її знаю так і так за довго" з порівнанням до мого знайомства з паном Федаком.

Прошу вас запамятати, що все те, що я скажу, не буде складатися з гарної, добре обробленої промови, котру пан Федак сам виписав і одобрив. Ні, все те, що я скажу, буде моїми обсерваціями, котрих я напрятав через двадцять пять років, лише сказати, чверть століття життя.

Тепер хочу поставити перед вами такі інформації:

Перше — пан Федак народився в гарнім та чеснім містечку Шіго. Думаю, що ви дещо про Шіго чували і що ви дещо про Шіго знаєте. Шіго є осередком гарної української околиці, одна з найстарших в Канаді. Перше — пан Федак є добрим українцем.

Друге — пан Федак є знаменито кваліфікований для позиції при Інституті, бо йому з малих років дух Інституту наповняв душу. Його вчителями були добре відомі, колишні питомці Інституту, панове Ревуцький, Томащук і Мельничук.

Трете — пан Федак є вчителем і у світі вже набувся — пережив і знає труднощі відповідальної позиції.

Четверте — я думаю, що ви самі завважали, що пан Федак є ще самітний, так званий "бечелир" і дає дівчатам дуже а дуже далекий обхід — і я знаю, що він на дурнички ваших грошей не розпустить!

Тепер, представивши вам пана Федака, я хочу вас всіх запевнити, що пан Федак не має ніяких старих кістяків у своїх комірках і що ви будете мати не лише щирого українця з відповідальним характером, але і гарного та приязного приятеля за скарбника.

Степан Федак.

З ВЕСЕЛІШОЇ СТОРІНКИ НАШИХ УНІВЕРСИТЕТНИКІВ

Василь Скварчук. У другій годині рано співає наш Василь: "Ой, час, час, та до дому час". Тарнопольський до Писика: "Гей, Павел, Скварчук знов прийшов на візитацію?"

Степан Арсенич, совгаючи ногами по підлозі: "Пане Козак, чогось мої ноги не йдуть, де керую". Арсенич сьогодні йде на "формал".

Нестор Войціховський дуже журиться, що до своєї кімнати не може зайти спати.

Людвик Кий: "Гей, хлопці, маю для вас незвичайну новину. Сьогодні потяг привіз залізо, беріть хлопці — міст завалився!"

Павло Писик має фірму "Бродкестінґ Стейшон", все чуємо його програми по вечері.

Олег Чорнейко пізно ліг спати і бажав спокою, а рано чуємо: "Вінтоник, де лізеш?"

Василь Ґриба. Ходить наш Василь на "манебра" будити своїх колеґів рано. Дуже весело у кантині, чуємо: "Ват ін ди гек із да матер вит ю енигав".

Ілля Федак.

Ішов Федак на прогульку
То вівкав, то йойкав,
Як вернувся із прогульки,
То знову зайойкав.

Оля Іванишин: "Пане Скорець, прошу не крутити моєї руки ... ой, ой ... гуммм!"

Оля Шклянка. Від Олі вкрали доляра у кантині. Каже Оля: "Вер іс май Бил?" Василь Ґриба: "Гір ай ем!"

Леон Скорець.

"Скорець," питає пан Ректор. "Котра професія тебе найбільше інтересує?"

Скорець відповідає: "Я думаю багато про норси, але — що ви питали?"

Олекса Гупка як був у Лондоні, то такий був відважний, що пішов на візитацію до "Гавс оф Лордс". Кажуть, що там були дуже втішені його присутністю.

Савеля Федорук і Маруся Ткачик, як дві з найстарших могилянок при Інституті, мають повні руки вчити молодих дівчат, як примірно поводитися ... і так далі. Але найбільшою проблемою є та, що вони не годяться на деяких справах. Одна з них боронить сміливих хлопців ("кейв мен тайп"). Друга любить стидливих мужчин ("квайет — ватер ранс діп"). Ну — свій до свого.

ЧОМУ Я СВЯТКУВАЛА СВЯТА ВДОМА?

Хоч я втратила пять день науки в школі, але я постановила святкувати Різдво вдома. Різдво для мене є головне свято в році, а найголовніше Святий Вечір.

На святий Вечір, ми, діти, чекаємо нетерпеливо, щоб зійшла перша зірка, тоді ми засідаємо до Святої Вечері. Перед вечерою тато приносять дідуха до хати і вінчують, а мама кладуть трохи сіна на стіл і під столом. Все в нас має бути дванадцять страв на Святий Вечір згідно з нашою старою українською традицією. По вечері колядуємо всі разом. Як ми були меншими, тато кидали нам горіхів та цукорків в дідуха, а ми збирали.

А на Різдво рано-раненько, ще не виднося в хаті, а ми вже біжимо до ялинки подивитися, що там Святий Миколай приніс для нас. Цих часів я кіноли не забуду. Ми вже точно так не робимо, бо ми вже великі, але здається мені, що як би я не була вдома з родиною на свята, то мені було б дуже сумно.

Анна Завальська.

СНІГ

Сніжок помаленько
На землю спадає
І все що на світі
Він понакриває.

І гори і доли,
І ліси буйнії.
І стави широкі
І ріки бистрії.

Ті квітки що літом
Гарно процвитали,
А тепер на зиму
Всі позасипляли.

Травичка шовкова
Літом зеленіє —
Зимою не видно,
На ній сніг біліє.

І птахи, що літом
Так гарно співають,
Їх тепер не чути,
Бо в далекім краю.

А маленькі діти,
То вже втіху мають,
Згори на долину
Санками з'їзджають.

А як ся помучать,
Так біжать до хати,
Щоб маленькі ручки
Їм понагрівати.

Ольга Гнатюк.

ЧИ ЗДІЙСНИТЬСЯ СОН

Одної середи моя приятелька і я не хотіли йти до кантини ввечері, як звичайно, і скоро полягали спати. Снилося нам багато . . . аж нам дивно було!

Десь ми їхали до Торонта — "нумером пятим". Нараз не вистарчає нам ґазоліни. Стаємо близько гарної, великої фармерської хати. Приходимо ближче, бачимо коротеньку жіночку. Ну, дивимося, а то Анна Войціховська. Каже нам, що вже давно віддана і вже, Слава Богу, шість діточок має! "От, дивіться там, муж воли напуває". Дали нам бурячкової ґазоліни (що до тракторів) і ми поїхали дальше. Найближче місточко було Гомболт. В'їзджаємо, а там напис червоним письмом "Служимо день і ніч". Це "Сервис Стейшон" і дивимось, а управитель не хто іншийй, а Евген Франко! Поговорили ми трохи, "які то гарні часи були колись у бурсі", а особливо на Новий Рік.

В'їхавши дальше в місто, бачимо реставрант "Біла Крапка". Входимо, а там панна Кінащук біга поза столом . . . Була дуже занята й не мала часу довго з нами говорити. Все таки дала нам смачний обід. Наповнили ми ґару ґазоліною, їдемо дальше . . . а тут на дорозі стоїть великий зелений Кедилек. . . "Флет тайр" має, каже. Ну, чи ви повірили б? Та то наш приятель, Роман Котелко! Ах, який багач. . . Має вже жінку та малого синка і пустився до Мексико! Та щасливої тобі дороги, Романе . . . Їдемо далі — вже Йорктон минули, трохи стає сумно, треба радіо накрутити. Програма Метрополітен Опера й якраз тепер співає Оксанка Котелко. Потім скрипкове сольо грає п. Зенон Ременда. Ми все знали, що наші бурсаки щось варті . . .

В'їзджаючи до Винипегу, стрічаємося з візком, котрий молоко розвозить, а на візку сидить і коні поганяє наш приятель Ярема. Запрошував він нас додому, але на жаль ми не мали часу ставати. Ми стали лиш на кілька хвилин у Винипегу. Пообідали і поїхали дальше.

В Торонті зайшли до найближчого готелю Квінс. Нам була назначена підлога на 28-ім поверху. Роман Сирник поносив наші валізки. Слухаємо радіо новинок, поки підемо спати. Кажуть, що Павло Глек вибраний премієром Саскачевану. Т. С. Доґлес був другим, а наш бурсак Миколай Лозовчук третим у виборах.

Почала грати джез банда, дзвони дзвонити . . . а то вже 6.45 . . . і час на сніданок вставати.

М. С. і А. Д.

ПРО ДЕБАТИ

В Інституті кожного року провадиться контест дебат, де студенти можуть вправлятися в українській мові, висловлювати свої думки та призвичаюватися промовляти до гурту людей. Ці дебати разом зі зборами "Каменярів" є способом, який помагає студентам набути відвагу та сміливости. Цього року відбулося пять інститутських дебат, а саме:

1. "Рішено, що добрий характер є більше пожаданий, як маєток". Дебатували: Василь Пилипів, Павло Глек, Ольга Гнатюк і Оксана Котелко.

2. "Рішено, що на фармі можна краще виховати дітей, як у місті". Дебатували: Богдан Кудрик і Евген Франко; Орися Солтис і Анна Вайціховська.

3. "Рішено, що фільми є причиною розпусти дітей". Дебатували: Д. Никифорук і О. Решітник; Г. Кривоблоцька і Маруся Лисиця.

4. "Рішено, що доля фармера є кращою, як доля робітника". Дебатували: В. Ярема і І. Сирник; Маруся Скорець і Н. Ларіоник.

5. "Рішено, що іспити у вищій школі повинні бути скасовані". Дебатували: Н. Лазарук і Г. Гриць; проти Р. Сирник і О. Сокоский.

19-го березня відбулася між-провінційна дебата між студентами Колегії св. Андрея у Винипегу і студентами Інституту. Тема дебати: "Рішено, що комуністична діяльність повинна бути зачислена до кримінальних проступків в канадійському праві". Дебатували: п. Орест Присяжнюк і п. Володимир Кульчинський з Колегії св. Андрея у Винипегу, п. Володимир Тарнопольський і п. Василь Пилипов з Інституту.

Дебати назагал були дуже успішними, хлопці надзвичайно добре пописалися в красномовстві. Інститут, здається, найбільше скористав, бо не лише те, що чаша остала з нами, але ми мали нагоду гостити і познакомитися з взірцевими представниками студентів Колегії св. Андрея у Винипегу. Мені здається, що це є більше вартне, як сама чаша — нагода зійтися, розпізнатися і забавитися разом. Тому один з дебатантів сказав: "Шкода, що всі з Колегії не могли приїхати дебатувати".

М. Ткачик.

Навчися думати,
Бо у тім нема утрати.
Коли прийде час,
Звіт дай на усе.

ЩО І ЧОМУ АЛЬФА ОМЕГА?

Обороняти та хоронити свої особисті здобутки є характером людства, але особливо є це в характері українців. Можливо, це був найважніший чинник, що поміг нашим родичам осягнути ціль життя і так успішно показати себе в новім краю.

Наші діди і батьки були піонірами в Канаді. Вони приїхали сюди голіруч, але з відвагою. В них була надія і енергія. З собою привезли вони рідну культуру, котра була близько звязана з їхнім життям. Вони поважали один важний факт, що дуже тяжко жити лише для себе. В новім краю вони бачили, що потрібно їм зберігати та поширювати цю культуру і спасти її для своїх дітей. Зворушилося в них те почуття характерне в українців, що треба свої традиції затримати, придержуватися їх і передавати, щоб не згинули в часі бистрого поступу і асиміляції. Вислідом було організування товариств, котрі сповняли б цю ціль.

З думки почалася праця і в короткім часі повстали організації в ріжних околицях, де знаходилися українці. Вони почали включати свої звичаї в канадійську культуру. Однак були між українцями люди з ріжними поглядами. Почалася незгода, одні других підозрівали та критикували. Повстала ненависть і брак кооперації між нашими людьми.

Щоб зберегти нашу молодь від таких політичних та релігійних непорозумінь, повстало бажання створити товариство для молодих українців, в котрім не порушувалося особистих поглядів. Виринула потреба провідників, що могли б провадити і поширювати ціли організацій, та котрі б мали вищу, університетську науку. При університетах знаходилися студенти українського роду, з яких були б добрі провідники. З цих мотивів повстала організація Альфа Омега при саскачеванському університеті. До організації належали всі студенти українського роду. Вони сходилися, студіювали свою культуру та творили знакомства між собою.

Коли одержано дозвіл на організування цеї організації, відбулося засідання студентів в 1930 році. На цім засіданню вибрано екзекутиву. Пан І. Гнатишин був вибраний першим президентом.

Почалася праця. Треба було вибрати імя та виробити конституцію для організації. Було бажання, щоб імя організації не мало національного напряму, тому що організація включала українців ріжних вір і поглядів. Отець В. Кудрик піддав думку, щоб грецькі букви "Альфа Омега" стали назвою організації. "Альфа Омега" значить — "Від початку до кінця", отже нема границь.

Коли принято конституцію кружка "Альфа Омега", почалася праця. Так повстала перша українська організація при саскачеванському університеті. Тепер вже існують подібні кружки при університетах в Манітобі, Британ Коломбії та Торонті.

Альфа Омега не бере участи в політичнім житті, ані на релігійній ділянці. Головною ціллю цеї організації є освідомлювати нашу молодь про українську культуру і традиції.

Я вважаю, що ми всі, не тільки як члени цеї організації, повинні придержувати нашу культуру і традиції. В той спосіб ми зможемо затримати все, що для нас є рідне.

Василь Скварчук.

ДО МАМИ

Мамо люба, рідна мила!
Знаю: тужиш все одна,
Болем серця вся ізнила,
Сльози вилила до дна.

Бачу: встала — й до віконця —
Виглядати, чи не йде,
Запитати ще раз сонця:
"Де він, син мій любий, де?"

Але сонце засміялось
Й мовчки в небо поплило . . .
Знов Ти зраджено зісталась,
Похилила знов чоло.

Чую: ночами невтішно
Скиглиш чайкою весни,
Просиш Бога палко, ніжно,
Щоб з'явився хоч у сні.

Але й сон не йде на очі,
Слізьми змитий десь поплив . . .
У пекучий присок ночі
Твоє серце спопелив.

А як день у вікна блисне,
Виглядаєш сина знов;
Знов журбою груди стисне,
І ти тужиш, мамо, знов . . .

Ол. Недобитий.

НА СВЯТИЙ ВЕЧІР

Стою собі коло людей та думку думаю,
Святий вечір; я думками додому втікаю . . .
А тут другий мені шепче, що в одну хвилину
Прийде святий Миколай відвідать родину
Нашу тут, при Інституті. Мені добре стало
І надія розбудилась, щоб щастя витало.
Задзвонили в усі дзвони, дали людям знати,
Що святий отець Миколай заходить до хати,
І заходить до їдальні, йому всі співають
"Ой хто, хто Миколая . . ." голоси лунають.
Подякував він студентам, студенткам вклонився,
— Чи ви добрі були діти?
Й на них подивився.
А студенти всі гукають:
— Добрі, отче, були,
Ваших поучень торічних
Ми ще не забули!
Тоді з торби маленької
Дарунки виймає
Святий; кличе до студентів
Та усіх питає.
А я собі та на боці складаю в торбину
Всі слова, всі питання на будучу днину.
Коли все те буде память . . . тоді пригадаю.
Ось уривки з тої днини, як їх памятаю.
Святий кличе: — Василь Ґриба!
Василь приступає,
Перед Отцем вклоняється
Та руку стискає.
— Перш, Василю, пару питань
Я хочу спитати,
Чи ти вмієш добре може
Покир в карти грати?
— Я колись грав, — Василь бреше, —
Та забув — не знаю!
— Зачекай лишень, Василю,
Я ще щось спитаю.
"Як звуть тебе?" "Та Ґрибою" . . .
"А чи Ґриба знає
Скільки карт є у колоді?"
Той віповідає:
— Та здається мені, отче,
(Василь сміло каже),
— Пятдесять дві вчора було,
Як більше покаже,
Нині ввечір, як заграю,
То колись дам знати."

"Добре, Василю. Тепер прошу
Дарунок прийняти."

Василь дякує отцеві,
Свій дар відкриває
А святий отець Миколай
Других викликає . . .
— Ти Олекса Іванишин?
— Так. Це памятаю.
— Твого батька й твою матір
Також — сестру знаю.
Що ти робиш в Саскатуні?
— До школи вчащаю;
До "Нютени". — Добре вчишся?
— Напевно не знаю.
— А звідки ти? — З Кадворт міста.
— Ти і сестру маєш?
— Так, ось сидить коло вікна . . .
— А "Отче наш" знаєш?
— Знаю. — Добре. Прошу тепер
Дарунок приймити
І задачі свої шкільні
Памятай робити.
Поклик третій Стефку Чорній
З собою приводить.
— Ти є Стефка? — Так то правда.
— Що тут пророблясш?
— Я до школи учащаю.
— А ти хлопця маєш?
— Та так . . . може весілля буде?
Ще не говорили . . .
— Може б ви мене святого
Також запросили?
— Я запрошу, як так буде,
Дам і вина пити . . .
— Добре, Стефко, тепер прошу
Дарунок приймити!

— Леон Скорець? Де то він є?
Прошу, Леоне, приступай!
Чи ти знаєш, хто я такий?
— Та ви святий Миколай . . .
— Чув про тебе я від інших,
Що ти дуже вчишся
І ночами в муках ходиш,
Гляди, — попечешся.
(Наш Леон від Різдва по ночах вже не ходить.)

Кличе святий: — Оля Шклянка!
Вона приступає.

Так моргає на святого,
Сміється, встидаєсь . . .
— Ти є Оля Шклянка?
Слухай ось, небого,
То ти так сміешся гарно,
До мене святого?
— Та я, отче . . . — Ні, не кажи!
Я хочу спитати
Пару питань. Ще про тебе
Хочу дещо знати.
Що ти робиш в Інституті?
— До школи вчащаю.
Чи до міста з парубками?
— Не відповідаю.
— То нічого . . . твоє діло,
Але я все знаю . . .
Добре вчишся? — Дуже добре.
— За то я дар маю,
Прошу тебе це приймити.
— Святий Миколаю,
Я ще маю щось сказати,
Цікаве вам буде:
Чи на небесах Бог знає
Про всі мої блуди?
— Ой так, Олю, все Він знає,
Все, що ти робила.
Навіть з котрим бурсаком
До міста ходила!

**
*

(А я аж розреготався . . .
Що мені робити
Доведеться, коли буде
Василь отця бити!)

Степан Федак.

НАВЧІТЬ МЕНЕ ПО РІДНОМУ

Ненько рідна, милий батьку,
Ти сестро і брате,
Навчіть мене по рідному
Читати й писати.

Навчіть мене, вас благаю,
Рідненького слова,
Бо лиш воно дух просвітить
І серце малого.

І від слова до слова
Читати бажаю,
Навчіть мене, батьку, ненько,
Щиро вас благаю.

АЛЄГОРІЯ ІНСТИТУТУ

Рік 1917 був важким. Світ був на перехресті війни. На українських землях поширювалася народна свідомість. В Канаді, у місті Саскатуні, прийшла на світ Дитина. Батько і мати давно хотіли такої дитини, щоби несла їх імя, щоби зберегла їх скарби. Отже народили її й відразу охрестили. Хрестин таких, відколи Канада Канадою, ніхто не бачив. З'їхалися люди з усіх трьох провінцій. Були з таких околиць, як Вегревил, Мирнам, були і з Винипегу. Були такі люди, як Ричзва, Тунсвис, Ришгав, і сотки інших, котрих було б трудно списати в цілу книгу. Куми купували чудові крижми. Довго на христинах радувалися дитиною та радили над її долею.

Воно майже зайво оповідати про ті подробиці. Вистарчить сказати, що дали йому дивне хресне імя — Ститут. Батьки мали прізвище "Могила". Виростав скоро молодий Ститут під ласкавим сонечком. Виростав скоро молодна; від наймолодших літ ходив до школи і навіть часом не мав вакацій ... а все безнастанно вчився.

Як став підростком та починав думати сам про себе, дехто старався перетягнути його на одну віру чи другу. Але як з'їхалися хрестні батьки, то рішили, щоб він мав волю стрічатися з всіма релігіями, а не був обмежений до одної. Мудро рішили, бо він ріс і наповнявся розумом.

Батьки добре опікувалися ним. Пильнували його, як ока в голові. Обороняли від нападу чужих дітей. Минали так роки під дбайливим батьківським наглядам.

Через цю пору змінилися часи; настала кріза, одна, і друга. Прийшла війна. Деякі хрестні батьки забули свою дитину; одні з розкоші, одні з біди, а з деякими розсварилися опікуни-батьки, бо дуже любили синка і хотіли, щоб остався вже з ними.

Та життя є химерним, змінливим. Виростають люди, виріс і наш Ститут. Прийшлося йти йому між своїх на ширший світ; але батьки не хотять пустити його — вони ж його так люблять. Щороку справляють хрестини, забавляються, і розказують про молодечі літа сина. Рідко коли запрошують далеких хресних батьків.

А син дальше росте. Почувається привязаний до добрих батьків і не хоче лишати їх, хоч як прагне йти у ширший світ і розвивати свої талани.

Ярослав Сенів.

СПИС СТУДЕНТІВ

Відділ фільософії

Імена:	Рік навчання:	Звідки походить:
Арсенич, Степан	1	Винипег, Ман.
Войціховський, Нестор	2	Єлов Крік, Саск.
Гупка, Олекса	3	Інсінгер, Саск.
Гриба, Василь	1	Норквей, Саск.
Николаїшин, Геня	2	Гилберт Плейнс, Саск.
Писик, Павло	1	Ойл, Алта.
Сенів, Ярослав	2	Єлов Крік, Саск.
Скорець, Леон	3	Бюкенен, Саск.
Тарнопольський, Вол.	1	Гронлид, Саск.
Федак, Степан	1	Тофнел, Саск.
Чорнейко, Олег	3	Арран, Саск.
Шклянка, Оля	3	Гефорд, Саск.
Сестри-жалібниці:		
Іванишин, Оля	2	Кадворд, Саск.
Поліщук, Ліда	3	Паничай, Саск.
Відділ педагогіки:		
Кей, Людвик	4	Єлов Крік, Саск.
Мазурик, Досько	1	Керот Ривер, Саск.
Федак, Ілля	2	Паркервю, Саск.
Відділ Домашнього Господарства:		
Кирилюк, Фіялка	1	Інсінгер, Саск.
Ткачик, Маруся	4	Сонінгдейл, Саск.
Відділ Інженірії:		
Мантика, Василь	2	Мейфир, Саск.
Шклянка, Роман	1	Гефорд, Саск.
Відділ Комерції:		
Гнатюк, Тарас		Гилберт Плейнс, Саск.
Скварчук, Василь	3	Дробот, Саск.
Спеціялістка в фізиці:		
Федорук, Савеля		Врокстон, Саск.
Учительська (нормал) школа:		
Голюк, Орест		Керот Ривер, Саск.
Гриців, Григорій		Рак, Саск.
Гриців, Григорій Михайло		Рак, Саск.
Денисик Андрій,		Сембург, Саск.
Зипчин, Ольга		Гефорд, Саск.
Кривоблоцька, Галина		Ст. Валбург, Саск.
Кульчицька, Оля		Медов Лейк, Саск.
Лисиця, Марія		Тарнополь, Саск.
Лозовчук, Миколай		Гефорд, Саск.
Малещок, Адвин		Линтлав, Саск.
Смиснюк, Миколай		Бедфордвил, Саск.
Солтис, Орися		Сторджис, Саск.
Ференюк, Оля		Вакав, Саск.

Вища школа.

Імена	Навчання:	Звідки походить:
IX-та кляса:		
Бусько, Петро	Нютена	Тедсмор, Саск.
Дух, Одарка	„	Смокі Ридж, Саск.
Котелко, Оксана	„	Кадворд, Саск.
Ніконець, Оксана	„	Ервуд, Саск.
Новосад, Єлисавета	„	Мічам, Саск.
X-та кляса:		
Вінтоник, Олеся	Текн. Кал.	Річард, Саск.
Іванишин, Олеся	Нютена	Кадворд, Саск.
XI-та кляса:		
Войціховська, Анна	Текн. Кал.	Єлов Крік, Саск.
Гнатюк, Ольга	Нютена	Гилберт Плейнс, Ман.
Дучишин, Анна	„	Гобард, Саск.
Завальська, Анна	„	Сендвит, Саск.
Король, Михайло	Текн. Кал.	Саскатун, Саск.
Никифорук, Дмитро	„	Ешвил, Ман.
Ременда, Зенон	Нютена	Мікадо, Саск.
Решітник, Орест	„	Витков, Саск.
Сирник, Роман	„	Бюкенен, Саск.
Сірий, Волод.	„	Мус Рейндж, Саск.
Скорець, Марія	„	Бюкенен, Саск.
Сокоский, Орест	„	Принс, Саск.
XII-та кляса:		
Кінащук, Орися	Текн. Кал.	Дефній, Саск.
Кінащук, Орест,	„	Дефній, Саск.
Клюкевич, Надія	Нютена	Мічам, Саск.
Кудрик, Богдан	„	Квил Лейк, Саск.
Ларіоник, Наталія	„	Дейвис, Саск.
Пилипов, Василь	„	Гобард, Саск.
Свистун, Роман	„	Витков, Саск.
Франко, Евген	„	Ватсон, Саск.
Чорна, Стефанія	„	Клир, Саск.
Ярема, Василь	„	Бюкенен, Саск.
Глек, Павло	„	Енгелфілд, Саск.
Бизнесові курси:		
Бойчук, Марія	Текн. Кал.	Клир, Саск.
Волощук, Ірина	Робертсон	Салтковтс, Саск.
Кінар, Анна	Текн. Кал.	Сматс, Саск.
Лищинська, Веронія	Текн. Кал.	Фиш Крік, Саск.
Короткі курси механіки:		
Вінтоник, Василь	Текн. Кал.	Річард, Саск.
Котелко, Яків	Універ.	Карпентер, Саск.
Котелко, Роман	„	Кадворт, Саск.

СТАТУТ СТУДЕНТСЬКОГО КРУЖКА

при

ІНСТИТУТІ ІМЕНИ ПЕТРА МОГИЛИ В САСКАТУНІ

I. НАЗВА: "Каменярі".

II. ГАСЛО: Лупаймо скалу!

III. ЦІЛЬ: Піднесення патріотичного духа й поширення українознавства між студентами.

IV. СПОСІБ:
- А. Через піддержування цілей Інституту ім. П. Могили.
- Б. Через заряджування відчитів, дебат, концертів і товариських забав.
- В. Через видавання річника "Каменярі" і заохочування студентів до літературної праці.

V. ЧЛЕНСТВО:
- А. **Членами Кружка стають слідуючі:**
  1. Всі питомці Інституту ім. П. Могили.
  2. Українські студенти поза Інститутом, які одержать рекомендацію від одного члена й Почесного Голови, як також потвердження Голови Кружка.
- Б. **Членська вкладка:** в кожному шкільному році члени встановлять суму вкладки, яка буде обовязуюча в наступному шкільному році.
- В. **Права Членів:**
  1. Учащати на збори Кружка.
  2. Дискусувати й голосувати на зборах.
  3. Бути вибраним до Управи Кружка.
- Г. **Втрата членських прав:** загальні збори можуть виключити члена, який діє на шкоду Кружка.

VI. УПРАВА:
- А. **Склад:**
  1. **Почесний Голова.**
  2. **Заряд:**
     - а. Голова.
     - б. Заступник Голови.
     - в. Писар.
     - г. Заступник Писаря.
     - ґ. Скарбник.
     - д. Начальники комітетів, які подані в VI-4 — 3.

3. **Стійні Комітети:**
   4. Редакційний — з пятьох членів.
   б. Програмовий — з пятьох членів.
   в. Фотографічний — з пятьох членів.
   г. Забавовий — з пятьох членів.
   г. Дебатовий — з трьох членів.
   д. Спортовий — з трьох членів.
4. **Тимчасові Комітети.**
5. **Контрольна Комісія** — з трьох членів.
6. **Господарі** — з сімох членів.
7. **Провідник Кличу.**
8. **Пяніст(ка).**
9. **Історик.**

Б. **Існування:**

1. Всі частини управи, крім дебатового, редакційного й фотографічного комітетів, вибираються два рази в шкільному році.
2. Дебатовий, редакційний й фотографічний комітети вибираються на цілий шкільний рік.
3. Шкільний рік приблизно рівняється університетському шкільному рокові.
4. При кінці шкільного року, чотирьох присутних членів Заряду, за потвердженням Почесного Голови, можуть роспоряджувати оставшими фондами Кружка.

VII. ВИБОРИ:

А. **Номінації:**

1. Кандидати до заряду номінуються подвійним способом:
   а. Номінаційна Комісія, яку назначить Ректор Інституту, представить листу кандидатів на кожну позицію Заряду. Ліста кандидатів буде представлена не менше як пять днів перед голосуванням.
   б. Додаткові кандидати на позиції Заряду будуть приняті до номінаційної листи тільки за підписом сімох членів і за представленням їх імен перед Номінаційною Комісією, не менше як три дні перед голосуванням.
2. Кандидати на позиції в Управі (не до Заряду), вибір яких рішиться голосуванням, номінуються членами на виборчих зборах.

Б. **Голосування:**

1. Слідуючі частини Управи вибирається голосуванням:
   а. Почесний Голова.
   б. Заряд.
   в. Господарі.
   г. Контрольна Комісія.
   г. Провідник Кличу.

2. На вибір Заряду голосування буде тайне. Номінаційна Комісія назначить одну особу, яка буде відповідальна за перепровадження тайного голосування.
3. Голосування на решту позицій, поданих в 1., а це Почесний Голова, Господарі, Контрольна Комісія, Провідник Кличу — буде явне.

В. **Назначення:**

По голосуванню новий Заряд назначить слідуючих:
1. Решту членів комітетів.
2. Тимчасові комітети, коли їх потрібно.
3. Історика.
4. Піяніста(ку).

VIII. ОБОВЯЗКИ:

А. **Почесний Голова** — сповняє ролю дорадника Заряду й суґґестує пляни праці на шкільний рік.

Б. **Заряд:**

1. Голова — є предсідником на Виборних і Надзвичайних зборах Кружка та на зборах Заряду; дбає про розвій Кружка та надає загальний напрям його діяльности.
2. **Заступник Голови** — займає місце Голови в його відсутности.
3. **Писар(ка)** — веде протокольні книги та провадить кореспонденцію Кружка.
4. **Заступник писаря(ки)** — займає місце писаря (ки) в разі його (її) відсутности.
5. **Скарбник** — провадить фінансові книги та дає зборам звіт фінансового стану Кружка.
6. **Начальники Комітетів** — є відповідальні за працю своїх комітетів.

В. **Стійні Комітети:**

1. **Редакційний** — займається виданням річника "Каменярі" та студентського провідника, які мають бути видані до кінця шкільного року.
2. **Програмовий** — заряджує програми на всі сходини Кружка.
3. **Фотографічний** — займається збиранням знимок зі студентського життя й вироблення гуртової знимки питомців Інституту.
4. **Забавовий** — заряджує всі забави Кружка.
5. **Дебатовий** — заряджує всі дебати в Кружку.
6. **Спортовий** — займається спортовими потребами Кружка.

Г. **Тимчасові Комітети** — виконують надзвичайні потреби Кружка.

Г. **Контрольна Комісія** — провірює приходи й розходи Кружка та піддержує внесок скарбника на прийняття фінансового звіту.

Д. **Господарі** — займаються розміщенням меблів для потреб Кружка.

Е. **Провідник Кличу** — проводить Бурсацький Клич при кінці сходин Кружка.

Є. **Піяніст(ка)** — акомпаніює до національних гимнів при отворенні й закінченні зборів.

Ж. **Історик** — слідить за діяльністю Кружка і що пів року рекордує її в книжці призначеній для тієї цілі.

IX. ЗБОРИ:

А. **Виборні:**
1. Відбуваються два рази в шкільному році.
2. Перші виборні збори відбуваються не пізніше як в другій неділі в жовтні; другі виборні збори не пізніше як в третій неділі в січні.
3. На виборних зборах:
   а. Всі члени нової Управи будуть проголошені.
   б. Цей статут буде прочитаний.

Б. **Загальні:**
1. **Звичайні** — як за часто звичайні збори будуть відбуватися, рішають члени.
2. **Надзвичайні** — скликає Голова за:
   а. порадою Заряду.
   б. домаганням пятої частини членів.

В. **Заряду:**
1. Скликає Голова Кружка.
2. Включає Голову й не менше шістьох інших членів Заряду.
3. Заряд відповідальний за рішення на цих зборах перед загальними зборами.

Г. **Комітетів:**
1. Скликає начальник комітету.
2. Включає начальника й більшість назначених членів комітету.
3. Комітет відповідальний за свої рішення перед Зарядом.

Ґ. **Мова:** — Всі збори будуть перепроваджуватися в українській мові.

X. ЗМІНИ Й ПРИЙНЯТТЯ СТАТУТУ:

А. Параґрафи I, IX - Ґ, і X - А не можуть бути змінені.

Б. Інші параґрафи цього статуту можуть бути відкинені, доложені, змінені вповні або частинно тільки за внеском члена Заряду та за згодою більшости членів на двох загальних зборах.

В. Цей статут увійшов в життя 1-го січня, 1947 року.

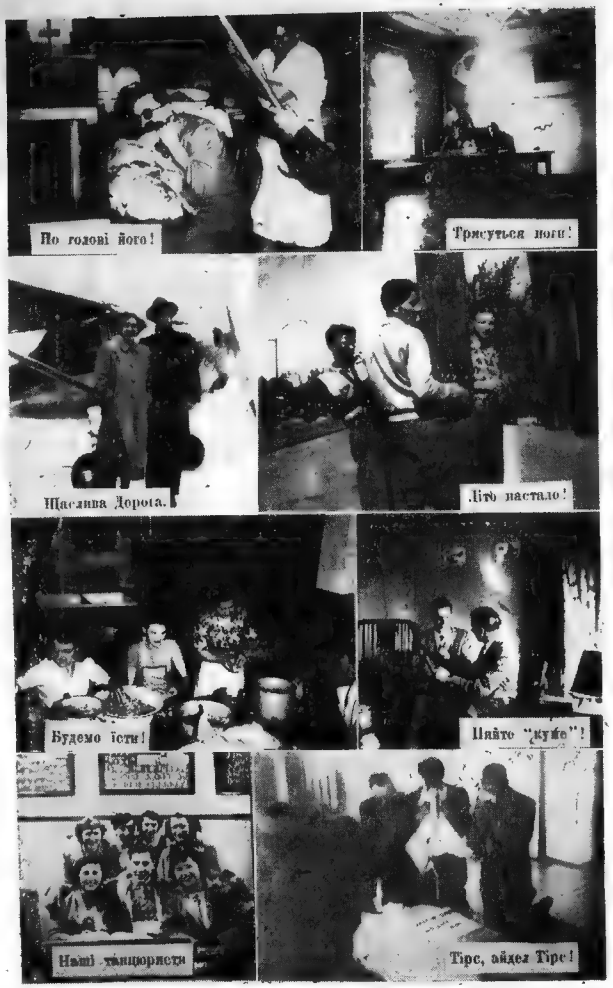
По голові його!
Трисуться ноги!
Щаслива Дорота.
Літо настало!
Будемо їсти!
Пайте "куже"!
Наші танцюристи
Тірс, айдеї Тірс!

Уведення.
Дуже наука береться.
Грістьси на сонці.
Геловін.
Зимно надворі.
Злодія зловили.

Dr. M. H. Boykowich
DENTAL SURGEON

— EVENINGS BY APPOINTMENT —

403 *Canada Building* — PHONES — *Saskatoon, Sask.*
Office 4774 — Residence 91669

Ferguson & Hnatyshyn
Barristers, Solicitors, Notaries, Etc.

GEORGE A. FERGUSON
JOHN HNATYSHYN, B.A., L.L.B.

Phone 4261
214 *Priel Bldg., 21st St. East* — *Saskatoon, Sask.*

TO ALL OUR FRIENDS WE EXTEND
SINCERE GREETINGS

Compliments of
Thams Studio
Phone 6631

Heintzman Hall, 2nd Ave. — *Saskatoon, Sask.*

COMPLIMENTS OF

Dr. G. E. Dragan

601 *Canada Building* — *Phone* 3293
Saskatoon, Saskatchewan

Success Secretarial College
and
School of Accounting

SASKATOON, CANADA

SENDS GREETINGS AND CONGRATULATIONS ON YOUR EXCELLENT YEAR BOOK.

WE OFFER

- Large instruction staff, carefully chosen for personality, ability and experience.
- Wider choice of courses.
- The Diploma of the Business Educators' Association of Canada — for 50 years the symbol of superior training.
- An enviable record in placing more graduates in better positions.
- Social and recreational benefits of a larger college.
- BEST POSSIBLE TRAINING IN THE SHORTEST POSSIBLE TIME.
- Now students are enrolled every Tuesday at 9 A.M.
- The demand for SUCCESS graduates continues to exceed our supply.

L. F. FURSE, B.A., G.C.T.
Principal

Kempthorne Blk. — *Phone* 6333
157 — *2nd Avenue, South* — 22403

The BAY

SASKATOQN'S FRIENDLY STORE

Hudson's Bay Company

INCORPORATED 2ND MAY 1670

GREETINGS from

Silverwood's

PURITY DAIRY Co.

"Safe Dairy Products"

Phone 5551

733 *Broadway Ave.,* *Saskatoon, Sask.*

THE EMPIRE MEAT CO. LTD.

WHOLESALE AND RETAIL

Manufacturers of the famous

Peerless Pork Sausages, Weiners, Bologna, Liver Sausage, Polish Sausage, Bacon, Hams, etc.

PHONES 22733 23995

30 — *2nd Avenue South* *Saskatoon, Sask.*

ОДИНОКИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ТЕКСІ

В

САСКАТУНІ

CITY TAXI

Денна і нічна обслуга в місті й на околиці.

Телефон 7258 420 — 20 St.

Dr. S. Worobetz

PHYSICIAN AND SURGEON

414 *Canada Bldg.* *Phone* 6665

PAUL'S MUSIC & BOOK STORE

For all your

School Supplies, Stationery and Musical Instruments at reasonable prices.

306 — 20th *Street West* *Phone* 6072

Saskatoon, Sask. *P. Tkachuk, Proprietor*

COMPLIMENTS OF

BRITISH COAL & WOOD CO.

FOR ALL YOUR FUEL SUPPLIES

101 *Pacific Avenue, North* *Phone* 7622

Saskatoon, Sask. *N. Rak, Proprietor.*

For a Deluxe Job on Your

LAUNDRY and DRY CLEANING

send to the

MODERN LAUNDRY

Cor. 1st Ave. & 24th St.

Phone 7979

OUR GRADUATES
succeed in the
Dominion Civil Service *Saskatchewan Public Service*
and in the Municipal and General Business Offices
everywhere in Canada
FOR INFORMATION write, telephone or call
SCOTT BUSINESS COLLEGE LTD.
W. J. G. Scott, B.A., Principal
118 — *2nd Avenue North* *Saskatoon, Sask.*
Member, Canadian Business School Association

EUROPEAN MEAT PRODUCTS LTD.
Specialists in Cured and Smoked Meats
Our Products are the Finest
PHONE 7686
308 — *20th Street West* *Saskatoon, Sask.*
We send orders out of town.

FLORISTS TO BESSBOROUGH
MILLAR'S FLOWER SHOP
Say it with flowers — Say it "nicely" with ours.
Day Phone 7777 Night Phone 7775
214 — *21st Street East* *Saskatoon, Sask.*
"Flowers by wire" — Members of F.T.D.A.

G. W. Harrington
JEWELLER
WATCH REPAIRING
682 *Broadway,* *Saskatoon, Sask.*

MATHESON'S DRUG STORE
H. C. Matheson
CHEMIST AND DRUGGIST
Drugs — Prescriptions — Toiletries — Medical Supplies
Soda Fountain — Confectionery — Magazines
Phone 91225
906 *Victoria Ave.* *Saskatoon, Sask.*

SPOTLESS DRY CLEANERS
CLEANERS, DYERS, TAYLORS
1511 — *20th Street West* *Saskatoon, Sask.*
48 HOUR SERVICE
Expert Workmanship — All Work Guaranteed
We pick Up and Deliver
29811 — PHONE — 29811
William Wasylciw *John Krawchuk*

WITH COMPLIMENTS OF
PARISIAN CLEANERS & DYERS
CLEANING • PRESSING • REPAIRING
Phone 4474
321 *Avenue F South* *Saskatoon, Sask.*

NEW RED ROBIN CAFE
• MEALS AND LUNCHES
• ICE CREAM
• FRESH FRUIT IN SEASON
• MAGAZINES AND CIGARETTES
Broadway Avenue *Phone* 91201

SPORTING GOODS
Headquarters

YOU CAN USUALLY GET
WHAT YOU WANT
AT

BIRNEY'S HARDWARE

NUTANA TAXI

24 HOUR CITY AND COUNTRY DRIVING
YOUR BEST BET IN TAXI SERVICE
97077 — 2 *phones to serve you* — **91159**
Saskatoon, Sask.

WITH COMPLIMENTS OF
NEW
BROADWAY THEATRE
in NUTANA
Phone 97075
"All the Fine Pictures Will Come to the Broadway"
WAIT FOR THEM!

ПІДДЕРЖУЙТЕ

Укр. Інститут ім. П. Могили в Саскатуні

Що дбає про моральне і культурне виховання дорученої йому молоді й тим приготовляє її на свідомих і примірних громадян цього краю.

Замовляйте підручники
ЧИТАНКА МАРУСЯ
— і —
ЮВІЛЕЙНУ КНИГУ ІНСТИТУТУ

Пишіть до:
The P. Mohyla Ukrainian Institute
Cor. Main St. & Victoria Ave. *Saskatoon, Sask.*

В. Буряник,
Голова Дирекції.

Дм. Добровольський,
Ректор.

It Pays to Advertise...

★ Your advertising staff spent considerable time in soliciting ads from the business firms and professionalists of Saskatoon. Some of these had been inserting ads in our Year Book before — some had not been contacted in this matter.

We are very pleased to be able to present quite a number of new advertisers. On behalf of the old and new subscribers, may we suggest that when you do shop, be sure to patronize those who have advertized in our Year Book.

BROTHERS BAKERY

Fresh Bread & Pastry Daily

912 — 20*th St. West.* *Saskatoon, Sask.*

1950-ий РІК — ЮВІЛЕЙНИЙ РІК УКРАЇНСЬКОГО ГОЛОСУ

Поможіть йому в дальшім розвою.

- Приєднуванням нових передплатників.
- Настоюйте, щоб наші громади, товариства, організації, замовляли всі їм потрібні друкарські роботи тільки в друкарні Українського Голосу.
- Піддержуйте себе і Український Голос щомісячним закупном книжок в книгарні Українського Голосу. В цей спосіб ви збудуете свою бібліотеку і поможете Видавництву.
- Купуйте уділи в Видавничій Спілці Тризуб.

Ukrainian Voice

Box 3626, Sta.B. Winnipeg, Man.

St. John's Institute Library
11024 - 82nd AVENUE
EDMONTON, — ALBERTA.

КАМЕНЯРІ

1950-1951

1951-1952

1952-1953

St. John's Institute Library
11024 - 82nd AVENUE
EDMONTON, — ALBERTA.

Printed by
Trident Press Limited
Winnipeg, Man.
1953

КАМЕНЯРІ

1950-1951

1951-1952

1952-1953

ПРИСВЯЧУЄМО ЦЕЙ РІЧНИК УДІЛОВЦЯМ ІНСТИТУТУ ІМ. ПЕТРА МОГИЛИ. ЗА ІХ СТАРАННЯМ ІНСТИТУТ І ВСЕ, ЩО ВІН ПРЕДСТАВЛЯЄ, СТАЛО НАМ МОЖЛИВИМ.

Студенти Інституту ім. Петра Могили.

Саскатун, Саск.

ЗМІСТ:

	Стор.
"Каменярі" — І. Франко	5
Ректори і Директори 1950—1953	6— 7
Час подумати	8
Редакторський штаб 1952—1953	9
Слово від редакції 1951—1952	10
"Каменярам" у науку	11
До молоді	12
Світ на переломі	13
Теперішні обовязки "Каменярів"	13
Кооперація	15
Бурсаки вітають нового ректора	15
Молоді "Каменярі"	16
Абсольвенти 1950—1951	17
Абсольвенти 1951—1953	21
Під розвагу молодим "Каменярам" — проф. І. Рудевський	32
Могилянки 1950-51	34
Могилянки 1951-52	35
Могилянки 1952-53	37
Чого нам учитися по-українськи	38
Студенти університету 1950—1953	40— 45
Нормал 1951—1952	46
Нормал і торговельний курс 1952—1953	47
Вища школа 1950—1953	48— 58
Про тих, що з нами нема	59
Наші таланти	60
Наш новий науковець	61
Василь Пилипів	62
Душевні потреби дитини	63
Життя в Інституті	65
Про дебати 1950—1951	67
Про дебати 1951—1952	68
Вісти про дебати 1952—1953	69
Забава "сердець" (Валентайн)	70
Соціяльна діяльність	71
Спорте он перийд	72
Де ми є!	73
Дивний сон	74
Альфа-Омега	75
У Бурсі	76
У неділю рано	77
Час їсти	79
Молитва — Т. Шевченко	80
І все таки до тебе — Л. Українка	81
"Їх там триста лягло" — О. Недобитий	81
Щось з студентського життя	82
Спис студентів 1950—1951	86— 87
Спис студентів 1951—1952	88— 89
Спис студентів 1952—1953	89— 91
Статут Кружка "Каменярі"	93
Оголошення	97—103

КАМЕНЯРІ

Іван Франко.

(Уривки)

Я бачив дивний сон. Немов передо мною
Безмірна, та пуста і дика площина,
І я прикований ланцом залізним стою
Під височенною ґранітною скалою,
А далі тисячі таких самих, як я.

У кожного в руках тяжкий залізний молот,
І голос сильний нам з гори як грім ґремить:
"Лупайте цю скалу! Нехай ні жар, ні голод
Не спинить вас! Зносіть і труд і спрагу й голод
Бо вам призначено скалу оцю розбить."

І всі ми вірили, що своїми руками
Розібємо скалу, роздробимо ґраніт;
Що кровю власною і власними кістками
Твердий змуруємо гостинець, і за нами
Прийде нове життя, добро нове у світ.

Оттак ми всі йдемо в одну громаду скуті
Святою думкою, а молоти в руках.
Нехай прокляті ми і світом позабуті!
Ми ломимо скалу, рівняєм правді путі,
І щастя всіх прийде по наших аж кістках.

РЕКТОРИ І ДИРЕКТОРИ 1950—52

Д. Добровольський, B.S.A.
Ректор.

о. Т. Ковалишин.
Капелян.

В. Буряник, B.A., LL.B.
Голова Дирекції — 1950.

П. Ткачук.
Голова Дирекції — 1951.

1952—53

Н. Лабюк, B.Ed.
Ректор.

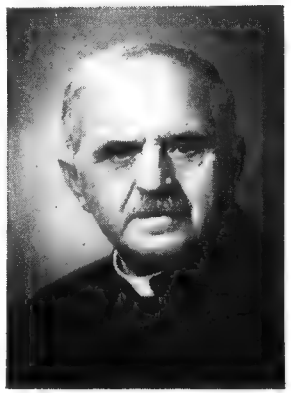

о. Й. Тріска.

Проф. І. Рудевський.

Редакційний Комітет (1950-1951):

Зліва направо (сидять): О. Шклянка, В. Пилипів (редактор), О. Кульчицька. (Стоять): Д. Шмігельський, І. Федак.

ЧАС ПОДУМАТИ

Кожного року студентський кружок "Каменярі" поповнюється новими молодими людьми. Вони зливаються в кружок, щоб ближче запізнатися тут з українською мовою, з українською традицією, щоб взаїмно запізнатися і спільно працювати та виробити з себе добрих канадійців і добрих українців.

Такі наміри і пляни молоді, а чи на сто відсотків реалізується це, то вже справа інша.

За недостатні осяги в здійсненні планів може почасти вина є і з боку молоді, та з другого боку треба зважити і на загальні перешкоди, які часами не до поборення.

Не сміємо забувати, що живемо ми серед англо-саксонського світу, який діє на нас через школу, літературу, пресу, радіо, а економічні та фахові моменти приневолюють якнайбільше достосовуватися до канадійського життя.

Щоби канадійська українська молодь могла, помимо всіх противностей, вдержатися національно свідомою та бути здібною брати активну участь у зорганізованім українськім житті, — вона мусить одержати відповідну сильну піддержку не лише зі сторони родичів, а й зі сторони старшого громадянства.

Щоб мати бажаний осяг, мусить бути відповідно розроблений плян праці для молоді, який би зацікавив і притягав молодь, а також повинна бути і достатна піддержка від кожного старшого громадянина, а не крик.

Молодь оцінює і розуміє те, що зробило старше громадянство для української справи взагалі, а для молоді зокрема. Але молодь хоче теж робити все те, що є її обовязком супроти Канади і супроти українського народу. Молодь не тільки цього хоче, а і пробує робити. Якщо ж у цій праці молоді не все вдається успішним, то вина за це падає і на одну і на другу сторону, а іноді і то найчастіше і на третю сторону, за яку ніхто не може нести відповідальности.

Василь Пилипів.

Редакційний Комітет 1952-53:

Перший ряд (зліва направо): Одарка Дух, Михайло Петрів (редактор), Фіялка Гарбус.

Другий ряд (зліва направо): Проф. І. Рудевський, Богдан Гуляк, Дмитро Цівівник, п. Н. Лабюк (ректор).

СЛОВО ВІД РЕДАКЦІЇ

Ось і знову минає шкільний рік в Інституті. Немов та хмара перелетіла попід блакитне небо, і зникла та й ніколи не вернеться.

Студенти порозходяться по околицях по цілій Канаді, понесуть добре імя Інституту й свої милі спомини з побуту в ньому по всіх закутинах провінції. Хоч деякі перебули в Інституті лиш один рік, то все ж таки в них пізнати велику зміну в поведенню з другими й у їхньому власному думанню. Вони скористали з тої золотої нагоди їх побуту в Інституті, і стають кращими українцями.

Студентки-дівчата мали тут нагоду не лиш навчитися рідної мови, вишивати, співати й танцювати свої українські танки, але теж мали змогу навчитися засад гармонійного товариського життя, працювати в згоді з іншими, та обмінюватися думками, а це є дуже потрібне в теперішнім і в будучім життю.

Деколи чуємо закиди, що Інститут тепер не є тим, чим колись був, що не виховує студентів в українськім дусі і т. п.

Але ж тепер праця Інституту є далеко трудніша, більше ускладнена, тепер більше як колись Інститут мусить виконувати свої обовязки виховування молодого покоління в такім напрямі, щоб не допустити до занепаду свідомості української приналежності, а навпаки — поширити ту свідомість, розбудити любов до всього, що українське, піддержати й посилити відпорність на чужі впливи, бо в теперішню пору є великий натиск на загарбання молодих українських душ, на асиміляцію. Так, робота Інституту в цій ділянці є дуже важна, а рівночасно й дуже утруднена.

Молодь цікавиться життям поза Інститутом, життям наших людей в кожній околиці, а також всіх українців так в Канаді, як також на тих українських землях, які сьогодня попали поневолені під московський чобіт.

Ми мусимо працювати, щоби це маленьке зеренце любови до рідного вщепити в душу кожного студента, так що коли вони лишать Інститут і будуть працювати на своїх нивах, щоб ця любов зростала й поширювалася по околицях, де лише живе український нарід.

Щасливі ті студенти, які мають золоту нагоду пізнати й порозуміти, хто є українці, яка їхня теперішня доля, яке є їхне відношення до других націй — вільних і поневолених, чого нам сподіватися від тих націй в нашій боротьбі за освобождення й як нам поступати, щоби врешті добитися признання бути свобідними горожанами своєї власної самостійної держави.

Памятаймо, що аж тоді чужі народи порозуміють нас, як ми самі себе порозуміємо й будемо йти однозгідно до спільної мети. Не досить нам бути українцями лиш для себе. Ми в першу чергу бажаємо бути українцями в згоді й гармонії з іншими народами, ми хочемо йти отверто вперед і цілому світові сказати: "Ми є українці, і ми горді з того!!"

Тож будьмо свідомі свойого походження, свойого українського роду! Поширюймо своє знання, використовуймо кожну нагоду, щоб стати кращими дітьми української нації, а цих нагод є багато в нашім Інституті в Саскатуні, в Колегії св. Андрея у Вінніпегу, а також в Інституті св. Івана в Едмонтоні.

Для студентів, які в повище згаданих інституціях виховаються в українськім дусі, побут в тих інституціях залишиться в памяті немов та ясна зірка, що блищить на небі ясніше від других. Вони розійдуться по околицях як щирі українці й лучші горожани Канади.

Фіялка Гарбус.

„КАМЕНЯРАМ" В НАУКУ

Ось вже ми, ви і я, на передодні кінця нашого першого шкільного року разом. Чи здається вам, що то був довгий рік? Вірю, що висловлюю почуття пересічного студента й студентки, коли наважуся сказати, що рік скоро, скоренько пройшов. І ось вже й іспити наближаються. Ви до них приготовлялися цілий рік — приготовлялися ви старанно, бо свідомі були того, що від них буде залежати ваше сучасне і ваше будуче.

Поза цілорічне ваше стремління освідомити себе академічно, перейти свої іспити, ви побирали ще й іншу науку в Інституті, науку громадсько-спільного життя. Ту науку ви побирали від основоположників цього Інститута. Вони надали цьому Інститутові гідні наслідування вами принципи та моральні й національні обовязки, а саме: 1. Що питомець Інституту придержує себе завжди чисто — тілесно й душевно, отже дбає про повний розвиток свого тіла й душі; 2. Що питомець Інституту є завжди поважний в своїй поведінці один до одного, до старших, до проводу; 3. Що питомець Інститута завжди ділає для слави, а не для неслави Інституту; 4. Що питомець Інститута є завжди активним членом своєї організації; 5. Що питомець Інститута завжди висловлюється лише прихильно про Інститут перед членами й не-членами Інституту; 6. Що питомець Інститута є свідомий свого національного походження, і на кожнім кроці старається передати ту свідомість тим, що ще неосвідомлені.

У дусі того ви приспособлювали своє інститутське життя. Ви понесли дальше те гасло "Каменярі" — ви й на даль-

ще будете тими "Каменярами", будете дальше над тим працювати, щоби поліпшити себе, і тим самим стати гідними провідниками українського, менше щасливого, як ви, загалу. На вас, студенти, спадає цей поважний обовязок, зайняти гідно й заслуговуючо, через ваших попередників надалі цьому Інститутові повижче згадані засади поведінки й поступу.

На закінчення, прийміть від мене, вашого ректора, в першій мірі признання вам за ваше вирозуміння мого становища серед вас. Інститут може бути таким, яким ви, студенти, його витворите. Не ректор, не Дирекція надає життя Інститутові, а ви самі.

Кінчиться мій перший рік з вами, і ваш зі мною. Багато з вас не вернуться до Інституту, як студенти. Певне число з вас пічнуть зовсім відмінне життя від життя студентського. Прийде час, що ви згадаєте бурсацьке життя. Згадайте ті дні, ті приємні перебування, ті товариські пережиття — за Інститут не забувайте! Ідіть у світ і вчіться життя нового, з новим запевненням, що Інститут і надальше піде вам на зустріч вразі вашої потреби. Та не забувайте, що Інститут, за ту поміч дану вам, сподіється від вас, і зовсім слушно, певного зобовязання себе — бути носіями доброго імени Інституту, бути щирими і пожиточними членами своєї церкви, бути провідними членами українських організацій, і тим поступованням придбати добре імя собі, а Інститутові, вашим батькам, і цілому українському загалові — славу.

.Та моє слово і до тих "Каменярів", які повернуться до Інституту на наступний рік, продовжувати свою науку і розумний гарт тіла й душі. "Каменярі", що лишають Інститут, передають вам той смолоскип (торч), що провадив ними, і завзивають вас нести його дальше з тою самою завзятістю і свідомою метою, з якою вони передають його вам. І вкінці, коли ви добіжете до призначеної вам лінії, передайте той смолоскип вашим наступникам, а вони понесуть його дальше, і дальше — і так наступно з покоління в покоління.

Н. Лабюк, ректор.

ДО МОЛОДІ

Перед українською молоддю стоїть велика скала, що завдяки недбалості все-далі зростає. Хмара асиміляції розпростерла над нами свої чорні руки й невблаганно затискає нас у свої зрадливі обійми. З кожним роком усе більше число молоді, що не вміє ні читати ні писати по українськи і вже перестає користати з глибокого джерела рідної культури. Чуже сприймається тяжко й поволі та й ніколи не може заступити свого рідного. Помало наше духове єство порожніє і спорошується, і ми котимось у страшну прірву.

Ми забагато спираємось на здобутки своїх батьків, а самі до праці не приготовляємо себе й неохоче до неї беремося. Але ми чуємо поклик часу: "Лупайте цю скалу" і маємо своїх каменярів, що в цій праці мусять бути першими та кликати до неї других. Не забуваймо, що втрата часу веде до загибелі. Тож берімось до праці вже зараз. Візьмімо себе в руки, не кажімо "не хочу", а "мушу", бо "праця єдина з неволі нас вирве" і забезпечить нашу будучність. Отже — до праці, "Каменярі" й каменярі!

В. Гриба, голова "Каменярів", 1950.

СВІТ НА ПЕРЕЛОМІ

Рік 1951-ий є дуже важний, бо живемо ми тепер на переломі. Світ став немов на роздоріжжі і не знає, куди йому йти. Перелом той відчувається по всіх усюдах.

Українці стоять на роздоріжжі — винародовитися, або зберегти свою окремішність.

Світ стоїть на роздоріжжі — чи демократія. чи комунізм.

Ось в таких важних переломових часах існує і діє товариство "Каменярі". Товариство відчуває тиск цієї переломової доби, відчуває скорий гін життя і, в міру своїх сил, здібностей і розуміння, готуються до завтрашніх днів.

Однак ми — молоді і недосвідчені. Ми кричимо, галасуємо, сперечаємося, критикуємо ... і в цій метушні виростаємо на майбутніх провідників. Ми гартуємося на борців, що будуть "лупати скалу" у будуччині.

Гартується кожен із нас зокрема, гартується вцілому і товариство "Каменярі".

Ярослав Сенів, голова "Каменярів" 1951.

ТЕПЕРІШНІ ОБОВЯЗКИ „КАМЕНЯРІВ"

З Різдвяними Святами знову закінчився іще один рік, а по ньому настав новий, з новою нагодою на краще, з новою надією для нас всіх.

Ми — "Каменярі", вихованці цього Інституту, набираємось нового знання, пізнаємо світ зо всіми його принадами й труднощами, яких ми досі не знали, а з якими нераз приходиться зводити завзяту боротьбу, щоб не впасти на

шляху. Можливо, що ми вчимося не стільки, як ми самі хотіли б, або не так багацько, як наші родичі міркують, але на це складаються ріжні причини, нераз від нас незалежні. Все ж таки ми хочемо бути горді з нашого знання й можемо отверто глядіти в будуччину, як прийдешні провідники тих молодших, які на нас будуть покладати надії, які від нас будуть вимагати того всього, чого ми тепер вимагаємо від наших провідників. Хоч ми ще й молоді, та вже маємо знання кількох культур, визнаємося в англійській справі, а що найважніше, що ми вже тепер бачимо проблеми української справи в Канаді. Ці справи не є маловажні. Найбільшою українською проблемою є передавання наших культурних здобутків на рамена молоді. Це найважніша жура наших старших громадян, бо вони дбали ціле своє життя й чимало придбали.

Щоби було можливо передати здобутки наших батьків у руки молоді, то молодь мусить бути заінтересована цею справою. Не занедбуймо справи, яка для нас — українців — має тепер велике значіння, а в найближчій будуччині може заважити на історичнім існуванню нашої поневоленої нації. Ми, КАМЕНЯРІ, мусимо взяти на себе обовязок, який досі несли наші батьки, ми мусимо більше й інтезивніше цікавитися здобутками, які вже готові ждуть на нас, а що найважніше, — не сміємо занедбувати народної праці, якої великий примір дали нам наші батьки. Перед нами широке поле, неодна нива жде обробки, жде на здорове зерно, яке ми можемо й мусимо засіяти, як хочемо, щоб нас будучі покоління згодували теплим словом і ставили нас за взір другим. Ми повинні йти між українців і ширити зацікавлення нашою справою. Ми МУСИМО стати апостолами української нації серед англьомовного світу, мусимо обзнакомлювати чужинців з українською проблемою, бож нам це легко робити, бо ми маємо знання їхньої мови й маємо доступ до їх установ.

Не встидаймося українського походження й назвиська, а навпаки, будьмо горді з того, що Бог дав нам нагоду бути членами найкращої нації на світі! Ми маємо свою власну культуру, яка стоїть на рівні з культурами других, може й щасливіших від нас, націй, і не забуваймо, що ми маємо багацько такого, чого другі нам завидують. Будьмо ж дійсними "Каменярами", йдім вперед самі й других пориваймо за собою, сповняймо обовязок супроти української поневоленої нації, а також супроти нашої держави; будьмо добрим приміром для тих, що дивляться на нас, як на вибранців нашої суспільности, а тоді певно всі скажуть: "Оце наші студенти Інституту ім. П. Могили, це наші "Каменярі", це наші абсольвенти, честь їм!"

Василь Пилипів, голова Каменярів 1951.

КООПЕРАЦІЯ

Ще з дитинства нас молодих людей вчать, що компетиція є потрібною для здоровя кожної особи та для розвитку людства. Одначе щиро золотою правдою є, що співробітництво між окремими членами чи товариствами, чи суспільства в цілому, є будуючим чинником, а компетиція є загрозою спільного народного добра. Це є очевидним для всіх, коли приглянемося до окремих великих комерційних підприємств, до великих військових формацій, громадських, чи інших орґанізацій, де індивідуалізм, окрема воля, мусять бути підкорені загальній корисній цілі, чи акції.

Ніхто не повірить у те, що дім може нормально розвиватися і навіть існувати, якщо в ньому не буде кооперації між членами дому. Дім без кооперації — пропащий! Також держава, в якій більше неспокою і неладу, не може встоятися проти держави, в якій панує згода і повна кооперація. Кооперація в кожній формі нашого життя є основа кріпости, міці і доброго поступу, чи то буде в школі, чи в спорті, чи в іншій орґанізації суспільства.

Всяка орґанізація, підприємство, чи інституція так довго існує і виконує роботу на користь членству, доки серед членів існує повне порозуміння і повна кооперація.

Всяка держава може успішно виконувати свою корисну роботу, як господарську, освітну, внутрішню і зовнішню, політичну, релігійну і іншу лише тоді, коли державні інституції, установи, підприємства, орґанізації державні і приватні діють согласно, прямуючи до одної цілі, а не одно проти другого.

Добрим і разючим прикладом великого успіху кооперативної співпраці може служити для нас життя бджіл і їх праця в улию.

Наші Інститути є малими улиями в суспільному канадійському житті і ми всі повинні намагатися, щоб у цих наших улиях життя розвивалося лише на основах кооперативних законів. А щоби добре знати ці закони, потрібно кожній молодій людині ґрунтовно студіювати кооперацію як науку та докладно вивчати принципи кооперативного руху.

М. Сорокан, голова Каменярів 1952.

БУРСАКИ ВІТАЮТЬ НОВОГО РЕКТОРА

У бурсацькому житті студентів при Інституті ім. П. Могили все доводиться їм то зустрічати нові лиця, то прощатися з бувшими товаришами і співробітниками. Так і в цім році прийшлося нам попрощатися з бувшим ректором Інституту п. Д. Добровольським, а сердечно привітати нового ректора п. Н. Лабюка з його дружиною.

П. Лабюк прибув до нас з Арран, Саск., де він разом із своєю дружиною учителювали. Для п. Лабюка праця в Інституті, як нового управителя його, не була новою, чи невідомою, бо п. Лабюкові довелося довший час раніше перебувати в стінах нашого Інституту та брати активну участь у громадсько-студентському житті бурсаків в часі побирання ним науки в Саскатуні.

Пан Лабюк був активним студентом в Інституті і допомагав ширити українську культуру. Перебуваючи на університеті і побираючи там науку, п. Лабюк, під час літнього курсу при Інституті, провадив курс музики, викладав українську літературу, тощо. Це свідчить про те, що п. Лабюк дійсно має український дух і щиро дбає про добро українського загалу.

У червні, 1952-го року, п. Лабюк перебрав керівництво Інститутом у свої руки і студенти, знаючи його здібности, радо вітали на цій новій праці. З перших днів уже новий ректор активно взявся до своєї тяжкої праці. Студенти намагалися і намагаються щиро допомагати ректорові в його праці і кооперувати з ним, і наслідки цієї праці маємо добрі.

Тому студенти щиро бажають п. Лабюкові надалі кріпкого здоровя, щастя і добрих успіхів у його відповідальній і корисній праці в Інституті та вірять, що спільними силами вони прислужаться великій освітній українській справі.

Я. Боднарчук, голова "Каменярів" 1952.

МОЛОДІ „КАМЕНЯРІ"

Коли наш славний поет Іван Франко писав поему "Каменярі", він мабуть й не сподівався, яку велику силу та поема буде мати для українського народу. Ця поема стала основою нашої віри в себе та нашого завзятого поступу до кращого будучого.

Наші предки "каменярі", захопилися тими палкими словами поеми, вони прикували себе ланцюгами до тієї граніної скали, та поставили перед собою сильний заклик лупати той граніт. І справді вони завзято додержувалися тієї постанови; вони зносили "труд і спрагу й голод", лупаючи ту скалу темноти, просвічуючи свій народ, та підносячи його на вищий ступінь життя. І сьогодні ми, молоді каменярі, з гордістю дивимося на ту велику масу роздробленого граніту, що ті перед нами полупали. Ми бачимо, яке велике діло вони доконали. Як українці, вони поставили свій народ на рівні з іншими культурними народами Канади. Як горожани цієї держави, вони причинилися у великій мірі до розбудования її до теперішної могутности, та до збагачення її культури. За це діло належиться їм низький поклін. Але, заслуги наших попередників були ще більші, бо вони вщепили наступним поколінням свій запал продовжувати народню працю, котру вони так завзято й успішно виконували.

Ми, молоді каменярі, з певністю можемо сказати, що добрий приклад і завзяття в народній праці наших провідних попередників не опустять нас. Ми далі свідомо й уперто будемо "лупати скалу" зневіри, ми переможно йтимемо все вперед до кращої і світлої будучности нашого народу.

Дмитро Ціпивник, голова "Каменярів" 1953.

АБСОЛЬВЕНТИ 1950—1951

ВАСИЛЬ ГРИГОР, В.А.

Василь Григор, В.А.

Василь народився в околиці Шіго, Саск., де його батьки займалися рільництвом. Свою нижчу школу він брав коло Нипавин. Частину вищої школи брав у місті Ейлшем, а дванадцяту клясу в Нютена Каліджет у Саскатуні.

Коли прибув до Саскатуну, став питомцем Інституту ім. П. Могили. Закінчивши вищу школу, записався до університету на відділ фільозофії і почав спеціялізуватися у психольогії та математиці. Цього року осягне степень В.А.

Через три роки перебування в Інституті, Василь брав поважну участь у діяльности кружка "Каменярі". У цьому році п. Григор став головою Дебатового Комітету і під його керівництвом дебатовий комітет відновив звязки з Інститутом св. Івана в Едмонтоні і з студентами цього Інституту відбув дебату на міжпровінціяльних змаганнях. Також під його управою комітет брав участь у дебаті з Вінніпегом.

При університеті п. Григор брав активну участь у спорті. Виграв чашу на міжпровінціяльнім змаганню борців у Ріджайні.

Василь думає далі продовжувати свої студії з психольогії.

Бажаємо найкращих успіхів і осягнення мети, до якої він прямує.

ВАСИЛЬ ҐРИБА, В.А.

Василь Ґрива, В.А.

Із страшної зимової завірухи 1926 року зявився на світову арену Василь Ґриба.

Молодечий вік перевів, як звичайно, покінчуючи публичну та вищу школу в Норквей, Саск. Потім учащав на учительський курс в Саскатуні. По скінченню курсу учителював де-кілька років по ріжних закутках провінції Саскачеван.

Учительювання не дуже задовольняло п. Ґрибу і він, повернувши до дому-Інституту, починає брати курс фільозофії, спеціялізуючись у біольогії.

У цьому році п. В. Ґриба дістає степень В.А., як також і вступає в супруже життя.

Щиро бажаємо п. В. Ґрибі повних успіхів у його новому фаху з біольогії, а успіхи в подружім житті він має запевнені і без наших побажань.

ОЛЯ ІВАНИШИН, В.А.

З новим роком скінчився побут панни Олі Іванишин, з Кадворт, Саск., між нами.

Оля перебувала в Інституті ім. П. Могили чотири й пів року та учащала перше до вищої школи у Нютена, а потім до університету на курс доглядачки хорих "норсінг".

Ольга скінчила вже свої студії при Університеті і має ще два і пів року продовжати науку в шпиталі (сіті госпітал). Закінчивши і цей курс, Оля одержить степень.

Ми дуже шкодуємо, що Оля не може бути і надалі з нами, але разом з тим ми і втішені, що вона буде перебувати в Саскатуні і ми певні, що вона нас часто відвідуватиме.

Оля Іванишин, В. Sc.

Оля гарна, чемна дівчина, чорнобрива і мила. Вона має лагідну вдачу і всі властивості, яких її праця від неї вимагатиме.

Тому, що Оля дуже симпатична і добра, ми певні, вона зможе завжди підтримати хорого на дусі і подати йому підбадьоруючу надію.

ІВАН КОЗАК, В.А.

Іван Козак, В.А.

Походить п. Іван Козак з Вонда, Саск. Публичну і вищу школу, окрім дванадцятої кляси, скінчив у своїм роднім містечку. Дванадцяту клясу він брав в Нютена Калі-джейт, Саскатун.

Закінчивши вищу школу, Іван записався на курс фільозофії при університеті і вчащав на нього через два роки. Цього року він вписався на правничий факультет і одержить степень "В.А."

Іван Козак знаний усім студентам університету, завдяки його активности в ріжних товариствах.

Перебуваючи в Інституті майже три роки, Іван брав активну участь у студентському житті. Він добре грає на скрипці і часто виступав в Інституті.

Багато активности виявив Іван і в житті університетському. За три роки він одержав багато ріжних нагород з ріжних ділянок спорту. Він брав активну участь і мав головну ролю в опереті, яка була приготована на університеті. Також уже через довший час Іван грає в саскатунській симфонічній орхестрі. Завдяки його здібностям він був вибраний головою музичного відділу в студентськім товаристві при університеті.

Бажаємо йому ще багато успіхів у всіх ділянках його життя.

МОДЕСТ ПЕРНАРОВСЬКИЙ, B.S.P.

М. Пернаровський, B.S.P.

Модест походить з Йорктон, Саск., де покінчив свою вищу школу. Перейшов він до університету, вигравши "ентренс скалершип". На університеті Модест записується на фармацевтику і, пробувши на університеті чотири роки, в цьому році успішно закінчує курс і одержить степень — B.S.P.

В Інституті ім. П. Могили це його перший рік. Через кілька років Модест був "фічерс едитор" при університетськім часописі "Шіф".

Він є активним членом однієї партії і був членом парляменту при університеті.

Модест надзвичайно здібний у публичних штуках і вже виступав у кількох театрах тут у Саскатуні. У минулому році він був на конференції в Шікаго, З.Д.А.

На будучий рік, окрім женячки, "Пен" ще не певний, що буде робити.

ЯРОСЛАВ СЕНІВ, B.A.

Ярослав Сенів, B.A.

Ярослав Сенів у цьому році одержить науковий степень з біольогії. Це четвертий рік перебування в Інституті п. Сеніва. За цей час п. Сенів добре познайомився з студентами, а студенти з ним.

Ярослав Сенів народився на Україні, а до Канади приїхав з родичами хлопчиком восьми літ, і то саме в найгіршу тут кризу. Війна перервала йому шкільну науку і яку зміг він продовжувати аж 6 років пізніше.

Крім біольогії п. Сенів цікавиться фотографією і малярством.

Через ряд літ п. Сенів був фотографом при Інституті ім. П. Могили, а за час своїх подорожей по Канаді й Америці збагатився на прегарну збірку фотографій.

Щодо своєї будуччини, п. Сенів каже: "Найкраще бути приготованим до всяких життєвих несподіванок і зустрічати їх підготованим своїм досвідом з минулих літ."

АБСОЛЬВЕНТИ 1951—53

НЕСТОР ВОЙЦІХОВСЬКИЙ, B.A.

Нестор Войціховський, B.A.

Вродився, це певне, але мабуть встидається признатися, коли саме вродився. Все ж таки бодай дещо подав нам про себе, тож і це вже добре знати.

До публичної і вищої школи ходив у Єллов Крік, бо це його родинне місточко, а потім прибув до Саскатуну й записався до учительського семінара (нормал) в 1945 році.

По скінченню нормальної школи учителював через три роки. Та мабуть не дуже приляг був душею до того заняття, бо потягло його на дальші студії до університету, де записався на факультет штук і знання (Артс енд Саенс) і покінчив студії визначаючись в психольогії.

Ще будучи в нормальній школі, був заступником президента шкільного товариства.

В університеті брав активну участь в атлетиці. Цього року був управителем (менаджер) гакі-клюбу при відділі штук і знання. Цей клюб визначився в грі до тої міри, що виграв місцевий чемпіонат.

В Інституті ім. П. Могили перебував від 1949 до 1952 р.

ОРЕСТ ВОЛОДИМИР ҐАУК, В.А.

Орест Волод. Ґаук, В.А.

"Панта реї" — все пливе, все йде вперед, — казали старинні греки. І дійсно часи змінюються, і те, що сьогодні ще нове, молоде, завтра перейде до історії й нам самим дивно стане по якімсь часі, як поглянемо в минуле, яке те життя було, як воно промайнуло попри нас, не звертаючи на нас уваги, як це співається в одній нашій пісні: що наші роки вже нас покинули, й дальше неначе машерують мов жовнярі перед нашими очима, а ми тільки стоїмо при шляху нашого життя, приглядаємось тим нашим рокам-воякам, та й нищечком плачемо й сивіємо, а самі не знаємо, чому сивіємо, за що ті наші літа покидають нас безповоротно . . .

Справді: панта реї . . . Часи змінюються і ми з ними. Ще недавно батько Ореста перебував між студентами Інституту ім. П. Могили, а от вже й син його належить до абсольвентів університету. "Панта реї . . ."

Народився Орест Ґаук 23 лютого, 1931, в Єллов Крік, Саск., в родині бувших питомців Інституту, бо й мати його теж виховувалася в гурті бурсацької молоді й до школи ходила з Інституту.

Перші свої шкільні роки провів наш Орест таки в Єллов Крік, а до вищої школи вислали його родичі до Саскатуну, де він скінчив 9, 10 й 11 клясу, а дванадцяту клясу перейшов у вищій школі в Принс Альберт.

1949 року почав ходити до університету, студіюючи на факультеті штук (Артс енд Саєнс), беручи предмети типу Б. Скінчив свої студії 1952 р., вибиваючись в психології, і одержав степен В.А., але не вдоволяється цим степенем, бо тягне його стан адвокатський, отже думає вертатися на дальші студії, студіювати право. Дещо запізнався він з політикою таки на університеті, і був промовцем за консервативною партією на студентськім парляментарнім форумі, і ця мабуть обставина була товчком його постанови студіювати право.

Щасть Боже, Оресте!

Мимо студій, які звичайно забирають майже весь вільний час, Орест присвячував досить багато часу на такі діялянки, які приносять з собою користь загального характеру, запізнаючи молоду людину зі справами, що входять в обсяг шкільного виховання, а рівночасно зближують її до суспільности. Наш Орест бере участь в опереті (1950), стає секретарем товариства Альфа-Омега в 1951 році, а в слідуючім році стає заступником президента того ж товариства.

Крім науки займався він також і приємними річами, які впливали додатно на розвій його душі. Фотографія, гра на піяні, гра на скрипці, спів у хорі (а Бог обдарував його прекрасним басом), національні танки, виступи в представленнях, — оце були справи, що його інтересували.

Хочеться вірити, що він і в будуччині не забуде про ті Музи, яким служив в часах перебування в Інституті та й в часах побирання науки в університеті.

Ю. ДРОБОТ, В.А., B.S.P.

Ю. Дробот, В.А., B.S.P.

Вродився й виріс на фармі недалеко Бюкенан, Саск. Початкову шкільну науку побирав у школі близько Бюкенан, а до вищої школи вчащав у Бюкенан. Мріяв про школу в великім місті, тож в р. 1945 прийшов до Інституту ім. П. Могили в Саскатуні, Саск. і скінчив вищу школу в "Нютена Каліджейт".

Будучи в Інституті приймав участь в дебатуванню й у шкільному році 1945-46 виграв чашу "Каменярів".

В осени 1946 р. записався на університет на курси штуки й знання (Артс енд Саєнс), покінчив студії на весні 1949 року, одержавши науковий степень В.А. визначаючись в хемії.

В шкільнім році 1949-50 працював як регістрований помічник (апрентис) в аптиці Котляра в Канорі. Осінню 1950 р. знову записався на студії в університеті, цим разом на студії фармацевтики (аптикарські студії), які покінчив цього року й одержав степень B.S.P.

Маючи вже науковий степень, який забезпечує будучність, наш новий фармацевт задумує дальше працювати на цьому полі в Канора Дрогс. Як довго думає там загріти місце, — цього ще й сам не знає. Будучність покаже.

Все ж таки ми всі бажаємо йому щастя й повного успіху!

ЮРКО ПЕТРИШИН, B.A., B.Ed., LL.B.

Ю. Петришин, B.A., B.Ed., LL.B.

Уродився в Мічем, Саск., і там скінчив публичну й вищу школу. По скінченню учительського семинара (Нормал) пішов учителювати, й перебув пять літ на учительськім хлібі.

Пішов потім до армії, де провів три й пів року, а як дістав звільнення почав студіювати на університеті. 1948 р. одержав науковий степень B.A. в штуці й знанню (Артс енд Саенс).

Після цього цілий рік учив у вищій школі в Бюкенан, а по закінченню шкільного року вернув назад до університету, щоби студіювати право й скінчив науку 1952 року, одержавши науковий степень LL.B.

Мушу признати, що я любив бути студентом університету, і щиро раджу всім, хто має амбіцію, хто бажає знання, хто хоче пізнати світ, нехай іде моєю дорогою, хай іде до університету і студіює, що йому по душі, хай стає кращою, свідомішою людиною!

Правда, часом треба забути за вигоди, часом треба тяжко працювати, недосипляючи ночей, треба вчитися, але ж наука не паде мов манна з неба. Коли ж молодий чоловік вийде в світ з університетським дипльомом, тоді доперва він пізнає, який той світ отвертий для нього, і як незначні були ті труди, коли приходилось йому вчитися!

Підчас моїх студій в університеті, я перебував в Інституті ім. П. Могили через чотири роки. Це були мої кращі хвилі — оте життя в гурті студентів, бо воно дало мені нагоду пізнати багато людей, я мав змогу поширити свій світогляд, а все навівало приємність у мою душу, і я чувся щасливішим. Інститут для нас, студентів, це наша домівка в той час, як ми далеко від власного дому.

Не від речі буде згадати, що Інститут із своєю діяльністю, з танками й хоровими виступами, з різними програмами й лекціями, не забуваючи за всякі студентські наради й сходини, рішучо дуже багато причинився до того, що ми всі розуміємо вагу нашого походження, вартість нашої культури, а те все дає нам горде почуття, що ми є добрі канадійці українського роду.

ДМИТРО ШМІГЕЛЬСЬКИЙ, LL.B.

Дмитро Шмігельський, LL.B.

Скиталець, який майже чотири роки тому приїхав до Канади. Вродився у славному з історичних подій Коропці, Бучацького повіту, західні українські землі. Так, Коропець записався в нашій історії кровю селян, яку проляли вони в боротьбі з австрійською жандармерією за права відвічно їм належні, за права бути власником тої землі, яку їхні прадіди й діди зросили своїм потом і сльозами, яку любили мов святощі, без якої не годні були жити . . .

Коропець перший заманіфестував свої відвічні права до своєї землі, кровю своїх синів-борців припечатав той вічно новий в життю наших селян документ, і тим самим фактом подав до відома займаницькій владі, що наш селянин-хлібороб ніколи не зречеться права до тієї землі, яка йому належиться по Божому й людському законі.

І в цьому Коропці прийшов на світ наш Дмитро Шмігельський, 29 грудня 1923 року.

Воєнна заверюха не пощадила молодого хлопця, і він опинився поза межами рідної землі, без даху над головою, без матеріяльного забезпечення на будуче. Але й тут доля ще була ласкавою для нього, бо йому пощастило дістатись до Канади, між вільних людей, і він використовує тут свій побут, записується на університет!!!, так, на університет, щоби там студіювати право. Треба подивляти його відвагу, треба його ставити за примір усім тим, що живуть у вигоді, що знають англійську мову, а не вміють побороти труднощів, які наука на університеті приносить з собою.

Наш скиталець поставив собі одну ціль перед очі, одно рішення скристалізувалось в його душі й голові: скінчити університет і стати на власні ноги!!

Мета осягнена! Цього року він дістав дипльом адвоката, степень LL.B., й думає практикувати право в Саскачевані.

Щасти йому, Боже!

ІЛІЯ ФЕДАК, В.А.

Ілія Федак, В.А.

Ілія народився в Паркервю, Саск., 7-го серпня, 1924 року. Середню школу брав у Шіго, Саск., де добре писався. 1943-го року вступив на курс учительський, і покінчивши його, пішов учителювати. Та воєнні обставини змінили його плян — він став вояком на два роки. 1945-го року вернувся до учителювання.

В 1949 році п. Федак прибув знов до Інституту і записався на курс фільозофії при саскачеванському університеті. Перебуваючи в Інституті, п. Федак був активним у інститутському життю — служив у ріжних комітетах, дорадчував, помагав.

Цього року отримав степень В.А. Ми знаємо, що куди п. Федак піде, то все будуть його згадувати добрим словом, а грядущі студенти будуть поступати по його примірі. Бажаємо п. Федакові найкращих успіхів в будуччині.

ВОЛОДИМИР ТАРНОПОЛЬСЬКИЙ, В.А.

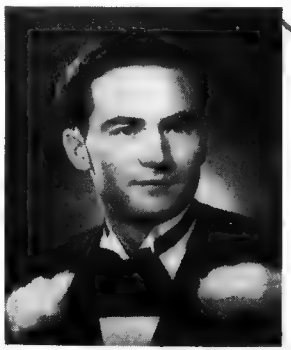

Вол. Тарнопольський, В.А.

Прийшов на цей світ в таку пору, коли то все на землі радується, коли ціла природа гордиться своєю красою, коли всі пташки заливаються співом, а в слід за ними й люди, а головно молодь, стають на перегони з Божими співаками й гомоном та веселими співами й сміхом збільшують природні чари Божої вселенної. Наш Володимир прийшов на цей світ 1 серпня, 1932 року, в місточку Гронлид, Саск.

Початкову й вищу школу покінчив таки в родиннім місточку, але не обмежився цими студіями. Його тягнуло в світ, він хотів знати, де не тільки раки зимують, але теж де є розумніші від нього люди, від яких можна не одного навчитися. Тому то вибрався до славного міста Саскатуну, де є Інститут ім. П. Могили, про який він багацько дечого чув, і вже будучи в Інституті, записався на університет 1949 року.

Маючи бесідницький хист, бере участь в дебатах, і вже на слідуючий рік їде на змаг дебатантів Вінніпеґ-Саскатун і виходить переможцем.

В шкільному році 1950-51 вибирають його скарбником товариства Альфа-Омеґа, й від цього товариства дістає стипендію 1951 року.

Знову ж у шкільному році 1951-52 стає заступником президента в цьому самому товаристві, а рівночасно студенти з його факультету (Артс енд Сайнс) вибирають його скарбником. За його діяльність історичне товариство ім. Мортона наділило його почестю заступника президента на цей же шкільний рік.

1952 року Інститут висилає його на дебату до Едмонтону, і він вертає з Альберти як побідник, а для Інституту привозить чашу — символ перемоги.

Мужеське студентське товариство Артс енд Сайнс вибрало його своїм президентом на шкільний 1952-3 рік, в якому Володимир сподіється закінчити свої студії з почестями в історії.

На нього жде науковий степень з відзначенням і почесна стипендія історичного факультету, а також наші щирі побажання всього добра!!!

РОМАН ШКЛЯНКА, В.А., В. Comm.

Роман Шклянка, В.А., В. Comm.

Родився й побачив Божий світ в нашім славнім місті Гефорд, 15 грудня, 1932 р. Тодішня управа міста мало що не вискочила зо шкіри, довідавшись про новий прибуток, тимбільше, що цей випадок стався в не дуже то пригожу пору. По довгій нараді вирішено було приняти самий факт до відома й перейти над ним до порядку денного. Але в нас звичайно так уже водиться, що аж по смерті величають великих людей!!...

А мусите знати, що наш Роман не хтонебудь собі, ой, ні! Він, бачите, почав ходити до школи в Гефорд, потім ходив трохи в Кридор, дещо вчився в Гронлід, заглядав до

публичної школи в Алтикейн і Бірґар, перейшов вищу школу в родиннім місті, а де скінчить — то мабуть і самий куций не знає. Але... послухайте, що з ним дальше сталось:

1948 року записався на саскачеванський університет, студіюючи "Артс" — тип С, але на другім році потягло його на інженерію, хоч може він і сам не знав, чого туди поплентався. На третий рік мабуть жаль йому стало перших студій (Артс таки трохи лекше приходять, а інженерія дуже велике шибайголовство!), тож він вертається до тої першої небоги "Артс", ну й кінчить цей курс з великим успіхом в математиці.

Та він непосидючий. Записується на торговельну практику, щоб студіювати статистику, яку повинен закінчити на слідуючий рік.

В шкільнім році 1951-52 був фінансовим управителем видавництва "Грейстон", того ж самого року був вибраний президентом товариства "Альфа-Омега", від якого дістав був стипендію на дальші студії в році 1949-50.

По скінченню студій (на слідуючий рік) задумує займатися статистикою і вправлятися в кермованню торговельних фірм (бизнес менаджмент). Не даром учився математики!!!

Щасти тобі, Боже, Романе!!

ВАСИЛЬ ПИЛИПІВ, В.А.

Василь Пилипів, В.А.

Василь є одним з найбільш популярних бурсаків при Інституті, можливо тому, що він завжди брав і дальше бере активну участь у ріжних ділянках при Інституті. Його праця була і є взагалі для добра кожного і кожної, і він ніколи не жалував і не жалує свого часу помогти молодшим студентам чи то порадою чи іншою поміччю.

Хоч Василь не великий ростом, то зате жвавий, так що міра його енергії значно переважує його фізичну висоту.

Між іншим, Василь виказався дуже визначним бесідником і дебатантом. Через два роки він поміг нам виграти чашу як дебатант, а заразом подавав багато корисної помочі молодшим дебатантам. Минулого року він був головою "Каменярів", а цього року є начальником дебатового комітету. Також два роки тому був редактором річника.

Василь народився у Ґудів, Саск., де його батьки занимаються рільництвом. Там він покінчив одинадцяту клясу. Прибув до Саскатуну, до Інституту, і брав дванадцяту клясу в Нютена. Слідуючого року він записався на курс фільозофії при університеті. Там був активним при організації Альфа-Омега і був в екзекутиві тієї організації через два роки. Цього року він отримав степень В.А. в біольогії.

Ми на дальше сподіємося від Василя успішного поступу в його приватнім заняттю, як рівночасно і на громадськім полі. Ґратулюємо тобі, Василю, за твій дотеперішний успіх, і бажаємо тобі щасливої будуччини!

БОГДАН ҐУЛЯК, В.А.

Богдан Ґуляк, В.А.

Помимо того, що це для Богдана перший рік в Інституті, він уже відзначився у кружку "Каменярі" своїм зацікавленням студентського життя. Він брав повну участь в екзекутиві кружка; як начальник забавового і програмового комітетів, він взяв на себе повну відповідальність зорґанізування студентського концерту, не жаліючи свого часу і труду, і вивязався в тім проекті знаменито. Він був також членом редакторського комітету у виданні річника. Рівночасно брав участь в опереті при університеті цього року.

Богдан народився у Райн, Саск., де його батьки занимаються рільництвом. Початкову школу він брав у Райн, а середню школу покінчив у Йорктон Каліджет. Прибув до Саскатуну і замешкав приватно в своїх перших двох роках при університеті. Цього року він став питомцем Інституту і каже, що йому дуже в Інституті подобалося. Цього року одержить степень В.А. у біольогії.

Ми знаємо, що куди Богдан піде, то його весела вдача і розсудливість буде для всіх добрим приміром. Бажаємо Богданові всього найкращого.

ЯРОСЛАВ БОДНАРЧУК, В.А.

Ярослав Боднарчук, В.А.

Народився в Бруксбі, Саск., 28-го вересня, 1933 року, в родині фармера. 12-ий грейд (клясу) закінчив у Мелфорт, Саск. Вступив на університет в Саскатуні і спеціялізується в математиці. Ще не певний, чи буде закінчувати це спеціялізування, чи перейде на інженерію.

Від 1950-го року увесь час перебуває в Інституті ім. П. Могили, де бере активну участь у громадсько-студентському житті. Був спортовим репрезентантом, потім програмовим репрезентантом, а в 1952 році був головою студентського кружка "Каменярі".

Думає наступним літом підробити грошенят, щоб легше було успішно побирати науку.

Бажаємо йому доброго успіху.

МИРОСЛАВ СОРОКАН, В.А.

Мирослав Сорокан, В.А.

Мирослав Сорокан народився в околиці Алвена, 1926 року. Там побирав і першу шкільну науку. Вищу школу почав у місточку Алвена, а докінчував у Нютена Каліджейт, перебуваючи в Інституті ім. П. Могили.

1944-го року записався на шість-тижневий учительський курс, і по укінченню пішов учителювати. Кожного літа записувався на літні курси при університеті, щоби удосконалити свій професійний фах. 1951-го року записався на повний курс при університеті, і цього року щасливо його укінчив зі степенем В.А. Під час літних курсів, як також і через послідних два роки перебував в Інституті.

Пан Сорокан завжди був взірцевим студентом при Інституті; брав діяльну участь в студентськім кружку "Каменярі", і минулого року був головою того кружка. Також брав діяльну участь в товаристві "Альфа-Омега" при університеті. Минулого року, коли перед закінченням шкільного року Інститут остався без ректора, то п. Сорокан заняв ту ролю, і гідно її виконував до прибуття нового ректора.

Інститут і студентство почувають вдячність до п. Сорокана за його наглядну участь у студентськім життю. Почуваємо втрату по його відході, але інакше воно не може бути. Бажаємо п. Сороканові щастя й витревалости на його тяжкім але гідно заслуженім шляху життя.

ПАВЛО ГЛЕК, В.А.

Павло Глек, В.А.

Павло походить з Енгельфелт, Саск., де його батьки займаються рільництвом. Чотири роки тому назад прибув він до Саскатуну і до Інституту з наміром покінчити вищу школу та університет. Цього року він кінчить студії на факультеті фільозофії зо степенем В.А.

Перебуваючи чотири роки в Інституті, Павло брав активну участь в ріжних екзекутивах та завжди був чинним дорадником у поважних та пекучих справах студентського життя при Інституті. Поза шкільне та Інститутське життя, Павло служив в екзекутиві кружка Артс енд Сайнс при університеті, та брав живу участь в політичній діяльности при університеті. Минулого року він був вибраний делеґатом студентського кружка Сі-Сі-Еф на домініяльну конвенцію в Торонті. Цього року, як провідник партії Сі-Сі-Еф, Павло виявив свою провідничу здібність і став премієром студентського парляменту. Помимо цього всього, він також є головою української студентської організації, Альфа-Омега, при університеті.

Павлова весела вдача була завжди підбадьорюючою для студентів та Інституту взагалі. Ми знаємо, що Павло має світлу будучність як провідник, і що його поступи будуть визначні для українського і канадійського громадянства взагалі.

Хоч бачимо, що Павло є дуже занятий в шкільних та інших справах, він все знаходить часу посвятити для "романтичних" справ і виглядає нам, що він у цій ділянці робить найбільший поступ.

Бажаємо тобі, Павле, всего добра і успіху в будуччині.

ВОЛОДИМИР САЛИЖИН.

Володимир Салижин народився в Істгейт, Алта. Там учащав до публичної і середньої шкіл. Через минулих два роки студіював фільозофію при едмонтонськім університеті, а цього року прибув до Інституту в Саскатуні і бере "Комерс" при саскачеванськім університеті.

При Інституті бере діяльну участь у ріжних комітетах при студентськім кружку "Каменярі", і взагалі цікавиться всім студентським життям.

Бажаємо В. Салижину всякого добра й успіху на його вибранім фаху.

Щасти тобі Боже!

Володимир Салижин.

ПІД РОЗВАГУ МОЛОДИМ „КАМЕНЯРАМ"

Студентський кружок "Каменярі", як про те розповідає історія Інституту ім. П. Могили в Саскатуні, формально почав своє життя 28-го жовтня, 1917 року

Створення кружка — це був прояв організаційного життя питомців Інституту. Кружок рік-річно помагав ректорові виховати з поручених йому учнів та студентів будучих провідників та культурно-освітних працівників для українського народу в Канаді. Український нарід в Канаді має тепер сотні провідних одиниць, що виховувалися на громадян та провідників у кружку "Каменярі".

У перших роках свого існування й діяльности кружок був увесь час під проводом старших студентів, що були родом із Старого Краю, добре очитані в українськім письменстві та історії та з ясною національною свідомістю, але які самотужки вийшли в люди.

Пізніше, десь у 1925 році провід у кружку переходить до рук канадійських уроженців, що вже тут в Канаді зросли, виховалися і стали національно свідомими.

З року на рік починає прибувати до Інституту все більше молодих учнів та учениць з фармів, щоб там набратися більше освіти, культури та рідного українського духа. Старших студентів все менше прибуває до Інституту і тому труднощі з вихованням питомців Інституту з року на рік не зменшуються, а збільшуються. Звичайно, це відповідно відбилося й на діяльности кружка.

Правда, кружок увесь час намагається йти в своїй праці добре втертою дорогою, слідом того, що діялося попередно. Та зміст діяльности кружка в наші часи, його активність і успіхи залежать від складу теперішніх питомців Інституту, уроджених в Канаді, їх розуміння української справи та національної свідомости.

Більшість нашої української молоді не хотять зрозуміти, для чого їм канадійським уродженцям треба дбати про українські справи, знати свою рідну мову, опанувати українську культуру.

Ця молодь міркує приблизно так: ми уроджені в Канаді, нашою щоденною мовою є англійська мова, освіту набуваємо ми в канадійських школах, працюватимемо в англійському оточенні, що ж нас обходить якась далека Україна, до якої наші батьки мають сентимент, але якої ми молоді не знаємо і справи якої для нас такі далекі і майже не зрозумілі?

На перший погляд такі міркування наче б то мають слушність . . . Але це лише на перший погляд.

У дійсности справа стоїть зовсім інакше.

Батьки нашої молоді прибули до Канади як українці. Розгосподарилися тут і стали повноправними горожанами канадійської держави. Вони стали горожанами Канади так, як стали ними французи, німці, шведи тощо.

Канада прийняла їх усіх, зробила своїми повноправними горожанами, дала їм усі привілеї, свобідне, вільне життя.

Кожний свідомий горожанин свого краю повинен не лише брати все від своєї держави, він повинен і державі щось дати. Він повинен дбати, щоб ця, його держава була сильна, багата, вільна, культурна. Держава буде такою дійсно, коли кожний горожанин її, не дивлячись на своє національне походження, віддаватиме їй свої знання, сили, ставатиме в обороні, коли то потрібно.

Ніяка держава не буде сильною тільки військом і добробутом. Для повної сили їй потрібна ще й культура. Канада має військо, має добробут, а свою культуру творить із культур тих народів, які її населюють. Значить і ми канадійці українського роду повинні передати нашу культуру.

Наша українська культура багата і високорозвинена. Це говорять не лише українці, а і всі народи. А як же ми можемо передати свою рідну культуру державі, горожанами якої ми є, коли ми самі не знатимемо цієї культури, не знатимемо своєї рідної мови? Всю велич, силу, могутність своєї культури можна знати лише знаючи свою мову.

Забудьмо про український націоналізм, нехай він нас не відстрашує. Розглядаймо потребу знати свою мову і культуру з точки зору допомоги нашій Канаді, як країні нашого уродження. А це є наш обовязок, як горожан Канади.

Це була б одна із важливих причин, чому наша молодь повинна знати свою рідну мову, історію, культуру.

Те, що канадійці українського роду високо стоять тепер на освітно-культурному полі, що мають провідні становища в канадійському уряді, що з українцями числяться як з важним чинником у житті Канади і канадійці англьо-саксонського походження, те що ми українці в Канаді навчилися самі собі давати раду і сміло боронити свої права, — все те прийшло у великій мірі в наслідок освітно-культурної праці Інституту ім. П. Могили, ім. М. Грушевського та їх студентських кружків.

Завдання кружка "Каменярі" і надалі залишаються дуже важними, тепер навіть важнішими, як колись, і від проводу кружка, від загального розуміння членами кружка ваги їх покликання, залежатиме отой великий вклад їх у загальне освідомлення української молоді канадійського уродженця.

Проф. І. Рудевський.

МОГИЛЯНКИ 1950—51

Перший ряд (зліва направо): Савеля Федорук, Оксана Котелко, Слава Грицак, Олена Симчич (писарка), пані Добровольська, Ольга Кульчицька (голова), Анна Войціхівська, Анна Завальська.

Другий ряд (зліва направо): Софія Садовська, Одарка Кіндрачук, Ірина Кіндрачук, Олеся Букурак, Олеся Іваншин, Фіялка Задворна, Фіялка Гарбус, Ольга Шклянка, Олеся Вінтоняк.

Третій ряд (зліва направо): Наталя Барабаш, Одарка Токарик, Соня Сирник, Зеня Ничик, Марія Савчук, Марія Тишкевич, Надія Клюкевич, Віра Яцишин, Одарка Дух, Савеля Дмитрук.

Студентки дівчата, що перебувають в Інституті ім. П. Могили, повинні брати якнайповнішу участь в житті Інституту. Що-року до Інституту приходять нові дівчата. Щоб

познайомитися, спільно вчитися українознавства і народного українського мистецтва та брати участь у всіх проявах інститутського життя, а час від часу і забавитися, зорганізовано дівчат в студентський кружок "Могилянок".

В 1951 році "Могилянки вибрали заряд в такому складі: пані Добровольська — почесна голова, панна Кульчицька — голова, панна Симчич — писарка, панна Войціхівська — Касієрка. До товариства належить 26 членок.

Протягом року "Могилянки" влаштували дуже успішну забаву, на якій було переведено коронування королеви. За прихід із забави "Могилянки" придбали Енцикльопедію і подарували її студентському кружку "Каменярі" при Інституті. На весні "Могилянки" вчилися писати писанки. Це мистецтво дуже дівчатам подобалося і ми раді, що навчилися його. Вчилися ми також мистецтва вишиття українських взорів, що дуже збагатило наше знання і яке вважаємо буде корисним у дальшому нашому житті.

Взагалі треба підкреслити, що цей рік для нас зі сторони науки був дуже успішний і корисний.

Ми хочемо і в наступний рік бути при Інституті і брати активну участь у роботі кружка "Могилянок".

Заряд кружка.

МОГИЛЯНКИ 1951—52

Хто то є Могилянки?

При Інституті ім. П. Могили є товариство, в якім дівчата дістають підготовлення до праці на народнім полі. Тут вони дістають підготовку на будуче життя, дістають початок до загальної громадської праці, яка потребує освічених дівчат не лише на шкільнім полі, але також на полі української культури. Тут, в цім дівочім товаристві, вчаться нашого мистецтва, яке дуже дороге для нас, а яке чарує всіх наших співгорожан, хоч вони не належать до української групи.

Кожна дівчина в Інституті є Могилянка!

Сама назва товариства пішла від назви княгині Раїни Могилянки, яка в часі існування Могилянської Академії в Киеві кілька сот літ тому назад, інтересувалися українською справою, віддавала багато свого маєтку на науку української молоді, будувала церкви та монастирі, щоби скріплювати та захищати культуру.

В 1923 році в Інституті ім. П. Могили в Саскатуні іменем Раїни Могилянки було названо товариство дівчат-студенток, а це з тої причини, що перед дівчатами-студентками станули проблеми справ, які тільки самі дівчата при помочі зорганізованих дискусій та спільною працею можуть розвязати й виконувати. Вони побачили, що перед ними є певна місія,

важлива місія — піддержувати й поширювати українську культуру і традиції між українським жіноцтвом в Канаді.

Членкині товариства Могилянок поодиноко розходилися по всіх українських околицях і засновували та вели жіночі товариства, і в той спосіб товариство Могилянок поклало перші основи під будову жіночої організації, Союзу Українок Канади. Ця організація сьогодня представляє велику й могучу силу на нашім народнім полі в Канаді.

Отак представляється минувша діяльність Могилянок.

Цього року всі членкині Могилянок щиро співпрацюють з зарядом і при помочі нашої почесної голови, пані Добровольської, яка щиро заохочує нас до роботи, наша праця поступає вперед з добрим успіхом.

Пані Марія Ткачук, широко відома зі своєї здібности у вишиванню, також посвятила багато часу, приходячи до нас раз на тиждень, щоб помагати дівчатам вишивати собі народні строї.

На забаві "Сердець" відбудеться розігравка на удекоровану подушинку. Могилянки вибрали три кандидатки на королеву "Сердець", і котра продасть найбільше тикетів, та буде вибрана королевою. Під цим зглядом всі дівчата виявляють свою щирість в компетиції, щоб тільки помогти кружкові, бо прихід із цеї розігравки піде на благородну ціль.

Час від часу на наших лекціях і зборах Могилянки мають нагоду почути реферати на ріжні теми домашнього господарства від визначних господинь міста.

Окрім вишивання дівчата вчаться писати писанки, студіюють українські звичаї й обичаї, та запізнаються з українськими стравами. Це все пригодиться нам в будуччині.

Ось хто є могилянки.

Ви самі признаєте, що Могилянки є активне товариство, як тільки послухаєте нашого кличу, бо кожне слово — це почуття серця кожної Могилянки:

Раз, два, раз, два, раз два три;
Ми є, ми є — МОГИЛЯНКИ!
Будем щиро працювати,
Українцям помагати,
Мо-ги-лян-ки,

МОГИЛЯНКИ!

Анна Завальська, голова Могилянок.

МОГИЛЯНКИ 1952—53

Перший ряд (зліва направо): Галя Саранчук, Оксана Котелко, Фіялка Заліщук, Ірина Самчук.

Другий ряд (зліва направо): Маруся Бігун, Фіялка Гарбус (писарка), пані Лабюк, Одарка Дух (голова), Орися Завальська.

Третий ряд (зліва направо): Олеся Вінтоняк, Галя Багрій, Емілія Дубник, Зоря Ортинська, Леся Щербій, Анна Голяк, Ірина Сич, Евгенія Скороць, Савеля Войціхівська.

В 1923 році, коли зорганізовано товариство МОГИЛЯНКИ, то принято за ціль допомогти дівчатам стати кращими студентками і кращими людьми. Членки думали про будучність, і трудилися, щоби скористати з нагод, котрі таке товариство їм давало.

Тепер, в 1953 році, МОГИЛЯНКИ ще мають ту саму ціль. Вони ще цікавляться спільною працею, котра характеризує МОГИЛЯНОК. Вони ще користуються здобутками при товаристві, бо знають, що це поможе їм пізніше в життю.

Наш український нарід потребує багато провідників. Дівчата, котрі перебувають в Інститутах, повинні привчатися бути провідниками, бо вони мають кращу нагоду на це, як багато інших дівчат. При товаристві МОГИЛЯНОК дівчата

мають нагоду привчитися провідництва. Дуже важне є уміти жити і працювати з людьми; і знов тут під цим зглядом виказується вартість організаційного життя. Як користали МОГИЛЯНКИ колись, так і тепер і в будуччині, поки буде існувати Інститут, будуть користатися МОГИЛЯНКИ своєю організацією.

Одарка Дух.

ЧОГО НАМ УЧИТИСЯ ПО УКРАЇНСЬКИ?

Як наші прадіди приїхали до Канади, вони привезли з собою частину нашої культури, свою рідну мову, традиції, пісні й народні танки, а також дещо з народньої ноші, народні строї з ріжних частин нашої батьківщини.

В скорому часі позасновували безліч світських організацій, гарні церкви, виховні інституції для своїх дітей, почали видавати свої часописі та журнали, а в слід за тим стали організувати кожну околицю, в якій поселилися наші люди. Тепер — по довгих роках тяжкої, мозольної праці, вони можуть гордитися своїм організаційним хистом, можуть сміло сказати своїм дітям і внукам, що цим їм лекше тепер працювати, бо все для них готове, тільки треба голови до дальшого провадження, треба рук і охоти до розбудови того, що вже жде на перебрання.

Сьогодні перед нашими давними поселенцями стоїть проблема, важне завдання, передати своїм дітям і внукам усі придбані здобутки, щоб вони — ці здобутки — не завмерли, але дальше існували, і були вплетені в канадійську культурну систему. Якщо ми, молоді українці, не переберемо те все на себе, поки ще творці тих надбань живуть, то їхня праця буде даремною. Ми можемо й повинні лише гордитись тим, що вони нам передають.

Ми повинні чутися зобовязаними застановлятись над проблемами нашого українського існування в Канаді. Знання української мови, історії та культури є великою додатністю для нас, як також і для Канади. Це знання є дуже потрібне у відношенні до українців та до їх інституцій. Його потрібно також на те, щоби давати відповідні інформації чужинцям про українські справи. Як ми будемо мати те знання й будемо його відповідно уживати в щоденному нашому співжиттю з чужинцями, то будемо добрими українцями, а рівночасно й добрими канадійцями.

Багато молодих людей каже, що скорше чи пізніше українці таки будуть засимільовані, винародовлені. Вони твердять, що ми свого не можемо довго задержати, і вони є готові приняти все, що англійське. Правда — англійська мова є загально принятою, себто урядовою мовою в Канаді,

але це ще не значить, що ми мусимо перебрати все, що англійське.

Канада пробує створити свою власну культуру. Це лиш тоді станеться, коли всі групи, що прибули до Канади, передадуть свої культурні цінності, свої народні пісні, танки, свої традиції в одно спільне джерело, в одну криницю, щоб те все злилось в самостійну канадійську культуру. Якщо ми не підтримаємо своє, то те все, що наші батьки й діди здобули, марно зівяне й пропаде безслідно. Щоби бути добрими канадійцями, МИ МУСИМО ЗАДЕРЖАТИ СВОЄ!

Вже сотки літ українці в Европі борються за свою самостійність та за право мати свою власну державу. Тепер як і в минувшині, московський імперіялізм робить все що можливе, щоб здусити український самостійницький рух, висилаючи українців на Сибір, звідки майже ніхто з них не вертається живим, а українські історичні землі заселює чужими народами, які по собачому вірно виконують волю сатрапів. Західний світ ще до цеї пори не розуміє московської "культури" й нашої кривавої боротьби за свободу.

Ми тут в Канаді, а переважно ми, студенти, маємо можливість показати світові, хто ми є, та що Україна мусить бути визнана свобідною, від нікого незалежною державою!!

Як будемо знати українську мову, українську історію та культуру, тоді легко нам буде визнаватися в справах звязаних з боротьбою нашої поневоленої нації за її державність, а тим самим лекше нам буде прихилити чужинецьку опінію на нашу сторону.

Якщо ми цього не зробимо й відложимо наш обовязок, то будьмо певні, що ніхто інший цього не зробить для нас. Наші прадіди показали нам дорогу, по якій ми повинні прямувати. Двадцять літ тому майже ніхто не знав про українську справу в Канаді. Цього року на наше Різдво радійова стація С.В.С. передала наші рідні колядки. Який великий поступ вперед!!

Ті, що здобули для нас ці великі досягнення, надіються на нас молодих, і вірять, що ми переберемо від них керму, коли вони вже не зможуть дальше працювати на народній ниві.

НАШ ОБОВЯЗОК супроти них ми МУСИМО ВИКОНАТИ! МИ МУСИМО ПРОДОВЖАТИ Й ДОКІНЧУВАТИ ТЕ, ЩО ВОНИ ПОЧАЛИ!

Павло Глек.

Леон Скорець: "Знаєш, — каже Леон до своєї "стеді", — відколи я познайомився з тобою, я не можу ні їсти, ні спати.

Вона (несміло): А то чому?

Леон: Не маю грошей.

УНІВЕРСИТЕТ 1950—51

Перший ряд (зліва направо): Юрій Дробот, Соня Сирник, Леон Скорець, Савеля Федорук, Оля Шклянка, Василь Гриба, Оля Кульчицька, Юрій Петришин.
Другий ряд (зліва направо): Редж Ракош, пан Литвин, Павло Глек, Роман Шклянка, Василь Григор, Корнило Савчук, Іля Федак, Іван Сирник, Ярослав Боднарчук.
Третий ряд (зліва направо): Михайло Сорочка, Орест Ґаук, Володимир Тарнопольський, Орест Мулька, Ярослав Сенів, Досько Мазурик, Василь Пилипів, Нестор Войціхівський, Дмитро Шмігельський.

Нестор Войціхівський — походить з Еллов Крік, Саск., побирає третій рік курс фільозофії. В його курсі є кляса психольогії, тому в його розмові кожне друге слово "психольогічного" роду. Ну, хто ж його може зрозуміти?

Павло Глек — походить з Енголфелт, Саск. Бере третій рік фільозофії і дуже активний в Інституті. Його ціли — бути Праймміністром Канади. Інтересується політикою і дуже пильний в дискусіях в "бол сешанс".

Василь Пилипів — Нам дуже приємно мати цього року пана Пилипіва між нами. Це його другий рік в Інституті. Походить він з Габбард, Саск. Дівчата на початку думали, що він дуже спокійний (як лис), але при кінці року пізнали, що "тиха вода греблю рве". Дуже співчуваємо нашим розчарованим дівчатам, але, як кажуть, "без муки — нема науки".

Юрій Дробот, В.А. — визначний фармацист. Походить

з Бюкенен, Саск. Він дуже — безпорадний і коли його нема в кімнаті, шукай обовязково на дівочій половині (очевидно засягає порад!).

Орест Ґаук — з Принс Алберт, Саск. Ходить до університету, бере курс фільозофії, "тайп В". Брав участь в опереті, яку зорґанізував університет, а також брав участь у виставі, що готував СУМК. Закінчивши свій курс, думає Орест брати право. Бажаємо багато успіхів.

Пан Литвин — наш наймолодший канадійський студент. Походить із Західної України, з Рихвалд. Перебуває в Канаді лише третій рік. Цього року прибув до Інституту і студіює право. Бажаємо йому найліпших успіхів.

Редж Ракош — походить з околиці Габбард, Саск. і побирає перший рік "енджинірінґ". Минулого року брав дванадцяту клясу в Мелвил та інтересувався "боксінґ". В цьому році знаменито відзначився у цім спорті.

Орест Мулька — походить з Ту Гилс, Алберта. "Скип" бере перший рік фільозофії при університеті. Він є надзвичайно добрий музикант, — грає на ріжних інструментах. Із цих інструментів для нього найважніші — піяно і трубка. Орест є найліпший із грачів у "гакі". Орест, як це вже можна бачити, дуже популярна людина, бо увесь час перебуває серед дівчат, а на нього чекає в Альберті гарна чорнобривка.

Іван Сирник — походить із Редвотер, Алберта. Побирає перший рік "прі-дент". Має багато проблєм. Є речі, які кортять, але п. Добровольський сказав, що як він його ще раз побачить на дівочій половині, то доведеться Іванові там і мешкати. Це Івана дуже настрахало.

Юрій Петришин, В.А. — походить з Мічем, Саск. Бере другий рік права. Також є істориком-дописувачем до "Українського Голосу". Його мрія стати "Діфенбейкером". Крім того, цього року він дуже серйозно поставився до деяких справ. Щасти тобі, Юрку, Боже!

Дмитро Шмігельський — є на другім році прав. Має ріжні цікавости — шкільні й інші. Глядіть за ним у будучому.

Михайло Сорочка —

Наш блонд Майк до університету учащає,
І третій рік педаґогії побирає.
Чи гуляти, чи то ґрати — він все добре знає,
А як женитися має, то каже, що не знає!

Соня Сирник — походить з Елфрос, Саск., де скінчила вищу школу. В Інституті перший рік. В університеті бере перший рік домашнє господарство. Вміє дуже кричати і тому дівчата все скорше кінчать бурсацький клич. Любить танцювати, шити і кухарити. Чуєте, хлопці?

Оля Кульчицька — походить з Медов Лейк, Саск. Бере педаґоґію. Каже, що буде вчити діти — "Пур кидс". Вона є головою Могилянок і бере активну участь в бурсацькім житті.

Леон Скорець, В.А. — походить з Бюкенен, Саєк. Він одержав степень В.А. торік, а в цьому році дуже любить студіювати патальоґію — не знати чому. Хіба може тому, що він одинокий хлопець в клясі, де є аж двадцять чотири дівчат?

Оля Шклянка, В.А. — походить з Гефорд, Саск. Торік одержала В.А., а цього року вчащає на учительський курс. Каже, що дуже любить учити діти, головно чоловічого роду і обовязково у віці 18—25 літ. Бажаємо їй успіхів!

Корнило Савчук — походить з Інсинґер, Саск. і є на третім році педаґоґії. За активну участь в студентських кружках при університеті цього року він одержить .....

Ілля Федак — походить з Паркервю, Саск. Був учителем короткий час, але тому, що ця робота йому не сподобалася, він тепер бере другий рік "артс енд сайнс" при університеті. Він активний студент і має ріжні здібности. Спеціялізується в писанні листів до "мирянс корнерс" і це іде йому дуже успішно. Також учиться і прати шмаття. У вільний час Ілля грає ролю фотоґрафа.

Володимир Тарнопольський — походить з Ґронлид і побирає другий рік курсу фільозофії при університеті. Він є одним із більш активних студентів, а головно тоді, як нема пана ректора. Цього року був писарем у товаристві "Каменярі" та ще й у чотирьох інших екзекутивах. Дуже хочемо, щоб він і на другий рік знову прийшов до Інституту.

Ярослав Боднарчук — наш дивак! Без нього наше життя було б дуже сумне. Він побирає перший рік фільозофії при університеті і пописується дуже добре.

УНІВЕРСИТЕТ 1951—52

Перший ряд (зліва направо): Юрій Дробот, Роман Шклянка, Вол. Тарнопольський, Юрій Петришин, Ілля Федак, Нестор Войціхівський, Дм. Шміґельський.
Другий ряд (зліва направо): Орест Охітва, Володимир Салижин, Петро Марковський, Зоря Ортинська, Мирослав Сорокан, Павло Глек, Роман Сирник.
Третий ряд (зліва направо): Василь Пилипів, Досько Мазурик, Тарас Чеберяк, Стефан Франко, Михайло Петрів, Ярослав Боднарчук.

Учися рідної мови,
Дитино любенька,
Буде нарід тя любити,
Так як любить ненька.

Учися рідної мови,
Дівчино молода,
Це буде у твоїм життю
Велика вигода.

Єлисавета Ґулька.

УНІВЕРСИТЕТ 1952—53

Перший ряд (зліва направо): Дмитро Москалик, Лаврентій Лозовий, Богдан Кошлай, Степан Франко.
Другий ряд (зліва направо): Тарас Байда, Митоск Мазурик, Едвард Лабач, Зоря Ортинська, Орест Сохацький, Василь Голюк, Віктор Томащук.
Третий ряд (зліва направо): Орест Охітва, Богдан Бартків, Дмитро Ціпивник, Теодор Василишин, Евген Ґліцький, Леон Мазурик, Тарас Черебяк, Мих. Петрів.

Тарас Байда — прибув до нас цього року з Принс Альберт, бере перший рік фільозофії. Цікавиться дівчатами малого росту.

Богдан Бартків — Чотири роки тому прибув Богдан зі скитальщини; цього року вже бере перший рік фільозофії. Перед Богданом світла будучність.

Тарас Чеберяк — бере другий рік інженерії, але ми вважаємо, що був би і добрим адвокатом, бо добре аргументує.

Дмитро Ціпивник — Бувший питомець Колегії св. Андрея, Дмитро цього року перенісся до Саскатуну і бере перший рік фільозофії. Був головою "Каменярів" цього року.

Василь Голюк — Одинокий наш студент, що цього року бере курс педагогіки. Має отворене поле.

Евген Кіндрачук — Син добре знаних громадян з Кадворт, Саск. Бере перший рік інженерії.

Богдан Кошлай — Походить з Ґудів, Саск. Поза шкільну науку має замилування до ґітари і.....

Едвард Лабач — У Домремі народився, а в Інституті виріс, бо вже третий рік з нами. Цікавиться Інститутом і в Інституті!

Наталя Ларіоник — Покінчила цього року степень В.А. Здається, недавно була студенткою літнього курсу українознавства при Інституті.

Лаврентій Лозовий — Бере "комерс" при університеті. Часто їздить додому. Має добрий "тайпрайтер".

Леон Мазурик — Бере перший рік фільозофії. Його дім у Керот Ривер, Саск.

Митоск Мазурик — Третий рік в Інституті, і третий рік на університеті. Що зробити, як нема про що говорити.

Дмитро Москалик — Бере фармацевтику. Маленька, чорненька додає заохоти.

Орест Охітва — Походить з Стінен, Саск. Його басовий голос розноситься по Інституті, присипляє бурсаків.

Зоря Ортинська — Другий рік в університеті і другий рік в Інституті. Каже Зоря, що є гарні бурсаки.

Михайло Петрів — Наш головний редактор річника і славний дебатант. Не знати, чи вдалася знимка. Ах! — ті фотографісти!

Никола Прокопчук — Походить з Сван Плейн, Саск. Був у нас лише короткий час.

Нестор Шевчук — Бувший питомець Колегії св. Андрея, бере перший рік фармацевтики. Зле, що кімната аж на третім поверху.

Орест Сохацький — Бере третий рік при університеті і в Інституті. Задумує бути інженером.

Роман Сирник — Походить з провінції, де олива тече як мід (Альберта). Його найбільше бажання, щоби "гилтапс" виграли чемпіонство цього року.

Віктор Томащук — Походить з славного Мічем, Саск. Бере перший рік інженерії.

Теодор Василишин — Походить з Ґорлиц, Саск. Цікавиться всяким спортом. У вільнім часі випробовує фільозофію життя "не журися".

Степан Франко — Прибув до Інституту з Тіодор, Саск., задумує стати розслідником депозитів урану.

Евген Ґліцький — Бувший питомець Колегії св. Андрея. Він вірить, що з наших студентів можна надіятися бодай ще одного Авраменка.

НОРМАЛ ШКОЛА 1951—52

(Зліва направо): Оля Чамбух, Анна Завальська, Галя Горичун, Іван Солтис.

Наталя Барабаш — походить з містечка Гефорд, Саск., де скінчила вищу школу. Тепер ходить до Нормал. Ми віримо, що з неї буде добра учителька.

Олена Симчич — походить з Гефорд, ходить до Нормал з надією бути учителькою. Бажаємо їй найкращих успіхів у житті.

Ірина Кіндрачук — з Єлов Крік, Саск., де скінчила дванадцяту клясу. Ірина є амбітна і бажає бути доброю учителькою.

Софія Садовська — походить з Редфілд, Саск., і ходить до учительської школи. Ми віримо, що Софія буде доброю учителькою.

Орест Федак — походить з Паркервю, Саск. Тепер ходить до Нормал. Бажаємо йому найкращих успіхів.

Евген Франко — з Ватсон, Саск., відвідує учительську школу. Ми всі бажаємо якнайкращого успіху.

Василь Ярема — походить з Бюкенен, Саск., ходить до Нормал. Бажаємо йому щастя.

НОРМАЛ І КУРС ТОРГОВЛІ 1952—53

Перший ряд (зліва направо): Фіялка Заліщук, Савеля Войціхівська.
Другий ряд (зліва направо): Орест Войтюк, Орест Решітник, Богдан Ничик.

Богдан Ничик — походить з Витков, Саск., бере короткий курс "фарм мекеникс". Тиха вода береги ломить, — бодай так дівчата думають.

Евген Король — походить з Донвел, Саск., бере короткий курс "вокейшонал трейнінг" (нема на знимці).

Михайло Король — одинокий наш студент з Саскатуну цього року; бере "вокейшонал трейнінґ" (нема на знимці).

Зенон Король — походить з Донвел, бере "вокейшонал трейнінґ". — "Я не знаю, як то воно буде (нема на знимці).

Ілюня Ковч — приготовляється бути учителькою, і хоче вчити коло Сван Плейн. Там її дім, але чи це дійсна причина? (Нема на знимці).

Орест Решітник — бере педаґоґічний курс, — не знає, де ще буде учителювати.

Савеля Войціхівська — походить з Єлов Крік. Каже, що любить студентів малих і великих.

Наталка Вермінська — бере комерційний курс в Саскатун Каледж (нема на знимці).

Орест Войтюк — походить з Витков, Саск., бере "фарм мекеникс". Доносять нам, що він цікавиться метеликами (батерфлай).

ДВАНАДЦЯТА КЛЯСА 1950—51

Перший ряд (зліва направо): Петро Кіщан, Орест Гринюк, Антін Садовський.
Другий ряд (зліва направо): Никола Ґрещук, Анна Завальська, Орест Решітник, Зенон Ременда.
Третий ряд (зліва направо): Володимир Сірий, Дмитро Никорук, Михайло Король.

Дмитро Никорук — походить з Ешвил, Ман. Це його другий рік в Інституті. Ходить до механічної школи, де побирає дванадцяту клясу. Він каже, що буде механіком, поки не ожениться (незадовго), а як ожениться, то буде жити з "фемили аловенс".

Зенон Ременда — з Мікадо, Саск., вже третий рік в Інституті. Побирає дванадцяту клясу при Нютена.

Роман Сирник — з Редвотер, Алта. Ходить до Нютена і побирає дванадцяту клясу. Любить спорт і бере в ньому активну участь.

Никола Ґрещук — походить з Габбард, Саск. Бере дванадцяту клясу і думає бути учителем.

Михайло Король — походить з Флорал, Саск. Ходить до технічної школи і побирає дванадцяту клясу. Якщо Михайлові пощастить скінчити школу, напевно буде механіком.

Антін Садовський — з Редфілд, Саск. Тепер він ходить до "Текнікал Каліджет", побирає дванадцяту клясу, любить грати "гакі", але мріє бути "мавнтед поліс".

Анна Завальська — походить з Сендвит, Саск., бере дванадцяту клясу у Нютена і вже другий рік перебуває в Інституті. У Анни є милі слова для всіх і вона дуже амбітна. Її амбіція — бути учителькою.

Одарка Токарик — походить з Витков, Саск., учащає до "Текнікал" Каліджет" і побирає одинадцяту клясу. Вона дуже інтересується українськими танками і . . . любить малих хлопців.

Володимир Сірий — походить з Мус Ринж, Саск., побирає дванадцяту клясу в Нютена. Думає бути добрим паламарем, якщо набуде більше практики в цій справі.

Петро Кицан — наш один студент з Тідор, Саск., бере дванадцяту клясу при Нютена. Дуже заінтересований у спорті. Грав "кошеківки" і "рогбі" при школі, а тепер уже навчився грати навіть "пінґ-понґ".

Орест Решетник — перебуває другий рік в Інституті і бере дванадцяту клясу в Нютена. Дуже тяжко працює над шкільними предметами. Також бере участь у опереті.

Орест Гринюк — з Мидл Лейк, ходить до технічної школи. Дуже любить спорт і цього року він був одним із чотирьох чемпіонів, що виграли домініяльну чашу в "Гай Скул Корлінґ".

ДЕВЯТА, ДЕСЯТА І ОДИНАДЦЯТА КЛЯСИ
1950—51

Перший ряд (зліва направо): Маруся Тишкевич, Олеся Букурак, Одарка Кіндрачук, Віра Яцишин, Одарка Дух, Фіялка Задворна, Одарка Токарик.
Другий ряд (зліва направо): Зеновія Ничик, Савеля Грицак, Оксана Іванишин, Савеля Дмитрук, Олеся Вінтоник, Фіялка Гарбус.
Третий ряд (зліва направо): Володимир Вінтоник, Едвард Лабач, Петро Савчук, Тарас Лабач, Петро Долинний, Луць Шпак.

Фіялка Гарбус — походить з Витков, Саск., учащає до десятої кляси в Нютена. Фіялка — тиха, працьовита дівчина і добре пописується у своїй роботі. Вона дуже боїться мишей і тому ніколи не лишається на самоті. Її амбіція бути норсою.

Зеновія Ничик — з Витков, Саск. Це її перший рік в Інституті. Учащає до одинадцятої кляси в Нютена. Зеновія думає бути учителькою, якщо не віддасться скорше.

Савеля Дмитрук — з Редфілд, Саск. Учащає до Нютена, де побирає девяту клясу. Має на думці бути учителькою. Дуже любить говорити про Нестора Войціхівського, але чому, не знаємо!

Олеся Букурак — походить з Колонсай, Саск., бере десяту клясу в "Текнікал Каліджет". Бажаємо їй найкращих успіхів!

Олеся Вінтоник — з Рішард, Саск., бере одинадцяту клясу при технічній школі. В Інституті перебуває другий рік. Вона належить до найспокійніших дівчат (коли спить!).

Лука Шпак — з Редфілд, Саск., побирає одинадцяту клясу в Нютена. Дуже цікавиться музикою. Особливо любить бувати на весіллях, "бо, — каже, — там дають багато їсти і бувають добрі музики."

Олеся Іванишин — з Кадворт, Саск. Це Олесин другий рік в Інституті і вона бере одинадцяту клясу в Нютена. Цього року вона залюбилася в "гарах" (шевролет). Нам це дуже дивно. Чому так, Олесю?

Фіялка Задворна — це наша бльондинка з Дейвис, Саск. Бере одинадцяту клясу у вищій школі і має два інтереси: перший — музика, а другий — життя в 16-ій кімнаті (хлопячій).

Одарка Кіндрачук — з Єлов Крік, учащає до Нютена, бере одинадцяту клясу. Має прихильність до музики, а ще більшу до хлопців.

Одарка Дух — вже другий рік з нами в Інституті. Походить з Смоки Ридж, Саск. і бере десяту клясу в Нютена. Одарка — дуже гарної вдачі і повинна бути взірцем для наших Могилянок.

Тарас Лабач — з Дормі, Саск. Побирає десяту клясу при Нютена. Кажуть хлопці, що як його брови пріють, то він напевно спить над книжкою.

Оксана Котелко — каже, що походить з Кадворт, але не зовсім того певна. Любить спів, музику, танці, але дуже не любить хлопців. Побирає десяту клясу в Нютена.

Віра Яцишин — походить з Гемилтону, Онт., побирає одинадцяту клясу в Нютена. По скінченню вищої школи, мріє бути норсою. Добре, але кого вона там хоче доглядати?

Петро Савчук — з Водена, Саск. Має музичні здібности. Принаймні нам так виглядає, бо грає на акордіоні. Бере десяту клясу в Нютена.

Марія Савчук — виглядає, що це сестра Петра. Побирає десяту клясу в Нютена. Вона дуже встидлива бурсачка. Хоче бути норсою.

Маруся Тишкевич — приїхала до нас з Айтуни і побирає десяту клясу в Нютена. Дуже хоче бути норсою.

Слава Грицак — з Єлов Крік, Саск., побирає одинадцяту клясу при Нютена. Слава дуже популярна дівчина в Інституті. Очевидно тому, що вона недавно стала "світ сикстін".

Володимир Вінтоник — з Рішард, Саск., бере десяту клясу при технічній школі. Володимир наймолодший з наших студентів, дуже тихий і в студіях має не аби які успіхи.

Едвард Лабач — походить з Дормі, Саск. Ходить до Нютена і бере одинадцяту клясу. Це дуже спокійний хлопець.

Петро Долинний — з Редфілд, Саск. Побирає десяту кляcу в Нютена. Дуже жалуємо, але нічого більше не можемо написати.

ДВАНАДЦЯТА КЛЯСА 1951—52

Перший ряд (зліва направо): Одарка Кіндрачук, Саша Клюкевич, Савеля Войціхівська, Олеся Іванишин.
Другий ряд (зліва направо): Віктор Томащук, Орест Сохацький, Григорій Глек, Зеновія Ничик, Мирослав Гара, Едвард Лабач.

ОДИНАДЦЯТА КЛЯСА 1951—52

Перший ряд (зліва направо): Єлисавета Гулька, Маруся Тишкевич, Анна Голяк, Одарка Дух.
Другий ряд (зліва направо): Фіялка Гарбус, Петро Долинний, Олександер Совтис, Мирослав Шевчук, Оксана Котелко, Тарас Лабач, Евген Савасий, Фіялка Заліщук.

ДЕВЯТА І ДЕСЯТА КЛЯСИ 1951—52

Перший ряд (зліва направо): Маруся Бігун, Савеля Дмитрук, Єлисавета Букуряк.
Другий ряд (зліва направо): Ярослав Дух, Зена Біляк, Володимир Вінтоник.

ДВАНАДЦЯТА КЛЯСА 1952—53

Перший ряд (зліва направо): Олеся Вінтоник, Офілія Охітва, Фіялка Гарбус, Одарка Дух, Геня Мартинюк, Оксана Котелко.
Другий ряд (зліва направо): Анна Голяк, Евген Савасій, Мирослав Шевчук, Іван Чижовський, Олександер Совтис, Тарас Лабач, Леся Щербій.

Іван Чижовський — прибув цього року до Інституту з Ренджер, Саск. Каже, що йому подобається інститутське життя.

Петро Долинний — почав другий рік в Інституті, але через здоровля пішов на приватне помешкання. Хтось засумував по його відході.

Одарка Дух — кінчить четвертий рік в Інституті і вищу школу у Нютена. Голова Могилянок. Що дальше?

Фіялка Гарбус — дочка відомих громадян у Витков, Саск. Третій рік в Інституті, кінчить вищу школу в Нютена.

Анна Голяк — кінчить вищу школу в Нютена, хоче бути норсою. Щасти тобі Боже!

Оксана Котелко — дочка панства Ю. Котелків з Кадворт, Саск., і Ст. Боніфес, Ман. Бере дуже активну участь у діяннях при Інституті та в школі. Четвертий рік в Інституті.

Геня Мартинюк — походить з Витков, Саск., перший рік в Інституті. Хоче бути учителькою.

Тарас Лабач — брат Едварда; третий рік в Інституті. Кучері мої, кучері!!

Офілія Охітва — походить з Норквей, Саск. — Всяке лихо забудеться, правда, Офіліе!

Евген Савасій — походить з Міт Парк, Саск., кінчить дванадцяту клясу в Нютена. — "А потому, чоловіче, потому ПРИВИКНЕШ!"

Олекса Совтис — походить з Фостон, Саск. Хоче бути учителем. Він добре співає, лише аби ректор не зявлявся.

Леся Щербій — нема ніде так, як у Гронлид. Має певні пляни. Кінчить дванадцяту клясу.

Маруся Тишкевич — Айтуна її дім. Що дальше буде робити, ще не знає.

Олеся Вінтоник — батьки у Ришард, Саск. Олеся третий в Інституті. Активна у спорті. Любить бути на самоті.

Фіялка Заліщук — учащає до "Текникал Каліджет", бере дванадцяту клясу. Чому то університет кінчиться скорше, як вища школа?

ОДИНАДЦЯТА КЛЯСА 1952—53

Перший ряд (зліва направо): Олеся Букурак, Емілія Дубник, Ірина Самчук, Орися Завальська, Евгенія Скорець, Галя Саранчук.
Другий ряд (зліва направо): Володимир Вінтоник, Павло Сопотик, Евген Матвіїшин, Ірина Сич, Олеся Сорока, Роман Остапович, Петро Войціхівський, Василь Лисай.

Олеся Букурак — третій рік в Інституті, бере вищу школу у Текникал Каліджет. Походить з Колонсай, Саск.

Емілія Дубник — перший рік в Інституті. Норт Бетлфорд засумував за нею, чи вона за Норт Бетлфорд.

Василь Лисай — бере одинадцяту клясу у Нютена; багато не говорить, але багато діє; це наш фільозоф.

Евген Матвіїшин — учащає до Текникал Каліджет. Часом забуває піти до школи. Плянує бути хліборобом.

Галя Никифорук — бере одинадцяту клясу у Текникал Каліджет. Кажуть, що телєфон звичайно дуже занятий, коли Галя вдома. Не знати чому!

Мирослав Остапович — бере одинадцяту клясу у Текникал Каліджет. Любить "гакі". У вільні хвилини занимається ріжними виробами зі шкіри (ледир крефт).

Ірина Самчук — бере одинадцяту клясу у Нютена. З початком шкільного року сумувала за Рамою.

Галя Саранчук — з Гадерлий прибула молода, жвава Галя брати одинадцяту клясу. Компетентна танцюристка — це Галя.

Мирослав Шевчук — любується своєю гармонією, грає в інститутській орхестрі. Каже, що спиться добре рано, лише що біда з дзвінками.

Евгенія Скорець — перший рік в Інституті, та не перша з родини, що була в Інституті. Її питомне питання: "А чому?"

Павло Сопотик — Ой вуса ж ви мої,
Лихо мені з вами!
Чом ви стали засіватись
Рясними рядами?

Соня Сорока — бере одинадцяту клясу в Нютена. Любить танцювати. Я тому не винна, що я так голосно говорю!

Олеся Сорока — сестра Соні, також бере одинадцяту клясу в Нютена. Ой як тяжко вставати рано не доспавши!

Олеся Стратійчук — бере одинадцяту клясу в Текникал Каліджет. Дуже любить Арилі і тому їде часто додому.

Ірина Сич — дуже скучає за домом у Пелі, тому часто згадує Кемсек. А чому Кемсек?

Петро Войціхівський — брат Савелі; бере одинадцяту клясу в Нютена. Я не знаю!!!

Орися Завальська — бере одинадцяту клясу в Нютена. Часто має просьбу до ректора: "Чи я можу піти через стріт?"

ВОСЬМА, ДЕВЯТА І ДЕСЯТА КЛЯСИ 1952—53

Зліва направо: Ярослав Дух, Маруся Бігун, Галя Багрій, Іван Сторощук.

Галя Багрій — прибула до Інституту після Різдва з Редисон, Саск., бере десяту клясу в Нютена Каліджет.

Зеня Білик — другий рік в Інституті; учащає до Текникал Каліджет. Зеня мало говорить, але багато спостерігає (нема на знимці).

Маруся Бігун — це наша наймолодша бурсачка; бере восьму клясу у школі св. Йосафата. Чарує хлопців своїми очима.

Юрко Геский — походить з Вадіна, Саск., бере десяту клясу в Текникал Каліджет (нема на знимці).

Ярослав Дух — другий рік в Інституті; кінчить десяту клясу в Нютена Каліджет. Він любить грати на інструментах, особливо на бубні.

Іван Сторощук — походить з Кадворт, Саск., учащає до Нютена і бере десяту клясу. Це наш "малий Іван". Жвавий хлопчина.

Володимир Вінтоник — брат Лесі. Наш "гокі плеєр". Бере десяту клясу у Текникал Каліджет. Любить всякий спорт (нема на знимці).

Розмарія Вережак — дочка панства Михайла й Анни Вережак з Динсмор, Саск. Бере десяту клясу в Нютена. Це її перший рік в Інституті (нема на знимці).

ПРО ТИХ ЩО З НАМИ НЕМА

Олекса Гупка — учителює в Дромгелер. Чуємо, що заробляє дуже поважну суму грошей. Може приготовляється на весілля?

Маруся Ткачик — учить домашню економію в Смит Фалс, Онт. Каже, що дуже весело їй поводиться, але . . . трохи скучає за Інститутом.

Маруся Скорець і Роман Котелко — тепер пані і пан Котелко — перебули свій "гони мун" в Мексико. Тепер вже вернулися додому і приготовляються до щоденного життя. Бажаємо їм всього найкращого.

Евгенія Николаїшин — учителює в своїм родиннім містечку Гилберт Плейнс, Ман. Думає вертатися до Інституту на другий рік, щоб продовжувати свої студії на університеті.

Микола Смиснюк — учителює коло Тіздейл.

Оксана Ніпонець — віддалася за Петра Лозинського. Більше нічого не чули.

Адвин Мелещак — учителює у Фостон, Саск.

Ліда Поліщук — докінчує свої студії в Сити Госпитал тут у Саскатуні. Цієї осени вона одержить степень R.N. Ліда нас часто відвідує і ми дуже втішені, що вона нас не забуває.

Орися Солтис — чуємо, що учителює коло дому — Сторджис, Саск. Здається, що незадовго будемо чути весільні дзвони.

Пан Л. Кей — учителює в Вонда. Мають уже дочку. Гратулюємо.

Федак Степан — наш славний поет, учителює коло Мекейб, Саск. Ще й досі тупцюється коло дівчат.

Василь Скварчук — учителює у Вадіна, Саск. Не знати, пане Скварчук, чи Вашу бритву хто купив ще з "пон шап".

ДУМКА.

Рот один, а вух аж пара.
Через що так? — розбери!
То на те, що більше слухай
Та поменше говори!
Рот один, а очей двоє —
А чому так? — догадайсь!
Спершу добре роздивися
А казать не поспішайсь!
Рот один, а рук аж пара,
А це чом так? — розумів?
Щоб аж двоє працювало,
А один щоб тільки їв.

НАШІ ТАЛАНТИ

(Зліва направо): Г. Грицак, Ф. Задворна, Одарка Кіндрачук, З. Ременда, О. Гаук, К. Савчук, І. Козак (на знимці нема).

Цього року ми щасливі мати з нами студентів, що брали участь у симфонічній орхестрі і в опереті при університеті. Багато свого часу і труду віддали вони для підготовки оперети і на проби орхестри.

Слідуючі брали участь в оркестрі: Г. Грицак, Ф. Задворна, О. Кіндрачук, З. Ременда, І. Козак, а К. Савчук і О. Гаук та І. Козак в опереті.

ОРЕСТ ГРИНЮК.

Ходить до дванадцятої кляси в технічній вищій школі. Орест любить грати в "бейсбол" і є членом спортивного репрезентативного товариства провінції Саскачеван і цього року брав участь у змаганнях у Нелсон, Бритиш Коломбія, де це товариство здобуло чемпіонат Канади в Корлінг.

НАШ НОВИЙ НАУКОВЕЦЬ — САВЕЛЯ ФЕДОРУК.

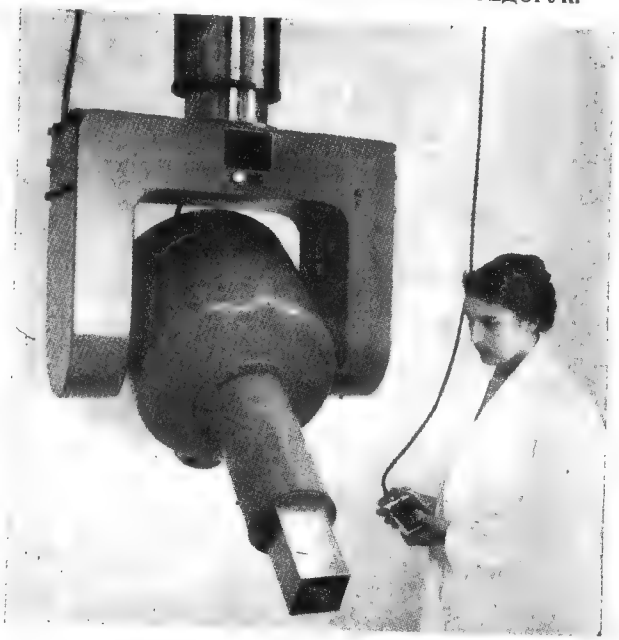

Савеля Федорук у момент натискання гудзика машини кобальтової бомби для приведення її в дію.

"Цього року Комітет Нагород не мав жадної трудности в виборі найвизначнішої студентки. Саскачеванський університет був дійсно щасливий, маючи в своїх рядах таку визначну силу, як Савеля Федорук."

Оці слова про Савелю Федорук висловив бувший президент саскачеванського університету, д-р Дж. С. Томсон, на засіданні професорської Ради, де вирішувалося найвизначнішого абсольвента з 1950 року.

Савеля Федорук має за собою світлий рекорд так в академічних як і в спортових досягненнях. Яскрава стежка її досягнень починається у Врокстоні, Саск., де батько, Теодор, учителював, а Савеля учащала до публичної школи. Продовжається та стежка до Виндзор, Онт., і вищої школи. Там через чотири роки Савеля стоїть на чолі своєї кляси.

У 1946 році Савеля, по одержанню медалі Дост. П. Мар-

тина і провінціяльної стипендії в сумі $400 за загальні здібности, вертається до Саскачевану починати студії при Саскачеванському університеті. І дальше Савеля веде перед в академічних і спортових змаганнях. І знов нагорода — стипендії, медалі, признання. В 1950 році Савеля здобуває степень В.А. з відзначенням у фізиці, і стипендію в сумі $1200 від саскачеванської секції Канадійського Товариства в Поборюванні Рака. Тут Савеля мусіла зробити рішення, — чи іти їй по академічнім фаху і стати членкою атомних фізиків, чи задержати і продовжувати атлетичну карієру. Це рішення Савеля зробила, і згідно з рішенням, приняла назначення помічниці в фізиці при Саскачеванській Комісії Поборювання Рака. Там Савеля й досі працює.

Та, помимо широкої активности, Савелі Федорук в академічній праці і в спортовій ділянці, вона, перебуваючи через чотири роки в Інституті ім. П. Могили, завжди виказувалася зразковою питомкою цього ж Інституту. Студенти брали собі за примір її осягнення, а теперішні і будучі питомці Інституту нехай застановляються над своєю будучністю та своїми можливостями, і по змозі своїх умових та фізичних сил нехай підуть по слідах Савелі на славу канадійським українцям.

ВАСИЛЬ ПИЛИПІВ.

Василь Пилипів.

Василь походить з Габбард, Саск. Бере перший рік філософії при університеті. Він — один з найактивніших студентів в Інституті і заслуговує на повну повагу з боку студентів. Цього року редакційний комітет видав два місячники, а це треба завдячувати енергії і працьовитости п. Пилипова. Він є головою редакційного комітету і до видання цього річника приклав якнайбільше праці і пильности.

П. В. Пилипів одержав стипендію Союзу Українок Канади за свою пильну працю у вищій школі та за активну роботу в громадських справах Інституту. Ця стипендія видається кожного року для одного питомця Інституту, що заслуговує на те згідно вимог Союзу Українок Канади.

Ми дуже раді мати п. В. Пилипова в своїх рядах і віримо, що він стане взірцем для наших студентів.

Бажаємо тобі, Василю, багато успіхів у твоїй праці.

ДУШЕВНІ ПОТРЕБИ ДИТИНИ

Людина вже від народження має певні потреби. Відповідне задоволення цих потреб обумовлює розвиток і повноту життя одиниці, суспільности і врешті держави.

Як істота, психофізична людина вже змалку має також і двоякі потреби, тілесні й душевні. До перших належить потреба їсти, пити, рухатися, як рівнож і потреба пристосування до температури. Ці потреби настільки явні й необхідні, що задоволення їх вважається за невідкличне, а тому й достатньо впорядковане, і розлад приходить або з неврожаєм на великих просторах, або в асоціяльних державних структурах.

Зате потреби душевні, як більше складні, але менше явні, часто не вважаються за необхідні, а тому й задоволення їх ще далеко не внормоване. Ось чому стається, що дитина втікає з дому, хоч назверх її родина й виглядає ніби зразковою. Тут відограє ролю інтеліґенція та обшир знання батьків, так чи інша природа суспільности і нарешті державна структура.

До душевних потреб відносимо прихильність, приналежність, незалежність осягнення, признання і самопошану.

Прихильність випливає з любови і є виявом її. Коли дитина бачить прихильність і відчуває безкорисну любов батьків, вона й сама навчиться любити і своєю прихильністю цю любов виявляти у відношенні до других. Коли ж через незгоду родичів, або з-за браку розуміння ця потреба дитини в належній мірі не буде задоволена, то це в негативний спосіб відібється на дальшім житті дитини. Вже як доросла людина вона аж до смерти буде шукати нагороди за втрачене і майже ніколи того не найде.

Дальші дві потреби, приналежність і незалежність, хоч на перший погляд ніби включають себе навзаєм, то в житті вони одна другу лиш доповнюють. Усі ми потребуємо почувати, що чогось або до когось належимо, бо цього вимагає наша соціяльна природа. У дітей ця потреба стосується переважно до родини, а в дорослих поширюється від ближчих аж найдальших клітин суспільного життя. В міру цього й те, що ми називаємо "стояти на власних ногах", або незалежністю, у дітей відчувається менше, а в дорослих більше, в залежности від сили внутрішнього переконання. Діти, як істоти ще нерозвинені, або, говориться, недозрілі, ідуть за вказівками своїх батьків, учителів і старших, отже до певної міри з примусу. Але розумні родичі і вчителі непомітно нащеплюють дітям їх внутрішні переконання, так що примусу дитина майже не відчуває. Поступово родичі свої "важки" (віжки) над дітьми попускають, і при відході від

родичів діти вже почувають себе незалежними і вміють стояти на власних ногах, або інакше, роблять усе з внутрішнього переконання.

Потреба осягнення випливає з повсякчасної праці. Щоб ця праця не була механічною і не зприкрилася, вона мусить мати завершення, яке в своїх наслідках принесло б людині моральне задоволення. Щодо дітей, то їх цікавить якраз момент завершення, бо за наслідок вони ще не дбають. Отже осягнення в них зливається із завершенням. І даючи дітям забави, роботу й накладаючи на них якісь обовязки, родичі або вчителі мусять дбати про те, щоб оте завершення було якнайбільше ефектовним, бо тоді якраз дитина відчує задоволення. Вона щось осягнула. А признання з боку старших, це почуття ще збільшиться, бо навіть дорослі часто лиш за крихітку признання готові зробити велике діло. Тим більше дитина, що просто прагне похвали за найменшу дрібницю, ба навіть часто явно її вимагає, і клопіт буває, коли її не почує, або принаймні не відчує.

Потреба самопошани випливає із самого внутрішнього задоволення, що людина діє згідно зі своїми засадами, що живе так, як їй диктує совість. Взаємна пошана родичів, їхня пошана до інших найкраще впливає на дітей. З пошани до других вироблюється самопошана. Але треба вміння й такту з боку родичів і старших, щоб у дітей самопошана не обернулася в самозакоханість, а в дальшім етапі — в зарозумілість, бо це приходить до необчисленних наслідків.

Усі згадані потреби важні для людини кожного віку, а для дітей і юнаків вони є критичними. Належне задоволення їх поможе людині стати сильною тілом і духом.

Я. Сенів.

Ой, по горі ромен цвіте
Долиною козак іде.
Та у журби питається,
Де та доля пишається?

Чи то в шинках з багачами?
Чи то в полі на роздолі
З вітром віється на волі?

Не там, не там, друже-брате,
У дівчини, в чужій хаті,
У рушничку та в хустині
Захована в новій скрині.

Anonymous.

ЖИТТЯ В ІНСТИТУТІ

З початку шкільного року, доки всі бурсаки трохи не розпізнаються, діяльність в Інституті буває дуже обмежена. Новоприбулі встидаються, а старші заняті давнішими знакомими, не мають часу на розговори з "новобранцями". Звичайно минає два тижні, заки бурсацька братія всядеться, а тоді вже починається витання новиків. Старші студенти дають змогу цим молокососам на заяву поважання для себе, а щоби ці памятали свою нищість перед "старими вченими", то кожний "старший" вибирає собі одного новоприбулого, який на означений день має бути його слугою. Цей день є дуже важний в життю нового бурсака й тому до нього приготовляються як до якогось небуденного свята. Старші пояснюють як молодики мають на той день прибратися та що мають робити. Звичайно видумують такі заняття для цих смиренних рабів Божих, які б кожному дали до зрозуміння, що вони й справді є слугами своїх "панів", бо мусять чистити їхні черевики, замітати кімнати, мити підлоги, виконувати всякі розпорядки, а це все мусить бути зроблене без найменшого спротиву й без нарікання.

А як по чудернацьки вбраний кожний з цих "свіжих", кожний з цих кандидатів на "вчених"!! Сміх тай годі!! Але це все дурниці в порівнанню з фактом, що вже від завтра ці молодики стають "співгорожанами" Інститута, і будуть на рівних правах з тими, яких сьогодня обслуговують. За цей один привілей варта приняти хвилеве, впрочім зовсім невинне пониження! День цеї бурсацької "малолітності" закінчується т. зв. "млином", який мусить перейти кожний, хто хоче стати дійсним бурсаком. "Млин" відбувається в той спосіб, що кожний новак на Молитвенник прирікає бути чесним бурсаком.

По "млині" старші студенти устроюють танець в честь молодшої братії. День приняття свіжих бурсаків став уже традиційним святом в Інституті. Цей день лишається в памяті на довгі роки!

До Нового Року немає жадних подій в бурсацькому життю. Доперва по святах починається організований рух, до якого передше йшли приготовання. До того часу студенти були заняті приготованням українських лекцій, організуванням власного хору для будучих виступів, а що найважніше — робляться заходи для вибору нового заряду "Каменярів".

Всі студенти-бурсаки зобовязані говорити своєю рідною мовою, мусять заховувати українські свята та традиції, яких учать нас наші провідні члени Інституту й сама управа його.

Ми святкуємо наше Різдво по старинному звичаю в день 7-го січня, а Йордан на 19-го січня.

На наше Різдво студенти звичайно розїзджаються домів, тож і Святий Вечер неможливо нам спільно відбути. За те Щедрий вечер ми влаштовуємо дуже величаво, бо тоді вже всі студенти повернули з вакацій, тай настрій ще святочний ворушить душу кожного.

Заряд Інституту запрошує гостей з міста, всі засідають до спільної вечері, яка складається з ріжних страв, як батьківський звичай велить, а по вечері співаємо щедрівок та слухаємо промов перших і пізніших визначних бурсаків. Звичайно ще й св. Николай буває нашим гостем і обдаровує нас щедро, та бажає нам всього добра в будучому. Мимохіть забувається, що ми не вдома.

По святах активність в Інституті набирає нового розгону. Каменярі вибирають новий заряд, хлопці грають гаківку, а крім того відбуваються ріжні забави. Та найважніші дві події в бурсацькому пожиттю, це міжпровінціяльні дебати, в яких студенти змагаються за першенство, а при кінці посту відбувається величаве приняття в честь абсольвентів університету. Кожного року певне число студентів-бурсаків кінчить свої високі студії, а щоб їм лишилась якась памятка-спомин з побуту в Інституті, принявся звичай справляти для них бенкет, на якім прощається їх із щирим побажаннями на нову їхню дорогу.

Кінчається один університетський рік, студенти розїзджаються з кличем: "До побачення на слідуючий рік!"

Ярослав Боднарчук.

ТИХИЙ ВЕЧІР.

Захід сонця . . .
Присмерк проходить через тихий степ
Залишаючи проблиск світла,
Через який яструб
Кидається вниз.
В послідний раз пікіруе,
Потім темнота . . .
Неспокійний світ стає,
Як галузь в спокою.
Неясний місяць проявляється
І повільно переходить землю,
Тоді постепенно зникає
З наступним ранком.

Тарас Чеберяк.

ПРО ДЕБАТИ 1950—51

Кожного року дебатовий комітет заряджує контест дебат. У цих дебатах студенти вправляються в українській мові, набувають сміливости і відваги — прикмети дуже важливі для освіченої і дорослої людини.

Цього року відбулися слідуючі дебати:

1. "Рішено, що добрий характер є більш пожаданий, як маєток". Дебатували: Фіялка Гарбус і Зеновія Ничик та Дмитро Никифорук і М. Грещук.

2. "Рішено, що життя в каменній добі було ліпше, як життя в дванадцятім столітті". Дебатували Василь Ярема і Євген Франко та Наталя Барабаш і Анна Войціховська.

3. "Рішено, що західна цивілізація повинна прийняти примусову дворічну військову службу від 18-го віку життя". Дебатували: Володимир Тарнопольський і Роман Шклянка та Василь Пилипів і Павло Глек.

4. "Рішено, що метода навчання є причиною теперішнього низького рівня англійської мови". Дебатували: Ілля Федак і Ірина Кіндрачук та Василь Григор і Олена Симчич.

5. "Рішено, що для добробуту Канади вона повинна злучитися із Зединеними Державами Америки". Дебатували: Петро Кітцан і Володимир Сірий та Оксана Котелко і Одарка Дух.

6. "Рішено, що книжки є ліпшими приятелями, як люди". Дебатували: Лука Шпак і Леся Вінтоник та Віра Яцишин і Петро Савчук.

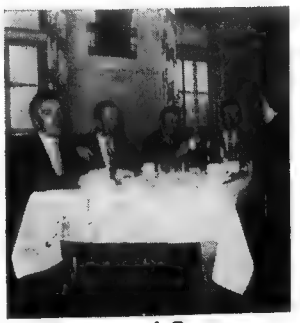

Едмонтон і Саскатун.

Щоб заохотити студентів до дебат, маємо вже довший час міжпровінціяльні дебати з Вінніпегом. У цьому році відбулася також дебата з Едмонтоном 11-го березня. Тема цієї дебати була: "Рішено, що військове вишколення є конечним для добробуту Канади".

З Едмонтону в цій дебаті брали участь — Стефан Фуштей і Володимир Комгир, а з Саскатуну — Василь Григор і Ілля Федак.

Хоч чаша залишилася за Едмонтоном, як переможцем, вважаю, що ми, саскатунці, зискали з дебати більше від едмонтонців. Поперше, ми ма-

ли приємність гостити представників з Едмонтону, подруге, студенти і гості в Саскатуні почули добру дебату, чого був позбавлений Едмонтон.

На 1-го квітня намічено відбути дебату у Вінніпегу. Тема дебати буде: "Рішено, що позбавлення життя безнадійно хорих у шпиталях, повинно бути застосоване в канадійських лічницях". Наш Інститут будуть репрезентувати: пан на Зеновія Ничик і Фіялка Гарбус, які займуть афірмативну сторону в цій дебаті. Бажаємо їм якнайкращого і повного успіху.

Василь Григор.

ПРО ДЕБАТИ 1951—52

Волод. Тарнопольський і Василь Пилипів.

В Інституті кожного року провадиться контест дебат. Так і цього року відбулася міжпровінційна дебата між студентами Інституту ім. П. Могили в Саскатуні. Тема дебати була: "Рішено, що можна краще виховати діти вдома, як в інституціях". Дебатували Андрій Тетеренко і Наталя Бельбас з Вінніпегу, та Одарка Дух і Олена Горичун з Саскатуну.

Друга дебата була між студентами Інституту св. Івана в Едмонтоні й студентами з Інституту ім. П. Могили. Тема дебати була: "Рішено, що Канада повинна приступити до заведення державної медичної обслуги". Едмонтон обороняли пани Орест Котишин і Ф. Луць, а Саскатун обороняли пани Василь Пилипів і Володимир Тарнопольський.

П. Добровольський: Хтось тут так голосно проклинав, як я ішов коритарем!

Ярослав Сенів: О! То Гриба за молитвенником шукав.

ВІСТИ ПРО ДЕБАТИ 1952—53

Вінніпег і Саскатун.

В Інституті кожного року провадиться контест дебат, де студенти можуть вправлятися в українській мові, промовляти до людей, але найважніше, висловлювати свої думки.

Цього року "Каменярі" відбули дві міжпровінціяльні дебати з студентами Інституту св. Івана в Едмонтоні, і зі студентами Колегії св. Андрея в Вінніпегу. Цього року пощастило нам затримати обі чаші в Інституті. За те ми можемо бути вдячні нашим дуже спосібним дебатантам.

Тема дебати була дуже цікава, а саме: "Рішено, що старше українське громадянство є частинно відповідальне за брак зацікавлення української молоді в канадійському громадському життю". Ярослав Сенів і Богдан Хрущ, репрезентати з Едмонтону, дебатували проти Дмитра Ціпивника і Тараса Чеберяка, репрезентантів з Саскатуну. Едмонтон взяв афірмативну сторону і доказував, що старше громадянство є відповідальне, але другі чинники також є почасти винні. Саскатун став на тому, що старше громадянство є зовсім винне за виховання. Саскатун виграв на підставі красномовства, бо судді рішали, що тема не була остаточно вияснена. Наші дебатанти, Володимир Тарнопольський і Михайло Петрів, відвідали Вінніпег і там дебатували проти Ореста Горчинського і Богдана Кравченка з Колегії. Дебата відбулася в салі Катедри Пресв. Тройці, на яку прибуло поважне число людей. Вінніпег аргументував з афірмативної сторони, а Саскатун знова з негативної. Справа тут малася інакше тому, що Вінніпег вияснював, що старше громадянство частинно відповідальна, а молодь частинно. Саскатун дальше піддержував стан, що старше громадянство загально відповідальне. Знову наші репрезентанти виграли дебату. Загальна опінія була доброю, а тема дебати повчаючою. Були замітки старших громадян, щоби дебати на подібні теми частіше відбувалися.

Василь Пилипів.

ЗАБАВА "СЕРДЕЦЬ" (ВЕЛЕНТАЙН).

Найважніша подія у нашім бурсацькім життю кожного року є забава влаштована Могилянками. На цій забаві була вибрана королівною Зоря Ортинська. Савеля Дмитрук і Олеся Іванишин були принцеси. Забава була успішна.

СОЦІЯЛЬНА ДІЯЛЬНІСТЬ, 1952—53

Рік 1952-ий почався в нас пізніше як завжди з причини поліо. Наука у вищій школі була відложена на два тижні, а в університеті на 10 днів. Наш новий ректор і пані Лабюк відразу приступили до орґанізаційної і біжучої праці в Інституті.

Цього року до Інституту прибуло 78 студентів, і тому що наука була відложена, студенти дуже щиро взялися до роботи.

В днях 13-го до 17-го жовтня відбулася у нас виборча кампанія наших кандидатів до екзекутиви "Каменярі". У цей час ми мали нагоду почути промов про окремих кандидатів. Голосування відбулося 17-го жовтня і на голову "Каменярів" в цьому році вибрано Ярослава Боднарчука.

День уведення відбувся 18-го жовтня. Це була субота, і досвіта всі новаки студенти й студентки були зібрані так як наказали їм старші. Цілий день минув для новаків на послугах і виконуванні волі старших товаришів. Над вечір почався найстрашніший процес, переходження через так званий "млин". Всіх новиків було 32 і кожного треба було зокрема перепустити через "млин". Роботи було багато, але довго будуть студенти памятати цей день уведення. Увечорі цього дня на закінчення була забава в честь новоприбулих студентів. Були й поважні гості з міста. Під час забави студент В. Тарнопольський перевів присягу над новими студентами, і аж тоді вони стали вповні бурсаками. Забава взагалі була дуже весела й приємна.

День 31-го жовтня, "Геловін", був один з днів, що залишиться надовго в нашій памяті. Задумали бурсачки зробити хлопцям на третій підлозі несподіванку. Узяло хлопцям часу віднайти свої річи. Але хлопці не дарували дівчатам цього, і відплатилися: зробили напад на заборонену сторону і повиносили дівчат з матерацами на коритар. Не одна дівчина спала ту ніч на підлозі, бо не могла найти свого матераца.

Першого листопада відбувся маскарадний танець. Багато студентів і студенток прибули на забаву у гарних і цікавих костюмах. Нагороди за костюми одержали: першу — Олеся Букурак, другу — Тарас Байда, третю — Одарка Дух. Забава закінчилася спільною перекускою.

18-го січня (Святий Вечір) відбулася в Інституті спільна Свята Вечеря. Були в нас на вечері гості з міста, промовляли до студентів та співали з ними колядок. Після Вечері святий Николай роздав студентам дарунки. По вечері колядували дівчата хлопцям, а хлопці дівчатам.

Танець "сердець" відбувся 14-го лютого. Ця забава була заряджена Могилянками і була формальна. Саля була дуже гарно прибрана на червоно і біло. Зоря Ортинська була господинею цього вечора. Під час забави відбулася коронація королеви на той вечір. Королевою зістала Зеня Білик, королівнами Олеся Сорока й Орися Завальська. Процедуру коронації перевів п. Лабюк, ректор. Забава закінчилася спільною перекускою.

Ось це до цього часу перебіг соціяльної діяльности при Інституті... Нові студенти принимали це нове їм життя з захопленням, з розгоном. Старші ж бурсаки привчали новиків, і згодом приймали їх у свій круг. Так воно загально буває. Прийде новий шкільний сезон, новий наїзд студентів, і з тим відновлення життя в Інституті.

Фіялка Гарбус.

СПОРТС ОН ПЕРИЙД

Цього року наш спортовий комітет був досить успішний, і всі наші бурсаки й бурсачки брали активну участь. Декотрі студенти звертають менше уваги на важність спорту, але бачуть моральну і фізичну користь для тих, що беруть участь у спорті, і признають, що спорт є важний і корисний.

Бовлінг. — До Різдвяних Свят студенти грали "бовлінг" що суботи пополудні. Навіть наш шановний ректор грав з нами. Такі студенти, як В. Салижин, О. Сохацький, між іншими грали важну ролю.

Гокі. — В Інституті цього року не було зорганізованої дружини "гокі", бо неможливо було винаймити місця на час відповідний студентам. Кілька наших студентів з вищої школи і з університету, здобули собі признання за провадження спортових дружин: Т. Василишин в університеті, Б. Москалик в університеті, О. Решітник в нормальній школі, П. Войціхівський в середній школі, Р. Остапович у середній школі, Е. Гліцький був "рефері" у "гокі" при університеті.

Корлінг. — Цей спорт був започаткований після Різдвяних Свят і був зарепрезентований чотирма дружинами. Тому що арена була занята часто другими дружинами, наші спортовики грали лише кілька разів.

Рогбі футбал. — Р. Сирник, студент університету, був членом дружини "рогбі", і поза те, що був одним з найздібніших грачів, він був ко-капітаном цієї дружини, "Саскатун Гилтопс".

Від спортового комітету дякуємо студентам за їх співучасть, а студентам наступного року бажаємо ще кращих успіхів у спортових змаганнях.

Іван Чижовський.

ДЕ МИ Є

Сьогодні часто почуємо нарікання, що український підростаючий молодник не вміє або й не хоче цінити й шанувати своєї рідної мови, традицій та праці на народній ниві. Однак, не можемо заперечити, що певна частина молоді бере активну участь у нашім національнім житті та переймає в нім провідні ролі. Але багато молодих людей перестало вже навіть інтересуватися справами українського життя в Канаді. Отже оправдано починаємо страхатися, що з відходом старших українське життя цілковито замре. Асиміляція поглине наші маси, і по українцях у Канаді залишиться тільки спогад. Цього можна сподіватися тим більше, що пляни й методи праці, як рівнож і ціле наставлення до наших справ з боку старших у великій мірі себе не виправдали. Було багато деклямацій, а фактичної роботи мало, бо пляни не були виповнені змістом. Речі несуттєві, більше формальні фаворизувалися, а все давніше затінювалося аж до цілковитого затемнення.

Чому теперішня молодь здебільша не знає своєї рідної мови? Бо на зборах говорилося одне, а дома робилося друге. Хіба ж в англійській школі дитина може навчитися української мови? Тут праця родичів абсолютно не дописала. І гіркий докір, що спрямовується на молодь, має обернутися деінде. Наші батьки мали всі можливі засоби до осягнення великого діла. Ми тих засобів маємо вже дуже мало. І все ж таки мусимо, закотивши рукави, братися до праці. Інтелектуально ми не так слабі, щоб не розбиратися у справах та належно їх розцінювати. Треба лиш доброї волі. Ми не сміємо спати. Мусимо конче вийти зі стану вигідности і стати вояками, самоздисциплінуватися та змусити себе хоч би й до незначної, але впертої і послідовної праці. Ще не все втрачено. І хоч мусимо вертатися далеко назад, бо перше маємо навчитися своєї мови, щоб почати вчити своїх дітей, — то свідомість ваги святого діла нехай буде нам підпорою і сатисфакцією.

Усі наші орґанізації мусимо оновити, зреґенерувати, наповнивши їх іншим змістом. Бо коли орґанізація за певний час не зробить якогось реального позитивного діла, то існування її стає гальмою, а не рушієм життя. Чи наші орґанізації не були в стані наставити принаймні своїх членів так, щоб їхні діти щонайменше свобідно говорили по українськи? А це якраз і був би той реальний зміст їхньої праці, що вже сам один виправдав би їхнє існування. Або чи всі орґанізації на спілку за проводом і прикладом старших не спроможні мати в більших місточках і містах доброго хору, або театраль-

ного гуртка, а то й обох разом? А де вони? Їх нема. Старші від праці ухиляються, а від неприготованої молоді вимагають чудес.

Такі міркування приложимі до всіх без винятку наших організацій. Вони довели нас туди, де ми є. А як же багато важчий тягар спадає на наші плечі! Коли завданням наших батьків було тільки провадити нас по твердій і втореваній дорозі, то нам припадає завдання витягати і себе самих і других із засмоктуючої глибокої трясовини. Ми мусимо найти інші способи підходу до річей, мусимо застосувати інші методи праці а таки наше культурно-національне діло зробити і таким чином до загально-канадійської скарбниці вкласти і свою, як-не-як, але таки не малу частину і захоронити себе від передчасної смерти.

В. Ґриба.

ДИВНИЙ СОН

Суботний вечір пройшов як звичайно, лише що ми мали північну перекуску, а це було надзвичайним явищем, бо ми не все це робимо. Ми якраз не знаємо причини того, що сталося, але таки підозріваємо ту перекуску.

Ми накрутили радіо, і так заслухалися в "ОЛД ТАЙМЕРС", що зовсім не памятаємо, що з нами сталося. Знаємо тільки те, що:

Ми, як визначні ґеольоґісти, обїжджали Канаду, шукаючи за оливою, а в той самий час діставали даром харчування і ще до того "ґуд тайм".

Приїхали до одного великого містечка, нас спрямували до ресторану "Джей енд Ді етс.", де ми були запевнені дістати добрий обід. Зайшли сміло до середини, і хвилину не довіряли власним очам, бо за лядою стояв наш старий бурсак і уявний лікар Іван Сирник, змучений, неголений, рахуючи свої "тяжко зароблені" центи

За хвилину двері з кухні отворилися, а з них вийшла мала жіночка, давня наша знакома, колись вічно непосидюча, все жвава Одарка Кіндрачук. Підчас депресії, в початках шістдесятих років, цих двоє оселилися тут у Бюкенан і вигодували семеро веселих діточок. Боже, що то значить весела мати! А звісно: яблука далеко не відкотяться від яблуні!!

Їдучи далі (ми якось не мали великого щастя з оливою), доїхали до ще більшого містечка Гонеймун. Тому, що ми були заінтересовані ґеольоґією, ми пішли до школи поговорити з одним учителем.

Увійшовши на шкільне подвіря, стрінули учительку, з сивим волоссям, яка голосно дзвонила дзвінком. Ми торкнули одна другу, бо пізнали, що це теж колишня бурсачка —

Олена Горичун. Вона очевидно пропустила мимо всі "Ліп їрс" і осталася вчити А-В-С.

Їдемо дальше. Їдемо тай їдемо, і ще не знайшли оливи. Помалу тратимо вже й надію, але втішились, як почули, що доїжджаємо до Ватсон. Тут напевно є олива. Прийшли ми до міської посади, поважно отворили двері й увійшли до середини. На столі лежали стирти — а стирти паперу, родючий наслідок десятьох брилянтних голов, які старалися написати надзвичайно довгу промову. В середині цеї ґрупи сидів Павло Глек, а біля нього його діти: пять, аякже пять дочок і одинокий син. Всі вони помагали "татові" написати ту важну політичну промову.

Пару днів пізніше, втомлені дорогою, ми прибули до Саскатуну. Їдучи зі стації, ми завважили оголошення на телєфонічнім стовпі. Стали, й читаємо: "Цього вечора відбудеться в Українськім Національнім Домі, 228-Евеню Дж. С, виступ балерини Мадам Фонтейн".

З огляду на те, що вступ лише 25 центів, ми рішили піти, в надії побачити щось цікавого. Зайшли на салю Національного Дому й ждемо на виставу. Одначе наша надія нас завела. Як тільки завіса піднеслася, на сцені появилася... даруйте за слово... Оксана Котелко, шибаючи по сцені мов метелик, що перелітає з цвітки на цвітку, шукаючи запашного меду. Оксана успішно покінчила студії балетні й тепер обїжджала Канаду, даючи виступи під прибраним назвиськом Мадам Фонтейн.

Тому, що ми мусіли перебути неділю в Саскатуні, ми пішли до церкви. Поважно, як Бог приказав, ми ввійшли до середини й нараз церковний дзвін почав дзвонити. Ми піднесли голову й побачили, що це отець Ярослав Боднарчук дзвонить, скликає своїх парохіян до церкви.

Дзвін дзвонить тай дзвонить, а ми ще раз торкнули одна другу, і... пробудилися... на своїм ліжку.

І до сьогодня не знаємо причини того цікавого сну... А може ви часом знаєте? Як так, то просимо вас: поясніть нам!

Зеня Ничик і Зоря Ортинська.

АЛЬФА-ОМЕҐА 1950-51

"Альфа-Омеґа" є організація, членами якої можуть бути всі українські студенти університету, без огляду на їх релігійні погляди. "Альфа-Омеґа" також радо приймає в свої ряди всіх студентів, які є приятелями українців і інтересуються життям українських студентів.

Як одно з найстарших товариств при університеті,

ного гуртка, а то й обох разом? А де вони? Їх нема. Старші від праці ухиляються, а від неприготованої молоді вимагають чудес.

Такі міркування приложимі до всіх без винятку наших організацій. Вони довели нас туди, де ми є. А як же багато важчий тягар спадає на наші плечі! Коли завданням наших батьків було тільки провадити нас по твердій і второваній дорозі, то нам припадає завдання витягати і себе самих і других із засмоктуючої глибокої трясовини. Ми мусимо найти інші способи підходу до річей, мусимо застосувати інші методи праці а таки наше культурно-національне діло зробити і таким чином до загально-канадійської скарбниці вкласти і свою, як-не-як, але таки не малу частину і захоронити себе від передчасної смерти.

В. Гриба.

ДИВНИЙ СОН

Суботний вечір пройшов як звичайно, лише що ми мали північну перекуску, а це було надзвичайним явищем, бо ми не все це робимо. Ми якраз не знаємо причини того, що сталося, але таки підозріваємо ту перекуску.

Ми накрутили радіо, і так заслухалися в "ОЛД ТАЙМЕРС", що зовсім не памятаємо, що з нами сталося. Знаємо тільки те, що:

Ми, як визначні геольогісти, обїжджали Канаду, шукаючи за оливою, а в той самий час діставали даром харчування і ще до того "гуд тайм".

Приїхали до одного великого містечка, нас спрямували до ресторану "Джей енд Ді етс.", де ми були запевнені дістати добрий обід. Зайшли сміло до середини, і хвилину не довіряли власним очам, бо за лядою стояв наш старий бурсак і уявний лікар Іван Сирник, змучений, неголений, рахуючи свої "тяжко зароблені" центи

За хвилину двері з кухні отворилися, а з них вийшла мала жіночка, давня наша знакома, колись вічно непосидюча, все жвава Одарка Кіндрачук. Підчас депресії, в початках шістдесятих років, цих двоє оселилися тут у Бюкенан і вигодували семеро веселих діточок. Боже, що то значить весела мати! А звісно: яблука далеко не відкотяться від яблуні!!

Їдучи далі (ми якось не мали великого щастя з оливою), доїхали до ще більшого містечка Гонеймун. Тому, що ми були заінтересовані геольогією, ми пішли до школи поговорити з одним учителем.

Увійшовши на шкільне подвіря, стрінули учительку, з сивим волоссям, яка голосно дзвонила дзвінком. Ми торкнули одна другу, бо пізнали, що це теж колишня бурсачка —

Олена Горичун. Вона очевидно пропустила мимо всі "Ліп їрс" і осталася вчити А-В-С.

Їдемо дальше. Їдемо тай їдемо, і ще не знайшли оливи. Помалу тратимо вже й надію, але втішились, як почули, що доїжджаємо до Ватсон. Тут напевно є олива. Прийшли ми до міської посади, поважно отворили двері й увійшли до середини. На столі лежали стирти — а стирти паперу, родючий наслідок десятьох брилянтних голов, які старалися написати надзвичайно довгу промову. В середині цеї групи сидів Павло Глек, а біля нього його діти: пять, аякже пять дочок і одинокий син. Всі вони помагали "татові" написати ту важну політичну промову.

Пару днів пізніше, втомлені дорогою, ми прибули до Саскатуну. Їдучи зі стації, ми завважили оголошення на телефонічнім стовпі. Стали, й читаємо: "Цього вечора відбудеться в Українськім Національнім Домі, 228-Евеню Дж. С. виступ балерини Мадам Фонтейн".

З огляду на те, що вступ лише 25 центів, ми рішили піти, в надії побачити щось цікавого. Зайшли на салю Національного Дому й ждемо на виставу. Одначе наша надія нас завела. Як тільки завіса піднеслася, на сцені появилася ... даруйте за слово ... Оксана Котелко, шибаючи по сцені мов метелик, що перелітає з цвітки на цвітку, шукаючи запашного меду. Оксана успішно покінчила студії балетні й тепер обїжджала Канаду, даючи виступи під прибраним назвиськом Мадам Фонтейн.

Тому, що ми мусіли перебути неділю в Саскатуні, ми пішли до церкви. Поважно, як Бог приказав, ми ввійшли до середини й нараз церковний дзвін почав дзвонити. Ми піднесли голову й побачили, що це отець Ярослав Боднарчук дзвонить, скликає своїх парохіян до церкви.

Дзвін дзвонить тай дзвонить, а ми ще раз торкнули одна другу, і ... пробудилися ... на своїм ліжку.

І до сьогодня не знаємо причини того цікавого сну ... А може ви часом знаєте? Як так, то просимо вас: поясніть нам!

Зеня Ничик і Зоря Ортинська.

АЛЬФА-ОМЕҐА 1950-51

"Альфа-Омеґа" є орґанізація, членами якої можуть бути всі українські студенти університету, без огляду на їх релігійні погляди. "Альфа-Омеґа" також радо приймає в свої ряди всіх студентів, які є приятелями українців і інтересуються життям українських студентів.

Як одно з найстарших товариств при університеті,

Альфа-Омега цього року святкує свій 20-літній ювілей. Організація була заснована п. Іваном Гнатишиним у 1930 році; п. Іван Гнатишин і був першим головою цього товариства.

За посередництвом "Альфа-Омеги" українські студенти мають змогу ближче пізнати одні других, навчитися самі і навчити та показати другим українську культуру та українське мистецтво.

Протягом років мета організації заяишилася незмінною. Цього року на Саскатунському Університеті є около 250 українських студентів і "Альфа-Омега" робила всі можливі старання, щоби цих студентів зібрати до однієї громади.

Необхідно сказати, що заряд організації в цьому році складається майже цілий із питомців Інституту, а це є ознака, що кружок "Каменярі" бере активну участь в організаційнім житті товариства "Альфа-Омега"

Савеля Федорук, голова.

В БУРСІ

Бурса — дім студентів, це не тільки місце, де ми перебуваємо, харчуємося, спимо, й де нам минають найкращі наші дні й роки, але це є те місце, де ми вчимося бути лучшими українцями і канадійцями.

Кожної неділі студенти мають нагоду піти до своєї церкви, послухати Богослуження в українській мові, почути спів церковного хору, а це все дає змогу стати кращим християнином, а рівночасно кращим членом своєї церкви і громади й української суспільности взагалі. Правда, ми маємо свої церкви й по малих околицях, але вони не мають такого великого впливу на людей, як наша церква в Саскатуні.

Інститут дає різні лекції, тут є Рідна Школа, де ми вчимося як ліпше по українськи читати й писати, тут учимося українських танків, та можемо співати в студентськім хорі під добрим проводом.

Студенти-бурсаки дебатують між собою, а крім того раз на рік вибирають чотирох найкращих бесідників і висилають їх на студентські змагання до Едмонтону й Вінніпегу.

Є в нас теж і спортовий комітет, який уряджує для нас різні забави й підприємства.

Все повище згадане й саме перебування в такім великім гурті, серед студентів різних шкіл і різного віку, помагає нам бути ліпшими українцями і канадійцями.

О. Дух.

У НЕДІЛЮ РАНО

Суботній вечір пройшов нормально. Коли вже п. Ректор десь коло півночі обійшов усі кімнати, в бурсі почалося життя. Хлопці — ті старші — швиденько і таємничо з Інституту повисмикались, а ті найменші ще довго тінями сновигалися по всіх закутинах інститутського лябіринту, і до решти вже знемігшись, розбрились по своїх кімнатах. Дівчата ж позбиралися до двох румів і так уважно заслухалися "Векс Воркс-у", що аж поснули.

Сніданок. Позбігалися, хто-як: умито й немито, чесано й нечесано, спортово й піжамисто, — щоб так достойно спожити френч-товст.

Починаємо збиратися до церкви. Панна Яцишин усіх підганяє, її клич: "поспішайте" чути аж на Бродвей. Нарешті біжимо до боса (тролій). І яка ж приємність: баса жене наш підбасо Ю. Дробот! Аж якось приємно й почесно їхати в такім басі. З піднятими головами пишно їдемо.

Коло "Дженіс" нова несподіванка, майже чудо: з вулиці — зліва вилітає трійця: Шклянка, Пернаровський, а за ними сопе Тарнопольський. Що зупинили баса вже в русі, завдячують високій протекції Дробота. А їхня подорож від Інституту, це карколомні циркові перегони. І Тарнопольський так би був і не добіг, якби Пернаровський надлюдськими поштовхами не гіпнотизував, а Шклянка не перекидав був його через плоти, а вдвох з Пернаровським не перекинули були його через одну хату, що самі її в міжчасі оббігли. Бідні хлопці! Вони щойно йшли на сніданок, як ми поспішали до баса. І така мила зустріч.

Їдемо й перекидаємо наших бурсаків з язика на язик. Цікавимося їхнім трудним, повним усяких пригод і небезпек життям. Вони ж такі милі й такі близькі нам хлопчиська... Як гарно декотрі з них виливають свої душевні смутки: цей на скрипці, цей на саксофоні, інший знов на бубні... Але що це? Чотири обличчя... блідих, виснажених, осмоктаних... Боже! Ременда, Мулька, Ярема й Сорочка — наші славні й популярні музиканти! Голови вниз (крім Яреми), у темпі "А фюнерал марч" вони тягнуть попри Ліджен у напрямі Інституту. Цілу ніч грали в Ліджен-і. Служили людям... А коли ж Богові?!

Минаємо Лог Кебін і кого ж там бачимо? Грейс енд Елсі з якимись "шіками" провадять пробу: хочуть грати "Ровмео і Джуліету"... Погналися, бач, за Шекспіром. Щаслива дорога!

Життя — велика сцена, а ми — маленькі актори, кого ще побачимо на ній: роздумуємо та їдемо далі. Кінг-Джордж-Готель... Пожадана мріє з недолених! Скільки жалів ти по-

топив у пінливих водах цілючих своїх джерел! А скільки надій ти подав отим усім... Ну, так же і є, вони: Гриба, Войціхівський, Ґаук... Доціджують рештки "ковкс". Отак посилившись, вони підуть здобувати серця. Ідіть!

Коло Бері Готелю наш бас заштрайкував. Бачимо, що він не в силі довезти тягару назбираних вражінь, і ми позлазили. Стався флет тайр. Значить... але що це за крик? А-га-а-а! Це Боднарчук і Пилипів. Сварять, що аж-ну, скільки в кого влізе: за якісь там гроші, що Боднарчук програв у снукера. Ще добре, що "припадково" був із нами наш славний адвокат п. Глек. Він їх розвів і справу якось заладнав, а то не знати, що й сталося б. Із цього видно, якто близько Господь ходить коло праведників...

Лишаємо баса та йдемо пішки. Чуємо ззаду голоси. Обертаємось. А це наші християни: О. Шклянка, О. Іванишин, С. Федорук, Е. Франко, браття Сирники й Федаки. Сильно вганяють, аж біжать — поспішають ще на сповідь, від гріхів аж угинаються. Прости їм, Господи!

Заходимо до церкви й очам не віримо: п. Скорець Службу Божу відправляє. Нас гей би по голові хто луснув, так ми здивувалися. Але зараз таки подумали: хто ж то знає, що його чекає! Коли глип, а п. Гринюк вимахує руками, ну не в церкві згадуючи — як той вітряк: диригує, бачте, бурсацьким хором. А наш дяк п. Рокош аж захрип, так розспівався в тропарях. Братчики: п. Ю. Дробот і В. Григор пильно й уважно прислуговують нашому отцеві — таки Скорцеві, Господи, йому прости! Побожні сестриці: п. Клюкевич і п. Барабаш поважно й молитовно роздають воскові свічі.

Зворушуючу й багатомовну (трохи по українськи, трохи по англійськи) проповідь сказав до віруючих о. парох. Говорив про слухняність, про добре поведення, про пильність, пор працю й відпочинок, про повздержливість в їді, про тверезість, про шкідливий вплив газартних ігор, ну, і про те, що в суботу не слід ходити на забави, а завчасу йти спати, щоб достойно зустріти і в добрих ділах провести святу неділю, аби Господь покріпив нас на дальшу цілотижневу працю...

П. Дмитрук і п. Тишкевич скромненько ходили з тацою, збираючи великі й малі пожертви.

Наприкінці ми з якимось хвилюванням почули, як о. парох виголосив, що п. Софія Садовська і п. Дозі Мазурик по Святах вступлять у законне подружжя. Щасти їм, Боже.

Дзвонить церковний дзвін, заповідає кінець Божої Служби... Дзвонить тай дзвонить, вже третим і довгим наворотом дзвонить... Прислуховуємось ліпше, а це дзвінок о 7.30, щоб ставати на сніданок.

Отаке приснилося одної ночі аж трьом нараз!

О. С., А. В., А. З.

ЧАС ЇСТИ

Вже нічка настала в бурсі,
І кожний студент ся вчив,
Лиш в Михайловій кімнаті "на абстезі",
Чорну каву хтось зробив.
Як вже кава закипіла,
Треба дати знати всім.
Чуєм "стук, стук" в радіятор,
Вже час їсти. Ну, ходім!
Посходились всі пять нас,
Бо голодні, як вовки...
Був Сорочка, Григор, Гринюк,
Та й обидва Федаки.
Посідали й попиваєм:
Як в раю нам ся жиє.
Один лле і хліба країть,
А другий вже подає...
Тільки добре попоїли,
Гринюк каже: "Хтось іде!"
"Та це Рокош", каже Федак,
"Він нам меду принесе!"
Чуєм "стук, стук" хтось у двері:
"Гей, Сорочко, відчини!"
Це ж пан Ректор, а не Рокош...
Боже, Боже, поможи!!!

Василь Григор.

СТУДЕНТСЬКИЙ КЛОПІТ

Сідаю, читаю, але не думаю,
Десь собі мандрую у зеленім гаю,
Повільно я ходжу і все ми байдуже,
В цім світі веселість, де ніхто не туже.

Тут між деревами річка виливає
Чистеньку воду — як срібло блищить.
Сосни аж пахнуть — а місяць сіяє
Тихесенько всюди і чуть серця бить.

За ручку тримаю маленьку дівчину:
"Подивись на мене бодай ще хвилинку",
І голос щебече так гарно і чуло,
До себе пригорну, ще раз поцілую.

Чогось я прокинувсь і дивлюсь довкола,
Де ж мій рай подівся, чогось всюди голо,
Перо в руці маю, вже зір пролупився,
Ще раз розглянувся — буду далі вчився.

Богдан Ґуляк.

МОЛИТВА

(З поеми "Марія).

Все упованіе моє
На Тебе, мій пресвітлий раю,
На милосердіе Твоє, —
На Тебе, Мати, возлагаю,
Святая Сило всіх святих,
Пренепорочная, благая!
Молюся, плачу і ридаю:
Воззри, Пречистая, на їх,
Отих окрадених, сліпих
Невольників; подай їм силу
Твойого мученика Сина,
Щоб хрест-кайдани донесли
До самого, самого краю!
Достойно-пітая! Благаю,
Царице неба і землі!
Воньми їх стону і пошли
Благий конець, о, Всеблагая!..

(З поеми "Неофіти").

Благословенная в женах
Святая, праведна Мати
Святого Сина на землі!
Скорбящих радосте! Пошли,
Пошли мені святеє слово,
Святої Правди голос новий,
І слово розумом святим
І оживи, і просвіти!...
Ти, Мати Бога на землі,
Ти сльози матері до краю,
До каплі вилила... Ридаю,
Молю ридаючи: пошли,
Подай душі убогій силу,
Щоб огненно заговорила,
Щоб слово пламенем взялось,
Щоб людям серце розтопило...
І на Україні понеслось,
І на Україні щоб святилось
Те слово-Божее кадило,
Кадило істини!
Амінь.

Т. Шевченко.

І все-таки до тебе

І все-таки до тебе думка лине,
Мій занапащений, нещасний краю!
Як я тебе згадаю,
У грудях серце з туги, з жалю гине.

Ці очі бачили скрізь лихо і насилля,
А тяжчого від твого не видали,
Вони б над ним ридали,
Та сором сліз, що ллються від безсилля.

О, сліз таких вже вилито чимало, —
Країна ціла може в них втопитись;
Доволі вже їм литись, —
Що сльози там, де навіть крови мало!...

Леся Українка.

„Їх там триста лягло"

(Під Крутами.)

Що їх триста лягло — юнаків і дітей
Сорокамільйонового племені сходу, —
Це не пляма кривава — це прояв ідей
І це гордощі духа і сили народу...

Що носили вони ідеали в собі
І згорали в надмірній любові до свого, —
Це те наше загальне у кожній добі
І це вияв стремлінь підсвідомих цілого...

Що їх триста лягло — юнаків і дітей, —
Це не ганьба, а слава із роду й до роду!
Це ж для того й вогонь розсівав Прометей,
Щоб жили ми і вмерли для свого народу...

Що їх триста лягло — юнаків і дітей, —
Це сумлінням сколихнути мусіло нашим:
Бо відчули ми гостро, як чин їх святий
Перейшов на рахунок історії нашій...

Що їх триста лягло — юнаків і дітей, —
Це примусило нас одностайно повстати
І тим болем і стогоном-плачем дітей
Розбудити себе і на ворога стати!

О. Недобитий.

ЩОСЬ З СТУДЕНТСЬКОГО ЖИТТЯ

Заряд Каменярів, 1950.
Василь Ґриба, голова
В. Тарнопольський, секретар.

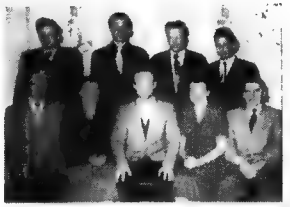

Заряд Каменярів, 1951
Ярослав Сенів, голова
О. Симчич, секретарка

Наші танцюристи - інструктор В. Ґриба

Переможці: С. Фуштей і В. Комгир одержують чашу за перемогу в дебаті з рук п. проф. Л. Білецького.

Наші спортовці: Нестор Войціхівський, менажер (право); Іван Сирник, капітан (ліво-перед); Я. Боднарчук, ватер бой (ліво-ззаду).

Кухарський штаб.

У неділю рано.

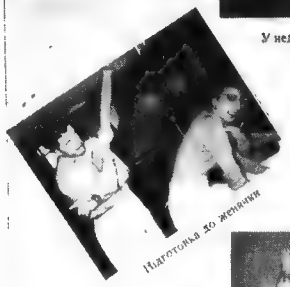

Підготовка до женячки

А що на вечеру "кукі"?

Юрій, наш маґік

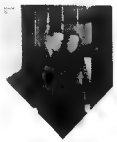

А тут що?

Смакує?

Збори екзекутиви.

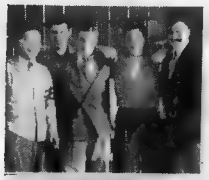

Наші парубки.

Два "скочмани".

Уведення.

Святий вечір.

Час їсти.

"Мука".

Козаки.

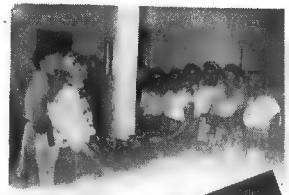

Бідні дівчата.

День уведення.

Переможці.

Час їсти.

Річник на укінченню.

Успішно дебатували

Наша співачка Оксаня Котелко.

З кращої сторони нашого життя.

СПИС СТУДЕНТІВ 1950—51

Імена:	Рік навчання:	Звідки походять:

Відділ фільозофії

Федак, Ілля	2	Паркервю, Саск.
Боднарчук, Ярослав	1	Бруксбі, Саск.
Гаук, Орест	2	Принс Алберт, Саск.
Гриба, Василь	3	Норквей, Саск.
Григор, Василь	3	Нипавин, Саск.
Глек, Павло	1	Енґелфелд, Саск.
Мулька, Орест	1	Ту Гилс, Алта.
Пилипів, Василь	1	Габбард, Саск.
Скорець, Леон	4	Бюкенен, Саск.
Шклянка, Роман	3	Гефорд, Саск.
Сирник, Іван	1	Редвотер, Саск.
Сенів, Ярослав	3	Єлов Крік, Саск.
Тарнопольський, Володимир	2	Ґронлид, Саск.
Войціховський, Нестор	3	Єлов Крік, Саск.

Відділ педаґоґіки

Шклянка, Оля	4	Гефорд, Саск.
Кульчицька, Оля	2	Медов Лейк, Саск.
Сорочка, Михайло	3	Свифт Корент, Саск.
Мазурик, Досько	2	Керот Ривер, Саск.
Савчук, Корнило	2	Інсінґер, Саск.

Сестри-жалібниці

Іванишин, Оля	3	Кадворт, Саск.

Відділ домашнього господарства

Сирник, Соня	1	Елфрос, Саск.

Відділ права

Литвин, Лев	1	Галичина
Петришин, Юрій	2	Мічем, Саск.
Шмігельський, Дмитро	2	Принс Алберт, Саск.
Козак, Іван		Вонда, Саск.

Відділ інженерії

Рокуш, Редж	1	Габбард, Саск.

Відділ фармацевтики

Пернаровський, Модест	4	Йорктон, Саск.
Дробот, Юрій	4	Бюкенен, Саск.

Спеціялістка у фізиці

Федорук, Савеля		Йорктон, Саск.

Учительський курс (нормал)

Барабаш, Наталя	Гефорд, Саск.
Симчич, Олена	Гефорд, Саск.
Кіндрачук, Ірина	Єлов Крік, Саск.
Садовська, Софія	Редфілд, Саск.
Федак, Орест	Паркервю, Саск.
Франко, Евген	Ватсон, Саск.
Ярема, Василь	Бюкенен, Саск.

Торговельний курс

Клюкевич Надія	Техн. Кал.	Мічем, Саск.
Войціховська, Анна	"	Єлов Крік, Саск.

Вища школа

IX-та кляса

Букурак, Єлисавета	Техн. Кал.	Колонсі, Саск.
Вінтоник, Володимир	"	Рішард, Саск.
Дмитрук, Савеля	Нютена	Редфілд, Саск.

X-та кляса

Дух, Одарка	Нютена	Тедмор, Саск.
Котелко, Оксана	"	Кадворт, Саск.
Долинний, Петро	"	Редфілд, Саск.
Гарбус, Фіялка	"	Витков, Саск.
Лабач, Тарас	"	Дормі, Саск.
Савчук, Марія	"	Вадіна, Саск.
Савчук, Петро	"	Вадіна, Саск.
Тишкевич, Марія	"	Айтуна, Саск.

XI-та кляса

Задворна, Фіялка	Нютена	Дейвис, Саск.
Вінтоник, Олеся	Техн. Кал.	Річард, Саск.
Іванишин, Олеся	Нютена	Кадворт, Саск.
Грицак, Слава	"	Єлов Крік, Саск.
Лабач, Едвард	"	Дормі, Саск.
Ничик, Зеновія	"	Витков, Саск.
Яцишин, Віра	"	Редфілд, Саск.
Шпак, Лука	"	Гемилтон, Онт.
Кіндрачук, Одарка	"	Єлов Крік, Саск.

XII-та кляса

Завальська, Анна	Нютена	Єлов Крік, Саск
Ременда, Зенон	"	Мікадо, Саск.
Решітник, Орест	"	Витков, Саск.
Сирник, Роман	"	Редвотер, Алта.
Сірий, Волод.	"	Мус Рейндж, Саск.
Грещук, Микола	"	Габбард, Саск.
Гринюк, Орест	Техн. Кал.	Мидл Лейк, Саск.
Кіцан, Петро	Нютена	Тіодор, Саск.
Никифорук, Дмитро	Техн. Кал.	Ешвил, Ман.
Садовський, Антон	"	Редфілд, Саск.
Токарик, Одарка	"	Витков, Саск.
Король, Михайло	"	Флорал, Саск.

СПИС СТУДЕНТІВ 1951—52

Імена:	Рік навчання:	Звідки походять:
Відділ фільозофії		
Боднарчук, Ярослав	2	Бруксбі, Саск.
Глек, Павло	2	Енгелфелд, Саск.
Гаук, Орест	3	Принс Алберт, Саск.
Охітва, Орест	1	Стінен, Саск.
Петрів, Михайло	1	Верегін, Саск.
Ортинська, Зоря	1	Гронлид, Саск.
Пилипів, Василь	2	Габбард, Саск
Сирник, Роман	1	Редвотер, Саск.
Сирник, Іван	2	Редвотер, Саск.
Сорокан, Мирослав	2	Алвена, Саск.
Федак, Ілля	3	Паркервю, Саск.
Тарнопольський, Вол.	3	Гронлид, Саск.
Відділ педагогіки		
Войціхівський, Нестор	4	Єлов Крік, Саск.
Відділ домашнього господарства		
Сирник, Соня	2	Елфрос, Саск.
Відділ фармацевтики		
Дробот, Юрій	5	Бюкенен, Саск.
Відділ інженерії		
Франко, Стефан	1	Керот Ривер, Саск.
Чеберяк, Тарас	1	Тіодор, Саск.
Відділ права		
Петришин, Юрій	3	Мічем, Саск.
Шмігельський, Дмитро	3	Лилі Плейн, Саск.
Відділ агрономії		
Мазурик, Досько	2	Керот Ривер, Саск.
Чарнецький, Никола	1	Прілейт, Саск.
Комерсійний курс		
Гнатюк, Тарас		Гилберт Плейнс, Ман.
Марковський, Петро	2	Колонсей, Саск.
Салижин, Володимир	2	Істгейт, Алта.
Шклянка, Роман	2	Гефорд, Саск.
Учительський курс (нормал)		
Горичун, Галя		Гонеймун, Саск.
Чамбул, Оля		Принс Алберт, Саск.
Солтис, Іван		Сторджис, Саск.
Завальська, Анна		Сендвит, Саск.
Торговельний курс		
Семенів, Маруся	Соксес	Блучер, Саск.

Публична школа

Бігун, Марія	(VII кляса)	Армит, Саск.

Вища школа

IX-та кляса

Білик, Зеня	Нютена	Борден, Саск
Вінтоник, Володимир	Текникал	Рішард, Саск.
Дух, Ярослав	Нютена	Смокі Ридж, Саск.

X-та кляса

Букуряк, Єлисавета	Текн. Кал.	Колонсей, Саск.
Дмитрук, Савеля	Нютена	Редфілд, Саск.

XI-та кляса

Вінтоник, Олеся	Текн. Кал.	Рішард, Саск.
Гарбус, Фіялка	Нютена	Витков, Саск.
Голяк, Анна	"	Ервуд, Саск.
Гулька, Єлисавета	"	Бюкенан, Саск.
Долинний, Петро	"	Редфілд, Саск.
Дух, Одарка	"	Смокі Ридж, Саск.
Заліщук, Фіялка	"	Мічем, Саск.
Котелко, Оксана	"	Кадворт, Саск.
Лабач, Тарас	"	Дормені, Саск.
Савасий, Евген	"	Міт Парк, Саск.
Совтис, Олександер	"	Фосстон, Саск.
Тишкевич, Маруся	"	Айтуна, Саск.
Шевчук, Мирослав	"	Сокол, Саск.

XII-та кляса

Войціхівська, Савеля	Нютена	Єлов Крік, Саск.
Грицак, Слава	"	Єлов Крік, Саск.
Глек, Григорій	"	Енгелфелд, Саск.
Гара, Мирослав	"	Тіодор, Саск.
Іванишин, Олеся	"	Кадворт, Саск.
Кіндрачук, Одарка	"	Єлов Крік, Саск.
Клюкевич, Саша	"	Мічем, Саск.
Лабач, Едвард	"	Дормені, Саск.
Ничик, Зеновія	"	Витков, Саск.
Сохацький, Орест	Текн. Кал.	— Норт Бетлфорд, Саск.
Томащук, Віктор	Нютена	Мічем, Саск.

СПИС СТУДЕНТІВ 1952—53

Імена:	Рік навчання:	Звідки походять:
Відділ фільозофії		
Байда, Тарас	1	Принс Алберт, Саск.
Боднарчук, Ярослав	3	Бруксбі, Саск.
Глек, Павло	3	Енгелфілд, Саск.
Гліцький, Євген	1	Овкборн, Ман.
Гуляк, Богдан	3	Райн, Саск.
Ларіоник, Наталя	3	Дейвис, Саск.

Мазурик, Леон	1	Керот Ривер,	Саск.
Ортинська, Зоря	2	Верегін,	Саск.
Охітва, Орест	2	Стінен,	Саск.
Петрів, Михайло	2	Гронлид,	Саск.
Пилипів, Василь	3	Габард,	Саск.
Прокопчук, Никола	1	Сван Плейн,	Саск.
Сирник, Роман	2	Редвотер,	Алта.
Сорокан, Мирослав	3	Алвена,	Саск.
Ціпивник, Дмитро	1	Ирвингтон,	Саск.
Тарнопольський, Волод.	4	Гронлид,	Саск.

Відділ педагогіки

Голюк, Василь	3	Керот Ривер,	Саск.

Відділ фармацевтики

Москалик, Дмитро	1	Гефорд,	Саск.
Шевчук, Нестор	1	Вишарт,	Саск.

Відділ інженерії

Бартків, Богдан	1	Мосбенк,	Саск.
Кіндрачук, Евген	1	Кадворт,	Саск.
Кошлай, Богдан	1	Гудів,	Саск.
Сохацький, Орест	1	Норт Бетлфорд,	Саск.
Томащук, Віктор	1	Мічем,	Саск.
Франко, Степан	2	Тіодор,	Саск.
Чеберяк, Тарас	2	Вишарт,	Саск.

Відділ агрономії

Василишин, Теодор	3	Горлиц,	Саск.
Мазурик, Митоск	3	Керот Ривер,	Саск.

Комерсійний курс

Лабач, Едвард	1	Доремі,	Саск.
Лозовий, Лаврентій	1	Ст. Лазар,	Ман.
Салижин, Володимир	3	Істгейт,	Алта.
Шклянка, Роман	3	Гефорд,	Сак.

Педагогічний курс (Нормал)

Войціхівська, Савеля	Єлов Крік,	Саск.
Ковч, Ілюня	Сван Плейн,	Саск.
Решітник, Орест	Витков,	Саск.
Слюсар, Іван	Вакав,	Саск.

Торговельний курс

Вермінська, Надія	Саксес Каледж	Н. Бетлфорд,	Саск.
Заліщук, Фіялка	Текникал	Мічем,	Саск.

Публична школа

Бігун, Марія	8-ма кляса	Армит,	Саск.

Курс "мекеникс"

Войтюк, Орест.	Витков,	Саск.
Король, Евген	Донвел,	Саск.
Король, Зенон	Донвел,	Саск.
Король, Михайло	Саскатун,	Саск.
Ничик, Богдан	Витков,	Саск.
Ойстрик, Альвин	Райн,	Саск.

Вища школа

IX-та кляса

Білик, Зеновія	Текникал	Борден,	Саск.
Сторощук, Іван	Нютена	Кадворт,	Саск.

X-та кляса

Багрій, Галя	Нютена	Редисон,	Саск.
Вережак, Розмарія	"	Динзмор,	Саск.
Вінтоник, Володимир	Текникал	Ришард,	Саск.
Геский, Юрко	"	Вадіна,	Саск.
Дух, Ярослав	Нютена	Смокі Ридж,	Саск.

XI-та кляса

Букурак, Олеся	Текникал	Колонсей,	Саск.
Войціхівський, Петро	Нютена	Єлов Крік,	Саск.
Дубник, Емілія	Текникал	Норт Бетлфорд,	Саск.
Завальська, Орися	Нютена	Сендвит,	Саск.
Лисай, Василь	"	Лірос,	Саск.
Матвіїшин, Евген	Текникал	Оролов,	Саск.
Никифорук Галя	"	Редфілд,	Саск.
Остапович, Роман	"	Фостон,	Саск.
Саранчук, Галя	Нютена	Гадерлей,	Саск.
Самчук, Ірина	"	Рама,	Саск.
Сич, Ірина	"	Пелі,	Саск.
Скорець, Евгенія	"	Бюкенен,	Саск.
Сопотик, Павло	Текникал	Кадворт,	Саск.
Сорока, Олеся	Нютена	Альвена,	Саск.
Сорока, Соня	"	Альвена,	Саск.
Стратійчук, Олеся	Текникал	Арлі,	Саск.
Шевчук, Мирослав	Нютена	Сокаль,	Саск.

XII-та кляса

Вінтоник, Олеся	Текникал	Ришард,	Саск.
Гарбус, Фіялка	Нютена	Витков,	Саск
Голяк Анна	"	Ервуд,	Саск.
Долинний, Петро	"	Редфілд,	Саск.
Дух, Одарка	"	Смокі Ридж,	Саск.
Котелко, Оксана	"	Ст. Боніфес,	Ман.
Лабач, Тарас	"	Доремі,	Саск.
Мартинюк, Геня	"	Витков,	Саск.
Охітва, Офілія	"	Норквей,	Саск.
Совтис, Олекса	"	Міт Парк,	Саск.
Савасій, Евген	"	Фостон,	Саск.
Тишкевич, Марія	"	Айтуна,	Саск.
Чижовський, Іван	"	Ренджер,	Саск.
Щербій, Леся	"	Гронлид,	Саск.

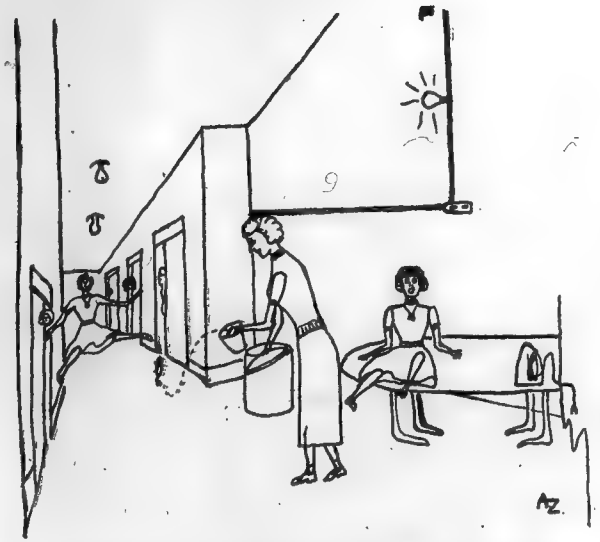

Одного вечора миш загостила до третього поверху.

СТАТУТ СТУДЕНТСЬКОГО КРУЖКА

при

ІНСТИТУТІ ІМЕНИ ПЕТРА МОГИЛИ В САСКАТУНІ

I. НАЗВА: "Каменярі".

II. ГАСЛО: Лупаймо єкалу!

III. ЦІЛЬ: Піднесення патріотичного духа й поширення українознавства між студентами.

IV. СПОСІБ:

А. Через піддержування цілей Інституту ім. П. Могили.

В. Через видавання річника "Каменярі" і заохочування студентів до літературної праці.

Б. Через заряджування відчитів, дебат, концертів і товариських забав.

V. ЧЛЕНСТВО:

А. **Членами Кружка стають слідуючі:**

1. Всі питомці Інституту ім. П. Могили.
2. Українські студенти поза Інститутом, які одержать рекомендацію від одного члена й Почесного Голови, як також потвердження Голови Кружка.

Б. **Членська вкладка:** в кожному шкільному році члени встановлять суму вкладки, яка буде обовязуюча в наступному шкільному році.

В. **Права Членів:**

1. Учащати на збори Кружка.
2. Дискусувати й голосувати на зборах.
3. Бути вибраним до Управи Кружка.

Г. **Втрата членських прав:** загальні збори можуть виключити члена, який діє на шкоду Кружка.

VI. УПРАВА:

А. **Склад:**

1. **Почесний Голова.**
2. **Заряд:**
   - а. Голова.
   - б. Заступник Голови.
   - в. Писар.
   - г. Заступник Писаря.
   - ґ. Скарбник.
   - д. Начальники комітетів, які подані в VI-4 — **3.**
3. **Стійні Комітети:**
   - а. Редакційний — з пятьох членів.
   - б. Програмовий і забавовий — з пятьох членів.
   - в. Фотографічний — з пятьох членів.

г. Дебатовий — з трьох членів.
г. Спортовий — з трьох членів.

4. **Тимчасові Комітети.**
5. **Контрольна комісія** — з трьох членів.
6. **Господарі** — з сімох членів.
7. **Провідник Кличу.**
8. **Піяніст(ка).**
9. **Історик.**

Б. **Існування:**

1. Всі частини управи, крім дебатового і фотографічного комітетів, та посада скарбника й історика вибирається два рази в шкільному році.
2. Дебатовий, редакційний й фотографічний комітети вибираються на цілий шкільний рік.
3. Шкільний рік приблизно рівняється університетському шкільному рокові.
4. При кінці шкільного року, чотирьох присутних членів Заряду, за потвердженням Почесного Голови, можуть роспоряжувати оставшими фондами Кружка.

VII. ВИБОРИ:

А. **Номінації:**

1. Кандидати до заряду номінуються подвійним способом:
   а. Номінаційна Комісія, яку назначить Ректор Інституту, представить лісту кандидатів на кожну нову позицію заряду. Ліста кандидатів буде представлена не менше як пять днів перед голосуванням.
   б. Додаткові кандидати на позиції Заряду будуть приняті до номінаційної ліcти тільки за підписом сімох членів і за представленням їх імен перед Номінаційною Комісією, не менше як три дні перед голосуванням.
2. Кандидати на позиції в Управі (не до Заряду), вибір яких рішиться голосуванням, номінуються членами на виборчих зборах.

Б. **Голосування:**

1. Слідуючі частини Управи вибирається голосуванням:
   а. Почесний Голова.
   б. Заряд.
   в. Господарі.
   г. Контрольна Комісія.
   г. Провідник Кличу.
2. На вибір Заряду голосування буде тайне. Номінаційна Комісія назначить одну особу, яка буде відповідальна за перепровадження тайного голосування.

В. **Назначення:**
По голосуванню новий Заряд назначить слідуючих:

1. Решту членів комітетів.
2. Тимчасові комітети, коли їх потрібно.
3. Історика.
4. Піяніста(ку).

VIII. ОБОВЯЗКИ:

А. **Почесний Голова** — сповняє ролю дорадника Заряду й суґґестує пляни праці на шкільний рік.

Б. **Заряд:**

1. Голова — є предсідником на Виборних і Надзвичайних зборах Кружка та на зборах Заряду; дбає про розвій Кружка та надає загальний напрям його діяльности.
2. **Заступник Голови** — займає місце Голови в його відсутности.
3. **Писар(ка)** — веде протокольні книги та провадить кореспонденцію Кружка.
4. **Заступник писаря(ки)** — займає місце писаря(ки) в разі його (її) відсутности.
5. **Скарбник** — провадить фінансові книги та дає зборам звіт фінансового стану Кружка.
6. **Начальники Комітетів** — є відповідальні за працю своїх комітетів.

В. **Стійні Комітети:**

1. **Редакційний** — займається виданням річника "Каменярі" та студентського провідника, які мають бути видані до кінця шкільного року.
2. **Програмовий** — заряджує програми на всі сходини Кружка
3. **Фотографічний** — займається збиранням знимок зі студентського життя й вироблення гуртової знимки питомців Інституту.
4. **Забавовий** — заряджує всі забави Кружка.
5. **Спортовий** — займається спортовими потребами Кружка.

Г. **Тимчасові Комітети** — виконують надзвичайні потреби Кружка.

Ґ. **Контрольна Комісія** — провірює приходи й розходи Кружка та піддержує внесок скарбника на приняття фінансового звіту.

Д. **Господарі** — займаються розміщенням меблів для потреб Кружка.

Е. **Провідник Кличу** — проводить Бурсацький Клич при кінці сходин Кружка.

Є. **Піяніст-(ка)** — акомпаніює до національних гимнів при отворенні й закінченні зборів.

Ж. **Історик** — слідить за діяльністю Кружка і що пів року рекордує її в книжці призначеній для тієї цілі.

IX. ЗБОРИ:

А. **Виборні:**

1. Відбуваються два рази в шкільному році.
2. Перші виборні збори відбуваються не пізніше, як в другій неділі в жовтні; другі виборні збори не пізніше як в третій неділі в січні.
3. На виборних зборах:
   а. Всі члени нової Управи будуть проголошені.
   б. Цей статут буде прочитаний.

Б. **Загальні:**

1. **Звичайні** — як за часто звичайні збори будуть відбуватися, рішають члени.
2. **Надзвичайні** — скликає Голова за:
   а. порадою Заряду.
   б. домаганням пятої частини членів.

В. **Заряду:**
1. Скликає Голова Кружка.
2. Включає Голову й не менше шістьох інших членів Заряду.
3. Заряд відповідальний за рішення на цих зборах перед загальними зборами.

Г. **Комітетів:**
1. Скликає начальник комітету.
2. Включає начальника й більшість назначених членів комітету.
3. Комітет відповідальний за свої рішення перед Зарядом.

Ґ. **Мова** — Всі збори будуть перепроваджуватися в українській мові.

X. ЗМІНИ І ПРИНЯТТЯ СТАТУТУ:

А. Параґрафи I, IX - Ґ, і X - А не можуть бути змінені.

Б. Інші параґрафи цього статуту можуть бути відкинені, доложені, змінені вповні або частинно тільки за внеском члена Заряду та за згодою більшости членів на двох загальних зборах.

В. Цей статут увійшов в життя 1-го січня, 1947 року.

EMPIRE SHOE REBUILDERS

"It's a treat to fit the feet — we know how"

WE STOCK MEN'S AND BOYS' SHOES

EXPERT SHOE REPAIRING

726 *Broadway* SASKATOON.

City and country. *Day and night service.*

CITY TAXI

PHONE 7258

424 — 20*th St. West.* SASKATOON, SASK.

M. Hawrysh, Prop.

TO ALL OUR FRIENDS WE EXTEND
SINCERE GREETINGS

COMPLIMENTS of

THAMS STUDIO

Phone 6631

Heintzman Hall, 2nd Ave. SASKATOON, SASK.

OUR GRADUATES
succeed in the
Dominion Civil Service *Saskatchewan Public Service*
and in the Municipal and General Business Offices
everywhere in Canada.
FOR INFORMATION write, telephone or call
SCOTT BUSINESS COLLEGE LTD.
W. J. G. Scott, B.A., Principal.
118 — *2nd Avenue North* SASKATOON, SASK.
Member, Canadian Business School Association

GOOD WISHES
from
DR. G. E. DRAGAN
601 *Canada Building* Phone 23293
SASKATOON, SASKATCHEWAN.

HUNDREDS OF THOUSANDS SATISFIED CUSTOMERS
have been buying
BRANDRAM-HENDERSON'S
from
BIRNEY'S HARDWARE
during the past 30 years.
Ask for Color Cards
and the new booklet
"Color is the Key to Brighter Living"
BIRNEY'S HARDWARE
SASKATOON

THE **BAY**
SASKATOON'S FRIENDLY STORE
Hudson's Bay Company
INCORPORATED 2ND MAY 1670

DR. S. WOROBETZ
PHYSICIAN AND SURGEON
513 *Canada Bldg.* Phone 6665
SASKATOON, SASK.

MATHESON'S DRUG STORE
H. S. MATHESON
Chemist and Druggist
Drugs — Prescriptions — Toiletries — Medical Supplies
Soda Fountain — Confectionery — Magazines
Phone 91225
906 *Victoria Ave.,* SASKATOON, SASK.

NUTANA SHOE REPAIRER
918 *Broadway* SASKATOON, SASK.
"A stitch in time saves nine".
SPEEDY SERVICE AT NUTANA REPAIRER.
Phone 97808
D. Lotosky, Prop.

SPOTLESS DRY CLEANERS
CLEANERS, DYERS, TAILORS
1511 — 20*th St. West* SASKATOON, SASK.
48 *hour Service*
Free pickup and delivery.
29811 — PHONE 29811
William Wasylciw, Prop.

KYLE, FERGUSON & HNATYSHYN
Barristers, Solicitors, Notaries, Etc.
GEORGE A. FERGUSON, Q.C., LL.B.
JOHN HNATYSHYN, B.A., LL.B.
Phone 4261
214 *Priel Bldg.*, 21*st St. East.* SASKATOON, SASK.

FOR a DELUXE JOB ON YOUR
LAUNDRY and DRY CLEANING
send to the
MODERN LAUNDRY
Cor. 1st Ave. & 24th St.
Phones 7979 & 7990
SASKATOON, SASK.

G. W. HARRINGTON
JEWELLER
WATCH REPAIRING
682 *Broadway* SASKATOON, SASK.

FLORISTS TO BESSBOROUGH
MILLAR'S FLOWER SHOP
Say it with flowers — Say it "nicely" with ours.
Day Phones 57777 & 29511 — Night Phone 7775
214 — 21-*st Street East* SASKATOON, SASK.
"Flowers by wire" — Members of F.T.D.A.

DR. M. H. BOYKOWICH
DENTAL SURGEON
— EVENINGS BY APPOINTMENTS —
403 *Canada Building* SASKATOON, SASK.
PHONES:
Office 4774 Residence 91669

GREETINGS from
SILVERWOOD'S
PURITY DAIRY Co.
"Safe Dairy Products"
Phone 5551
733 *Broadway Ave.* SASKATOON, SASK.

PAUL'S MUSIC & BOOK STORE
FOR ALL YOUR
School Supplies, Stationery and Musical Instruments
at reasonable prices.
306 — 20*th Street West* *PHONE* 6072
SASKATOON, SASK. *P. Tkachuk*, Proprietor.

WITH COMPLIMENTS OF
PARISIAN DRY CLEANERS, DYERS & FURRIERS
CLEANING • PRESSING • REPAIRING
Phone 4475
321 *Avenue F South* SASKATOON, SASK.

ПІДДЕРЖУЙТЕ

Укр. Інститут ім. П. Могили в Саскатуні

Що дбає про моральне і культурне виховання дорученої йому молоді й тим приготовляє її на свідомих і примірних громадян цього краю.

Замовляйте підручники

ЧИТАНКА МАРУСЯ

— і —

ЮВІЛЕЙНУ КНИГУ ІНСТИТУТУ

Пишіть до:

THE P. MOHYLA UKRAINIAN INSTITUTE

Cor. Main St. & Victoria Ave.

SASKATOON, SASK.

П. Ткачук,
Голова Дирекції.

Н. Лабюк,
Ректор.

J. W. STECHISHIN, B.A., LL.B.

Barrister, Solicitor and Notary Public

Phone 25575

413 *Canada Bldg.* SASKATOON, SASK.

NUTANA TAXI

24 HOUR CITY AND COUNTRY DRIVING

Cars radio-equipped

YOUR BEST BET IN TAXI SERVICE

97077 — *2 phones to serve you* — **91159**

SASKATOON, SASK.

THE EMPIRE MEAT CO. LTD.

WHOLESALE AND RETAIL

Manufacturers of the famous

Peerless Pork Sausages, Weiners, Bologna, Liver Sausage, Polish Sausage, Bacon, Hams, etc.

PHONES 22733 23995

330 — *2nd Avenue South* SASKATOON, SASK.

IT PAYS TO ADVERTISE...

- Your advertising staff spent considerable time in soliciting ads from the business firms and professionalists of Saskatoon. Some of these had been inserting ads in our Year Book before — some had not been contacted in this matter.
- We are very pleased to be able to present quite a number of new advertisers. On behalf of the old and new subscribers, may we suggest that when you shop, be sure to patronize those who have advertised in our Year Book.

КАМЕНЯРІ

1953 - 1954

REF 45.6
1953-54

КАМЕНЯРІ

1953 - 1954

Дар Українського Студентського
Товариства "Каменярі" при
Інституті Могила на Бібліотеку
Інституту Св. Івана в
Едмонтоні. Неділя, 1 грудня 1968 р.

За Товариство "Каменярі";
Тома Семесюк - Голова
Ірина Будник - Секретарка

9

Printed by
TRIDENT PRESS LIMITED
Winnipeg, Man., Canada
1954

ПРИСВЯЧУЄМО ЦЕЙ РІЧНИК УДІЛОВЦЯМ ІНСТИТУТУ ІМ. ПЕТРА МОГИЛИ. ЗА ЇХ СТАРАННЯМ ІНСТИТУТ І ВСЕ, ЩО ВІН ПРЕДСТАВЛЯЄ, СТАЛО НАМ МОЖЛИВИМ.

Студенти Інституту ім. Петра Могили.

САСКАТУН, САСК.

Іван Франко.

КАМЕНЯРІ

(Уривки)

Я бачив дивний сон. Немов передо мною
Безмірна, пуста і дика площина,
А я прикований ланцом залізним, стою
Під височезною гранітною скалою,
А далі тисячі таких самих, як я.

У кожного в руках залізний молот,
І голос сильний нам згори мов грім гремить:
"Лупайте цю скалу! Нехай ні жар, ні холод
Не спинить вас! Зносіть і труд і спрагу й голод,
Бо вам призначено скалу оцю розбить.

І всі ми вірили, що своїми руками
Розібємо скалу, роздробимо граніт;
Що кровю власною і власними кістками
Твердий збудуємо гостинець і за нами
Прийде нове життя, добро нове у світ.

І так ми далі йдем в одну громаду скуті
Сильною думкою, а молоти в руках.
Нехай прокляїт ми і світом позабуті
Ми ломимо скалу, рівняєм правді путі
А щастя всіх прийде по наших аж кістках.

Редакторський штаб.

Сидять зліва направо: І. Заячковська, Ю. Симчич (начальник), І. Завальська.

Стоять зліва направо: В. Пилипів, Л. Литвин, п. Н. Лабюк, проф. І. Рудевський.

НАШІ ПІДСУМКИ

Знова кінчиться шкільний рік і тому треба зробити підсумки за минуле та висновки на будуче.

Поза наукою в школах ми, бурсаки і бурсачки, не дармували. Ми вчилися того, що канадійська школа неспроможна дати. Ми вчились української мови, української історії, українських пісень, українських танків та українських звичаїв. А товариське життя і забави були яснішою сторінкою студентського життя.

Правда, це коштувало труду і часу, але час і труд не були змарновані. Кожна праця і осяги дають ширший погляд на світ, дають досвід і дають вдоволення.

Що більше, ми не лише зробили подвійну роботу, — ми осягнули подвійний зиск. Ми не лише старались запізнати світогляд і питоменності англо-саксонців, але також і українського народу. Кожний із тих двох світів має свої добрі і злі сторінки. Нашим завданням є відкинути всі злі сторони, а прийняти лише добрі чи найкращі з обох світоглядів.

Загляньмо, як представляється справа молоді в англо-саксонців під теперішню пору. "Пересічний молодий британець є лінивий і безамбітний". Так звучить звіт дослідника молоді, д-ра Роберта Логана, соціолога на менчестерському університеті і Матилди Голдберг, психіятрично-соціольогічного працівника, — по трьох роках дослідів над британською молоддю із усіх суспільних верств. "Сказано через офіціяльне звідомлення, що пересічний молодий чоловік у Британії є лінний, байдужий і без спрямування". Подібне є і на нашому континенті. Чи це є ідеал гідний наслідування? Ні? Без сумніву, ні!

Другим загально признаним лихом є пересадний матеріялізм. Але — Бога, нації ,суспільства, родини — не можна заступити стиртою долярів! Дехто пробує, але в його успіх можна сумніватись. Майже певно можна сказати, що він знайде, а це —розчарування. Нинішний матеріялізм щось якби нагадував римські часи і клич: "Хліба і зрілищ!" А був це зловіщий знак упадку одної з найбільших імперій світа.

А що ми можемо протиставити тому всьому, а спеціяльно, що ми одідичили по наших батьках і дідах як противагу? Наші батьки і діди передали нам сильну віру в Бога, сильне почуття обовязку супроти полишеної і прибраної батьківщини, сильне почуття суспільної співзалежности, сильне родинне життя, а особливо запал і завзяття до праці, які скорше чи пізніше мусять принести успіх і вдоволення. Їх судьбою (долею) було: **Бути піонерами фізичної праці,** а нам у заповіт передали: **бути піонерами духа!**

Редакція.

Проф. І. Рудевський.

П. Ткачук.
Голова Дирекції — 1954.

о. В. Слюзар.

Н. Лабюк, B.Ed.
Ректор.

ІНСТИТУТ — НАШ АЛЬМА МАТЕР

Не раз доводиться чути від студентів подібний вислів: "А що Інститут мені дасть?" Щоби відповісти на це питання, то потрібно поперше заглянути в історію Інституту, щоб довідатися, що було причиною, що спонукало наше свідоме громадянство заснувати Інститут, клопотатися ним і до цього часу його удержувати. У такий спосіб застановляються всі розумні люде, коли розбирають якубудь справу, над котрою хочуть дати свою оцінку. Отже зробіть і ви таксамо, — познайомтеся з Інститутом, постарайтеся зрозуміти причину його заснування, а я запевнюю вас, що тоді, хоч ви будете питати: "А що Інститут мені дасть', то також спитаєте себе: "А що я дав Інститутові".

Рікрічно відколи засновано Інститут ім. П. Могили, гуртуються в нім студенти українського роду. І так, як було попередними роками, так і цього року. Багато з вас перший рік у Інституті, та приблизно половина вашого числа стали питомцями попередно. Для вас, що перший рік у Інституті, це було нове переживання, хоч правда, що про Інститут ви чули, і багато дечого про нього знали, поки ви прийшли сюди. Та ці інформації були більше буденного характеру. Ви чули, наприклад, що Інститут знаходиться під адресою 401 Мейн Ст., Саскатун; ви чули також, що в Інституті перебувають студенти і студентки. Дальше ви чули, що в Інституті є певні установлені правила щодо годин праці і розваг. Та щоби вповні відчути значіння інститутського життя для кожного з вас зокрема, то потрібно вам познайомитися з історією Інституту та з життям в ньому до цього часу. На це є ріжні способи. Є записана історія в Ювілейній Книзі Інституту, є можливість живого контакту з бувшими питомцями Інституту, але потрібно зацікавлення з вашої сторони. Є в нас вислів "пізнай, а тоді оцінюй".

Видання річника це прояв одної з поміж багатьох ділянок Каменярів від самого початку заснування Інституту. "Деколи Кружок постійно розвивався й підносився вгору своєю працею, а деколи й трохи занепадав. Залежало від того, які нові студентські сили прибули до нього та чи було з чого дійсно діяльний головний уряд вибрати, бож праця Кружка до великої міри залежала й від того, хто був його головою" (ст. 391, Ювілейна Книга Інституту). Так і цього року, успіх у виданні цього річника буде залежати від вашого проводу і від вас усіх.

Поза технічну ділянку видання річника студенти Інституту мають ще й інші поважні обовязки до виконання. Інститут гордиться заслуженим гідним імям серед канадійського загалу українського й неукраїнського. Це добре імя Інститутові витворили йому його бувші питомці. Витворили вони його своєю академічною здібністю та своєю пристойною поведінкою серед студентства і громадянства поза Ін-

ститутом. Ці надбання це спадщина для вас, надбане майно. Це є придбання ваших попередників, і як син чи дочка не смієте марнотратити надбань своїх старших братів і сестер "Каменярів", Вашим обовязком є додати до попередних надбань і тим закріпити гідне становище Інституту. Тим кроком поступу ви піднесете також і себе зокрема. Ви своєю поведінкою відзеркалюєте все те, що творить Інститут ім. П. Могили. Добре ім'я Інститутові це тим самим добре ім'я кожному його питомцеві серед суспільства. По гідності Інституту судить суспільство і кожного його члена. Завдяки Інститутові сьогодні сотки його питомців занимають поважні становища у громадському житті. У науковім званню є лікарі, доглядачки, дентисти, адвокати, посли до парляментів, хеміки, інженери, учителі, шкільні інспектори і професори університетів. Маємо майорів міст, маємо міністрів у парляментах. В промисловій ділянці є покупці й продавці, та управителі й власники великих бизнесів. Ці люди зросли в Інститутськім оточенню. Інститут ім. П. Могили є їх Альма Матер.

Коли ви оставите Інститут і станете в рядах суспільства, то памятайте, що Інститут своїм заслуженим імям зможе й вам помогти. Ваша приналежність до Кружка "Каменярі" та до товариства "Могилянок" дало вам добру підготовку і добру рекомендацію у членство канадійського громадянства.

Так, Інститут і студентські товариства при цьому дають вам добру рекомендацію й добру підготовку, але з цим вони наложуть на вас певний обовязок, а саме, щоби ви, вийшовши з Інституту і занявшись своєю щоденною працею, не забули за Інститут та за ті товариства, котрі заопікувалися вами. На студентів взагалі світ покладається з надією, а Інститут і наше українське громадянство звертається з такою ж надією і закликом — не забувайте, що ви вибрані члени свого народу. На вас ми покладаємось і від вас сподіємося багато. Ви станете провідниками у своїм окруженню, а українці зокрема будуть сподіватися від вас перебрання тих обовязків, котрі несли дотепер на своїх плечах, головно "Каменярі". Цей ваш крок буде якраз заокругленням вашого особистого покликання. Без нього ви не будете віддавати себе вповні, не будете розвиватися до повної міри своїх здібностей і своїх культурних надбань, а той хто не використовує вповні своїх талантів, той має перед людьми сором, а перед Богом гріх. Нехай же не буде серед вашого числа ні одного такого; а противно, нехай кожний з вас совісно може сказати: "Я по своїй силі гідно посвятив себе своїй Альма Матер і своїому українському народові".

Н. Лабюк, ректор.

НАШ ІНСТИТУТ І МИ

Не перший рік існує Інститут ім. П. Могили в Саскатуні. Не перший рік сповняє він свою велику народну роботу. Не перший рік випускає він у світ своїх питомців — освічених, національно освідомлених, загартованих і щирих громадян Канади та вірних синів і дочок українського народу.

Отляньмося назад і порівняймо, яке було наше українське життя в Канаді на початках і яким воно стало тепер.

Перші українці-піонери прибули до Канади з однією постановою — працювати і змагатися за кращу долю. Це були заробітчане, загартовані і витривалі в праці, невибагливі, але завзяті, чужі і їм тяжко було пробивати свій життевий шлях. Найпершою потребою їх було матеріяльно забезпечити себе на новій землі...

По великих, а іноді, страшних трудах наші люди з часом розгосподарилися, розбагатіли, відчули під собою міцний грунт та в той же час зрозуміли, що лише матеріяльних здобутків для повноцінного життя замало. Виявилася потреба забезпечити себе ще й культурним змістом. Загал відчував потребу громадської праці. Та заохотити до такої праці, керувати нею, давати їй зміст і напрям, можуть лише освічені, свідомі люди, бо тільки вони уміють передати загалові прагнення народу, збудити в нього приспані національні почуття, піднести свідомість загалу, допомогти в піднесенні освіти і культурної праці.

На початках в Канаді наша власна українська інтеліґенція складалася лише з невеличкого числа одиниць. Їх зовсім не вистарчало для великої народної праці. Тому, в колі цього невеликого числа одиниць, зародилася щаслива думка — заснувати власними силами свій власний виховавчий центр. Цей задум став дійсністю, коли засновано в Саскатуні Інститут ім. П. Могили.

Минуло кілька літ і вже між нашим загалом знайшлися оті сильні народні провідники — вихованки Інституту, — що з посвятою взяли на свої молоді плечі увесь тягар громадської та культурно-освітної праці.

Загал добре розумів потребу і вагу такої інституції як Інститут ім. П. Могили, бо він зразу поставився до нього з найпильнішою увагою, оточив його своїм піклуванням і давав на його зорганізування і підтримку свій тяжко запрацьований гріш. А гріш цей був не малий: він іноді від окремих осіб сягав тисячі долярів і то в ті часи, коли доляр був страшно дорогий! Але нарід давав на цю ціль радо, щиро і жертвенно, розуміючи, що це важлива, необхідна, спільна культурно-народна українська справа і що ніхто чужий на цю справу не дасть і їй не допоможе.

Завдяки щирости, відданости і завзяттю окремих одиниць, що стали в проводі Інституту, завдяки жертвенности загалу, Інститут широко розвинув свою працю. Він найперше дав загалові українців — учителів. А ці вчителі в ті часи

були люди, що з посвятою ставилися до своєї учительської праці і по своїй змозі передавали нашому загалові ті культурні багатства, якими обдарував їх Інститут. Часто ці учителі в люту непогодь, у страшні морози, в заметіль, пішки йшли десятки миль з свого місця праці в школі до другого містечка, де збиралися вечорами молодь і старші. Ішов такий учитель стомлений, змерзлий, напів-голодний, щоби принести своїм братам і сестрам світло культури і свідомости. Це були дійсно "безіменні плугатарі" на великій незораній народній ниві. І хоч історія наша в Канаді не зберегла всіх імен цих "безсребрянників" та наш загал з особливим чуттям і теплотою згадує їх, їх велику працю і клонить свою голову перед ними на знак великої пошани і подяки...

Та не самих учителів дав Інститут суспільству. З часом із стін Інституту вийшли і наші професіоналісти ріжних фахів. Це для нашого народу був величезний і цінний здобуток.

Наші Інститути повстали серед загальної культурної і національної темряви нашого загалу в Канаді, як сильні, світлі оази.

Вони такими були, є і мусять завжди такими бути!

В Інститутах готується животворча, непереможна сила, без якої життя не буде ні здорове, ні сильні. Носієм цієї сили була і є наша студіююча молодь, сотки наших хлопців і дівчат, що вчаться в публичних школах, університетах, а перебувають в Інститутах. Носієм цієї сили є також всі ті, що колись були студентами, а тепер займають поважні становища...

Багато, дуже багато нашої молоді перейшло через наші Інститути і всі вони розсіяні тепер по великих просторах американського континенту, як учителі, науковці, бизнесмени, лікарі, дентисти, адвокати, судді, посли, культурні робітники тощо. Більшість із них залишилися з своїм народом, щиро і віддано працюють для нього, не забувають того доброго, що дав їм колись Інститут. Але є й такі, що в погоні за особистим щастям забувають за свій обовязок перед своїм народом, що дав їм нагоду стати освіченими, свідомими українськими інтелігентами, які покликані хоч до частинного виконання національно-громадської праці, яку не кожний може виконати. Вони призабули, що вони повинні бути світлом, розумом і сумлінням свого народу...

Тому ми, що ще перебуваємо в Інституті як бурсаки і бурсачки і може ось-ось розпрощаємося з ним, щоб іти в широкий світ, постановім собі твердо — не забувати років перебутих спільно в Інституті, не забути того, що дав нам цінного для нас Інститут. Не забути і, в міру наших сил, уже на власному становищі, допомагати морально і матеріяльно цій народній інституції, своєму Інститутові, допомагати своєму народові безпосередньою участю в громадській праці.

Проф. І. Рудевський.

УКРАЇНСЬКЕ СТУДЕНТСТВО Й СУСПІЛЬНІ ПРОБЛЕМИ

Проблєма вишколення і виховання молодого покоління, — яке з бігом часу є і буде одною з найважніших проблєм в історії всіх народів. Всю свою надію на краще майбутне повязує кожний нарід з вихованням молоді, а найбільше успіхів очікує завжди від свого студентства. Покладання своєї надії на студентство є завжди правильне, хоч, нажаль, не завжди студенти оправдують надії старшого громадянства.

Доказом того, що українське громадянство Канади високо оцінює всяку корисну науку, що хоче допомогти своїй студіюючій молоді дістати високо кваліфікованих і примірних провідників свого народу, — є наші Інститути, Колєгія, наша Церква, наші Народні Доми. Ці інституції є результатом великих спільних зусиль, великої праці. Вони були будовані лише для української молоді; не лише української з походження, але української молоді з українською душею. Для цеї молоді наше старше громадянство не жаліло свого труду, не жаліло своїх щедрих жертв, не жаліло нічого.

Коли переглянути списки і спільні памяткові знимки всіх тих, які перейшли дотепер через наші виховні інституції, а їх число порівняти з числом відданих працівників на народній ниві, — бувших вихованків тих інституцій, — то побачимо, як прикро розчарувалися наші попередники в своїх сподіваннях, покладаних на українське студентство, як далеко студентство не добачило і не зрозуміло свого завдання, як глибоко не оправдало покладаних на нього надій жертвенної і патріотичної частини українського суспільства в Канаді, як мало бувших питомців наших Інститутів посвятилось, крім своєї професійної праці, праці для добра українського загалу, для покращання долі українців у Канаді, як мало з них інтересуються українським життям взагалі.

(Коли висловлюю таку думку, то маю на увазі широкий загал бувших питомців. З великим признанням прийшлось би говорити окремо і про тих питомців, які зрозуміли належно своє становище в рядах українського загалу, відчули зобовязання перед своїм народом і, з любові до цього народу, станули до його проводу, працюючи віддано в напрямку піднесення цього народу на вищий щабель).

Над цим зауваженням повинно застановитись наше студентство, повинно його солідно проаналізувати і повинно вкінці розпочати якісь заходи, щоб будучність нашого народу не мала причин до його обвинувачення.

Та не лише треба шукати оправдань перед обвинуваченням. Треба студентству повести таку працю, щоб не було потреби появлятися обвинуваченням. Студентство є тим

переходовим шаром суспільства, яке має найкращу нагоду доглянути і застановитись над стоячими перед своїм народом проблемами, бо воно має теж найліпшу можливість у своїх студіях порівняти культурні й економічні досягнення свого народу з досягненнями других народів, і, коли воно любить свій нарід, то мусить подбати, щоб той нарід поставити бодай на рівень інших народів під кожним додатнім зглядом.

Коли наші батьки оснували, піддержували і дальше піддержують українські виховні інституції, то спонукою до цього була їх турбота про краще майбутнє своїх дітей, своєї молоді, а тим самим сподівались вони, що кладуть міцні основи під кращу будучність свого народу. У всій їхній праці присвічувала їм любов до своїх дітей, до свого народу. За любов треба любовю платити! Любов треба доказати ділом!

Українське студентство мусить побачити потреби, які стоять перед його рідним народом, його рідною Церквою і ніколи не стояти від них осторонь, але з любовю і зі зрозумінням добра загальної справи треба ставати до спільних рядів і спільно розбудовувати українське громадське життя.

В теперішню пору потребує нашої помочі Церква, товариства і організації при ній, Недільна й Українська Школи, наші хори, культурно-освітні товариства поза Церквою, українські видавництва, преса і т. д., і т. д.... і всі вони чекають на поповнення новими силами з ваших рядів. На вас спрямовані очі загалу, у вас бачить своїх провідників український нарід не лише в Канаді, але перед вами стелиться теж можливість помогти українському народові на його рідній Батьківщині, там, де жорстокий окупант не дає змоги розвиватися духовим силам українського народу. До веденя згаданої праці, — знання української мови є абсолютно необхідне, знання географії та історії України конечне! Як далеко в цьому знанні стоїте ви, студенти, — знає про це найкраще кожний з вас зосібна. А чейже український нарід мусить жити, жити своїм рідним духовим життям і до піддержки духового життя народу ніколи чужинців найняти не можна! Годі заставити вовчицю плекати ягнята.

Український нарід мусить плекати і виховувати його рідна інтеліґенція, що походить з усіх суспільних шарів народу, яка формується зі студіюючої молоді!

Кожний живучий нарід — це наче ріка, а ріка лише тоді живе, коли по упливі одної хвилі приходить наступна, нова, свіжа.

Українське студентство повинно бути в громадському житті тією новою хвилею, що бере своє походження зі свіжого гірського джерела, а тим вічносвіжим джерелом є якраз наука, освіта, яку побираєте в університеті та інших учбових закладах. Вона повинна наповнити вас духовою енергією, яку ви зобовязані використати при праці над оживленням, розростом і кріпшанням того народу, якого рідними, вірними і гідними дітьми ви повинні почуватися.

Хай ваше перебування в українському виховному Інституті освідомить вас і про обовязок вдячности перед українським народом, який той Інститут оснував і піддержує, а своїм вкладом праці в українське громадське життя докажіть вже тепер, що ви не є пасивними користувачами загального добра, але належно оцінюєте сподівання свого народу і ще краще оправдаєте його в найближчому майбутньому.

о. Володимир Слюзар.

THE FOUNDING OF KAMENIARI AND MOHYLANKY ORGANIZATIONS

The P. Mohyla Ukrainian Institute and the student organizations within it have a colorful history. These organizations, — Kameniari, which embraces the whole student body, and the Mohylanky, an organization of the girls have graduates in all walks of life in Canada and the United States. These graduates have become worthy citizens not only because of the educational opportunities made possible to them through the Institute; they also gained practical experience as members of the student organizations in the Institute. In addition, they had the opportunity to assimilate the most worthy features of Ukrainian culture and to make contributions of it to the Canadian pattern of life. This short sketch of the history of the student organizations within the Institute is meant to inform the readers of this article, for it is through knowledge only that a true appreciation is possible.

As early as 1913, there were in Saskatoon about four Ukrainian students. These students were of mature age, with an educational background from the old country, but with a limited knowledge of the English language. Inherited in them was an urge to learn. Here was their opportunity. They knew that in Canada success comes to those who strive to make the most of their opportunities.

These students often gathered at the Queen's Hotel where some of them resided, and this initial group constituted the germ of a Ukrainian Students Organization. It was here also that the idea originated for an Institute, a residence and cultural centre for Ukrainian students.

By 1916, there was already a larger number of Ukrainian students at Saskatoon, making possible the founding of a Ukrainian Student Organization. From this organization came the idea of the first Ukrainian convention, which was held in the summer of 1916. A large house, located at 716 Lansdowne

Avenue was rented. This house became the Institute as well as headquarters for the already existing student organization. Here an organizational meeting was held on October 28, 1917, the name Kameniari was given to the organization and the statute and by-laws were drafted. This meeting, as well as succeeding ones, was attended also by students who did not reside at the Institute. At these meetings besides the usual deliberations, debates and speeches by students, guest speakers were common on the program.

A great deal of credit is due to S. W. Sawchuk for his foresight and organizational ability, for it was mainly through his efforts that the Organization first 'saw the light'. Furthermore, he was its first president (1918—1919), and through his guidance the Organization became firmly established.

The name Kameniari is symbolic. It is the name of a poem by the great Ukrainian poet, Ivan Franko, who died in 1916. The ideals set out in the poem were incorporated as the basic principles of the Organization. In the poem, the poet depicts stonecutters, each with a mallet in his hands, ready to begin a formidable task of clearing a roadway through a huge rock that stood in their way. Though many of them would be bruised by falling rock, though many more of them would perish and thus be unable to see the ultimate fruits of their labor, yet all felt gratification that through their concerted efforts a mighty task will be accomplished, making possible a road to progress for succeeding generations. The poem symbolizes Ukrainians in their struggle for a liberated Ukraine and gives them advice on how to achieve their desires, — through mutual cooperation of all factions for a great common cause, through a resolute determination, and through a united effort of physical and mental labors.

To the members of the Kameniari organization it was a challenge. They, too, were stonecutters; they, too, had a formidable task to overcome; they, too, were being given the tools with which to work. They were stonecutters because theirs was the task of clearing a way of life for the less fortunate Ukrainians in Canada who did not have the opportunity for a formal education. Their obstacles were illiteracy, poverty, dissension in political and religious outlook, and the often unfriendly attitude of the non-Ukrainian citizens towards the "foreigners" who, through their industry and thrift had, in the very short time of their residence in Canada, made noticeable progress in their various fields of endeavour. Their tools was their education.

Today, Kameniari graduates hold important positions in professional, educational, political and business life. Practically every profession is represented. In the educational field their participation ranges from university professors to public school teachers. In the political field our graduates represent all political parties either as M.L.A.'s or M.P.'s, or as enthusiastic laymen. In civic governments we have our

graduates holding key positions. In business we find them as owners or managers of large concerns. Our women graduates also are holding their own, particularly in the professional fields as doctors, nurses, university lecturers, teachers, — yes, even lawyers.

The first executive of Kameniari consisted of: — President, S. W. Sawchuk, — now the Very Rev. Dr. Sawchuk of Winnipeg; vice-president, J. Woloshyn; secretary, P. Sametz, — now the Very Rev. P. Sametz of Toronto; vice-secretary, N. Michasiw, — now municipal secretary of Kamsack; treasurer, M. Chorneyko, — now residing at Arran, Sask. The first editors of Kameniari publications were S. W. Sawchuk and P. Sametz, with assistants D. Strohan, — now Dr. Strohan of Vancouver, W. Bunka and M. Harasymiuk.

The present building, 401 Main St., was purchased in the spring of 1918. It was then the Empress Hotel. The new location had added conveniences for study and recreation. It had living accommodation for over one hundred students. Life in the Institute took on an added zest.

The following year, 1918—1919, a program of activities was more permanently outlined. A program committee and a social committee were chosen. A new chairman was chosen for each meeting to give the students more opportunity for self-expression. A weekly paper "Kameniari" was prepared by hand; later it was reduced to a bi-monthly. A hockey club was organized with G. E. Dragan, — now Dr. Dragan of Saskatoon, as manager, and A. Pawlik, — now a C.A. of Winnipeg, as captain. The practise of annual initiation of new students was begun at this time, with all the ritual which the students of today still practice. It was this year, too, that the first Kameniari Yearbook was published, a book of some two hundred pages, a great deal of the material being utilized from the weeklies and the bi-monthly papers.

A girls' organization, Mohylanky, began its formal functioning in 1923. Previous to that, the girls residing at the Institute devoted their energy and time to Kameniari. In those days to be a good public speaker was considered a distinct achievement for a student. At meetings, girls and boys were often called upon to give impromptu speeches or to take part in impromptu debates. The girls found it necessary to organize a girls' public speaking club so as to be better prepared to stand on equal ground with the boys. It became their practise to collect in one room after supper, and anyone of the girls who felt prepared delivered a speech. As time went on and the girls gained in experience, they were often called up impromtu. This gave them excellent preparation for the Kameniari meetings, where they were often called upon to compete with the boys in public speaking or in debating. Such preparation required a great deal of research and reading of books and newspapers. In addition to preparation for public speaking, girls took part in mixed choir and in

girls' choir, attended sewing meetings where Ukrainian embroidery was taught, Easter egg painting and the like.

The organization, Mohylanky, was largely responsible for the organizing of the first women's organization outside the Institute. Such an organization was first organized in Saskatoon in 1923. Institute graduates soon were busy organizing other groups throughout Canada. The philosophy and ideals of these organizations were based on those acquired through the Mohylanky, thus they had a common medium. By 1926 it became apparent that a dominion executive was necessary to unite the various groups into one central body. The first Ukrainian women's convention was held in the P. Mohyla Institute in December, 1926, resulting in the formation of the Ukrainian Women's Association of Canada, the largest and most advanced Ukrainian women's organization in Canada today.

It is to be noted with pride that the leaders of this movement of modest beginning were not adult women of knowledge and wide experience in such undertakings, but girls who had an ardent desire to learn and to convey their knowledge to their compatriots. The philosophy of the democratic way of life pervaded the atmosphere of Institute life, crystalizing basic ideals among the boys and girls. The ultimate achievement of this was that, at the Institute Convention in 1927, the Ukrainian Women's Association of Canada combined with T.U.S. (Tovaristwo Ukrainciw Samostiynykiw) and the Ukrainian Youth Association, to found the Ukrainian Self-Reliance League of Canada, binding into a commonwealth the philosophic ideals rooted in Kameniari and Mohylanky organizations.

The name Mohylanky was taken from the name of Princess Raina Mohylanka, the wife of Prince Michael Wishnevetsky who lived in the former part of the XVII century. She was a close relative of Peter Mohyla whose name our Institute bears. Princess Mohylanka was devoted to the Orthodox Church, and during her lifetime supplied funds for three monasteries in the Ukraine. The girls could not have chosen a more appropriate name for their organization.

The Rectors of the P. Mohyla Ukrainian Institute in the order of their stay have been as follows: Mr. W. Swystun, now lawyer at Winnipeg, 1917—1921; Mr. J. W. Stechishin, now lawyer at Saskatoon, 1921—1929 and 1931—1933; Mr. M. Zubrak, now druggist at Prince Albert, 1929—1931; Mr. W. Burianyk, now of Edmonton, 1932—1935 and 1936—1937; Mr. W. Sarchuk, now with the Department of Education in Manitoba, 1935—1936; Mr. J. Kischuk, 1937—1939; Mr. J. P. Gorchinsky, now superintendent of schools in Saskatchewan, 1939—1943; Mr. J. H. Syrnick, now editor of Ukrainian Voice, 1943—1947; Rev. T. Kowalishin of Saskatoon, 1947—1948; Mr. D. Dobrowolski, now of Prince Albert, 1948—1952.

Such was the modest beginning of a movement which has thrived for nearly forty years. The Institute has cared for over two thousand students since that time. Its graduates are today worthy participants in all walks of life. They acquired they "know-how" in organization life through their participation in 'Kameniari' and Mohylanky activities. They learned tolerance by the practical method of living together. Their achievements bear witness of the soundness of the venture.

It is imperative to emphasize at this point, that the basic program outlined at the outset is serving the students of today. It emphasized a balanced form of activity and maintained the line. Though the students took part in sports, social activities and the like, they also gave serious consideration to the more serious matter, the deliberate preparation for adult responsibilities. While they knew that life was not all work, they also knew that one must work to succeed. They did not look for a substitute. They believed in the democratic way of life and adopted in essence its principles for their organization. They rooted their life in a deep and sincere religious conviction. Only students who profess a religious faith are accepted into the Institute. Lastly, they accepted the fact that their life was bound up with Canada, that they owed a debt to Canada for the freedoms they were able to enjoy. They concluded that, they could give Canada most, if they prepared themselves for that duty through their own cultural medium. Canada was then and still is today a relatively new country; its culture is in the progress of evolution, thus, it needs the best features of all the cultures that have been brought here through its immigrants. Ukrainians had a great deal to offer, — and they gave unstintingly. Today, Ukrainians command respect from their fellow citizens. Much of that success is due to the modest beginnings of Kameniari and Mohylanky of the P. Mohyla Ukrainian Institute, 401 Main St., Saskatoon, Sask.

N. Labiuk, Principal.

COMPLIMENTS of

MacSYM(CHYCK) & O'WASYLY(SHEN)

— BUYERS, SELLERS, TRAITORS, EXCHANGERS —

Our products are guaranteed to fit all new models.
"We sell satisfaction... Once you try it you'll never buy it"
Offices in SASKATOON and HAFFORD.
PHONE — *anytime.*

МОГИЛЯНКИ

Могилянки.

Задний ряд, стоять зліва направо: Є. Ксьондзина, М. Бігун, М. Молдован, В. Захарук, О. Дух, С. Іващенко, С. Козак, М. Савчук, Н. Стратійчук.

Середній ряд, зліва на право: З. Ортинська, С. Михайлюк, Г. Филипчук, Е. Скорець, Г. Демсис, Ф. Гарбус, О. Ременда, О. Вережак, Н. Перепелюк, І. Дутчак, М. Барабаш, І. Самчук, Т. Билина.

Сидять зліва направо: О. Пінчак, З. Біляк, З. Черній, О. Завальська, пані К. Лабюк, В. Заячковська (голова), В. Ничик, Г. Саранчук, Л. Гоян.

З перших часів заснування Інституту ім. П. Могили в Саскатуні, в ньому приміщувалися і дівчата. В 1923 році, за проводом ректорової, пані С. Стечишин, зорганізовано тих молодих питомок Інституту в дівоче товариство "Могилянки" при Інституті. Це нове товариство обовязково включало всіх дівчат при Інституті. Беручи під розвагу великі діла та ідеали княгині Раїни Могилянки супроти українського народу, дівчата рішили щоби по її імени назвати своє товариство.

Завдання Могилянок є ріжні. З перших років їх заснування дівчата цікавилися щоденним українським життям, українською культурою та змаганням свойого народу. Ці самі дівчата, щоби стати наравні із відважнішими хлопцями-Каменярами, осібно в своїй частині Інституту вправлялися в бесідництві. Це управлення, разом і з розвитком в них українського знання, виродило у дівчатах провідництво, яке прочистило тернисту дорогу для загального українського жіноцтва в Канаді. Ці самі дівчата-Могилянки стали рядом

із другими більш свідомими жінками м. Саскатуну і зорганізували перше жіноче Товариство в Канаді. Це Товариство було і є під іменем Ольги Кобилянської, і до цього дня проявляє дуже цінну працю на церковнім полі, як також і в ріжних ділянках праці на всеканадійськім полі.

Леся Ґоян,
Королівна "Могилянок".

Немаючи попередниць в такім зайняттю, це не улекшило їх працю та й не зменшило їх труднощі. Та їхне переконання, їх завзяття, їхні ідеали перебороли всі перепони, всі недомагання. Сьогодні, з цих скромних початків, виросла велика, сильна, всеканадійська орґанізація — Союз Українок Канади, найбільша орґанізація українського жіноцтва в Канаді.

За старанням цих молодих дівчат, сьогодні є можливість, без жадних перепон, кожній питомці Інституту навчитися, в додатку домашнього виховання, дещо про справи українські, про українську вишивку, про писання писанок і таке інше. Все що потрібне тепер, то є добра воля і охота. Сьогодні, як і на початках, спадає на плечі питомок Інституту, отже є обовязком кожної питомки себе відповідно і свідомо до такої праці підготовити. Кожного року Могилянки переводять функції, фінансові прибутки з котрих уживають на користь своєї орґанізації або Інституту. Та важніше є те, що саме переведення цих функцій дає дівчатам підготовку до життя, — кооперація і орґанізованість. Щобільше, вони своїм зобовязанням набувають собі знання української культури, що принесе певну користь всім нашим народним інституціям та нашій Церкві. Це може не видаватися нам надто корисним під цю пору, та ми дівчата віримо, що життя покаже, що все це не було марнування зусиль.

Цього року Могилянки перевели проєкт вишиття ляльки в українськім строї. Ляльку дано на розігравку підчас "забави сердець', котру устроюють річно Могилянки. Через цей проєкт дівчата здобули багато практичного знання в українськім вишиттю. Позате, кожної суботи пополудні пані Лабюк викладає нам курс вишиття. Ось що дає нам Товариство Могилянок. Без цього товариства дівчата при Ін-

ституті ім. П. Могили не можуть бути. Ми повинні всіма силами це товариство підтримувати і зміцнювати. Це поможе нам стати більш культурними і освіченими.

Вікторія Заячковська, голова Могилянок.

Заряд на 1953-54 рік.

Стоять зліва направо: Л. Лозовий — касієр, Юрій Симчич — редактор, О. Дух — секретарка, Т. Василишин — забавовий комітет, Ф. Захарук — секретарка, М. Петрів — забавовий комітет, В. Томащук — фотографічний комітет.

Сидять зліва направо: В. Гуляк — голова 1953, В. Заячковська — голова Могилянок, З. Ортинська — членка дебатового комітету, І. Чижовський — голова 1954.

НАШІ УКРАЇНЦІ

Десь шістьдесять літ тому, коли Канада була ще в більшости пустинею, наші діди і батьки почали прибувати сюди, побираючи собі місця для поселення в цих широких степах та густих лісах.

Ці перші українські піонери зазнали тут на початках всілякої біди. Вони зовсім не знали англійської мови, тутешніх звичаїв і обичаїв і самі були тут чужими і нікому не знаними. Їм треба було до всього призвичаюватися, всьому навчатися.

Та ці люди були твердої, упертої і розумної вдачі. Праця їх показалася успішною на канадійському ґрунті. Поволі, з трудом, але вони досягли великих матеріяльних і моральних успіхів. Тепер ніхто і ніколи не зможе нам українцям закинути, що ми полишилися позаду в канадійському життю.

Мимо того, що ми українці в Канаді беремо повну участь у канадійському життю, ми виконуємо також ще один дуже важливий обовязок, що стосується до нашої народности. Ми плекаємо тут нашу українську мову, зберігаємо наші традиції, звичаї й обичаї та взагалі нашу українську культуру. В цей спосіб ми готуємо нашу вкладку для молодої ще канадійської культури.

Ця ціль являється основою праці нашого студентського кружка "Каменярі" тут при Інституті ім. П. Могили. Ми, як студенти, намагаємося всіма способами досягти цієї високої цілі. Наш час при Інституті дуже обмежений та ми все ж знаходимо час, щоби влаштовувати різні відчити, дебати, концерти та товариські забави. В такий спосіб ми не лише самі навчаємося і формуємося духово, а також ширимо українство і в кружку і між людьми з якими доводиться нам стикатися.

Молоді "Каменярі" щиро і отверто підтримують українську культуру в повній вірі, що ця їх праця є велика і цінна не лише для українського загалу, але й для зміцнення культури канадійської.

В. Ґуляк, голова "Каменярів", 1953.

СОЦІЯЛЬНА ДІЯЛЬНІСТЬ, 1953—1954

Науковий рік 1953—1954 почався в Інституті з початком місяця вересня, коли то студенти вищої школи зїхалися. Студенти університету прибули два тижні пізніше. Наш ректор, п. Лабюк, разом зі студентами, відразу взялися до праці, студенти до науки а п. Лабюк до орґанізаційних справ. Прибуло до Інституту 65 студентів, і в дуже скорім часі познайомилися. Невдовгім часі можна було почути на дівочій стороні Інституту: "Ой, які гарні очі той має", або "як гарно він сміється". Хлопці також висловлювали подібні думки про дівчат.

При кінці жовтня студенти перевели виборчу кампанію для вибору кандидатів до студентського кружка "Каменярі". Що то за промови ми мали нагоду почути! Кожний кандидат мов свого "кемпейн менеджер", котрий представляв лише добру сторону свого кандидата. Голосування було тайне. І так почався орґанізаційний студентський рік.

Всі студенти є членами "Каменярів", і часто учащають на збори, котрі відбуваються два рази в місяць. Дівчата мають свою орґанізацію "Могилянки", головою котрої є цього року Вікторія Заячковська. "Могилянки" відбувають свої збори раз у місяць. Маємо цього року 31 "Могилянок",

і на зборах всі вони беруть участь у дискусії, навіть часом дуже гарячо.

Кожний студент буде памятати "День Уведення', а спеціяльно будуть його памятати студенти "новаки". Всі "юнаки" були прибрані у дивовижних костюмах, такий був наказ від "старших студентів". Різноманітність костюмів включала засмаровані лиця, бляшанки, з вух понавішувані цибулі та подібне. Пройшов день "новакам" у виконуванні послуг "старшим" студентам. Около пятої години пополудні почалася церемонія "Млин". Ця церемонія видалася "новакам" завершенням всіх денних наруг над ними. Процес відбувся і всі живі та здорові з нього вийшли, хоч під час процесу треба було цілувати "біблію" (тісто в мисці). Всі признаємо, що мука потрібна і здатна до печива, але до "мейк ап" то таки не надається. По денних трудах прийшла розрада, бо "старші' студенти устроїли на той вечір забаву з танцями, на котру запросили і гостей з міста. Під час забави студент, Ю. Симчич, перевів над "новаками" бурсацьку присягу. Аж тоді вони стали вповні бурсаками.

День 31-го жовтня також останеться памятним для студентів. Хлопці задумали зробити дівчатам "несподіванку", а саме, коли дівчата були при вечері, декілька хлопців закралися до їх кімнат і "дещо" змінили вид тих кімнат. Узяло дівчатам трохи часу упорядкувати свої кімнати, та коли скінчився цей обовязок, тоді дівчата вибралися до кімнат хлопців, очевидно, щоби відплатитися. Це їм вповні вдалося, бо ще і до цього часу декотрі хлопці не знають, що точно сталося. Один бурсак ще шукає за своїм матерацом. Того ж вечора відбувся танець "Геловін", і при такім настрої забулася минувшина. Студенти, прибрані в комічні строї додавали байдужного настрою до забави.

Та не все в Інституті байдуже й легковажно. В днях 21—22 листопада відбувся зїзд Інституту. До цього зїзду студенти підготовлялися заздалегідь з концертом. Пан Бубнюк вправляє спів, інші знова вивчають танків, деклямацій і сценок. Під час зїзду студенти прислухуються промов, учащають на наради тощо. І так пройшов і зїзд.

На місці згадати ще і про танець-пущення, що відбулося 20-го листопада. З нагоди цієї оказії студенти вручили нашому бурсакові, Романові Сирникові, гарну валізку за його гру у "футбол" при дружині "Гилтопс", котрої Роман є капітаном. Поза добру гру, Роман між дівчатами є "айділ мен".

Традиційно Інститут переводить 18-го січня спільну Святу Вечерю, і так і цього року. Під час вечері промовляла до студентів і гостей пані С. Стечишин на тему "Українські святочні звичаї". Як і кожного року так і цього, загостив до Інституту у цей вечір святий Миколай (Юрій Симчич) і приніс різдвяні дарунки. По звичаю студенти колядують собі взаімно, хлопці дівчатам, а дівчата хлопцям. Приємне ще й те, що в Інституті в той вечір дозволяє ректор

студентам відвідувати "доми' студентів. Цей вечір найбільше подобається хлопцям. Чому????

30-го січня відбулася перша цього року дебата на тему "Рішено, що українська молодь в Канаді повинна бути носієм української культури". У дебаті брали участь Ярослав Боднарчук, Іван Чижовський, Михайло Петрів і Богдан Гуляк. Переможцями були Михайло Петрів і Богдан Гуляк. Вечір закінчено забавою.

Танець "сердець" (Велентайн) відбувся 13-го лютого. Цю забаву рік-річно справляють "Могилянки". Цілий настрій забави був формальний. Саля прибрана на біло й червоно. Господинею вечора була голова "Могилянок", Вікторія Заячковська. Кілька місяців перед цим "Могилянки" розпочали проект під проводом пані Лабюк, вишивання українського строю для ляльки. У той самий час три вибрані кандидатки на королеву почали кампанію розпродажі тикетів на цю ляльку. Королевою стала Олеся Гоян, розпродавши найбільше число тикетів. Принцезами були Ірина Самчук і Марія Барабаш. Коронування перевела уступаюча королева, панна Зеня Білик. Після коронування продовжено забаву. Взагалі цілий вечір пройшов дуже успішно і останеться в памяті всіх.

Ось це вкоротці перебіг соціяльної діяльности при Інституті за рік 1953—1954. Останеться вона памятною як для студентів при Інституті, що пробули перший рік в Інституті, так і для загартованих вже бурсаків. Всі ми з часом зрозуміємо й оцінимо належно значіння бути" бурсаком" чи "бурсачкою" Інституту ім. П. Могили.

Фіялка Гарбус.

Наслідна думка

"Доки світить, доти ми бачимо; коли те світло погасне, тоді і наш краєвид обмежується". Таке відноситься і до студентів Інституту ім. П. Могили. Поки ми знаходимося в тім виховавчім домі, Інституті, доти ми думаємо, що нам усе хтось мусить припоминати коли братися до науки, коли навіть вставати. Добре було б, коли б цього було непотрібно. Прийде час, що все те скінчиться. Що тоді буде? Треба тоді буде скоро привикати до життя відмінного, серйознішого, бо лише такий спосіб життя зможе дати нам остаточне задоволення.

Ми студенти з вдячністю це висловлюємо, і дякуємо Інститутові за матірну опіку. За його проводом ми готуємося вступити в нове життя, з ясно накресленою метою. Та мета повинна бути — не забувати нашої рідної мови і інших прикмет нашої культури, бо, як сказав Шевченко: "Хто матір забуває, того Бог карає".

Іван Чижовський, голова "Каменярів', 1954.

НАШІ ДЕБАТИ

Студенти Інституту ім. П. Могили завжди ставилися до дебат з великою прихильністю, бо вони знали, що дебати, в яких студенти беруть участь, дуже помагають їм у піднесенні загального розвитку, в поглибленні знання з української мови та збільшенні досвіду думати льогічно. Це наявно стверджує історія нашого Інституту та набутий нами досвід.

У цьому році перша дебата в Інституті відбулася між студентами університетниками. Тема дебати була: "Рішено, що українська молодь повинна бути носієм української культури". По афірмативній стороні були пп. А. Боднарчук і і Іван Чижовський, а сторону негативну захищали М. Петрів і Б. Голяк. Суддями були д-р М. Бойкович, п. І. Мадюк і п. П. Глек. Вирок дав п. Бойкович, пояснивши при тому цілі й завдання дебат. Негативна сторона здобула перемогу і виграла дебату. Після дебати студенти мали спільну забаву, на якій були присутні і гості з міста.

Кілька тижнів дізніше відбулася друга дебата, в якій брали участь уже студенти і студентки вищої школи. Тема цієї дебати була: "Рішено, що модерна дівчина є вища в своїй статі, як її пра-прабабка". Дебатантами були по стороні афірмативній панни Леся Гоян і Галя Саранчук. По стороні негативній пп. П. Юзик і Н. Козій. Суддями були проф. І. Рудевський, ректор Інституту п. Н. Лабюк та п. Л. Литвин. Дебату виграла негативна сторона.

Після цієї дебати екзекутива студентського кружка вибрала дебатантів на міжпровінціяльну дебату в Едмонтоні, яка мала відбутися 7-го березня ц. р. між студентами Інституту св. Івана (Едмонтон) і студентами Інституту ім. П. Могили (Саскатун). Дебатантами, що репрезентували на цей раз в Едмонтоні Інститут ім. П. Могили, були Богдан Голяк, студент університету та Іван Чижовський, студент учительської школи. Темою дебати було: "Рішено, що комуністична партія в Канаді не повинна бути проголошена поза законом". Представники Саскатуну захищали негативну сторону і програли. Чаша перейшла на цей рік до Едмонтону. Та наші хлопці, хоч і програли, все ж таки багато зискали з своєї подорожі до Едмонтону. Вони були бажаними гістьми в Едмонтоні, навязали нові, милі знайомства та збільшили свій практичний життєвий досвід.

Треба згадати ще одну дебату, що відбулася прилюдно поза стінами нашого Інституту, а це дебату на студентському концерті, що даний був нашими силами 14-го березня в Саскатуні. Дебата була на тему: "Рішено, що студенти активні в громадському життю, роблять кращий поступ в науках". Афірмативну сторону представляли панна Галя Саранчук і п. Петро Юзик. Негативну — панна Одарка Дух і п. Никола Козій. Суддями були — о. Т. Ковалишин, п. В. Пилипів і п. Л. Литвин. Виграла сторона афірмативна.

Звичайно, що приемно виграти дебату і бути переможцем. Та для наших студентів не лише це важне. Студенти добре розуміють вагу дебат для свого загального розвитку, для удосконалення української мови, і тому завжди охотно беруть участь у таких дебатах.

Минулими роками студенти нашого Інституту дебатували також і з студентами Колегії св Андрея в Вінніпегу. І ми всі дуже шкодуємо, що цього року студенти з Вінніпегу не змогли взяти участи в дебаті.

Зоря Ортинська.

Бенкет в честь Абсольвентів

Увага ("Флеш")———

Рік-річно Інститут закінчує формально шкільний рік бенкетом у честь студентів Інституту, котрі закінчують свої студії. До таких абсольвентів належать студенти Університету, Учительського Семинара, Торговельного Курсу, Вищої Школи (12-та кляса) і т. п. Цього року такий бенкет відбувся в суботу, 20-го березня, в Інституті. Програму почато в сьомій годині ввечорі молитвою, котру у відсутности місцевого пароха, о. В. Слюзаря, провів ректор п. Н. Лабюк. Тост королевій запропонував голова "Каменярів', п. Іван Чижовський. Після смачної вечері п. Лабюк отворив програмову частину вечора тим, що покликав п. М. Кіндрачука запропонувати тост абсольвентам. Відповідь дав абсольвент Богдан Гуляк. Промовляли до студентів також пани Ю. Стечишин та І. Гнатишин. На закінчення п. П. Ткачук вручив дарунки тим студентам, котрі на протязі року викладали студентам певні предмети з українознавства. Ці студенти були: Зенон Ременда, орхестра; Богдан Гуляк і Василь Пилипів, історія й географія України; Михайло Петрів і Роман Шклянка, танки; Фіялка Гарбус, читання й письмо.

За добре підготування програми вечора належиться подяка панству Лабюкам, програмовому комітетові та багатьом студентам, котрі щиро віддали свого часу, щоби помогти в приготуванню їди. Іншим належиться подяка за те, що дбайливо услугували при столах підчас вечері. Бенкет був успішний, бо був добре зорганізований.

Фіялка Гарбус.

По дорозі до міста задержує поліцій (А.С.) фармера (Р.S).

— Що везеш на возі?

Р.S. злазить з воза і шепче А.С. у вухо:

— Сіно.

— Чого ж ви це говорите так тихо?

— Щоби кінь не почув.

„Давн да Спортс Гайвей"

Цього року ми, студенти Інституту, можемо сміло сказати, що наш спортовий комітет добре пописався і був надзвичайно успішний. Члени комітету були діяльні і вплянували студентам багато розваг. Таким чином всі хлопці й дівчата мали нагоду пописуватися в спортах, в котрих вони мали найбільше здібності.

На все є свій час і своє місце. Мусить бути час і на спорт, не лише тому, що сучасне життя цього вимагає, але і тому, що спорт потрібний для вироблення здорового тіла, здорового характеру, для вироблення в людині почування справедливости й толерантности.

Наша спортова програма включала "бовлінг", "баксінг", "пінг понг" і "футбол".

"Бовлінг". — По Різдвяних святах відбувся турнір, в котрім більша часть студентів брала участь. Комітет вистарав дві чаші, одну для хлопців, а другу для дівчат. Коли прочистився шум гри, то переможцями виказалися Одарка Дух і Іван Сирник.

"Баксінг". — Цей спорт не проявився надто цікавим і захоплючим, бо обидва Володимири, Салижин і Вінтоник, задуже сильно били.

"Пінг Понг". — Так як в Англії "футбол", а в Канаді "гокі", так в Інституті "національною" грою є "пінг понг". Найвизначнішими грачами показалися Володимир Салижин і Ірина Самчук, і виграли чаші.

"Футбол". — Маючи можливість уживати площу, Вікторія Парк, хлопці сходилися там у суботу й забавлялися.

Як кожного року, так і цього, наші студенти беруть участь у спорті поза Інститутом. Роман Сирник, студент університету, був капітаном дружини "Гилтапс", котра здобула шампіонство в грі в "рогбі". Поза те, Роман був визначний, як найліпший поодинокий виконавець в тій грі. Петро і Орест Войціхівські і Никола Козій були членами дружини "сокер", котра здобула для Нютена Каліджет перемогу в північнім Саскачевані.

Ми віримо, що спорт є одним з позитивних чинників у житті людини, котрий помагає в вихованні кращих громадян, і тому ми остаємося з надією, що студентство при Інституті і надальше буде піддержувати цю ділянку своєї активности.

Никола Козій.

Жид: Одарко, скажи мені тепле слово.
Одарка: Футро!

При концертовій касі.

Л.Л.: Чому ви хочете платити тільки половину ціни?
Г.Г.: Бо я на одно вухо глухий.

ATTITUDE OF INSTITUTE LIFE

Let's face the facts. Let's come right down to the point and hit the nail on the head. The Peter Mohyla Ukrainian Institute is a good place to stay. It affords so many opportunities and such a grand chance to aquire many friends that were it only for this fact alone, staying at the Institute would be worth while; that is, if one takes the opportunities which are offered. Let's take a glimpse and actually see what goes there. Those of us that have had the opportunity of staying at the Institute will definitely know what is meant by the next few lines, from experience; those that haven't had the opportunity, pay close attention.

Starting from lectures which some of us deplore because we think they are too boring, to choir and music, we see that every opportunity is given to students according to each and all talent combined. The part which we all enjoy most I think is dancing, in which many of us participate and enjoy. It's great to see the beginners start trampling all over the partner's toes and sometimes almost give up in despair. But soon everyone learns the steps and then the fortunate ones are ready for the stage and the lime-light.

The boys get a great deal of satisfaction out of taking the girls out; closely scrutinizing their attitudes and personalities and then settling down to a peaceful discussion about rice in China.

What about those bull-sessions and hen-parties! All in all, I think they're the best educational get-togethers that we all enjoy. There, usually the meekest soul in the Institute has enough courage to voice his opinion about "McCarthy on Communism" or whether our educational system is what it should be, or whether the girls should come down to breakfast or not. Yet who knows, some day he may be one of the greatest engineers or doctors in Canada, or even a professional husband. Yes. At those bull-sessions and hen-parties everyone has a word, be it on a topic of social, economical, or political nature.

What about those times when the rector chased you down the corridor and up the stairs? You managed to manoeuver so well, (because you know every square foot of space in that building) that you quickly slipped away and all was soon forgotten.

I'm sure that none of us will ever forget the annual Valentine's Dance or the Hallowe'en Dance, and especially the Initiation Dance. They worked you all day, then they pulled you through the mill, then they forced you take an oath and then they expected you to have a good time at the dance, and if you didn't, they wanted to know why — those understanding seniors. But nevertheless, when you woke-up next morning there seemed to be a feeling of great satisfaction and you wished you could go through it all over again.

Or let us turn to the really serious aspects of life at the Institute, the Kameniari meetings where everyone comes down to voice his opinions, where a potential "Churchill" will get up in one corner and diplomatically expose the law and foreign policy which in turn is like a hot-plate to "Molotov" sitting in the opposite corner. "Molotov" is also diplomatic; he infringes and tramples "Churchill's" pearls of wisdom and starts building his own vehicle. And so the meeting continues, the rest of the members in solemn fortitude taking sides, till the whole affairs turns into a feud, and the president, who in the meantime has been appalled at the talented rhetorics and has almost gone into convulsions ten times over, tries to keep order and decides that the best policy of all would be to adjourn the meeting. The honourable members retire to their rooms for a few hours, only to resume the burning issues at stake, now in committees of four and five.

As the year draws to a close, a touch of sadness creeps into the hearts of the students. The graduation banquet seems to speak that it will be only a couple more weeks before we disperse. And God only knows, some of us will not see each other for weeks, months or may be even years. But slow as time can be at times, the end does come and you find yourself in some cozy corner bidding your best girl friend farewell. A tear trickles from your right eye while your left eye follows the reactions of your next best girl friend. And then the sighs: "It's been so nice — it seems it were only yesterday . . ." "Ah! yes," you say, "it was wonderful . . . You write to me first! eh?"

Then comes the final handshake with rector, a slight comment whether there's any caution fee left, the bewildered body usually with the soul left behind exits through those doors of fame, and he is on his way with fond memories which shall never die.

Bill Pillipow.

Наука!!????

Спік ап! Я тобі казав біфор абовт мамблинґ.

АБСОЛЬВЕНТИ.

БОГДАН ГУЛЯК, В.А.

Богдан Гуляк, В.А.

Народився Богдан в Райн, Саск., 19-го січня, 1933 року. Як звичайний фармерський син своїх добрих батьків, Богдан від них найперше прийняв замилування до своєї рідної мови, рідних українських звичаїв. Родичі його — Іван Гуляк і покійна Антонія дбали, щоби їх син Богдан виріс не тільки добрим канадійським громадянином, а й вірним сином українського народу. За все це тепер Богдан щиро дякує своїм батькам і їх науку ніколи не забуває.

Четвертий рік уже Богдан в університеті в Саскатуні пильно побирає науку, щоби добре підготованим вийти на життєвий шлях. Два останні роки перебуває в Інституті ім. П. Могили в Саскатуні, де бере активну участь у студентському громадському житті. У 1952-53 році він був начальником забавового комітету, а в 1953 році — головою студентського кружка "Каменярі". Ніяка добра активність студентів при Інституті ім. П. Могили не обходиться без Богдана Гуляка і зате він тішиться великою повагою серед студентів і в Дирекції Інституту. Богдан є добрим промовцем, гарно володіє українською мовою, льогічно і реально думає. Тому не дивно, що він дуже радо бере участь у студентських дебатах і не без успіхів. На бенкеті для абсольвентів в Українськім Інституті ім. П. Могили, 20 березня, 1954 року, Богдан мав честь при великому числі гостей з міста і студентів, сказати слово у відповідь на тост абсольвентам.

Богдан Гуляк не тільки активний студент в Інституті ім. П. Могили, він і в університеті, поза свою науку, бере активну участь в громадському житті. Він через два роки є активним членом студентського Товариства "Альфа-Омега", а в цьому році став заступником голови Товариства.

Увесь Інститут, Дирекція і студенти, тішаться, що мають між собою такого доброго студента і від щирого серця бажають йому якнайкращих успіхів у самостійному житті. Всі ми віримо, що добрі прикмети Богдан не розгубить на своєму життєвому шляху, а навпаки — примножить і буде дійсно добрим канадійцем і щирим українцем. Нехай в цьому щастить йому Бог!

ВОЛОДИМИР САЛИЖИН, B. Com.

Володимир Салижин, B.Com.

Володимир Салижин народився в Істгейт, Алта. Там учащав до публичної і середньої шкіл. Через минулих два роки студіював фільозофію при едмонтонськім університеті, а це вже його другий рік в Інституті в Саскатуні і бере "Комерс" при саскачеванськім університеті.

При Інституті бере діяльну участь у ріжних комітетах, при студентськім кружку "Каменярі", і взагалі цікавиться всім студентським життям.

Бажаємо В. Салижину всякого добра й успіху на його вибранім фаху.

Щасти тобі, Боже!

ВАСИЛЬ ГОЛЮК, B.Ed.

В. Голюк, B.Ed.

Василь народився в околиці Ебердін, Саск. До публичної і до вищої школи учащав у містечку Керот Ривер. В 1947 році Василь виграв чашу Ліджон в красномовстві. В 1948 році прибув Василь до Інституту ім. П. Могили як студент учительського семинара. По закінченню цих студій учителював через чотири роки. Кожного літа прибував до Інституту й продовжував свої студії при університеті.

Восени 1952 р. п. Голюк прибув до Інституту і записався на курс педагогіки при університеті. Він спеціялізується в історії й психольогії; цього року одержить степень B.Ed.

П. Голюк, поза своє щоденне заняття студентське, проявляє діяльну активність при Інституті й при університеті. Минулого року він був членом комітету для розслідження стану адміністрації в саскачеванських вищих школах. При Інституті Василь брав і бере активну участь у ріжних комітетах, у співі і взагалі цікавиться всім студентським життям.

П. Голюк провадить своє життя пляново і впорядковано. Коло нього всьо мусить бути в порядку. Його плян є продовжувати студії й остаточно одержати ще степень B.A. Знаємо також, що у нього є ще й інша думка. Він часто одержує листи з Нипавин, а бувало кілька разів і заїжджали до нього "гості" з того міста. Усе це зводиться до того, що ми сподіємося в недовгім часі почути весільні дзвони.

Інститут і студентство покладає велику надію на пана Голюка. Маємо повну надію, що де буде п. Голюк, там він оставить по собі гідні до наслідування прикмети. Нашим бажанням є, щоби інші студенти ступали по його примірах. Бажаємо п. Голюкові всього найкращого в його будучім заняттю.

ЛЕВ ВОЛОДИМИР ЛИТВИН.

Лев Володимир Литвин.

Є студенти, що люблять школу, а є і такі, що їх любить школа. Є такі, що студіюють рік, два, три, чотири, часами навіть пять, а є такі, що студіюють і двадцять пять! Це теж свого роду рекорд, та на жаль за нього не признають жадного нагородження.

Отже до тих рекордистів належить і наш Литвин. Крім того, він є і турист як студент: не любить на одному місці сидіти задовго. Зачав від Кракова та почерез Берлін і Прагу примандрував аж до Саскатунського Університету. Цього року по раз третій кінчить правничі студії та думає вертатись до своєї попередньої професії, адвокатури.

Хоч любить він Саскатун і саскачеванську провінцію, але його циганська кочівнича кров не дає йому спокою, а Канада простягається ще далеко, далеко на захід. Його перший крок в тому напрямі має бути Едмонтон. Там він хоче відбути свою однорічну практику, а потім можливо і осісти як адвокат.

ТЕОДОР ВАСИЛИШИН, B.Sc.A.

Теодор Василишин, B.Sc.A.

Десь 7-го листопада, 1932 року, в містечку Горлиц, Саск., трапилась радісна новина — малий Теодор зявився на цей Божий світ.

Від наймолодших літ починає з великою завзятістю шукати своєї долі і вже сьогодні бачимо його щирість і амбіцію, з якими він береться до всякої своєї праці.

Через 21 рік свого життя він зробив не абиякий поступ в школі. До десятої кляси вчиться він на фармах, а вищу школу покінчив в Йорктоні в Каліджет. Далі він переходить до Саскатуну, де побирає курс агрономії в університеті. У цьому році був його четвертий і останній рік навчання і Теодор одержав степень B.Sc.A.

При університеті він був дуже активний у спортовій ділянці, де одержав кілька нагород. Проявляє Теодор здібности і як суддя тварини (livestock), де він, як один з найліпших при університеті дістає нагороду.

У агрономічному кружку Теодор також проявляє себе здібним бурсаком. Минулого року був начальником спорту. В галузі спорту Т. Василишин проявив велику здібність, бо завів ріжні спортові компетиції та здобув декілька чаш від льокальних бизнесовців, як перемогу в "бовлінг" і "пінг-понг".

Теодор є сином панства Василя і Оксани Василишин, які фармерують в Горлиц.

Від усіх студентів бажаємо тобі, Теодоре, всього найкращого в житті.

ЦІКАВІ ЧИСЛА.

$1\times8+1 = 9$
$12\times8+2 = 98$
$123\times8+3 = 987$
$1234\times8+4 = 9876$
$12345\times8+5 = 98765$
$123456\times8+6 = 987654$
$1234567\times8+7 = 9876543$
$12345678\times8+8 = 98765432$
$123456789\times8+9 = 987654321$

ВВЕДЕННЯ В ІНСТИТУТІ

У суботу, 3-го жовтня уже більша частина зїхалися до свого Інституту і в цей день, ще дуже раненько в кожній кімнаті тільки й розмов було... ну, ось і дочекалися свого страшного дня... Старші студенти розповідали нам, новакам, про всі ті "страхіття", які предстояло нам перейти. А перейти їх конечно кожному, бо лише тоді маєш право бути правдивим бурсаком.

І ось, цей страшний і незабутний для нас день, почався. Не почався він звичайним часом пробудження. Ще далеко до схід сонця ми вже всі були на ногах: метушилися і бігали з кімнати до кімнати, з криком, сміхом, але неспокійні й перестрашені.

Найперше, треба було приготувати собі незвичайні костюми. Ми, дівчата, мали такі "костюми", що очі всіх були притягнені до нас. Легонькі, маленькі блюзочки, та якісь пеленочки, замість спідничок — оце і все. На ногах, біля кісточок попривязувана різко пахуча цибуля, кульчики з шматків довгої червоної моркви... А вже наш "гейр дув" дійсно був у належному порядкові: один бік мав кучері з шмат, з другого боку було щось з десять сплетених косичок, третий бік мав "пін карлс", ну, а четвертий залишено звичайним. Щодо наших лиць — страшний жах! Ви гадаєте собі, що ми наклали "павдер' та ще може й біленький? Помиляєтеся! У цей день ми мусіли бути відмінними від усіх і всім... Тільки чорна і червона фарби могли нам служити і ми застрашаюче розмальовані, цілий, цілісенький день носили на собі цей жах!

Щодо хлопців, то ці ледве пересували свої спутані і перевязані ноги. Їх головне вбрання "гинісек" спідниці. Личка їх виглядали як у гарненьких дівчаток — губи й очі попідведені, а щічки розмальовані, як рожі. А найголовнішим було те, що кожне таке "страховило" мало на своїй голові величезні і дуже коштовні капелюхи, чорного конструктового паперу.

День ліниво і, наче навмисне, тягнувся поволі... Всі працювали тяжко — прали, сушили і прасували шмаття для старших, чистили їм кімнати тощо. Та нарешті... Вечір, а з ним найстрашніше... треба перейти через "МЛИН". Це не той млин, що колись молов зерно, це млин, що молов нас!... Завязали нам очі і повели... в невідоме, далеке, страшне... до "млина". А там стільки цікавого, дивного і на все треба дати розумну відповідь. Багато чого припало на долю кожної з нас. Найцікавіше було на останку: треба було поцілувати тричі "біблію". Ну, двічі — нічого, добре, а вже третій раз не смакувало, бо чомусь лице, замість твердої обкладинки біблії, попадало в густувату рідину, яка потім виявлялася розбовтаною гірчицею... Після нашого "млина" поприбиралися ми пристійно, причипурилися... бож була влаш-

тована забава, а на ній переведена "бурсацька присяга". Присягу переводив поважно і урочисто п. Симчич.

Ось слова тієї присяги:

"Я, нововведений(а) питомець (питомка) Інституту ім. П. Могили, оцим присягаю перед Богом і людьми та всіми присутніми, що:

1. Буду поводитися в Інституті й поза ним так, щоби це виходило на славу, а не на неславу Інститутові та його членам.

2. Буду підлягати розпорядження ректора, Дирекції та іншим, що будуть в проводі.

3. Буд на кожному кроці відноситися приязно до моїх приятелів і приятельок.

4. Обовязуюся регулярно ходити до церкви.

5. Буду, по змозі моїх сил і обставин, учащати на лекції українознавства, відчити й інші виклади, хіба матиму дозвіл влади не бути присутним.

6. Буду активним членом (членкою) "Каменярів" та "Могилянок" у слові і ділі.

7. Прирікаю, що буду лише похвально висловлюватися про Інститут перед членами і нечленами Інституту.

ЦЕ ВСЕ ПОМОЖИ МЕНІ, БОЖЕ!"

Ми дуже були раді почути "Гом світ Гом", бо довідалися, що наш день іспиту скінчився і ми, дякувати Богові, можемо сказати ,або співати наш головний клич:

"Пу-Гу, Козаки, Саска Бурсаки...
Для народу росте сила
Славні Бурси Петра Могили...
Бурса, Бурса, Бурс, Бурсун,
Саска, Саска, Саскатун!..."

Текля Билина.
Геня Дучак.

ОРГАНІЗАЦІЯ — МЕТА І ЗАВДАННЯ

У теперішних часах організація набирає все більшої і більшої ваги. Майже в кожній поступовій околиці поступово зростають Союзи Молоді, Студентські Кружки, Жіночі Товариства тощо. Всюди, де тільки жиє дух українства, де бється українське серце, там можна побачити добре розвинені українські організації.

Ми радіємо тим, що серед наших людей зростає заінтересування організаційною працею, бо це як раз доводить нашу зрілість.

Організації завжди повстають як вислід життєвих потреб. Різні справи вимагають і окремої уваги до них. Щоб допомагати в розвитку таких справ, як шкільництво; релігія, торгівля, спорт і безліч інших, повстають організації. Навіть більше — по розвиткові і силі організації осуджуються активність, культура і навіть загальний розвій народу. Таким чином, організація стає наче мірилом поступу і культурности народу.

Щодо організацій, українці мають їх подостатком, дуже поширені серед нас і це є до певної міри доказом нашої зрілости. Ми не стоїмо в послідніх рядах під цим зглядом.

Організацію можна порівняти з людиною. Кожна людина складається з різних частин тіла та з високорозвиненого розуму. Всі ті частини творять разом людську істоту, яка є найвищою формою життя. Члени організації є власне тими частинами, які творять одну сильну цілість, зорганізовану групу, що також являється найвищою формою громадського життя.

Чим сильніша організація, тим більшої вартости набирає цілий нарід, бо сила народу залежить від сили його організацій. Нарід, що добре зорганізований, набирає більшої ваги, вартости і сили.

Кожний з нас одинцем може зробити дуже мало або й нічого не зробить. Коли б, сіючи пшеницю, порозкидати насіння на пів милі одно від другого, чи ми мали б гарний лан збіжжя? Ніколи! Майже кожне зерно загинуло б і пропало в бурянах. Так само не можемо сподіватися великих діл в суспільстві, якщо будемо ходити собі одинцем, або стояти з боку, бо ми тоді згубимося, як ті зерна пшениці між бурянами, і ніколи не осягнемо нічого. Людина, що не належить до організації, є власне отим згубленим зерном, яке пропадає без сліду, або дичіє між бурянами.

Маючи на увазі добро свого народу, нам треба йти за організаційними кличами тих наших народних організацій, які на ділі довели свою велику щирість, мають великі осяги в народній роботі тут в Канаді і непохитно стоять на сторожі добра українського народу і його стремлінь та прагнень. Нам треба вливатися в ці організації, гуртуватися там, щоб сконцентрувавши всі наші сили, допомогти нашому народови стати ще на сильніший фундамент.

Юрій Симчич.

На траві сиділи Семі і Скорчі. Попри них переходив старий дід зі сивою головою.

— Зима йде, — сказала Семі.

— Вже й сніг на горі, — додала Скорчі.

— Ще до зими далеко, — відповів дідусь, — бо ось телята на траві.

Стрілецька алярмова молитва.

Отче наш, іже еси, яко породила еси спаса, душам нашим, амінь.

УНІВЕРСИТЕТ (1).

Стоять зліва направо: А. Литвин, Р. Сирник, Ю. Симчич, В. Голюк, П. Савчук, А. Чорнейко.

Сидять зліва направо: В. Пилипів, п. Петрів, О. Дух, Ф. Захарук, Т. Василишин, В. Гуляк.

Лев Литвин — походить зі "старого краю". Кінчає того року право і хоче іти на адвокатуру. А що не вміє англійського, то потішається тим, що не всі такі тупі до мов! Можливо, що судді будуть здібніші і навчаться трохи по українському, а тоді будуть розуміти його перфектно.

Роман Сирник —

Вітер віє, повіває,
Дуба нагинає,
Як він у суботу вечір
З "Емпаєр" вертає.

Він вже давний бурсак, але не такий старий як давний. Роман походить з Редвотер, Алта. і бере геольогію при університеті. Роман має таку вдачу, що всі дівчата люблять.

Юрій Симчич. — Цей музикант походить з Гефорд, Саск., і бере третій рік педагогії і спеціялізує у "физикал" едикейшон. Юрій інтересується ріжними справами, а спеціяльно інститутськими ділянками. Також любить всілякі спорти та фотографістику — а найбільш любить грати на "фидел" тоді, коли всі студенти сплять. Він є нашим редактором цього річника, а це тому, що він не лиш пише по українськи, але також і читає те, що напише.

Василь Голюк. — Василь походить з Керот Ривер, Саск. і бере четвертий рік педагогії при університеті. Він вже попередно учителював через чотири роки. Цього року є членом дебатового комітету в Інституті. Є серйозної і розважної вдачі. Його мотто: Наука в ліс не веде, а з ліса виводить.

Петро Савчук — брат Марії. Бере курс агрономії при університеті. Петро наш талант при гармонії. Є тихої вдачі, —? Його амбіція: Побачити бодай одну з його "пинапс".

Анасі "Ейс" Чорнейко — походить з Арран, Саск. Анасі бере курс права при університеті. Цей малий, тихий хлопак має велику потенцію і ми думаємо, що він буде один з наших українських світо-знаних правників. І є також чутка, що може з Анасія буде колись епископ. Його мотто: "Як постелиш, так виспишся".

Василь Пилипів — походить з Габбард і бере перший рік права при університеті. Василь не був з нами у бурсі довго, але часто приходить до нас довідатися, як нам проживається. Як Василь був у бурсі, він брав активну участь тут. Він також голова молоді при церкві в Саскатуні.

Михайло Петрів — це наш Михась з Гронлид, Саск., і бере перший рік в університеті. Має знаменитий талант до музики; є улюблений всіми студентами — а найбільше дівчатами. Учить українських народних танків. Він є лиш один з наших студентів, що бере кляси на "найт шифт".

Одарка Дух. — Батьки Одарки замешкують у Смоки Ридж, Саск. — Це пятий рік Одарки в Інституті. Цього року вона почала курс доглядачки, при Саскачеванськім Університеті. Можливо й тому наші хлопці так люблять хорувати. Одарка гарно грає на скрипці і багато разів виступає на концертах. Минулого року Одарка одержала стипендію від Союзу Українок Канади. Вона активна в ріжних ділянках при Інституті. Її мотто: "Два рази міряй, а раз врубай".

Фіялка Захарук — походить з Йорктону і бере перший рік університету. Кожного ранку Фіялка старається, щоби збудити всіх дівчат, бо чогось ніхто не чує дзвінка о 6.45 рано. Її мотто: "Будь весела і світ буде веселий з тобою".

Теодор Василишин. — Цей малий хлопчина походить з Горлиц, Саск., і це його послідний рік в університеті, де він бере агрономію. Його мотто: "Майнд юр овн бизнес". Він є наш "меджишин" і каже нам, що нікого і нічого не боїться. Теодор є наміром, що українська культура і **мова** не мусить бути залишена або забута.

Богдан Гуляк. — Батьки Богдана замешкують у Райн, Саск. Цього року Богдан закінчує курс фільозофії при Саскачеванському Університеті. Плянує вписатися на курс права. Богдан здібний до науки і серйозно до того ставиться. Є веселої, але розважної вдачі. Його фільозофія: "Тікай якнайдальше можна від клопоту".

УНІВЕРСИТЕТ (2)

Стоять зліва направо: І. Сирник, Е. Вівчар, П. Кіцан, Г. Глек, Я. Боднарчук, В. Томащук.

Сидять зліва направо: С. Франко, З. Ременда, З. Ортинська, Л. Лазарович, В. Салижин.

Іван Сирник — походить з Редвотер, Алта., і ходить до університету. Ми думаємо, що Іван хоче бути інжінером, а тоді тоже женитися. Він інтересується всіма ділянками при Інституті. Його фільозофія є: "Не зле, але могло би бути ще ліпше".

Евген Вівчар — походить з Горлиц, Саск. Він бере курс інжінерії при університеті. Він є дуже амбітний хлопак — любить тягати матераци по інших кімнатах. Ми бажаємо Евгенові великих успіхів в житті. Його мотто: "Боже поможи, а ти не лежи".

Павло Кіцан — приїхав до нас з Тіодор, Саск. Це є його перший рік у бурсі і також перший рік в університеті, де він бере інжінерство. Павло любить борщ, "пінг-понг" і дівчата, а найліпше любить науку. Це показує, що він усе кладе перші річи перше.

Григорій Глек — Григорій з дому, а дім здається в Енґелфелд, Саск. Побирає перший рік інжінерії при університеті. По нашій думці, він буде інжінером, бо має втягнені мускули. Він думає так: "Чоловік лише раз жие, тому треба спати, скільки вдасться".

Ярослав Боднарчук — один з наших старших студентів в Інституті. Він вже одержав степень В.А., з відзначенням у математиці. Тепер бере курс інжінерії. Також деколи пробуе грати на ґітарі. Любить "пінґ-понґ", кіно, і писати іспити. Його фільозофія є: "Практика, це найліпша наука".

В. Томащук — походить з Мічем, Саск. і бере другий рік інжінерства при університеті. Завжди нас розвеселяє своїми надзвичайними жартами. Він радить, що "Працювати забагато, а спочивати мало, тим чоловік не вдіє багато". Також любить гризти кістки зі всіма. Часто повторює: "О, ляг би я, о, ляг би та виспався".

Степан Франко — бере третий рік інжінерства. Він є приємної, поважної і тихої вдачі. Завсіди готовий помогти другим. Любить читати, мати чисту кімнату і їсти курку. Був номінований на голову "Каменярів". Його мотто: "Послуга понад усе".

Зенон Ременда. — Зенон родився в Овкборн, Ман. Побирає другий рік фармацевтики. Він є наш славний скрипак, провадить інститутською орхестрою та грає в "Саскатун Симфоні". Він дуже любить "сайколоджі". Його мотто: "Люби ближних, але себе найбільше".

Зоря Ортинська — походить з Канори, Саск. і бере фармацевтику при університеті. Зоря цього року була нашою начальницею дебатового комітету. Вона є також секретаркою "Альфа Омеґа" орґанізації при університеті. Вона інтересується всіма справами при Інституті і геть від Інституту. Її мотто є: "У кого розум, у того і щастя".

Лаврентій Лозовий — походить з Келігер, Саск. Він побирає другий рік комерції при університеті. Цього року він є касієром "Каменярів". Все любить тримати свою кімнату чисто і в порядку. Його фільозофія є: "Розумна голова не числить лихі слова".

Володимир Салижин — бере комерційний курс в університеті і є один з наших абсольвентів. Володимир походить з Істґейт, Алта. Він хоче бути другим артистом по "Ґіованні". Його фільозофія є: "В болото влізти легко, а назад хоч воли впрягай".

Нестор Шевчук. — Наш великий Нестор походить з Вишарт, Саск. і бере фармацевтику при університеті. Нестор з нами цього року не довго був, але не забуває нас, бо часто його "Шив" стоїть коло бурси. Нестор цього року є головою українського кружка при університеті "Альфа Омеґа".

Роман Шклянка. — Роман також не був довго з нами цього року, але часто приходить відвідати наші студенти. Він бере ґеольоґію при університеті. Роман є один з наших "А" студентів.

Орест (Бум Бум) Сохацький — з Норт Бетлфорд, Саск., бере другий рік інжінерства. Ми всі знаємо, що інжінерство не є його один інтерес — думає мати добру жінку (добру кухарку) і багато дітей.

Орест Данилів — походить з Норт Бетлфорд і бере перший рік інжінерії. Він є тихої вдачі і дуже багато вчиться. Ми знаємо, що Орест буде мати великий успіх у своїй професії. Він любить учитися в кімнаті Івана Чижовського. Не знати, що за причина! Також маємо з ним одну проблему, — не знаємо, що так дівчат до нього тягне. Ми догадуємося, що то його.....

УЧИТЕЛЬСЬКИЙ СЕМИНАР

Стоять зліва направо: С. Дробот, М. Молдован, Н. Стратійчук, І. Чижовський.

Сидять зліва направо: Ґ. Дутчак, Т. Билина, М. Барабаш.

Степан Дробот — походить з Бюкенен, Саск. Бере курс педагогії. Вірить, що людина повинна добре виспатися. Степан є наш "фоні мен". На другий рік він хоче учителювати і грати "рогбі" з своїми студентами. Він каже, що коли ожениться, то схоче бути ректором. Його мотто: "Смійся, і нехай світ сміється з тобою".

Марія Молдован — бере курс педагогії. Здається, що хоче бути учителькою. Вона є дуже тихої вдачі, але коли розговориться, то уважайте! Любить вишивати й ходити на прохід. Її мотто: "Поволі й певно, а скорше виграєш".

Наталя Стратійчук. — Батько Наталі, Григорій, учителює в околиці Поплар Блоф, Саск. Наталя кінчила вищу школу в Арран, Саск. Цього року побирає курс педагогії. Любить "джитербаґи". Каже, що вже мала б тридцять літ, коли б бузьок був подумав про неї десять літ скорше. Дуже мало говорить, та за те багато думає. Має амбіцію грати в Торонто Симфоні на "тонеті".

Іван Чижовський — це наш "биґ джан" з Ліовил, Саск. Приготовляється на учителя. Це його другий рік у Інституті. Він каже — пощо спішитися, коли можна те саме зробити поволі. Іван часто хорує на "телефонайтис". Цього року Іван є головою "Каменярів".

Ґеня Дучак — походить з Бюкенен, Саск., бере курс педагогії. Думаємо, що Ґеня буде дуже доброю учителькою. Вона є тихої і приємної вдачі і щиро ставиться до всякої праці. Завсіди готова помогти другим. Бажаємо їй найкращих успіхів у її житті.

Текля Билина — походить з Рутилди, Саск., коло найбільшого міста в Саскачевані, Бигер. Вона учащає до учительського семинара. Ми думаємо, що Текля хоче бути учителькою. Вона є тиха і має приємну вдачу. Її мотто: "Люби багатьох, довіряй декотрим".

Маруся Барабаш — походить з Гефорд, Саск. Там вона скінчила 12 клясу і цього року бере курс педагогії при учительськім семинарі. Маруся лише 5 стіп і два цалі висока, але то "мейкс но дифренц"; вона улюблена всіма студентами, а найбільше хлопцями. Її найбільша амбіція є вчити "бігинирс".

ЧАС МИНАЄ.

Як годинник, так роки ідуть,
Місяці, як та година,
А дні так, як мінута —
Сьогодні є, а завтра вже немає!
Зима прийшла, мороз і сніг... та вже й нема.
Весна і літо, зелені листя й пташечки,
Квітки цвітуть... та вже й повисихали,
Прийшла вже осінь і знову сніг заповіла...
Час іде, і нині він іще дитина,
Та вже до школи хоче йти...
І ми не знаємо ніколи, коли і як
Стаєм дорослими людьми.
Нам весело і добре нині жити,
Нічого не бракує нам, бо ми ж є молоді...
А як пізніше прийдеться вмирати,
Тоді вже будем, як усі, старі...

Розалія Маруся Молдован.

ТОРГОВЕЛЬНИЙ КУРС

Сидять зліва направо: Ф. Гарбус, Н. Перепелюк, С. Михайлюк.
Стоять зліва на право: В. Заячковська, І. Завальська, М. Савчук.

Фіялка Гарбус — походить з Витков, Саск. Перебуває в Інституті і працює в банку. Задумує записатися на слідуючий рік на курс доглядачки. При Інституті викладає курс читання й писання. Фіялка улюблена усіма студентами, найбільше студентами не жіночого полу. Її фільозофія: "Будь слухачем, а будеш добрим оповідачем.

Надія Перепелюк — приїхала до нас з Флин Флон, Ман., і бере торговельний курс у Саскатуні Бизнес Каледж. Вона принесла нам багато радости й веселости своєю дівочою й доброю натурою. Каже, що "Поки є життя, доти є і "Надія".

Славка Михайлюк. — Славка каже, що нема кращої околиці як Ст. Джуліен, бо вона там родилася. Вона є стенографка. Любить багато жартувати і ходити на проходи. Тримає точність. Шкода, що є сім ночей в тижні. Каже, що краще бути годину раніше, як хвилинку пізніше.

Вікторія Заячковська. — Це її перший рік у бурсі. Вона походить з Гефорд, Саск. і бере курс торговлі в Саскатун Каледж. Вікторія є до всього здібна — так, до всього. Вона голова "Могилянок", любить вишивати, танцювати , і жартувати. Її фільозофія є: "Пробуй, доки не виграеш".

Орися Завальська. — Ця чорненька, приємна дівчина

походить з Сендвит, Саск. Це її другий рік у бурсі. Цього року вона бере курс Торговлі у Саскатун Бизнес Каледж і інтересується такими річами, як "бовлинг", "корлінг" і "роменсин". Добра дівчина, весела, приємна й активна, як прийде час вставати.

Марія Савчук — вже другий рік репрезентує Вадіну в Інституті. Здається, Марія казала, що хоче бути доглядачкою, та цього року бере курс стенографки.

Ґладис Филипчук — приїхала сюди з Йорктон, Саск., де покінчила дванадцяту клясу. Вона бере курс вишиття. Ми всі віримо, що вона буде добра шивкиня. Вона і її приятелька дуже успішно живють разом в кімнаті. Її фільозофія є: "Не штука наука, а штука розум".

Рахіля Федорюк — походить з Бенкенд, Саск., побирає курс стенографії у Робертсон Секретаріел Скул. Вона є серйозна в її балачках. Любить учитися "шортгенд" і грати на "мавт орґан". Її фільозофія є дуже надзвичайна: "Не роби сьогодні того, що можеш зробити завтра".

Евген Матвіїшин — походить з найдовшої вулиці в найбільшім місті в Саскачевані — Оролов. Ходить до Текникал Каліджет і студіює механіку. Він і його приятель в кімнаті живуть як брати — !?XXX Дівчата не хочуть його чіпатися, бо він є дуже "генсон" і "брок".

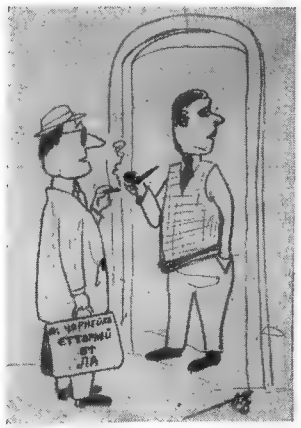

Ганусю, чи ми хочемо деворс?

XI—XII КЛЯСИ.

Стоять зліва направо: В. Вінтоник, В. Лисай, Н. Козій, П. Войціховський, П. Юзик.

Сидять зліва направо: Л. Гоян, С. Козак, І. Самчук, С. Іващенко, О. Вережак, Г. Саранчук.

Володимир Вінтоник — походить з Рішард, Саск. і бере курс механічний в Текникал Каліджет. Він малий ростом і думаємо, що він і буде такий. Інтересується спортом, а спеціяльно "боксінг". Все занятий... поза наукою. Його мотто: "Привикнеш, брате".

Василь Лисай — походить з Лірос і побирає дванадцяту клясу в Нютена. Ми не знаємо, що його амбіція є спати, бо не хотів нам сказати. Він є один з наших веселих студентів і ніколи нічим не журиться. Каже: "Як дбаєш —так маєш".

Никола Козій — походить з Габбард, Саск і бере дванадцяту клясу у Нютена. Він є один з наших дебатантів і як він нам щось має сказати, то скаже так, щоб ми порозуміли і памятали.

Евгенія Ксьондзина — походить з Сматс і бере одинадцяту клясу у Нютена. Вона є дуже приємна дівчина, з веселою вдачею. Ми знаємо, що Евгенія дуже любить "джимнестикс" в школі. Одно, що ми завважили про Евгенію, є те, що вона пере і прасує нашим хлопцям сорочки.

Степан Здріль — походить з Едмонтону і бере одинадцяту клясу у Нютена. Це є один з наших хлопців, що дуже цікавиться музикою, але найбільше любить "джайвінг" і "джез". Степан бере активну участь при церкві у Службі Божій. Його мотто: "Хто пізно ходить, сам собі шкодить".

Петро Войціховський — з Єлов Крік, бере дванадцяту клясу у Нютена. Це його другий рік у бурсі. Петро інтересується спортом. Казав нам, що йому снилося, що він грав "гокі" в "Нешинал Ліг" з Дітройтом. Любить танцювати лише в одній салі, але не сказав нам де. Петро дістав собі курятко, яке цвіркає по цілім Інституті.

Петро Юзик — походить з Алвени, Саск. Це його перший рік в Інституті і бере дванадцяту клясу в Нютена. Петро до всього здібний і має талант до музики (сексефон). На другий рік ще не знає, що буде робити. Петро "вуд лайк ту тейк є елов бовт ту Чайна". Його мотто є: "Скільки вкрутиш — то тільки будеш мав" і також "Що вбеш — то відеш".

Олеся Гоян — походить з Витков, Саск. і бере одинадцяту клясу в Нютена. Вона дуже жвава дівчина. Любить жартувати, вишивати і робити цукорки. Своєю веселою вдачею розвеселює інших. Любить найбільше фізику. Її мотто: "Люби всі, а дорівняй тільки деяки".

Соня Козак — походить з Вармен, Саск. і бере дванадцяту клясу у Нютена Каліджет. Вона займається музикою (найбільше піяном) і ми їй бажаємо найбільших успіхів в науці і в музиці.

Ірина Самчук — з Рама, Саск., бере дванадцяту клясу у Нютена. "Семі" вже другий рік у бурсі і каже, що дуже любить всіх студентів, також любить спортс, а найбільше "гакі" (не знати чому?). Ірина мріє оженитися з добрим чоловіком, бо її куховарство придасться йому.

Соня Іващенко — походить з Арран, Саск. і бере дванадцяту клясу в Нютена Каліджет. Соня є нетерпеливої вдачі. Її амбіція є мати багато грошей. Любить учитися по системі. Кажуть, що її повний талант ще не вповні виявлений. Її фільозофія: "Поки є життя, доти є радість і надія".

Розмарія Вережак — походить з Динзмор, Саск., ходить до Нютена Каліджет, де вона бере одинадцяту клясу. Вона є одна з наших талантів і думає колись співати у "Метрополитен Опера Гавс" в Ню Йорку. Як ви думаєте? Їй дуже добре живеться з своєю приятелькою в кімнаті — не знати чому?

Галя Саранчук. — Це Галин другий рік в Інституті. Бере дванадцяту клясу у Нютена. Має багато добрих прикмет, а найкраща та, що є найспокійніша дівчина в бурсі — коли спить! Галя думає йти до університету. Ми бажаємо їй всього найліпшого. Друга амбіція є переїхати через Канаду — на "скейтс".

Віра Ничик — походить з Витков, Саск., бере одинадцяту клясу у Нютена Каліджет. Віра любить танки і є активна бурсачка. Вона є тиха і завжди вдоволена з життя. Її фільозофія є: "Хто високо літає, той низько сідає".

Зеновія Черній — це наша чорнобрива панночка з Ґронлид, Саск. Це її перший рік в Інституті. Вона бере одинадцяту клясу в Нютена Каліджет. Любить робити свої задачі в клясі, — не знати чому? Вона все усміхається. Любить зелену барву, прасувати і свята. Каже, що: "Будь весела, а світ буде веселий з тобою".

Ярослав Дух — молодший брат Одарки. Бере одинадцяту клясу в Нютена. Це його третий рік в Інституті. Знаменито грає на ґітарі. Навіть деколи грає в третій годині рано. Ми знаємо, що Ярослав буде славним винахідником, бо вже тепер задумує зробити атомічну бомбу. Ярослав і його "рум-мейт" добре живуть...Іх?!!

Евгенія Скорець — з Бюкенен, Саск., бере дванадцяту клясу у Нютена, і це її другий рік в Інституті. Кажуть, що дуже не любить дзвінка в 6.45 рано. І намір є бути учителькою. Однак це її другий рік у бурсі, але ми думаємо, що сумує за домом.

Орест Войціхівський — походить з Єлов Крік. Бере одинадцяту клясу. Цікавиться спортом, спеціяльно "гакі". Ми не знаємо, що Орест думає про будучність.

IX—X КЛЯСИ

Стоять зліва направо: О. Ременда, М. Бігун, Г. Демсис.
Сидять зліва направо: О. Піпчак, І. Сторощук, З. Білик.

Одарка Ременда — походить з Микадо, Саск., і бере девяту клясу в Нютена. Ми напевно знаємо, що вона є одна з найліпших студентів у своїй клясі. Одарка є наша офіціяльна піяністка в Інституті. Вона має дуже веселу вдачу. Нема сумної хвилини, коли вона між нами. Одно, що ми запримітили про ню, а саме, що вона завдає вічно питання, на які нема відповіди.

Маруся Бігун — народилася в Армит, Саск. Це її третий рік в Інституті. Вона також перебувала в Колеґії св. Андрея у Вінніпеґу. Маруся жвава дівчина, любить жартувати і говорити на телефоні. Вона принесла нам багато сонця і радости своєю дівочою й доброю натурою. Її фільозофія: "То нема причини запрягати коні позад воза".

Галя Демсис — перший раз побачила сонце в Вішарт, Саск. Цього року прийшла до Саскатуну, щоби побачити інше сонце. Бере десяту клясу у Нютена Каліджет. Галя дуже тиха дівчина.

Орися Піпчак — одна з найменших і наймолодших студенток, але зате одна з найвеселіших. Орися походить з Тарнополь і бере девяту клясу в Нютена Каліджет. Любить: спати, їсти ковбасу, уведення, помагати другому, і танцювати. Каже, що все треба вчасно робити, бо може бути запізно.

Іван Сторощук — це його другий рік в Інституті. Він бере девяту клясу в Нютена. Він походить з Кадворт. Іван вже думає стати славним моряком, бо уже записався до "Сі Кадетс". Каже, що дуже любить інститутське життя. Він має велику амбіцію пережити успішно життя.

Зеня Білик — походить з Борден, Саск. Бере десяту клясу в Текникал Каліджет. Це її третий рік в Інституті. Часто їде додому, не тому що їй тут вкучно. Зеня є тихої вдачі, але багато думає про світ. Хоче бути стеноґрафкою для "Мейор Мекесвил". Її мотто є: "Убогого не треба визувати".

В пашпортовім бюрі.

Я. Д.: Маєте які окремі знаки?
П. Ю.: Так, на правій нозі подерту підошву.

Ґість до господині: Подивіться, якого волосся я витягнув зі зупи!...
Господиня: Ох, вибачте! Я думала, що я вже все повитягала.

Биґ Джан: Моя сестра має двох докторів.
Литл Джан: А моя має двох адвокатів.
Биґ Джан: Моя сестра буде мати операцію.
Литл Джан: А моя буде мати сеперацію.

СТУДЕНТИ ПЕДАҐОҐІЇ

Вересень прийшов уже знову. Школи відкрилися. Інститут ім. П. Могили в Саскатуні гостинно відкрив свої двері, щоби радо вітати студентів у своїх стінах. Молоді хлопці і дівчата, що приходять побирати науку в ріжних школах і перебувають у нашому інституті, уже всі готові до науки на цілий рік.

Вони прибували потягами, басами, автами, щоби йти до шкіл уже другого дня. Інститут наповнюється життям, сміхом, веселим гамором. Студенти в Інституті дістають кімнату, поживу, беруть участь в лекціях, забавах і чуються в ньому, як дома, бо це ж і є їх дім аж до квітня, або до червня місяця.

Понеділок рано. Чверть до сьомої дзвонить дзвінок на вставання. Всі готові починати свою працю. Чверть по сьомій студентська обслуга іде на долину, щоби приготовити все до снідання, а пів до осьмої всі мають сніданок. Пів до девятої всі студенти вже пішли до своїх шкіл. Пів до першої, ті студенти, що можуть прийти на обід, повертаються до Інституту і обідають. Пята година ввечорі... і Інститут знову оживає і наповнюється молодими голосами, бо всі студенти повернулися і очікують на вечерю. О годині шостій вечеряють, а по вечері розходяться по своїх кімнатах, або до кляси вивчати свої шкільні завдання.

Педагоґічний Каледж відкрився 8-го вересня, а закінчить свою шкільну науку 18 червня. Тут шкільний рік розділений на три частини. Перша — кінчиться 18-го грудня і студенти розїжджаються на Різдвяні свята. Перші три тижні в цьому періоді студенти ознайомлюються і привчаються до роботи в цій школі.

Друга частина починається по Різдві і тягнеться до 26 березня, а третя частина кінчається в червні.

В нашій школі протягом року вчать нас, як треба вчити діти. Ми беремо "тайдінґ оф лирнінґ" клясу, щоби знати, як учити математику, мовознавство, "гом іконоМикс" і літературу. Ми також маємо "фавндейшон оф лирнінґ" у "праймері методс, сошал стадійс і сайнс", мусимо також брати музику, рисування і "физикал едукейшон". Ці кляси тягнуться через всі три частини року науки.

Також є три "інричмент" кляси в "сошал стадійс" і літературі. Студенти беруть одну з цих кляс в кожній частині року. Також є "ілективс", а саме, студенти мають вибір з "гом іконоМикс", математики і "сошал стайдіс". У другій частині року є "Фирст ейд" на шість вечорів, раз на тиждень. У третій частині ми мусим обрати три з "праймері методс, вижуал ейдс, крефтс, музика, арт і физикал едукейшон". Ці кляси наповняють наш рік веселою роботою, котру хлопці і дівчата дуже люблять.

Восени і на весні на три тижні кожного року є практичне учителювання, коли ми йдемо до шкіл учити малі діти. Це дуже приємний, веселий і корисний для нас час.

Щоби бути добрим учителем або вчителькою, необхідно знати, як вчити у всіх клясах, треба любити діти, і знати, як поводитися з ними, Також потрібно знати, як поводитися з людьми в дистрикті.

У всьому цьому нам дуже багато помагає наш Інститут. Тут ми навчаємося доброго поводження в товаристві, бо ми живемо разом цілий рік. Ми зустрічаємося з ріжними людьми на забавах, на святах народних, на відчитах. В Інституті ми вивчаємо українську мову і культуру. Якщо ми будемо добре знати українську культуру, будемо здібнішими і нам легше буде вчити малі діти.

На наші молодечі плечі падає тяжка праця. Але, коли ми опануємо і сприймемо все, чого нас учили в Педагоґічній Школі і в Інституті, ми гідні будемо зайняти своє місце серед других учителів, почавши з місяця вересня.

Я бажаю, як певна, що того бажають і другі студенти і наш Інститут, щоби ми стали вправними, повними життя і були щасливими та щоби були готові йти в світ між люди, як добрі, славні вчителі і культурні українські громадяни.

Розалія Марусь Молдован.

ПОСТАВА ТІЛА ВПЛИВАЄ НА ЗДОРОВЛЯ

На удержання відповідної постави тіла дуже впливає ґімнастика, бо тоді вправляємо мязи, які піддержують цілий кістяк тіла. Добра постава тіла сприяє кращому віддихуванню, а також належно тримає ріжні мязи тулуба.

Добра постава тіла і добре його здоровля все йдуть у парі. Уже давно переконалися, що, наприклад, ті діти в школах, які належно фізично тримаються, мають ліпший поступ і в науці, порівняно до тих, що сидять скулено або стоять недбало та похило. Діти, які зазнають недоживлення, мають звичайно невідповідну поставу тіла. Доперва, як їх навчиться тримати відповідно своє тіло, поправляється їх апетит та травлення. Якщо дитина стає здоровшою, тоді тіло набуває сили, а правильну поставу тіла дається легше вдержати.

Ознаками невідповідної постави тіла є звичайно похилена голова, округлі рамена та хребет, плоскі груди, видаючі тріск коліна, бочкуватий живіт та плоскі підошви. У багатьох випадках до згаданих деформацій можна було б недопустити, якби в ранньому дитинстві дитини вважалося на відповідну поставу її тіла та коли б застосувалися до дитини гіґієнічні засади.

Якщо завважується у дитини нахил до округлих рамен або якоїсь іншої деформації тіла у поставі, необхідно ста-

ратися виправити їх легкими гімнастичними вправами. Ті гімнастичні вправи належить повторювати правильно ранками та вечорами.

Ці вправи повинні складатися із стояння випростовано з руками злученими ззаду карку. Опісля треба легко нахиляти тіло вперед, витягаючи рамена і лікті разом так близько, як лише можливо. Потім знову зайняти випростовану позицію з руками дальше злученими ззаду карку.

Час, призначений на згадані вправи, можна поступово збільшувати, як дитина привикне до вправ. Одначе, ніколи не вільно продовжувати вправи так довго, щоби дитина втомилася.

Крім згаданих є ще багато інших родів вправ, пристосованих до спеціяльних видів деформації тіла. Застосовуючи всі такі вправи, треба одначе вважати на те, щоби ніколи не ганьбити дитину за похилу або недбалу поставу. Треба в лагідний спосіб виправляти хиби постави тіла та вчити дитину, як належить правильно ходити, стояти та сидіти.

Вчасна наука, як присвоїти собі відповідні навички до постави тіла, допоможе запобігти багатьом недомаганням орґанізму.

Якщо невідповідна постава тіла є наслідком кривухи (англійська хвороба), відстуности гіґієни, недоживлення або умового напруження, — треба старатися ці причини усунути і усунення цих причин сприятиме нормальній поставі тіла.

Якщо ж є інші причини невідповідної постави тіла, наприклад, скривлений хребет, або що друге, тоді необхідно засягнути поради лікаря.

Юрій Симчич.

Роман С.: Що казала тобі Клуні, як ти вчора вернув так пізно домів?

Зенон: Нічого не говорила, тільки покивувала головою.

Роман: Чиєю?

Зенон: Моєю.

Павло: Евгене, ти спиш?

Евген: Ні, або що?

Павло: А гроші маєш?

Евген: Ні, я тепер сплю.

На ярмарку.

Магік Василишин: Пані і панове! Ота пані зараз зникне без сліду.

Голос: Зачекайте! Випустіть цю молоду, візьміть мою стару.

ДОКТОР М. БОЙКОВИЧ

Д-р М. Бойкович.

Доктор М. Бойкович — бувший питомець наших Інститутів: перше Інституту ім. П. Могили в Саскатуні, потім Інституту ім. М. Грушевського в Едмонтоні.

Родичі доктора — Леон і Сабіна Бойковичі належать до славних перших піонерів, що ще в 1898 році приїхали до Канади з міста Калуш, цебто з того повіту, з якого походять і найперші українські поселенці Елиняк і Пилипів.

У Канаді Бойковичі поселилися в Нюдорф, Саск., де в 1900 р. і народився Михайло. З часом переїжджають вони до Брендону, потім до Вінніпеґу і Гудів, де Михайло починає свою шкільну науку. Від 1919 до 1916 р. кінчить Михайло публичну школу в Тюлон, Ман., де на нього зробив великий вплив управитель цієї бурси, д-р Гантер, який всякими способами заохочував дітей до науки і доводив потребу вищої та фахової освіти.

Восени 1917 року Михайло з своєю сестрою Петрунею приїжджають до Саскатуну, до Українського Інституту ім. П. Могили, який в ті часи знаходився на Ленсдавн Евеню, ч. 716, і мав три будинки. Головна бурса з їдальнею, кімнатою для навчання та зборів, містилася під цим числом і настоятелем її був теперішний о. прот. П. Самець. Другий будинок був на цій самій же вулиці через дорогу і був призначений для дівчат. Настоятелькою там була сестра Бойковича — Петруня. Третій будинок був на північ один блок від першого. Тут настоятелем був теперішний о. прот. д-р С. В. Савчук. Ректором у ті часи був п. В. Свистун. Серед товаришів студентів Бойкович мав таких, як Жеребко, Гаврилюк, В. Бойцун, Н. Михасів.

В 1918 році Інститут придбав нове приміщення на 401 Мейн вул. і Бойкович переходить сюди. Закінчує вищу школу і нормал та йде учителювати до Гвайт Крік та Красне біля Шіго, Саск. Ще бувши учнем вищої школи в 10-ій клясі, Бойкович іде на рік учителювати до Стрий, коло Гудів, Саск. Тут у Стрию вчився у Бойковича студент Орищак А., тепер відомий адвокат в Торонті.

В 1921 році Бойкович переходить до Інституту ім. М. Грушевського в Едмонтоні. Він був першим студентом, що

перейшов з Саскатуну до Едмонтону. З того часу між тими двома Інститутами налагоджується тісний і сталий звязок. В Інституті ім. Грушевського зустрічається Бойкович з М. Гнатишином, М. Буряком, В. Бойцуном, Д. Строганом і багатьма іншими. В Едмонтоні Бойкович рік вчиться, а рік учителює, аж доки не закінчує своєї фахової науки і не стає доктором дентистом у 1930 році.

В 1932 році Бойкович одружується з панною Лідією Залізняк. Перебуваючи в Інститутах і побираючи науку, М. Бойкович виявляє великі організаційні здібності та бере участь у всіх проявах студентського і громадського життя: бував на всіх зїздах і нарадах Союзу Українців Самостійників, проявляє велику активність в спортовому житті.

В 1937 році переноситься д-р М. Бойкович до Саскатуну, де відкриває свою власну канцелярію. Не дивлячись на те, що д-р Бойкович дуже зайнятий у своїй праці, він знаходить час, щоби взяти активну участь у громадсько-суспільному та церковному житті в Саскатуні. Д-р Бойкович — довголітний голова Інституту ім. П. Могили, член дирекції цього Інституту, голова церковного заряду, активний член самостійницької організації й його проводу, член місцевого КУК.

Як бувший питомець Інституту ім. П. Могили, д-р Бойкович завжди є бажаний неофіційний дорадник студентів у багатьох справах. Декілька спортових та інших чаш, що їх виграли студенти Інституту ім. П. Могили в ріжних дебатах, є особистим дарунком д-ра М. Бойковича.

П.С. Це є допис від одного з бувших бурсаків. Редакція бажає, щоби на будуче було більше дописів від бувших питомців Інституту.

Редакція.

Забава й Наука

Звичайно, коли гурток молодих студентів зійдеться, то все стається. Цього можна сподіватися, бо молодь є непосидюща. У нашім Інституті є багато примірів з цього. Як потрібно вчитися, то не хочеться, як треба справуватися, то не можна тихо посидіти.

Всюди забагато енергії. Хлопці все бігають по сходах, аж бідний, дорогий наш Інститут скрипить. Дівчата також уганяють по сходах, але лише тоді, коли ніхто не бачить. Одні і другі грають "пінг-понг" тоді, коли вже не можуть знести галасів других.

Дуже добре наші студенти сплять; не можна їх добудитися. Прибігають спізнено до сніданку, волосся на скоро зачесане (як зачесане), один черевик не завязаний. Буває таке, що і зовсім сніданок утратять.

Як має бути забава в Інституті, то тоді всюди неспокій.

Дівчата замовляють залізко пів години наперед. Інші знов бігають, розвідують потихенько, що інші дівчата будуть вбирати.

Все це є добре й здорове до міри. Але під час іспитів, всі ми примушені взятися серйозно до праці. Ходимо засмучені, серйозні і задумані. Нема тоді часу забавлятися, — треба думати про науку, бо ми студенти.

Одарка Дух.

УНІВЕРСИТЕТ

Це довге і трудне слово — університет — має ріжне значіння для ріжних людей. Для багатьох з нас це є місце, де сходяться всякі "генії", та де, сказати по простому, сушать собі голови над книжками, а пізніше з них виходять всякі адвокати, доктори, агрономи і т. д. Але, таке розуміння університету не зовсім вірне.

Університет — це є інституція, де сходиться студіююча молодь, більшість з якої мають лише нормальну інтеліґентну силу і де вони вчаться та студіюють ріжні науки, розвивають і тренірують свій розум. Працюють тут студенти в свої години і їх тут уже "не підганяють батогами" професори, як це буває в нижчій і вищій школах.

Для нашої культури і держави університет грає чи не найбільшу і найповажнішу ролю. Тут є основа нашої науки — фільозофія, історія, література і сто інших. Цими науками ми живемо щодня і без них ми були б як той....., що жив на цім світі тисячі років назад.

Тут кожний студент має нагоду вибрати собі улюблений фах і курс і може віддатися йому зо всім молодечим завзяттям і запалом.

Наука, що зосереджена в університеті, нагромаджується тут з покоління в покоління і рік-річно доповнюється, збільшується і удосконалюється. Наш обовязок — глибоко опановувати сучасні досягнення науки, підтримувати її і в міру сил доповнювати для загального добра, поступу і розвитку її.

Для кожного студента основним предметом на університеті є та наука, яку він вибрав за свій фах, на своєму курсі, наприклад — медицина, агрономія, фільозофія, чи там щось інше. Та крім того, студенти мають добру нагоду вчащати і на інші види науки, що розвивають і формують нас фізично і духово. Ми можемо брати участь в політичних справах, спорті, драмі, музиці тощо. Тут ми знайомимося з найвизначнішими світовими і канадійськими силами з кожної галузі, що часто відвідують нас і промовляють та навчають молодь.

Може найважливіше те, що тут в університеті, ми студенти живемо спільним молодечим життям, з подібними стремліннями і цілями. Ми вчимося життєвих законів, товариської етики, навчаємося, як бути добрими членами в суспільному житті.

Українські студенти на університеті не лишаються позаду від студентів інших націй ні в науках, ні в поведінці. Хоч наші діди і батьки приїхали до Канади бідними, неписьменними і зовсім незнані для тутетшнього світу, ми їх діти стали нарівні з аборигенами. Це треба завдячувати нашим батькам, що мимо своєї неписьменности, вони впертою, розумною працею, доробилися маєтків і дали нам змогу вчитися у всіх школах і на університетах.

Те, що українські студенти добре вчаться і що їх є значне число, не залишилося без впливів в канадійському суспільстві. Ми вже сьогодні маємо українську мову приписану на курсах при університетах, а також у деяких вищих школах.

Надалі ми, українці, будемо робити ще більші поступи в науках для добра Канади, нашого народу і особистого. Треба лише, щоби наші родичі заохочували дітей до науки, щоби ми могли мати якнайбільше нашої української інтеліґенції, яка вела б перед в канадійській державі.

Б. Ґуляк.

Найславніший Бурсак

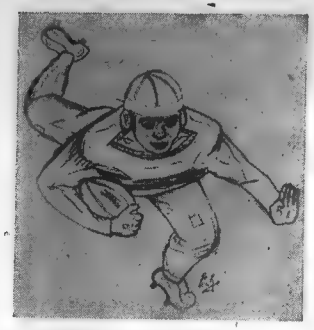

Наш герой (Сирник)

Кожного року можна чути про студентів Інституту, але цього року слава одного бурсака найголосніше лунає, як коли раніше. Певно, що вам усім відомо, про кого я думаю, а це про Романа Сирника.

Прибув Роман до Інституту в 1949 році, щоби побирати одинадцяту клясу в Нютена Каліджет. Він ще добре не осівся, а вже можна було чути імя — Роман Сирник — в ріжних спортових активностях. Так, це той самий Роман, що бив "бейзбол" з Броженен Алстарс.

В 1950 р. почав Роман грати футбол з Саскатун Гилтопс. Управителі клюбу побачили його здібности і з тої осени моцно націлилися на Романа. В 1951 році вже можна було багато чути про Сирника, бо він показав не абияку здібність у цім спорті. На другий рік, в тім самім клюбі він був іменований "ко-кептин" і знову мав дуже успішний рік.

Однак аж в 1953 році ціла Канада почула про Гилтопс. Попередні два рази Гилтопс показували дуже уперту компетицію за канадійською нагородою, але виглядало, що другі клюби були дещо країці, як вони. Цього року Гилтопс кріпко показали свою силу. Через цілий рік побивали своїх противників і, ставлячи надзвичайні рекорди, виграли канадійське чемпіонство молодшого футбол клюбу.

Ціла Західна Канада гукнула від вдоволення. Гукнули від вдоволення на честь капітанові Роману, бо він не лише отримав цю нагороду, а був і вибраний до найліпшого абсольвент клюбу.

Тепер вже бачимо, як професіональні спортові клюби запопадливо звертають свої очі на нашого славного бурсака.

Ми певні, що Роман Сирник знову попишеться як найліпший і що він оправдає своє прізвище "ЛУДЖЕК".

Бажаємо Романові Сирникові всього найліпшого в його поступах.

Уважний.

Суддя Гуляк до злодія: Ти кажеш, що ти не вліз до хати красти. Як же пояснити це, що ти вліз до хати босий.

Злодій: Я чув, що в хаті є хорий, і я не хотів його збудити.

ЩОСЬ З СТУДЕНТСЬКОГО ЖИТТЯ.

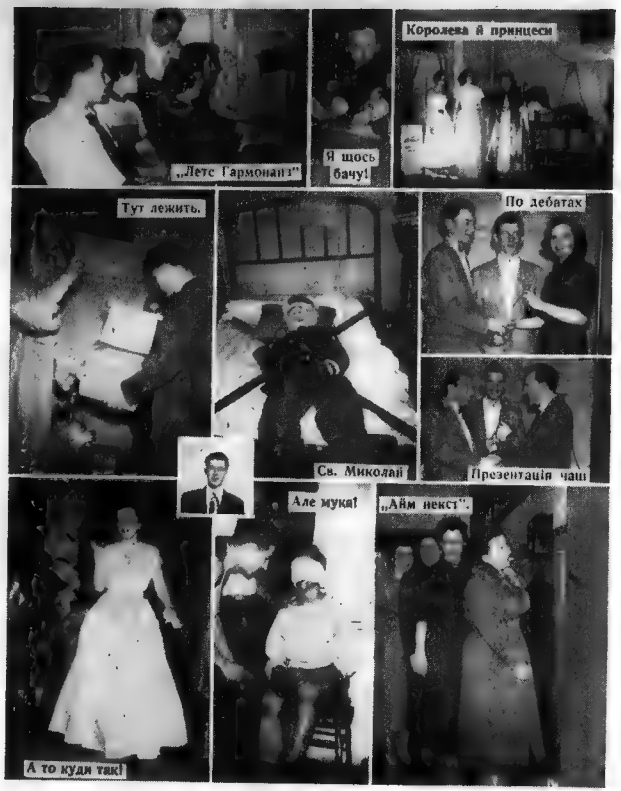

Вмію.

Т. Б.: Умієш вже, маленький, числити?
Б. Дж.: Вмію! Один, два, три, чотири, пять, шість, сім, вісім, девять, десять, джек, дама, король, ас!

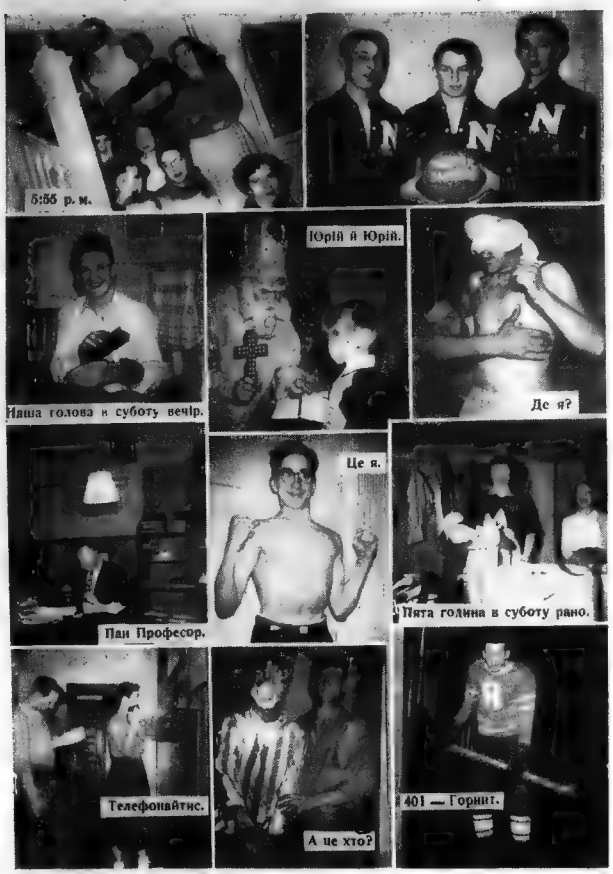

СТАТУТ СТУДЕНТСЬКОГО КРУЖКА

при

ІНСТИТУТІ ІМ. ПЕТРА МОГИЛИ В САСКАТУНІ

I. НАЗВА: "Каменярі".

II. ГАСЛО: Лупаймо скалу!

III. ЦІЛЬ: Піднесення патріотичного духа й поширення українознавства між студентами.

IV. СПОСІБ:

А. Через піддержування цілей Інституту ім. П. Могили.
Б. Через видавання річника "Каменярі" і заохочування студентів до літературної праці.
Б. Через заряджування відчитів, дебат, концертів і товариських забав.

V. ЧЛЕНСТВО:

А. **Членами Кружка стають слідуючі:**
1. Всі питомці Інституту ім. П. Могили.
2. Українські студенти поза Інститутом, які одержать рекомендацію від одного члена й Почесного Голови, як також потвердження Голови Кружка.

Б. **Членська вкладка:** в кожному шкільному році члени встановляють суму вкладки, яка буде обовязуюча в наступному шкільному році.

В. **Права Членів:**
1. Учащати на збори Кружка.
2. Дискусувати й голосувати на зборах.
3. Бути вибраним до Управи Кружка.

Г. **Втрата членських прав:** загальні збори можуть виключити члена, який діє на шкоду Кружка.

VI. УПРАВА:

3. **Склад:**
1. **Почесний Голова.**
2. **Заряд:**
а. Голова.
б. Заступник Голови.
в. Писар.
г. Заступник Писаря.
ґ. Скарбник.
д. Начальники комітетів, як подані в V-14 — 3.
3. **Стійні Комітети:**
а. Редакційний — з пятьох членів.
б. Програмовий і забавовий — з пятьох членів.
в. Фотографічний — з пятьох членів.
г. Дебатовий — з трьох членів.

г. Спортовий з трьох членів.
4. **Тимчасові Комітети.**
5. **Контрольна комісія** — з трьох членів.
6. **Господарі** — з сімох членів.
7. **Провідник Кличу.**
8. **Пяніст(-ка).**
9. **Історик.**

Б. **Існування:**
1. Всі частини управи, крім дебатового і фотографічного комітетів, та посада скарбника й історика вибирається два рази в шкільному році.
2. Дебатовий, редакційний й фотографічний комітети вибираються на цілий шкільний рік.
3. Шкільний рік приблизно рівняється університетському шкільному рокові.
4. При кінці шкільного року, чотирьох присутних членів Заряду, за потвердженням Почесного Голови, можуть роспоряджувати оставшими фондами Кружка.

VII. ВИБОРИ:

А. **Номінації:**
1. Кандидати до заряду номінується подвійним способом:
а. Номінаційна Комісія, яку назначить Ректор Інституту, представить лісту кандидатів на кожну нову позицію заряду. Ліста кандидатів буде представлена не менше як пять днів перед голосуванням.
б. Додаткові кандидати на позиції Заряду будуть приняті до номінаційної листи тільки за підписом сімох членів і за представленням їх імен перед Номінаційною Комісією, не менше як три дні перед голосуванням.
2. Кандидати на позиції в Управі (не до Заряду), вибір яких рішиться голосуванням, номінуються членами на виборчих зборах.

Б. **Голосування:**
1. Слідуючі частини Управи вибирається голосуванням:
а. Почесний Голова.
б. Заряд.
в. Господарі.
г. Контрольна Комісія.
ґ. Провідник Кличу.
2. На вибір Заряду голосування буде тайне. Номінаційна Комісія назначить одну особу, яка буде відповідальна за перепровадження тайного голосування.

В. **Назначення:**
По голосуванню новий Заряд назначить слідуючих:

1. Решту членів комітетів.
2. Тимчасові комітети, коли їх потрібно.
3. Історика.
4. Піяніста(ку).

VIII. ОБОВЯЗКИ:

А. **Почесний Голова** — сповняє ролю дорадника Заряду й суггестує пляни праці на шкільний рік.

Б. **Заряд:**
1. **Голова** — є предсідником на Виборних і Надзвичайних зборах Кружка та на зборах Заряду; дбає про розвій Кружка та надає загальний напрям його діяльности.
2. **Заступник Голови** — займає місце Голови в його відсутности.
3. **Писар(ка)** — веде протокольні книги та провадить кореспонденцію Кружка.
4. **Заступник писаря(ки)** — займає місце писаря(ки) в разі його (її) відсутности.
5. **Скарбник** — провадить фінансові книги та дає зборам звіт фінансового стану Кружка.
6. **Начальники Комітетів** — є відповідальні за працю своїх комітетів.

В. **Стійні Комітети:**
1. **Редакційний** — займається виданням річника "Каменярі"" та студентського провідника, які мають бути видані до кінця шкільного року.
2. **Програмовий** — заряджує програми на всі сходини Кружка.
3. **Фотографічний** — займається збиранням знимок зі студентського життя й вироблення гуртової знимки питомців Інституту.
4. **Забавовий** — заряджує всі Забави Кружка.
5. **Спортовий** — займається спортовими потребами Кружка.

Г. **Тимчасові Комітети** — виконують надзвичайні потреби Кружка.

Ґ. **Контрольна комісія** — провірює приходи й розходи Кружка та піддержує внесок скарбника на приняття фінансового звіту.

Д. **Господарі** — займаються розміщенням меблів для потреб Кружка.

Е. **Провідник Кличу** — проводить Бурсацький Клич при кінці сходин Кружка.

Є. **Пяніст(ка)** — акомпаніює до національних гимнів При отворенні й закінченні зборів.

Ж. **Історик** — слідить за діяльністю Кружка і що пів року рекордує її в книжці призначеній для тієї цілі.

IX. ЗБОРИ:

А. **Виборні:**
1. Відбуваються два рази в шкільному році.
2. Перші виборні збори відбуваються не пізніше, як в другій неділі в жовтні; другі виборні збори не пізніше, як в третій неділі в січні.
3. На виборних зборах:
   а. Всі члени нової Управи будуть проголошені.
   б. Цей статут буде прочитаний.

Б. **Загальні:**
1. **Звичайні** — як за часто звичайні збори будуть відбуватися, рішають члени.
2. **Надзвичайні** — скликає Голова за:
   а. порадою Заряду.
   б. домаганням пятої частини членів.

В. **Заряду:**
1. Скликає Голова Кружка.
2. Включає Голову й не менше шістьох інших членів Заряду.
3. Заряд відповідальний за рішення на цих зборах перед загальними зборами.

Г. **Комітетів:**
1. Скликає начальник комітетів.
2. Включає начальника й більшість назначених членів комітету.
3. Комітет відповідальний за свої рішення перед Зарядом.

Ґ. **Мова** — Всі збори будуть перепроваджуватися в українській мові.

X. ЗМІНИ І ПРИЙНЯТТЯ СТАТУТУ:

А. Параґрафи I, IX - Ґ, і X - А не можуть бути змінені.

Б. Інші параґрафи цього статуту можуть бути відкинені, доложені, змінені вповні або частинно тільки за внеском члена Заряду та за згодою більшости членів на двох загальних зборах.

В. Цей статут увійшов в життя 1-го січня, 1947 року.

РАНІШНІ ДУМКИ СТУДЕНТА.

Чи встану я, чи не встану,
Вчитись я не буду...
Так щось тяжко в світі жити,
Так багато труду.
Що буду тепер журитись?
Колись ліпше буде...
Ще посплю собі годинку...
Най журяться люде...

Б. Гуляк.

ПІДДЕРЖУЙТЕ

Укр. Інститут ім. П. Могили в Саскатуні

Що дбає про моральне і культурне виховання дорученої йому молоді й тим підготовляє її на свідомих і примірних громадян цього краю.

Замовляйте підручники

ЧИТАНКА МАРУСЯ

— і —

ЮВІЛЕЙНУ КНИГУ ІНСТИТУТУ

Пишіть до:

THE P. MOHYLA UKRAINIAN INSTITUTE

Cor. Main St. & Victoria Ave.

SASKATOON, SASK.

П. Ткачук,
Голова Дирекції.

Н. Лабюк,
Ректор.

BOYCHUK
Construction Co. Ltd.
PHONE 92217

BETTER

BUILT

BY

BOYCHUK

BOYCHUK
Lumber and Supplies
94477 PHONE 94477

HUNDREDS OF THOUSANDS SATISFIED
CUSTOMERS

have been buying

BRANDRAM-HENDERSON'S

from

BIRNEY'S HARDWARE

during the past 30 years.

Ask for Color Cards
and the new booklet

"Color is the Key to Brighter Living"

BIRNEY'S HARDWARE

SASKATOON

FRED J. KINDRACHUK, C.L.U.
For a sure tomorrow... insure today.

CROWN LIFE

INSURANCE CO.

809 *Canada Bldg.* SASKATOON, SASK.

PHONES

Office 22447 Res. 95232

– JOE'S DINER –

Two Good Places to Eat, Here and at Home

PHONE 91195

806 *BROADWAY*

Joe Sawka, Prop.

CONGRATULATIONS to the GRADUATES
from the

RED ROBIN CAFE & DEL

Ph. 91201 *Corner Broadway and Main.*

SASKATOON, SASK.

COMPLIMENTS of

DR. M. S. SLOBODZIAN

PHYSICIAN and SURGEON

SASKATOON, SASK.

S-25

STARLITE BOTTLERS

229 *Ave. I. South.* Phone 7525 SASKATOON, SASK.

Manufacturers of Superior Carbonated Beverages.

McCOOL and PROCIUK

BARRISTERS, SOLICITORS and NOTARIES

C. W. McCool, Q.C
A. W. Prociuk, B.A., LL.B.

806 Canada Bldg. SASKATOON, SASK.

PHONES 6118 — 6119

KYLE, FERGUSON & HNATYSHYN

Barristers, Solicitors, Notaries, Etc.

GEORGE A. FERGUSON, Q.C., LL.B.

JOHN HNATYSHYN, B.A., LL.B.

Phone 4261

214 *Priel Bldg., 21st St. East.* SASKATOON, SASK.

"OUR GRADUATES DO WELL IN BUSINESS"

Train now for an interesting and profitable future.

ALLAN BUSINESS COLLEGE LTD.

R. W. Allan, B.Comm., B.Ed., Principal.

123 — 20 St. E. SASKATOON, SASK. Phone 23610

(Successor to Scott Business College)

PHONE 98744

BIRNIE'S CONFECTIONERY

Ice Cream — Soft Drinks — Candies, — Cigarettes
Cigars — Tobaccos — Magazines

910 *Victoria Ave.* SASKATOON, SASK.

J. W. STECHISHIN, B.A., LL.B.

Barrister, Solicitor and Notary Public

Phone 25575

413 *Canada Bldg.* SASKATOON, SASK.

DR. M. H. BOYKOWICH

DENTAL SURGEON

— EVENINGS BY APPOINTMENTS —

403 *Canada Building* SASKATOON, SASK.

PHONES:

Office 4774 Residence 91669

GREETINGS from

PURITY DAIRY CO.

"Safe Dairy Products"

Phone 5551

783 *Broadway Ave.* SASKATOON, SASK.

BILL'S STORE

"It's a treat to fit the feet — we know how"

WE STOCK MEN'S AND BOYS' SHOES

EXPERT SHOE REPAIRING

726 *Broadway* *SASKATOON*

TO ALL OUR FRIENDS WE EXTEND
SINCERE GREETINGS

COMPLIMENTS of

THAMS STUDIO

Phone 6631

Heintzman Hall, 2nd Ave. SASKATOON, SASK.

RALPH'S MEN'S WEAR

FINEST QUALITY CLOTHES

PHONE 91352

712 *Broadway,* SASKATOON, SASK.

IT PAYS TO SHOP AT

EATON'S

THE T. EATON CO LIMITED
WINNIPEG CANADA

BROTHERS BAKERY

John & Bert Pulles

Our bread and cakes are always the best . . .
And a treat any time.

912—20*th St. West* SASKATOON, SASK.

PHONE 7366

"YOUR ORDER IS OUR PRIZED POSSESSION"

BROADWAY

DRY CLEANERS & FURRIERS

Invisible mending Fur remodelling Storing

208 *Ave. S. N.* PHONE 23538

PAUL'S MUSIC & BOOK STORE

FOR ALL YOUR

School Supplies, Stationery and Musical Instruments
at reasonable prices.

306 — 20*th Street West* *PHONE* 6072

SASKATOON, SASK. *P. Tkachuk,* Proprietor.

GOOD WISHES
from
DR. G. E. DRAGAN
311 *Canada Building* ..... Phone 23293
SASKATOON, SASKATCHEWAN.

COMPLIMENTS of
CLUB 400
Dancing, Pleasure, Banquets, Wedding Receptions
Fine Food at
MARI GOLD CAFE
Rates for reservation phone 4424.

GIBSON PHOTOS
PORTRAITS — CAMERAS — FILMS
PHOTOGRAPHIC SUPPLIES
Phone 97538 650 *Broadway*
SASKATOON, SASK.

SUPERIOR DISINFECTING & FUMIGATING CO.
Charles Sanhiem, Prop.
Licenced Fumigators. "We cover the Province".
208 *Ave. F. South* SASKATOON, SASK.
PHONE 8744

THE **BAY**
YOUR STORE OF VALUES
Hudson's Bay Company
INCORPORATED 2ND MAY 1670

ELITE CAFE & BLUE ROOM
AIR CONDITIONED
Blue Room for Banquets & Wedding Reception
222—226 *2nd Ave. So.* SASKATOON, SASK.

MATHESON'S DRUG STORE
H. S. MATHESON
Chemist and Druggist
Drugs — Prescriptions — Toiletries — Medical Supplies
Soda Fountain — Confectionery — Magazines
Phone 91225
906 *Victoria Ave.*, SASKATOON, SASK.

NUTANA SHOE REPAIRER
918 *Broadway* SASKATOON, SASK.
"A stitch in time saves nine"
SPEEDY SERVICE AT NUTANA REPAIRER.
Phone 97808
D. Lotosky, Prop.

SPOTLESS DRY CLEANERS

CLEANERS, FURRIERS, TAILORS

1511 — 20*th St. West* SASKATOON, SASK.

4 Hour Service — a Speciality

Free pickup and delivery.

29811 — PHONE 29811

William Wasylciw, manager.

IT PAYS TO ADVERTISE...

- Your advertising staff spent considerable time in soliciting ads from the business firms and professionalists of Saskatoon. Some of these had been inserting ads in our Year Book before — some had not been contacted in this matter.

- We are very pleased to be able to present quite a number of new advertisers. On behalf of the old and new subscribers, may we suggest that when you shop, be sure to patronize those who have advertized in our Year Book.

ЗМІСТ:

Стор.

"Каменярі" — Іван Франко 5
Редакторський штаб 6
Наші підсумки 7
Ректор і директори 8
Інститут — Наш Альма Матер — Н. Лабюк 9
Наш Інститут і ми — проф. І. Рудевський 11
Українське студентство й суспільні проблеми — о. В. Слюзар 13
The Founding of Kameniari and Mohylanky Organizations — N. Labiuk 15
Могилянки — Вікторія Заячковська 20
Заряд на 1953—1954 рік 22
Наші українці — В. Гуляк 22
Соціяльна діяльність, 1953—1954 — Фіялка Гарбус 23
Наслідна думка — Іван Чижовський 25
Наші дебати — Зоря Ортинська 26
Бенкет в честь абсольвентів — Фіялка Гарбус 27
"Давн да Спортс Гайвей" — Никола Козій 28
Attitude of Institute Life — Bill Pillipow 29
Абсольвенти 31
Введення в Інституті — Текля Билина й Геня Дучак 35
Організація — мета і завдання — Юрій Симчич 36
Студенти університету (1) 38
Студенти університету (2) 40
Учительський семинар 42
Час минає — Розалія Маруся Молдован 43
Торговельний курс 44

Стор.

Студенти XI—XII кляс 46
Студенти IX—X кляс 48
Студенти педагогії — Розалія Маруся Молдован 50
Постава тіла впливає на здоровля — Юрій Симчич 51
Доктор М. Бойкович 53
Забава й наука — Одарка Дух 54
Університет — Б. Ґуляк 56
Найславніший бурсак 58
Щось з студентського життя 59
Статут студентського кружка 63
Ранішні думки студента — Б. Ґуляк 66
Оголошення 67

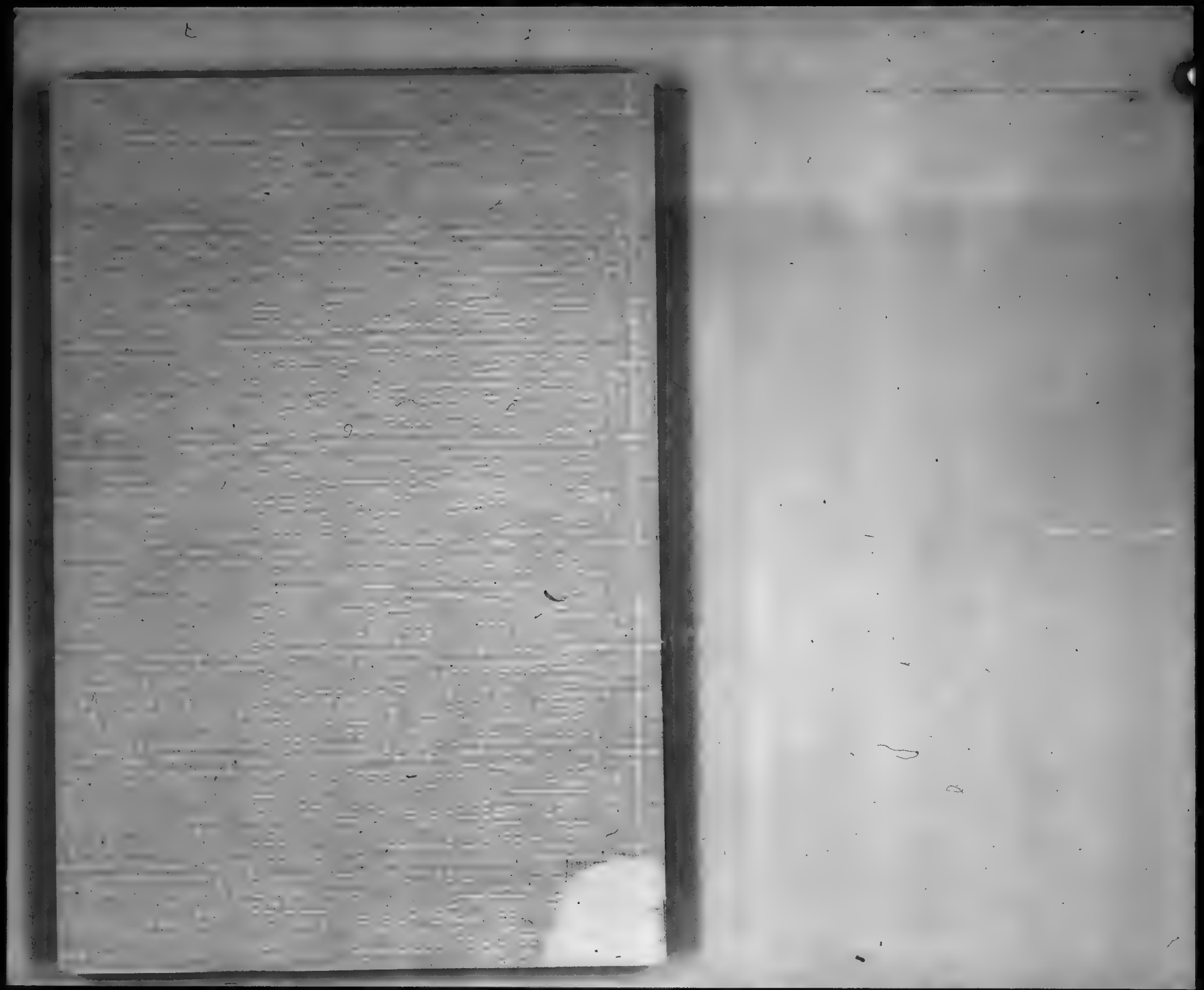

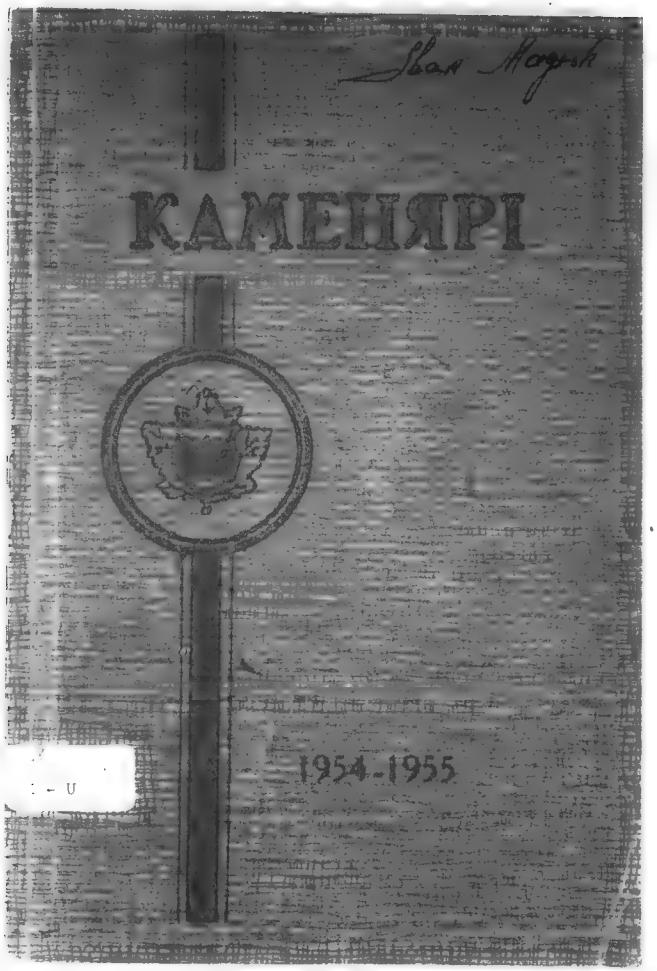
КАМЕНЯРІ
1954-1955

КАМЕНЯРІ

INSTITUTE LIBRARY
1240 TEMPERANCE ST.
SASKATOON

1954-1955

ПРИСВЯЧУЄМО ЦЕЙ РІЧНИК УДІЛОВЦЯМ ІНСТИТУТУ ІМ. ПЕТРА МОГИЛИ. ЗА ЇХ СТАРАННЯМ ІНСТИТУТ І ВСЕ, ЩО ВІН ПРЕДСТАВЛЯЄ, СТАЛО НАМ МОЖЛИВИМ.

Студенти Інституту ім. Петра Могили.
Саскатун, Саск.

Printed by
Trident Press Limited
Winnipeg, Man., Canada
1955

Іван Франко.

КАМЕНЯРІ

(Уривки)

Я бачив дивний сон. Немов передо мною
Безмірна, пуста і дика площина,
А я прикований ланцом залізним, стою
Під височезною гранітною скалою,
А далі тисячі таких самих, як я.

У кожного в руках залізний молот,
І голос сильний нам згори мов грім гремить:
"Лупайте цю скалу! Нехай ні жар, ні холод
Не спинить вас! Зносіть і труд і спрагу й голод,
Бо вам призначено скалу оцю розбить."

І всі ми вірили, що своїми руками
Розібемо скалу, роздробимо граніт;
Що кровю власною і власними кістками
Твердий збудуємо гостинець і за нами
Прийде нове життя, добро нове у світ.

І так ми далі йдем в одну громаду скуті
Сильною думкою, а молоти в руках.
Нехай прокляті ми і світом позабуті
Ми ломимо скалу, рівняєм правді путі
А щастя всіх прийде по наших аж кістках.

РЕДАКТОРСЬКИЙ ШТАБ

1954—55

Т. Козакевич. В. Пилипів. Б. Гуляк. Г. Гриців.

Проф. І. Рудевський. Н. Лабюк, ректор. **О. Апонюк,** редактор.

Випускаємо в світ чергове число річника Каменярі. Як орган студентського кружка при Інституті Петра Могили, він бодай частинно висвітлить діяльність цього кружка. На українському полі є ще багато скал, які треба розбити. Вони ждуть на каменярів, відважних, енергійних і відповідно підготовлених. Наші організації чекають на молодих працівників. Приготовляймося до тої важної і величної задачі. Ціль нашого життя повинна бути праця для Божої слави, для народу, для великої ідеї. Ми, члени Каменярів, закликаємо всю українську молодь йти слідами Першого Каменяра, Івана Франка, який своє життя віддав тим великим цілям. Наш орган нехай буде в тім помічником. Нехай він дістанеться в руки молоді і старших і нехай промовляє до українських сердець і нехай пригадує тим і цим про українські обовязки. Скромними силами ми його приготовили. Віримо, що знайде тепле і вирозуміле приняття серед українців і сповнить своє призначення.

Щасти йому Боже, на його дорозі між люди!

Редактор.

Проф. І. Рудевський.

Проф. Д. Максимюк.
Голова Дирекції 1955.

о. В. Слюзар.

Н. Лабюк, B.Ed.
Ректор.

ЧИ ПОВИННІ МИ ВЧИТИСЯ ПО-УКРАЇНСЬКИ?

У теперішний час повище питання стоїть на першорядним порядку застанови молоді, а навіть і певного відсотка старших людей. Життеві умовини як у Канаді так і в Америці є такі, що самособою заставляють пересічну людину ставити повище питання. Відповідь знайдеться на кожне питання, одначе на повище питання є позитивна відповідь, треба лише, щоби людина, заскочена цим питанням чи то з боку інших, чи навіть самопоставлено, була готова дати достачаючу, безсторонню відповідь.

Послідним часом появилася стаття під повищим заголовком в "Коментарі" КУК написана д-ром М. Гайдаком з Америки. Стаття написана в англійській мові, і звернена особливо до українського суспільства в Америці. Одначе, це питання відноситься не менше і до українського суспільства в Канаді, бо умовини життя в Канаді й Америці настільки взаїмно собі подібні, що можна сміливо робити порівнання. Отож, позволяю собі переповісти вам в перекладі спостереження д-ра Гайдака.

"Повище питання безперечно приходить на думку багатьом молодим людям українського походження. Багатьом здається, що в щоденному житті рідко коли трапляється потреба знання чужої мови. Ті, котрі учащають до української церкви чи на українські сходини, часто стрічаються з обставинами, де вони мусять як не говорити, то бодай розуміти українську мову. Ті, котрі є діяльні в тім гурті, звичайно володіють тою мовою досить досконало як у писанні так і в розмові.

"Ось і проблема: "Чи я повинен знати мову своїх батьків, чи я повинен її забути" — це питання є особливе не лише між американською молоддю українського походження, це є всесвітня проблема, і в більшості випадків вона вирішується особисто, залежить від способу виховання, від культурного звязку між певною групою, від спогадів з минулих літ, від видатних подій, що вкріпляють найсильніші враження в дитинстві і т. д. Фактом остається, що чимраз більше молоді люди першого й другого покоління не засвоюють мови своїх батьків. Чи це добре для них — чи взагалі добре це для країни?

"Я ніколи не забуду викладу на конвокації у однім учительськім семинарі в стейті Мінісота. Викладач, молодий чоловік, голова широкознаної наукової інституції, представив важність сучасним американцям знання ще одної мови поза їх рідну англійську. Він сказав: "Коли я одержав запрошення від вашого семинара, то я зрадів тим, що зможу гостити в вашім стейті, бо, у моїй уяві представлялася картина скандинавської Мінісоти, де стійкі шведи приносять запалу старого краю і наділяють свій характер окружаючому населенню. Я прагнув відвідати шведські церкви й доми, щоб побачити все те на власні очі.

"Минулої неділі я пішов до шведської церкви. Правда, Служба Божа була в шведській мові, але, що здивувало мене, то був факт, що в церкві були лише старші люди. "Де ж молоді люди?", я спитав парохіян. "Вони не часто приходять до церкви", була відповідь. "Наші молоді люди уважають, що ми повинні молитися не по шведськи, але змінити на англійську мову тому, що багато з них не розуміють добре мови своїх батьків."

Викладач дійсно був зажурений цим явищем. По його думці ці молоді люди не розуміли спрямованість часу. Під цю пору Америка є провідником вільного світу. Американські кордони не є на Заході — вони є всюди. Тут він подав статистичні дані щодо числа американських студентів, бизнесовців, вояків і робітників у ріжних країнах світа. "Це є наші амбасадори доброї волі. Вони мають пояснити наші демократичні ідеали і справедливість жителям тих країн. Як вони можуть це зробити, коли вони не розуміють мови тих жителів. Тут він завізвав будучих учителів Мінісоти: "Ідіть до своїх громад, і у своїх викладах впливайте на молодь Мінісоти про важність їм знати ще одну мову в додатку до англійської. Тут це повинно бути легко осягнути, бо багато батьків ще говорить своєю рідною мовою. Нехай ці юнаки пробують говорити вдома рідною мовою, нехай вони пробують читати — по кілька хвилин денно — дещо з літератури писаній у рідній мові їх батьків. Тим вони послужать Америці найкраще. Тим способом вони можуть зрозуміти по правдивому країни, з котрими ми маємо справи у наших зусиллях допомогти світові задержатися вільним!"

Знання чужих мов має тенденцію поширювати наші інтелектуальні кругозори, і тим робити нас кращим й більше корисними членами своєї країни. Знання чужої мови уможливлює нам читати оригінальні твори славних письменників і черпати з них правдиві інформації, що іншим чином уникнули б з нашої уваги, або які ми знали б лише з перекладу людьми, котрих інтереси можуть бути зовсім відмін-

ні від наших власних або від тих, котрі поділяє Америка. Коли це є правда з котрою будь чужою мовою, то тимбільше важним є знати мову своїх батьків, бо ви відчуваєте душу цієї мови скорше й краще як хто інший.

"Дуже важне є знати українську мову. Ті, котрі служили при війську, зрозуміли це, коли їх спитали, якою мовою поза англійську, вони можуть говорити. Це є практичне пристосування чужої мови для послугу Америки.

"Під цю пору Зединені Держави є в проводі світа, і нашим обовязком є інформувати американське суспільство про історію, культуру, економію й інші стадії життя людей, котрі є найближчі нам по суті. Наша країна повинна мати найбільш правдиву картину життя кожної країни, з котрою наш уряд має звязки в цей болісний час."

Наші батьки, що засновували Інститут, то робили це з переконанням, що в тім Інституті мають виховуватися молоді люди на свідомих канадійців-українців. У тім Інституті мали доповнюватися питомі прикмети українця: прагнення демократичного ладу, багата культура в словесності, в пісні, в танку і в ручних виробах. Наші батьки бачили важність збереження підростаючої генерації в суто канадійсько-українськім дусі. Канада й Україна потребувала доброго українця, а такого українця міг витворити Інститут, і з тої причини повстав Інститут ім. П. Могили 1916 року. Ось, що писав "Український Голос" 3-го травня, 1916 р.: "Просвіта через Рідну Школу і виховання молодіжи в рідним дусі, — це найліпше оруже кожного народа, що стремить до свободи і самостійности. Просвітою і знанням і здоровим вихованням молодого покоління здобуває собі кожна нація, що жила через сотки літ в темряві і несвідомості, гідне місце серед сімї вільних народів.....

"Виховуймо рідну інтелігенцію, бо без неї наш нарід напевно загине, втопиться серед чужого моря так, що й сліду по нім не стане і не причиниться він жадним цінним скарбом до здвигнення національної культури цего краю.

"Жертвуймо щедро кровавим потом запроцьований гріш на Українську Бурсу ім. П. Могили в Саскатуні, а наші жертви принесуть стократні плоди."

Хто пережив стадії життя Інституту П. Могили, хто прочитав його історію, або буде в майбутності її читати, той знає і буде знати, що в Інституті П. Могили зберігалася українська культура найядернішої якості хочби й тому, що в Інституті зберігалася також і українська мова.

Піонери-батьки свою місію сповнили. Вони створили Інститут ім. П. Могили, і гідно й чесно його представили перед канадійським суспільством. Дальше життя й творчість Інституту буде залежати від нас, від наших застановлень. По наших ділах будуть судити нас наші діти, канадійське суспільство і цілий український загал.

Н. Лабюк, ректор.

В-И-З-О-В

Наш Інститут ім. П. Могили повстав з ініціятиви кількох молодих студентів сорок років тому. Ті студенти в своїй більшости були уроджені на Україні; вони були добрими українськими патріотами, але теж розуміли, що ті українці, які приїхали до Канади і їх діти уже не повернуться на Україну, а будуть горожанами Канади. Щоб стати повними горожанами Канади, треба було зробити ось що:

1. Освідомити себе, хто ми є. Українці тоді називалися всіляко: галичанами, австріяками, румунами, поляками, буковинцями і т. д., а імя "українець" було незнане.

2. Видати з себе таку саму пропорційну кількість фахівців, учителів, професіоналістів, бизнесменів, як їх мають і другі народності. Через те, що українці були фармерами або простими робітниками, інші народності дивилися на нас, як на якусь нижчу клясу людей.

3. Дістати свідомих українських священиків. У ті часи були між нами священики ріжних церков та народностей, які в першу чергу мали на увазі добро своїх власних церков і не все робили на користь нашу.

З точки завдань, які були перед нами у той час, заснування Інституту було щасливим кроком під усіма взглядами. Треба памятати, що в той час по менших містечках не було вищих шкіл. На початках в нашому Інституті найбільше було студентів вищої школи, другі числом були так звані "нормальці", котрі брали учительський курс, а найменше було університетників. Тоді перебувало в Інституті пересічно по сто двадцять студентів. Студентський кружок "Каменярі" був активний, програми сходин були багаті змістом завдяки тому, що навіть студенти вищої школи були старші віком як тепер, а студенти університету, то були уже дозрілими людьми. Та найбільшою причиною нашої активности була

свідомість того, що на нас лежала відвічальність за те, яке ім'я українці будуть мати в Канаді. Аж мило та любо згадати той дух "Ренесансу", у якім студентське життя тоді велося. Було так багато амбіції і охоти до роботи.

Інститут знаходився в довгах і кожний студент від нижчої до найвищої кляси чув на собі відповідальність, щоб цей довг сплатити. Під час Різдвяних свят кожний студент їхав додому і збирав довкола себе приятелів та йшов колядувати на "бурсу". Під час літних вакацій основателі цього Інституту і старші студенти збирали жертви на Інститут по цілій західній Канаді. Кожний студент, що кінчав курс, приріка в, що за перші двадцять пять долярів, які заробить, то купить шер і стане членом Інститута. Так водилось багато літ, аж прийшов памятний день, під час загального Зїзду, коли учасники були свідками спалення моргеджа.

Найбільше слави для Інституту здобули і найбільше добра для українців зробили в Канаді ті вчителі, котрі були виховані в Інституті у першій половині його існування. Вони безплатно вчили українську мову по офіційних годинах, приготовляли безліч представлень та концертів, були живчиками при заснованні Народних Домів та будови православних церков. Вони направляли з своїх околиць найздібніших студентів до Інституту. Завдяки їм ми стали українцями, а українці стали повними горожанами Канади. Але, багато кредиту за це треба дати і тим "старшим" студентам, котрі виховали цих учителів, вповіли їм отой місійний дух і скерували їх енергію на шлях такої корисної громадської праці. Ті самі люди, тепер поважні уже громадяни, ще й досі несуть на своїх плечах тягар провідництва в наших українських організаціях в Канаді.

Отака коротенька згадка про минуле...

А як же тепер?...

Мабуть, відколи існує людство, то старша генерація все журиться молодшою. Мовляв: "Як ми були студентами... а тепер, що? Молодша генерація пропадає!" Але якось ота молодша генерація все давала собі раду — виростала, приймала на себе визов своєї доби і з честю вивязувалася у своїх завданнях.

Двадцять, тридцять, а може більше років тому, був певний визов, певні обставини і ми позитивно зареагували на це. Тепер обставини може змінилися, визов може інший, але реакція на них також МУСИТЬ БУТИ ПОЗИТИВНА!

Як один із колишніх бурсаків, хочу вірити, що студентам тепер життя в Інституті так само миле, як колись було нам. Хочу вірити, що Інститут лишиться вам дорогим спомином молодого життя; і коли Інститут, ваша Альма Матер, покличе вас і зажадає від вас помочі, то ви з тією поміччю прийдете!

А оце вам ВИЗОВ:

Будинок Інститута вже старий, невигідний і для його направи щорічно витрачається багато грошей. Часи змінилися так, що тепер найбільше число студентів в Інституті є університетники. Було б дуже гарно, якби будинок Інституту був новий, близько університетської площі і мав у собі приміщення для всіх православних студентів.

Наш Інститут заснувався завдяки ініціятиви дуже малого гуртка. Вас тепер далеко більше! Чи ж ви, теперішні студенти, приймете визов?

Проф. Дм. Максимюк,
голова Дирекції Інституту.

СТУДЕНТСТВО І СВІТОГЛЯД

Геніяльний астроном і славний німецький математик Йоган Кеплер залишив по собі такі слова: "Щасливі ті, яким було дано піднестись до небесних висот. Вони вчаться покірно цінити те, що їм видавалося недосяжним, ставити вище понад усе діла Божі і знайти в їх розважанні правдивий мир і дійсну радість... Благодарю Тебе, Боже, що дозволив мені радіти і звеличувати в роздумуванні діла рук Твоїх..."

Повищі слова великого вченого криють в собі таку велику і вічно живу правду, що кожна людина, а особливо та, що змагає пізнати більше світла, охопити більше знання, студіююча людина повинна завжди зберігати їх у своїй памяті і ними в своєму житті руководитися. Цими словами цей великий вчений, дослідник всесвіту і руху небесних тіл, підкреслює найкраще свою людську смиренність в обличчі Божого маестату, дає приклад всім людям, що Бога можна бачити і пізнавати по всіх ділах рук Його.

Щоб життя повністю пізнати, треба наперед пізнати Бога, бо Він є Творцем всего життя та його законів. Люди, що Бога не знають, хоч і були б найбільше вченими, будуть в своїй праці натрапляти завжди на проблеми, яких без попереднього пізнання Бога зрозуміти і розвязати не зможуть.

Українська студіююча молодь, на яку з великою надією поглядає як Канада, так і увесь український нарід, щоб оправдати покладені на неї сподівання, мусить стати на шлях гармонійного виховання, тобто крім фахової підготовки ще й виробити в собі відповідний світогляд — певну систему знань, за допомогою якої буде можна розвязувати всі проблеми життя.

Традиції нашого народу і сучасні світові події доказують, що єдиноправильним шляхом у вихованні нашої молоді є вироблення у неї ідеалістичного світогляду на релігійній основі. Тільки на такій основі людина може дати відповідь на питання, що стосуються не лише окремих явищ природи і суспільного життя, але і на питання про буття в цілому. Тільки ідеалістичний світогляд може бути суцільним і позбавленим внутрішніх суперечностей, а він може бути побудований лише на християнських засадах.

Характер світогляду набуває особливо великого значення в теперішній добі, в добі змагань двох світоглядів, світогляду ідеалістично-християнського та світогляду матеріялістично-атеїстичного. У цій боротьбі наша молодь мусить бути якнайкраще озброєною, тобто, вона не тільки має вірити в те, що існує Всемогутній і Вседобрий Бог, що існує нематеріяльна душа, що є Боже Провидіння, що відносини між людьми мають опиратися не на клясовій ненависті, а на християнській любові, але крім цього вона мусить бути здібною боротися успішно з усіма темними силами, що проти християнського світа воюють. Для цього вона мусить бути в першу чергу добре озброєна знанням з християнського віронавчання та історією Христової Церкви.

Озброївшись таким знанням, наша молодь на дорозі свого життя поборе всі труднощі й усуне всі перешкоди та почується щасливою в житті, бо через пізнання Бога краще зрозуміє світ і своє положення та завдання в ньому.

о. В. С.

ВАЖЛИВА ПРОБЛЕМА

Так склалося, що в силу природних умов на земській кулі існують ріжні народи. Народів цих багато, але вони не є обеднані в одну спільноту, а навпаки відокремлені і ріжняться своїми, їх питоменними властивостями й ознаками. Кожний нарід займає певну територію, має свою окрему мову, історію, літературу, релігію, свої традиції, звичаї і обичаї, своє імя, почуття своєї (народної) гідности. Якщо до цього нарід має і свою державу, тоді в нього ще є і політична сила.

Маючи це все, кожний нарід пильнує, щоб не згубити свого імени, своєї мови, своїх культурних та матеріяльних надбань. Він не лише пильнує цього, але пляново, систематично й уперто працює, щоб їх збільшити, поширити і піднести на вищий рівень.

Покоління приходять, виконують свою роботу в інтересах народу, залишають нащадкам свої здобутки і відходять з життя. Та ще до свого відходу кожне покоління прикладає всіх зусиль, щоб досягнення своєї праці і досягнення попередних поколінь належно передати молодому поколінню, яке з часом заступить старших.

І не тільки це. Кожний нарід суворо дбає, щоб ні одна одиниця народу не порвала органічних звязків з ним і не перейшла до другого народу.

Це прагнення абсолютно законне, оправдане всіми людськими і Божими настановами та скрізь і завжди вважається нормальним. Для народу, який живе на власній землі й управляється своєю владою, ним добровільно вибраною, таке питання навіть не ставиться.

Зовсім інше, коли нарід, хоч і живе на своїй землі, поневолений і ним керує влада, накинена йому згори. А як раз таке ми й маємо з українським народом. Частина його поневіряється під ярмом Москви, а частина перебуває на чужих землях. Обидві ці частини загрожені процесом асиміляції, цебто переходом із своєї національної групи в чужу, або, як кажуть, загрожені процесом винародовлення. Для самого народу процес винародовлення є страшний і болючий, але й для другого народу він мало корисний.

Вартість кожної одиниці народу визначається тим, що і скільки вона дає для добра всього народу, для піднесення і розвою його життя. Ось це і повинно бути основним чинником у житті й діяльності кожної окремої одиниці. Якщо окрема одиниця про це не дбає, відривається від свого народу і переходить до другого народу, вона тим самим знесилює і обезкровлює свій рідний нарід та в той же час і для другого народу мало потрібна і мало цінна.

Хоч деякі діти, уроджені вже тут в Канаді, мають назву канадиців, вони все ж залишаються українцями. Такими їх

1240 TEMPERANCE ST.
S SKAT ON

уважає український нарід, так дивиться на них і англо-саксонське оточення. Ці наші діти, хочуть вони того, чи ні, не можуть відійти від своєї національної приналежности і зірвати звязки з своєю національною групою. Національна приналежність вічно тяжитиме над ними і голос крови в певні моменти все буде про себе дошкульно нагадувати.

Батьки не сміють робити страшної помилки і виховувати своїх дітей без української мови, стародавньої культури і наших традицій. У цьому сенс виховання дітей в наших умовинах. Без цього наші діти не стануть добрими канадійцями і примірними громадянами.

Батьки, які допомагають дітям заведбати своє рідне й улекшують їм перехід до чужих, роблять велику кривду українському народові і своїй дитині й нічим не прислужуються для добра Канади.

Проф. І. Рудевський.

9

TARAS SHEVCHENKO

It is a little more than a century ago that there appeared on the scene of Ukraine a young Ukrainian serf who later became the embodiment of the spirit of the entire nation. Here was born a genius whose work was to embrace all that is evoked by the word Ukraine, including the joys and sorrows of its people.

It was in 1814 in the village of Morintsy that Shevchenko was born. His early childhood was a very happy one, but unfortunately it lasted only till his ninth year, for it was then that his mother died. His father married again but the stepmother was not kind to Taras, and when, three years later, his father died young Taras was left an orphan amid the hard conditions of serfdom. After pasturing cattle for some time he was fortunate enough to get a position as a page in the mansion of nobleman Engelhardt. Here Taras at least had the opportunity to feast his eyes on the beautiful works of art that the mansion contained and this encouraged him to copying and painting. His observations had to be done secretly, for when his master discovered his copying and painting, the boy was soundly flogged. However, Engelhardt liked to have educated serfs on his estate and, seeing the competence in

Taras, he took him first to Vilna and then later to St. Petersburg where he apprenticed as a painter.

Although Shevchenko is noted for his paintings, yet his greatest fame is derived from his poetry. At first glance one can detect the strong nationalistic feeling characterized by Shevchenko's poetry; nevertheless, features that appeal to humanity at large are also included in his writings. His aspirations, hopes and protests against injustice which make his poems so vital, can, by extension, be referred to any nation that suffers from want and oppression.

The writings of Shevchenko began as early as 1837, but it was not until 1840 that he brought out his first edition of the Kobzar. Here the people noticed something new and startling in the quality of his first work, where great emphasis was placed upon the decay of the old Ukraine, portraying the sufferings of the people. A very striking example of the typical spirit of Shevchenko is shown in the poem Katerina, where he depicts the sufferings of a young Ukrainian girl betrayed by a Russian lover. This is only one example of the poems which Shevchenko has written in regards to the woman's lot, and even though he died a bachelor, woman had a greater place in his work than man. To him this lovely peasant woman served as the prototype of Ukraine itself.

The democratic and humanitarian qualities of Shevchenko's poetry can never be over-emphasized. His life was a constant conflict between fate and the Russian authorities. Remaining a serf till his twenty-fourth year, his freedom was then purchased for cold cash through revenue from his paintings. Unfortunately his freedom did not last as it was only a few years later that the Tsarist Government of Russia swooped down upon Shevchenko and sentenced him to hard military labor because they would not tolerate any expression tinged with Ukrainian National Spirit. He was sent out to the barren region of the Caspian Sea where he was forbidden to write and to paint, but he surreptitiously managed to do both. For obvious reasons, Shevchenko was very bitter towards the Tsarist Regime and in his poem "The Dream", he brought this out very vividly.

In the political and historical poems the voice of Shevchenko sounds like a clarion call to the people of Ukraine. In his great poem "The Epistle" he appeals to the Ukrainians wherever they may be; to the dead, to those now living and to those who are yet to be born. Here he displays his national

philosophy — once the people are enlightened, they will know how to struggle in order to conquer, how to shatter the chains of servitude. But the prerequisite of all that is the enlightenment of each and every individual.

One of the outstanding characteristics of Shevchenko's poetry is its utter simplicity. Nevertheless, very deep thoughts are embodied within it. It seems that with every reading something more is to be gained. It is readily asserted that the Kobzar is the greatest treasure that the Ukrainians possess. What the Bible is to Christendom, the Kobzar is to Ukrainian nationhood.

Born a serf with few opportunities for formal education, this man accomplished an amazing amount. It is to be noted that for only nine years of his life Shevchenko was a free man. For the remainder he was either a serf, an exile, or under police surveillance. His was a sad life, a life characteristic perhaps of the Ukrainian people, seeking constantly for liberty, truth and justice. Shevchenko's fanatical faith in the victory of democratic ideals made him one of the great poets of the Slavonic world and his fame will live as long as that of any of his contemporaries in the other literatures.

In his poem "The Testament" he asks his people to bury him on the banks of the Dnieper River, but commands them, "Bury me, and arise to shatter your chains asunder, and with the evil blood of your enemies sprinkle your liberty".

His uniformly unkind fate throughout his entire life caused his health to fail. Decrepit in body, but young in spirit, Shevchenko died the day after his forty-seventh birthday, just on the eve of the liberation of the serfs. His burial was conducted in the manner requested by him and a museum was built in his honour near the burial grounds.

Benny Gulak.

ЗДІЙСНИВСЯ СОН

Ось стоїть будинок нашого Інституту. Стоїть не один рік і не два і день за днем проходить, точиться і кипить в ньому життя. Студентське... Рік за роком приходять до нього студенти щоб побирати науку — у вищій школі, на ріжних курсах, в університеті. Минає рік і прощається студент з наукою, з своїм Інститутом і, коли вже зовсім закінчив свою науку, іде на свій власний хліб, творить своє особисте життя: одружується, виховує діти, які в свою чергу приходять до того Інституту, де колись їх батьки жили, вчилися, перебували студентське життя... І ці діти також доходять того часу, коли знова уже вони закінчують науку, уже вони покидають свій (тепер) Інститут і також ідуть у свою власну дорогу... І так з покоління в покоління...

Буває, що дідусь розповідає дітям про своє молоде, студентське життя, про таке героїчне, гарне, захоплююче, повне змісту, прагнень, бажань і сподівань... Таким воно видається тепер тому старенькому дідусеві, який мав колись молоді літа, силу, енергію і був повний палких поривань і задумів... Слухають діти, дивуються, іноді захоплюються, а частіше не розуміють думок, прагнень і змісту життя, яким жив їх дідусь і все те покоління, що було з ним... Та дідусь своє зробив за життя, зробив те, що вважав потрібним і можливим не тільки для свого особистого життя, але й для загалу, для свого народу, для добра підростаючої молоді...

Так і наш старенький уже Інститут — багато, ой, багато бачив він за своє довге, предовге життя... Скільки молодих, життєрадісних юнаків і дівчат перейшло через нього, перебуло в його гостинних стінах... Та час зробив своє — осідає він глибше в землю, перекошуються двері і вікна, загрозливо, по старечому рипить підлога, зловісно тріскає стеля...

Живий дідусь, що має дітей і онуків, прожив своє життя, передав свої життєві здобутки — моральні й матеріяльні — своїм нащадкам, і в спокої, заслуженім і почеснім, доживає віку. Усі свої надбання передав дідусь молодшим, і він втішений: надбав і передав, було для кого дбати, є кому й передати. І не страшна тоді старенькому дідусеві смерть...

Так і з нашим Інститутом. Старенький він уже, посивів, стомився він від довгої праці з молодими і для молодих. Похилився його стіни, наче нахмурився він, думаючи тяжку думу: аджеж я все віддав молодим, мої літа пішли їм на службу, а чи ж є кому підтримати мою старість? А час є, щоб стіни піддержати, щоб його оновити, щоб ще довго, довго зміг він корисно служити. Поглянув старий Інститут навколо себе — а там тисячі людей, тисячі тих облич, які він так часто бачив в своїх стінах, яких знає, як своїх рідних дітей... І всі вони на становищах, всі на добрих позиціях, веселі, вдоволені, свої родини мають, своїх дітей виховують... Набу-

ли вони всякого добра і допоміг їм в тому Інститут. А чи прийшли вони з своєю допомогою Інститутові? Чи згадали його? Ось так як на полі: наспіли пишні пребагаті жнива. Золотиться збіжжя, ще дрібку часу і почне сипатися золоте зерно, а сонце вже високо, вже з зеніту до заходу хилиться... А жнивері сплять... і не в голові їм, що їх майбутній харч, їх пожива ось, ось загине...

Чи не так з нашим Інститутом тепер?...

І марить він старенький, посивілий, згорблений, далі:

Тихо, тихесенько навкруги, аж ось, гульк... Звідки ж то така сила народу зібралася? А то все до нього, до старого. Скільки тих рук молодих, завзятих, усе , усе до праці годних! Приглянувся старенький, аж то все ті, що він їх давно, давно бачив у своїх стінах, ось — перші питомці, а там другі і все більше їх... Дух заперло від радости, бо то ж вони прийшли, згадавши, що не сповнили своїх обовязків, свою повинність ще не виконали... До праці взялися... Та ще й як! Підправили, полагодили, міцні підпори поставили — всю матеріяльну частину зробили, але й моральної сторони не забули — духа отого відвічного вложили, що в молодій душі пошану до сталого викликає, до праці народної, корисної притягає, розважно працює, думок нових, розумних вишукує... Тішиться старенький, радіє.... "Та що для них отаке зробити? Вони ж велетні! У них молодість, сила, завзяття й запал! Вони ж бо всі через мої стіни перейшли!" — зідхнув з полегшою старий, що не забулося добро. Ласкаво подивився на одного з цих молодих, а бачив перед собою їх усіх, таких рідних, дорогих, наче за руки взяв їх і сказав: "Продовжайте добру і корисну працю, бо багато людей її потребують. Беріть примір з мене старого і побачите, що й у вас, так як оце ви мене, люди не забудуть!" Зідхнув і з гордістю замислився, а серце з утіхи плаче...

Василь Пилипів.

УКРАЇНСЬКІ КУРСИ ПРИ ІНСТИТУТІ ІМ. П. МОГИЛИ

При Інституті ім. П. Могили в Саскатуні, Саск., для студентів 9—12 кляс зорганізовано курси навчання української мови і граматики. На ці курси, крім студентів нашого Інституту, вчащають студенти вищої школи з міста. Інститут ім. П. Могили гордий з того, що може допомогти у вивченні

української мови не тільки своїм студентам, а й значно ширшому колу їх. На цих курсах вчать пані і п. Лабюк (ректор нашого Інституту і його дружина), п. Орест Апонюк, бурсак нашого Інституту та Гриць Гриців також бурсак Інституту. Під цю пору, коли українська мова є признана у вищій школі, ці курси є великою допомогою студентам.

Перед нами часто повстає питання, чому ми, роджені в Канаді, повинні знати українську мову, бо ж нашою звичайною мовою є мова англійська? І ось тут нам, молодим канадійцям українського роду, треба дещо пригадати. Наші діди, а подекуди й батьки приїхали з так званого старого краю і привезли з собою частину української культури. Привезли з собою прекрасні українські традиції, звичаї і обичаї українського народу, його мову, пісні, танки і мистецтво, а найголовніше привезли зі собою невмирущу любов до свого рідного краю. Тут, в Канаді, вони працювали тяжко і завзято, щоб досягти матеріяльних здобутків, але ніколи не забували про своє рідне. Досягли вони своєю невсипущою працею багато — вони стали заможними і тим здобули можливість дати нам, їх дітям, можливість здобути вищу освіту, зайняли визначні посади і становища в новому світі. Невже ж ми, їх нащадки, мали б знехтувати прагнення своїх батьків, забути те, що тримало при житті наших великих трудеників і що є в нашій крові, хочемо ми того чи ні? Ясно, що наш обовязок є перебрати від наших батьків все те найкраще, що їх тримало при життю — всі ті традиції, звичаї і обичаї, нашу приналежність до великого, відважного українського народу. Якщо ми цього не зробимо, наше життя, праця, прагнення і стремління будуть нічого варті. Ми мусимо бути гордими, що наші батьки передали нам народні цінности і заповіли нам передавати їх дальше.

Знаючи англійську мову, а до того добре опанувавши ще й свою рідну українську, ми станемо направду добрими канадійськими горожанами. Перед нами великі вільні простори і опанувати ними залежить виключно від нас, бо людина, що попри англійську мову, знає ще й інші, а особливо свою рідну, в майбутньому зробить багато для загального добра. Тому, не цураймося свого роду, опановуймо свою мову і скоро побачимо, яку користь принесе це нам особисто і нашому народові.

Г. Гриців.

МОЯ ПОДОРОЖ ІЗ САСКАТУНУ ДОДОМУ В БРИТИШ КОЛЮМБІЇ

О 9 годині ввечорі сідаю до потягу в Саскатуні, який має завезти мене аж до самісенького мого дому в Британ Колюмбії. Потяг рушив і я прилагоджуюся спати. Сплю до пятої рано, аж поки потяг не прибуває до Едмонтону. Тут він стоїть сорок хвилин і я маю змогу, хоч здалека приглянутися містові. Виглядає воно красним — велике і гарне. Ідемо далі і навкола починає розвиднюватися. Я легко розпізнаю за вікном вагону рівну, гарну околицю. Підїжджаємо до станції Edson, де починаються горби та мочарі і багато, багато лісу. Потяг стоїть двадцять хвилин. Уже за Edson місцевість починає різко мінятися: підносяться все вищі й більші гори та видніються глибокі яри. Ще трохи далі бачу величезні скелі. Потяг мчить понад якимись глибочезним яром, на дні якого видніється бурхлива ріка. О годині першій прибуваємо до Jasper. Тут обідаємо і виходимо полюбуватися високими горами, бо потяг стоїть тут тридцять хвилин. Рушаємо дальше.

Десь коло четвертої години потяг стає коло величезної скелі, що зветься Mount Robson. Тут починається дуже великий тунель. У потягові світяться світла. Віжджаємо в темну діру, де пересуваємося щось около пять хвилин. Підїжджаємо до Blue River, де нас настигає ніч. Багато снігу і дуже відчувається зимно. Звідсіля у своєму русі потяг поволеньки завертає все більше на полудневу сторону. Знову умощуюсь спати. Ніччю переїжджемо Kamloops і Hope. Рано ми вже в Chilliwack. Околиця тут гарна, рівна, багато зеленої трави і ми бачимо, як падає дрібний, але рясний дощ. Такою гарною околицею підїжджаємо аж до New Westminister. А тут мені велика радість, бо моя мама чекає вже на мене. Беремо тексі і їдемо через Patullo Bridge дві з половиною милі додому. Нарешті я дома і мені починаються веселі і милі, але все такі короткі свята.

Марія Кравчук.

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ САСКАЧЕВАНУ

Наша велика провінція Канади — Саскачеван буде відзначати в 1955-му році свій 50-літний ювілей свого існування. Це буде ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ САСКАЧЕВАНУ.

Колись давно, Генрі Келсі приїхав до теперішної провінції Саскачевану і зустрів тут необмежені, дикі простори. Він був перший чоловік, що бачив усю дику природу, але йому й на думку не приходило передбачити те, що сталося в такому короткому часі і як гарно та продуктивно розвинулася ця провінція. Ще, коли прибули до цього краю перші поселенці, то край цей мав назву Північно-Західної Території. Також і ці перші поселенці не уявляли собі, що це місце, ця земля будуть такі багаті.

Назва міст, рік самої провінції перебрана від індіянів. Наприклад — Саскачеван — означає "скоро пливе". Ріджайна, теперішня столиці Саскачевану, раніше була знана під назвою "Купа кісток".

Якщо зважити всі багатства Саскачевану, оглянути його природну красу, то трудно уявити собі в світі, інше місце, де так величаво заходить сонце, такі прекрасні квіти, таке сине небо і так багато золотистого збіжжя.

Соня Ружецька.

КОНЦЕРТ СИЛАМИ УКРАЇНСЬКИХ СТУДЕНТІВ

Студенти, що перебувають в Інституті ім. П. Могили в Саскатуні поза свою безпосередню науку, посвячують подостатком часу і на культурно-освітню та організаційну працю. Ця праця концентрується в рямках діяльности студентських гуртків при Інституті — "Каменярі" та "Могилянки".

Через цілий рік іде в тих гуртках уперта систематична освітня й організаційна праця. З наближенням закінчення свого навчального сезону, ще до початків гарячої студентської пори — іспитів, членство гуртків робить підсумки своєї цілорічної праці. Зробивши їх, несуть на показ суспільству, щоб воно бачило, чого досягли за рік українські студенти — його діти.

Тому то, як ведеться з давніших часів, і в цьому році студенти Інституту ім. П. Могили влаштували 6-го березня, в неділю, в залі Національного Дому, свій студентський концерт, як підсумки своєї праці, як показ їх річної діяльности. Підготовляючи концерт, студентська молодь дійсно проявила ініціятиву та поза свою науку знайшла час, щоб підготовитися до прилюдного виступу в рідній українській мові. Концерт був різноманітний, цікавий і, як виглядало,

приготовлений з великим старанням і любовю. Господинею концерту була студентка-"могилянка", панна Рома Стратійчук з Канори, яка багато потрудилася і виявила ініціятиву та винахідливости в підготовленні концерту, а на самому концерті вправно ним керувала і виголосила змістовне слово до присутних від імени бурсаків і бурсачок Інституту. До підготовлення концерту подостатком приложили труду і часу, щоб концерт випав успішно, й усі члени концертового комітету: Савеля Войціховська, Зеня Ничик, Тарас Монастирський та Теодор Козакевич — всі члени гуртка "Каменярів".

Інститут Ім. П. Могили в Саскатуні.

Програма концерту складалася з таких точок:

Отче наш... відспівав мішаний студентський хор.

Вступне слово... панна Рома Стратійчук, студентка-могилянка.

"Пожену я лебеді" та "Ой вербо, вербо" — мішаний хор.

Козачок подільський, танок — Геня Панчишин і Ярослав Дух.

Модерний фармер (на піску), деклямація — Іван Сторощук.

"Малегвейна", піяно сольо — Рома Стратійчук.

Коломийка в дві пари, танок — Зеня Ничик, Соня Ружецька, Іван Сторощук і Петро Юзик.

"Туман хвилями лягає" та "Україно, Україно", вокальне тріо — Одарка Ременда, Розмарія Вережак, Зенон Ременда.

Дещо з народної мудрости, віршування — Мирослав Парфенюк.

"Ой, ти знав" та "Горлиця" — хор дівчат-могилянок. Сольо — Розмарія Вережак.

"Блаженні віруючі", одноктова песа — Савеля Войціховська, Зеня Ничик, Василь Пилипів і Богдан Гуляк.

"Гречаники", танок — Соня Ружецька, Зеня Ничик, Маруся Кравчук, Савеля Райчиба, Петро Юзик, Григорій Гриців, Ярослав Дух, Іван Сторощук.

Деклямація — Тарас Монастирський.

"Встає хмара", мужеський квартет студентів — Зенон Ременда, Василь Пилипів, Богдан Гуляк і Петро Юзик.

Запорожський герць, танок — Ярослав Дух, Тарас Монастирський, Григорій Гриців і Петро Юзик.

Слово до українських батьків — ректор Інституту, п. Н. Лабюк.

"Вилітали орли" — мішаний хор студенток-могилянок і студентів-каменярів.

"Ще не вмерла Україна" і "Гад Сейв да Квін".

Спів приготовляв і ним провадив диригент церковного хору, п. Ю. Ягодський.

Деклямації були приготовлені під доглядом пані К. Лабюк, танки вів студент, Тарас Монастирський, до танків приграваля оркестра під керівництвом Зенона Ременди і складалася вона з таких осіб: Зенон Ременда (скрипка), Одарка Дух (скрипка), Леся Новосад (скрипка), Зеня Білик (акордіон), Рома Стратійчук (піяно), песа була приготовлена за допомогою проф. І. Рудевського, за куртину відповідав і добре справувався студент Євген Вівчар.

Очевидно тому, що концерт давали студенти українського Інституту, що вони діти українських батьків, що концерт був приготовлений в рідній українській мові, що був він ріжноманітний і цікавий, простора заля національного дому була вся заповнена. Виконання точок публика приймала тепло, а подекуди, як танки, виступи тріо і квартету, гаряче й ентузіястично. Рясні й довгі оплески були заслуженою нагородою і щирою оцінкою праці молодих виконавців. Многолюдність, зацікавленість і увага присутних на кон-

церті показали нашій молоді, що наш загал цікавиться своєю молоддю, її працею і успіхами, одобрює їх і піддержує, і напевно молодь сприйняла це як заохоту до ще більшої активности в громадській культурно-освітній праці.

Ів. Рудевський.

УЧИТЕЛЬСЬКА СЕСІЯ

Наші учителі зійшлися,
Почали говорити,
Що будуть своїх будучих студентів,
Поза шкільне вчити.

Спитали перше Біблова,
Що буде викладати?
Він сказав, що буде
Вчив їх танцювати.

Тоді сказав Войціхівський,
Що це "таке-сяке",
А він буде вчити хлопців,
Як добре грати "гакі".

До того Апонюк відізвався:
"Я цього року багато дізнався,
То ж буду строго викладати
Ім українознавство!"

"Щодо таких витребеньків" —
Почав Козакевич казати, —
"Я буду своїх студентів
Вчити гармонійно співати."

"Все то дарма" — каже Юзик,
"Щоб ви не давали!
Буду вчити їх правилам,
Щоб Інститут знали!

Як є забава в Інституті,
Приходити мають всі,
А не як бувало з нами,
Що ходили на Евеню Джі."

IDEAL 'STUTE BOY

Hair	Nick Kozey
Eyes	Orest Aponiuk
Nose	Ivan Biblow
Smile	Phil Kotyk
Looks	Romko Sawanyk
Voice	Zane Remenda
Personality	Peter Yuzik
Brains	Lawrence Lozoway
Height	Taras Monastyrski
"Figure"	Zane Kotyk
Athlete	Herb Gabora
Dancing	James Ochitwa
Clothes	Ed. Yasinko
Humor	Fred Kozakewich
Courtesy	Peter Wojcichowsky
Musical Ability	Russel Duch
Roman Hands	Edward Zedrayko

Sent in by the Girls.

IDEAL 'STUTE GIRL

Hair	Ann Panchuk
Eyes	Dorothy Duch
Nose	Lenore Demyon
Smile	Agnes Panchyshen
Looks	Zane Belyk
Voice	Rosemarie Werezak
Personality	Audrey Remenda
Brains	Sylvia Raycheba
Height	Iris Pipchuk
"Physique"	Zinnia Nychyk
Athlete	Sylvia Gorchynski
Dancing	Mary Krawchuk
Clothes	Sylvia Panchuk
Shyness	Mary Biegun
Courtesy	Emily Koropatniski
Musical Ability	Lesia Novosad
Giggles	Roma Stratychuk
"All"	? ? ? ?

Sent in by "Men".

МОГИЛЯНКИ-БУРСАЧКИ

Уже й другий рік нашого перебування в Інституті минає, як той вихор в степу і приходить час знову поділитися з читачами про наше дівоче життя.

Кожна студентка, що перебуває в Інституті ім. П. Могили, належить до кружка "Могилянок". Тому, що кожного року прибувають до Інституту все нові дівчата, то й кружок розростається. Роля кружка дуже важна, бо в кружку дівчата призвичаюються до форм громадської і суспільної праці, навчаються своєї рідної української мови, проходять курс вишиття, українських танків, побирають науку співу тощо. У кружку дівчата ближче знайомляться між собою, заприязнюються і призвичаюються до товариських способів життя, обмінюючися своїми думками і досвідом одні з одними. Усе це досягається в нашому кружку і тому "Могилянки" поволі стають кращими студентками з розважними поглядами на свою будучність. Від цього користають не лише студентки, а також і Канада і наш український народ. Тому нам, дівчатам, необхідно, якнайактивніше підтримувати працю нашого кружка "Могилянок", не відпекуватися від обовязків, а сумлінно і активно виконувати все, що поручає управа кружка. Коли ми обєднаємося своїми думками, товариським життям, працюватимемо для однієї мети, тоді ми багато досягнемо і будемо відчувати гордість і за себе, і за своїх батьків, і за наш кружок, і за Інститут.

Савеля Войціховська.

ЦЬОГОРІЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ МОГИЛЯНОК

Ось знову рік майже добігає кінця нашого перебування в Інституті та при роботі в Товаристві "Могилянок". Можна вважати, що рік "Могилянок" був успішний.

Засідання нашого кружка відбувалися щодругої неділі по обіді. На одно з цих засідань була запрошена пані Р. Драган, голова Музейного Комітету, яка розповіла нам цікаві речі про роботу нашого музею та показала нам різні вишивки і строї, що є в Музеї. На другому засіданні була в нас дорогою гостею пані М. Ткачук, яка звернулася до "Могилянок" з захоплюючою промовою на тему "Користь інститутського життя". Кожного четверга, після вечері, ми проходили курс вишиття, яким провадила пані Лабюк. 12-го лютого ми влаштували забаву "сердець", на якій, між іншим, розіграно вишиті нами речі, які ми раніше виготовили, переводячи проект вишиття. На цій же забаві була вибрана наша королева, якою стала Савеля Райчиба, а на принцес були вибрані Геня Панчишин та Соня Ружецька. "Могилянки" все брали активну участь у житті Інституту і цим не тільки допомагали Інститутові, але й самі багато скористали. Вірю, що кожна наша бурсачка чується гордою і дуже щасливою, що має змогу перебувати в нашому Інституті і належати до Товариства "Могилянок". Для пані Лабюк складаємо щиру подяку за її допомогу в нашій праці.

Від себе і від усіх "Могилянок" бажаємо будучим "Могилянкам" ще ліпших успіхів і завзяття в організаційній нашій праці.

Зеновія Ничик.

СОЦІЯЛЬНА ДІЯЛЬНІСТЬ В ІНСТИТУТІ ЗА 1954-55 РІК

Прийшла осінь і знову повно студентів і студенток в нашому Інституті ім. П. Могили. Повно їх тому, що прийшли й приїхали вони сюди продовжувати чи починати науку в школах, на ріжних курсах, на Університеті і разом з тим відновити свою працю при Інституті. Університетники прибули до Інституту найпізніше і власне тільки з їх приходом широко розгорнулося студентсько-громадське життя в Інституті.

Дуже памятним днем в Інституті був день 2-го жовтня, на який заповіджено церемонію "введення" для тих студентів, які прибули до Інституту оце лише перший рік. Для новаків день почався дуже рано (близько 5.30), повний для них клопотів і обслуги своїх "сеньорів". День минув скоро і наближався час страшного "млина". Але минуло й це і "сеньори" влаштували на честь новаків забаву, на якій ці останні прийняли присягу і таким чином стали правдивими бурсаками і бурсачками.

При кінці жовтня відбулися кампанії, і вибори заряду "Каменярів", головою якого став п. Петро Юзик.

30-го жовтня відбулася забава "Геловін". Забава випала дуже весело. Всі студенти і гості були в маскових костюмах. Закінчилася забава перекускою і спільним співом.

За доброю інститутською традицією 18-го січня в інститутській залі з прикрашеною ялинкою за довгими святочно прилагодженими столами, відбулася спільна Свята Вечеря. При вечері промовляла до присутних пані М. Ткачук про значіння Свят-Вечері та показавши красу українських звичаїв, закликала дотримувати їх. Після вечері загостив до залі св. Николай з дарунками, якими щедро обдарував присутних. Вечер закінчився колядуванням — група дівчат відвідала кожну кімнату на половині хлопячій, а група хлопців колядувала в кожній кімнаті дівчат.

Незадовго по Різдвяних святах відбулися знову кампанії і вибори нового заряду "Каменярів" на другу половину року. Головою став п. Степан Франко.

12-го лютого "Могилянки" влаштували забаву "сердець". Заля була дуже гарно і відповідно прикрашена. Господинею вечора була Рома Стратійчук. На забаві були призначені королева і принцеси. Королевою стала Савеля Райчиба і її урочисто укоронував п. Лабюк, ректор Інституту. Принцесами були — Соня Ружецька і Геня Панчишин. Вечір закінчився смачною перекускою, яку влаштували "Могилянки".

На честь абсольвентів 26-го лютого відбувся в Інституті бенкет. Під час бенкету промовляли проф. А. Михайленко та проф. Дм. Максимюк, голова Дирекції Інституту. По бенкеті відбулася забава, остання в цьому році в нашому Інституті.

Не обминали студенти і студентки і організаційної роботи. Через кожну неділю відбувалися раз збори "Могиляночок", а раз збори "Каменярів" і так через увесь рік. Відбувалися курси української мови, релігії, вишиття, танків тощо.

Наш рік проминув скоро і ті студенти, що на початку року були новаками, уже тепер, за допомогою старших, призвичаїлися до життя в Інституті.

Віримо, що цей рік залишиться на все в спогадах наших бурсаків і бурсачок як членів "Каменярів" і "Могилянок".

Зеновія Ничик і
Савеля Войціхівська.

УКРАЇНСЬКІ ТАНКИ В ІНСТИТУТІ

В Інституті ім. П. Могили в Саскатуні, поза всяку іншу працю, студенти віддавали певний час і увагу на вивчення українських танків, які були ними дуже улюблені і з великою охотою вивчалися.

Кожного року в Інституті знаходився кваліфікований інструктор українських танків, який уважно і пильно провадив систематично свою працю з студентами і студентками.

У цьому році інструктором був п. Тарас Монастирський. Кожної неділі, після вечері, до просторої їдальні Інституту сходилися студенти і студентки, що побирали лекції танків, і поступали в повну розпорядимість на цілу годину до п. Монастирського в науку. Хоч інколи Монастирський покрикував, ногами притупував, руками широко розмахував, викладаючи свої лекції танків і показуючи, що "оце має бути ось так, а не так", бурсаки й бурсачки з охотою приходили на ці лекції і з кротістю, великою терпеливістю приймали всі завваги, вказівки і поправлення.

Як тільки розпочиналася проба танків, то аж на третій підлозі все було чути накази інструктора: "Ану всі в кружок. Прошу вважати — починаємо ось так...", або "Сторощук, бійся Бога, як ти робиш? Раз і два, раз і два!... Соня, Соня... вище, вище до гори!..." І хоч ці наказуючі окрики видавалися наче суворими, та до них скоро всі призвичаїлися і наука пішла рівно, приємно на повне вдоволення тих, що вчилися і того, що вчив... А студенти таки дійсно добре навчилися в цьому році танків, бо мали аж два відповідальних виступи: перший на концерті з нагоди провінціяльного зїзду СУС в Саскатуні, а другий на концерті, що його влаштували студенти, як завершення своєї цілорічної праці. На обидвох цих концертах відтанцювали студенти і студентки добре, можна сказати — майстерно.

Вірю, що навчившись українських танків, наші бурсаки й бурсачки не тільки будуть самі користати з них, а ще й других навчать цього прекрасного українського мистецтва.

Тарас Монастирський, інструктор.

Библов: — Хто мою файку зломав?
Козакевич: — Було душно, а це вікно так тісно заклеїлось!!

1. Хрін і мука. 2. Вода? 3. Господарі. 4. Уведення. 5. Голосування. 6. Весілля. 7. Присяга? 8. Комедіян.

Заощадив.

Сохацький до Томащука: — А що казала Руті, коли ти вчора вернув додому пізно вночі по бійці?

Томащук: — Нічого; а ці два зуби на переді, то я й так мав з ними йти до дентиста.

Знає Біблію.

Отець: — Івасю, скажи мені, що було по Великому Потопі?

Івась: — Болото, прошу отця.

— Чи приємно ходити до школи, Івасю?

— О, так, приємно дуже. Приємно також і вертати домів. Одне тільки сидження в лавці цілий день нудне.

— Анасий, яких ви політичних поглядів?

— То залежить, пане Гуляк, від того з ким маю до діла.

1. Помічники. 2. Колядники. 3. Інженери. 4. Королева. 5. Коронація. 6. Будучий король. 7. Спорт. 8. А то куди? 9. Малярі. 10. Різдво. 11. По роботі.

Габора: — Де твій "вотер пистал"?

Ткач.: — Пан Лабюк взяв, і ще до того пять долярів кавції пропало, бо я замочив Духову кімнату.

І так бувае.

Бувають такі люди, які не мали б зовсім нічого, коли б не мали довгів.

АБСОЛЬВЕНТИ

СТЕПАН ФРАНКО, B.E.

Степан Франко, B.E.

Народився в Тіодор, Саск. Публичну школу кінчав у Паплар Лиф, а вищу в Тіодор. По закінченні вищої школи один рік працював в Вийборн, а потім прибув до Саскатуну і почав науку в інженерстві. Увесь час перебуває в Інституті ім. П. Могили. За 4 роки свого тут перебування багато причинився до піднесення роботи "Каменярів". У цім році був головою "Каменярів". Був також активний член СУМК При Університеті брав активну участь у студентському кружку "Алфа-Омега". Батьки Степана усе дбали, щоб син їх виріс не тільки добрим канадійцем, але й свідомим українцем. Наука батьків не пішла марно і, можна з певністю ствердити, що Степан ніде і ніколи не цурається ні свого українського походження, ані своєї української мови. Він завжди зберігає українські звичаї.

Цікаво, що Степан усе своє життя провадить упляновано і впорядковано. Кімната його в найліпшому порядкові, завжди причепурена і чистенька. На все він має певний час і студенти в тому переконалися, бачучи, як він щовечора в точно визначену годину йде з Інституту на каву з Р. С. Упорядкувати так своє життя, уплянувати його і то за дуже короткий час знайомства з Р.С. (7 міс.), потребує великого хисту і вміння у доброму плянуванні.

Інститут і Студентство покладають великі надії на Франка і глибоко вірять, що де б він не був, він завжди лишить по собі добрі приклади, гідні наслідування.

Бажаємо Степанові Франкові найкращих успіхів у будучій праці.

Апонюк: — Але я маю багато вчитися нині! А ти куди йдеш, Козакевич?
Козакевич: — Та до тих гарних учительок на Евеню Ей.
Апонюк: — Маєш може чисту сорочку ?

Войціхівський: — Де йдеш, Юзик?
Юзик: — З Котиками битися! Мяв! Мяв! рррххх!!!хх!!

ЛАВРЕНТІЙ ЛОЗОВИЙ, B. Comm.

Лаврентій Лозовий, B. Comm.

Лаврентій народився 1934 р. в околиці Мекрорі, Саск. До публичної і вищої школи учащав в містечку Келегар. Як скінчив 12 клясу, прибув до Саскатуну і при університеті брав "Комерс". В Інституті перебував три роки і все брав діяльну участь в комітетах "Каменярів". Був діяльним і в студентськім кружку "Альфа-Омега" при університеті. Думає скоро йти на працю, а може ще й далі продовжуватиме науку. Бажаємо йому добрих успіхів.

ЗОРЯ ОРТИНСЬКА, B.S.P.

Зоря Ортинська, B.S.P.

Зоря походить з Канори, Саск., і цього року кінчить чотиролітний курс в "Фармесі" при Саскачеванськім Університеті. Зоря перебула чотири роки в Інституті, і через ці роки брала участь в організаціях "Каменярі" і "Могилянки". Три роки тому вона була секретаркою "Каменярів", а минулого року вона була на дебатовім штабі.

Цього року вона була вибрана "Фармесі Квін" при Університеті. Вона також належить до "Альфа-Омега" і минулого року вона була секретаркою цієї організації.

Вона має багато інтересів і поза свої студії, бо цього року вона дістала "даймонд", щоб украсити свою руку.

Ми надальше сподіємось від Зорі успішного поступу в її приватнім заняттю, як рівночасно і на громадськім полі. Гратулюємо тобі, Зорю, за твій дотеперішний успіх, і бажаємо тобі щасливої будуччини!

Студенти університету

Евген Вівчар — походить з Горлиц, Саск. Він бере другий рік інженерства. Цього року був начальником спортового комітету.
"Екскюз мі, а я буду ін Инглиш говорити".

Ярослав Боднарчук — походить з Бруксбі. Це був його четвертий рік в Інституті. Увесь час брав велику участь в організації "Каменярі".

Вінтоник — походить з Ґудів і бере перший рік університету. Пізно до нас прийшла, але вже поступила багато дальше соціяльно, як решта нас дівчат. Усе каже: "Донт так смарт".

Войціхівська Савеля — це є третій рік для Савелі в Інституті. Вона бере другий рік "Едюкейшон" при університеті. Савеля — голова "Могилянок" і бере активну участь у студентських справах. Вона ще дістане сиве волосся, бо дуже журиться.

Савеля Ґорчинська — тепер походить з Канори і бере перший рік "норсинг". Усе весело співає і багато думає про всіх і про все. Ми знаємо, що Савеля далеко зайде в цім нещаснім світі.

Григорій Глек — походить з Енгелфелд, Саск., і бере другий рік інженерства. Він є найсильніший в Інституті, але кожній дівчині піддасться.

Леся Дух — ця жвава і весела студентка походить з Принс Алберт і бере другий рік "фармасі". З нами довго не була, але ми її скоро не забудемо.

Одарка Дух - бере другий рік університету. Думає, що наші студенти є дуже здорові і не дають їй нагоди практикувати того, що її вчать. Вона є дуже добра сусідка, бо її ніколи нема дома.

Едвард Задерайко — походить з Канори, Саск. Це є його перший рік у бурсі і каже, що дуже полюбив життя в Інституті. Каже, що як прийде тут на другий рік, то зробить Інститут "мадири".

Павло Кіцан — приїхав до нас з Тіодор, Саск. Це є його другий рік тут у бурсі і на університеті. Його мотто: "Вчися поки молодий, щоб на старість знав, який ти дурний".

Евген Кіндрачук — з Кадворт, Саск., бере перший рік інженерства. Має дуже гарний характер. Любить науку більше, ніж дівчат, а себто одну дівчину???

Никола Козій — походить з Габард. Це є його другий рік в Інституті. Він є нашим фотографом. Його дівчата дуже люблять, бо має дуже гарне чорняве волосся і гарні "бов тайз".

Тарас Монастирський — походить з Вінніпегу, Ман. В Інституті він вчить студентів українських танків, і дуже любить кричати на Сторощука при танках. При університеті він бере перший рік інженерства.

Яким Охітва — походить з Мікадо і це його перший рік в Інституті. Він дуже вміє танцювати модерні танці і за те його всі дівчата люблять.

Зенон Ременда — родився в Овкборн, Ман. Він бере третій рік фармацевтики. Цього року він лишив хлопців і прилучився до хлопів.

Іван Сирник — походить з Редвотер, Алта. При університеті бере курс інженерства. Поза наукою телефонує до "Сіті Гаспитал".

Богдан Скоробогач — походить з Ґудів, Саск., і бере перший рік інженерства. Він є низький, але за то багато їсть. Він любить їсти ковбасу і грати "пінґ-понґ".

Рудоль Сафронюк — походить з Вайт Факс. Це є його перший рік в Інституті. Він є дуже поважний, тихий і любить їсти бараболі. Замість іти на шов з дівчиною, то він сидить вдома і вчиться.

Орест Сохацький — походить з Норт Бетлфорд, і бере третій рік інженерства. Каже, що на другий рік перебере "Товні Ґом Перманент Кампені". Його мотто — "Пиймо, їжмо, браття, тут — бо на небі не дадуть".

Рома Стратійчук — Рома прийшла до Інституту цього року з Канори. Вона бере перший курс "Едюкейшон", але дуже інтересується інженерними справами. Є добра членкиня "Могилянок" і "Каменярів".

В. Томащук — походить з Мічам і бере третій рік інженерства. Він каже, як хто має проблеми з любовю, то нехай подається до нього.

Анасій Чорнейко — походить з Арран, Саск., бере курс права при університеті. Його амбіція є — виграти хоч одну дебату з другими адвокатами.

Омелян Ясінко — походить з Йорктону, бере перший рік інженерства. Його фільозофія — доки є дівчата, доти є радість і надія. Цього року він був начальником спортового комітету.

Богдан Ґуляк — походить з Райн і також бере другий рік права. Його мрія стати "Діфенбейкером", або генералом при армії.

Василь Пилипів — походить з Габбард і бере другий рік права. Має знаменитий талант до співу, є улюблений всіма студентами — а найбільше дівчатами.

Учительський семинар

Орест Апонюк — походить з Вакав. Цікавиться всіма функціями при Інституті і поза Інститутом. Кожної суботи іде до 121 — 29 стріт. Його мотто — "Дир вил бі е дженерал бакінг ап".

Іван Библов — походить з Бюкенен. В Інституті перший рік. Чи він дівчатам, чи дівчата йому, але хтось комусь там не дає спокою. Іван "найбільший" з хлопців в Інституті. Тому, коли впало 6 цалів снігу, то всі дуже журилися, чи зайде Іван до школи. Не раз спав пришитий до свого ліжка.

Петро Войціхівський — походить з Єлов Крік. Бере курс педагогії. Дуже закоханий у "спортс" і говорить, що всі грачі гакі повинні зїдати щоденно одну хлібину. Його мотто: "Ю донт нов фандаменталз".

Теодор Козакевич — походить з Норт Бетлфорд. Це є його перший рік в Інституті. Каже нам, що добре не може вчитися. Ми думаємо, що причина на це є, що він все думає про одну дівчину в учительськім Семінарі.

Леся Новосад. — Принс Альберт загубив, а ми здибали цю студентку. Ми її послали до учительського семінару, бо знаємо, що буде здібною учителькою.

Петро Юзик — походить з Альвени. В Інституті другий рік. Бере велику участь у громадському житті Інституту і поза Інститутом. Був головою "Каменярів" у першій половині цього року. Чомусь має великі клопоти з дівчатами, бо він їм є "да грийт касинова". На другий рік їде до Вестмінстер, бо вірить, що повітря там буде далеко краще для його здоров'я.

XII кляса

Розмарія Вережак — бере дванадцяту клясу в Нютані. Ми її бачимо більше на долині, ніж на горі... Може воно на долині тепліше? Розуміємо, що на другий рік думає йти до університету.

Ярослав Дух — походить з Смокі Ридж. В Інституті оце 4-ий рік. Пильно вчиться й чемно поводиться з учителями. Любить співати "ковбой сангз", а особливо грати на гітарі. Він — головний "сайнтист" при Інституті і має свою лябораторію в 12-ій кімнаті.

Ярослав Іванишин — походить з Медов Лейк. Бере 12 клясу. Він дуже тихий і студенти його дуже поважають. Каже нам, що колись буде нашим учителем.

Емілія Коропатницька — походить з Шіго і бере дванадцяту клясу в "Тек". Її багато не чути, але... "тиха вода — береги рве!"

Зенон Котик — походить, як і його брат, з Мікадо. В Інституті перший рік. З моментом прибуття до Інституту кошт молока в Інституті дуже піднісся. Його мотто: "Роби другим те, що вони тобі роблять!..." От тому він не раз спав на мокрому матраці.

Пилип Котик — походить з Мікадо. Бере 12 клясу. Брат Зенона. Скаржиться, що не може добре спати, бо індіяни перебивають йому сон. Належить до добрих акторів і здібний до українських танків.

Мирослав Парфенюк — походить з Гудів. Бере 12 клясу. Майже щовечора о 11 год. телефонує до якоїсь дівчини. Нам виглядає, що там справа поважна... Бере участь у хорі церковнім і інститутськім. Він є членом СУМК. Його мотто: "Тексі, пліз!" Мріє записатися на слідуючий рік до летунів.

XI кляса

Зеня Білик — бере одинадцяту клясу і також курс торговлі. Каже, що хоче бути приватною секретаркою на рік. Писарка "Каменярів" на другу частину цього року.

Леонора Деміон — також походить з Ню Вестмінстер, Б. К. і бере одинадцяту клясу. Любить високих, модерних танцюристів. "А чому так, Леоноро?"

Марія Кравчук — походить з Ню Вестмінстер, Бритиш Коломбія, бере одинадцяту клясу. Каже, щоб мати більше танців в Інституті, бо дуже любить гуляти "польку".

Соня Ружецька — це її перший рік в Інституті. Бере одинадцяту клясу. Соня дуже добра членка "Каменярів" і добре кооперує з нашим головою... не знати чого?...

X клясa

Маруся Бігун — бере десяту клясу в Нютана. Кожного вечора каже, що завтра йде на "дает" — не знати, на котрий завтра?

Володимир Ткач — походить з Монтреалу. Бере 10 клясу. Хоче бути славним співаком і заступити Меріо Ланза, а тим часом у мешканців Інституту лопаються вуха від його диких співів. Любить грати галф і їсти грисік, але заміняв би все на пироги.

Савеля Райчиба — походить з Прілейт і бере десяту клясу. Вона є наша піяністка, як також — королева і любить королів усяких...

Одарка Ременда — бере десяту клясу і походить з Лак ди Банні, Манітоба. Вона добре пописується в школі. В Інституті є наша співачка і також може нас поінформувати провсякі діяння...

Іван Сторощук — походить з Кадворт. Бере 10 клясу в Текникал Скул. Записався до Канадійської Армії і ручить, що при нагоді буде боронити нас до загину. Тому, що в нього виявляється вже звичка до військового життя, він кожного ранку переглядає кожну кімнату.

Орися Піпчак — маленька Орися вже є в десятій клясі. Її амбіція є бути другою Джийн Расил. Усі чують її веселість...

Ігор Габора — походить з Мікадо. Він вислужив пів року славним генералом "сервінг каміті". Його амбіція - бути фотографом. Хвалиться, що його кімната найтепліша в Інституті.

Гриць Гриців - походить з околиці Вонда. Він при Інституті вчить українську граматику, і також провідник відділу СУМК. Він має гару, але нею мало їздить, бо йогу "дженерейтор" все хтось краде від гари.

Савеля Панчук — сестра Анни, але багато не знають, що їх є двоє — ми знаємо ліпше. Вона також хоче бути "гейрдресеркою".

Анна Панчук - походить з Гронлид і бере перукарство ("гейрдресер"). Можна це пізнати, бо все має інакше волосся.

Зеновія Ничик – походить з Витків. Увесь день працює в склепі, а увечорі — Бог її знає! Вона є улюблена всіма студентками. Була секретаркою "Каменярів" у першій половині цього року.

Геня Панчишин — наша маленька, чорненька походить з Гронлид і бере курс торговлі в "Еленз Бизнес Скул". Знаємо, що Геня буде свою роботу успішно виконувати.

Марія Савчук походить з Вадіни і тепер працює в офісі. Гарно на радіо грає. Каже нам, що в її кімнаті все — дуже тихо, а тому вона не може спати.

Гледис Филипчук — походить з Йорктону і вчиться на кравчиню. Видно, що вже навчилася, бо завжди-обложена шиттям. Вона також навчилася грати на радіо.

СТАТУТ СТУДЕНТСЬКОГО КРУЖКА

при

ІНСТИТУТІ ІМ. ПЕТРА МОГИЛИ В САСКАТУНІ

I. НАЗВА: "Каменярі".
II. ГАСЛО: Лупаймо скалу!
III. ЦІЛЬ: Піднесення патріотичного духа й поширення українознавства між студентами.

IV. СПОСІБ:
- А. Через піддержування цілей Інституту ім. П. Могили.
- Б. Через видавання річника "Каменярі" і заохочування студентів до літературної праці.
- В. Через заряджування відчитів, дебат, концертів і товариських забав.

V. ЧЛЕНСТВО:
- А. **Членами Кружка стають слідуючі:**
  1. Всі питомці Інституту ім. П. Могили.
  2. Українські студенти поза Інститутом, які одержать рекомендацію від одного члена й Почесного Голови, як також потвердження Голови Кружка.
- Б. **Членська вкладка:** в кожному шкільному році члени встановляють суму вкладки, яка буде обовязуюча в в наступному шкільному році.
- В. **Права Членів:**
  1. Учащати на збори Кружка.
  2. Дискусувати й голосувати на зборах.
  3. Бути вибраним до Управи Кружка.
- Г. **Втрата членських прав:** загальні збори можуть виключити члена, який діє на шкоду Кружка.

VI. УПРАВА:
- 3. **Склад:**
  - 1. **Почесний Голова.**
  - 2. **Заряд:**
    - а. Голова.
    - б. Заступник Голови.
    - в. Писар.
    - г. Заступник Писаря.
    - г. Скарбник.
    - д. Начальники комітетів, як подані в V-13 — 3.
  - 3. **Стійні Комітети:**
    - а. Редакційний — з пятьох членів.
    - б. Програмовий і забавовий — з пятьох членів.
    - в. Фотографічний — з пятьох членів.
    - г. Дебатовий — з трьох членів.
    - ґ. Спортовий — з трьох членів.

  - 4. **Тимчасові Комітети.**
  - 5. **Контрольна Комісія** — з трьох членів.
  - 6. **Господарі** — з сімох членів.
  - 7. **Провідник Кличу.**
  - 8. **Пяніст(-ка).**
  - 9. **Історик.**
- Б. **Існування:**
  1. Всі частини управи, крім дебатового і фотографічного комітетів, та посада скарбника й історика вибирається два рази в шкільному році.
  2. Дебатовий, редакційний й фотографічний комітети вибираються на цілий шкільний рік.
  3. Шкільний рік приблизно рівняється університетському шкільному рокові.
  4. При кінці шкільного року, чотирьох присутних членів Заряду, за потвердженням Почесного Голови, можуть розпоряджувати оставшими фондами Кружка.

VII. ВИБОРИ:
- А. **Номінації:**
  1. Кандидати до заряду номінується подвійним способом:
     а. Номінаційна Комісія, яку назначить Ректор Інституту, представить листу кандидатів на кожну нову позицію заряду. Ліста кандидатів буде представлена не менше як пять днів перед голосуванням.
     б. Додаткові кандидати на позиції Заряду будуть приняті до номінаційної листи тільки за підписом сімох членів і за представленням їх імен перед Номінаційною Комісією, не менше як три дні перед голосуванням.
  2. Кандидати на позиції в Управі (не до Заряду), вибір яких рішиться голосуванням, номінуються членами на виборчих зборах.
- Б. **Голосування:**
  1. Слідуючі частини Управи вибирається голосуванням:
     а. Почесний Голова.
     б. Заряд.
     в. Господарі.
     г. Контрольна Комісія.
     ґ. Провідник Кличу.
  2. На вибір Заряду голосування буде тайне. Номінаційна Комісія назначить одну особу, яка буде відповідальна за перепровадження тайного голосування.
- В. **Назначення:**
  По голосуванню новий Заряд назначить слідуючих:
  1. Решту членів комітетів.

2. Тимчасові комітети, коли їх потрібно.
3. Історика.
4. Піяніста(ку).

VIII. ОБОВЯЗКИ:

А. **Почесний Голова** — сповняє ролю дорадника Заряду й суггестує пляни праці на шкільний рік.

Б. **Заряд:**

1. **Голова** — є предсідником на Виборних і Надзвичайних зборах Кружка та на зборах Заряду; дбає про розвій Кружка та надає загальний напрям його діяльности.
2. **Заступник Голови** — займає місце Голови в його відсутности.
3. **Писар(ка)** — веде протокольні книги та провадить кореспонденцію Кружка.
4. **Заступник писаря(ки)** — займає місце писаря(ки) в разі його (її) відсутности.
5. **Скарбник** — провадить фінансові книги та дає зборам звіт фінансового стану Кружка.
6. **Начальники Комітетів** — є відповідальні за працю своїх комітетів.

В. **Стійні Комітети:**

1. **Редакційний** — займається виданням річника "Каменярі" та студентського провідника, які мають бути видані до кінця шкільного року.
2. **Програмовий** — заряджує програми на всі сходини Кружка.
3. **Фотографічний** — займається збиранням знимок зі студентського життя й вироблення гуртової знимки питомців Інституту.
4. **Забавовий** — заряджує всі Забави Кружка.
5. **Спортовий** — займається спортовими потребами Кружка.

Г. **Тимчасові Комітети** — виконують надзвичайні потреби кружка.

Ґ. **Контрольна Комісія** — провірює приходи й розходи Кружка та піддержує внесок скарбника на прийняття фінансового звіту.

Д. **Господарі** — займаються розміщенням меблів для потреб Кружка.

Е. **Провідник Клячу** — проводить Бурсацький Клич при кінці сходин Кружка.

Є. **Піяніст(ка)** — акомпаніює до національних гимнів при отворенні й закінченні зборів.

Ж. **Історик** — слідить за діяльністю Кружка і що пів року рекордує її в книжці призначеній для тієї цілі.

IX. ЗБОРИ:

А. **Виборні:**

1. Відбуваються два рази в шкільному році.
2. Перші виборні збори відбуваються не пізніше, як в другій неділі в жовтні; другі виборні збори не пізніше, як в третій неділі в січні.
3. На виборних зборах:
   а. Всі члени нової Управи будуть проголошені.
   б. Цей статут буде прочитаний.

Б. **Загальні:**

1. **Звичайні** — як за часто звичайні збори будуть відбуватися, рішають члени.
2. **Надзвичайні** — скликає Голова за:
   а. порадою Заряду.
   б. домаганням пятої частини членів.

В. **Заряду:**

1. Скликає Голова Кружка.
2. Включає Голову й не менше шістьох інших членів Заряду.
3. Заряд відповідальний за рішення на цих зборах перед загальними зборами.

Г. **Комітетів:**

1. Скликає начальників комітетів.
2. Включає начальника й більшість назначених членів комітету.
3. Комітет відповідальний за свої рішення перед Зарядом.

Ґ. **Мова** — Всі збори будуть перепроваджуватися в українській мові.

X. ЗМІНИ І ПРИЙНЯТТЯ СТАТУТУ:

А. Параграфи I, IX - Ґ, і X - А не можуть бути змінені.

Б. Інші параграфи цього статуту можуть бути відкинені, доложені, змінені вповні або частинно тільки за внеском члена Заряду та за згодою більшости членів на двох загальних зборах.

Б. Цей статут увійшов в життя 1-го січня, 1947 року.

Козій: — Що це так смердить?
Дух: — Це мій експеримент не вдався, і щось вибухло.

Ґабора: — Де твої "кемистрі новтс"?
Іванишин: — Поплили десь там по коридарі.

IT PAYS TO ADVERTISE...

- Your advertising staff spent considerable time in soliciting ads from the business firms and professionalists of Saskatoon. Some of these had been inserting ads in our Year Book before — some had not been contacted in this matter.

- We are very pleased to be able to present quite a number of new advertisers. On behalf of the old and new subscribers, may we suggest that when you shop, be sure to patronize those who have advertized in our Year Book.

ПІДДЕРЖУЙТЕ

Укр. Інститут ім. П. Могили в Саскатуні

Котрий дбає про моральне і культурне виховання дорученої йому молоді, і тим підготовляє її на свідомих і примірних громадян цього краю.

Вписуйтеся на виклади української граматики в Інституті (кредитований предмет у Вищій Школі).

Замовляйте підручники

ЧИТАНКА МАРУСЯ
— і —
ЮВІЛЕЙНУ КНИГУ ІНСТИТУТУ

Пишіть до:

THE P. MOHYLA UKRAINIAN INSTITUTE

Cor. Main St. & Victoria Ave.

SASKATOON, SASK.

Проф. Д. Максимюк,
Голова Дирекції.

Н. Лабюк,
Ректор.

DRS. SAVISKY AND TOWELL

PHYSICIANS AND SURGEONS

MEDICAL AND DENTAL CLINIC

60 — 12th St. E., PRINCE ALBERT

Phone 2655

M. F. Savisky, B.Sc., M.D. Resid. 2656

H. V. Towell, C.M., M.D. Resid. 6227

ДРУКАРНЯ „УКРАЇНСЬКОГО ГОЛОСУ"
ДЛЯ ВАШИХ УСЛУГ

Друкарня „Українського Голосу" виконує всякі друкарські роботи для потреб:
ОРГАНІЗАЦІЙНИХ - БИЗНЕСОВИХ - ОСОБИСТИХ.

Д Р У К У Є М О:

Книжки — Членські Книжечки — Статути — Афіші
Реклямові Картони — Летючки — Базарові
Тикети — Тикети Вступу — Наголовні
Листи — Бизнесові Картки —
Коверти — І все, що входить
в обсяг друкарської техніки

ЗАМОВЛЯЙТЕ ДРУКАРСЬКІ РОБОТИ В ДРУКАРНІ „УКРАЇНСЬКОГО ГОЛОСУ"

Виконуємо роботу солідно, обслуговуємо скоро в цінах уміркованих. Підтримуючи друкарню „Українського Голосу" — підтримуєте видавництво „Українського Голосу" і його велику роботу.

Пишіть або зайдіть на адресу:

UKRAINIAN VOICE
210—216 Dufferin Ave.
P.O. Box 3626, Sta. B. Winnipeg 4, Man.

GIBSON PHOTOS

PORTRAITS — CAMERAS — FILMS

PHOTOGRAPHIC SUPPLIES

Phone 97538 650 *Broadway*

SASKATOON, SASK.

COMPLIMENTS of

DR. M. S. SLOBODZIAN

PHYSICIAN and SURGEON

SASKATOON, SASK.

PAUL'S MUSIC & BOOK STORE

FOR ALL YOUR

School Supplies, Stationery and Musical Instruments at reasonable prices.

306 — 20*th Street West* *PHONE* 6072

SASKATOON, SASK. *P. Tkachuk*, Proprietor.

DR. M. H. BOYKOWICH

DENTAL SURGEON

— EVENINGS BY APPOINTMENTS —

403 *Canada Building* SASKATOON, SASK.

PHONES: Office 4774 Residence 91669

ELITE CAFE & BLUE ROOM

Blue Room for Banquets & Wedding Receptions

222—226 *2nd Ave. So.* SASKATOON, SASK.

MATHESON'S DRUG STORE

H. S. MATHESON
Chemist and Druggist

Drugs — Prescriptions — Toiletries — Medical Supplies
Soda Fountain — Confectionery — Magazines

Phone 91225

906 *Victoria Ave.*, SASKATOON, SASK.

GOOD WISHES

from

DR. G. E. DRAGAN

311 *Canada Building* ....Phone 28293

SASKATOON, SASKATCHEWAN.

COMPLIMENTS of

CLUB 400

Dancing, Pleasure, Banquets, Wedding Receptions
Fine Food at

MARI GOLD CAFE

Rates for reservation phone 4424.

BILL'S STORE

"It's a treat to fit the feet — we know how."

WE STOCK MEN'S AND BOYS' SHOES

EXPERT SHOE REPAIRING

726 *Broadway* *SASKATOON*

IT PAYS TO SHOP AT

EATON'S

T. EATON Co.

SASKATOON CANADA

BROTHERS BAKERY

John & Bert Pulles

Our bread and cakes are always the best . . .
And a treat any time.

912—20*th St. West* SASKATOON, SASK.

PHONE 7366

THE **BAY**

YOUR STORE OF VALUES

Hudson's Bay Company

PHONE 98744

BIRNIE'S CONFECTIONERY

Ice Cream — Soft Drinks — Candies, — Cigarettes
Cigars — Tobaccos — Magazines

910 *Victoria Ave.* SASKATOON, SASK.

HUNDREDS OF THOUSANDS SATISFIED CUSTOMERS

have been buying

BRANDRAM-HENDERSON'S

from

BIRNEY'S HARDWARE

during the past 30 *years.*

Ask for Color Cards
and the new booklet

"Color is the Key to Brighter Living"

BIRNEY'S HARDWARE

SASKATOON

CONGRATULATIONS to the GRADUATES from the

RED ROBIN CAFE & DEL

Ph. 91201 *Corner Broadway and Main.*

SASKATOON, SASK.

PHONE US!
27088
A safe seat in the middle of the Street
BLUE CAB TAXI
Day and Night Service — City and Country
115 — 20th Street West Saskatoon, Sask.

Phone 4244
CITY SERVICE
General Repairs B.A. Products
Open — 8 A.M. to 11 PM. — Midnight
B. Pidwerbesky, Owner 229 Avenue A. South SASKATOON

MUSIC & BOOK STORE
Mrs. J. Evanishen, prop.
MEADOW LAKE, SASK.

Best Wishes From
McCOOL and PROCIUK
BARRISTERS, SOLICITORS and NOTARIES
C. W. McCool, Q.C
A. W. Prociuk, B.A., LL.B.
806 Canada Bldg. SASKATOON, SASK.
PHONES 6118 — 6119

KYLE, FERGUSON & HNATYSHYN
Barristers, Solicitors, Notaries, Etc.
GEORGE A. FERGUSON, Q.C., LL.B.
JOHN HNATYSHYN, B.A., LL.B.
Phone 4261
214 *Priel Bldg., 21st St. East.* SASKATOON, SASK.

J. W. STECHISHIN, B.A., LL.B.
Barrister, Solicitor and Notary Public
Phone 25575
418 *Canada Bldg.* SASKATOON, SASK.

Compliments of
ADILMAN'S LTD.
126 Twentieth St. W.
SASKATOON, SASK.

ЗМІСТ

Стор.

"Каменярі" — Іван Франко 3
Редакторський штаб 4
Ректор і директори 5
Чи повинні ми вчитися по-українськи? — Н. Лабюк 6
Визов — проф. Дм. Максимюк 9
Студентство і світогляд — о. В. Слюзар 11
Важлива проблема — проф. І. Рудевський 12
Taras Shevchenko — Benny Gulak 14
Здійснився сон — Василь Пилипів 16
Українські Курси при Інституті ім. П. Могили — Гриць Гриців 18
Моя подорож із Саскатуну додому в Британ Колюмбії — Марія Кравчук 20
Золотий Ювілей Саскачевану — Соня Ружецька 20
Концерт силами українських студентів 21
Учительська сесія 24
Ideal 'Stute Boy 25
Ideal 'Stute Girl 25
Могилянки-бурсачки — Савеля Войціховська 26
Цьогорічна діяльність Могилянок — Зеновія Ничик ... 26
Соціяльна діяльність в Інституті за 1954-55 рік — Зеновія Ничик і Савеля Войціховська 27
Українські танки в Інституті — Тарас Монастирський 29
Фотографії 30
Фотографії 31
Абсольвенти 32
Студенти університету 34
Учительський семинар 40
Студенти вищої школи і інших курсів 41
Статут Студентського Кружка "Каменярі" 48
Оголошення 52

АВТОГРАФИ

КАМЕНЯРІ

MOHYLA INSTITUTE LIBRARY
1240 TEMPERANCE ST.
SASKATOON

1955-1956

MOHYLA INSTITUTE LIBRARY
1240 TEMPERANCE ST.
SASKATOON

78-711

ПРИСВЯТА

Присвячуємо цей річник тим піонерам, що сорок років тому пожертвували керівництво, час і працю на будування цього виховного Інституту.

Студенти Інституту ім. Петра Могили,
Саскатун, Саск.

Printed by
Trident Press Limited, Winnipeg, Man., Canada.

Іван Франко

КАМЕНЯРІ

(У р и в к и)

Я бачив дивний сон. Немов передо мною
Безмірна, пуста і дика площина,
А я прикований ланцом залізним, стою
Під височезною гранітною скалою,
А далі тисячі таких самих, як я.

У кожного в руках залізний молот,
І голос сильний нам згори мов грім гремить:
"Лупайте цю скалу! Нехай ні жар, ні холод
Не спинить вас! Зносіть і труд і спрагу й голод,
Бо вам призначено скалу оцю розбить."

І всі ми вірили, що своїми руками
Розібемо скалу, роздробимо граніт;
Що кровю власною і власними кістками
Твердий збудуємо гостинець і за нами
Прийде нове життя, добро нове у світ.

І так ми далі йдем в одну громаду скуті
Сильною думкою, а молоти в руках.
Нехай прокляті ми і світом позабуті
Ми ломимо скалу, рівняєм правді путі
А щастя всіх прийде по наших аж кістках.

СЛОВО ВІД РЕДАКЦІЇ

Редакторський штаб

Перший ряд: Волод. Чайка, редактор, Савела Райчиба, Алексій Чорнейко.
Другий ряд: Павло Кіцан, Микола Мосійчук.

1956 рік, це сорокові роковини від заснування Інституту ім. П. Могили. Наші батьки віддали багато свого часу, посвятили багато своєї енергії та вложили багато ініціятиви, щоб цей Інститут став дійсно великою українською інституцією.

Прийшов час до видання ще одного річника Каменярів цього Інституту. З приємністю видаємо цей річник і присвячуємо його тим, котрі Інститут збудували. Їх провід дав нам ідею, дав нам мету до життя.

Багато праці при виданні річника принимає ректор Інституту та інші досвідчені люди при Інституті.

Оцим складаємо сердечну подяку панству Лабюкам та проф. І. Рудевському за їх поміч. Дякуємо о. В. Слюзареві за релігійну опіку над студентами, та за допис до річника. Дякуємо проф. Д. Максимюкові, голові Дирекції Інституту, за успішне ведення Інституту в цьому році, та за доставлення дописі. Дякуємо всім іншим, котрі в якийбудь спосіб помагали нам.

Редакція.

Екзекутива Каменярів 1955.

Стоять зліва направо: Гордій Глек, начальник спортового комітету; Григорій Глек, касієр; панна Рута Климишин, начальниця дебатового комітету; Володимир Салишин, начальник фотографічного комітету; Володимир Чайка, редактор річника.

Сидять зліва направо: Одарка Ремінда, голова Могилянок і заступниця голови Каменярів; Павло Кіцан, голова Каменярів; Галя Саранчук, секретарка.

Екзекутива Каменярів 1956.

Стоять зліва направо: Григорій Гаєк, касієр; Володимир Чайка, редактор; Анисий Чорнейко, голова Каменярів; Володимир Салижин, начальник фотографічного і спортового комітетів.

Сидять зліва направо: Одарка Ременда, голова Могилянок і заступниця голови Каменярів; Рута Климишин, начальниця дебатового комітету; Геня Мартинюк, секретарка; Галя Сварничук, начальниця забавового комітету.

о. В. Слюзар,
капелян Каменярів.

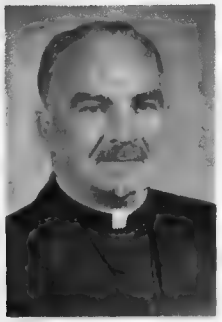

о. Прот. М. Тарновецький.

Проф. Д. Максимюк,
голова Дирекції Інституту.

Проф. І. Рудевський,

Пані К. Лабюк,
настоятелька над дівчатами і учителька граматики.

Н. Лабюк,
ректор і учитель граматики.

SASKATOON BUSINESS COLLEGE

Formerly

Success Secretarial College

Kempthorne Block — 157 Second Avenue South

SASKATOON & PRINCE ALBERT, SASK.

offers to young men & women high standard training and thoughtful guidance for varied careers in business.

Affiliated with the

Business Educators Assoc. of Canada

F. H. Chapman, B.A., Principal.

Phones 6333
22403

Н. Лабюк, ректор.

КАМЕНЯРІ І СОЮЗ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ КАНАДИ (СУМК)

В цьому році припадає 40-ліття існування Інституту ім. П. Могили в Саскатуні і 25-ліття існування організації Союзу Української Молоді Канади (СУМК). З нагоди свого 25-літнього існування, СУМК відзначає в цьому році срібний ювілей. А тому, що організація Каменярі при Інституті П. Могили мала дуже багато спільного з тим, що пізніше повстав СУМК, я хочу вказати на ті події з історією Каменярів.

Історія Каменярів починається з початком історії Інституту ім. П. Могили, а її виховавча ділянка праці ділиться на чотири фази, а саме, заснування організації "Каменярів" при Інституті, зорганізування Централі Українських Студентів, започаткування Департаменту Поширення Праці Інституту і зорганізування Союзу Української Молоді Канади (СУМК).

"Основні збори Кружка "Каменярі" відбулися 28-го жовтня, 1917 р. Збори відбулися у наймленім будинку Інституту при вулиці Ленсдавн. Були на зборах і студенти з міста Саскатуну". Одначе, до того часу вже були українські студенти в Саскатуні, бо ще 1913 р. Ці студенти часто сходилися до Квінс Готелю, де деякі з них мешкали, і там обговорювали громадські питання того часу. Ці неформальні сходини становили зародок організації української молоді на канадійській землі.

До року 1916 вже було в Саскатуні настільки українських студентів у Саскатуні, що стало можливим зорганізувати Український Студентський Кружок. Бракувало ще свого приміщення, цебто, свого власного дому. І так, того ж самого року, за ініціятивою тих же студентів скликано перший український з'їзд в Саскатуні, де і постановлено заснувати Український Інститут ім. П. Могили для приміщення в ньому українських учнів і студентів. Ціль Інституту була посилювати серед українців те народне освідомлення, котре вів безупинно ще від 1910 р. "Український Голос".

Український Студентський Кружок переіменовано на "Каменярі" 1917 р. Того ж року принято і статут "Каменярів". Ціль Каменярів була "Плекати любов і пошану до українського народу, мови, віри і звичаїв".

В короткім часі показалося, що хоч Каменярі робили добру роботу, то все ж таки це була робота для обмеженого числа учасників, цебто,.для студентів Інституту і міста Саскатуну. "Під впливом студентського кружка Каменярі та під впливами вихованків Інституту, що знаходились по ріжних місцях провінції, почався рух за студентськими організаціями". У 1924—1925 р. заснувався в Йорктоні студентський кружок, що мав на цілі провадити роботу подібну до тієї, що робилася в Інституті, навязуючи заразом ближчий контакт зо студентами в Саскатуні. Студенти в Саскатуні знову робили старання ввійти в ближчий контакт зо студентами Інституту ім. Мих. Грушевського в Едмонтоні та у Вінніпегу. Ці контакти дали змогу рік пізніше заснувати в Саскатуні першу Централю українських студентів в Канаді. Між її основниками були члени "Каменярів": О. Івах, М. Бойкович, М. Зюбрак, Іван Данильчук. Офіційність цього акту довершено на 11-ім з'їзді в Саскатуні, 1927 р. "Цей з'їзд... припоручив студентському кружкові Каменярі в Саскатуні ввійти в порозуміння з другими студентськими кружками в Канаді в цілі переведення в життя централізації всіх студентських кружків і такій Централі Українських Студентів СУС признав право репрезентації у своїй централі" (уривок з резолюції)).

"По заснуванню Централі Українських Студентів, Каменярі головно надавали напрям в роботі інших кружків і так того року було дійсно тісне порозуміння між ріжними студентськими кружками, в наслідок чого були дебати між студентами Саскатуну, Вінніпегу, Едмонтону, Йорктону і Канори".

З часом ця організація перестала проявляти явну діяльність, але вона не перестала існувати. Її діяльність відновлено 1954 р.

На 14-ім народнім з'їзді, котрий відбувся 1930-го року в Едмонтоні, п. Ю. Стечишин говорив на тему: "Опіка над студентами поза Інститутом". Подібне говорив на слідуючім з'їзді в Саскатуні п. Мих. Стечишин. Він сказав: "Треба поширити діяльність Інституту поза його рами, поза його мури, поза границі цього міста. Треба Інститутові простягнути свою українську руку до тисячів наших студентів, які учащають до вищих шкіл по менших центрах... В Інститутах виховується десятки нашої молоді, а поза Інститутом є сотки..." Бесідник, одначе, звернув увагу з'їздові, що Інститут робить все можливе в повищім напрямі, бо вже поробрані кроки, щоб отворити Департамент Поширення Праці Інституту. Так і зроблено. Департамент вислав весною 1932 року організатора, котрий відвідав майже кожне більше містечко, зорганізував у відділи понад триста студентів і поробив в них заряджения на українські лекції в таких місточках, де Інститут досі не мав ніякого впливу. На жаль, з причини поза контролею самого Департаменту, цей Департамент проіснував ледве три роки.

Лишилася ще одна частина української молоді, на котру покищо не звернено особливої уваги. Це були хлопці і дівчата по малих містечках і на фармах, котрі не ходили до вищих шкіл. Ще перед 1930-им роком цю справу обговорювано на з'їздах і Союз Українок Канади навіть був зорганізував кілька відділів дівчат. Та успіху значного не було. У 1929 р. надруковано було статут для "Орлів і Орлят", як тоді їх називали, але і цим справу не наладнано. Показалося, що конечно треба мати людину, котра своїм організаційним хистом та переняттям до справи промовила б до молодечих сердець.

В 1931 році ректор Інституту П. Могили, п. Ю. Стечишин, познайомився з п. Григорієм Тижуком. Пан Тижук був молодий іміграят з України. Він виявив заінтересования в організації молоді, і п. Стечишин забрав його з собою до Саскатуну. Пан Тижук рік перед тим учив українську школу в Принс Альберт і зорганізував був там гурток молоді, як рівнож і в сусідній околиці Гонеймун.

Пан Тижук з самих початків виказав успіх у своїй праці. До кінця 1931 року він зорганізував 8 відділів. На з'їзді того року переіменовано "Орлів і Орлят" на Союз Української Молоді Канади. На становищі організатора п. Тижук попрацював пять літ, і віддав себе всеціло сумківській справі. По ньому прийшли інші: Павло Яворський, Петро Крилякевич, Василь Сарчук, Богдан Панчук, Андрій Павлик, Іван Данильчук. Успіх їх невпинної праці для СУМК записаний в тому, що в цьому році СУМК святкує 25-літню річницю свого існування. Вони самі працюють в тім же напрямі дальше.

Була ще одна підпорна сила Каменярів для СУМК, сила, що до цього часу не записана належно в історії, але записана в своїх заслугах. Провідні сили при Генеральній Управі та Провінціяльних Екзекутивах були і є питомцями Інституту ім. П. Могили від самих початків і по теперішний час, але дійсною провідною силою СУМК на місцях був кожний учитель, вихований в Інституті при "Каменярах". Ці учи-

телі, це непроголошені герої на культурнім полі української справи в Канаді. Важність їх праці годі належно оцінити матеріяльною міркою.

Кружок "Каменярі" і орґанізація Союзу Української Молоді Канади доконали величезне виховавче завдання серед української молоді в Канаді. Є можливість, і є потреба на дальший поступ. Треба доброї волі, а при цьому будуть успіхи.

ЗАМІТКА: всі цитати і довідки використані з Ювілейної Книги Інституту ім. П. Могили — Н.Л.

COMPLIMENTS OF

CUSTOM CLEANERS LTD.

The Safest Name in Dry Cleaning.

140 — 19th Street East — Saskatoon

DIAL — 2 4 2 8 8

"The Friendly Gift Store"

School Supplies — Cameras — Office Furniture
Leather Goods.

A. B. Dick Duplicators

HAZEN STATIONERY & OFFICE EQUIPMENT

Phone 28855 3rd Ave. & 22nd St.

SASKATOON, SASK.

SAME CHARGE

DER W. DICK & CO.

WHOLESALER
of Hotel, Institutional and Restaurant Equipment
and Supplies.

Phone 5258 322 Ave. B. South

SASKATOON, SASK.

З НАГОДИ 40-ЛІТТЯ НАШОГО ІНСТИТУТУ

Великий будинок Інституту ім. П. Могили в Саскатуні розташований в затишній і спокійній його частині, є гарною прикрасою цієї частини міста. Правда, будинок цей уже старий. Пильно роз ядаючи його зовнішність, можа побачити зловісні тріщини. ого дебелих стінах. Посірів він і навіть почорнів під впливом часу і атмосфери. Та поза те він все такий же дебелий і міцний, як і в давні часи: він міцно стоїть на своїх підвалинах, все так же прикрашає околицю і все переповнений молоддю, що оживлює його своєю життерадістю, активністю, завзяттям.

40 літ це довгий час і за нього довелося Інститутові зазнати чимало прикрих і вэнеслих періодів, сумних і радісних моментів, тяжкого стану і добробуту. За час свого функціонування здобув Інститут добре імя української виховавчої інституції не тільки серед своїх, а й серед чужих. За цей час він створив добру традицію, став гордістю українського народу в Канаді, бо то ж він є частиною нашої культури, памятником нашої громадської солідарности. Як маяк на морі в непогодь і бурю показує безпечний шлях кораблям, так Інститут наш ясним світлом знання і виховання вказував дорогу до ліпшого майбутнього нашим людям, а зокрема нашій молоді. За 40 літ тисячі наших молодих людей — хлопців і дівчат — пройшли велику культурно-освітню і громадську школу в ньому і пішли на самостійне життя як батьки своїх дітей, як поважні, шановані, знані, корисні й цінні громадяни Канади. Ці молоді люди, у своїй більшости, приходили до Інституту несміливі і непевні себе, з слабим знанням або й без нього. Та всі вони горіли нестримним завзяттям до науки, бажанням набути освіти й виховання, щоб гідно нести їх в народ, бути корисними дітьми свого народу тут в Канаді. Вони досягли свого. Але й Інститут своє зробив у галузі морально-культурного виховання. Інститут, через своїх вихованців, підніс на вищий щабель життя українську громадську культуру в Канаді, вивів це життя на широкий шлях, зробив наших людей свідомішими, допоміг українцям тут знайти себе, прийняти і міцно триматися засад — самопошани, самодіяльности, самостійности.

Правда, не всі вихованці Інституту стали у самостійному своєму житті однаково сильними, незламними, щиро від-

MOHYLA INSTITUTE LIBRARY
1240 TEMPERANCE ST.
SASKATOON

даними громадській справі. Не всі. Та проте навіть найслабші з них залишилися з тими всеплодськими засадами в своєму думанні, що його защіпив їм Інститут.

Життя не стоїть на місці. За 40 літ багато трапилося змін. Зайшли зміни в матеріяльному стані наших людей на краще, зайшли зміни в думанні, в оцінці явищ і подій, у підході до розвязання сучасних громадських проблем. Та незмінними лишилися цілі Інституту — розвивати у вихованців здоровий життєвий світогляд, виробляти сильний характер, прищіплювати їм тверді моральні принципи на базі української культури і канадійського горожанства.

Здорово думаюче наше суспільство розуміє потребу цих засад при вихованні їх дітей і тому намагається всебічно допомогти в роботі Інституту, в збереженні його добрих традицій.

40 літ наш Інститут робив добру громадську роботу. Робив і мав добрі наслідки, бо всі ми розуміли цілі, завдання і потребу цієї виховавчої інституції. Треба вірити, що й далі Інститут непохитно продовжуватиме свою працю, а суспільство так же щиро, віддано і з повним зрозумінням піддержить його в тій великій, потрібній і цінній праці.

У 40-ліття нашого Інституту ми не робимо ніяких урочистостей, бо вірмо, що діла його самі за себе промовляють.

Проф. Ів. Рудевський.

Кіцан: А то як, що ви сидите вдома нині вечір, Мосійчук?

Мосійчук: Ну, та я не знаю. На "шов" не піду, бо вже бачив всі, у "Мис Гал" вже був два рази цего тижня. Шкода, що піст, бо бим пішов на "Евеню Джі" — е, може з того всього піду на долину, подзвоню дівчатам і може яка схоче піти на каву (чорну) зі мною десь у годині 10.30 P.M.

COMPLIMENTS OF

HARRY'S GENERAL STORE

311 Ave. W. S. Saskatoon, Sask.

Phone 20707

GROCERIES — MEATS

Harry F. Oleniuk.

В ОБОРОНІ ТРАДИЦІЙ

Людина є істота суспільна. Живе вона не одинцем, а в громаді і з громадою. Життя людини регулюється взаєминами у власній родині, взаєминами з близькими знайомими і з людьми, яких ми зустрічаємо лише припадково. Наше поводження в громаді й наші взаємини з людьми регулюються законами — писаними і неписаними, — що їх суспільство прийняло на підставі довголітнього досвіду.

Писані закони точно окреслені і люди знають, що за зломання їх накладається певна кара. Чесні люди не домагаються, щоб кара, приміром, за крадіж, була знесена на те, щоб кожний мав демократичне право бути злодієм. Чесні люди не домагаються також усунення суддів і других знавців, що є на сторожі наших законів. Навпаки, чесні люди завжди підтримують ті чинники, які зміцнюють наші закони, сприяють порядкові та бережуть наш добробут. Але суспільство є живим організмом і в ньому відбуваються поволі ріжні зміни під тиском законів життя. Зміни ті являються наслідком поступового розвою, еволюції, а не раптових змін чи знехтування існуючих законів. Якщо суспільство приймає певні закони і їм підлягає, а знаходиться особа, яка ті писані закони ломить і нехтує, то тоді суспільство боронить свій лад, свої закони, боронить себе, усуваючи таку особу з своєї громади.

Крім законів писаних існують закони або правила неписані, що хоч і не мають точного окреслення, але які в суспільстві є правосильні й зобовязуючі для кожного члена суспільства. Люди чесні й шляхетні не тільки дотримуються законів писаних, але підлягають і виконують усі приписи, що їх диктують і закони неписані. Щоб здобути собі добрих приятелів у суспільстві, виробити гарну репутацію, треба не тільки виконувати всі писані закони, а необхідно ще й відповідно поводитися, як того вимагають оті неписані правила. Чемність, ввічливість, щирість, любязність, готовість допомогти ближньому при першій нагоді — все це прикмети, що створюють людині добру опінію в суспільстві. Якщо людина тих прикмет не має, то оточення ставиться до такої людини холодно, а навіть з підозрінням і недовірою.

Наш Інститут ім. П. Могили існує вже сорок років. Студенти, що живуть і жили в Інституті, бурсаки й бурсачки, завжди творили певну студентську суспільність, серед якої ви-

робилися за такий довгий час певні правила поведінки, певні закони, певна традиція. Студенти дорожать ними, бо ті правила, закони і традиція охороняють студентський побут і сприяють якнайкращому розвиткові наших молодих людей по тій лінії, що її диктує українське суспільство.

При Інституті є ректор, який відповідає за все життя і порядок в Інституті; в Інституті діють певні регуляміни і правила, що регулюють усе студентське життя; при Інституті діють студентські кружки "Каменярі" і "Могилянки"; встановлено традиційні урочистості — "введення", спільна різдвяна вечеря, бенкет на честь наших абсольвентів, прилюдні студентські концерти, дебати тощо. Для кожного студента чи кожної студентки на цілий рік є подостатком поля для попису, аби була добра воля і бажання брати участь у суспільному житті...

Трапляється іноді так, що новий студент чи студентка, прийшовши перший раз до Інституту і стикаючися з правилами і вимогами, що прийняті в Інституті, починає виявляти своє особисте невдоволення ними: мовляв, я до того не звик, мені те чи інше не подобається, дома в нас так не робилося і т. п. і т. д. Такий студент чи студентка забувають, що правила і вимоги в Інституті встановлені не для вдоволення окремих бажань окремих студентів, а що вони продиктовані досвідом і самим життям для нормального розвитку і діяння ВСІХ студентів, що перебувають у Інституті, та для добра самих же студентів. Правда, є від природи певна категорія людей, що ніколи, нічим не вдоволені, — ні дома, ні в товаристві, ні в суспільстві. Такі особи намагаються не тільки все критикувати і знеціновати, а просто вчинять "бунт" проти існуючих правил. Щастя людей в тому, що такі особи — одиниці. Якщо серед суспільства, а зокрема серед студентства, зустрічаються такі одиниці, тоді обовязком зорганізованої спільноти є вплинути на цю особу переконати її в помилковості поступування її силою громадського впливу змусити підкоритися більшості, як цього вимагають демократичні правила. Це особливо повинні памятати студенти, наша молодь, що готуються стати професіоналістами. Професіоналіст повинен бути конструктивним, а не деструктивним у своїй праці і якщо такий професіоналіст хоче мати успіх у своєму фаху і в житті, він повинен до того належно підготуватися, а в цьому йому і допомагає Інститут своїми правилами, вимогами і розпорядком.

Проф. Д. Максимюк.

МИ ГОРДІ, ЩО НАЛЕЖИМО ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

(Слово виголошене головою відділу СУМК в Саскатуні, панною Ромою Стратійчук, з нагоди 25-літнього ювілею СУМК).

Сьогодні ми урочисто святкуємо і відзначаємо 25-ліття СУМК. 25 літ — це не малий час в житті людини і ви старші, що нині тут присутні, бувші сумківці, матері та батьки теперішніх сумківців, можете бути гордими з тієї праці, яку ви виконали для добра своїх дітей, для добра народу і всієї Канади. Своєю відданою працею в СУМК, в жіночих товариствах, в церковній громаді та других українських організаціях, ви затримали, збагатили, передали і дальше передаете нам молодшим найвищі народні цінюсті української культури — нашу рідну мову, літературу, пісню, мистецтво і все те, що творить культуру народу. Ви здобули заслужене, почесне і поважне місце для українців серед інших народів у Канаді і ми, ваші діти, горді з того, що ми є канадійцями українського роду.

У теперішні часи багато говориться про те, що наша молодь не активна, підноситься питання про потребу задержання серед нас української мови і культури тощо. Але ж ці питання не є новими: вони були актуальними і в давніші часи. Ви теж колись були молодими і ваші родичі та старші журилися цими проблемами, виховували вас і виховали на славу нашого народу. І ми, як чесні, думаючі і дорослі люди, майбутні батьки в своїх родинах, не посміємо забути про свої діти. З нами не загине наша рідна українська мова, не затихне українська пісня і не завмре наше українське чудесне мистецтво: ми все це плекатимемо і передамо нашим дітям, як передали ви нам. Прикро, що не всі молоді українці тут сьогодні з нами, прикро, що є такі молоді, що не цікавляться українською справою, але таких є мало. Були вони і раніше, у ваших молодших роках, та від цього наша справа не пропала. Ми, як сини й доньки, працюємо щиро в тій же організації, в якій працювали й ви. Хочу вірити, що й наші діти, сини й доньки теперішніх сумківців, будуть так же віддано працювати в нашій організації СУМК і за других 25 років вони ще урочистіше відзначать уже 50-ліття своєї організації СУМК.

Рома Стратійчук.

"ЛУПАЙТЕ ЦЮ СКАЛУ"

У цьому, 1956-му році, припадає 40-літній Ювілей Інституту ім. П. Могили і ми, студенти Інституту, що випускаємо цей річник, присвячуємо його цьому ювілеєві. Віримо, що буде на місці глянути на попередню діяльність студентського кружка "Каменярів" і порівняти її з теперішньою діяльністю їх.

Переглядаючи ту попередню діяльність "Каменярів", можна з повним правом ствердити, що свою ціль "плекати любов і пошану до українського народу, мови, віри і звичаїв та пропагувати їх і поширювати", "Каменярі" дійсно досягнули. Бувші члени кружка "Каменярі", вийшовши з Інституту і зайнявши самостійне становище в своїй праці, стали поважаними і цінними громадянами в суспільстві не тільки українського роду, а взагалі в канадійській державі. Завданням "Каменярів" було і є плекати і розвивати всі здібности своїх членів щодо громадсько-суспільного життя і не обмежувати його лише до українських потреб серед канадійського суспільства. Думаємо, що було б хибно, якби людина з музикальним талантом розвивала його лише на українському музичному полі, а не на розвиткові музики взагалі. Українець же музика зміг би, добре знаючи і українську музику, показати її красу і цінність в світовій музиці.

Кружок "Каменярів" дає можливість його членам розвивати усі свої здібности, що послужать потім у добрій громадській праці на місцях. Усе це члени "Каменярів" належно плекали й здійснювали за увесь час свого існування і немає причини, щоб у теперішні часи "Каменярі" відійшли від цих шляхетних і корисних своїх завдань. Інститут ім. П. Могили є основою для існування "Каменярів" і кружок цей є складовою частиною у великій роботі нашого Інституту. Треба лише побажати, щоб студенти Інституту зо всією пильністю й увагою ставилися і дальше до активної праці нашого славного кружка.

Анисий Чорнейко.

Томащук: Чому в наших церквах нема органів так як в протестантських церквах?

Мосійчук: Бо коли б в нашій церкві був орган, то люди почали б танцювати!

ЧИ ТРЕБА НАМ ІНСТИТУТУ?

Затримання і плекання української культури в Канаді було однією з цілей тих, що нам Інститут будували. Кожна національність має свою культуру і та культура відрізнює одну національність від другої. Без культури не було б нації.

Що це таке культура? Культура, це все те, що люди створюють через віки на те, щоб задовольняти свої потреби, матеріяльні і духові. Культура складається з багато річей... мови, літератури, релігії, мистецтва, як музики, танків тощо.

Тому, що в Канаді мішаються ріжні культури, українська культура мусить мати щирих і відданих людей, котрі продовжували б і розповсюджували б цю культуру. Наша культура є гарна і багата, і було б несправедливо її затратити. Ми мусимо інтегрувати її в канадійське життя, щоб тим збагачувати і канадійську культуру. Ми мусимо затримувати нашу культуру, бо одна частина її залежить від другої. Як затратимо нашу мову, то і наша література, наші пісні та наша церква відразу занепадуть.

Інститут взяв собі за обовязок виховати тих щирих носіїв культури, щоб вони, як вийдуть між люди, підносили культурну роботу і заохочували наших людей щиро плекати її.

Хто ж ті щирі носії культури? Ними є або повинні бути ми, студенти. Такими були перші студенти цього Інституту, такими були і повинні бути і всі інші по них.

Інститут дає нам багато, а може дати ще більше, коли ми, сьогоднішні питомці проявимо охоту і зацікавлення використати це. Застановімся серйозно над своєю будучністю, над будучністю українського народу в Канаді. Не сподіймося лише черпати життя з різних джерел, постараймося вложити свою сильну цеглинку в ці джерела. Звернімося з пошаною до нашої виховавчої інституції, до Інституту ім. П. Могили, котрий плекає українську культуру. Пошануймо українську культуру ще й тому, що вона є українська.

Оцим закликаємо всіх вас, студентів, стати в ряди активних українців в Канаді. Не жаліймо ні часу, ні труду використати те, що Інститут має для нас і щиро нам дає. Увійдімо ж цілком у життя нашого Інституту, щоб як найбільше здобути для себе культурних цінностей.

Геня Мартинюк.

ДАРИ НАШОГО ІНСТИТУТУ

Коли ми, українська молодь, стаємо питомцями Інституту ім. П. Могили, то перед нами відкривається добра можливість одержати від нього багато цікавих дарів.

В першій мірі, саме соціяльне життя в Інституті українських хлопців і дівчат з різних околиць є корисне. Студенти мають нагоду змагатися між собою в добрих прикметах. Дівчата, наприклад, змагаються між собою, щоб стати королевою "Могилянок".

Коли студент вперше вписується до Інституту, він одночасно вписується у члени організації "Каменярі". Дівчата додатково стають членками товариства "Могилянок". При цих організаціях студенти мають нагоду набувати досвіду у різних позиціях заряду чи комітетів та навчаються, як перепроваджувати збори.

Важною точкою виховання при Інституті є релігія. Поза відвідування своєї церкви, раз на тиждень студенти мають науку з історії нашої церкви та навчаться, як вести гідно своє релігійне життя.

Спів є важною частиною інститутського життя. Ми маємо нагоду співати в інститутському і церковнім хорах. Часто при Інституті існує студентська оркестра.

Кожної неділі, по вечері, відбуваються вправи українських танків. Це є і розвага і наука. Прийде час і ми колись самі станемо інструкторами танків.

Важна і особлива частина науки для дівчат є вивчання українського вишивання. Цим пікнуються Союз Українок Канади та комітет Музею.

Льокальні та міжпровінціяльні дебати студентів трьох наших виховавчих Інститутів в Канаді, дають студентам практичне виховання, можливе лише для студентів, котрі виховуються при Інститутах.

Усі ці точки є найдорожчими нашими дарами від Інституту. Прийде час, що ми, як і наші попередники — бурсаки, займемо становище в суспільстві. Тоді ми вповні зрозуміємо вагу інститутського виховання у громадсько-організаційній праці. За все це ми подякуємо нашому Інститутові.

Галя Саранчук.

СОЦІЯЛЬНА ДІЯЛЬНІСТЬ В ІНСТИТУТІ
1955-56 РІК

Як і кожного року в нашому Інституті невгаваючи кипить соціяльне життя. Мимо того, що студенти мають подостатком заняття з своєю безпосередньою наукою, чи в школі, чи в університеті, все знаходиться час на позашкільні громадські справи.

Кожної першої і третьої неділі щомісяця відбувалися збори кружка "Каменярі", а кожної другої і четвертої неділі відбували свої збори "Могилянки". На тижні час так був розложений, що студенти могли відвідувати курси української мови, на які вчащали й студенти з міста, відбувалися лекції з релігії, курси вишиття, танків тощо.

Із соціяльних підприємств особливо замітними в цьому році були: Спільна св. Вечеря, що відбулася в інститутській залі 18-го січня. Гарно прибрана ялинка та святочно прилагоджені столи надавали особливої урочистости цьому святові. При вечері промовляла пані Г. Гнатишин, яка розповіла про наші різдвяні звичаї й обичаї. Після вечері заготив до Інституту св. Миколай зі своїми дарунками. Мабуть наші студенти всі були чемними, бо св. Миколай щедро обдарував кожного й кожну з присутніх та ще й приобіцяв, що напевне завітає й на наступний рік. Вечір закінчився груповим колядуванням по кімнатах: дівчата відвідали з колядою кімнати хлопців, а потім хлопці відвідали дівчат і, як би не нагляд п. ректора, то мабуть, колядування на стороні дівочій затягнулося б трохи довше, як то було на хлопячій...

Підготова до виборів нового заряду "Каменярів", що припала на час зараз після Різдвяних свят, і самі вибори пройшли в товариських клопотах, весело, але й поважно. Головою вибрали п. Анасія Чорнейка.

11-го лютого відбулася в Інституті забава "сердець". "Могилянки" добре попрацювали, щоб забава випала якнайриємніше: заля була гарно прикрашена, освітлення відповідно пристосоване, запрошена добра музика. Серед танців була вибрана королева забави, якою стала Олеся Канасевич, а принцесами — Оля Боднарчук та Вікторія Заячківська. Акт коронації довершила пані К. Лабюк, дружина ректора. На закінчення вечора "Могилянки" подали смашну й обильну перекуску.

Бенкет на честь наших абсольвентів Інститут влаштував 9-го березня. На бенкеті було багато гостей з міста та дехто з родичів абсольвентів. Під час бенкету промовляли — п. Ю. Стечишин, голова Союзу Українців Самостійників і проф. Д. Максимюк — теперішній голова Дирекції Інституту.

Треба ще згадати про одну забаву, що відбулася 3-го березня і була цікава своєю оригінальністю: у цей вечір студенти виїхали покататися на санях, запряжених кіньми. Це була дуже приємна і незвична нам забава. Після катання ми мали смачну перекуску в Інституті.

Віримо, що наші бурсаки й бурсачки довго памятатимуть цей приємний рік спільного нашого життя, праці й розваг в Інституті ім. П. Могили.

Галя Сарапчук.

Орися: Мій хлопець вищий від твого.
Маруся: Неправда! Мій хлопець такий високий, що мусить ставати на крісло, як хоче руками дістати собі до голови!

PURITY DAIRY COMPANY, SASKATOON

MILK, CREAM, BUTTER
and
ICE CREAM.
FLAVORFUL GOODNESS
FOR
YOUNG and OLD
ALIKE.

АБСОЛЬВЕНТИ ОБІЦЯЮТЬ...

(Відповідь на тост на честь абсольвентів під час бенкету в Інституті ім. П. Могили в Саскатуні).

Високоповажаний пане Буряник, шановний пане господарю, всечесні отці і дорогі товариші-студенти!

Рута Климишин.

Мені припала велика честь відповісти на такий щирий і теплий тост пана Буряника. Від імени абсольвентів щиро дякую за добрі побажання і запевняю, що ми, абсольвенти, близько візьмемо до серця ваші слова.

Ми високо цінимо все те, що дав нам Інститут і в нашій праці все намагатимемося застосувати ту науку, яку ми тут одержали.

Запевняємо, що де б ми не перебували, ми високо нестимемо українське імя і нашу щирість до українського народу.

Ми ніколи не забудемо ні Інституту, ні його науки, ні вас, товариші, ні всіх тих, що з нами жили в Інституті, нам помагали і нас навчали. — Дякую.

Абсольвентка Рута Климишин.

Аделя: Де ти була вчора вечер, Ливинія?
Ливинія: Я пішла на "парті".
Аделя: "Ю дont сей! а я була на "комлітлі"!

COMPLIMENTS OF

THAMS STUDIOS

HEINTZMAN HALL

SASKATOON, SASK.

СПОМИНИ

Проминув рік нашого перебування в Інституті. Як скоро час переходить! Здається, що лиш вчора ми зїхались сюди, а тут уже прийшов час казати: "До побачення". Ми знали, що будемо розходитися, але не сподівалися, що наше перебування тут буде таке коротке. Забрав час із собою минувші місяці, але він ніколи не забере наших споминів і наших знайомств. Це скарби, яких вогонь не спалить, ні вода не затопить. Бували у нас деякі непорозуміння, але це з часом забудеться, а спомини лишаться і все будуть теплими і рідними.

Чи ті з нас, котрі були уведені в Інститут і переходили через млин, зможуть забути, яка у салері підлога зимна, або який дивний смак має мука із "shaving lotion"? Памятаємо, як ми вчились бурсацького кличу. Декотрі дальше "пу-гу" не навчились, але усі пробували. Цей день буде для нас веселим спомином.

Памятаєте нашу маскараду? Як тоді було весело, приємно! Скільки там було представників ріжних народів — японці, цигани, негри. Для мене особливо вони були цікаві, бо не часто трапляється потанцювати із такими приємними партнерами.

Прийшли Різдвяні свята. Ми чулись веселими і трохи сумними, бо звикли сідати при Святій Вечері дома спільно всією родиною, а тут ми були без них, але в колі нових товаришів і в Інституті належно відзначили це свято. Завітав до нас святий Николай. Як весело усі привітали свого гостя. Ми ніколи не сподівались, що така велика особа, так нами інтересувалась і так добре про нас усе знала. Святий Николай усім приніс гарні дарунки і кожного і кожну відзначив. Думаю, що ми також ніколи не забудемо нашої коляди, коли ми дівчата відвідували усі кімнати, а особливо хлопячі — наші хлопці будуть колись добрими господарями, бо кімнати їх були надзвичайно гарні і чисті!

Крім того, що кожний з нас має свої особисті цінності, ми всі маємо ще один спільний скарб. Погляньте на стіни в кімнатах і коритарях. Скільки тут великих фотознимок тих бувших студентів-бурсаків, що так само колись, як і ми тепер, творили молоде життя в цьому Інституті; так же раділи і сумували, як і ми. І вони і ми — це одна велика родина.

Чи побачимось коли знову? Може лише спогади залишаться в кожного та річник "Каменярі" пригадає нам минуле? Казав наш пророк-поет "Світ далекий, світ широкий", і багато з нас підуть у той світ, а може дехто залишиться ще на рік в цих же стінах дорогого нам Інституту.

Для тих, котрі дальше підуть у школи, бажаю найліпшого успіху, а тим, котрі почнуть суспільно-народне життя — бажаю щастя, здоровля та успіхів. Чуюсь щасливою, що познайомилась з усіма вами, і моїм щирим бажанням є знову десь колись зустрітись. Для мене це був дуже веселий і цікавий та корисний рік — я вас, дорогі товариші і товаришки ніколи не забуду.

Рута Кляпишин.

COMPLIMENTS OF

Hillcrest Barbers & Beauty Parlor

"We will give you a haircut in any language"

Phone 91801

634 Broadway **Saskatoon**

FOR A BETTER JOB WATCH REPAIRING TRY US.

BLUE BIRD DIAMONDS

10% discount on any purchase.

STACEY BROTHERS

714 Broadway, — Saskatoon.

FRANK LOBSINGER

Confederation Life Association

A new type of insurance policy issued by Confederation Life Association ONLY. Specially tailored to meet the needs of the student and professional man.

For full particulars without obligation phone

4256 or 21527

710 Canada Building, Saskatoon, Sask.

ПРІЛЕЙТ – САСКАТУН – ІНСТИТУТ

Під таким заголовком моя тета Ганна [illegible] з Ве-[illegible], Алберта, описала в Ювілейній Книзі Інституту ім. П. Могили в Саскатуні" 1916—1941 свій приїзд до Інституту в 1921 р. і переживання перших днів.

Тридцять три роки пізніше я також їхала автом з Прілейт тою самою дорогою до Саскатуну і Інституту, починати 10-ту клясу з Нютена Калліджет.

Вірно, що я менше плакала, як моя тета, але не тому, що я була сильнішого характеру. Перше, мене родичі самі привезли і влаштували на місце. Друге, сучасні студенти більше їздять до великих міст або деінде на вакації і їм не перший раз пускатися в дорогу.

Але, чи я плакала більше чи менше, не робить різниці. Як і моїй теті, Інститут через два роки дав мені нагоду жити між студентами з різних околиць, працювати та забавлятися з ними. Перший раз в житті я мала нагоду навчитися українських танців, співати в церковнім хорі, і бути членкою СУМК. Інститут не лише дав мені нагоду увійти в народні справи. Тому що я приїхала до Саскатуну з фарми і ходила до Нютена Калліджет, школа післала мене до Семинаря у Форт Квапел студіювати працю Обєднаних Націй. Від Семинаря я дістала нагоду поїхати до Обєднаних Націй на другий Семинар. Так я бачила маленьку частину світа і багато навчилася. Я ніколи не була б такою щасливою, як би мої родичі не післали мене до "бурси", де вони самі колись жили і вчилися. За все це — за сміх та сльози, за товаришів, за добру науку і веселі забави, я щиро дякую Інститутові.

Великі зміни повстали в тій околиці, про котру моя тета описує. Через останні роки, за винятком чотирох родин, всі українці переселилися до містечок Прілейт і Лідер, і тепер їздять з цих містечок обробляти поля від весни до осени. В зимі живуть собі в місті, де чоловіки мають "curling", а жінки однакову домашню роботу, чи в літі, чи в зимі. Господарства на фармах полишилися пустинними — багато хат забито або разом з рештою будинків перебудовано на шпихлірі, котрі цього року переповнені непроданим збіжжям.

Пише тета що в 1914 році відкрили першу школу — Фловердейл Скул. В цім році, 1966, тієї школи вже нема — разом з іншими шкільними будинками все продано і розібрано на інші цілі.

Народний Дім побудований на фармі Дмитра Чарнецького 1924 р. був перенесений до містечка Прілейт в 1948 році і перебудований на церкву. Відчити, обіди і базарі відбуваються в залі під церквою.

Лише цвинтар, на горбку, коло дороги до порона, залишився одиноким стародавним знаком, котрий ще пізнають ті, повертаючі гості, що колись тут мешкали.

Цікаво, яку історію напише трете покоління про Прілейт? Цікаво, яке буде положення цеї місцевости, скажімо, десь в році 1980?

Савеля Райчиба.

Ейс: Нок-нок.
Аніта: Гус дир?
Ейс: "Камин".
Аніта: Камин гу?
Ейс: Каменярі!

STODOLA READY-MIX

Stodola can place Walls and Footing, as well as place and finish Floors, Sidewalks and Patios.

"IF YOU DON'T KNOW 'CONCRETE' KNOW YOUR CONCRETE MEN"

Quality Always

ТРОПІЧНИЙ ОСТРІВ

(Правдиве оповідання)

У цім оповіданні правдиво розказано про події й їх легко зрозуміють ті, що пізнають себе в дійових особах.

Десь серед тропічного поля загубився прекрасний острівець з чудовою, багатою рослинністю, але пустинний: не був він заселений людьми.

Одного разу, неподалеку від острова, звілася страшна буря, жертвою якого став корабель, що надаремно боровся з стихійною силою. Усі мешканці корабля, за винятком двох щасливців, згинули в бурхливих водах моря. Двом же пощастило достатися до острівця і замешкати на ньому. Вони скоро розглянулися на острові, використали своє знання, спрят і свою працю і не зле розгосподарилися на ньому. Та їх довго не покидало бажання повернутися до людей, до цивілізованого світу. Коли ж вони побачили, що їх бажання марні, і що їм з острова не вибратися, вони примирилися з своєю долею і почали вважати цей острівець своєю новою батьківщиною, полюбили його і працювали обоє в добрій згоді, що виходило їм обом лише на користь.

Ішов час, і трапилося так, що й другий корабель зазнав аварії поблизу нашого острівця і з цього корабля лише одна людина врятувалася і прибилася на спасенний острівець. Зустрілася ця людина з давнішими тутешніми двома мешканцями. Ці мешканці, обмірковуючи прибуття нового мешканця острова, були невдоволені з події, бо вірили, що острівець годен дати притулок і способи до життя тільки їм двом. Та коли добрє розважили і зрозуміли, що виходу іншого нема, що треба й цього новоприбулого прийняти до свого товариства, запропонували новоприбулому працювати спільно для загального добра всіх трьох. Та новоприбулий був іншої думки. Він глибоко вірив, що його перебування на острові — тимчасове, що йому не треба розгосподарюватися тут, що йому ні для чого витрачати свої сили на розбудову острова і тому він працював лише так, щоб вдовольнити свої щоденні потреби, не думаючи про спільність з отими двома старшими мешканцями острова. Таке поступування новоприбулого обурило цих двох і вони заложили "Клюб Братства", щоб спільними силами дбати про загальне добро усіх мешканців острова. Вони запросили й новоприбулого до участи в "Клюбі", та цей, вважаючи себе лояльним до

свого старого краю, не пристав до пропозиції старих мешканців. Хоч клюб розвивався і давав добрі наслідки праці, новоприбулий з погордою і зневагою ставився і до самого "Клюбу" і до його членів. Це нарешті взлостило тих членів і вони самі рішили не приймати його до себе. Новоприбулий нічого не робив собі з того. Він сам заложив новий "Клюб". Став гордий і чванливий з того, що його новий "Клюб" це є частина того нового клюбу, що був колись у його старім краю. Тоді, коли "Клюб" тутешніх двох мешканців давав позитивні наслідки в праці, клюб нового мешканця лише животів і нікому не був ні потрібний, ні корисний. Своє нерозуміння справи і вимог життя новоприбулий не хотів змінити і він лишився поза правдивим життям острова.

Хто має вуха, нехай слуха!

MARION HOTEL

GREATER WINNIPEG'S FINEST HOTEL

Two Banquet Halls.

All Rooms with bath. Large parking area.

H. J. Marko, Manager.

Phone 23 1477 393 Marion Street

JOHN CHAYKA

GENERAL MERCHANT

Groceries — Meats — Dry Goods
Quality Brands at Fair Prices

Phone 20

KELLIHER, SASK.

ЗГАДКА ПРО ЯРОСЛАВА ДУХА

Ярослав Дух.

Кожної осени, на початку навчального періоду, до інституту ім. П. Могили прибувають молоді сили українського студентства, що побирають науку в середній школі (Гайскул) чи в Університеті. Так було і восени 1951-го року, коли до Інституту прибув з Ервуд, Саск., молодий хлопчина, Ярослав Дух, щоб продовжити свою науку в 9-ій клясі Нютена Каліджет. На початках він був дуже несміливий, навіть боязкий, але все чемний, товариський, завжди усміхнений і привітний. Минали роки і в 1955-му році Ярослав дух закінчив уже 12 клясу, змужнів, бо мав аж 17 літ, був гарний на вигляд та користувався загальною пошаною серед товаришів в школі і в Інституті. Він усе був діяльний, усе комусь щось допомагав, а в музиці був закоханий. Відїжджаючи на літні вакації в цьому році, голосно мріяв, як він буде вчитися далі в університеті в інженернім відділі.

Радів Ярослав, тішилися його товариші й Інститут і всі вірили, що так буде... Та доля судила інакше. 13-го липня Ярослав загинув, утопившись у ріці Ред Дір. Відійшов від нас багатонадійний молодий українець, залишивши в глибокому смутку своїх родичів — Николу і Рузю Дух, старшу сестру Одарку, молодших братів — Івана та Миколу, дальшу численну рідню, та всіх своїх товаришів-студентів, які так щиро любили і тішилися Ярославом.

Передчасна трагічна смерть забрала Ярослава зпоміж нас, які так любили його і покладали багато надій. Він на віки відійшов від нас. Та ми всі, що знали його, довго, довго будемо памятати про нього і все згадуватимемо теплими, ласкавими словами.

І. Рудевський.

АБСОЛЬВЕНТИ

МИХАЙЛО МИКОЛАЙЧУК, В.Е.

Михайло Миколайчук, В.Е.

Михайло прожив більшу частину свого життя недалеко від Кемсеку. Там учащав до публичної школи аж до десятої кляси, коли записався на Кемсек каліджет докінчити решту своєї вищої школи. Як покінчив тут науку, перейшов до Інституту і записався на курс інженерії в саскатунському університеті. Цього року кінчає цей курс і одержує степень В.Е. Михайло пильно вчився і був активним, здібним членом "Каменярів".

Гратулюємо тобі, Михайле, за успішний попис в науці та бажаємо щастя й успіхів у майбутньому!

ПАННА РУТА КЛИМИШИН, R.N.

Рута Климишин, R.N.

Панна Климишин походить з Мічам, Саск. Там одержала освіту вищої школи. При шпиталі Сити Госпитал в Саскатуні покінчила курс доглядачки. Вступила до товариства Вікторієн Ордер оф Норсес і працювала з ними один рік. В цьому році, під додатковою заохотою стипендії вручені їй повище згаданим товариством, панна Климишин вступила на саскачеванський університет при факультеті публичного здоровля.

При університетському дворі панна Климишин жваво цікавилася студентським життям, а особливо багато уваги присвятила товариству Альфа і Омега.

При Інституті панна Климишин була начальницею дебатового комітету і студенти

дякують її за її старання. Вона проявила свою многосторонність, як в співі, музиці, красномовстві і танках. Своєю участю і порадами вона багато помогла "Каменярам". Її прояви до провідництва стануть їй на користь в її професії.

Студенти бажають тобі успіху в твоїй професії.

ВОЛОДИМИР САЛИЖИН, B. Comm.

Волод. Салижин, B. Comm.

Народився в Істгейт, Альберта. Покінчив вищу школу в Редвей. Слідуючі два роки брав курс фільозофії в едмонтонському університеті, а потім перейшов до Інституту ім. П. Могили в Саскатуні й в університеті брав курс "Комерс". Минулого року він знову повернувся до едмонтонського університету, де одержав ступень з економії.

Під час перебування в нашому Інституті Салижин мав велике зацікавлення в студентських справах і їх проблемах та був членом ріжних комітетів. У цьому році він був начальником спортового комітету та головою фотографічного штабу. Серед своєї учбової й промадської активности він усе ж знайшов час заручитися. В Інституті Салижин одержав нагороду в змаганнях "пінг-понг" і "бовлінг".

З відходом п. Салижина Інститут стратить здібного провідника. Усі студенти будуть жалувати, що він уже залишив їх.

Щиро тобі, "Лед", дякуємо за все й бажаємо найповніших успіхів у житті.

АНАСИЙ ЧОРНЕЙКО, B.A., LL.B.

У році 1932 в маленькому містечку ..... народився Анасий Чорнейко. Свою науку в нижчій школі школі побирав він в..... а вищу школу закінчив у Арран, Саск. Коли на те наспів час, Анасий, так як і його та-

то, прийшов до нашого Інституту. Було це у 1953-54 р. На університеті побирав він "Артс енд Саенс". У цьому році закінчив він свою науку. Перебуваючи в Інституті, брав він активну участь у студентському кружку "Каменярі", де був вибраний головою. В університеті він також був активним в товаристві "Альфа-Омега" і знайшов там не одну екзекутивну позицію. В Інституті Анасий виявив себе ще і як добрий грач у "пінг-понг" та як аматор театральної штуки, бо брав участь у представленні "СУМК у 2000 році".

Ми знаємо, що коли Анасий береться до якої справи, то він її сумлінно виконає.

Бажаємо щиро якнайліпших успіхів.

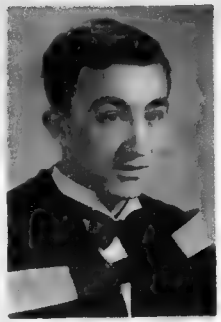

Анасий Чорнейко, B.A., LL.B.

ВОЛОДИМИР ЧАЙКА, B. Comm.

Володимир Чайка, B. Comm.

Походить з Келігар, Саск., де покінчив вищу школу. Прийшовши до нашого Інституту, він записався на курс "Комерс" в університеті. Це його перший рік перебування в Інституті і всі жалують, що Володимир не прийшов раніше до нас. Його енергія, гумор, амбіція були дуже помічними в студентському житті. Він брав активну участь у роботі кружка "Каменярі" і є редактором цього річника. Володимир є наймолодший цьогорічний абсольвент, бо має тільки 19 літ. Та хоч він молодий, а зате мудрий. У товаристві "Альфа-Омега" при університеті він був скарбником, а в університеті здобув собі стипендію.

Найкращі тобі, Володимире, побажання від нас усіх.

ПИТОМЦІ..1955-56..РОКУ

Григорій Глек — походить з Енгелфелд, Саск., бере третій рік інженерства в університеті й перебуває в нашому Інституті. Видно, що його кімната дуже зимна, бо ми все бачимо його на долині. Був провідником бурсацького кличу для хлопців та щоночі дзвонив з долини до однієї дівчини. Чому і пощо?

Гордій Глек — брат Григорія. Це його перший рік в Інституті. Бере курс агрономії в університеті. Як і Григорій, він думає так: "Чоловік живе лише раз, тому треба спати скільки можна".

Анастазія Гуменна — ця гарна дівчина приїхала до Саскатуну з Ітонії, Саск. Бере перший рік педагогії в університеті. Каже, що як би там не було, мусить вертатися до Інституту і на другий рік, бо в ньому щось є, що вона дуже, дуже любить. Не знаємо чи що, чи кого?

Павло Кіцан —

"Вітер віє, повіває,
Дуба нагинає,
Як він в суботу, увечорі
З "Мис Гал" вертає!"

Походить з Тіодор, Саск. і побирає третій рік інженерства в Університеті. Дуже чемний, веселий і тихий, але ходить такою ходою, що увесь будинок Інституту здрігається, особливо після півночі.

Євген Козій — походить з Гудів, Саск. Колись буде славним інженером, що вийшли з наших хлопців. Перебуває в Інституті перший рік. Його фільозофія: "Тікай якнайдальше від клопоту і дівчат!"

Микола Козій — наш атлет. Уміє гарно вбиратися. Думає, що він і його кузен є найліпші грачі "пінг-понг". Походить з Габард, Саск. Побирає курс педагогії при університеті.

Тарас Монастирський — походить з Вінніпегу. Активний і витриманий хлопець. В Інституті вчить студентів українських танків. Каже нам: "Як інженерство мені не піде, то буду вчащати на учительський семинар". Чому так, Тарасе?...

Никола Мусійчук —

"Пиймо, браття, пиймо тут,
Бо на небі не дадуть!"... так думає і підспівує наш майбутній військовий адвокат. Приїхав Никола до нас з Едмонтону, де він, перебуваючи в Інституті св. Івана, здобув степень В.А. У цьому році побирає перший курс права.

Богдан Скоробоґач — походить з Гудів, Саск. В університеті побирає другий рік інженерства. Поза те вчиться грати на піяно. У відплату вчить свою інструкторку ріжним способом боротьби. Чомусь дуже любить повітря коло "Кирит Ривер".

Рома Стратійчук — Рома все не має часу: пише листи до Стефана, провадить проби хору, акомпанує славному співакові або скликає збори СУМК. Поза те, ця жвава дівчина з Канори бере курс педагогії в університеті.

Віктор Томащук — походить з Мічам, Саск. В університеті бере інженерію. Все питає, чи не прийшов йому ароматний лист з Йорктону (догадуємося, що від норси!). Маючи в цім році більше вільного часу, пристав до армії.

Раїна Філик — походить з Септер Саск. Бере другий рік педагогії в університеті. В Інституті перебуває перший рік. Добре грає в "пінг-понг" і "бовлінг", у якій грі здобула чаші перемоги. Дуже любить не самі танці, а проби їх. Чому, не знаємо.

Зеновія Черній — це маленька, чорненька, тихенька і гарненька дівчинка. Походить з Гронлід, Саск. Бере перший рік в університеті "Гом Ик". Ду-у-у-же любить пісню "Гив мі файф минитс мор". Також любить учителів. Ну, що ж — це — побожно!

Олекса Дмитрійчук — це наш майбутній учитель. Дуже любить розповідати ріжні байки, але сам слухати чужі розповідання не має терпеливости. Дуже шкодує, що немає синьої гари. Походить з Фовм Лейк, Саск. Побирає учительський семінар.

Евген Дорошенко — прибув до Інституту з Бюкенен, Саск. Надзвичайно тихий, гарний хлопець, хоч і має завжди усміхнені, веселі очі. Його амбіція — кохати всіх дівчат, хоч це дуже трудна справа.

Єлисавета Костюк — наша мила Єлисавета походить з Єлов Крік, Саск. Пізнали ми її здібности й порадили відвідувати учительський семінар, бо віримо, що буде здібною учителькою. Єлисавета все каже, що чомусь дуже любить інженерство.

Геня Мартинюк — походить з Витков, Саск. Перебуває другий рік в Інституті. Все каже: "Кучері, мої кучері". Активна і спокійна дівчина. Була секретаркою кружка "Каменярів".

Володимир Олексин — дуже веселий майбутній учитель. Приїхав до нас з Мічам, Саск. Має амбіцію бути "стар реслер".

Фіялка Рурак — походить з Бюкенен, Саск. Має багато, багато добрих прикмет. Найголовніша її прикмета — подивугідна зрівноваженість і спокій, особливо коли спить!

Галя Саранчук — походить з Гадерлей, Саск. В Інституті перебуває третій рік. Дуже діяльна, активна і розважна дівчина. Була секретаркою в кружку "Каменярі" та головою забавового комітету.

Юрій Стінка — походить з Бюкенен, Саск. Перебуває перший рік в Інституті. Любить дуже спати раннім ранком та біда з дзвінком, що кожного дня раненько тривожить його й переривае солодкий сон.

Ігор Тріщук — походить з Колонсей, Саск. Ігор — наш великий аматор театральної штуки. Він має власну гарну, а найголовніше — червону гару. Дівчата тому кажуть, що він дуже щасливий. Його мотто: "Голейвуд гір ай ком!"

Аделя Березовська — походить з Йорктону, Саск. Бере курс Бизнес Каледж. Вона дуже приємна дівчина, веселої вдачі. Каже нам, що понад усе любить те, що стосуеться до армії. Чому так, Аделько?

Ольга Боднарчук — ця маленька, тихенька, гарненька дівчина походить з Гронлід, Саск. Дуже любить їздити синім "Фордом". Ольга бере курс торгівлі в Технікал Скул.

Галя Борса — Галя — наша зразкова господинька: як не пряче або мне, то вічно "тайпує". Гратулуємо їй, як добрій аматорці в представленнях. Походить вона з Мискена, Саск. Бере курс в Робертсон Секретаріел Скул.

Галя Гулька — мешкає між Бюкенен і Присвил, але все ж, кажуть, більше перебуває дома; як дізнаємося правди і вам скажемо. Галя бере курс теж у Робертсон Секретаріел Скул і дуже добре пописується в школі. Віримо, що скоро стане доброю комусь секретаркою.

Леся Канасевич — наша королівна, походить з Ітоні, Саск. Вона сама і її ручні роботи — прекрасні. Любить вона співати пісню: "Лов енд меридж" на фармі. Не дурно все дзвонить до неї "бодз" — "ой, яка гарна блъонда!" Леся бере курс у Бизнес Каледж. ?

Емілія Коропатніцька — походить з Шіго, Саск. Бере курс у Бизнес Каледж. Хоче стати доброю секретаркою у якогось багатого, самотного "бизнесмена..." Бажаємо їй повного щастя.

Савеля Марцишин — любить високих і низьких, грубих і тоненьких хлопців. Хлопці кажуть: "Сейм айм..." Савеля має чудовий альт. Отож, як не буде чого до роботи в канцелярії, вона заспіває своєму "босові". Походить з Винярд, Саск. У Саскатуні бере курс у Бизнес Каледж.

Савеля Скоробогач. — Батьки Савелі мешкають у Гудів, Саск. Бере вона курс у Бизнес Каледж. Маленька Савеля все співає: "Очі чорні!" Її мото: Ов ай донт вант ту так ту ю!"

Тарас Токарик — походить з Прісвил. Побирає курс у Технікул Скул. Очевидно, що йому наука в школі йшла добре, бо він каже, що бачив кожну фільму, яка йшла в Саскатуні. Його амбіція — купити гару і поїхати до Кемсаку.

Левіна Хохоляк — походить з Канори, а курс бере у Саскатуні в Бизнес Каледж. Це дуже весела, щаслива дівчина. Але має велику скаргу на Інститут, що тут дуже вузенькі ліжка і на них не можна вміститися разом їй, її партнерці та партнерченій ляльці.

Вікторія Заячковська — походить з Гефорду, Саск. Перебуває в Інституті, а працює в університеті. Кожного вівтірка, увечорі, гарно прибирається тай іде на пробу співу. Чому так гарно прикрашається, не можемо здогадатися.

Маруся Бігун — походить з Армет, Саск. Очевидно Маруся любить Інститут, бо перебуває в ньому вже пятий рік... Любиш, Марусю? Вона бере одинадцяту клясу в Нютена Скул. Вічно каже всім: "Флай ап Ґо трі!"

Адолько Гира — Адолько найсильніший із хлопців в Інституті, а він сам каже, що боровся з биками. Походить з Грендвю, Ман. Побирає тепер 11-ту клясу в Нютана Скул. По закінченні вищої школи має намір вписатися до Р.С.М.П., бо дуже любить ту уніформу.

Петрик Крисак. — Спочатку року Петрик мав гарне, кучеряве волосся, але при кінці року обсмалив його та дістав "браш кат". Його амбіція — бути "стейшин ейджент". Походить з Рами і тепер кінчає дванадцяту клясу в Нютена.

Наталка Максимець. — Знаємо, що Торонто багато згубило, коли Наталка приїхала до Інституту в Саскатун. Вона все весела, повна сміху і співу. Приїжджай, Аніто, й на другий рік! Наталка каже, що десята кляса у Нютена піде їй дуже легко.

Арден Місько — це наш здібний співак і музикант. Походить з Мікадо, Саск. Бере участь у церковному хорі й уміє добре заграти коломийку на скрипці. Побирає одинадцяту клясу в Нютена. Думає бути інженером.

Орися Піпчак — походить з Тарнополь. Уже третій рік перебуває в Інституті. У цьому році бере одинадцяту клясу. Має ріжні приховані таланти. Цієї зими один із тих талантів виявила, заспівавши сольо на інститутському концерті. Дуже хоче, щоб шевці робили черевики з вищими обцасами.

Савеля Райчиба. — Обмежене місце не дає змоги нам написати все добре, що ми хотіли б сказати про Савелю. В школі "брейи"; на піяно — Райчиба; з хлопцями: "Геді Лемар". Інститут їй дуже подобається і тому їй усе нестає часу відвідати родичів у Прілейт.

Роман Райчиба. — Усі наші бурсачки залюблені в Романові. Воно й не дивно, бо він таки гарний хлопець: має гарний голос, кучеряве волосся, та фану, а найголовніше — велике авто. Приїхав до нас із Прілейт, Саск. Дванадцяту клясу скінчив у Технікал Скул.

Одарка Ременда — наша визначна співачка з Лак да Бонні, Ман. Вона бере одинадцяту клясу в Нютена. Була головою "Могилянок". Одарка дуже любить Інститут, а всі в Інституті люблять Одарку.

CANORA DRUGS

The Best in Drugs and Service

PRESCRIPTIONS — GIFTS — STATIONERY

Phone 20

P. J. E. Ortynsky, Pharm. Chemist.

GARNER'S GENERAL STORE

Groceries — Hardware — Major Appliances

Phone 22

R. D. Garner, Proprietor.

MEACHAM, SASK.

1. Кавалери. 2. Святий Николай. 3. Аматори. 4. "Слов Бовт ту Чайна". 5. Коронація. 6. "Мирилин!" 7. За куртину. 8. Танцюристи. 9. Наші "курлирс".

1. Військо? 2. Галовін. 3. Малпа. 4. Політжа. 5. Наша бурсачка — Савеля Райчиба. 6. Наша бурсачка — Одарка Ременда. 7. Голодній? 8. Уведення. 9. Колядники. 10. Генерали.

СТАТУТ СТУДЕНТСЬКОГО КРУЖКА

при

ІНСТИТУТІ ІМ. ПЕТРА МОГИЛИ В САСКАТУНІ

I. НАЗВА: "Каменярі".
II. ГАСЛО: Лупаймо скалу!
III. ЦІЛЬ: Піднесення патріотичного духа й поширення українознавства між студентами.

IV. СПОСІБ:
- А. Через піддержування цілей Інституту ім. П. Могили.
- Б. Через видавання річника "Каменярі" і заохочування студентів до літературної праці.
- В. Через заряджування відчитів, дебат, концертів і товариських забав.

V. ЧЛЕНСТВО:
- А. **Членами Кружка стають слідуючі:**
  1. Всі питомці Інституту ім. П. Могили.
  2. Українські студенти поза Інститутом, які одержать рекомендацію від одного члена й Почесного Голови, як також потвердження Голови Кружка.
- Б. **Членська вкладка:** в кожному шкільному році члени встановляють суму вкладки, яка буде обовязуюча в в наступному шкільному році.
- В. **Права Членів:**
  1. Учащати на збори Кружка.
  2. Дискусувати й голосувати на зборах.
  3. Бути вибраним до Управи Кружка.
- Г. **Втрата членських прав:** загальні збори можуть виключити члена, який діє на шкоду Кружка.

VI. УПРАВА:
- А. **Склад:**
  1. **Почесний Голова.**
  2. **Заряд:**
     - а. Голова.
     - б. Заступник Голови.
     - в. Писар.
     - г. Заступник Писаря.
     - г. Скарбник.
     - д. Начальники комітетів, як подані в VI-А — 3.
  3. **Стійні Комітети:**
     - а. Редакційний — з пятьох членів.
     - б. Програмовий і забавовий — з пятьох членів.
     - в. Фотографічний — з пятьох членів.
     - г. Дебатовий — з трьох членів.
     - г. Спортовий — з трьох членів.

4. **Тимчасові Комітети.**
5. **Контрольна Комісія** — з трьох членів.
6. **Господарі** — з сімох членів.
7. **Провідник Кличу.**
8. **Піяніст(-ка).**
9. **Історик.**

Б. **Існування:**

1. Всі частини управи, крім дебатового і фотографічного комітетів, та посада скарбника й історика вибирається два рази в шкільному році.
2. Дебатовий, редакційний й фотографічний комітети вибираються на цілий шкільний рік.
3. Шкільний рік приблизно рівняється університетському шкільному рокові.
4. При кінці шкільного року, чотирьох присутних членів Заряду, за потвердженням Почесного Голови, можуть розпоряджувати оставшими фондами Кружка.

VII. ВИБОРИ:

А. **Номінації:**

1. Кандидати до заряду номінуються подвійним способом:
   а. Номінаційна Комісія, яку назначить Ректор Інституту, представить листу кандидатів на кожну нову позицію заряду. Ліста кандидатів буде представлена не менше як пять днів перед голосуванням.
   б. Додаткові кандидати на позиції Заряду будуть поняті до номінаційної листи тільки за підписом сімох членів і за представленням їх імен перед Номінаційною Комісією, не менше як три дні перед голосуванням.
2. Кандидати на позиції в Управі (не до Заряду), вибір яких рішиться голосуванням, номінуються членами на виборчих зборах.

Б. **Голосування:**

1. Слідуючі частини Управи вибирається голосуванням:
   а. Почесний Голова.
   б. Заряд.
   в. Господарі.
   г. Контрольна Комісія.
   г. Провідник Кличу.
2. На вибір Заряду голосування буде тайне. Номінаційна Комісія назначить одну особу, яка буде відповідальна за перепровадження тайного голосування.

В. **Назначення:**

По голосуванню новий Заряд назначить слідуючих:

1. Решту членів комітетів.

2. Тимчасові комітети, коли їх потрібно.
3. Історика.
4. Піяніста(ку).

VIII. ОБОВЯЗКИ:

А. **Почесний Голова** — сповняє ролю дорадника Заряду й суггестує пляни праці на шкільний рік.

Б. **Заряд:**

1. **Голова** — є предсідником на Виборних і Надзвичайних зборах Кружка та на зборах Заряду; дбає про розвій Кружка та надає загальний напрям його діяльности.
2. **Заступник Голови** — займає місце Голови в його відсутности.
3. **Писар(ка)** — веде протокольні книги та провадить кореспонденцію Кружка.
4. **Заступник писаря(ки)** — займає місце писаря(ки) в разі його (її) відсутности.
5. **Скарбник** — провадить фінансові книги та дає зборам звіт фінансового стану Кружка.
6. **Начальники Комітетів** — є відповідальні за працю своїх комітетів.

В. **Стійні Комітети:**

1. **Редакційний** — займається виданням річника "Каменярі" та студентського провідника, які мають бути видані до кінця шкільного року.
2. **Програмовий** — заряджує програми на всі сходини Кружка.
3. **Фотографічний** — займається збиранням знимок зі студентського життя й вироблення гуртової знимки питомців Інституту.
4. **Забавовий** — заряджує всі Забави Кружка.
5. **Спортовий** — займається спортовими потребами Кружка.

Г. **Тимчасові Комітети** — виконують надзвичайні потреби кружка.

Г. **Контрольна Комісія** — провірює приходи й розходи Кружка та піддержує внесок скарбника на приняття фінансового звіту.

Д. **Господарі** — займаються розміщенням меблів для потреб Кружка.

Е. **Провідник Кличу** — проводить Бурсацький Клич при кінці сходин Кружка.

Є. **Піяніст(ка)** — акомпаніює до національних гимнів при отворенні й закінченні зборів.

Ж. **Історик** — сходить за діяльністю Кружка і що пів року рекордує її в книжці призначеній для тієї цілі.

IX. ЗБОРИ:

А. **Виборні:**
1. Відбуваються два рази в шкільному році.
2. Перші виборні збори відбуваються не пізніше, як в другій неділі в жовтні; другі виборні збори не пізніше, як в третій неділі в січні.
3. На виборних зборах:
   а. Всі члени нової Управи будуть проголошені.
   б. Цей статут буде прочитаний.

Б. **Загальні:**
1. **Звичайні** — як за часто звичайні збори будуть відбуватися, рішають члени.
2. **Надзвичайні** — скликає Голова за:
   а. порадою Заряду.
   б. домаганням пятої частини членів.

В. **Заряду:**
1. Скликає Голова Кружка.
2. Включає Голову й не менше шістьох інших членів Заряду.
3. Заряд відповідальний за рішення на цих зборах перед загальними зборами.

Г. **Комітетів:**
1. Скликає начальників комітетів.
2. Включає начальника й більшість назначених членів комітету.
3. Комітет відповідальний за свої рішення перед Зарядом.

Г. **Мова** — Всі збори будуть перепроваджуватися в українській мові.

X. ЗМІНИ І ПРИНЯТТЯ СТАТУТУ:

А. Параграфи цього статуту можуть бути відкинені, доложені, змінені вповні або частинно тільки за внеском члена організації та за згодою більшости членів на двох загальних зборах.

В. Цей статут увійшов у життя з виправленням 5-го лютого, 1956 року.

COMPLIMENTS of

DR. M. S. SLOBODZIAN

PHYSICIAN and SURGEON

SASKATOON, SASK.

DR. S. WOROBETZ AND
DR. W. KOST
PHYSICIANS AND SURGEONS

513 *Canada Bldg.* Phone 6665

SASKATOON, SASK.

BILL'S STORE

"It's a treat to fit the feet — we know how"

WE STOCK MEN'S AND BOYS' SHOES

EXPERT SHOE REPAIRING

726 *Broadway* *SASKATOON*

Superior Disinfecting & Fumigating Co.

Charles Sanheim, prop.

Licenced Fumigators

208 *Ave. F South* *Saskatoon, Sask.*
Phone 8744

Serving NORTH BATTLEFORD & PRINCE ALBERT
once a month.

SPOTLESS DRY CLEANERS

1511 — 20th St. West (near St. Paul's Hospital), Saskatoon

Phone 2 9 8 1 1 Phone

CLEANERS — DYERS — TAILORS

Storage on Out of Season Garments
Modern Storage Vault on Premises

● Special 4 Hour Service ● We Pick-Up and Deliver

IT PAYS TO SHOP AT
EATON'S
T. EATON Co
SASKATOON CANADA

Phone 4244
CITY SERVICE
General Repairs B.A. Products
Open — 8 A.M. to 12 PM. — Midnight
B. Pidwerbesky, Owner
229 Avenue A. South SASKATOON

J. W. STECHISHIN, B.A., LL.B. Q.C.
Barrister, Solicitor and Notary Public
Phone 25575
413 Canada Bldg. SASKATOON, SASK.

PHONE 98744
BIRNIE'S CONFECTIONERY
Ice Cream — Soft Drinks — Candies, — Cigarettes
Cigars — Tobaccos — Magazines
910 Victoria Ave. SASKATOON, SASK.

THE BAY
YOUR STORE OF VALUES
Hudson's Bay Company.

PAUL'S MUSIC & BOOK STORE
FOR ALL YOUR
School Supplies, Stationery and Musical Instruments
at reasonable prices.
306 — 20th Street West PHONE 6072
SASKATOON, SASK. P. Tkachuk, Proprietor.

Best Wishes From
McCOOL and PROCIUK
BARRISTERS, SOLICITORS and NOTARIES
C. W. McCool, Q.C
A. W. Prociuk, B.A., LL.B.
306 Canada Bldg. SASKATOON, SASK.
PHONES 6118 — 6119

CONGRATULATIONS to the GRADUATES
from the
RED ROBIN CAFE & DEL
Ph. 91201 Corner Broadway and Main.
SASKATOON, SASK.

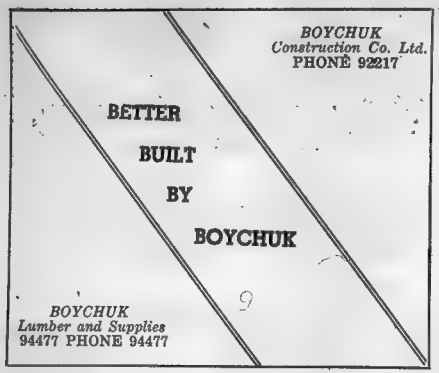

BEST WISHES FROM

ANDREW HAWRISH, LL.B.

BARRISTER, SOLICITOR, NOTARY PUBLIC

Office Phone 23668 Res. Phone 94955

~~305~~ 306 *Birks Building*

SASKATOON, SASK.

SHERWIN-WILLIAMS BRANCH

HOUSE OF COLOR

PAINTS & WALLPAPERS

117 — *3rd Ave., South*

Phone 6116

SASKATOON, SASK.

PHONE US!

6124

U-DRIVE CARS TO RENT

BLUE CAB TAXI

Day and Night Service — City and Country

115 — 20th Street West Saskatoon, Sask.

YOU CAN USUALLY GET WHAT
YOU WANT
AT

BIRNEY'S

HARDWARE

STARLITE BOTTLERS LTD.

MANUFACTURERS OF SUPERIOR CARBONATED BEVERAGES

SASKATOON, SASK.

GOOD WISHES

from

DR. G. E. DRAGAN

311 *Canada Building* ..... Phone 28293

SASKATOON, SASKATCHEWAN.

BURNS
& Co. Limited
Pioneer Meat Packers of Canada
BURN'S SHAMROCK QUALITY MEAT PRODUCTS
PRINCE ALBERT & SASKATOON

MATHESON'S DRUG STORE
H. S. MATHESON
Chemist and Druggist
Drugs — Prescriptions — Toiletries — Medical Supplies
Soda Fountain — Confectionery — Magazines
Phone 91225
906 *Victoria Ave.*, SASKATOON, SASK.

IT PAYS TO ADVERTISE...

- Your advertising staff spent considerable time in soliciting ads from the business firms and professionalists of Saskatoon. Some of these had been inserting ads in our Year Book before — some had not been contacted in this matter.
- We are very pleased to be able to present quite a number of new advertisers. On behalf of the old and new subscribers, may we suggest that when you shop, be sure to patronize those who have advertized in our Year Book.

ДРУКАРНЯ „УКРАЇНСЬКОГО ГОЛОСУ"
ДЛЯ ВАШИХ УСЛУГ

Друкарня „Українського Голосу" виконує всякі друкарські роботи для потреб:
ОРГАНІЗАЦІЙНИХ - БИЗНЕСОВИХ - ОСОБИСТИХ.

Д Р У К У Є М О:

Книжки — Членські Книжечки — Статути — Афіші
Реклямові Картони — Летючки — Базарові
Тикети — Тикети Вступу — Наголовні
Листи — Бизнесові Картки —
Коверти — і все, що входить
в обсяг друкарської техніки

ЗАМОВЛЯЙТЕ ДРУКАРСЬКІ РОБОТИ В ДРУКАРНІ
„УКРАЇНСЬКОГО ГОЛОСУ"

Виконуємо роботу солідно, обслуговуємо скоро в цінах уміркованих. Підтримуючи друкарню „Українського Голосу" — підтримуєте видавництво „Українського Голосу" і його велику роботу.

Пишіть або зайдіть на адресу:

UKRAINIAN VOICE
210—216 Dufferin Ave.
P.O. Box 3626, Sta. B. Winnipeg 4, Man.

ЗМІСТ

Каменярі — Іван Франко 3
Слово від Редакції 4
Екзекутиви Каменярів 5
Каменярі і Союз Української Молоді Канади (СУМК) — Н. Лабюк 9
З нагоди 40-ліття нашого Інституту — проф. І. Рудевський 13
В обороні традицій — проф. Д. Максимюк 15
Ми горді, що належимо до українського народу — Рома Стратійчук 17
"Лупайте цю скалу" — Анисий Чорнейко 18
Чи треба нам Інституту — Геня Мартинюк 19
Дари нашого Інституту — Галя Саранчук 20
Соціяльна діяльність в Інституті за 1955-56 рік. — Галя Саранчук 21
Абсольвенти обіцяють — Рута Климишин 23
Спомини — Рута Климишин 24
Прілейт — Саскатун — Інститут — Савеля Райчиба 26
Тропічний острів 28
Згадка про Ярослава Духа — І. Рудевський 30
Абсольвенти 31
Питомці 1955-56 року 34
Наша королева 45
Сільські фільософи — С. Калинець 46
Ideal Institute Girl 47
Ideal Institute Boy 47
Подяка 48
Бурсацьке життя через камеру 49
Статут Каменярів 51

АВТОГРАФИ

ELIK'S PRESCRIPTION DRUGSTORE
TWO REGISTERED PHARMACIST
AT YOUR SERVICE.
I. S. ELIK PH. C. B.S.P. PROPRETOR
THOMAS JASIENIUK MANAGER
222-20TH. ST. W.
PH. 7015. SASKATOON, SASK.

MILLAR'S FLOWER SHOP.
(AND GREENHOUSES).
214-21ST. ST. E., SASKATOON, SASK.
DAY PHONES 7777 NIGHT PHONES 7775
& 23511 & 22033
A FLOWER SERVICE FOR EVERY OCCASION
FLOWERS BY WIRE / ANYWHERE - ANY TIME.
MEMBERS of FLORISTS' TELEGRAPH
DELIVERY ASSOCIATION.

АВТОГРАФИ

CONGRATULATIONS TO THE GRADUATES
from
DR. R. J. KINDRACHUK.
OPTOMETRIST
403 BIRKS BUILDING.
SASKATOON, SASK. PH. - 27170.

✓ 1/4 PAGE. PAID.

BEST WISHES FROM.
DR. WILLIAM KUSHNERUK.
415 BIRKS BUILDING.
SASKATOON, SASK.

✓ PAID 1/4 P.

✓ CHG. 1/4 P.

NORM'S STANDARD GROCERY
904 VICTORIA AVE.
GROCERIES PHONE 97427 MEAT MARKET
SASKATOON, SASK.
FREE DELIVERY

✓ PAID. 1/4 P

DAY PHONE 6655 NIGHT PHONE
SAY IT WITH ROSES
FROM THE
ROSE BOWL FLOWER SHOP.
332-20TH ST. W. (2 DOORS WEST OF ROXY THEATRE)
SASKATOON
COMPLETE FLORAL SERVICE
PERSONAL ATTENTION TO ALL ORDERS

AY 72-711

MOOSE JAW INSTITUTE LIBRARY
1240 TEMPERANCE ST.
SASKATOON

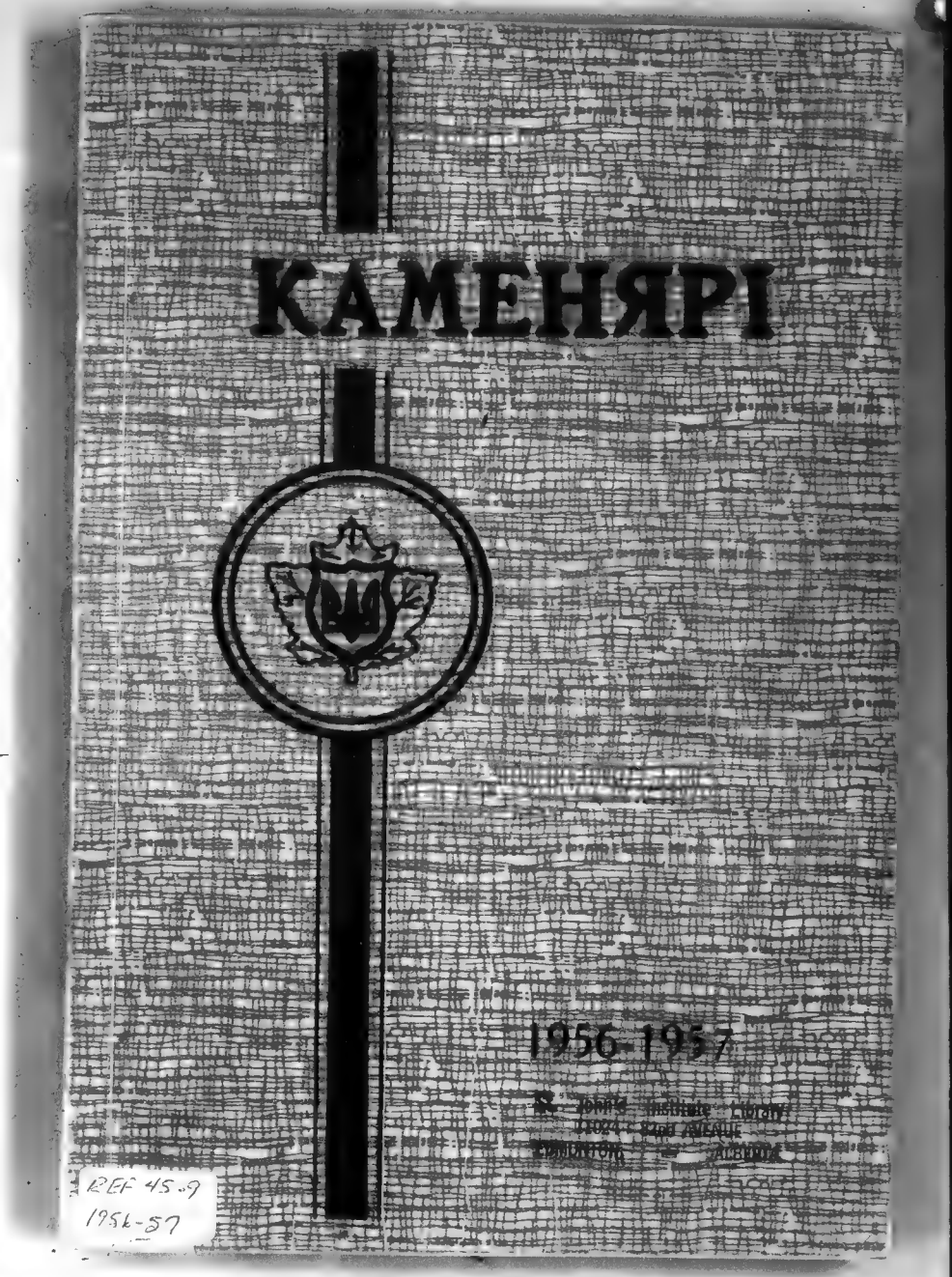

REF 45.9
1956-57

КАМЕНЯРІ

1956-1957

St. John's Institute Library
11024 - 82nd AVENUE
EDMONTON, — ALBERTA.

ПРИСВЯТА

Присвячуємо Цей річник тим піонерам, що сорок років тому пожертвували керівництво, час і працю на будування цього виховного Інституту.

Студенти Інституту ім. Петра Могили
Саскатун, Саск.

Printed by

Trident Press Limited, Winnipeg, Man., Canada.

СОРОК-ЛІТТЯ ІСНУВАННЯ УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ ІМ. П. МОГИЛИ

1917 — 1957

ПЕРЕДМОВА

Не хочеться вірити, що нам припала велика приємність бути свідками святкування 40-ліття існування Інституту ім. П. Могили. Сорок літ служив цей будинок для нашого Інституту, а тепер припала нам честь бути свідками і учасниками постанови, будування нового приміщення.

Дирекція зробила вже певні постанови і зарядження. Площа під новий Інститут набута. Тепер лишається остаточне рішення для нас, теперішних і бувших питомців Інституту сказати своє слово одобрення. Це можемо зробити тільки через жертвенність.

Хочемо вірити, що піонери, які мешкали в глинянках, колибах і примітивних домах, зрозуміли, що сила народу полягає в його свідомості і проводі. Тепер, коли наше громадянство скріпилося економічно, ми зможемо передати майбутньому поколінню ті вигоди, яких ми замолоду не мали.

Редакційний штаб.

ДИРЕКЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ ІМ. П. МОГИЛИ

Проф. І. Рудевський, писар.

Проф. Д. Максимюк, голова Дирекції.

В. Бурячик, заст. голови.

Ів. Гнатишин.

Петро Киба, скарбник.

Ів. Маджк.

Мир. Сорокан.

Ів. Чайковський.

Василь Ґриба.

1957

Іван Франко.

КАМЕНЯРІ

(У р и в к и)

Я бачив дивний сон. Немов передо мною
Безмірна, пуста і дика площина,
А я прикований ланцом залізним, стою
Під височезною гранітною скалою,
А далі тисячі таких самих, як я.

У кожного в руках залізний молот,
І голос сильний нам згори мов грім гремить:
"Лупайте цю скалу! Нехай ні жар, ні холод
Не спинить вас! Зносіть і труд і спрагу й голод,
Бо вам призначено скалу оцю розбить."

І всі ми вірили, що своїми руками
Розібємо скалу, роздробимо граніт;
Що кровю власною і власними кістками
Твердий збудуємо гостинець і за нами
Прийде нове життя, добро нове у світ.

І так ми далі йдем в одну громаду скуті
Сильною думкою, а молоти в руках.
Нехай прокляті ми і світом позабуті
Ми ломимо скалу, рівняєм правді путі
А щастя всіх прийде по наших аж кістках.

РЕДАКЦІЙНИЙ ШТАБ 1956—1957

Сидять, зліва направо: Савеля Райчиба, Ліонард Понич, редактор, Одарка Ременда.

Стоять: Богдан Скоробогач, Орест Талпаш, Тарас Монастирський, Павло Кіцан, Євген Козій, Євген Кравчук.

Цього року припадає 40-ліття заінкорпорованого Інституту та перенесення його до теперішнього приміщення. Через минулих 40 років перебуло в цім будинку поверх 2000 питомців. Де вони тепер? Ми бажаємо їх віднайти, тому почали цього року, хоч скромно листу бувших абсольвентів Саскачеванського університету. Ми певні, що ця листа не повна, але десь треба починати. На слідуючий рік будемо святкувати 40-ліття заснування студентського кружка "Каменярі". Як що б відгукнулися наші бувші члени і дали про себе чути та ріжні спогади, скільки було б корисного матеріялу.

При праці видання річника багато праці приймає на себе ректор Інституту та інші досвідчені люди при Інституті.

Оцим складаємо сердечну подяку проф. І. Рудевському за його поміч. Дякуємо Всеч. прот. М. Тарновецькому за релігійну опіку над студентами. Дякуємо всім іншим, що в якийбудь спосіб причинилися до видання цього річника.

Редакція.

ВІД ГОЛОВИ "КАМЕНЯРІВ"

З початком шкільного сезону, організація "Каменярі" не може дуже виявити свою діяльність. Нові питомці приглядаються або соромляться спробувати свою здібність, а бувші уникають праці і відмовляються від провідництва.

В першій половині шкільного року були в нас дискусії над відкриттям кантини. Новикам це апелювало, але старші знаючи, що це забирає багато часу, відмовлялися. Кантина забирає багато часу, що можна його зужити на багато більш корисні підприємства.

Також під час першої половини шкільного року виринула думка приступити до підготовки річного концерту і як що буде відповідний матеріял і якість, то виїхати на околицю. Це принесе реклямy для Інституту в його теперішній спробі для будування нового приміщення. З такими самими мотивами приступили студенти до вивчення колядок і щедрівок.

В розмовах з бувшими питомцями Інституту зауважується, що найбільший розцвіт був тоді, як вони були студентами. Що це означає? Вони починають згадувати свою молодість, а вона все буде гарною, пишною і найбільш барвистою. Правда, тоді було багато більше число студентів, старших віком із розвитком національного почуття. Більша частина університетських студентів побирала філозофію, що і прямувала по лінії такого думання. Також більша частина студентів були учнями середньої школи, або учительського семінару.

Тепер противно. Більшість студентів є на курсах університету, де побирають технічні науки, трудні, що вимагають багато часу на їх вивчення. До того студенти прибувають багато молодші, а підготовки до громадського життя не дала околиця, в котрій вони проживали. Теж в минулому студенти прибували до Інституту ознайомлені з українською мовою. а теперішні студенти дуже мало ознайомлені з мовою і знанням. Вони прибувають до Інституту, щоб навчитися. Родичі передають ту працю для Інституту, що самі мали зробити.

Якщо українська спільнота бажає, щоб теперішня студіююча молодь в майбутньому стала в ряди провідників (а їх треба), мусить дати національну виховну підвалину таки в своїх домах, щоб кожна українська родина була розсадником любови і пошани до свого рідного.

На закінчення я б бажав зробити одну замітку, а іменно те, що ми як студенти маємо два головних обовязки виповнити: перше, вивязатися добре з своїх іспитів, — бо це є заплата нашим родичам за їх жертвенність утримувати нас в школах, а подруге, набрати практики в громадськім житті. Як ми виповнимо перший обовязок добре, принесемо славу і добре імя для студентства Інституту. Другий обовязок дасть нам задоволення, що ми зможемо взяти громадський тягар, як вийдемо в люди. Нам потрібно вирозумілости з сторони громадянства. Дайте його нам!

Тарас Монастирський.

ЕКЗЕКУТИВА КАМЕНЯРІВ 1956

Сидять зліва направо: Тарас Монастирський, голова Каменярів; Зеновія Черній, писарка; Одарка Ременда, заступниця голови; Л. Понич, редактор річника.

Стоять: Б. Скоробогач, начальник спортового комітету; Євген Кравчук, начальник фотографічного комітету; Євген Козій, касієр; Євген Вівчар, начальник соціяльного комітету; Орест Тимиш, член фотографічного комітету.

ЕКЗЕКУТИВА КАМЕНЯРІВ 1957

Сидять, зліва направо: Наталка Цьона, писарка; Павло Кіцан, голова; Одарка Ременда, заступниця голови.

Стоять: Євген Кравчук, фотографічний конзінор; Мирон Стратійчук, начальник спортового комітету; Анастазія Гуменний, начальник соціяльного комітету; Євген Козій, касієр; Орест Талпаш, заступник писарки; Л. Понич, начальний редактор.

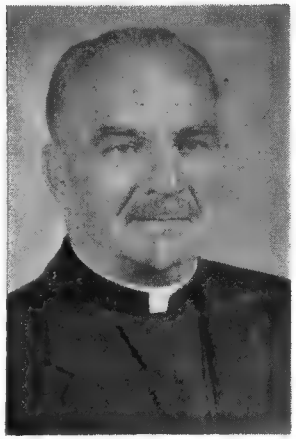

о. прот. М. Тарновецький,
капелян.

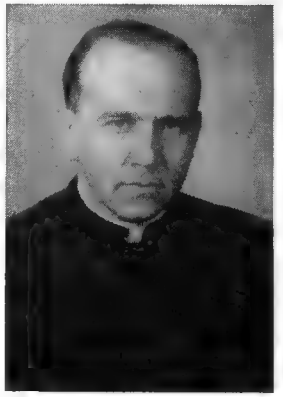

о. В. Слюзар,
парох Саскатуну.

Проф. Д. Максимюк,
голова Дирекції Інституту.

Проф. І. Рудевський,
писар Дирекції.

Д-ка С. Сенишин,
настоятелька над дівчатами.

о. В. Сенишин,
ректор і учитель граматики.

ЧЛЕНИ ШИРШОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ ІМ. ПЕТРА МОГИЛИ

Д-р А. Данильчук — голова Пров. Екзекутиви Товариства Українців Самостійників на Саскачеван.

Пані Кушнір — голова Пров. Екзекутиви Союзу Українок Канади на Саскачеван.

П. В. Пилипів — провінціяльний Провідник СУМК.

П. Мих. Ф. Кушнір, Канора — дорадник.

PAUL'S MUSIC & BOOK STORE

FOR ALL YOUR

School Supplies, Stationery and Musical Instruments at reasonable prices.

306 — 20*th Street West* *PHONE* 6072

SASKATOON, SASK. *P. Tkachuk,* Proprietor.

НАШІ ПЕРСПЕКТИВИ

Цивілізовані народи і держави завжди звертають як найбільшу увагу на виховання свого молодого покоління. Так було від найдавніших часів. Уже в старому заповіті завважуємо, що Мойсей, великий жидівський провідник, через 40 літ навчав свій народ. Він намагався звільнити його з стану духовного рабства — вірування у видимі форми богопоклоніння і піднести до душевних висот, до зрозуміння Бога-духа, до розуміння високого ідеалу поняття людини, до самоповаги. Бачимо також, що коли ізраїльський народ призабував про цю велику Правду, він знову попадав у неволю і рабство.

Сучасні держави дають яскравий приклад, яку величезну вагу надають вихованню і вишколу своєї молоді. Поглянемо, які колосальні видатки щедро провадить кожна держава на школи і на все те, що з вязане з ними. Долучімо до того величезні суми добровільних жертв, що призначені на виховавчі інституції молоді, тоді стане нам ясно, що молодь завжди і скрізь є найпекучішою проблемою піклування держави і народу. У цьому піклуванні церкві належить також величезна роля і якщо вона (церква) гідно цієї ролі не виконує, вона готовить собі повну загибель.

Історія доводить, що упадок цивілізації наступає тоді, коли добробут опановував людською уявою, коли матеріяльні засоби перевищували духові цінності народу. Коли матеріяльне багатство ставало фетишем, коли воно оберталося тільки на задоволення фізичних розкошів, тоді духове виховання молодого покоління відходило на задній плян, людей огортала духова порожнеча, приходили розпуста, марнотратство, лінивство, піяцтво, фізичні пристрасті — ставали золотими божками, і цивілізація руйнувалася і зникала.

У теперішні часи нашого життя також роздаються голоси, що сучасний культурно-освітній рівень занепадає, що духово-релігійно ми стоїмо над прірвою. Подібні клопоти супроводили розвиток кожної генерації і та нова генерація завжди виходила з перемогою в своїх клопотах, бо являлися великі мужі-провідники, апостоли і пророки, які своїм власним життям указували вірний шлях у житті, в боротьбі за загальне добро людства. Згадаймо Шевченка, Франка, Шекспіра, Борнса, Хмельницького, Мазепу, Ґета, Моцарта, Шопена, Петлюру, Чорчила, Рузвелта, Кінґа і багато других.

Ці великі люди дали людству найцінніші культурні, наукові, мистецькі, артистичні й інші духові надбання, бо вони були двигунами народу, вони промощували шлях життя, вони відводили людетво від прірви й загибелі. Ці великі люди працювали і діяли не за заплату чи признання. Вони горіли життям і освітлювали людству його вірний шлях.

Наші скромні піонери-українці на культурно-освітнім, реілгійнім, матеріяльнім полі тут в Канаді досягли великих успіхів. Працюючи на народнім полі, вони не дивилися на матеріяльні засоби, науку, чи інші особливості людей, вони робили спільно одно велике народне діло. Усі прошаки суспільства нашого були зацікавлені в загальній справі й щиро, сумлінно, віддано для неї спільно працювали. У цій величній праці вони досягли величезних успіхів, а це на жаль нас засліпило.

У сучасних умовинах життя, ми, як українська спільнота в Канаді, мусимо себе пристосувати до цих умовин, щоб гідно працювати для власного добра, добра нашого народу й Канади. Нам треба якнайдальше затримати свою українську окремішність, бож і визначні мужі Канади говорять, що потрібна не асиміляція, а інтеграція. Нам треба ще більше уваги звернути на нашу молодь, підготувати її не тільки на чесних і вірних горожан Канади, а й на вірних синів і дочок українського народу. Наші світські організації потребують нових сил, нових членів, що виховані на ідеольогії витворені на тутешній землі, приспособленої до тутешніх умов. Наша церква потребує нових сил, молодих членів, що вірні засадам і науці церкви. Тут ми всі повинні діяти одностайно, поставивши собі ясні цілі на найближчі 50 літ. Треба виплекати в молоді почуття любови до свого рідного, громадської відповідальности, чесноти і щирости. Треба викликати в них пошану і повагу до свого світського і церковного проводу. Спільними силами, єдиним бажанням, діянням і відданістю можна доконати великих діл.

Інститут ім. П. Могили в Саскатуні, що 40 літ виконував велике завдання виховання нашої студіюючої молоді, має в теперішні часи ще відповідальніше завдання. Його роля тепер може ще важливіша, як на початках свого існування.

Наш Інститут потрібний і далі. Він повинен продовжувати бути тим осередком, де наша студіююча молодь зосереджується. Необхідно посилити в ньому батьківську опіку над молоддю. Необхідно ще більше давати молоді в Інституті громадського, суспільного, національного й релігійного виховання. Інститут повинен бути правдивим домом, у найліпшому розумінні цього слова, для бурсаків і бурсачок у ньому.

Щоб усе це виконати, Інститут повинен бути найперше прекарсною будівлею, де були б всі вигоди, всі потреби для праці, розумного відпочинку. Зважмо все це, подумаймо і скажім собі щиро — "наша праця — для нас, для добра наших дітей, для добра нашого народу і нашої держави". Сказавши це, робім те, що вимагає час, обставини і життя!

Збудуймо новий будинок для нашого Інституту, даймо відповідний зміст йому, пошлім туди наших дітей.

Завдання це велике і трудне. Але, чи ж не одне велике ми доконали, чи не одно трудне ми перемогли? Тому, з нами Бог, сильна наша воля і щирість!

о. В. Сенишин, ректор.

DR. S. WOROBETZ
and
DR. W. KOST
PHYSICIANS and *SURGEONS*
513 *Canada Bldg.* Phone 6655.
SASKATOON, SASK.

"The Friendly Gift Store"
School Supplies — Cameras — Office Furniture
Leather Goods.
A. B. Dick Duplicators
HAZEN STATIONERY & OFFICE EQUIPMENT
Phone 28855 **3rd Ave. & 22nd St.**
SASKATOON, SASK.

ОГЛЯД ПРАЦІ В ІНСТИТУТІ ІМ. П. МОГИЛИ

Як і кожного, так і в цьому академічному році до Інституту прибуло поважне число нових студентів. Їх можна розділити за такими категоріями: університет — 15, учительський семінар 2, середня школа — 15, торговельний курс — 4. Разом 46 новаків. Минулорічних питомців повернулося 26.

Хоч середня школа почала науку з вересня, праця студентів в Інституті почалася в жовтні, бо тоді були вже і старші бурсаки та бурсачки і можна було братися до роботи в студентськім гуртку "Каменярі".

Введення

"Введення" новаків у родину студентську неабияка подія в Інституті. Церемонія "введення" може декому виглядати спадщиною середньовіччя, але вона має свої корисні цілі: чи може, наприклад, студент витримати над собою товариський жарт, повинуватися традиції, бути стійким і витриманим. Перейшовши через студентський "млин", новики зложили врочисте приречення і були прийняті як повноправні члени в братерство "Каменярі". Старші бурсаки після цих церемоній вгощають нову братію і офіційно знайомляться з ними.

На цю врочистість і забаву, яка слідувала за церемонією, прибули члени дирекції та запрошені гості.

Дівчата, що перейшли млин.

Чому тепер мене кличеш?

Ідемо до млина.

Новаки-бурсаки складають врочисто своє приріkання.

Перший Бурсацький Клич.

Дівчата і хлопці окремо.

Наші новаки.

Перша забава.

З початком жовтня дирекція влаштувала спільну вечерю і відзначення "Дня Подяки", на якім крім питомців були члени дирекції та запрошені гості. Всеч. о. В. Сенишин представив кожного студента і студентку присутнім і познайомив студентів з достойними гостями. Нових студентів вітав голова дирекції проф. Д. Максимюк. Після вечері молодь і гості довго розмовляли і ближче знайомилися. Користь з таких сходин є велика.

Крім навчання кредитових предметів української граматики і літератури зорганізовано навчання протягом цілого тижня. В понеділок відбувалися кляси українознавства, мови й історії, а у вівторок — навчання релігії, історії церкви й етики.

Середа призначена для науки співу, а у четвер ввечері дівчата вивчають ріжних стібів під керівництвом добродійки Сенишин і пані А. Скоробогач. У неділю по-полудні відбуваються регулярно збори "Каменярів" та "Могилянок". Співом провадила панна Наталя Цьона, а науку танців п. Тарас Монастирський і панна Н. Цьона. Крім цього при кожній нагоді запрошується визначних гостей, що переїжджають через Саскатун. Ми мали приємність гостити і вислухати п. Степана Давидовича з Торонто (Департаменту Горожанства) і

редактора з Парижа. Крім них льокальні визначні горожани промовляли до студентства.

Геловін

При кінці жовтня відбулася забава т. зв. "Геловін", на яку бурсаки запросили студіюючу молодь з-поза Інституту. Ця забава-маскарада випала надзвичайно гарно. Багато молоді, що була встидлива, під час цієї забави переборола свою обережність. Це було перший раз, що новаки і старші студенти вже працювали як одна родина.

Забава-маскарада.

У цей же вечер громадяни міста Саскатуну зійшлися в Інституті, щоб в товариському гурті ближче познайомитися з новим ректором Інституту, о. В. Сенишином і його дружиною. Вечер пройшов дуже мило. Підготовили і провадили вечером дружини директорів Інституту.

Частина гостей на прийнятті.

З'їзд

Після впорядкування біжучої праці студенти почали гарячково готуватися до концерту, що його треба було дати в Саскатуні з нагоди річних зборів шеровців Інституту і провінціяльного З'їзду Союзу Українців Самостійників. За дуже короткий час студенти підготувалися і дали гарний концерт. Хор навчала панна Н. Цьона, а танками провадив п. Монастирський.

В суботу вечером в просторій залі "Меріголд кафе" відбулася реунія-бенкет з нагоди 40-ліття Інституту ім. П. Могили та для відзначення бувших ректорів Інституту. Присутніх було поверх 100 осіб. Це в більшости бувші бурсаки і бурсачки, вихованці цього Інституту, старші і молодші. Господарем цього бенкету був проф. Д. Максимюк, голова дирекції Інституту. Відкриваючи реунію, проф. Максимюк тепло привітав учасників, з'ясував ціль її та повідомив, що кружок студенток Інституту ім. П. Могили "Могилянки" започаткував фонд будови нового Інституту, зложивши на цю ціль $250.00, що присутні приняли гарячими оплесками. Від цього кружка промовляла панна Ременда, студентка Інституту і членка кружка, вітаючи старих бурсаків і ректорів та запевняючи їх, що й теперішні бурсаки уболівають долею свого Інституту, так як це робили старші. Далі господар покликав до слова о. протопресв. д-ра С. В. Савчука, "одного із старших бурсаків Інституту". Всеч. о. Савчук виголосив блискучу, насичену гумором промову, що переплiталася цікавими спогадами з минулого бурсацького життя. Далі промовляв п. В. І. Сарчук, також старий бурсак. Після промов о. В. Сенишин, теперішний ректор Інституту, звернувся з відповідним словом до бувших ректорів, яких було за час існування 11, вручив грамоти присутнім бувшим ректорам:

COMPLIMENTS OF

THAMS STUDIOS

HEINTZMAN HALL

SASKATOON, SASK.

Н. Лабюкові, В. І. Сарчукові, М. Зюбракові і Ю. Стечишину, почавши видавати їх наймолодшим. Від імені бувших ректорів виступив із словом подяки за признання М. Зюбрак з Принс Алберт. Заключне слово сказав п. І. Мадюк, як старший бурсак і теперішній директор Інституту. Атмосфера на реунії-бенкеті була щира, тепла і дуже товариська. (В неділю 18-го листопада в Катедрі Пресв. Тройці в Вінніпегу, Всеч.

Студентський хор Інституту ім. П. Могили в Саскатуні.

о. Сенишин вручив з допомогою п. В. І. Сарчука, почесні грамоти Василеві Буряникові, І. Г. Сирникові, о. Т. Ковалишину та Андрієві Павликові, колишньому ректорові філії Інституту в Вінніпегу).

Після концерту під час З'їзду, студенти приступили до підготовки радіо-передачі з нагоди Різдвяних Свят. Шостого січня, на Свят-Вечер, питомці передали через радіо цей концерт колядок і щедрівок. Концерт почався гарним батьківським словом Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона. Він закликав до всебічної піддержки будови нового Інституту і до посиленої праці над вихованням молоді. Від Інституту і дирекції з різдвяним побажанням виступав проф. Д. Максимюк, а від студентів о. ректор. Концерт підготовляв п. Орест Стефанюк, а провадив ним п. М. Кіндрачук. Відгук на цей виступ був позитивний і заохотою до дальшої праці.

Традиційний Щедрий Вечер в Інституті відбувся величаво. На ньому були присутні теперішні й бувші члени дирекції з родинами, студіююча молодь з університету та бувші питомці, що не мають своїх домів в Саскатуні. Вечер пройшов у святочному родинному настрою. Промовляла пані Марія Мадюк, закликаючи молодь не тільки шанувати і плекати наші прекрасні традиції, але ще їх вивчати й зберігати.

Гуртовим відспіванням колядок і щедрівок закінчилася перша частина вечера. В другій частині свята завітав до залі св. о. Миколай та роздав дарунки студентам. До пізної пори ще відвідували студенти одні других, колядуючи одні в одних.

Дня 22-го лютого "Каменярі" під патронатом дирекції Інституту влаштували бенкет на честь цьогорічних абсольвентів. Бенкет відбувся в "Клаб 400" в Саскатуні. Присутніх було близько 200 осіб. Головний стіл заповнили члени дирекції Інституту, парох о. В. Слюзар, капелян прот. М. Тарновецький та голова Стипендійного Фонду ім. Федана — проф. А. Михайленко. Середній стіл заповнили абсольвенти, а бічні — родичі їх та гості. Господарем був о. ректор, а молитву провів о. Тарновецький. Тост королевій виголосив голова "Каменярів" — Павло Кіцан. Абсольвентів представив о. В. Сенишин та у своїм вступнім слові надав тон для вечерка. Тост на честь абсольвентів підніс адв. І. Гнатишин, один з директорів Інституту. Відповідав на тост Володимир Тарнопольський. Головну промову виголосив голова Дирекції проф. Д. Максимюк.

Під час бенкету було вручено стипендію студентові Ін-

ституту п. Євгенові Козієві в сумі $100.00 та видано грошеві нагороди за активну участь у студентсько-громадському житті — панні Цьоні, Павлові Кіцанові і Тарасові Монастирському. Ця спроба вийти поза стіни Інституту увінчалася повним успіхом. Після бенкету почалася забава.

Абсольвенти Університету:

Березовський, Еміль, BS.P.
Гаврилюк, Мих., B.A. (Hon.)
Гавриш, Мирослав, B.E.
Гарбуз, Фіялка, R.N.
Горецький, Орест, B. A. H(on.)
Гуляк, Богдан, LL.B.
Дутка, Василь, B.A.
Замезуков, Клера, B.A., (Hon.)
Кінащук, Едвард, M.Sc.
Кіцан, Павло, B.E.
Климишин, Євгенія, R.N.
Лабач, Едвард, B.Ed.
Лабач, Тарас, B.S.P.
Левчук, Євген, LL.B.
Мекмілан, Л., M.A.
Пилипів, Василь, LL.B.
Порайко, Василь, B.S.P.
Процюк, Василь, B.Ed.
Самчук, Ірина, R. N.
Сень, Борис, B.A.
Сохацький, Роман, B.E.
Стефанюк, Орест, B.S.P.
Татаренко, Єлисавета, B.H.Sc.
Тарнопольський, Вол., LL.B.
Томащук, Віктор, B.E.
Черній, Мирослав, B.E.
Чорнейко, Ігор, M.A.
Чорний, Михайло, B.E.

DR. M. H. BOYKOWICH
DENTAL SURGEON
— EVENINGS BY APPOINTMENTS —
403 *Canada Building* SASKATOON, SASK.
PHONES:
Office 4774 Residence 91669

ЮЛІЯН СТЕЧИШИН, Q.C.

Юліян Стечишин, Q.C.

Юліян Стечишин походить з Західної України (Галичини) з Теребовельського повіту. В 1910 році він приїхав до Канади, маючи 15 літ. Перебувши в Вінніпегу до осени 1911 року, Стечишин вступив до учительського семінара в 1911 році, який успішно закінчив в 1914 році, а з початком 1915 року почав учителювати.

У часі перебування в Брендоні, в учительському семінарі, п. Стечишин запізнався з українським професором Петром Карманським, який викладав там українську літературу й історію. Цей курс для п. Ю. Стечишина був надзвичайно важливим, бо він поклав глибокі й тривкі основи в його світосприйманні та викликав дальше зацікавлення українознавством.

Побираючи науку в саскатунському університеті, п. Ю. Стечишин закінчив його в 1921-ому році, одержавши ступінь B.A. В часі студій в університеті, Ю. Стечишин увесь час перебував в українському Інституті ім. П. Могили і останнього року перебування в ньому був там заступником ректора Інституту. З закінченням університету п. Стечишин став ректором Інституту ім. П. Могили і на цьому становищі перебував до 1929 року, а потім знову обійняв цю посаду в 1931 року до осени 1933. За його ректорства Інститут був найширше розвинений, як інституція, що надавала напрям і характер українському житті в Канаді на полі освітнім, культурнім, громадськім і релігійнім. За його ректорства із стін Інституту вийшли сотки молодих ідейних громадських працівників, що тепер є основою й опорою українського життя в Канаді. За його ректорства, за його старанням до великої міри, було зорганізовано Союз Українців Самостійників, якого він був довголітнім головою, і на цей пост був одноголос-

но перевибраний на загальному з'їзді організації у 1956 р

В часі перерви ректорства п. Стечишин вернувся до університету на студії прав, які скінчив у 1931 році. До лави адвокатів був прийнятий у 1934 році і від того часу дотепер провадить власну адвокатську канцелярію в Саскатуні.

Провадячи свою адвокатську канцелярію, п. Ю. Стечишин увесь час інтересувався виховавчою, освітньою, церковною і взагалі українською роботою.

Пану Стечишину у великій мірі треба завдячувати близькі взаємини українців в Саскачевані з університетом у тій же провінції, що остаточно знайшли свій вияв у створенні словянського департаменту і навчанню української мови.

Адвокат Стечишин не менш є відомий із своїх писань. Він є автором цілого ряду брошур і статей. А до більших праць його треба зарахувати Ювілейну Книгу Інституту П. Могили, написану ним з нагоди 25-ліття того ж Інституту. Ця книга, це фактично перша і найкраща досі історія канадійських українців. Його брошура "Між Українцями в Канаді" — це хоч і короткий, але добрий історичний начерк національно-культурного розвою між українцями в Канаді. Та його найбільшою працею є українська граматика в англійській мові, що є загально прийнята в канадійських університетах. Адвокат Стечишин має нові розпочаті праці, що матимуть велике значення для української спільноти.

Пан Ю. Стечишин є членом Консисторії УГПЦ в Канаді й одним з ініціяторів і постійних пропаґаторів Української Аатокефальної Православної Церкви.

За час свого ректорства п. Стечишин постійно виїжджав з відчитами, і, як дехто каже, дав їх поверх 1000. Як теперішній голова СУС він і далі продовжує свої виїзди з відчитами.

Адвокат Стечишин одружений з панною Савелею Вавринюк, яка теж є широко відома нашому громадянству із-за своєї громадської та публіцистичної діяльности. Пан Юліян

J. W. STECHISHIN, B.A., LL.B., Q.C.

Barrister, Solicitor and Notary Public

Phone 25575

413 *Canada Bldg.* SASKATOON, SASK.

і пані Савеля Стечишин мають троє добре вихованих дітей. Старший син — Анатолій — інженер, дочка Зеня — скінчила в університеті курс домашнього господарства, а син Мирон перебуває тепер на третьому курсі дентистики.

При кінці 1956 року адвокат Ю. Стечишин назначений королівським радником.

Сердечно ґратулюємо п. Ю. Стечишину, з нагоди його назначення, як і бажаємо йому і родині світлих успіхів в дальшій праці, для добра українського народу. Нехай стане за примір іншим професіоналістам, що того будуть поважати, хто шанує себе і свій нарід.

Phone 4244

CITY SERVICE

General Repairs **B.A. Products**

Open — 8 A.M. to 11 PM. — Midnight

B. Pidwerbesky, Owner **229 Avenue A. South** SASKATOON

Best Wishes From

McCOOL and PROCIUK

BARRISTERS, SOLICITORS and NOTARIES

C. W. McCool, Q.C

A. W. Prociuk, B.A., LL.B.

806 Canada Bldg. SASKATOON, SASK.

PHONES 6118 — 6119

BEST WISHES FROM

ANDREW HAWRISH, LL.B.

BARRISTER, SOLICITOR, NOTARY PUBLIC

Office Phone 23668 Res. Phone 94955

405 *Birks Building*

SASKATOON, SASK.

ІВАН ГНАТИШИН, Q.C.

Іван Гнатишин, Q.C.

Іван Гнатишин народився 1907 року в селі Вашковці, Буковина, і як дво-літня дитина прибув до Канади зі своїми родичами. Вони поселилися коло Канори, Саск. Тут і Іван покінчив нижчі науки, а до середньої школи учащав до Йорктонської Колегії. Під час своїх студій був головою студентського т о ва р и ства при цій Колегії.

1925 року закінчив учительський семінар і учителював в сільських школах. Заробивши трохи грошей, вступає на студії до університету і щасливо закінчує факультет філозофії 1930 року, одержуючи ступінь В.А., а 1932 року закінчив правничі студії. Цього року одержав почесне назначення Королівським Радником.

Весь час своїх студій брав живу участь не тільки в студентському кружку "Каменярі" при Інституті, де був питомцем, але також виступав в університеті в ораторських змаганнях. 1928 р. одержав медаль як переможець в ораторстві, і був членом дружини, що репрезентувала саскатунський Університет в дебатах проти університету Нової Зеляндії.

З молодих літ інтересувався політикою, тож бачимо його як кандидата з рамени консервативної партії в доміняльних виборах, в йорктонськім окрузі в роках 1935, 1940 і 1945, а також кандидатом з тієї самої партії в Саскатуні до провінціяльної легіслятури 1952 р.

Під час другої світової війни був лейтенантом при Саскатунській Легкій Інфантерії. Він також не покидав своїх звязків з політикою і був головою Саскатунського Відділу Консервативної Партії в 1936, 1937 і 1952 роках. Цього року є головою Саскатунського Адвокатського Стоваришення, заступником голови Консервативного Товариства в Саскатуні.

Минулого року був головою Дирекції "Саскатун Комюніті Чест", членом Ківаніс Клюбу і Канадійського Клюбу.

Вже десятий рік є членом дирекції Українського Інституту ім. П. Могили, з котрих був пять літ головою. Бувший перший заступник голови Союзу Українців Самостійників, член Української Греко-Православної Церкви в Канаді в Саскатуні.

1931 року одружився з Галею з дому Піць, і мають гарну родину, Роман, Віктор, Давид і Єлисавета. Пані Гнатишин також бере живу участь в громадськім житті, бувши довший час головою відділу Союзу Українок Канади та членкою Провінціяльної Екзекутиви.

Найстаршипй син Роман був офіцером в Канадійській Летничій Фльоті, тепер офіцером Довірночого Персоналу в Резерві Р.С.А.Ф. Покінчив правничі студії 1954 року і є в спілці з своїм батьком, що є в фірмі — Кайл, Ферґусон і Гнатишин.

Сердечно ґратулюємо нашому давньому бурсакові за його успіхи і бажаємо здоровля, витривалости і ще більше корисної праці на українськім народнім полі.

GOOD WISHES
from
DR. G. E. DRAGAN
311 *Canada Building* Phone 23293
SASKATOON, SASKATCHEWAN.

YOU CAN USUALLY GET WHAT
YOU WANT
AT
BIRNEY'S
HARDWARE

НАШІ ДОСЯГНЕННЯ

Світлими моментами в житті Інституту є, коли він може тішитися високими досягненнями своїх питомців. З початку навчального року ми мали ту приємність. Один з наших нових питомців одержав медалю "Ґовернор Ґенерал Медаль" за найвищі марки в дванадцятій клясі в своїм окрузі.

Орест, син п-ства С. Талпашів з Бюкенан, Саск., народився 1940 року в Містатім, де його батько учителював. З молодих літ син був все пильним студентом і за його труд і завзятість він одержав це відзначення.

Він також приніс добру славу своєму учителеві п. Кей, що є директором середньої школи в цій місцевості. Родичі, як також і учитель, є бувші питомці Інституту і знають вагу доброго виховання і потребу студента перебувати в Інституті.

Вручення Ґрамоти і медалі відбулося в Інституті. Проф. Д. Максимюк привітав Ореста від Дирекції, п. Л. Кей вручив нагороди. Для родичів, що приїхали на цю урочистість була велика потіха, для учителя заплата за труд, а для питомців Інституту показ, що за щиру працю є певна насолода в признанні.

Члени Каменярі желають Орестові дальших світлих успіхів.

Пан Л. Кей вручає медалю.

Орест Талпаш.

Сидять. Родина Талпашів.

MATHESON'S DRUG STORE

H. S. MATHESON
Chemist and Druggist

Drugs — Prescriptions — Toiletries — Medical Supplies
Soda Fountain — Confectionery — Magazines

Phone 91225
906 *Victoria Ave.*, SASKATOON, SASK.

МОГИЛЯНКИ

Кожна питомка Інституту обовязково є членкою дівочого товариства "Могилянки". Ціль цього товариства є виховати провідниць для народної громадської праці. Також защепити і дати зрозуміння величини і ширини української культури та полюбити її як великий скарб свого народу.

Перша організація "Могилянок" повстала 1923 року під проводом пані Савелі Стечишин, дружини тодішнього ректора Інституту. Дівчата кинулися в вир праці, навчитися українських стібів-вишивок, писання писанок, участь в співі, дебатах, промовах і драмі. Багато тодішніх членок взяли на себе обовязок дописувати до "Українського Голосу". Вийшовши з Інституту, вони були моторами-провідницями в організованні відділів жіночих товариств по околицях. 1926 року всі ці товариства зорганізувалися під одним проводом в Союз Українок Канади, під час річного Зїзду членів-шеровців Інституту ім. П. Могили. Рік пізніше офіційно зорганізовано Союз Українців Самостійників, де жіночі товариства стали одною з складових частин. Пізніше 1941 року зорганізовано Союз Української Молоді Канади, також за ініціятивою питомців Інституту і його проводу, і ця організація стала складовою частиною СУС.

**
*

Цьогорічна екзекутива "Могилянок" взяла собі за проект продовжувати працю, яку започаткували піонерки 1923 року. Для вивчення вишивок запрошено паню А. Скоробогач, добре відому в цій ділянці громадянку з Саскатуну. Кожного четверга дівчата сходилися до помешкання д-ки Сенишин або до дому пані Скоробогач на ці вечірки. За проект крім вивчення стібів, вишито настільник і 4 серветки. Ці речі були розіграні підчас нашої річної забави "Сердець".

Забава "Сердець".

Ми танцюємо.

Ми будемо сидіти цей раз.

Панна Аделя Кріпкий була вибрана нашою Королевою, а Лелія Яремій і Леся Ткачик були принцесами. Чин коронації довершила минулорічна королева панна Канасевич.

З лівої сторони: Панна Канасевич коронує цьогорічну королеву.
З правої сторони: Принцеса О. Ткачик, Королева Аделя Кріпкий
і Принцеса Лелія Яремій.

Ми були дуже щасливі, що пані Л. Івасюк, під час свого побуту на конференції СУС, мала нагоду виголосити поучаючий відчит про склад організації Союзу Українок Канади і його вклад до центральної організації Союзу Українців Самостійників. Вона вкоротці подала цілі і завдання всіх складових організацій СУС. Могилянки багато з того скористали.

***

Канада є ще молодою державою, вона не має ще своєї питомої культури. Вона бажає зібрати все що найкраще, що її люди привезли з своїх рідних земель. Українці мають багатий скарб своєї питомої культури і вкладають в канадійську скарбницю, тому сьогодні на українців глядять з глибокою пошаною, бо вони зуміли затримати своє рідне. В цім напрямку "Могилянки" багато зробили. Ми бажаємо чутися, що ми у свій скромний спосіб також вкладаємо частинки у всеканадійську мозаїку. Ми відчуваємо можливо більше як колись велику пошану до наших бувших членок-піонерок, що так мудро, сердечно і щиро віддалися справі і що ця праця провадиться дотепер. Добре зерно було посіяне, що і тепер приносить обильний плід.

Зеновій Черній, голова "Могилянок".

УКРАЇНСЬКИЙ ТАНОК І ПІСНЯ

Український танок і пісня з давних давен були важливим будуючим громадським чинником для нашого народу, бо всі свої душевні переживання втілював він у танках і піснях. Радість, вдоволення, журу й смуток виливав народ у невмирущих прекрасних своїх піснях і танках. З покоління в покоління передавав наш нарід цю свою творчість, плекав її й збагачував аж до наших днів. Українська пісня завжди повна глибоких думок, чуття й тонкощів та музичного настрою наши людей.

Радісний настрій людини відбився в ритмічних рухах-танках. Наші українські народні танки це найкращі народні танки в світі. Ритм, такт, крок у них такі захоплюючі, невимушені, правдиві, що своєю красою полонять кожного глядача. Українська пісня й танок це гордість українського народу і ми намагаємося ще більше розвивати ту гордість.

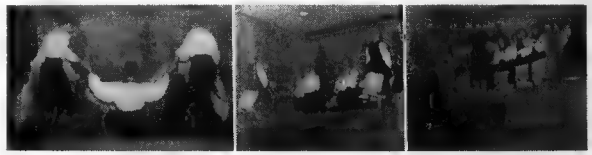

Перебуваючи в Інституті ім. П. Могили, ми пробуємо плекати українські пісні і народні танки, ми вивчаємо їх і поширюємо серед загалу студентства. Ми віримо, що наша праця в цьому напрямку була корисна і що наші студенти скористали з неї та ще раз переконалися, яке дійсно прекрасне мистецтво має наш український народ.

Наталка Цьона.

ELIK'S PRESCRIPTION DRUG STORE
Two Registered Pharmacist at your service.
I. S. Elik, Ph.C., B.Sc.P. — Proprietor.
Thomas Jasieniuk — Manager.
222 — 20*th Street W.*
Ph. 7015 SASKATOON, SASK.

СПИС

всіх дотеперішніх абсольвентів Саскачеванського Університету, які були питомцями Інституту ім. П. Могили і про яких нам відомо:

Свистун, Василь, B.A.,	1918	LL.B.
Стечишин, Михайло, LL.B,	1919	Суддя
Вавринюк, Аполінарій, LL.B.	1921	
Стечишин, Юліян, B.A.	1921	LL.B. 1931, Q.C.1956
Шклянка, Ілля, B.A.	1923	M.A
Чорнейко, Михайло, B.A.,	1924	
Сарчук, Василь B.A.,	1925	
Драган, Юрій E., M.D.		C.M., L.M.C.C. 1926
Янда, Дмитро, L.L.B.,	1926	
Гринюк, Михайло, B.A.,	1926	
Лазарович, Петро, B. A.,	1927	LL.B. 1930, Q.C.
Бунька, Микола, B.E.,	1927	
Мадюк, Іван, B.S.A.,	1927	
Михайленко, Микола, B.Sc.,	1928	
Григорчук, Михайло, B.A.,	1928	LL.B.
Івасюк, Ілля, LL.B.,	1928	
Зюбрак, Михайло, B. Phm.,	1929	
Івах Онуфрій, B.A.,	1929	
Шемелюк, Михайло, B.Sc.,	1929	
Стечишин, Савеля, B.A.,	1930	
Бойкович, Михайло, D.D.S.,	1930	
Жулковський Франк, B.Sc.,	1930	M.D. 1936
Чепіль, Василь, B.S.A.,	1930	Ph.D. 1938
Гнатишин, Іван, B.A.,	1930	LL.B. 1932, Q.C.1957
Павличенко Тимофій, B.S.A.,	1930	M.S.A., Ph.D. 1940
Піць, Михайло, B.S.A.,	1930	Ph.D. 1939
Михайленко, Андрій, B.Sc.,	1930	D.I.C. 1934
Бендас, Орест, B.A. ,	1931	LL.B., 1936
Вельґан, Павло, B.A.,	1931	
Яремій, Василь, B.Sc.,	1931	M.D.
Овсяник, Василь, B.Sc.,	1931	
Лазорко, Дмитро, B.E.,	1932	
Вонітовий, Василь, B.E.	1933	M.Sc. 1935
Тріщук, Василь, B.E.,	1933	
Стечишин Орест, B.Sc.	1933	M.Sc.1935, M.D.1937
Павлик, Андрій, B. Acc.,	1934	
Савіцький, Михайло, B.Sc.,	1934	M.Sc.1935, M.D.1937
Сенькус, Мирослав, B.Sc.,	1934	M.Sc. 1936
Максимюк, Дмитро, B.E.,	1934	
Ягольницький, Михайло, B.Sc.,	1934	M.D.
Друль, Степан, B.A.,	1934	LL.B., 1935
Чернецький, Іван, B.S.A.,	1935	M.S.A. 1939
Кусий, Омелян, B.Sc.,	1935	M.D. 1939
Воробець, Степан, B. Sc.,	1935	

Деренюк, Анна, B.H.Sc.,	1935	
Деренюк, Степан, B.A.,	1935	
Волошин, Петро, B.Sc.,	1936	
Гавриш, Анна, B.A.	1937	
Воробець, Ольга, B.A.,	1937	
Харко, Геня, B.A.,	1937	
Благий, Павліна, B.A.,	1937	
Янчинський, Володимир, B.A.,	1937	
Горчинський, Іван, B.A.,	1938	B.Ed. 1942
Новосад, Август, B.A.,	1938	
Кохан, Іван, B.A.,	1938	
Мисак, Степан, M.S.A.,	1939	
Мисак, Володимир, B.S.A.,	1939	
Янчинський Роман, B.Sc.,	1939	B.Ed. 1941
Вонітовий, Микола, M.D.,	1939	
Король, Михайло, B.S.A.,	1939	M.S.A. 1941
Козоріз, Михайло, B.Acc.,	1939	
Яремко, Дмитро, B.A.,	1940	LL.B. 1941
Горчинський, Йосиф, B.A.,	1940	
Благий, Володимир, B.S.A.,	1940	
Зінчишин, Василь, B.A.,	1940	M.D. 1944
Сарчук, Леон, B.E.,	1940	
Поліха, Йосиф, LL.B.,	1941	
Колот, Роман, B.A.,	1941	
Щербань, Ольга, B.A.,	1941	
Стрільчук, Богдан, B.S.A.,	1942	
Пушкаренко, Олександер, B.S.A.,	1942	
Кирилюк, Василь, B.Acc.,	1942	
Трофаненко, Дмитро, B.S.A.,	1942	
Базюк, Володимир, B.Acc.,	1942	
Микитюк, Григорій, B.Acc.,	1942	
Хемій, Оля, B.H.Sc.,	1943	
Даркович, Василь (Влас), B.S.A.	1944	M.Sc.1946,Ph.D.1950
Пушкаренко, Михайло, B.S.A.,	1944	
Кушнірук, Степан, B.A.,	1944	Hon.1945, Ph.D.1950
Хомин, Михайло, B.E.,	1944	
Ободяк, Іван, B.S.A.,	1944	
Кирилюк, Дмитро, B.A.,	1945	
Михайленко, Галя B.H.,	1945	
Глуханюк, Дмитро, B.S.A.,	1946	
Балич, Мирон, B.A.,	1946	B.Ed. 1947
Кройтор, Петро, B.A.,	1946	
Горчинська, Іванна, B.Sc.N.,	1946	
Клач, Стефан, B.S.A.,	1946	
Гнатюк, Тарас, B. Com.,	1947	C.A. 1948
Гулуцан, Дмитро, B.A.,	1947	B.Ed. 1952
Ковбуз, Мирослав, B.A.,	1947	
Даркович, П., B.A.,	1947	
Кіндрачук, В., B.A.,	1948	
Петришин, Юрій, B.A.,	1948	LLL.B. 1948
Николайчук, М., B.E.,	1948	

Наконий, І., B.Ed.,	1949	
Клапоущак, Степан, B.Ed.,	1949	
Лабюк, Николай, B.Ed.,	1949	
Кий, Людвик, B.A.,	1949	B.Ed. 1950
Федорук, Савеля, B.A.,	1949	Гоп. 1950, M.A. 1951
Гавриш, М., B.Com.,	1949	
Кіщук, Федор, B.A.,	1949	
Стрільчук, М., B.Phm.,	1949	
Скварчук, Василь, B.A.,	1950	
Скорець, Л., B.A.,	1950	D.D.S., 1956
Ткачик, Марія, B.Sc.H.Ec.,	1950	
Гупка, Олекса, B.A., B.Ed.,	1950	
Чорнейко, О., B.A.,	1950	
Шклянка, Оля, B.A.,	1950	
Добровольбський, Д., B.S.A.,	1950	
Григор, В., B.A.,	1951	
Козак, І., B.A.,	1951	
Пернаровський, М., B.Phm.,	1951	
Шклянка, Роман, B.A.,	1951	B.Com. 1953
Ґриба, Василь, B.A.,	1951	
Сенів, Ярослав, B.A.,	1951	D.D.S. 1956
Федак, Іван, B.A.,	1952	
Ґаук, Орест, B. A.,	1952	LL.B., 1954
Тарнопольський, Волод., B.A.,	1952	M.A.1954, LL.B.1957
Дробот, Юрій, B.A., B.S.P.,	1952	
Войціхівський, Н., B.A.,	1952	
Петришин Юрій, LL.B.,	1952	
Шмегельський, Дм., LL.B.,	1952	
Ґуляк, Володимир, B.A.,	1953	LL.B. 1957
Ґлек, Павло, B.A.,	1953	LL.B. 1956
Ларіоник, Н., B.A.,	1953	
Сорокан, Мирослав, B.A.,	1953	
Пилипів, Василь, B.A.,	1953	LL.B. 1957
Боднарчук, Я., B.A.,	1953	B.E. 1956
Василишин, Т., B.S.A.,	1954	
Салижин, Волод., B. Com.,	1954	B.A. 1956
Голюк, В., B.Ed.	1954	
Литвин, Лев, LL.B.,	1954	

MILLAR'S FLOWER SHOP

(and *GREEN HOUSES*)

214— 21*st Street E.*, *SASKATOON, SASK.*

Day Phones 7777 & 29511. Night Phones 7775 & 22033

A Flower service for every occasion.

FLOWERS BY WIRE — ANYWHERE — ANYTIME.

Members of Florists' Telegraph Delivery Association.

Лозовий, Л., B.Com.,	1955
Ортинська, Зоря, B.S.P.,	1955
Франко, С., B.E.,	1955
Чайка, В., B.Com.,	1956
Чорнейко, А., LL.B.,	1956
Климишин, Рута, R.N.,	1956
Николайчук, М., B.E.,	1956
Кіцан, Павло, B.7.,	1957
Томащук, Віктор, B.E.,	1957
Процюк, В., B.Ed.,	1957

Ми певні, що в цім списку є неточности. Просимо ласкаво поінформувати нас про них, а також доповнити їх. Бажаним є, щоб такий список був в нас, не тільки імен, але також адреси поданих осіб і їх зайняття. Ласкаво допоміжть нам.

АБСОЛЬВЕНТИ

ПАВЛО КІЦАН, B.E.

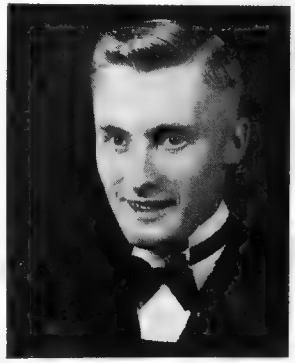

Павло Кіцан, B.E.

Павло, син Василя і Василини Кіцанів, народився в околиці Дробот, на північ від Тідор, Саск. Початкову науку побирав в домашній школі Черновець, IX клясу в Тідор, X, XI і XII в Фовм Лейк. Був пильним учнем в середній школі і одержав відзначення за найвищий рівень.

1953 року записався на факультет географічного інженерства, а цього року здав успішно свої іспити і почав працювати як кваліфікований інженер при Шел Ойл Ко. Передбачуємо, що Павло не буде вдоволений теперішними досягненнями, а вступить на вищі студії по своїй професії.

Під час студій перебував в Інституті і брав активну участь у ньому. Був головою "Каменярі" в 1955 і 1957 роках. Також був членом Альфа-Омега і був в його управі. У вільних годинах учащав на офіцерські курси. Працьовитий, ідейний і відданий для справи, буде певно мати успіхи.

ВАСИЛЬ ПРОЦЮК, В.Е.

Василь Процюк, В.Ed.

Василь народився в околиці Ст. Джуліян, 12-го лютого, 1925 року. Початкуючу науку покінчив в школі Коломия, а середню у Вакав. Учительський семінар закінчив 1943 року і почав свою карієру учителювання в Бірч Гил, Твей, Кайл, Септер, Інвермей і Алвена. Під час учителювання не забував про дальшу науку і цього року одержав ступінь B.Ed. Тяжкою безперервною працею дійшов своєї мети, а тепер продовжує працювати дальше над наукою, щоб одержати Магістера Педагогії.

П. Процюк все інтересувався громадськими справами і це заінтересування виявив між студентством, як член "Каменярів" і Альфа-Омега Товариства. Бажаємо йому повного успіху і задоволення в його вибраній професії.

ВІКТОР ТОМАЩУК, В.Е.

Віктор Томащук, В.Е.

Віктор Томащук, наймолодший син наших піонерів, народився в фармарській родині в околиці Мічам. Початкуючу і частину середньої науки побирав в домашній школі в Мічам, а докінчив в Нютана Колегії в Саскатуні. Відтоді він почав перебувати в Інституті. Закінчивши середню школу, записався до факультету механічного інженерства. Цього року дістав дипльом В.Е., та також впродовж року був помічником лектора.

Віктор дуже скромної вдачі, ніколи не виставляв себе

за всезнайка, але працював потихоньку, де тільки треба було. Ми його запитали, щоб дещо написав про себе, то тільки було троє речень: "Робив нічо, знає менше, осягнув зеро". Ми знаємо, що він все інтересувався громадсько-студентськими справами, помагав, де тільки міг та був примірним студентом.

Віктор має намір виїхати до Південної Америки з рамени фірми Монтреал Інженерінг Ко., але стримує його Йорктон. Віримо, що в скорім часі всі проблеми вирішуться і Віктор остаточно устаткується в нормальне родинне русло.

SPORTS

The KAMENIARI Sport Representative for the 1955 term was Gordon Skorobohach, and on his committee were Elizabeth Kostiuk and Orest Wojcichowsky.

The sports activities included ping-pong, rugby and bowling, all of which proved successful.

On October 15, the University and Hi-school boys challenged to a football game, with Gordon Skorobohach and Orest Sopiwnyk as captains, respectively. The girls' presence did not aid the University scholars for they lost 12—6. What did you expect, boys!

The Annual Bowling Tournament was held at Fingards Bowling Alley on November 24, with a majority of the students participating. Elaine Kenaschuk chalked up the girl's bowling trophy while Eugene Wiwchar the boy's. Good going, kids.

The sports executive would like to express their sincere thanks to the student body for their co-operation in the first half term and trust the second half proved as successful. That's all for sports in /56.

CONGRATULATIONS TO THE GRADUATES

from

DR. R. J. KINDRACHUK

OPTOMETRIST

403 Birks Building

Phone 27170 SASKATOON, SASK.

АГРОНОМІЯ

ГОРДІЙ ГЛЕК, Енґельфелд, Саск. — Се вже другий рік, як Гордій перебуває в Інституті, а також другий рік агрономії і фільзофії. Найбільше любить їду, а опісля спати. Амбіція: закохатися і покінчити хемію 5.

ФІЛОЗОФІЯ

ФІЛОМИН КУШНІР, Канора, Саск. — Девятнадцять літ тому народилася наша Філомин. Своє молодече життя провела в Канорі, де покінчила середню школу. Тут вона брала живу участь в ораторстві, музиці і інших ділянках студентського життя. Це її перший рік в Інституті, де також виявила дар до співу, танків і провідництва. В університеті студіює фільзофію і думає працювати в ділянці в добродійнім відділі — Сошіел Велфер. Крім вище наведеного має велике заінтересування в практичних, хемічних і комерційних студентах мужеської породи.

МИРОН СТРАТІЙЧУК, Арран, Саск. — Мирон народився в Канорі, в учительській родині. Частину освіти покінчив в Арран, а докінчив в Сторджіс. Один рік заступав учителя, а через три роки працював в банку. Одначе незадоволений з своїх спроб, записався на педагогічний факультет при університеті і остаточно рішився посвятити себе учительській професії. Мирон бере живу участь в житті Інституту. Активний в співі, драмі, танках. Добре знає звичаї й традиції українських поселенців, дає нагоду і другим навчитися.

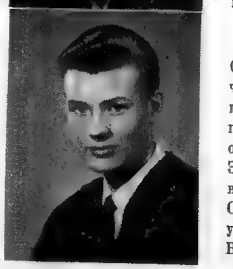

ОРЕСТ ТАЛПАШ, Бюкенан, Саск. — Для Ореста це перший рік від дому, але за те він почувається щасливим в Інституті. Тут перебував його батько і мати. Ми віримо, що він цього року попишеться так добре, як минулого в XII клясі, де одержав медалю Ґовернер-Ґенерал в своїй окрузі. За свою працю одержав нагороду, для родичів славу, а для свого учителя, п. Л. Кей, признання. Орест не тільки пильний студент, але бере живу участь в співі, танках, драмі, українознавстві. Віримо, що йому будучність усміхається.

РОМАН СМИСНИК, Айтуна, Саск. — Роман прибув до Інституту на перший рік педагогічного факультету. Тяжко працював над своїми студіями, і віримо, що слідуючий рік на учительськім семінарі увінчається успіхом. Брав живу участь в студентськім житті, спеціяльно в драмі. Роман, на другий — не забудь свою гітару.

УЧИТЕЛЬСЬКИЙ СЕМИНАР

ОСТАП ҐОНДЗЬОЛА, Бюкенан, Саск. — Остап народився в Бюкенан околиці, тут і покінчив середню школу. Цього року записався на учительський семінар. На жаль, слабість перервала йому науку. Віримо, що Остап ще повернеться, бо добрий козак в бою не піддається. Він був нашим добрим тенором, танцюристом і добрим аматором. Де треба було помочі, він все був радий до праці. Залюбки грав на скрипці, а піяно було його розрадою.

ПАНІ ОЛЬГА КЕЙ, Бюкенан, Саск. — Пані Кей цього року записалася до учительського семінару, після довшої перерви від науки. Вона одна в серіозно-думаючих студенток, що присвячують багато часу на науку. Віримо, що вона буде здібна учителька.

ПЕДАГОГІЯ

ЄЛИСАВЕТА КОСТЮК, Єлов Крік, Саск. — Це вже другий рік для Єлисавети в Інституті, як також на педагогічному факультеті. Молодь в Саскачевані буде мати в наступних роках здібну вчительку. Під час свого побуту в Інституті брала живу участь в Товариствах "Каменярі" і "Могилянки". Любить танці і забави.

ОРЕСТ ВОЙЦІХІВСЬКИЙ, Єлов Крік, Саск. — Орест покінчив середню школу в Єлов Крік і Нютана Колегії. Це його другий рік на педагогічнім факультеті при університеті. На слідуючий рік думає учащати до університету в "Норт Дакота", спеціялізуючись в фіз-культурі. Це є його улюблена ділянка. Через два роки був в проводі копаного мяча в Нютена Колегії, один рік був в складі Гілтопс, а минулого року в дружині Квекерс. Є надія, що Орест здобуде свій дипльом та повернеться до Саскачевану далі провадити спорт між дітворою..

ІНЖЕНЕРИ

ГРИЦЬ ГЛЕК, Енгелфелд, Саск. — Гриць, то старший брат Гордія, але той не признає його зверхности. Гриць на четвертім році інженерства і цього року вже будує сильні дороги коло Вейбурн, Саск, щоб мали куди возити оливу. Над все любить гарних дівчат і має око на добре округлині лінії. Звичайно, інженер.

ЄВГЕН КОЗІЙ, Гудів, Саск. — Євген, то наш славний інженер. Цього року отримав стипендію ім. Ів. Федана. Був скарбником "Каменярів", і кажуть, що не загубив ані одного цента. Цього літа думає віднайти нові джерела оливи і стати мільйонером, але чи вдасться йому зорганізувати бурсацьку компанію, то питання. Любить пити "Пепсі Кола", але хотіли б знати, — чому?

ЄВГЕН КРАВЧУК, Елфроз, Саск. — Євген народився 12-го травня, 1937 року, в славнім містечку Елфрос. Початкуючу науку покінчив у домашній школі, а середню в Фокс Лейк. Цього року записався на інженерський факультет.

Євген є тихої вдачі, все готовий помогти ближньому. Бере живу участь в "Каменярах". Цього року є офіційним фотографом, як також брав живу участь в співі, концерті і в інших ділянках суспільно-громадської праці.

ПЕТРО ЛИСАК, Вірдейл, Саск. — Петро записався на перший рік інженерства після закінчення середної школи в Прінс Альберт. Вся його амбіція є звернена на осягнення дипльому інженерства. Має великі плани, але боїться, що хтось випередить його, тому бажає якнайскорше покінчити студії. В Інституті любить бути і вертається на слідуючий рік до нього.

ТАРАС МОНАСТИРСЬКИЙ, Вінніпеґ, Ман. — Тарас Монастирський прибув до нас з Вінніпеґу. Як є багато таких гарних молодців у Вінніпеґу, то не бачимо причини, чому дівчата там шукають за чужинцями. Цього року був головою "Каменярів" на першого пів семестра. Учив мужеські кроки українських танків, співав басом, підготовляв представлення, як також був зарядчиком концертової турни. Закінчує третій рік інженерства, і скоро думає поліпшити всі дороги в Манітобі. Любить — все що інші хлопці люблять, крім того забаву і танки.

ЯКІВ ПЕКУШ, Ріджайна, Саск. — Пекуш народився в Ріджайні, де покінчив середню освіту. Він записався до летничої служби, і як офіцер-студент дістає підтримку від них. Тихої вдачі, працьовитий і талановитий, він прийшов до Інституту, щоб навчитися української мови. Його перша любов є літати, ненавидить гуркоту над головою, спеціяльно в кімнаті 27.

БОГДАН СКОРОБОГАЧ, Гудів, Саск. — Богдан цього року покінчив третій рік механічного інженерства. Має клопіт в тім, чи покінчити скорше інженерство, чи увійти в стан супружий, але не знає з ким. Забагато риб в потоці. Дуже любить слухати гри на піяно, але все каже, що не має голосу до співу. Був спортконвінером і свої обовязки сповнив вдоволяюче. Брав живу участь в студентсько-громадськім житті Інституту.

ЄВГЕН ВІВЧАР, Ґорліц, Саск. — Це вже третій рік інженерства для Євгена, і кажуть нам, що як би Євген вужив половину своєї здібности і таланту в науці, він може бути другим "Айнштайном". Минулого року шукав за золотом цілий рік і не міг знайти, але як повернув до Інституту, то воно ходило і випадково вийшло на зустріч. Цього року будує "Транс Кенеда Цайп Лайн" і думає приїхати до Інституту новою ґарою — для нього нова. Каже, що не любить їздити саскатунськими басами.

ДОМАШНЯ ЕКОНОМІЯ

ЗЕНОВІЯ ЧЕРНІЙ, Ґронлід, Саск. — Зеновія вже третій рік перебуває в Інституті, як також побирає другий рік науки факультету домашнього господарства. Цього року Зеновія вложила багато труду в товаристві "Могилянок", бувши головою. Її амбіція управляти дієтикою лічниць, але думаємо, що скорше буде господинею та управлятиме своїм домом.

НАТАЛКА ЦЬОНА, Блейн Лейк, Саск. — Наталка покінчила середню науку в домашній школі. Вона все інтересується громадськими справами і тому була великою допомогою в Інституті. Через три роки була учасницею Літніх Курсів в Колеґії св. Андрея в Вінніпеґу. Підготовила два концерти як диригентка студентського хору, навчила дівчат українських танків і також була секретаркою "Каменярів". Працьовита, не марнує часу на пусте, але вміє запанувати над собою. Цього року учащала на перший рік фільозофії в ділянці домашнього господарства. На слідуючий рік думає вступити до учительського семінару.

ПРАВО

ЛЕОНАРД ПОНИЧ, Вегревіл, Алта. — Леонард народився в Едмонтоні, тут і покінчив свої студії середньої школи у Вікторія Ґай Скул. Опісля вступив до Айбертійського Університету, де покінчив фільозофічний факультет в ділянці економії. Через один рік студіював в Консерваторії Музики в Торонті, скрипку. Цього року записався на правничі студії в Саскачеванськім Університеті. Після закінчення студій думає вступити до правничої канцелярії свого батька в Вегревіл. В Інституті відзначився своєю лагідністю, пильністю та вирозумілістю. Леонард чарував слухачів наших концертів своєю грою на скрипці, як також виступав на концертах КУК і брав живу участь в драматичних виступах. На його плечі впала відповідальність за цей річник.

МЕД-СЕСТРА

ОЛЕСЯ СОХАЦЬКА, Норт Бетлфорд, Саск. — Олеся прибула до Інституту і записалася на повний курс мед-сестри. Тихої вдачі, працьовита і точна. Ми віримо, що вона вибрала для себе добру професію. Скоро влилася в студентське життя і брала живу участь у всіх ділянках його. Любить працювати над наукою, а для розривки плавання і балет.

ФАРМАЦЕВТИКА

САВЕЛЯ ДОБРОВОЛЬСЬКА, Ґронлід, Саск. — Це перший рік Савелі в Інституті й університеті. Бажає покінчити фармацевтику, але має клопіт з хемією. Тяжко працює, аж 15-та кімната на долині чує. Любить Інститут і його мешканців, особливо високих, чорнявих вродливих інженерів. Обов'язково вертається на слідуючий рік до Інституту. Брала живу участь в співі, танках і студентсько-громадськім житті.

ТОРГОВЕЛЬНА ШКОЛА

АНАСТАЗІЯ ГУМЕННА, Ітонія, Саск. — Анастасія народилася 3-го квітня, в голодних тридцятих роках. Цього року побирала курс книговодства, щоб скоро почати вираховувати домашний доходовий податок. Амбіція — бути господинею на фармі.

ВІРДЖІНІЯ (ОЛЬҐА) ОЛІЙНИК, Бюкенан, Саск. — Вірджінія прибула до нас з Бюкенан, де покінчила середню школу. Цього року побирала торговельний курс, і думає бути приватною секретаркою у молодого лікаря. За скорий час вона здобула собі багато приятелів, інтересувалася громадським життям, брала активну участь в співі і студентських виступах.

СЕРЕДНЯ ШКОЛА

НАДІЯ ПАЛІДВАР, Гонеймун, Саск. — Надія народилася 1939 року і за свій молодий вік вже учащала до багатьох шкіл, де її мати учителювала. Цього року вчащає до Технічної Колегії. Її амбіція є, щоб якнайскорше покінчити середню школу, вивчитися на мед-сестру і дістати позицію на аеропланах. Брала живу участь в студентському житті, — співі, танки, драма, і мала дівочий гурток. Не раз чуєте, як вона кличе: "Аделя, ходи їсти, хліб і "мід". Та лишіть нас в спокою".

ОРИСЯ ПІПЧУК, Тарнополь, Саск. — Народилася в славнім українськім окрузі — Тарнополь. Тут покінчила початкову науку, а минулих чотири роки учащала до Нютена Колегії. Весь той час була питомкою Інституту, де брала живу участь в студентськім житті. Бажає бути мед-сестрою, тому слідуючих три роки буде вчитися в Содборі, Онт. Орися веселої вдачі, любить співі, танки, шитя і їхати фордом 1957 року. Як почуєте хіхотання на коритарі, то знайте, що то Орися комусь каже: "Нема дурних в Канаді, тільки в Саскачевані".

САВЕЛЯ РАЙЧИБА, Ітонія, Саск. — Савеля вже в нас чотри роки, і з кожним роком набирає більше громадської відповідальности. Крім лекцій українознавства, цього року навчала українських танків діточок при українській православній церкві в Саскатуні. Була в управі "Каменярів", при різних комітетах і брала активну участь в представленню. Свої студії перейшла через повну рекомендацію. Минулого року була представницею Саскатуну на О. Д. Нації семінару. На слідуючий рік буде учащати до університету на фільозофічний факультет.

ОДАРКА РЕМЕНДА, Лекдубоней, Ман. — Хоч Одарка народилася в Овкборн, Ман., початкуючу науку покінчила в Мікадо і Канорі, Саск. Чотири роки була в Інституті. Тут вивилася не якібудь здібності: брала участь в хорі, укр. танках, українознавстві; була місто-головою "Каменярів", головою "Могиляк" 1955-56 р. Була активна в Нютена Колегії; місто-головою Дівочого Клюбу, представницею до Студ. Ради і заступала студентів міста Саскатуну на конвенції в Мінот, ЗДА. Покінчила восьму клясу гри на піяно і співу. Брала участь в інших підприємствах. На слідуючий рік буде учащати до університету на фільозофічний факультет.

ЄВГЕН СЕНИШИН, Саскатун, Саск. — Євген народився 25-го червня, 1939 р., в Тіседйл, Саск., і разом зі своїми родичами перебував в багатьох місцях, а Інститут є його сьомим домом. Він закінчує дванадцяту клясу і бажає вступити до офіцерської школи при летунській фльоті. Після закінчення університету, бути вищим офіцером в кадрах RCAF.

ТАРАС ШЕВЦІВ, Блейн Лейк, Саск. — Тарас прибув до Інституту з Блейн Лейк, де народився і учащав до школи, зразу в домашній до девятої кляси. Десяту побирав в Марслин, а одинадцяту в Блейн Лейк. Цього року учащає до Технічної Колегії та як скінчить дванадцяту клясу, думає вступити на правничі студії. В Інституті бере активну участь у всіх ділянках його життя, а спеціяльно драма і співі його інтересують.

ОРЕСТ СОПІВНИК, Ріджайна, Саск. — Народився в Мус Джов, Саск., 4-го січня, 1943 р. Там покінчив пяту клясу, а середню школу в Ріджайні. Його улюблений спорт є футбол, гокей, а часом і більярд. В Інституті бере живу участь в студентськім житті, співі, танках і драмі. Інститут полюбив, а саскатунські дівчата припали до серця. На слідуючий рік сподіється вступити до університету.

АДЕЛЯ СОРОЧУК, Сван Плейн, Саск. — Аделя вперше побачила світ 16-го січня, 1939 року. Покінчила початкуючу науку в Сван Плейн, а частину середньої в Сторджіс. Тут надзвичайно добре записалася в науці. Брала активну участь в громадськім житті при Інституті, все ввічлива і благородної вдачі. Амбіція бути учителькою, а відтак бути господинею. Щасливий чоловік, що знайде дорогу до її серця.

ІВАН П. СТРОНСЬКИЙ, Фостон, Саск. — Іван народився 1937 року в містечку Фостон, де покінчив нижчу і середню науку до десятої кляси. Одинадцяту клясу побирав в Ніпавін, Саск., а цього року учащає до Технічної Колегії. Має намір бути інженером, тільки має клопіт з математикою. Сільські школи не дали належного підложа, котрого потрібно студіюючій молоді. В Інституті інтересується громадсько-студентським життям, бере участь у всіх його підприємствах. Віримо, що його трудолюбство увінчається успіхом.

ОЛЕСЯ ТКАЧИК, Кридор, Саск. — Олеся покінчила початкуючу і середню школу в Кридор. Також вона побирала лекції на піяно, а вміжчасі уділяла своє знання початкуючим музикантам Інтересується українською справою, була на Літніх Курсах при Колегії Св. Андрея, а цього року присвятила цілий рік вивченню піяно і голосу. Успішно перейшла десяту клясу співу і гри. Брала активну участь у всіх підприємствах, акомпанюючи хорові, сольові і скрипкові виступи. Вона надалі буде студіювати музику, щоб осягнути дипльом від Торонтонської Консерваторії, а вміжчасі дає лекції. Ми багато сподіємося ще чути про Олесю.

ЗОРЯ РУДАЧЕК, Арабела, Саск. — Зоря прибула до нас з далекої Арабели, де вона покінчила нижчу і частину середної школи. Цього року вона має більше академічної компетиції, а це вона дуже любить. Серйозної вдачі, не любить марнувати часу на вітер. Бере живу участь в студентськім житті, співі, танках, кондертах. Багато надійна студентка.

МАРІЯ СОРОЧУК, Сван Плейн, Саск. — Марія народилася 20-го травня, 1940 року в Сван Плейн, Саск., і тут покінчила початкуючу науку, середню побирала в Сторджіс, а цього року покінчила 11-ту клясу в Технічній Колегії. Брала живу участь у громадсько-студентськім житті, а також кидала оком в сторону, де були високі, чорняві і вродливі хлопці. Думає вступити до Комерційної Школи. З своїми здібностями в науці вона повинна покінчити студії в університеті. Віримо, що таке буде.

ЄВГЕН М. СТРОНСЬКИЙ, Фостон, Саск. — Євген народився 1941 року в Фостон, де покінчив науку до девятої кляси. Десяту клясу побирав в Келвінтон, а до одинадцятої вступив до Технічної Колегії в Саскатуні. Багато навчився в Інституті, самі обставини зробили з хлопця — поважного молодця. Бере живу участь в студентськім житті. Веселої вдачі, придбав собі багато знайомих.

ОРИСЯ ГРИГОР, Ніпавін, Саск. — Орися також учащає до Технічної Середньої Школи, і спеціялізується в стенографії. Веселої вдачі, — було трудно привикнути до спільного життя. Любить співати "Ой заходи Грицю", або "Був у мене фордяка". Повсяк час брала живу участь у громадсько-студентськім житті, як спів, танки й драма. Здається хоче йти вже працювати, але чому, то трудно сказати.

ГАЛЯ КІНДРАЧУК, Норт Бетлфорд, Саск. — Галя учащає до Технічної Середньої Школи. За минулий рік вона багато скористала, навчилася, як учитися, як також жити в громаді однолітків. Дуже щирої вдачі, має багато приятелів, а спеціяльно як має трохи центів. Її улюблений клич: "Ай гот а дайм, Ю кідс". Має намір вступити до університету на курс домашнього господарства. Чому?

ГАЛЯ СЕНИШИН, Саскатун, Саск. — Галя народилася в Тісдейл, Саск., а за свого молодого життя вже мешкала в Пісейн, Інсінґер, Ґлендон, Смокі Лейк, Едмонтон, Радвей, а тепер в Саскатуні. Учащає до десятої кляси в Нютена Колегії. Любить шити, танцювати і грати платівки. Музикальної вдачі, грає на радіо, ґрамофоні і часом на піяно. Питомий її вислів: "Я навіть і тільки не дбаю".

ЛЕЛІЯ ЯРЕМІЙ, Фері Ґлен, Саск. — Вона нам не казала, але дев'ятнадцять літ минуло. Це секрет. Цього року мусить покінчити комерційний курс, бо вже бажає сама на себе заробляти. Хоче бути господинею. Думає, що кожний її будучий начальник мусить бути молодий, неодружений. Була кандидаткою на королеву "Могилянок". Також працювала над співом, танками і в студентськім житті була активною.

БОРИС КІНДРАЧУК, Ґлов Крік, Саск. — Борис народився 1-го жовтня, 1939 року у Ваїав, але каже, що не памятає містечка, бо майже все своє життя прожив в Ґлов Крік. Тут покінчив початкову і середню школу, а на докінчення вступив до Технічної Колеґії в Саскатуні. В школі вивязався надзвичайно добре. Завзятий козарюга, дбає про науку та бере живу участь у всяких підприємствах. На слідуючий рік будемо бачити Бориса як студента фільозофії при університеті.

НЕСТОР КЛЕВЧУК, Шіго, Саск. — Нестор народився 1937 року в Лойдмінстер, а пізніше мешкав в Лайко, а тепер в Шіго. Тут покінчив одинадцяту клясу в Фовм Лейк, а цього року дванадцяту клясу в Сіті Парк Колеґії в Саскатуні. Інститут любить і бере живу участь в танках, співі, драмі й розвеселює дівчат. Думає пробувати вивчитися телеграфістом і бути затруднений на балівниці. Улюблений спорт: гокей, бейзбол і футбол. Улюблений вислів: "А що ви скажете?

АДЕЛЯ КРІШКИЙ, Мічам, Саск. — Аделя, наша Королева, учащає до Технічної Колеґії і має намір на слідуючий рік вступити до учительського семінару. Віримо, що вона своєю вдачею надасться на дуже добру учительку. Інтересується суспільно-громадськими справами, активна в співі, танках і драмі. Веселої вдачі, вона є розрадою на дівочій стороні Інституту.

ЯРОСЛАВ ШВЕЦЬ, Блейн Лейк, Саск. — Ярослав народився в Блейн Лейк околиці. До девятої кляси учащав до Сенді Лейк школи на фармах, а тепер закінчує десяту клясу в Технічній Колеґії. Спеціялізується в ділянці електрики. Бажає бути техніком авіяційних моторів. Ярослав милої вдачі, інтересується своїм окруженням, пильний при студіях, ощадний з грішми і часом. Бере живу участь в студентськім житті, співі, концертах, а часом заграє потихоньку на піяно-гармонію, аж ціли Інститут чує.

СЛАВКО КІНДРАЧУК, Витков, Саск. — Найстарший наш питомець, вже поставив себе в ряди першорядного студента. Завоював перше місце в своїй клясі. Крім того він бере живу участь в студентськім житті, неякий будь танцюриста, піддержує тенорову партію в хорі, примірний в поведінці і точний у виконанні своїх обовязків.

ЄЛИСАВЕТА НОВОСЕЛЬСЬКА, Мічам, Саск. — Єлисавета, наша наймолодша питомка, побирала девяту клясу. Була любена всіма, тихої вдачі, але слабості перервали її перебування в нас. Після того, що нам було сказано, що то не так серйозно. Бажаємо їй всього найкращого.

BEST WISHES

from

DR. WILLIAM KUSHNIRUK

415 *Birks Building*

SASKATOON, SASK.

НАША КОРОЛЕВА

Аделя Кріпкий.

УКРАЇНСЬКА МОВА В СЕРЕДНІХ ШКОЛАХ

Через вплив Інституту і його стислі звязки з університетом, через запопадливу працю бувших ректорів цього Інституту в минулім, Саскачеванський університет був першим, що мав словянський відділ між модерними мовами. Одна з них є українська. З часом, як вже було відповідне число ква-

Кляса IX.

ліфікованих учителів для навчання мови в середних школах, зробилося спробу для таких викладів. Сьогодня вже є 12 таких пунктів, а Інститут є один з них.

Кляса X.

За минулих три роки, навчання української граматики і літератури є обовязковий предмет студентів-питомців Інституту в середній школі. Це є акредитований предмет.

Організація цих курсів в Інституті забирає великі частини часу і труду ректора. Треба підшукати учительський пер-

Кляса XI.

сонал, розложити відповідно час, бо така наука провадиться після урядових годин. Крім питомців в Інституті, до цих кляс учащають студенти середніх шкіл в Саскатуні. Інститут

Кляса XII.

задля добра дітей, справи і свого обовязку перед українською спільнотою, сповняє цей обовязок безплатно, а учителі дають свій час дармо, бо Інститут не є в силі винагороджувати. Інститут є дуже щасливий, що знаходить між мешканцями Саскатуну таких відданих одиниць, — громадській виховній справі.

І так п. Василь Ґриба став учити 10-ту клясу тих студентів, що побирали українську мову раніше; адв. О. Процюк — 11-ту клясу, п. Мирослав Сорокан — 12-ту клясу. Була одна ґрупа, що хоч знали дещо українську мову, але офіційно не училися, а їх було велике число. Треба зорганізувати для них посилений курс з частішими викладами. Цю ґрупу провадив о. ректор — 9, 10, 11 і 12-ту клясу.

З початку року було зареєстровано 64 студенти. Як у всіх інших клясах, певне число відпало через брак заінтересування родичів, чи самих студентів.

Не знято ще одної ґрупи XII кляси. Учитель п. М. Сорокан.

NORM'S STANDARD GROCERY
904 *Victoria Ave.*
GROCERIES MEAT MARKET
Phone 97427
SASKATOON, SASK.
Free Delivery.

Day Phone 6655 Night Phone
SAY IT WITH ROSES
from the
ROSE BOWL FLOWER SHOP
332 — 20*th Street W.*
(2 Doors West of Roxy Theatre)
SASKATOON, SASK.
Complete Floral Service.
Personal Attention to All Orders.

TO THE UKRAINIAN-CANADIAN

It is ninety years since Confederation. To the relatively few Canadians who are privileged to look back across those crowding years, it must seem long ago. But, measured against the live expectancy of Canada, our Confederation was created only yesterday. It is a very youthful giant, rejoicing in his growing strength and full of wonder of his own accomplishments, who celebrates his birthday on Dominion Day.

He is young, indeed, that he is not quite certain of his own identity. Sometimes he sees again in his mind's eye an ancient spire beyond the hedge of a winding English road. Sometimes it is the village in Ukraine that he seems to see again and the white gate of his father's house. A lilt of some half remembered song, a sudden scent of seaweed or a moving shadow on the water in a cove, an anything, a practically nothing, is enough to waft him back an fancy's wing to some dear country half around the world from which at least a small part of his sentimental heart has never emigrated.

This does not mean that Canada is weak, that its emotional strength is being siphoned off in alien loyalties. Quite otherwise; it means that Canada is young, that it is still drawing from the multitudinous sources of its being the virtues, the genius, the strengths, and — let it be admitted — the human weaknesses which in due course will be inevitably mingled in the character and personality of a Canada that is no longer young. So shall Canada's birthday pass.

The hyphenated prefix Ukr. — with which so many of us feel compelled to qualify, if only to ourselves, the word Canadian will inextricably wither and drop off. There is no need to rush process; it is part of growing up — and which, though it has its tribulations, has joys peculiar to itself.

Linking this with Ukrainian Canadians, I often wonder why so many of us shy away from belonging to an organization whose name begins with the word Ukrainian. We may undoubtedly consider ourselves as one of Canada's major sources and because our country is so young, we should abide by the customs and traditions of our ethnic group so much more rigidly.

Another important birthday coloured this year for us. At the last "zizd", we gathered together to celebrate the fortieth year of the Institute's existence. Forty years in the scale of human life make up a good round number. At that convention

a resolution passed, a resolution for the building of a new Institute. It is imperative that this new Institute be built, for only in this way can the work of educating Ukrainian youth in Canada be fulfilled.

As with the early days in Canada, so too, the pioneer days of the Institute were not easily overcome. And, like Canada, it has been successful in this trail period of aiding Ukrainians to establish themselves more concretely in Canada. Now the task is but to carry. It is not an easy one. For us who are endowed with this responsibility, we must realize our goal now. In essence, it is to promote in Canada, a greater knowledge of our language, customs and traditions among our people. For this we shall not be less Canadian, but more.

Audrey Remenda.

ORCHIDS

— To the boys for their good carolling on the girls' side.

— To the drivers who took us to Hafford and North Battleford.

— To the power behind the throne, Mrs. Seneshen.

— To Iris Hryhor for printing the picture and Gordon Hleck and Gene Krawchuk for arranging the layout.

— To Jack Pekush for his marvelous progress in speaking Ukrainian.

— To Audrey Remenda for making the City Finals in the Provincial Bryant Oratory Competition.

— To the Red Robin.

— To Ernie Stefaniuk for conducting the carol broadcast.

— To all boyfriends and/or girlfriends who have cars.

— To Lessia and Len for providing our Ukrainian dance music.

— To the men who shot and the girls who cleaned the wild ducks last fall.

— To the 56-57 executives.

— To the girls who made.

— To Sylvia Raycheba for teaching Ukrainian dancing at the church.

— To the table setters.

— To the boys in the Armed Services.

— To the cooks and the janitors.

— To mom and dad for sending us here.

WHO'S WHO IN THE INSTITUTE

Nataile Ciona — Favorite Pastime — Hollering.

Sylvia Dobrowolsky — Pet Aversion — Must be boys.

Arthur Gondziola — Ambition — Pianist?

Gordon Hleck — Favorite Saying — Well, two out of three isn't bad.

Iris Hryhor — Ambition???? Probable Destination — Depends on ambition.

Boris Kindrachuk — Song — "Long, Tall, Sally". Saying mxzfhzs.

Helen Kindrachuk — Pet aversion — Snoopy people.

Slawko Kindrachuk — Ambition — Six feet tall and two hundred pounds of bone and muscle.

Paul Kitzan — Pet desire — That B.C. were a bit closer. Texas is an improvement?

Nestor Klewchuk — Pet Desire — That he could attend Tech.

Elizabeth Kostiuk — Song — "A Letter from my Darling". Ambition — Teacher. Probably Destination — Wife of a gum manufacturer.

Eugene Kozey — Ambition — Engineer. Destination — Fixing lawnmowers.

John Stronski — Ping-pong shark.

Eugene Stronski — Our fat plum pudding.

Orest Talpash — Einstein has nothing on him.

Lesia Tkachyk — Pastime — Punching ivory.

Victor Tomaschuk — He's engaged. He uses saddle soap.

Helene Seneshen — Song — "Stranded in the Jungle".

Eugene Seneshen — Ambition — Air Force. Destination — WACS.

Eugene Wiwchar — Song "Ape Call".

Orest Wojcichowsky — Song — "Dim, Dim the Lights".

Lillian Yaremy — Ambition — Steno. Destination — Dish jockey.

Zoria Rudachyk — "Gee, this soup is salty. Do you think . . . . ?"

Terry Shewciw — Hates pool but think of the time he saves by skipping classes.

Jerry Shewciw — Hobby — Accordian. Destination — Squeezing lemons in a juice factory.

Gordon Skorobohach — The ladie's man.

Roy Smysniuk — Elvis Presley the Second.

Orest Sopiwnyk — Pastime — We know it's not work.

Alice Sochasky — Neat and petit.

Adeline Sorochuk — Do not think she's as shy as she seems? We know she's not!

Mary Sorochuk — BOO!

Myron Stratychuk — Remark — "Want I should take a few pages telling you?"

Adele Kripky — The Queen of Hearts.

Eugene Krawchuk — Ambition — Betty Brosmer's private secretary.

Bill Prociuk — Into each man's life a little rain must fall. This man needs an umbrella.

Zenovia Cherny — Song — "Why Do Fools Fall in Love?"

Terry Monastyrski — Song — "Hopeles Love". Ambition — A few oil wells in Texas.

Philomene Kushnir — Song — "Hot Kisses". Pastime — Late nights, new men, and no classes next day.

Leonard Ponich — Ambition — Legal eagle. Destination — Gypsy type in some small cafe.

Sylvia Raycheba — Song — "I got a Man, Lives Way Across Town". Pet Aversion — twelve o'clock curfew.

Audrey Remenda — Song — "I Cain't Say No".

Iris Pipchuk — Saying — Gee, you're silly. Destination — Heh, heh, heh.

Jack Pekush — Ambition — Engineer. Destination — Air Marshall of the Ground Crew.

Nadya Palidwar — Ambition — Air Lines Stewardess.

Virginia Olynyk — Ambition — Steno. Destination — Changing diapers.

Peter Lysak — Ambition — Engineer. Destination — Digging ditches with a long-handled spoon.

Annette Humeny — Song — "No True Iove". Ambition — Have a phone installed in her room.

CONGRATULATIONS TO GRADS

MICHAEL F. STADNYK

OPTOMETRIST

307 *Avenue Building*

SASKATOON, SASK.

Ideal Institute Girl

Hair — Aundrey Remenda
Eyes — Helen Kindrachuk
Nose — Nadya Palidwar
Voice — Iris Hryhor.
Looks — Adeline Sorochuk
Smile — Mary Sorochuk
Personality — Zoria Rudachuk
Brains — Elizabeth Kostiuk
Height — Sylvia Dobrowolsky
"Physique" — Philomene Kushnir
Athlete — Alice Sochasky
Dancing — May Lemishka
Clothes — Lillian Yaremy
Shyness — Natalie Ciona
Courtesy — Virginia Olynyk
Giggles — Iris Pipchuk
Musical Ability — Lessia Tkachyk
Legs — Sylvia Raycheba
Acting Ability — Helene Seneshen
Humor — Mrs. O. Kaye.
Popularity — Iris Kenaschuk
Eye Lashes — Zenovia Cherny
Fidelity — Annette Humeny.
"Queen" — Adele Kripky

Ideal Institute Boy

Hair — Leonard Ponich
Eyes — Gordon Skorobohach
Nose — Jack Pekush
Smile — Slawko Kindrachuk
Looks — Eugene Wiwchar
Voice — Terry Monastyrski
Personality — Myron Stratychuk
Brains — Orest Talpash
Height — Eugene Kozey
"Figure" — Victor Tomaschuk
Athlete — Orest Wojcichowsky

Dancing — Roy Smysniuk
Clothes — Orest Sopiwnyk
Acting Ability — Arthur Gondzolia
Humor — Gordon Hleck
Courtesy — Eugene Krawchuk
Musical Ability — — Jerry Shewciw
Roman Hands — Peter Lysak
Fidelity — Harry Hleck
Unavailable — Paul Kitzan
All — Romko Sawanyk

Remember....

— that delicious turkey at the first annual Thanksgiving Supper?
— living it up at the Saturday night parties in the Common Room?
— Natalie Ciona running for Law Queen?
— Fresh home-baked bread?
— When the 'stute' kids who acted in the church play went to Regina?
— Hallowe'en raids?
— Bacon and eggs on Sunday morning?
— Hen parties and/or bull sessions?
— Singing "Happy Birthday" at the table and the royal bumps later?
— Exams?
— The morning after?
— Myron's drunk scene (in the play, of course!)
— The Mill at Initiation?
— Washing dishes after a dance?
— The Institute yell — "Poo! Hoo! Cossaks!"
— Parcels from home?
— Nadya Palidwar's home town — Honeymoon?
— The coffee breaks that lasted four hours?
— Matheson's?
— The Engineers?
— The goodnight kiss in the dining room and goodbye kiss behind the safe?

Onions

— To Roy Smysniuk for not bringing his guitar this year.
— To the kids that came in late and kept Reverend awake.
— To everybody who didn't hand in their articles for the yearbook.
— To smokers who kept forgetting that the Institute owns four ashtrays.
— To all the Freshies who didn't make it to church every Sunday.
— To those who drink black coffee.
— To everybody who didn't make the Kameniari meetings.
— From the boys to all the pretty girls who went "steady".
— To the creaking stairs, dripping taps and belching radiators.
— To the boys who never wrote home.

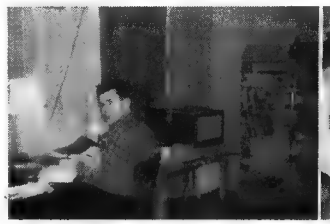

Пан редактор при праці.

Іспити за плечима.

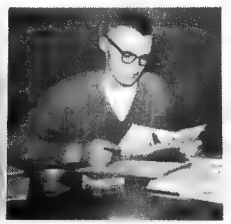

З лівої сторони: Олеся здобула "Тейлор сколаршип".
В середині: Євген здобув стипендію І. Федана.
З правої сторони: Голова "Каменярів" пише свою "тезу".

ЛІТНІ КУРСИ

Імена до світлини подані на стороні 63.

Проф. Д. Максимюк.

НАШІ ОБОВЯЗКИ

(Промова виголошена 3-го липня, 1957).

Мені робить велику приємність познайомитися з цьогорічними курсантами літніх курсів при університеті і бажаю висловити побажання, щоб ваші студії вийшли вам на користь, а ваше перебування в Інституті принесло обильні користі, як матеріяльні так і моральні.

Пригадується, що колись ферії були під час зими і два тижні під час літа. Ми, як учителі, не мали змоги набувати більше кляс, здибатися з своїми знайомими, тільки під час зимових з'їздів, котрі скликав Інститут. Наші з'їзди були величаві, гучні і продуктивні. Тоді майже кожний учитель був вихованцем Інституту і прибував на з'їзд, щоб зустрітися з друзями, обмінятися думками, і взяти участь у роботі з'їзду. Тоді ми мали визначних бесідників, вирішували долю і накреслювали працю для майбутніх поколінь. Відсвіжені і готові до праці розїжджалися по своїх околицях.

Віримо, що те саме і з вами. Хоч тепер обставини змінилися, то все таки є обмін думок, вигладження світогляду і присвоєння корисних прикмет. Правда, теперішна скорість транспортації, добрі дороги не причиняють тих прикростей, що ми мали. Кожна людина має радіо, телевізію, де можна дістати розраду і серйозну програму таки в себе дома. Ви і ми є ближче звязані з світом, як колись, але наші справи є нашими і тільки ми можемо їх обговорити на з'їздах і в Інституті. Крім того, ви відновляєте знайомства, робите нові і, так

Імена осіб на світлині на стор. 62:

Перший ряд, сидять зліва направо: Пані М. Гринків, М. Барабаш, І. Дергасоф, Є. Форстей, Р. Семко, Л. Новосад, Ф. Рурак, Н. Стратійчук, Н. Барабаш, пані М. Саранчук, пані Л. Лабюк.

Другий ряд: Р. Гнатюк, С. Квасніца, І. Рівс, Л. Ткачик, Л. Яремій.

Третій ряд: В. Гринків, І. Тріщук, О. Грицина, Т. Шевців, В. Сучінський, П. Кіндрачук, Б. Чайка, О. Пискливець, Є. Сенишин, Н. Лабюк.

Четвертий ряд: Т. Король, Є. Дорошенко, Н. Смисюк, О. Апонюк, П. Михайлюк, А. Кушнір, Р. Грицай, В. Голюк, А. Маковський, о. В. Сенишин, П. Войціховський.

Нема на знимці: Дм. Михайлюк, Юрій Симчич, Ів. Сирник, О. Ґриба, С. Клапоущак, Т. Тесарський, О. Мінішка, Ів. Стронський, Б. Кіндрачук, Т. Дорош, Р. Колот.

сказавши, починаєте жити питомим українським життям. Ви є або повинні бути в курсі наших справ.

Цього конечно треба, бо ми сподіємося, що ви в скорім часі переберете провід в свої руки. Не страхайтеся! Наші організації не мають на меті організуватися в такий спосіб, щоб понизити нас як горожан Канади, а навпаки — ідуть рука в руку з поступом і духом канадійського горожанства. Наша ціль є помогти нашим людям дорівнятися і до іншомовних горожан, щоб ми стали як рівні з рівними, щоб ніхто не відважився думати про нас як другорядних горожан. В той самий час ми не бажаємо пропасти як етнічна група, але залишитися українцями, так як інші народності залишаються собою, хоч і творять канадійське суспільство. Ми мусимо бути свідомими українцями, щоб в цей спосіб збагатити канадійську спільну культуру. Застановіться серйозно над тим висловом, "що як хочете бути добрими канадійцями, то мусите бути добрими українцями".

Щоб збагатити канадійське життя, ми мусимо зберегти нашу Українську Православну Церкву. Вона є невідмінною частиною українського життя, його історії і його способу життя. Чи ви коли дискутували церковне питання в тім світлі? Кожний чужинець розуміє, що українці є візантійського обряду, що Православна Церква є його прадідна церква? Чи ви застановилися, що число наших священиків хоч збільшується, то віком вони є старші люди і треба нових сил? Хто візьме їх місця? Чи маємо постоянно спроваджувати своїх священиків з Европи, чи повинні мати своїх, вже роджених в Канаді? Як заохотити наших молодих хлопців, щоб ішли служити Церкві і народові? На ці питання можете відповісти тільки ви, члени Церкви і народу. Ви є наші провідники на околицях.

Одна з організацій, що зберігала і зберігає все, що є наше, це Інститут ім. Петра Могили. Мене і інших директорів клопоче його добробут і його майбутність. Через те, що ви є сьогодні в Інституті, я вірю, що ви його будучністю інтересуетеся і тому бажаю коротенько передати вам, яке є його положення. Дирекція Інституту часто сходиться на наради, і всякі справи, що торкаються добробуту Інституту інтересують її. Справ є багато і цього пів року ми вже мали 15 засідань. До кінця року буде 30. Отже цілий місяць засідань вечерами. Числячи час, який є відданий директорами для Інституту, показує, як поважно ми беремо справу. Чому?

Вже від кількох років наші з'їзди домагаються, щоб приступити до будови приміщення для нашого Інституту. Минулорічний з'їзд припоручив, щоб дирекція взяла конкретні кроки в цій справі. Дирекція зробила все, що могла. Площу вже набула, але найважніше є добути фінанси. Ми мусимо побудувати такий будинок, щоб ви і ваші діти були горді з нього. Такий будинок мусить бути пристойний, вигідний і поблизько університету.

Питання є, хто має все це зробити і як дійти до мети? Не можна сподіватися, що сама дирекція все зробить. Дирекція вже проробила ось що:

Дирекція постаралася про площу. Щоб цю площу купити, ми зужили готівку, яка була на руках і позичили $7,500.00 та ще маємо довгу на $3,750.00, що сплачуємо місячно. Площа має 100 футів ширини а 140 глибини, а нам необхідно ще найменше 50 футів. В крайньому випадку можемо вживати те, що є.

Друга справа, яка клопоче дирекцію, є статут або чартер. Правительство не позволяє вживати пожертв на Інститут, на підрахунок для доходового податку. Отже є певні виходи з цього, але дирекція ще не є однозгідна в думці, який спосіб вживати.

Третя точка є назва. Хоч не пекуча, але все ж інтересна. Чи затримати імя, таке як тепер, чи взяти примір з едмонтонського Інституту?

Вертаючися до фінансів, скажу, що нам буде потрібно зібрати пів мільйона долярів на новий будинок. Ці гроші мусять бути зібрані від нас самих таки в Саскачевані.

Усі православні українці мусять собі усвідомити, що ніхто не дасть нам, тільки ми самі. Десять долярові жертви не збудують будинку, хоч і вони потрібні. В такім порядку треба нам думати: 500 жертводавців по $1000.00, або 1000 по $500.00, або 2,000 по $250.00. Ми думаємо, що пересічний жертводавець дасть від $300.00 до 500.00. Також сподіємося, що кожний бувший питомець і кожний з вас зрозуміє вагу пожертвування і дасть гідний примір. Кампанія буде вестися в протягу 4 до 5 років. Свою жертву можна буде розложити на довший протяг часу. В цей час жертва $100.00 на рік не є дуже тяжкою. Тільки треба бути жертвенним, а це в нас не є в моді.

Між професорами університету є жарт, що як побачимо

на "Кемпус" найновіше авто, то відразу знаємо, що то один з молодих учителів. Чогось зайшла мода, що всі свої гроші вкладати в особисті вигоди, а про взнеслі цілі забувати. Наш президент Університету їздить автом з 49-го року. Я маю Форда з 50-го року, а учитель, що перший рік учителює, має з 1957 року "Меркюрій". Колись була мода, що кожний питомець Інституту ставав членом Інституту з платні першого чека. Отже бачите — наші люди відвикли жертвувати. Не раза бажалося б запитати такого молодого професіоналіста: Скільки ти даеш на тацу в церкві? Чи ти взагалі ходиш до церкви? Скільки ти зложив на добродійні цілі? Треба багато праці і труду освідомити загал, що жертвуючи на Інститут, вони дають самі собі і своїм дітям. Це повинна знати і дитина, що батько будує для неї спадщину. Це є праця учителів і священиків освідомити наших людей. Але, щоб ми це робили, треба мати в своїм серці любов до своєї церкви і до свого народу. Не тільки жертвувати гроші, але себе самого для справи.

Отже для вас, курсанти, учителі, будучі професіоналісти, є визов: Цей Інститут був збудований молодими людьми, вашими батьками, для вас, для того, щоб вас і ваших дітей не називали "форінерами", але щоб ми були рівні з рівними. Цього вони досягнули. В них була мета, була жертвенність у грошах і часі і відданість до ідеалу. Тепер черга на вас. Що ви своїм дітям лишите в спадщину?

Будучність залежить від вас!

З лівої сторони: Монастирський спочиває після аркану.
В середині: Запізно вернувся додому.
З правої сторони: Хто винен?

БІОҐРАФІЇ ЛІТНИХ КУРСАНТІВ

Рудольф Грицай: Рудольф походить з Бюкенан, Саск. Дванадцяту клясу закінчив в Канорі, де брав живу участь в кадетах. Тепер учащає на курс української мови при університеті.

Орест Апонюк: Орест ще затримав свою позицію "ще самотний, але надійний". Можливо, що є різниця між саскачеванськими і манітобськими дівчатами? Орест учителював в різних околицях Саскачевану, але після цих виборів вже мріє про міністерське крісло, як "Люфт Інспектор", тому цього року учащає на клясу політичної економії.

Тарас Шевців: Тарас любить поступ, цаль за цалем, і тому дівчата мусять ходити в черевиках з високими обцасами. Питання, як він зависоко піде в теперішнім світі?

Євген Дорошенко: Євген походить з Бюкенан, Саск. Він любить дуже бейзбал, тому учащає на курс "фізкультури". Цей курс щось для нього зробив — навчився усміхатися привабливо, — так дівчата ручать.

Петро Кіндрачук: п. Кіндрачук є заступником директора середньої школи в Вакав, крім того є членом управи "Зеленого Гаю", дириґентом церковного хору і батьком примірних трое дітей.

Борис Кіндрачук: Цього року покінчив дванадцяту клясу з відзначенням і одержав стипендію 10DE. Під час літніх ферій працює, виробляє мускули і вчиться вартости грошей.

Ігор Тріщук: Ігор походить з Колонсей, а учителює в Елстов. "Хлопці будуть хлопцями, а дівчата дівчатами, і тому ми їмо за окремими столами". В новім Інституті Ігор пропонує мати доставу поживи на столи механічну, бо він все мусить доставляти.

Євген Сенишин: Євген покінчив дванадцяту клясу в Нютена Колеґії, а тепер учащає на українські кляси при університеті. Євген вірить, що щоб бути успішним в житті, треба знати, як вибрати собі батьків.

Орест Ґриба: Походить з Єлов Крік і покінчив XII клясу. Має пропозицію, щоб в новім Інституті був телефон в кожній кімнаті.

Федор Дорош: Федор покінчив середню науку і плянує вступити до Саскачеванського університету і доказати, що Єлов Крік є на мапі.

Александер Грицина: п. Грицина є учителем в Бетлфорд, Саск. Має здібності до дириґування і є кандидат до Інститутського Квартету.

Василь Пилипів: Походить з Ґудів, і цього року одержав дипльом правника. На 10-го серпня він підпише контракт на життя і надасть новий дипльом своїй подрузі.

Александер Кушнір: Ален походить з Ріджайни, де покін-

чив перший рік інженерства. Як всіх інших інженерів, його пословиця: "Нащо відкладати на завтра те, що можна зробити сьогодні".

Дмитро Михайлюк: Дмитро походить з Кридор, де також тепер учителює. Цього літа мучиться з англійською літературою. Під час річного семестра покінчив один курс української мови і також російської. Кожного тижня приїжджав 80 миль на кляси.

Александер Пискливець: Родом з Гефорд, виріс в Алберті, учителював в північних територіях, минулого року біля Едмонтону, а цього року плянує робити наступ на Онтеріо. Його фільозофія: "Ще можливо десять літ учителювати, а відтак пенсія". Федеральне правительствао поблажливе. Капітальна нагода для дівчат.

Богдан Чайка: Богдан походить з Келігер і рішився прилучитися до учительської професії. Спеціяльна місія його життя тепер є знайти милу брунетку.

Юрій Симчич: Життя в Інституті було б похмуре, як би не було Юрка. Він наш мотор — до чого б то не було. Приповідка: "Нехай Юрко зробить", не має на увазі нашого Юрка, бо його фільозофія звучить так: "Нащо це робити сьогодні, як можна завтра", "Робота не втече, а я не буду за нею бігти".

Іван Сирник: Іван покінчив третій рік інженерства, а цього літа Господь Бог поблагословив його дім синком. Гратуляції і дякуємо за сігара.

Василь Голюк: Василь вже набув багато практики в учителюванні, відколи покінчив середню школу в Керот Рівер. Здобув вже ступінь на університеті, цього року перебирається до Прінс Алберт, Саск., учителювати. Для Прінс Алберт околиці це здобуток.

Александер Маковський: Середню освіту покінчив в Канорі, хоч сам походить з околиці Дніпро. Покінчив учительський семінар, учителював один рік, а відтак вступив на університет на один рік. Сподіємося його бачити на слідуючий рік знову на семестрі педагогії.

Николай Лабюк: п. Н. Лабюк, минулорічний ректор Інституту ім. П. Могили. Розпрощався з Інститутом, учителює в Сторджіс, Саск. Все таки інтересується наукою і тепер працює над тим, щоб одержати "мастерс". Щасти Боже!

Петро Михайлюк: Петро учителює в Кадворт околиці. Дуже мало говорить, то і трудно щось про него довідатися.

Петро Войціхівський: Петро походить з Єлов Крік, учителює в Тіодор. Великий прихильник фізкультури.

Василь Гринків — вже довший час учителює поблизько Кемсак. Цього літа побирає курс столярства і є надія, що скоро буде будувати хати під час літніх ферій.

Миколай Смиснюк — походить з Айтуни, учителює в Паркервю і дуже любить затишне життя в малих місточках.

Василь Сучинський — давний наш бурсак, що вже був покинув учительювання, але повернувся до нього. Раз учитель, то вже тяжко покинути.

Данило Тесарський — походить з Вінніпегу, де покінчив другий рік геольогічного інженерства. Працює під час літа і приглядається життю саскачеванських студентів.

Нестор Клевчук — сподіємося, покінчив дванадцяту клясу, а тепер заробляє грошей на продовження науки???

Тарас Король — походить з околиці Донвел, а минулими роками учителював в Канорі. Він один із завзятих учителів, що все знайдуть собі працю в околиці. Диригував церковний хор в Канорі, є членом надзірної ради СУМК і взагалі здібний провідник.

Є. Клапоущак — цього літа не учащає на курси, але приготовляє себе на майбутніх два роки університетського життя. Одержав стипендію по $300.00 на слідуючих два роки на продовження студії в ділянці шкільництва.

Пані К. Лабюк: Пані Лабюк розпрощалася з Інститутом минулого року, учителювала з своїм мужом в Сторджіс, Саск. Цего літа побирала курс в факультеті Домашнього Господарства, щоб на слідуючий семестер перебрала навчання в тім предметі в середній школі. Бажаємо всяких успіхів.

Пані В. Гринків: Пані Гринків, цього року покінчила курс швачки, в одній з найлучших приватних шкіл в Саскатуні. Віримо, що надбання нового знання пригодиться в домашнім і громадськім життю.

Роман Колот: Давніший наш бурсак, що не знає сказати, що я вже все знаю. Він є директором школи в Медов Лейк, і кожного року прибуває на дальше вишколення в його улюбленім предметі "Психольогія навчання", або в справах адміністративних. Щоб утриматись на вершку професій, треба працювати, а він це дуже любить.

Лелія Яремій, — походить з Ферій Гленд. Вона є стенографкою в лікарській канцелярії. Вона любить свій фах, але її амбіція є залишити працю та шукати подекуди зеленішої паші. Її улюблена розвага, — їхати автом і не зважати на "стоп сайнс".

Розина Гнатюк, — учителює в Санаторії в Прінс Алберт. Сама походить з Кридор. Цього року побирає курс українознавства. Розина плянує купити авто, але не знає яке, чи "форда", чи "понтіяка". Вона також любується музикою, спеціяльно композитора "Баха".

Олеся Ткачик, — Олеся також походить з Кридор. Учиться музики в Гастона, так що не має часу на що інше. Вона дуже хоче бути визначною піяністкою, як також женою моряка. Улюблений висказ: "Лук овт ор айл пийст ю вон".

Леся Новосад — походить з Прінс Алберт і побирає літературу "Інглиш 2". Леся є тихої вдачі і чистолюбива, але ми знаємо, що "чиста вода береге ломить".

Наталя Барабаш, — подарунок з Гефорду до нашого гуртка. Хоч вона музикально талановита, то проводить свої дні, аналізуючи студентів. Вона учащає до університету, де вчиться психольогії, щоб приготовити себе учити "назадницьких дітей".

Розалія Семко, — учителює в Прінс Алберт, але тепер бере "Інґліш 53". Вона має своє авто, але вважає, не псує його, бо щодня на піхоту манджає до університету.

Фіялка Рурак, — дуже працьовита учителька з Бюкенан, тепер бере "Інґліш 2". Вона не буде вдоволена, як що не дістане "А" на своїх іспитах.

Наталка Стратійчук, — учителює в Кемсак, походить з Пелий, має багато родини в Саскатуні, але чується, що побут в Інституті є інтресніший. Наталі сподобались "Педжма Партійс".

Ірина Дергасоф, — походить з Бюкенан, бере "Інґліш 2". Та хоч науки не покидає, а все таки знаходить час на гру в "галку". Хлопці хочуть її за свого пічера.

Ілейн Рівс, — походить з Гренфел, Саск., учиться на "леб текнишин". Вона з нами тільки на короткий час і хоч як любить свою науку, то вона більше любить хлопців з "Олдзмобіл" автами.

Савеля Квасніца, — походить з Вадіна, Саск., і також учиться бути "леб текнишин". Вона жиє з Ілейн і щораня ходять піхотою до університету.

Євгенія Форстий, — походить з Бюкенан, має здібности стритгти волосся в дівчат і заводити нові моди. Любить "педжема партійс" і пізну перекуску. Її амбіція є повернути до Канори, Саск., і почати збирати гроші на новий Інститут.

Маруся Барабаш, — походить з Гефорд, а учителює в Ліск, Саск. Вона є дуже активна, любить танцювати, співати, плавати, а найбільше любить творити жарти на невинних хлопців. Її амбіція здибати високого, чорнявого і вродливого молодця, котрий любить "гом кукінг".

Маруся Саранчук, — учителює в Гедерлей, Саск., а цього року бере клясу українознавства. Тому, що вона замужня, кожної пятниці відїжджає до дому відівдідати свого мужа і двох синів. Її улюблений висказ є "куман", але де?

Галя К. приготовляє торт. Забава в день уродин. А кілько нас тут?

З лівої сторони: Пущення — мужеський хор.
В середині: Орисі телефон за високо.
З правої сторони: Темна нічка хоч мак сій.

СТАТУТ СТУДЕНТСЬКОГО КРУЖКА

при

ІНСТИТУТІ ІМ. ПЕТРА МОГИЛИ В САСКАТУНІ

I. НАЗВА: "Каменярі".

II. ГАСЛО: Лупаймо скалу!

III. ЦІЛЬ: Піднесення патріотичного духа й поширення українознавства між студентами.

IV. СПОСІБ:

А. Через піддержування цілей Інституту ім. П. Могили.

Б. Через видавання річника "Каменярі" і заохочування студентів до літературної праці.

В. Через заряджування відчитів, дебат, концертів і товариських забав.

V. ЧЛЕНСТВО:

А. **Членами Кружка стають слідуючі:**

1. Всі питомці Інституту ім. П. Могили.
2. Українські студенти поза Інститутом, які одержать рекомендацію від одного члена й Почесного Голови, як також потвердження Голови Кружка.

Б. **Членська вкладка:** в кожному шкільному році члени встановляють суму вкладки, яка буде обовязуюча в в наступному шкільному році.

В. **Права Членів:**

1. Учащати на збори Кружка.
2. Дискусувати й голосувати на зборах.
3. Бути вибраним до Управи Кружка.

Г. **Втрата членських прав:** загальні збори можуть виключити члена, який діє на шкоду Кружка.

VI. УПРАВА:

А. **Склад:**

1. **Почесний Голова.**
2. **Заряд:**
   а. Голова.
   б. Заступник(ця) Голови.
   в. Писар.
   г. Заступник Писаря.
   г. Скарбник.
   д. Начальники комітетів, як подані в VI-А — 3.
3. **Стійні Комітети:**
   а. Редакційний — з пятьох членів.
   б. Програмовий і забавовий — з пятьох членів.
   в. Фотографічний — з пятьох членів.
   г. Дебатовий — з трьох членів.
   г. Спортовий — з трьох членів.

4. **Тимчасові Комітети.**
5. **Контрольна Комісія** — з трьох членів.
6. **Господарі** — з сімох членів.
7. **Провідник Кличу.**
8. **Піяніст(-ка).**
9. **Історик.**

Б. **Існування:**

1. Всі частини управи, крім дебатового і фотографічного комітетів, та посада скарбника й історика вибирається два рази в шкільному році.
2. Дебатовий, редакційний й фотографічний комітети вибираються на цілий шкільний рік.
3. Шкільний рік приблизно рівняється університетському шкільному рокові.
4. При кінці шкільного року, чотирьох присутних членів Заряду, за потвердженням Почесного Голови, можуть розпоряджувати оставшими фондами Кружка.

VII. ВИБОРИ:

А. **Номінації:**

1. Кандидати до заряду номінується подвійним способом:
   а. Номінаційна Комісія, яку назначить Ректор Інституту, представить листу кандидатів на кожну нову позицію заряду. Ліста кандидатів буде представлена не менше як пять днів перед голосуванням.
   б. Додаткові кандидати на позиції Заряду будуть приняті до номінаційної листи тільки за підписом сімох членів і за представленням їх імен перед Номінаційною Комісією, не менше як три дні перед голосуванням.
2. Кандидати на позиції в Управі (не до Заряду), вибір яких рішиться голосуванням, номінуються членами на виборчих зборах.

Б. **Голосування:**

1. Слідуючі частини Управи вибирається голосуванням:
   а. Почесний Голова.
   б. Заряд.
   в. Господарі.
   г. Контрольна Комісія.
   ґ. Провідник Кличу.
2. На вибір Заряду голосування буде тайне. Номінаційна Комісія назначить одну особу, яка буде відповідальна за перепровадження тайного голосування.

В. **Назначення:**

По голосуванню новий Заряд назначить слідуючих:

1. Решту членів комітетів.

2. Тимчасові комітети, коли їх потрібно.
3. Історика.
4. Піяніста(ку).

VIII. ОБОВЯЗКИ:

А. **Почесний Голова** — сповняє ролю дорадника Заряду й суґґестує пляни праці на шкільний рік.

Б. **Заряд:**

1. **Голова** — є предсідником на Виборних і Надзвичайних зборах Кружка та на зборах Заряду; дбає про розвій Кружка та надає загальний напрям його діяльности.
2. **Заступник (ця) Голови** — займає місце Голови в його відсутности.
3. **Писар(ка)** — веде протокольні книги та провадить кореспонденцію Кружка.
4. **Заступник писаря(ки)** — займає місце писаря(ки) в разі його (її) відсутности.
5. **Скарбник** — провадить фінансові книги та дає зборам звіт фінансового стану Кружка.
6. **Начальники Комітетів** — є відповідальні за працю своїх комітетів.

Б. **Постійні Комітети:**

1. **Редакційний** — займається виданням річника "Каменярі" та студентського провідника, які мають бути видані до кінця шкільного року.
2. **Програмовий** — заряджує програми на всі сходини Кружка.
3. **Фотографічний** — займається збиранням знимок зі студентського життя й вироблення гуртової знимки питомців Інституту.
4. **Забавовий** — заряджує всі Забави Кружка.
5. **Спортовий** — займається спортовими потребами Кружка.

Г. **Тимчасові Комітети** — виконують надзвичайні потреби кружка.

Ґ. **Контрольна Комісія** — провірює приходи й розходи Кружка та піддержує внесок скарбника на приняття фінансового звіту.

Д. **Господарі** — займаються розміщенням меблів для потреб Кружка.

Е. **Провідник Кличу** — проводить Бурсацький Клич при кінці сходин Кружка.

Є. **Піяніст(ка)** — акомпаніює до національних гимнів при отворенні й закінченні зборів.

Ж. **Історик** — слідить за діяльністю Кружка і що пів року рекордує її в книжці призначеній для тієї цілі.

IX. ЗБОРИ:

А. **Виборні:**

1. Відбуваються два рази в шкільному році.
2. Перші виборні збори відбуваються не пізніше, як в другій неділі в жовтні; другі виборні збори не пізніше, як в третій неділі в січні.
3. На виборних зборах:
   а. Всі члени нової Управи будуть проголошені.
   б. Цей статут буде прочитаний.

Б. **Загальні:**

1. **Звичайні** — як за часто звичайні збори будуть відбуватися, рішають члени.
2. **Надзвичайні** — скликає Голова за:
   а. порадою Заряду.
   б. домаганням пятої частини членів.

В. **Заряду:**

1. Скликає Голова Кружка.
2. Включає Голову й не менше шістьох інших членів Заряду.
3. Заряд відповідальний за рішення на цих зборах перед загальними зборами.

Г. **Комітетів:**

1. Скликає начальників комітетів.
2. Включає начальника й більшість назначених членів комітету.
3. Комітет відповідальний за свої рішення перед Зарядом.

Г. **Мова** — Всі збори будуть перепроваджуватися в українській мові.

X. ЗМІНИ І ПРИНЯТТЯ СТАТУТУ:

А. Параграфи цього статуту можуть бути відкинені, доложені, змінені вповні або частинно тільки за внеском члена організації та за згодою більшости членів на двох загальних зборах.

В. Цей статут увійшов в життя з виправленнями 28-го жовтня, 1956 року.

ЗМІСТ

	Стор.
Передмова	4
Дирекція Українського Інституту ім. П. Могили	5
Каменярі — Іван Франко	6
Редакційний штаб 1956—1957	7
Від голови "Каменярів" — Тарас Монастирський	8
Екзекутива Каменярів 1956	9
Екзекутива Каменярів 1957	10
Члени ширшої ради Українського Інституту ім. П Могили	12
Наші перспективи — о. В. Сенишин	13
Огляд праці в Інституті ім. П. Могили	16
Абсольвенти університету	22
Юліян Стечишин, К.Р.	23
Іван Гнатишин, К.Р	26
Наші досягнення	28
Могилянки — Зеновій Черній	29
Український танок і пісня — Наталка Цьона	31
Спис всіх дотеперішніх абсольвентів Саскачеванського Університету	32
Абсольвенти	35
Sports	37
Студенти: агрономії	38
філозофії	38
учительського семинаря	39
педагогії	39
інженерства	40
домашньої економії	42
право	42
мед-сестри	43
фармацевтики	43
торговельної школи	43
середньої школи	44
Наша королева	50
Українська мова в середніх школах	51
To the Ukrainian-Canadian — Audrey Remenda	54
Orchids	55

Call mike at 8:00
at 794375

Стор.

Who's who in the Institute 56
Ideal Institute Girl 58
Ideal Institute Boy 58
Remember 59
Onions 60
Літні курси 61
Учасники літніх курсів 62
Наші обовязки — проф. Д. Максимюк 63
Біоґрафії літніх курсантів 67
Статут Студентського Кружка 73
Автографи 79

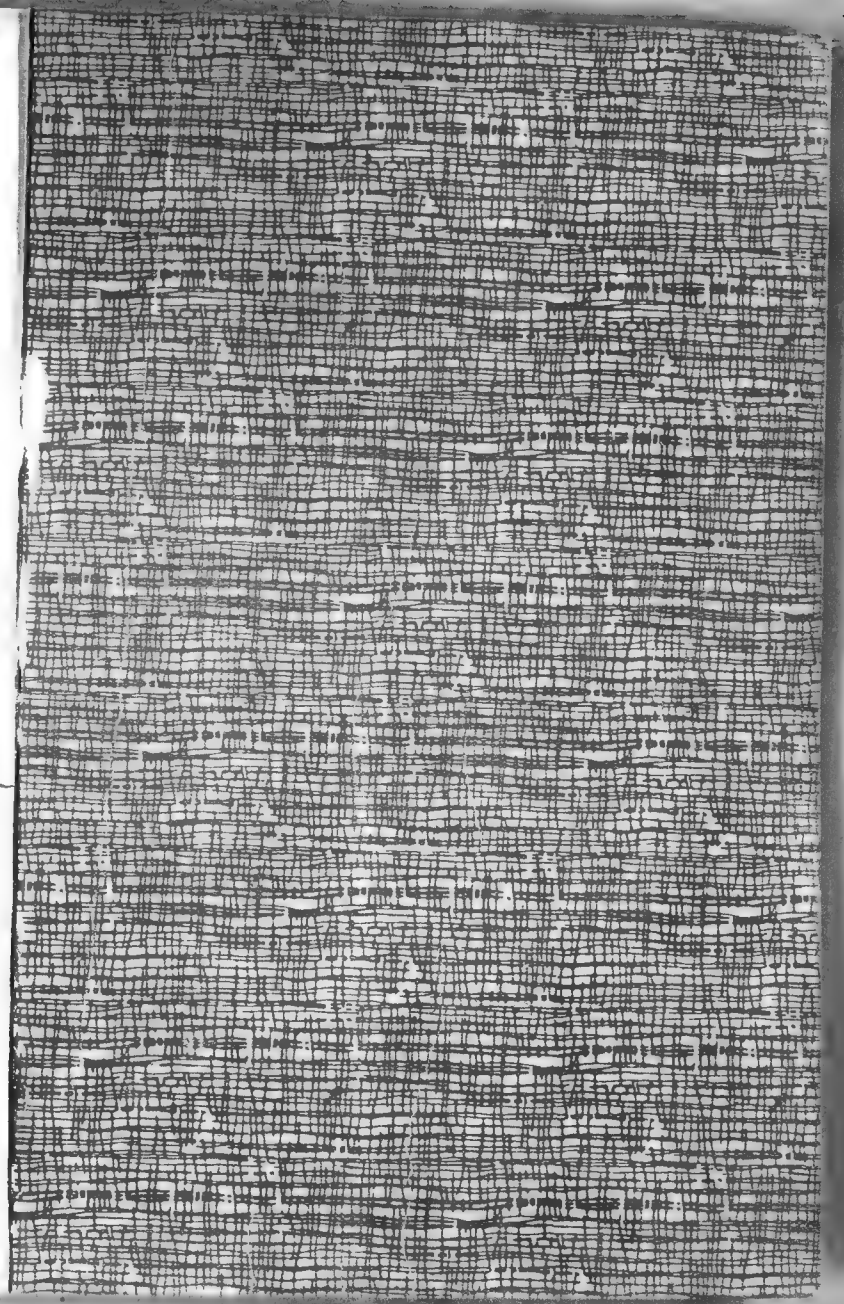

КАМЕНЯРІ

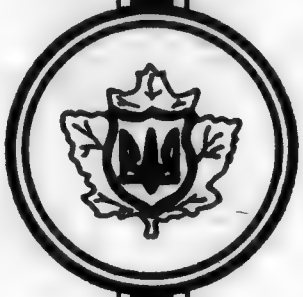

1957 - 1958

Дар Українського Студентського
Товариства "Каменярі" при
Інституті Могила на Бібліотеку
Інституту Св. Івана в Едмонтоні.

За Товариство "Каменярі"
Тома Семенчук - Голова
Ірена Бублик - Секретарка

Неділя, 1 грудня 1968р.

КАМЕНЯРІ

1957 - 1958

ПРИСВЯТА

Присвячуємо цей річник піонерам студентського кружка "Каменярі", що тому сорок літ заснували його. Вони дали напрям його праці, що принесла такі корисні плоди для студентства і української спільноти взагалі. Своєю мозольною працею здобув цей кружок славу і добре імя для Українського Інституту ім. П. Могили.

Студенти Українського Інституту ім. П. Могили.

Printed by Trident Press Limited, Winnipeg, Manitoba, Canada.

УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ ІМ. П. МОГИЛИ

1917—1958

ПЕРЕДМОВА

Цей річник "КАМЕНЯРІ", крім того, що відзначує 40-ліття існування цього студентського кружка при Українському Інституті ім. П. Могили, також взяв собі за обовязок подати щось давнього і нового.. Старим є спогади з минулого, а новим — заклики теперішніх питомців, Дирекції і всіх тих, які тільки інтересуються нашим майбутнім.

Віримо, що читачі оцінять нашу спробу. Ті, щобудь колись працювали над виданням такого річника, можуть уявити собі труднощі, повязані з цією працею. Коли б наші бувші члени Каменярів виповнили анкети, що їм надіслано, то це улегчило б значно наші труди. Також спогади з минулого, написані і задокументовані, були б дали читачам багато приємности, підбадьорення та милих спогадів молодечих літ.

Складаємо сердечну подяку всім тим, що в який будь спосіб причинилися до видання цього річника. Дякуємо за надіслані матеріяли. Вони є інформативні і на часі. Деякрі матеріяли є в англійській мові, де автори вважали, що цим обійметься ширше число читачів, спеціяльно молоді. Віримо, що і старші питомці скористають багато з поданого матеріялу.

Всяке видання вимагає багато терпеливости з сторони редакційного штабу, ректора та інших. На цім місці складаємо сердечну подяку проф. Ів. Рудевському і Всеч. о. В. Сенишину за їх уваги і належне виправлення рукописів.

Редакційний Штаб.

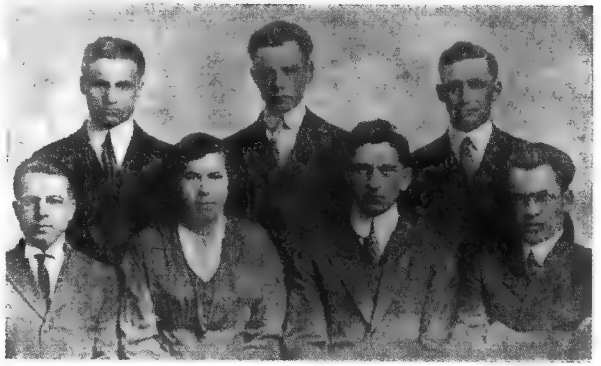

Перші редактори "Каменярів"

Перший ряд зліва направо: О. Івах, А. Арабська, С. В. Савчук, С. Б. Микитюк.

Другий ряд: Ю. Стечишин, А. Вавринюк, Мих. Чорнейко.

Іван Франко.

КАМЕНЯРІ

Я бачив дивний сон. Немов передо мною
Безмірна, та пуста, і дика площина,
І я прикований ланцом залізним стою
Під височенною гранною скалою,
А далі тисячі таких самих, як я.

У кожного чоло життя і жаль порили,
І в оці кожного горить любови жар,
І руки в кожного ланци, мов гадь, обвили,
І плечі кожного додолу ся схилили,
Бо давить всіх один страшний якийсь тягар.

У кожного в руках тяжкий залізний молот,
І голос сильний нам згори як грім гримить:
"Лупайте цю скалу! Нехай ні жар, ні холод,
Не спинить вас! Зносіть і труд, і спрагу, й голод,
Бо вам призначено скалу оцю розбить."

І всі ми, як один, подняли вгору руки,
І тисяч молотів о камінь загуло,
І в тисячні боки розприокалися штуки
Та відривки скали; ми силою розпуки
Раз-по-раз гримали о кам'яне чоло.

Мов водоспаду рев, мов битви гут кривавий,
Так наші молоді гриміли раз-у-раз;
І п'ядь за п'ядею ми місця здобували;
Хоч не одного там калічили ті скали,
Ми далі йшли, ніщо не спинювало нас.

І кожний з нас те знав, що слави нам не буде,
Ні пам'яти в людей за цей кривавий труд,
Що аж тоді підуть по цій дорозі люди,
Як ми проб'ем її та вирівняєм всюди,
Як наші кості тут під нею зогниють.

Та слави людської зовсім ми не бажали,
Бо не герої ми і не багатирі.
Ні, ми невольники, хоч добровільно взяли
На себе пута. Ми рабами волі стали:
На шляху поступу ми лиш Каменярі.

І всі ми вірили, що своїми руками
Розіб'ємо скалу, роздробимо граніт;
Що кров'ю власною і власними кістками
Твердий змуруємо гостинець, і за нами
Прийде нове життя, добро нове у світ.

І знали ми, що там далеко десь у світі,
Який ми кинули для праці, поту й пут,
За нами сльози ллють мами, жінки і діти,
Що други й недруги гнівні та сердиті
І нас, і намір наш, і діло те клянуть.

Ми знали це, і в нас не раз душа боліла,
І серце рвалося і груди жаль стискав:
Та сльози, ані жаль, ні біль пекучий тіла,
Ані прокляття нас не відтягли від діла,
І молота ніхто із рук не випускав.

Отак ми всі йдемо в одну громаду скуті
Святою думкою, а молоти в руках.
Нехай прокляті ми і світом позабуті!
Ми ловимо скалу, рівняєм правді путі,
І щастя всіх прийде по наших аж кістках.

Іван Франко.

ДИРЕКЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ ІМ. П. МОГИЛИ

Проф. І. Рудевський,
писар.

Проф. Д. Максимюк,
голова Дирекції.

В. Бурячик,
заст. голови.

Ів. Гнатишин.

Петро Киба,
скарбник.

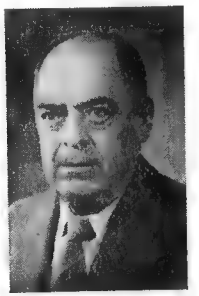

Ів. Маджук.

Мир. Сорокан.

Ів. Чайковський.

Василь Гриба.

1958

ВІД ДИРЕКЦІЇ

На сесії Саскачеванської легіслатури у березні 1958 року одобрено приватний акт яким заінкорпорувалося товариство "Інститут Могили (1958)". Пожаданим є, щоби події, котрі завершилися цим актом були зарекордовані і немає кращого місця зробити це, як у цім виданню "Каменярів".

Заінкорпорування товариства "Інститут Могили (1958)" робилося з ціллю побудування нового будинку для Інституту. Першу думку про потребу нового будинку висловив у своїм звіті п. Іван Сирник, коли залишав становище ректора інституту ім. П. Могили, десять років тому. У своїм рапорті п. Сирник, пояснюючи потребу нового будинку, подав такі причини: що теперішній будинок уже зужитий і щороку вимагає більші суми грощей на направу його; що теперішні студенти призвичаєні до більших вигод удома, як студенти давнійших часів, і сподіються таких же вигод і в інституті; тому, що більшість студентів, які перебувають тепер у інституті, є студентами університету, пожаданим є, щоб будинок інституту був або на університетській площі або близько неї; що інші суспільні угрупування будують нові будинки для своїх студентів і, коли ми хочемо бути на рівні з ними, мусимо таксамо робити, щоби тим способом заохотити і затримати свою молодь.

З рекомендацією п. Сирника наш Саскачеванський загал погодився. Питання нового будинку було від того часу дискутоване на всіх наших провінціяльних Зїздах, аж нарешті на зїзді в Саскатуні восени 1956 року одобрено резолюцію, якою припоручено Дирекції інституту ім. П. Могили поробити потрібні заходи до будови нового будинку. Також прийнято резолюцію, щоби вжити заходів для надання нашому інститутові виразної релігійної приналежности.

Щоб здійснити ці дві резолюції, дирекція інституту ім. П. Могили посвятила багато часу у 1957 році. Насамперед, Дирекція розглянула питання нового будинку. На це потрібно поважну суму грошей, а щоби цю суму зібрати серед громадянства, дирекція вважала і вважає, що конечно є дістати від домініяльного уряду звільнення від доходового податку тих сум грошей, котрі будуть жертвовані на ціль будови.

Дирекція отже зробила аплікацію у цій справі до домініяльного уряду. Разом з аплікацією вислано до уряду, після їх вимог, і чартер інституту ім. П. Могили. Цю аплікацію нам уряд відмовив, базуючи своє рішення на точках нашого чартеру так: поперше, Інститут ім. П. Могили є під компанійним актом і, так як кожна компанія, має шеровців, а в

разі звинення компанії маєток ділиться межи шеровців, правительство не може уважати за добродійні жертви суми грошей, які у даним случаю можуть бути зужиті на збагачення приватних осіб — шеровців; подруге, наш чартер дає нам право провадити рїжні бизнеси, як примїром — купно і продаж реальности, контракторства і т. д. Хоч ми цього ніколи не використовували, то все таки у чартері воно є окреслено і не можна його зачислити до добродійних цілей.

Коли уряд відмовив звільнення від доходового податку, дирекція застановлялася над зміною нашого чартеру. Відбулося кілька засідань лише у цій справі, засяг улося поради у правничих фірмах, відбулося пару зборів, на які скликалося і заінтересованих та авторитетних осіб поза саму дирекцію. На основі цих дискусій і порад дирекція остаточно рішила, що найкращий і найскоріший вихід є, щоб замість змінювати існуючий чартер, через те, що предвиджувалося великі труднощі, щоби відповідні зміни осягнути, зорганізувати нове товариство на цілком добродійній базі з ясно окресленою релігійною приналежністю дорогою приватного акту Саскачеванської легіслятури. Цей крок Дирекція Інст. ім. П. Могили рекомендувала перед Зїздом, котрий відбувся в Йорктоні, 1957 року. Зїзд одобрив цю рекомендацію і вибрав тимчасову дирекцію або комітет, котрий складався з слідуючих осіб: Д-р А. Данильчук, Всеч. о. В. Сенишин, М. Ф. Кушнір, Волод. Мисак, М. Трофаненко, В. Тацюк, Ів. Хриптул.

Цій дирекції припоручено три справи:

1. Заінкорпорувати нове товариство,
2. Прилагодити статут для нього,
3. Дістати від Домініяльного уряду звільнення жертв від доходового податку, і почати збірку фондів.

Дотепер сповнено першу задачу, а саме — заінкорпоровання товариства під назвою "Інститут Могили (1958)". Друге завдання щодо статуту є майже сповнене. Самий статут мусить бути одобрений членами нового товариства, що правдоподібно буде зроблено на слідуючім провінціяльнім зїзді. Трете завдання тепер на часі і комітет робить нову аплікацію до домініяльного правительства про звільнення від доходового податку.

Щож дальше? Перед нами є пару справ, які треба вдоволяючого вирішити.

1. Тепер ми маємо легально-існуючі двоє товариств: Український Інститут ім. П. Могили, котрий посідає маєток і має за собою певну історію, традицію і вироблене імя між нашим громадянством у Канаді і друге нове товариство під назвою "Інститут Могили (1958)", котре повстало із особливих причин з ціллю побудувати нове приміщення для наших студентів і організацій. Нове товариство буде збирати фонди і взагалі робити все, що треба аби осягнути своє завдання.

Обидва ці товариства складаються із тих самих людей, котрі належать до організації Союзу Українців Самостійників, і тому можемо сподіватися скорої і вдоволяючої угоди межи старшим і новим товариством у справі злуки цих товариств в одно тіло.

2. Кампанія за збиранням фондів. Провід кампанії належить комітету, на чолі з Др. Данильчуком, котрий був вибраний на Йорктонськім Зїзді. Але, щоб кампанія вдалася вона мусить бути піддержана і нашим громадянством і кожним поодиноким членом. Дирекція Інституту ім. П. Могили вірить, що наше громадянство на стільки свідоме і жертвенне, що всебічно, а особливо матеріяльно, піддержить заходи і заклики дирекції і ми всі спільно виконаємо завдання, що його поставило перед нами теперішне життя.

Дирекція закликає до участи в цій кампанії й студентів "Каменярів". Від Вас, студенти, залежатиме до великої міри успіх кампанії збирання фондів на побудову нового будинку Інституту. І своєю зацікавленністю та активністю в цій праці Ви гордо зложите свій іспит та громадську зрілість.

І від Вас, бувші бурсаки і бурсачки Інституту ім. П. Могили, залежатиме левина доля успіху в отій нашій спільній громадській важливій праці.

Відгукнімося й візьмімся до праці всі, а успіх буде заслуженою і гордою нагородою нам усім.

Проф. Д. Максимюк,
Голова Дирекції Інституту ім. П. Могили.

РЕДАКЦІЙНИЙ ШТАБ

1957—1958

Орест Тапаш, Богдан Чайка, Славка Балюк, Т. Монастирський — редактор, Т. Король.

Юліян Стечишин.

ВЕЛИКІ ПОДІЇ

Перша українська імігрaція в Канаді не мала багато провідників. Населення щорік збільшувалося новими імігрантами і так само виростало нове покоління, роджене вже тут в Канаді. Тоді поза шуканням матеріяльної забезпеки, треба було зорганізовувати народні школи і треба було шукати вчителів для них. Уряд Манітоби створив спеціяльний семінар, щоб виховувати вчителів для шкіл між українськими поселенцями, а за Манітобою пішли провінції Саскачеван та Альберта. Ті семінарі дали дуже добрий початок, бо виховали поверх сотки добрих учителів, які стали першими провідниками громадського і культурного життя, але в часі першої світової війни уряди позачиняли ті семінарі. Потреба проводу в освітнім і громадськім житті стала дуже пекучою.

В таких невідрадних відносинах сталася велика подія. В серпні 1916 р. заходом кількох учителів-студентів в Саскатуні скликано перший український народний Зїзд і на тім Зїзді основано українську бурсу, що рік пізніше прийняла назву: Український Інститут ім. П. Могили.

Для теперішнього покоління це може виглядати маловажною справою, але тоді це була дійсно велика подія, бо вона знайшла розвязку тодішних проблем. Це був початок освітнього руху, початок культурного і громадського життя, що відкрив українцям в Канаді дорогу до кращої будучности.

Основоположники цього Інституту поклали надій, що цей Інститут відіграє важну ролю в Канаді. Настоятелі чи ректори Інституту поставили перед собою конкретну програму: допомогти якнайбільшому числу української молоді осягнути і виховати своїх питомців на моральних, характерних і працьовитих людей і впоїти в них свідомість, що вони діти українського народу, яким треба гордитися, бо той нарід має свою довгу і світлу історію, має своїх великих людей і героїв, і має свою високу культуру.

***

За сорок один рік свого існування Український Інститут ім. П. Могили зробив дійсно велику роботу і ті, що покладали на нього надії, не заведися в них. Інститут дав сильний поштовх до загальної освіти, дав приміщення та поміч і опіку кільком тисячам молодих хлопців та дівчат, що мали охоту йти до вищих шкіл; він виховав сотки учителів, що без спеціяльної винагороди вчили українську молодь української мови й історії, по державних школах майже у всій Канаді; ті учителі також вірно працювали між старшим громадянством і робили цю роботу як найкраще і найбільше завзяті місіонарі. Були між українцями в Канаді громади, що

ставилися навіть вороже до самого Інституту, але охоче приймали його вихованців учителів тому, що ті вихованці мали славу і добрих учителів і громадських робітників.

Інститут ім. П. Могили став одною з найважніших українських інституцій в Канаді, дійсним джерелом освітньо-культурної роботи між українськими поселенцями у цьому краї. Багато його колишніх питомців займають визначні позиції і заледви чи знайдеться який закуток в Канаді, щоб там колишні питомці цього Інституту не займали якогось поважного місця в громадській роботі.

Цей Інститут може сміло сказати, що з його роботою мусіли конкурувати інші українські угруповання і мусіли наслідувати її, щоб затримати своє місце між народом. Він також може напевно сказати, що він своєю організацією і роботою найбільше спричинився до піднесення українського населення в Канаді на те місце, яке воно нині займає і я певний, що історія віддасть йому це признання.

***

Та на осягненнях в минулому ніколи не можна спинятися. Життя не стоїть на місці. Воно міняється і приносить нові обставини, нові проблеми і нові способи праці. Нинішні обставини рішуче відмінні від тих, що були сорок або навіть пятнадцять років тому. Нині вже не треба журитися організуванням державних шкіл або виховуванням учителів для них. Нині також не треба спеціальної аґітації за освітою. Держава цим опікується. Так само нині наші люди в Канаді вже не ті бідні і незнані імігранти, а поважні громадяни, багато з котрих вибилися на поважні посади, а багато доробилися поважних маєтків. Українцям в Канаді навіть завидують інші етнічні ґрупи за той поступ, що вони зробили.

Але разом з тим висуваються інші недомагання. Нинішні батьки відсунені дальше від пня українського народу і від того українського духа, що панував колись. І діти українських батьків виростають в цілком іншій атмосфері від тої, що була кількадесять років тому. І батьки і діти цілком правильно і природно почуваються канадійцями і щораз більше склонюються до того, щоб зірвати з минулим своїх батьків. Коли давніше були люди, що говорили українською мовою, а не знали, що вони українці, то тепер є українці, що не знають української мови.

Найважнішою справою для української спільноти в Канаді тепер є виховати своїх дітей на добрих громадян цього краю, і виховати їх в такий спосіб, щоб вони зрозуміли, що знання української мови, є знати важніших людей і подій з української історії, це не перешкода, а ознака вищости, ознака більше культурної людини. Треба виховати їх так, щоб вони почувалися гордими свого походження.

Відповідне розуміння нинішних відмінних обставин і винайдення нового підходу і праці між українцями в Канаді — це буде нова велика подія в історії українського народу в Канаді, що піднесе його і на поважніше місце в канадійськім суспільстві і дасть йому більшу нагоду помагати українському народові у його змаганнях.

Український Інститут ім. П. Могили працює в тім напрямку і треба вірити, що він знову спричиниться до розвязання нових проблем серед українського суспільства в Канаді.

УПРАВА "КАМЕНЯРІВ" 1958 РОКУ.

Стоять: Т. Монастирський, Євген Сенишин, Г. Гнек, Петро Лисак.
Сидять: Н. Цьона, Леся Ткачик, Орест Талпаш, Соня Король, Л. Яремій.

ВІД РЕДАКЦІЇ

Оця пропамятна книга використана для ріжних тем і думок. Тут — багато статей, що є спогадами, а багато — як оригінальні думки авторів. Тут висловлено багато ідей і всі вони змушують нас до глибокого думання. А тільки здорове думання, може дати добрий результат. Якщо статті в цьому річнику, після прочитання їх, заставлять читачів подумати про дещо, тоді цей річник виконав своє призначення.

Кожний читач має повне право виробити свій власний погляд на ту чи іншу тему порушену тут, і той погляд ми якнайбільше респектуватимемо.

Статті, що вміщені в річнику, мають ріжне завдання. Одні з них — інформативного характеру, другі — піддають думки, треті заохочують до діл. Деякі статті — практичні і висвітлюють дійсність, а деякі — засадничо-ідеольогічні.

Ті інформації, що їх одержить читач, будуть тим важливіші й корисніші, коли вони викличуть у нього будуючі думки і зацікавлення.

Коли Управа "Каменярів" приступила до збирання адрес усіх бувших членів Товариства і питомців Інституту, вона починала це з деяким острахом, хоч і вважала за велику честь взятися до цієї праці, щоб простежити, куди і як пішло життя тих, що сорок літ тому почали велику справу і покликали до життя організацію "Каменярі". Організація проіснувала сорок літ і продовжуватиме свою діяльність так довго, доки молоді канадійці українського походження братимуть і собі за найвищу ціль життя оті високі і невмирущі ідеали, що їх висунули творці організації.

Щоб успішно здійснити свій задум, Управа "Каменярів" створила відповідні комітети, які пильно студіювали рекорди і ріжні матеріяли, що сюди стосувалися і були під руками. Наслідки цієї роботи були дуже добрі. Хоч відповідей на заклик "Каменярів" було менше як ми сподівалися, та початок доброго діла було зроблено — був навязаний контакт між бувшими і теперішніми членами "Каменярів".

Ті відповіді, на наш запитник, що прийшли зблизька і далека, дали нам багату інформацію і матеріял до думання. Багато бувших питомців пишуть — "Був членом — раз, то членом лишуся назавжди!" Очевидно, те, що за молодих літ для них було дороге і миле, не затубило своєї вартости, а з бігом ще побільшилось. Деякі скаржаться і висловлюють побоювання, що теперішне молоде покоління замало вживає матірної мови. Ще інші висловлюють шанобливий подив і велике признання першим ідеалістам — піонерам, що перші взялися до народної праці й до збереження великої культурної української народної спадщини.

Віримо, що читачі приймуть цей річник щиро і застановляться над питаннями, що їх тут порушено та в міру своїх сил допоможуть в спільній й важливій громадській справі.

За Редакційний Штаб:
Т. Король.

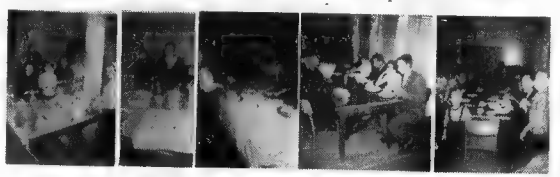

1. Дівчата готовлять вечерю.
2. Видають вареники.
3. Ми самі набираємо.
4 і 5. Вечеря.

ЧИ ПОТРІБНО НАМ ІНСТИТУТУ?

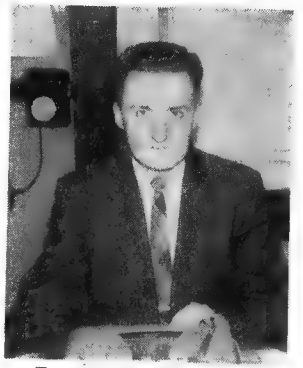

Тарас Монастирський.

Чи потрібно нам нового Інституту? Це питання є актуальне і на нього моя відповідь є ТАКА. — Щоб відповісти це конкретно, то я вважаю, що є три головні причини:

1. Кожний нарід дбає, щоб його будуче покоління було належно освічене і приготовлене до життя. Інститут є навчальною і виховною інституцією.

2. Вихованці Інституту пропагують і виховують наше громадянство в рамках засад братніх організацій і є познайомлені з бажанням громадянства.

3. Питомці Інституту були і є активними членами Української Греко-Православної Церкви, бо це є церква українського народу, церква, яка з поконвіку служила своїому народові і як таку українська спільнота відродила в межах канадійської держави.

На цих засадах буду пробувати відповісти на ці питання. Коли студент лишає свій дім і прибуває до більшого міста на студії, то перед ним є ряд побоювань. Увійшовши до Інституту він здибає товариство таких як він. З ними зживається, витворюються знайомства, котрі через ціле життя лишаються вірні ідеї, яку присвоїли собі в Інституті. Він по-

чинає відчувати що він належить до великої родини української спільноти, і вийшовши з Інституту, він в цивільнім житті шукає за своїми знайомими і разом працює для добра спільноти. В гурті є більше ініціятиви до науки, є компетиція і спільна поміч. В науці один одному помагає, один одного заохочує і спільно мріють про майбутнє. Питомці відчувають, що їхня наука є придбанням не тільки їх власним, але це здобуток громадський і, як такий, він несе певну відповідальність супроти громадянства.

Крім книжкової науки, питомець за час свого перебування в Інституті витворює, можливо навіть неосвідомо, залюблення до своєї культури. Чи то гуртовий спів, чи хоровий, чи сольо танки чи гуртові, але все робиться непомітно, огортає своїм чаром і викликає любов до свого рідного. Є нагода навчитися й української мови, чи через офіційну лектуру, чи через дебати, бесіди при столі, чи на коритарі, а все таке є. Провідництво, яке так потрібне, засвоюється через активну участь в товаристві "Каменярі", чи "Могилянки" чи в різних їх комітетах. Тому що питомці прибувають із усіх частин Канади, є нагода познайомитися з думками інших, а в той сам час, передати й свої думки. В спільнім перебуванню і через спільне життя засвоюються найцінніші традиції і культурні надбання нашого народу.

Різні бесідники, що прибувають до Інституту як гості, чи таки запрошені провідні люди, дають нагоду студентові познайомитись з найкращими нашими провідниками і думками тих, що бачуть нашу будуччину в іншім світлі, як студенти. Найголовнішою нашою гордістю є вивчення своєї рідної мови. Де як де, але в Інституті, є нагода, і як що студент не користає з неї, тоді вся вина є його, а не вина Інституту.

Розривка є конечна для кожного студента. Спільна гра, спільні дружини в змаганнях, витворюють спільний дух, і тому в новім будинку треба знайти місце на цю ділянку студентського життя, як також мати відповідну залю на театральні виступи. Це все є наука.

Інститут своєю виховною структурою, дає все нові сили до союзних організацій. Організації СУМК., ТУС., СУК., і СУС повстали з ідей виплеканих при праці для Інституту і в Інституті і питомцями його, так і тепер доповняються ряди новими силами. Хоч не так помітно, але все таки є підростаюча верства, що дає надію для продовження тих ідеалів і способу організаційного життя. Тут повставали думки, а питомці стали тими організаторами, що дали рух думкам і сталось діло.

Теперішні студенти студіюють те, що старші зробили. Вони бачуть хиби і добрі сторони. Вони приготовляють перебрати той провід, що певно на них лишиться. Та не тільки провід, але в теперішню пору підсилюють працю, яка провадиться. Цим вони приготовляються на добрих канадійських горожан і гідних синів українського народу.

Кожна держава стежить за тим, щоб її горожани були добрі, примірні й моральні. Так само Інститут в своїх стінах має на меті виховати примірних членів своєї рідної церкви. Поза релігійні кляси, питомці мають нагоду вивчати історію церкви, звичаї і традиції, звязані з церковним життям. Добра звичка є потрібна. Також обовязкове вчащання до церкви теж потрібне. Можливо в початку це виглядає прикрим, але з часом стає частиною життя. Крім того, церковний спів чи на Богослуженнях в Інституті чи в місцевій церкві дає нагоду кожному студентові пізнати великі народні скарби. Чи може котрийсь нарід похвалитися таким величавим співом, як наш? Західна Канада, а можливо й ціла Канада, має своєрідний церковний напів. Це є спадщина Інституту з минулого і вона буде зберігатися в майбітньому. Наші питомці стали і будуть носіями тих ідеалів, що дали почин до відродження Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Якби не було Інституту в минулому з його великою освітою і виховавчою працею, то напевно українське життя в Канаді не дійшло б такого високого рівня розвитку, як ми маємо тепер.

Інститут був потрібний в минулому, він необхідний тепер, і абсолютно конечний у найближчому майбутньому.

Теперішні студенти нашого Інституту високо оцінюють усю підготовчу працю до початків будови нового Інституту і вони готові з усією молодечою енергією допомогти в тій важливій роботі, бо хто, хто, а студенти може найкраще розуміють вагу, значення і потребу Інституту.

Тарас Монастирський.

УПРАВА "КАМЕНЯРІВ" З 1957 РОКУ.

Стоять: Т. Монастирський, Євген Сенишин, Г. Глек, Б. Кіндрачук.
Сидять: Г. Сенишин, Зеновія Черній, Євген Козій, Леся Ткачик, Наталка Цьона.

НЕДАВНЕ-МИНУЛЕ

Казав мені батько: "Як будеш учащати до університету, перебувай в Інституті ім. П. Могили. В Інституті навчишся багато речей, що придадуться тобі в житті. Навчишся української мови, танків, співу, та дещо про свою рідну культуру. З Інституту вийшло багато славних людей: професорів університету, адвокатів, докторів, сотки учителів, священиків і багато інших наших чільніших членів і провідників в українських народних і церковних організаціях. Я вірю, що ти багато чого навчишся в Інституті".

Прийжджаю та входжу у двері цього славного інституту. В середині темно, одвірки чорні, та бачу на кожній стіні навколо мене знимки-образи повні серйозних людей. (Наших славних бувших питомців цього інституту). В інституті дуже тихо, думаю, що нема нікого дома. О, ні, певно є, бо чую, що там десь на третім поверху підлога тріщить. Приходить ректор та каже мені виповнити аплікацію, а тоді веде мене до величезної кімнати тай каже; "це буде ваш дім на цей рік". Дуже розчарований і сумний ліг на ліжко та задрімав. Почувши крик, я зірвався, та чую, що то лиш студенти вертаються з школи, та говорять про якісь страшні введення.

На день введення усі дуже тяжко працюють та потім переходять через якийсь млин. При млині я лазив через якісь діри, та заліз в якусь бочку, яку потім почали качати по пивниці. Увечері того дня відбулася гарна забава для всіх нас новаків. Старший студент провів присягу, ми відтоді стали повноправними членами тієї славної організації, що зветься "Каменярі".

Тоді наша праця почалася. Старі студенти заганяли нас до народних танків, співу та ще інших управ. Не раз ми думали, чому нам треба все це знати, чи воно коли придасться нам?

Ну, вже закінчився академічний рік. Ми щиро прощаємося з новонадбаними приятелями і якось несподівано знайшли себе в затишнім кутку, прощаючись з своєю найлюбішою, а скоса позираємо, бо десь приходить і друга, з якою теж треба попрощатися. Треба спішити до потягу та вертатись домів. Жаль і туга обгортає душу. Коли б скорше покінчилися ферії і повернутися назад. Навіть чорні одвірки тепер вже не чорні.

Вернулися на околицю, та й побачили, чому нам треба знати все, чого ми навчилися в інституті, бо люди, як почують, що ви перебували в інституті, сподіються, що ви знаєте всі звичаї і традиції нашого народу. Та ми погано чуємося, як не можемо відповісти їм.

В Інституті може бути темно, і підлога може тріщати і скрипіти, але будинок не є інститут. Той дух, що живе в Інституті це — **Інститут.** Інститут дає нашій молоді нагоду навчитися наших звичаїв, традицій, співу, танків і всього того, що потрібно знати українській молоді тут в Канаді.

Євген Козій.

ПРИВІТ ВІД ГОЛОВИ

Цей рік не тільки відзначується як сорок-літній ювілей відродження Української Держави, але також сорок років від заснування студентського товариства "Каменярі" при Інституті ім. П. Могили.

Від 1918 року студенти Інституту мали за свою ціль піднесення національної свідомости між студентством, як також заінтересування у визвольній акції українського народу. Досягнення визволення і освобождення для наших братів, надає і тутешнім горожанам українського походження великий поштовх до затримання своєї культури. Хоч теперішня мода в багатьох молодих людей є абсолютна толерантність або асиміляція, державні мужі добачають в тім велику загрозу.

Багато теперішньої української молоді вважає матірну мову — чужою, і, як таку, не вивчають, як слід.

Молодь любить активність і цього року наші члени були такими. Крім вивчення народних танків, пісень і учащання на виклади української мови й історії, всі брали активну участь у лекціях релігії. Наш хор і танцюристи виступали на Провінціяльнім Зїзді в Йорктоні. Це для студентів був великий кошт гроша і часу, але вони вважали, що Зїзд не можна оминути. Виступ наших танцюристів під час "Українського Дня" в університеті заінтересував велике число студентів інших народностей нашою культурою. З того приводу запрошено знову виступати в концерті всіх факультетів, так званий — "Вароітій Верайті". Також дружини професорів університету запросили нас ще на один виступ для їх окремого зібрання. Це заінтересування нами, чужинців, зобовязує нас вчитися і продовжувати спадщину, яку нам передали наші родичі.

Ідеал і ідея, яку пропагували студенти "Каменярі" в початках свого існування, став підвалиною нашого світського організаційного життя в Канаді. Наші члени, котрі є також членами Алфа-Омега при Саскачеванськім університеті мають нагоду вщепити і продовжувати ту саму працю між тими, котрі не належать до "Каменярів". Таким чином, ми зможемо мати вплив на діяльність ширшого гуртка студіюючої молоді. Навчитися нам від них також не є гріхом, але ми своїм досвідом, маємо конкретні впливи.

Нам потрібно зробити більший звязок з СУМКівцями і іншими молодечими товариствами, щоб рівномірно провадити нашу культурно-освітню працю. Тільки через сильне товариство "Каменярі" і сильний провід при Інституті ім. П. Могили, ми зможемо продовжувати ту працю, розпочату 40 років назад.

Орест Талпаш.

Д-ка Софія Сенишин,
настоятелька дівчат.

Всеч. о. В. Сенишин,
ректор і учитель мови.

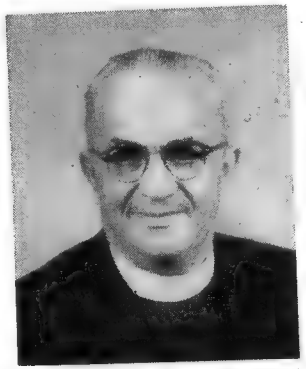

Всеч. о. прот. К. Желішкевич,
учитель історії.

Всеч. о. М. Боднарчук,
учитель релігії.

Проф. Ів. Рудевський,
діловий писар СУС.

Проф. Д. Максимюк,
голова Дирекції.

о. В. Сенишин.

НАША МОЛОДЬ І ТЕПЕРІШНІ ЧАСИ

Свідомий нарід завжди має своїх провідників, які завжди намагаються вести свій нарід вперед, передбачати можливі зміни в думанні його в його ставленні до економічних і соціяльних проблем життя, та високо тримають намічені ідеали.

Якщо ми зацікавлені тільки в розвитку свого матеріяльного добробуту, то досягнувши його, опинимося без цілі, без ідеалу. Відсутність вищих ідеалів корисної праці для суспільства, творить в ньому порожнечу і серед такого суспільства руйнуючі чинники знаходять добре поле лопису для своєї шкідливої роботи.

Не так давно перед нами були певні корисні завдання. Ми знали, що кожна українська родина повинна була плекати в себе український дух, вщеплювати своїм дітям пошану і любов до свого роду, до своєї культури, до своїх звичаїв і обичаїв, прагнула до збереження себе, як невідємної частки української етнічної групи тут в Канаді.

Та з бігом часу, досягнувши добробуту, ми послабили ці корисні завдання і далеко менше почали думати про себе, як про частину тієї етнічної групи, хоч це завдання й далі має свою вагу і значення. Нам потрібні українські учителі, професори, священики, торгівці, робітники, фармері, політики, але потрібні вони з своєю свідомістю, щирістю, активністю, щоб могли ми разом робити одне велике діло на користь Канади і нашого народу. Тільки, розуміючи справу так,

спільними силами, свідомою волею і тяжкою працею зможемо ми це двигати далі.

Нам треба, щоб між старшими і молодшими було порозуміння, щоб одні і другі в міру своїх сили, до того порозуміння прагнули. Нам треба, щоб провід якнайбільше прислухався до вимог, потреб, і бажань загалу, та щоб рівночасно і загал наш був толерантний, щирий і прихильний до свого проводу і окремих народних провідників.

На прикладі провадження студентського товариства "Каменярі" в Інституті ім. П. Могили, ми бачимо, які гарні й добрі овочі дає те, що старші й досвідченіші студенти щиро помагають у праці товариства, лагідно по-братерському навчають молодших, а ці із зрозумінням і свідомістю — ту допомогу приймають. На цьому, і старші, і молодші студенти зискають, а товариство міцніє, кріпне і провадить цінну громадську працю.

Життя висуває перед нами низку важливих питань. Чи маємо ми свою ціль на найближчі десятки років, а як що маємо то яку? Чи загал наш приготований сприйняти ту ціль, чи ми належно його освідомили й духово озброїли, щоб він віддано йшов до тієї цілі? Чи ми, старші і провід, зрозуміли в повній мірі загрозу для світу від безбожного диктаторсько-тоталітарного московсько-комуністичного наступу і чи належно підготовили чи підготовляємо нашу молодь до безкомпромісової боротьби з тим страшним ворогом вільного людства? Чи наш загал розуміє у повній широчині конечну потребу навчити своїх дітей української мови, чи ми, провідні церковні і світські люди, належно тут попрацювали?

Чи давніше поширений наш заклик "Свій до Свого" загубив своє значення і потребу? Невже ж він був потрібний тільки тоді, коли теперішні професіоналісти намагалися стати на свої "професійні ноги", а як досягли цього, то й клич забули?

Не забуваймо, що на всі наші дії, поступування і вчинки, пильно дивиться, вчиться і бере з нас приклад молодь. Ми повинні дати відчути нашій молоді, що на неї дивляться, як на майбутніх провідників. У кожній родині — тато й мама — повинні заохочувати своїх дітей не тільки до професійних студій, а й до студій про свій нарід, його життя, культуру, заохочувати до того, щоб якнайбільше піднести престиж свого народу, бо тим самим здобувається признання для себе самого. Треба робити все, щоб наша молодь зрозуміла, що увесь західний світ дивиться на студіюючу молодь, як на силу, яка піддержить боротьбу цього світу проти комунізму і його диктаторства.

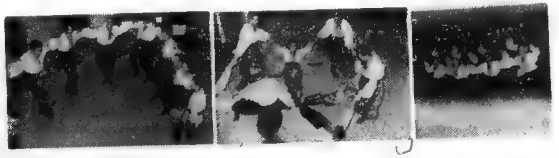

Українські танки.

Аркан. Аркан Звізда. Залицяння.

Наша молодь — наше дзеркало. В ньому ми повинні бачити наші добрі й злі сторони, наші успіхи і недотягнення. Сама технічна професійна наука, хоч і потрібна та конечна в житті, залишається тільки технікою, якщо вона не буде базована, не буде підсилена невмируючими вселюдськими засадами — віри, надій і любови. Бо неможна думати тільки про задоволення тілесних потреб тоді, коли є й вищі громадські суспільні ідеали.

Ці засади були і є засадами виховання будучих поколінь. Наш Інститут намагається ті засади защеплювати і розвивати в молоді. Впливаючи на своїх питомців, плекаючи добру традицію, спираючись на попередні досягнення, Інститут продовжує ту виховавчу безперервну працю, вказуючи шлях до кращого "завтра".

Якщо рівень нашого матеріяльного життя буде підноситься, але не йтиме в парі з духово-інтелектуальним життям, ми легко можемо стати поживою і здобичею для тих, що намагаються запанувати над нашими душами й зробити їх погноєм для своїх суто матеріялістичних ідеалів.

Нове покоління виростає, бачучи тільки матеріяльні вигоди, розривки та пусте марнування часу, і захоплюється ним. Цьому треба протидіяти і то дуже сильно і вже тепер. Ми мусимо прищепити молоді розуміння глибокого змісту притчи "Не живемо тільки хлібом єдиним!"

Ось для цього і покликано наш Інститут. Зрозуміймо це усім своїм єством, піддержмо його і даймо йому можливість здійснювати це і, будьмо певні, що добрі наслідки не забаряться.

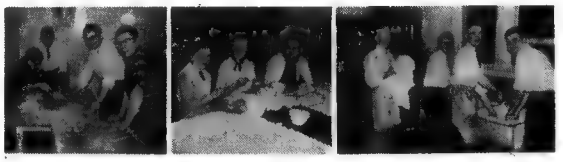

Пирогове пущення.

1. Хлопці тачають тісто.
2. Пані Хомин, д-ка Бодиарчук і пані Коваль роблять вареники.
3. Ми також вміємо начиння мити .

ЩО РОБИТЬСЯ В ІНСТИТУТІ?

Знову почався шкільний рік і знову в старих стінах Інституту закипіло молодече життя. Заповнилися кімнати Інституту ім. П. Могили молоддю, почулися дзвінкі голосні розмови, співи, веселість, що прийшли на зміну тишині й спокою, які панували тут літом.

Цього року прибуло до Інституту поважне число студентів. Університетників 27, а з них: інженерів 10, агрономів 2, педагогів 2. Учительський курс побирало 5 осіб, до торговельного курсу записалося 6, а всі інші пішли до вищої школи.

При кінці серпня відбулися дуже успішні й дружні вибори до Управи студентського кружка "Каменярі". Вибрано таких: Євген Козій — провідник, Леся Ткачик — секретарка, Грець Глек — скарбник, Тарас Монастирський — редактор річника, Галя Сенишин — конвінор соціяльних підприємств, Борис Кіндрачук — начальник спорту, Євген Сенишин — фотографіст.

5-го жовтня для новаків відбувся день "введення". Зранця й пообіді вони мали ріжні заповіджені їм роботи від чищення черевиків та миття підлог їх старшим товаришам. Всі новаки були повбирані за спеціяльним приписом, виглядали дуже кумедно і мали зобовязання говорити тільки українською мовою. За столами, при обіді, вони повинні були їсти всі страви тільки ложкою. Під час обіду новаки дали маленьку програму, що складалася з сольо на акордіоні, сольо співу та коротеньких промов без підготовлення. Пізніше, по обіді, всі новаки проходили "млин". Вони були дуже настрашені чуткою, що десь в пивниці поховано Петра Могилу. Цей страх у них ще збільшився, коли під час "млину" отой похований П. Могила вітався з кожним новаком і кожною новачкою за руку. Особливо були настрашені дівчата, а деякі з них навіть гірко плакали. Після вечері відбулася забава, на якій були всі директори Інституту та питомці, що колись перебували в Інституті, а тепер мешкають в Саскатуні. Під час забави провідник прочитав, а всі новаки щиро повторили, слова присяги, і зразу ж якнайголосніше всі вони крикнули бурсацький клич. Всі студенти мали нагоду вітатися і розмовляти з членами Дирекції, місцевим парохом і ближче знайомилися одні з другими. Після танків була подана дуже смачна перекуска та зорганізовано гуртовий дуже милий і приємний спів українських народних пісень.

1. Голова кружка переводить врочисте приречення.
2. Наші новики.
3. Познайомлення з Дирекцією.

Після бенкету 9-го жовтня, соціяльний комітет, котрий складався з Галі Сенишин, — конвінорки, — Лесі Ткачик, Аделі Сорочук і Ореста Талпаша, взяв собі завдання приготовити маскараду на 31-го жовтня з нагоди Геловін. На цей вечерок запрошено місцеву молодь і старших. Судді призначили нагороди для Лесі Сохацької і Анни Пилипів.

Також під час забави кожне крило мало свою концертову точку. Дівчата мали німу сценку, що представляла "Малювання Образів". Середня школа представила: Я. Шевців, як "Елвіс Преслій", але дівчата впоминалися скорше таки рідних бурсаків. Одна група університетників відопівала вязанку "Коломийок", а новаки університетники під проводом Богдана Чайки також мали німу сценку — "Король Фарук і його гарем". Після смачної перекуски і загального співу, всі були вдоволенні, що лід між новаками і старшими проломився.

В листопаді наш соціяльний комітет разом з СУМКівцями справили пирогове пущення. Студенти були відвічальні за пироги, а СУМКівці за забаву. Цілий пополудень був видом тяжкої праці. Дівчата і хлопці були зайняті під доглядом пані Хомин, Коваль, і д-ки Боднарчук в приготованню пирогів. На вечерю, крім пирогів, було подано овочевий салад з кавою чи чайом. Після вечері молодь перебралася до авдиторії одної з шкіл.

Соціяльне життя дає розраду і приємність, також нагоду познайомитися з мешканцями міста і іншими студентами, що мешкають поза Інститутом.

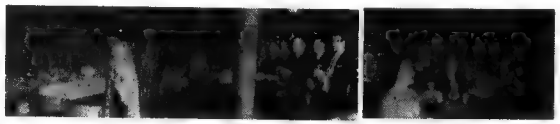

1. Водосвяття і дяки.
2. Колядники.

ПРИВІТАЛЬНИЙ БЕНКЕТ ДЛЯ ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ В САСКАТУНІ

Юліян Стечишин.

Заходами і стараннями Управи православної церковної громади св. Духа та Дирекції Інституту ім. П. Могили в Саскатуні було зорганізовано гостинний бенкет для українських православних студентів, що перебувають в Саскатуні.

Думка про влаштування такого бенкету ще раніше була піднесена на засіданні Дирекції Інституту і там рішено було подбати, щоб такий бенкет зорганізувати спільними силами Інституту й церковної громади. Цей задум було здійснено 9-го жовтня 1957 року в утульній залі Меріголд Кафе.

До Саскатуну рік річно восени прибуває з околиць багато православної молоді на студії. Частина тієї молоді перебуває в Інституті ім. П. Могили, а частина розселюється в місті. Новоприбулі студенти, особливо на початках, є дуже неоміливі й часто губляться в місті. Щоб дати нагоду цій молоді запізнатися між собою й старшими, більше зприязнитися, ознайомитися з громадським життям, увійти в курс його справ і самим включитися в нього, — таку ціль мали на меті організатори, влаштовуючи бенкет.

Присутніх на бенкеті було поважне число, бо простора заля була вщерть заповнена, а серед присутніх більше половини було нашої квітучої, життерадісної, веселої молоді. Господарем бенкету був учитель п. Михайло Кіндрачук, принципал однієї із шкіл в Саскатуні, який уміло, з певною дозою гумору виконував свої обовязки.

За головним столом розмістилися: парох місцевої православної громади, о. М. Боднарчук; ректор Інституту ім. П. Могили, о. В. Сенишин; голова Союзу Українців Самостійників, п. Ю. Стечишин; голова Дирекції Інституту, проф. Д. Максимюк; голова церковної громади, п. Ф. Кіндрачук; професор Саскачеванського університету — проф. А. Михайленко, гість з Ріджайни — п. Іван Стратійчук, проф. І. Рудевський, усі з дружинами; голова студентського товариства "Каменярі" — п. Євген Козій; панна Чайковська; голова молодшого відділу СУМК — п. Денис Ткачук; студент Інституту п. Йосиф Борса, що був нагороджений урядовою медаллю та стипендією (скаларшип) для продовження науки, та секретар громади п. А. Винниченко.

Перед бенкетом о. М. Боднарчук прочитав молитву і всі приступили до вечері. Гарна, чепурно прикрашена заля, багато світла, багато молодих усміхнених облич, поважне число старшої інтеліґенції, — усе це родинно-святковий настрій.

Програма бенкету почалася коротким привітом о. пароха, який привітав учасників бенкету і сказав, що саскатунська православна громада має поважні осяги в своїй праці та що для збільшення її необхідно, аби уся наша православна молодь більше згуртувалася коло своєї рідної Церкви. Він підкреслив, що не тільки наша церква радо їх усіх вітатиме в себе, але й що його дім завжди гостинно відкритий для всіх.

Другий привіт виголосив від імени Інституту П. Могили його ректор, о. В. Сенишин, який розповів про те, як прийшло до зорганізування цього бенкету, і підкреслив, що студіююча молодь повинна не тільки опановувати свої науки, а ще й набувати громадсько-суспільного досвіду, який буде дуже потрібний кожному з них, коли вони, покінчивши свої науки, вийдуть на свій самостійний шлях життя, та що цей досвід молодь здобуде приємно і легко, якщо вона, зазнайомившись між собою, візьме участь у вже зорганізованому тут молодечому житті. Молоді необхідно відвідувати наш Інститут і брати більшу участь в громадському житті.

Далі о. Сенишин вказав на те, що наша молодь, перебуваючи в Інституті, добре пописується в науках і громадській праці. При цьому вказав на те, що наша молодь за добрі пописи в науці і громадській праці одержує навіть вищі урядові нагороди, і покликав студента п. Йосифа Борсу з Єлов Крік, Саск., який одержав медалю Ґенерал-Ґубернатора Канади і визначну стипендію від Джі-Ем-Сі в сумі до $2,000,00 на 4 роки для продовження студій. У минулому році медалю Ґенерал-Ґубернатора одержав другий наш студент п. Орест Талпаш з Бюкенен. У цьому замітним є те, сказав о. Сенишин, що ці нагороди одержали наші студенти в тих школах, де їх учили бувші питомці Інституту ім. П. Могили, а саме — в школі Єлов Крік учитель п. Ізидор Грицюк, а в школі в Бюкенен учитель п. Людвік Войціховський (Кей). При цьому о. Сенишин вручив під рясні оплески присутніх медалю п. Борсі.

Головну промову, звернену в основному до молоді, виголосив п. Ю. Стечишин, голова Союзу Українців Самостійників. Представляючи його, господар бенкету п. Кіндрачук сказав, що це один з авторитетних канадійських українців, що від самих початків розвитку українського життя в Канаді брав і бере найактивнішу провідну участь у нашому церковно-громадському житті, й якому, безперечно, належиться найвище признання не тільки за це, а ще й за те, що ми українці в Канаді стали на такому високому щаблі суспільного життя.

П. Ю. Стечишин, тепло привітавши присутніх, а зокрема молодь, висловив велике признання організаторам цієї зустрічі, бо в громадському житті, сказав він, контакт з молоддю не тільки корисний, але й конечно потрібний. Далі підкреслив, що єднання нашої молоді між собою товариське, а особливо подружне, це запорука нашої громадської сили й життєвости нашого народу. Він висловив вдоволення, що наші студенти здобувають нагороди й високі відзначення, та вказав на те, що ці нагороди належить приймати не тільки за певні заслуги в минулому, але й як зобовязання для нагороджених ще більше працювати в науках та суспільно-громадському житті.

Говорячи про контакти з молоддю, п. Стечишин зазначив, що він ще під час свого ректорства в Інституті ім. П. Могили, вірячи в доцільність контактів з молоддю, все їх дотримував, але в теперішні часи відчуває, що ці контакти дещо ослабли, і тому він пропонує, щоб ці контакти відновилися з повною силою з обох сторін.

Далі прелеґент зупинився на ролі масових процесій, парад, демонстрацій і тому, як він сказав, що в кожній такій масовій демонстрації існує ціль, є провідники, які гуртують людей, виводять їх на вулицю і змушують поступати вперед. Але в таких демонстраціях, каже п. Стечишин, беруть участь не самі тільки провідники, що дають напрям, заохочують і показують добрий приклад; у таких парадах беруть участь і звичайні люди, які власне і творять параду чи демонстрацію. Кожна особа в такій демонстрації є потрібна, навіть та, що нічим не прислужиться до зорганізування її, але вже тим, що така особа є в параді, бере в ній участь, спільно йде в рядах, показує, що така особа хоче бути з людьми і діяти спільно. Чим більше буде таких осіб у параді, тим парада буде сильнішою, імпозантнішою. Такі паради стверджують, що люди живі, чогось домагаються, до чогось стремлять, щось виявляють.

Але на парадах завжди бувають і глядачі, що складаються з тих, які або не солідаризуються з парадою, або лише хочуть приглянутися їй, спостерігти, але не брати в ній участи. Між тими глядачами бувають різні категорії людей: одна така, що вагається з думкою, чи й собі не пристати до паради? Друга, що взагалі нічого не думає, а є й така категорія глядачів, що стоїть там із злоби, щоб підмітити якесь дрібненьке недотягнення в параді, а потім критикувати і плюгавити саму параду і її провідників. Між учасниками паради й глядачами є велика різниця: перші бо мають ціль і домагаються чогось, а другі не розуміють, що життя вимагає паради чи демонстрації.

Наше щоденне життя переповнене такими парадами, якщо не в прямому розумінні того слова, то в переносному, і тут ми дійсно маємо людей, що йдуть уперед, несуть прапори й транспаренти. Кожна організація має людей, що мусять стояти на чолі організації, провадити нею, давати їй напрям та безнастанно закликати до певної цілі. Та і тут, як на прилюдних демонстраціях, маємо менше людей, що йдуть напереді, а більше є тих, що стоять та тільки приглядаються, а іноді й жебкують.

Молодь повинна стояти в рядах. З неї повинні вийти провідники. Молодь повинна вибрати собі групу, а вибравши її, бути в ній активно, щиро й совісно.

Прелеґент далі сказав, що коли говоримо про процесії, паради, демонстрації, то знаємо, що їх треба добре підготовити, треба, щоб хтось став у них напереді, щоб був провідником, бо як не буде організатора, не буде провідника, то ніяка процесія не вдасться. Тому треба, щоб ми всі, а зокрема молодь, визнавши провідника, дали йому піддержку. А щоб провідник провадив дорученою йому справою належно, необхідно на становище провідника ставити осіб найліпших з-посеред себе, вручати йому прапори, але й піддержувати його.

Провідником бути не легко. Він усе стягає на себе невдоволення, на нього кидають каміння. Але в світі ще не було такого, щоб міг задовольнити всіх. Та на це не можна і не слід зважати. Ще Рузвелт сказав, що коли ти знаєш, що ти на певній дорозі, поступай твердо вперед. Пильнуй лише, щоб віра твоя була чиста. Ти можеш бути на початках в меншості, але напевно прийде час, коли станеш в більшості. Дійсному провідникові все присвячує будучність. Він ніколи не піде на злуку з ворогом, не схибить з обраного шляху, він творить історію і підносить маси на вищий щабель життя.

Іван Франко писав, що блаженний муж не той, що не ходить на раду нечестивих, а той, що йде на ту раду і там сильно підносить голос за правду. Це є відвага і сила. Він там стоїть гордо і непохитно, мов дуб серед бурі і грому.

За останніх 50 літ ми мали в Канаді таких відважних людей і вони в організації Союзу Українців Самостійників. Дехто з цих людей уже відійшов у інший світ, а дехто ще живе.

Звертаючись до молоді, прелеґент закликав її, щоб вона ближче запізналася з цією організацією, яка висунула великі ідеали, та щоб молодь ставала в ряди цієї організації. Готуйтеся бути провідниками, закликав п. Стечишин, бо наше народне тіло потребує здорових органів у ньому, щоб нормально жити і діяти. Чужі органи нашому тілові не поможуть, як і чужі провідники не поведуть нас туди, куди належить нам іти.

Закінчуючи свою доповідь, п. Стечишин сказав: "Оце моє слово до Вас, молоді! Поставте перед собою ціль, виберіть шлях і йдіть по ньому впевнено вперед, піддержуйте свою організацію, бо тільки ті, що зорганізовані, здобувають щось; і якщо Ви це зробите, ми можемо бути певні, що

за наступних 50 літ ми зможемо піднести наше імя ще вище й залишимося на все в історії".

Рясні, довготривалі оплески були заслуженою нагородою прелегентові.

На цьому програма бенкету була закінчена й почалася забава, що тяглася до пізна серед веселої гутірки молодших і старших, переплітаючись з танцями.

Ця перша спроба зустрічі православної молоді пройшла дуже успішно і якщо наші організатори продовжуватимуть такий напрям у громадській праці, можна сподіватися, що ми всі на тому тільки виграємо.

1. Шкода жити.
2. Нема жінки, мушу сам!
3. Хто нас візьме в танець?
4. Ідемо спати.
5. Красуні в Гаваї.

З'ЇЗД В ЙОРКТОНІ, САСК.

Хоч Зїзд членів-шеровців Інституту ім. П. Могили відбувся в Саскатуні дня 19-го жовтня, то Зїзд Союзу Українців Самостійників відбувся в Йорктон 25-го і 26-го жовтня, 1957 року. Питомці вважали своїм обовязком бути присутними на цім Зїзді, взяти участь в бенкеті в честь бувших питомців, передати привіт та також приглянутися до організаційної ділянки нашого громадського життя.

Члени Каменярів взяли повну участь в провінціяльнім Зїзді СУМК і були горді, що велику часть в нарадах і впроводі таки надалі беруть бувші питомці Інституту. Не тільки познайомились з молоддю з східної частини Саскачевану, але було приємно що так радо і щиро нас прийняли, як дорогих гостей. Ті, що не поїхали будуть відчувати втрату приємности, яку дала ця зустріч.

Союз Українок Канади відмітив цей Зїзд і тим, що підчас Зїзду було вручено Вступні Стипендії питомцям Інституту. Стипендії отримали панночка Ільона Райчиба з Прілейт і п. Ігор Дячина з Йорктону. Ціль цієї стипендії, заохотити молодь на місцях брати живу участь в товариствах, недільній та рідній школі та виявити провідництво в домашних обставинах. Ця стипендія є помічею для тих студентів, що поперше вступають до шкіл і перебувають в Інституті.

Під час бенкету в честь бувших питомців, де за стіл засіло поверх дві сотні питомців, було приємно бачити таких піонерів, як Високодостойний Суддя М. Стечишин, Всеч. о. д-р. С. В. Савчук, п. Ю. Стечишин і п. Н. Михасів. Председник прочитав про заслуги п. Михасіва в організаційному житті Інституту, а нам було приємно, що наймолодший син п-ства Михасів сьогодні був між приявними, як питомець того Інституту, що його батько організував. І в такім тоні привітав всіх питомців п. Євген Козій, голова Каменярів.

Важливою подією Зїзду була постанова приступити до будови нового будинку для Інституту. В цій ділянці, теперішні питомці можуть багато корисного зробити.

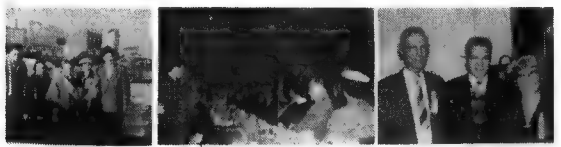

2. Ідемо на в'їзд до Йорктону.
2. Св. Козій вітає бувших "Каменярів", Всеч. о. д-р С. В. Савчук відповідає.
3. Один з перших бурсаків п. Н. Михасів, син Нестор, теперішний бурсак і пані М. Михасів.

БУРСАЦЬКИЙ ХОР

Після Зізду в Йорктоні, почалися проби Колядок і Щедрівок. Цю ділянку треба все заздалегідь підготовити, щоб записати на ленту і передати їх тоді, як час вигідний. Тому що питомці — не всі, бувають в дома на Свят Вечір, конечним є, щоб ця праця була виконана наперед.

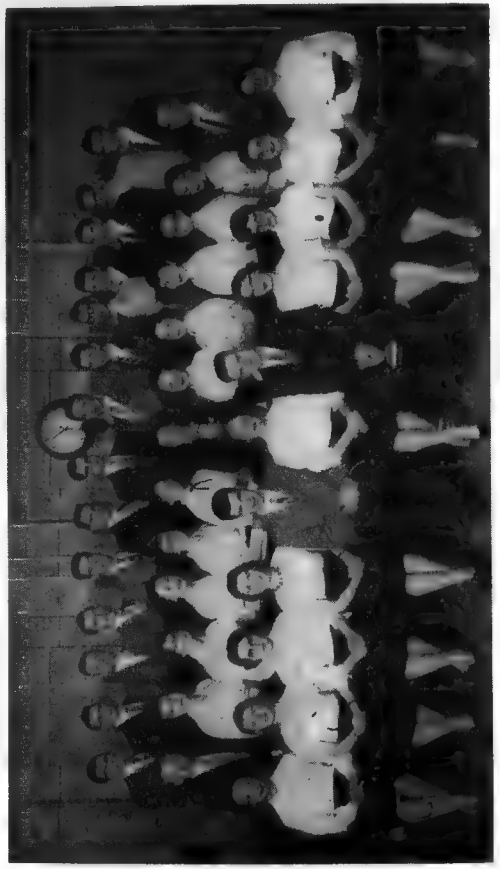

Бурсацький хор. (Імена подані на 35 стор.)

Сьогорічний концерт колядок і щедрівок був тим відмінний, що всяку ділянку, як програми, плянування і виконання, студенти перевели самі. П. Тарас Монастирський виголошував точки, п. Євген Козій передав привіт і побажання від студентів. Головнішу промову виголосив о. ректор. Це є корисна ділянка і дуже потрібна. Ми повинні бути вдячні співакам, що точно прибували на спів, як також панні Цьоні, що так старанно вишколила нас.

Жертви, надіслані як коляда, вповні поплатили кошта. Всім жертводавцям щире спасибі!

Крім цього концерту, наш хор виступав на святі державности, яким керував відділ КУК в Саскатуні. Хоч наші сили переходові, все таки ми відчуваємо, що беручи живу участь у громадському житті, ми здобуваємо через практику великі досягнення.

Трохи пізніше в році, вісім хлопців, що люблять спів і готові посвятити часу і енергії, сформували подвійний квартет. Виступали зі своїм співом під час Бенкету в честь сьогорічних абсольвентів. Тішимося одним, що майже цілий хор буде на слідуючий рік, і вигляди є, що ми будемо мати прикрасний мужеський хор.

Святочне спільне свячене підчас Йорданського Щедрого Вечора вже ввійшло в традицію Інституту. Сьогорічний Щедрий Вечір був тим зелечавіший, що Всеч. о. прот. К. Желішкевич в асисті о. ректора спільно освятили Йорданську Воду. Спів під проводом п. Ю. Стечишина і д-ки Желішкевич і за співучасттю всего студентства випав дуже величаво. Засіли до Святої Вечері поверх сто двадцять пять осіб. Весела розмова, щира дружба молоді з старшими витворила ту гармонію, за якою ми так тужимо. Пані Йоанна Михайленко виголосила дуже змістову промову на тему; "Просте життя, а високе думання". Ця промова є поміщена де інде в цілості нарисів її.

Після веселої гутірки, питомці під проводом п-и Н. Цьони заколядували ряд коляд і щедрівок, що перед тим передавали по радію до своїх родичів.

Традиція, яка прийнялася в життя, що цього вечора

Імена осіб на світлині на стор. 34.

Сидять, зліва направо: С. Базюк, Л. Сохацький, А. Скігар, Д. Чайковський, Св. Козій, Н. Цьона, Т. Монастирський, С. Король, В. Никифорук, З. Рудачик, Л. Яремій.

Другий ряд: С. Кіндрачук, Е. Куритніх, Е. Семко, Й. Матковський, В. Дорош, С. Петрів, С. Райчиба, М. Сорочук, В. Романов, А. Савчук, Л. Ткачик, І. Райчиба і Ю. Ткачик.

Третій ряд: Є. Гриба, В. Стельмащук, Т. Король, Р. Грицай, Й. Козак, Н. Михасів, Є. Корпач, Й. Борса, Б. Кіндрачук, І. Дячина, О. Талпаш, В. Гуменний, Є. Стронський і Зеновій Ціпівник.

Підписи до світлин на 37 стор.

хлопці і дівчата колядують в себе взаїмно. Заколядовані гроші передають до спільної каси для потреб свого товариства КАМЕНЯРІ. Кожний і кожна приготовляють свої кімнати, щоб чемно і привітно привітати колядників. Та декотрі навіть приготовляють ласощі щоб і погостити. Тож не диво, що цього вечора очікують так сердечно.

1. А в нас голосочок!
2. Наталка диригує.
3. Колядники прийшли в хату.
4. Заздрість в русі.

Підписи до світлин на стор. 36.

Зліва направо, згори вдолину.

1. Благословення столів на Йорданську вечерю.
2. о. парох з свяченою водою відвідує кімнати студентів.
3. Студенти за столами.
4. Головний стіл і гості.
5. Хлопці колядують.
6. Дівчата колядують.
7. Спільна коляда після вечері.
8. Прийняття для дівчат в д-ки Сенишин.
9. Black mail.

БЕНКЕТ ДЛЯ АБСОЛЬВЕНТІВ В САСКАТУНІ

Сьогорічний бенкет у Саскатуні в честь українських абсольвентів був влаштований під патронатом Українського Інституту ім. П. Могили та УГПЦеркви Зіс. св. Духа і відбувся в просторій залі Меріголд Кафе 22-го лютого ц. р.

Заля, що вміщує поверх 250 осіб, була переповнена молоддю: абсольвентами університету, учительського семінару, комерційних шкіл, середніх шкіл та торонтонської консерваторії, з їх приятелями й приятельками, їх батьками та найповажнішими й найвизначнішими людьми з українського суспільства в цьому місті.

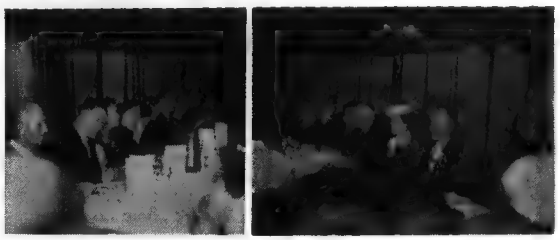

Головний стіл.

За головним столом були: о. ректор В. Сенишин — господар; д-р А. Данильчук — головний промовець, голова Пров. Екзекутиви Т. У. С. з Канори; Всеч. о. М. Боднарчук — місцевий парох; п. М. Сорокан — член дирекції й учитель в Інституті; пані М. Мадюк — дружина члена дирекції й учителька української мови в Інституті; п. Ю. Стечишин — голова С. У. С.; проф. Д. Максимюк — голова дирекції Інституту; п. О. Хомин — голова місцевої парохії; проф. І. Рудевський — діловий секретар СУС; п. А. Рудачек — гість з Арабела, Саск., всі з дружинами, та о. прот. К. Желішкевич і п. І. А. Рубашевський. Близько до головного столу були розміщені абсольвенти з їх родинами та приятелями, а далі в глибині всі гості й учасники бенкету.

Програма бенкету почалася молитвою, яку прочитав о. прот. Желішкевич. Після вечері голова "Каменярів" при Інституті п. О. Талпаш проголосив тост королевій, а вступне слово до бенкету сказав ректор о. В. Сенишин. Короткий привіт від парафії виголосив парох місцевої церкви Всеч. о. М. Боднарчук. Тост на честь абсольвентів виголосив п. М. Сорокан, а відповідь на нього дав один із найстарших у цьому році наших абсольвентів п. Ф. Андрущак, що вже має за

собою 27 літ учителювання, а в цьому році закінчує один з етапів підвищення своєї кваліфікації.

Далі слідувало вручення стипендій і нагород студентам Інституту із спеціяльного фонду ім. Федана, що існує при Інституті. Стипендію і нагороди, під гучні оплески і з відповідним словом характеристики для кожного і кожної, вручив о. В. Сенишин, як член комітету цього фонду. Нагороди одержали п-ни Н. Цьона, Зеновія Черній і Леся Ткачик, пп. Т. Монастирський і Є. Козій, а стипендію одержав п. О. Талпаш в сумі $200.00. Він є на другім році фільософічних студій і одержав високе відзначення в своїх студіях; крім того він є головою Каменярів, заступником голови Альфа-Омега й бере живу участь у громадсько-студентськім житті.

1. Д-р А. Данильчук, головний бесідник на бенкеті.
2. о. В. Сенишин вручає чек на $200.00 Фонду Ів. Федана, Ор. Талпашові.
3. Пан Ф. Андрущак відповідає на тост абсольвентам.

Далі понадпрограмово покликано до слова п. А. Рудачека, як одного з присутніх батьків абсольвентів, який в короткому слові подякував від батьків дирекції Інституту й церковній управі за опіку, виховання і догляд над молоддю, а звертаючись до молодих, закликав їх високо нести українське імя й помогти збудувати новий Інститут для своїх дітей.

1. Пан М. Сорокан дає тост в честь абсольвентів.
2. Всеч. М. Боднарчук вітає абсольвентів від УГПЦеркви в Саскатуні.

Абсольвенти. (Імена подані на 41 стор.)

Потім слідувала доповідь головного промовця д-ра А. Данильчука, що своїм змістом була звернена до молоді взагалі й абсольвентів зокрема. Доповідача представив п. П. Киба, член дирекції Інституту. Прелегент підкреслив, що з одержанням дипльому науку молодої людини не закінчується, а, навпаки, вона продовжується все життя. Теперішній нашій молоді дано багато вигід і можливостей для підготовлення себе до самостійного життя, але від неї багато вимагається, як про це ще давніше сказано було у Святім Письмі. Надзвичайна увага і довгі гарячі оплески для доповідача були виявом подяки, признання й зацікавлення нашої молоді. Офіційну подяку прелегентові зложив у теплих словах п. Ю. Стечишин, голова СУС.

Після офіційної частини бенкету молодь ще довго розважалася і забавлялася під звуки добірної оркестри.

Ів. Р.

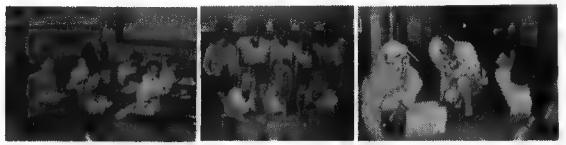

Уведення.

1. Пляшують уведення старші бурсаки.
2. Дівчата в одностроях.
3. Чистота навіть на даху.

Один чоловяга, якому життя навкучило, рішився повіситися. Привязав шнурок до сухої гілляки над берегом річки і скочив. Гілляка зломилася і він упав у воду. Вилізши з води, каже до себе: "Через те дурне вішання мало що не втопився".

Ректор: "Борисе, чи ти не можеш ще голосніше ходити?"

Борис вернувся на коритар і тоді з підскоком біг коритарем, кажучи:

"Я пробую, але вже голосніше неможливо."

Імена осіб на світлині на 40 стор.

Сидять, перший ряд: Панни: З. Черній, М. Ковалів, Г. Куш, М. Сорочук, Е. Куритнік, Д. Панграс, Й. Матковська, Д. Гавриш, А. Вівчарук, А. Сорочук.

Стоять, другий ряд: З. Рудачек, С. Король, О. Дух, С. Петрів, Е. Семко, В. Дорош, І. Глуханюк, А. Скігар, А. Савчук, В. Романов, Л. Ткачик.

Стоять, третій ряд: І. Сирник, Гр. Гнек, Е. Лабач, Р. Павлік, А. Сушко, Єв. Вівчар, Я. Варик, Хомин, В. Бакурак, В. Гриба, В. Ленко, Ф. Андрущак.

Тоаст в честь Абсольветів

Mr. Chairman, Graduates, Ladies and Gentlemen:

This evening we have gathered together in order to celebrate an annual event and it is a pleasant duty on the part of the Ukrainian Greek-Orthodox Church and The P. Mohyla Ukrainian Institute to pay tribute to those who have made this day possible, the graduates.

My own delightful assignment is to ask you, ladies and gentlemen, to join with me in an expression of good-will to the graduates, and hope that they may increase in wisdom, perhaps in stature, and above all in the knowledge and trust of God. To my mind and yours also, ladies and gentlemen, there is something particularly delightful about entertaining graduates, who in a very short while will leave this fair city and settle throughout this vast country in all channels and walks of life.

When this session comes to a close tonight, we shall look back upon it for a long time with fond and pleasant memories. Tonight marks a highlight in the life of a graduate student. Four years ago, you dear graduates entered this seat of learnning; a little nervous, 'tis true, and somewhat doubtful of your immediate outlook to the future. Today, we hope, you are confident that your chosen profession will suit you best. Those of you, who, perhaps a little sceptically, maybe a little cynically, entered the University four years ago have learned that there is a reward for effort, and that only real effort prooduces a genuine reward.

As Longefellow said:

"The heights by great men reached and kept
Were not attained by sudden flight,
But they, while their companions slept
Were toiling upward in the night."

Yes, your rewards will indeed be many and varied. The FUTURE, members of the graduating class, should be faced with optimism, with courage and with determination. Your ambitions will undoubtedly take you far afield, but wherever you may be you must remember that you have profited and will profit by the principles and precepts acquired during your association with the University, the Church, Institute, its friends etc.

Friends, may I close with this thought: you will leave tonight, but your places will be filled by others, just as eager, just as anxious, and just as determined to succeed. It is my sincere wish that all the delightful and valuable experiences, that you have received will be in due course, theirs, for it is your duty to make the lives of these coming people just as full as yours has been. We hope that in the years to come, when you look back upon the day you graduated, you will view it, then, at the starting point of a happy and successful journey through life.

М. Сорохан

АБСОЛЬВЕНТИ

ЄВГЕН ВІВЧАР, В.Е.

Євген Вівчар, В.Е.

Євген народився в околиці Ґорліц, Саск. Початкуючу науку побирав в домашній школі "Україна", а середню в Фовм Лейк. Прибув до Інституту і тут покінчив дванадцяту клясу в Нутана Колегії. Після двох років інженерства, покинув науку і вдався на заробітки, щоб себе поліпшити фінансово. Цього року закінчив факультет інженерства землемірства і дістав посаду в Фиш Констрокшин. Євген був тихої вдачі, встидливий і працьовитий. Ставився до справ серйозно і дбайливо.

Має намір повернутися до університету і закінчити факультет адміністрації фірм, або вписатися на факультет прав. Бажаємо йому всього найкращого в найближчій майбутности. Не забувайте за Інститут!

ҐРИЦЬ ҐЛЕК, В.Е.

Гриць Глек, В.Е.

Гриць, син Мартина і Павліни Глек, з Енґелфілд, Саск., цього весняного семестра успішно покінчив факультет інженерства. Початкову і три клясі середної школи побирав в домашній школі, а до дванадцятої кляси прибув до Інституту і учащав до Нутана Колегії.

Після закінчення середної школи, відпочив один рік, а відтак записався на факультет інженерства. Він є амбітний і цього літа має намір ще одержати ступінь В.А., а пізніше повернутися і закінчити студії торговельної адміністратури.

Найблища його будучність

в Форт Ірії, Онт., де одержав посаду в одній з найбільших фабрик заліза.

Бажаємо йому всего найкращого в його будучності — витривалости, відваги і здоровя. Також віримо, що він знайде між своїм новим оточенням багато приятелів та увійде в найближче українське середовище і стане великою поміччю в громадсько-культурній праці.

ФЕДІР АНДРУЩАК, B.Ed.

Федір Андрущак, B. Ed.

Федір народився в селі Витків, Радихівського повіту, Західна Україна. До Канади прибув 7-літнім юнаком 1914 року. Родичі осілися в околиці Витків, Саск., де Федір почав свою початкову школу, а середню — одержав в Норт Бетлфорд і в Саскатуні. Тут звернув на себе увагу, як серйозного і щирого працівника. Учительський Семінар закінчив в Мус Джав, Саск.

Відтоді має вже 27 літ неперервної праці як учитель; 12 літ в околиці Витків, а 15 літ в середній школі Гефорд. Цього року, взявши один рік відпустки, він закінчив студії педагогічного факультету, де одержав ступінь B.Ed. Свої студії продовжував позаочними або літніми семестрами. Тяжка праця увінчалася успіхом.

Поза свої студії брав активну участь в громадському житті, в церковнім хорі, яким диригував. Від самих початків влився до СУМКівського життя і певний час був Пров. Провідником СУМК. Його дружина (з дому Карпінка) була і є великою допомогою у всіх починах і активностях. Бажаємо їм найкращого успіху в дальшій та корисній праці.

Орест Талпаш розповідає, що як працював в лічниці для умово-хорих в Вейборн, Саск., одного разу привезли двох мущин, одного жида, а другого скачмена. Їх обох признали умово хворими після довгої перевірки психіятрів, бо скачмен розкидав проші, а жид збирав і назад йому давав.

ОДАРКА ДУХ, B.Sc., Nur.

Одарка Дух, B.Sc., Nur.

Одарка Дух народилася в околиці Смокій Ридж, Саск. Початкову школу закінчила в домашній школі, а прибула до Інституту, і як питомка, закінчила в Саскатуні середню школу і два роки університету. Цього року закінчила пятилітній курс університетської студії як мед-сестра, спеціялізуючись в "Поблик Гелт Норсінг".

Одарка повсякчас інтересувалася громадсько-студентськими справами, — була активна в дівочім товаристві "Могилянок", як також в "Каменярах" і Алфа-Омега. Брала живу участь в народних танках, світськім і церковнім хорі і була примірною членкою в кожнім товаристві, де вона належала.

Ми бажаємо тобі, Одарко, всего найкращого. Ти дійсно своєю милою симпатичною вдачею заслужила на високу оцінку серед своїх приятелів, друзів і знайомих.

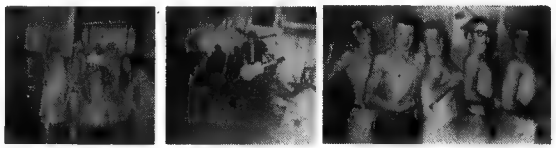

1. Король Фарук і його гарем.
2. Елвіс Преслій.
3. Наші силачі.

АҐРОНОМІЯ

ҐОРДЕЙ ҐЛЕК. Ґордей вже в нас третій рік, а побирає другий рік агрономії і філософіс. Він є скарбником "Каменярів", і дуже добре вивязався в своїх завдань. Він також є членом "Резерви", дуже добре виглядає, як жовнір. Також багато менше спить, як минулого року. Його філософія життя — "Як молодцеві мине двадцять один, тоді він вже має багато більше відповідальностей".

ВАСИЛЬ ҐУМЕНИЙ. Він признається, що походить з Ітонія, Саск., де він народився. Записався на курс агрономії і дуже добре пописується в своїм факультеті. Виграв першенство в пінґ-понґ в своїм факультеті. Цезар помер, бо був амбітний — питання, як задовго буде жити Василь з своєю амбіцією.

ІНЖЕНЕРИ

ЙОСИФ БОРСА. Цей завзятий працьовитий молодець походить з Ґлов Крік, і записався на перший рік інженерства. Минулого року на закінчення середньої школи виграв найвищу нагороду в провінції "Дженерал Моторс" стипендію, як також медалю "Ґубернатора Канади". Тяжко працює як в університеті, так і в Інституті. Бере живу участь в співі, танках і інших активностях. Його мото "Праця єдина спасе нас".

ЄВҐЕН ҐРИБА. Цей приємної вдачі студент також походить з Ґлов Крік, та йому з того нема ніякої вади. Він в нас є перший рік, як також і перший рік на факультеті інженерства. Він є членом піхоти (армії) і вони йому підпомагають учащати до університету. Має дуже гарний тенор і дуже активний в Інституті.

АЛБІН КЕЛЕР. Походить з Канора, Саск., і це його перший рік в Інституті, і записався на перший рік інженерства. Тяженько працює над своїми студіями, як також не забуває за Ріджайну. Зачинає думати, що двоє можуть так дешево жити, як одно.

ЄВҐЕН КОЗІЙ. Євгенова філософія походить від Цезаря — "Прийшов, побачив, здобув". Першого року він прийшов до Інституту, другого побачив ще щось крім Інституту, а третього здобув. Він на третім році механічного інженерства, а, крім того, бере живу активну участь в студентсько-громадськім життю. Був головою Каменярів першого пів року ,активний в Алфа-Омега, як також в українських танках, солідно піддержує басову частину хору, виступав на радіо — крім того п'є Пепсі-кола.

ПЕТРО ЛИСАК. Наш Петро таки справді хоче бути інженером, вже другий рік мучиться — він каже: "без му́ки — нема науки". Інтересується спортом і під його керівництвом ми мали надзвичайно успішний піврік. Можливо, що причина була в тім, що перестав бути молодцем, а перейшов до мужчин. Заінтересований заснувати компанію-газопровід з Альберти до Монтреалу — бо, каже, що в Альберті є багато "гарячого повітря".

ТАРАС МОНАСТИРСЬКИЙ. Для нашого начального редактора, це вже четвертий рік в Інституті, та в інженерстві. Він вчить українські танки та взагалі інтересується активно студентським життям. Він любить чужодержавної марки авта (Астін), північний клімат (Чорчіл, Васкасу і Ґронлід). Цього року виявив надзвичайно багато ініціятиви в товаристві Алфа-Омега.

ЮРКО ПАЛЧУК. Він прибув до нас з Витків перший раз, хоч побирає другий рік інженерства. Цей білявий хлопець виглядає дуже встидливий, але ми знаємо, що він може бути живчиком веселого гуртка. Любить українські танки, співає і бере живу участь в студентсько-громадській праці.

ЛАВРЕНТІЙ САХНІЙ. Цей молодий інженер — перший рік — походить з столичного міста Бюкенан. Він тим відрізнився, що є наймолодший студент університету в Інституті. Він дуже полюбив інститутське життя і тому рано встає.

ЄВГЕН СЕНИШИН. Євген виріс в Інститутах — св. Івана в Едмонтоні шість літ, а другий в Саскатуні. Він змалку хотів бути у Воздушній Фльоті і вже добився рангу та одержав фінансову піддержку на студії в університеті. Цього року він є нашим офіційним фотографістом та бере живу участь в танках і пінг-понг.

ІВАН СТАРЖИНСЬКИЙ. Цей жвавий молодець походить з Ріджайни. Це його перший рік в Інституті і університеті. Його амбіція бути інженером, але чомусь перед іспитами почав міняти думку.

ЗЕНОВІЙ ЦИПИВНИК. Минулого року брав перший рік в "Мікмастер Університеті" в Гемилтон, Онт., а цього року повернув до Саскачевану і Інституту. Інститут скористав з його повної кооперації і самопосвяти. Його фільософія життя — "Втікай від клопоту, хоч би клопіт був і в спідниці".

ФІЛЬОСОФІЯ

СЛАВКА БАЗЮК — тиченька, скромненька, але завзята. Записалася на перший рік фільософічних студій при університеті. Бере живу участь в студентськім життю і не любить дітвацьких вибриків. Ми знаємо, що дехто з інженерів робить заміри на її здібності, але Славка здібна вибрати свою стежку.

РУДОЛЬФ ГРИЦАЙ. Рудольф був в нас під час літніх курсів і полюбив Інститут і тому повернув на цілий рік. Бере перший рік фільософії та відзначується в фізиці математиці. Бере живу участь в студентсько-громадськім життю, у співах і танках.

ІГОР ДЯЧИНА. Його перший рік в Інституті, де учащає на перший рік фільософічних студій. Він одержав нагороду від Союзу Українок Канади, як вступну стипендію до Інституту за його працю в своїй околиці. Бере живу участь в студентськім життю, танках і співі. Його фільософія життя: "Горе тому молодцеві, котрого серце не навчилося мати надію і багато любови".

БОРИС КІНДРАЧУК. Це для Бориса вже другий рік в Університеті. Минулого року закінчив середню школу з відзначенням, одержуючи стипендію І.О.Д.Е. і записався на курс фільозофії. Має намір вступити на медичний факультет. Цього року був конвінером спортового комітету на перше півріччя.

ФІЛОМИН КУШНІР. Ця чорноока панночка прибула до нас в Канори на другий рік студій в університеті. Її амбіція є одержати працю після закінчення своїх студій в ділянці громадської опіки. Її найтрудніша проблема є стримати дівчат від шуму і голосної бесіди.

НЕСТОР МИХАСІВ. Нестор вже на другім році фільософічних студій, але в Інституті тільки перший рік. Виглядя є, що з нього буде дуже добрий робітник у вибраній професії, бо дуже популярний, але в тім міститься містерія, властиво, де він, як його нема. Активний в студентськім життю в Інституті, як також і в Товаристві "Алфа-Омега".

ВІКТОР СТЕЛЬМАЩУК. Цей тяжко працюючий молодець є представником Тарнополя і бере перший рік фільософії в ділянці фізики і хемії, а біольогія, то його улюблений предмет. Він має більше улюблення до скрипки, як до другої половини людства (женщин).

ОРЕСТ ТАЛПАШ. Орест прибув до нас з столичного міста "Бюкенан", де його батько учителює. Він вже другий рік на курсі фільософії в ділянці медичних студій. Сподіємося бачити його в перших рядах у вибраній професії, але навіть він тепер любить доглядати хворих, а відпочивати з секретаркою.

НАТАЛКА ЦЬОНА. Наша ревна диригентка хору, вже другий рік на студіях при університеті. Вона природна провідниця між студентами і має велику повагу. Вона одержала вдруге нагороду з фонду ім. Федана за активність і провідництво. Здібна організаторка, танцюристка, співачка, не залишає своїх студій і ми маємо велику надію на великі успіхи в її будучності. "Як треба що робити, то тепер, не лишай на завтра".

БОГДАН ЧАЙКА. Богдан прибув до нас з Келігер і серйозно працює над своїми студіями. Не його вина, що він високий, вродливий і чорнявий, але проте не має спокою з другою половиною людства.

ТАРАС ШЕВЦІВ. Тарас перебуває вже другий рік в Інституті і цього року записався на фільозофічний факультет при університеті і має намір покінчити адвокатуру. Знаємо, що як попрацює, то буде з нього добрий адвокат, має добру мову, добре пописується в анґлійщині та бере живу участь в СУМКівськім життю.

МЕД-СЕСТРА

ЛЕСЯ СОХАЦЬКА. Ця приємна, весела панночка походить з Норт Бетлфорд. Вона має великі здібності до науки і минулого року одержала стипендію в сумі $200.00 від університету. Ми віримо, що її відданість для студій увінчається великими успіхами в професії мед-сестри. Вона брала живу участь в танках і співі.

ПЕДАҐОҐІЯ

ТАРАС КОРОЛЬ. Наш заступник ректора походить з Донвел, але минулими роками учителював в Канорі. Він там брав живу участь в громадськім життю. Це його другий рік в Інституті, а третій педаґоґії. Інтензивно брав участь в "Каменярах" і Саскатун йому подобається.

ЙОСИП КОЗАК. Пан Козак походить з Єлов Крік і перебуває перший рік в Інституті. Він почав побирати інженерство, але змінив свої пляни і буде учителювати. Він чваниться, що може причарувати серденько в кожній місцевості.

УЧИТЕЛЬСЬКИЙ СЕМИНАР

ЕМІЛІЯ КУРИТНЮК. Емілія прибула до нас з великого міста Арабела і учащає до учительського семінара. Вона бере живу участь у всіх ділянках студентського життя — навіть збитках. Її приязність, мила усмішка і кооперація придбала для неї багато дійсних приятелів.

ЕМІЛІЯ СЕМКО. Ця панночка прибула до нас з Гефорд, де її батько учителює. Вона також пішла слідами свого батька і акінчує учительський семінар цього року. Вона має смак до гумору, а найбільша в неї тепер амбіція виграти арґументацію з Зорею Рудачек. Ніколи не піддавайся, а нагорода буде твоя! Щасти, Боже, у вибраній професії!

АДЕЛЯ СОРОЧУК. Наша чепурненька, завжди усміхнена панночка, вже другий рік в Інституті і цього року закінчує учительський семінар. Бере живу й активну участь в студентськім житті, але не забуває також за другу половину людства. Ми віримо, що її симпатична вдача буде великою насолодою для будучих її учнів.

АДОЛЬФ СУШКО. Учительська професія здобуде серйозного ,тихої вдачі вчителя на слідуючий рік. Він прибув до нас з Пелі, Саск., і такий тихий, що часом треба було шукати за ним, та все таки інтересується танками, співом і взагалі громадським життя. Як його нема дома, то він певно десь пішов до Ст. Мерийс. Але памятаймо, що "Тиха вода береги валить".

ЗЕНОВІЯ ЧЕРНІЙ. Для Зеновії Інститут є другим домом через минулих чотири роки. Вона має велику симпатію до Інституту, бо кожного року життя стає інтересніше. Вона закінчує учительський семінар, бере живу участь в студентському житті, була заступником голови "Каменярів" в першій половині року. Одержала нагороду за свою активність і поміч в праці. Її найвища ціль, перехитрити Тараса.

ТОРГОВЕЛЬНА ШКОЛА

СОНЯ КОРОЛЬ. Соня прибула до Інституту з Донвел, Саск., і записалася на однорічний курс стенографії. Вона свою працю любить і виглядає, що буде успішною працівницею в своїй ділянці. Бере живу участь в студентському житті і є писаркою "Каменярів". Вона також була кандидаткою на Королеву "Сердець" і дуже похвально пописалася. Всего найкращого, Соня!

ГАЛЯ КУП. Галя прибула до нас з Гасс і побирає стенографічний курс в Технічній Колегії. Має намір одержати працю в Кемсак. Бере живу участь в студентському житті та дуже приязна. Її фільософія каже — "Самоцвіти є найближчі приятелі для кожної панночки".

САВЕЛЯ ПЕТРІВ. Ця пристойна, чемненька панночка прибула до нас з Гронлід і побирає стенографію в Технічній Колегії. Працьовита і дуже серйозна,вона була великою допомогою для редакційного персоналу Річника. Її щира усмішка майже здобула для неї корону королевої під час забави "Сердець". Вона була одною з принцес. Бажаємо їй багато успіху в вибраній професії.

АННА САВЧУК. Це є друга половина Савчук-Романов коаліції. Нерозлучна пара. Анна виявляє надзвичайну здібність в науці — стенографії, витворенню приязні і є серцем-пульсом товариства. Вона була в екзекутиві "Могилянок" і є дуже амбітна, так як всі, що походять з Слов Крік. Дуже любить читати, а найбільша насода читання "Вебстера Слівник".

ВІКТОРІЯ РОМАНОВ. Ця бистроока панночка прибула до нас з Тадмор,, Саск., а передше покінчила середню школу в Канора, Саск. Вона також побирає стенографічний курс і ми певні, що буде доброю секретаркою для когось. Вона є розрадою життя на дівочій стороні і вірить, що як є нагода зробити завтра те, що не муситься зробити сьогодня, вона відложить на слідуючий день.

АДЕЛЯ СКЕГАР. Аделя вродилася з усмішкою і тепер навіть коли спить, то все усміхається. За її симпатичну і веселу вдачу її всі полюбили. Ми певні, що як закінчить свій стенографічний курс, буде дуже успішна у своїм званню. Її українські пословиці є нашою насолодою. Вона дуже любить українські танки, співи, вишиття.

МИХАЙЛО ДАРКОВИЧ. Це вже сьомий з ряду Даркович, що перебуває в Інституті. Він народився 3-го лютого, 1940 року, в околиці Спалдінґ. Тепер його родичі живуть в околиці Курокі. Учащав до шкіл Кінґкорт, Куроқі, Вадіна, а тепер Сіти Парк. Михайло думає записатися до летунства.

ЗЕНОН ДРАҐАН. Зенон прибув з Кридор, Саск., і закінчує дванадцяту клясу. Крім академічної науки бере також спеціяльний курс книговодства. В студентському житті був активний, як також дуже скромний в своїй поведінці.

АДОЛЬФ СУШКО. Учительська професія здобуде серйозного ,тихої вдалі вчителя на слідуючий рік. Він прибув до нас з Пехі, Саск., і такий тихий, що часом треба було шукати за ним, та все таки інтересується танками, співом і взагалі громадським життя. Як його нема дома, то він певно десь пішов до Ст. Мерийс. Але памятаймо, що "Тиха вода береги валить".

ЗЕНОВІЯ ЧЕРНІЙ. Для Зеновії Інститут є другим домом через минулих чотири роки. Вона має велику симпатію до Інституту, бо кожного року життя стає інтереснішне. Вона закінчує учительський семінар, бере живу участь в студентськім житті, була заступником голови "Каменярів" в першій половині року. Одержала нагороду за свою активність і поміч в праці. Її найвища ціль, перехитрити Тараса.

ТОРГОВЕЛЬНА ШКОЛА

СОНЯ КОРОЛЬ. Соня прибула до Інституту з Донвел, Саск., і записалася на однорічний курс стенографії. Вона свою працю любить і виглядає, що буде успішною працівницею в своїй ділянці. Бере живу участь в студентськім житті і є писаркою "Каменярів". Вона також була кондидаткою на Королеву "Сердець" і дуже похвально списалася. Всего найкращого, Соня!

ГАЛЯ КУШ. Галя прибула до нас з Гаєс і побирає стенографічний курс в Технічній Колегії. Має намір одержати працю в Кемсак. Бере живу участь в студентськім житті та дуже приязна. Її фільософія каже — "Самоцвіти є найближчі приятелі для кожної панночки".

САВЕЛЯ ПЕТРІВ. Ця пристойна, чемненька панночка прибула до нас з Гронлід і побирає стенографію в Технічній Колегії. Працьовита і дуже серйозна,вона була великою допомогою для редакційного персоналу Річника. Її щира усмішка майже здобула для неї корону королеової під час забави "Сердець". Вона була одною з принцес. Бажаємо їй багато успіху в вибраній професії.

АННА САВЧУК. Це є друга половина Савчук-Романов коаліції. Нерозлучна пара. Анна виявляє надзвичайну здібність в науці — стенографії, витворенню приязні і є серцем-пульсом товариства. Вона була в секвекутиві "Могилянок" і є дуже амбітна, так як всі, що походять з Блов Крік. Дуже любить читати, а найбільша насолода читання "Вебстера Словник".

ВІКТОРІЯ РОМАНОВ. Ця бистроока пашночка прибула до нас з Тадмор,, Саск., а передше покінчила середню школу в Канора, Саск. Вона також побирає стенографічний курс і ми певні, що буде доброю секретаркою для когось. Вона є розрадою життя на дівочій стороні і вірить, що як є нагода зробити завтра те, що не муситься зробити сьогодня, вона відложить на слідуючий день.

АДЕЛЯ СКЕГАР. Аделя вродилася з усмішкою і тепер навіть коли спить, то все усміхається. За її симпатичну і веселу вдачу її всі полюбили. Ми певні, що як закінчить свій стенографічний курс, буде дуже успішна у своїм званню. Її українські пословиці є нашою насолодою. Вона дуже любить українські танки, співи, вишиття.

МИХАЙЛО ДАРКОВИЧ. Це вже сьомий з ряду Даркович, що перебуває в Інституті. Він народився 3-го лютого, 1940 року, в околиці Спалдінґ. Тепер його родичі живуть в околиці Курокі. Учащав до шкіл Кінгкорт, Курокі, Вадіна, а тепер Сіти Парк. Михайло думає записатися до летунства.

ЗЕНОН ДРАҐАН. Зенон прибув з Кридор, Саск., і закінчує дванадцяту клясу. Крім академічної науки бере також спеціяльний курс книговодства. В студентськім житті був активний, як також дуже скромний в своїй поведінці.

СЕРЕДНЯ ШКОЛА

ЄВГЕН КОРПАЧ. Народився 24-го вересня, 1938 року, в Глеслин, де покінчив початкову і середню школу, а до XII класи прибув до Технічної Колегії. Плянів на майбутнє не складає, бо не певний, чого бажає.

БОГДАН ПАВЛИК. Народився 23-го травня, 1939 р., в Кридор. Початкову школу закінчив в домашній школі Збараж, а XI класу в Кридор. Дванадцяту класу побирає в Технічній Колегії і плянує вступити до університету. Веселої вдачі, він є розрада на своїм коритарі.

ЗОРЯ РУДАЧЕК. Зоря вже цього року закінчує середню школу і плянує вступити на студії до університету. Вона щиро і серйозно відносилася до всіх активностей в Інституті. Вона є місто-голова Могилянок, брала живу участь в розвитку товариства. Не має замилування до шкільної праці, як це поза годинами, але обовязок сповняє. Може вона так вдає, бо працювати любить.

МАРІЯ СОРОЧУК. Марія вже в нас другий рік і закінчує середню школу. Її пляни на будучність включають курс стенографії. Вона бере живу участь в студентськім житті і була писаркою Могилянок цього року. Марія все має милу усмішку і її трудно здержати, щоб вона не була присутна на соціяльнім зібранню. Її любимий вислів: "Ох, як страшно".

ЄВГЕН СТРОНСЬКИЙ. Це вже його другий рік в Інституті і закінчує XII класу. Походить з столичного міста Фостон, Саск. Дуже любить спати, а ще більше любить свого брата, як що він має гроші. Думає перебратися до Торонто на студії електроніки. Щасти Боже!

ГЕРАЛД ВАРИК. Народився 17-го березня 1940 року, в Кридор, де покінчив початкову і середню школу, а до XII класи поступив до Технічної Колегії в Саскатуні. Має намір слідуючого року записатися на курс фармацевтики.

МАРІЯ ПИЛАТ. Ця свіжа і бистроумна панночка прибула до нас з Глеслин. Вона учащала до XI класи в Технічній Колегії. Ми жалуємо, що через своє здоровя вона полишила нас, але віримо, що на слідуючий рік вона повернe відсвіжена і повна енергії. Вона брала живу участь в студентськім житті і була додатковою силою, якої нам так потрібно.

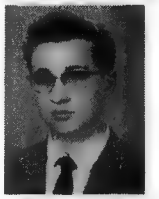

ЮРІЙ ТКАЧИК. Народився 6-го січня, 1942 року, в Ленінґан, а вже мешкав в Гронлід, Соніґдайк, а тепер в Кридор. В тих місцевостях учащав до початкових шкіл, а тепер до XI класи прибув до Саскатуну і має намір по закінченні середньої школи вписатися до університету.

ГАЛЯ СЕНИШИН. Галя закінчує XI класу цього року, та крім шкільної науки вчить українські танки і бере живу участь в студентськім житті. Має намір бути учителькою і ми віримо, що вона буде здібна, якщо зможе пробудитися рано. Має велику симпатію до Йорктону.

ЯРОСЛАВ ШЕВЦІВ. Народився в Блейн Лейк 17-го березня 1941 року. Це вже другий рік в Інституті і бере XI класу. Має надію закінчити дуже блискуче? На будучність дивиться рожево, думає мати свою власну пивоварню, пул рум-й скасувати школи!

ВОЛОДИМИР ДЕНЕЙКО. Народився 4-го січня, 1942 року, в Едам. Тепер живе в Гіеслин. Покінчив початкову школу в Ґрін Парку, IX в Гіеслин, а тепер учащає до Нутана Колегії. По закінченню XII кляси думає брати факультет електричного інженерства і вступити до летунства.

СЛАВКО КІНДРАЧУК. Славко народився 28-го серпня, 1942 року, в Витков, Саск. Початкову науку побирав в школі Просвіта, а до середньої прибув до Саскатуну. В Технічній Школі, крім академічних предметів, також побирає курс моторового махенізму. По закінченню середньої школи мабуть буде механіком.

ЄЛИСАВЕТА ЛУЧАНКО Наша чепурненька, червоноволоса панночка з Ріджайна, Саск., учащає до X кляси в Технічній Колегії. Вона дуже заінтересована і має велику симпатію до другої половини людського роду. Її амбіція викреслити домашні задачі навіки, щоб молодь мала більше часу для розваги.

ВЕРОНІКА НИКИФОРУК. "Дорогоцінності, — чим їх менше, тим вони цінніші", так і з нашою Веронікою. Походить з Витков, де її батько учителює. Вона учащає до X кляси в Технічній Колегії, бере живу участь в танках, співі, вишиттю і дуже вірно учащає на релігійні кляси. Цього року була вибрана як королева "Сердець". Її мотто: "Хочеш, то іди і дістань".

ЙОСИП БАЙДА. Народився в Сматс, Саск., 18-го листопада, 1943 року. Покінчив початкову школу в Борщів, а тепер учащає до Технічної Колегії і є в XI класі. Має намір бути інженером, як виросте і покінчить середню школу. Він є активний у всіх ділянках студентського життя.

ІВАН СЕНКІВ. Народився 29-го березня, 1943 року, у Вішарт. Якийсь час жив з родичами в Повічай, але домашня оселиця перемогла і всі повернулися до Вішарт, де Іван закінчив середню школу, а тепер учащає до Нутана Колегії. Має намір вступити на інженерський факультет.

ІЛЬОНА РАЙЧИБА. Ця маленька, чепурненька, сестра Савелі, прибула до нас з добре знаної родини бувших бурсаків, з Прілейт, Саск.. Вона виграла вступну до Інституту нагороду Пров. Екзекутиви Союзу Українок Канади. Вона тепер закінчує IX клясу, але виявила великі здібності в ораторстві, репрезентуючи Нутана Колегію в змаганню за "Брасент Чашу". Вона інтересується музикою, співом, танками та вишиванням.

ОРЕСТ ВОЙТЮК. Орест також народився в Вітков, 1937 року. Це вже третій рік, як він прибуває до Саскатуну доповнювати свій курс, як моторовий механік. Він полюбив Інститутське життя і тільки жалує, що не може побути довше.

САВЕЛЯ ТАЛПАШ. Незатертою лишиться в нашій пам'яті Савеля. Вона прибула до нас з Оксбов, Саск., де її батьки мають склеп. Вона має замилування до фотографістики і проходить курс в тій ділянці в Технічній Колегії, а доповнює своє знання в кадрах летничої офіцерської школи. Її питомий вислів: "Прошу ,подайте Кетчуп".

САВЕЛЯ РАЙЧИБА. Для Савелі це вже четвертий рік в Інституті і цього року вона дуже добре пописалася, як голова "Могилянок". На слідуючий рік плянує вступити на фільософічний факультет албертійського університету. З її здібностями і витривалістю, ми певні, що вона буде мати повний успіх.

ЛЕСЯ ТКАЧИК. Леся вже в нас другий рік і своєю вдібністю пописалася у всіх ділянках. Вона була писаркою Каменярів першого півроку, а тепер місто-голова "Каменярів". Цього року покінчила курс музики, вокального і фортепіянового кляс Торонтонської консерваторії. Її амбіція??

ЛЕЛІЯ ЯРЕМІЙ. Ця працююча панночка, хоч покінчило свій курс минулого року, так полюбила Інститут, що перебуває в ньому й цього року. Вона бере живу участь в студентськім житті й була в екзекутиві "Каменярів", де пописалася дуже вдоволяюче. Її амбіція — покинути працювати для когось, а працювати в своїм власнім домі.

СТИПЕНДИСТИ

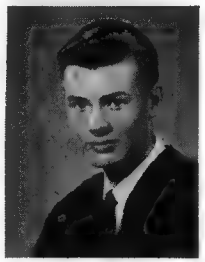

Орест Талпаш отримав медалю Губернатора Канади після скінчення середньої школи. Минулого року одержав нагороду Проктор-Гамбел Ко. в сумі $200.00, як також стипендію Фонду ім. Івана Федана.

Леся Сохацька одержала стипендію в сумі $220.00 (Тайлор Сколаршип). Бере живу участь в співі, танках і студентській організації Алфа-Омега.

Йосиф Борса одержав медалю Губернатора Канади і стипендію Дж. Ем. Сі. в сумі до $2, 000.00. В Інституті бере живу участь. Записався на курс інженерства.

Борис Кіндрачук покінчив середню школу і одержав стипендію І.О.Д.Е. в сумі $225.00 як бурсарію. Записався до медичного факультету.

Ігор Дячина одержав вступну стипендію до Інституту ім. П. Могили від Союзу Українок Канади в сумі $50.00. Він бере живу участь в співі і танках. З нього буде добрий дяк.

Ільона Райчиба одержала вступну стипендію до Інституту ім. П. Могили від Провінціяльної Екзекутиви Союзу Українок Канади. Тепер вона вчащає до IX кляси і репрезентувала Нутана Колегію в ораторськім контесті.

Наталка Цьона одержала нагороду з фонду ім. Івана Федана в сумі $25.00 за її активність в провадженню студентського хору і навчання танків.

Леся Ткачик також одержала нагороду в сумі $25.00 з фонду ім. Ів. Федана за її активність в студентськім кружку і провадженню опіву, спеціяльно мужеський подвійний квартет.

Зеновія Черній, бувша голова Могилянок, активна в студентсько-громадськім житті, одержала нагороду в сумі $20.00 з фонду ім. Федана.

Євген Козій, минулорічний стипендист фонду ім. Ів. Федана одержав нагороду в сумі $25.00. Голова "Каменярів" 1957 року, делегат на з'їзд СУС в Йорктоні, Саск. Брав живу участь в студентсько-громадськім житті.

Тарас Монастирський, учитель українських танків, через минулих чотири роки, одержав нагороду минулого і цього року з фонду ім. І. Федана. Бувший голова "Каменярів", активний член Алфа-Омега.

Ігор Дячина.

БУДУЙМО НОВИЙ ІНСТИТУТ

Не раз чуємо ріжні дискусії про Інститут ім. П. Могили в Саскатуні. Про зміст його праці, про потребу перебування в ньому нашої молоді, про його ролю в громадсько-суспільному житті. Але сама справа лишається незрушеною і надалі та чекає якоїсь дії, чину й активности.

Подивімось, яку величезну виховавчо-освітню працю виконує Інститут і ми студенти-питомці добре те розуміємо. Ми розіміємо, яке велике завдання має Ректор, заступник ректора і Дирекція. Ми розуміємо, яку велику користь мають студенти, підпорядковуючись всім правилам, порядкам і дисципліні в Інституті, бо все це виховує і навчає нас до порядку, регулярности і точности, призвичаює до суспільного життя й гармонійности, як тепер, так і в майбутньому. В інституті зустрічаються українська молодь, українські провідники, священики і учителі; тут плекається українська мова, історія, пісня, танки, український дух і атмосфера, яка поза інститутом мало здибається. Взагалі — Інститут є неначе

мать, яка за всім наглядає, пильнує, а іноді й карає своїх дітей, щоб навчити їх всьому тому, що вимагає життя, робить їх свідомими, щирими активними і чесними.

Важна проблема та, що Інститут знаходиться далеко від університету і інших фахових інституцій, і тому не має досить питомців, щоб він міг себе відповідно втримати і оплатити. Та й немало терпить освітньо-культурна праця, що з неї мали б користати якнайбільше число нашої молоді, бо Інститут же центр нашого культурного життя, що готує молоді сили для відповідних провідних позицій в їх самостійному житті.

Життєві вимоги багато змінилися від попередніх років і студенти, хочуть того чи ні, числячись з тими вимогами, шукають собі місця, де їм буде більше відповідно до їх способу науки і часу. Чи ми хочемо над цим зостановитися, чи ні, а мусимо, бо обставини так складаються, що ми не можемо їх легковажити, бо чим дальше будемо відтягати справу, тим трудніші будуть наші проблеми і хто тоді буде відповідати за них?

Ми, питомці цього Інституту, відчуваємо, що конечно треба нового будинку Інституту і то близько університету, де питомців було б більше і тим самим Інститут міг би легше матеріяльно втримуватися, а українське культурне життя в ньому мало б більше учасників і праця набрала б сили до кращого поступу. Будувати новий Інститут це велике завдання і декому здається страшним, але ми бачимо, як пристосовується організаційне життя інших народів до теперішних вимог, як вони стараються усувати всякі труднощі, щоб забезпечити будучність своєї молоді, а хібаж ми, українці, не можемо поступати так, як інші народи. Чому нам треба справу відсувати й чекати чогось?

Колись наші піонери, що приїхали до Канади, без маєтків, в тяжких часах, могли купити Інститут, який славиться незабутньою працею і великим числом вихованих питомців, що сьогодні є шановані, як заслужені провідники і фахівці в різних професіях. Чи ж ми не можемо знайти відповідного способу і попертя українського загалу, щоб побудувати новий будинок Інституту, щоб надалі ми могли радіти українським бурсацьким життям в прекрасному модерному Інституті, де б ми вчилися ще з більшою посвятою віддавати себе тій великій народній праці?

Ми сподіваємося, що наш український народ зрозуміє це положення і серйозно застановиться над цією дорогою нам усім справою. Це важний крок в нашім теперішнім житті, який ми мусимо зробити, але цей крок ми мусимо зробити всі одноразово й дружньо при наявності доброго спільного кооперативного проводу.

Хоч площа для Інституту вже набута, та все ж таки треба складати свої жертви далі. Ми мусимо мати грошовий фонд, який дасть змогу розпочати і завершити новий будинок Інституту. Ми — питомці — звертаємося до всіх наших

українських громадян і провідників з щирим проханням, допоможіть виконати це велике діло своїми щирими жертвами. Ваш провід, порада і жертви допоможуть в завершенні шляхетного наміру — збудувати новий будинок Інституту і приведуть до ще більшого поступу культурно-організаційного життя української молоді в Канаді.

Зеновій Ціпивник

ХТО Ж ОЗОВЕТЬСЯ?

В 1917 році студенти середніх і вищих шкіл, столичного міста Києва, в Україні обєднались в студентські товариства, щоб підготовити себе до слушного часу визволення України. Ці товариства, через свій журнал "Каменяр", висказували своє невдоволення з тодішнього режиму, підносили рівень свого патріотизму та протиставили себе московському комунізмові. Вони віддали себе українській справі так всецільо що, як прийшов слушний час в січні 1918 року, вони з студентами Державного університету св. Володимира, сформували добровільну сотню, "Січових Стрільців". Історія записала їх геройський виступ під КРУТАМИ, де майже всі вони віддали своє життя в обороні Києва.

Ці студенти боролися хоробро за таку свободу яку, ми тут маємо у вільному світі сьогодні. Комунізм стояв на перешкоді здобуття того, що тут у нас є звичайним і буденним. Але їх зусилля не були даремні. Битва під Крутами була і є джерелом патріотизму для письменників, поетів і патріотів. Битва під Крутами показала світові мужність, відвагу і хоробрість молоді українського народу в боротьбі за свободу.

Наше товариство "Каменярі" це також студентська організація, що сягає 40 років в минувшину. Ця організація повстала при Українськім Інституті ім. П. Могили в Саскатуні і кожний студент, перебуваючи там, мав нагоду бути її членом і брати в ній активну участь. Цілі товариства можливо змінилися з часом і обставинами, але в основі вони ті самі що провадили студіюючу молодь під Крути. Можливо вплив обставин, політичних мотивів змінив яскравість, то все ж таки ціль та сама. Тут іде боротьба проти найбільшого нашого ворога — темноти, і недбальства. Інститут і Каменярі дають кожному нагоду набути освіту, знання і терпеливість, а це дає нам нагоду будувати шлях до кращого майбутнього.

Пропагувати і вщеплювати любов до рідної мови і культури є ціль нашого товариства. Членам дається нагоду висловлювати свої ідеали і думки і порівнювати їх з іншими. Це надає більшого зрозуміння і підвалин до доброго горожанства Канади і зрозуміння патріотизму до свого народу.

Багато бувших наших членів "Каменярів" здобули високі становища в канадійському суспільстві і в цьому до певної міри, не абияка заслуга товариства.

Чотири десятки років минуло там, від битви під Крутами, та чотири десятки літ минуло й тут від заснування "Каменярів" при Інституті. Теперішні члени чуються до милого обовязку закликати бувших членів, взяти на себе обовязок помогти зібрати фонди на будову нового будинку для Інституту. В місяці березні цього року перейшов в провінціяльній легіслятурі акт заінкорпорования Інституту як добродійного товариства, з новим імям "Інститут Могили (1958)". Тепер дорога відкрита на збирання фондів, щоб не тільки розпочати будову Інституту, але й щоб закінчити його в протязі два-три роки. Також треба подумати про обладнання в такий спосіб, щоб він був незалежний від кожнорічної потреби фондів. Ми віримо, що українці відозвуться до цього заклику сердечно і щиро, так як відзивалися колись на поклик наші молоді герої під Крутами. Ті дали там все, що було найдорожче — життя, а ми потребуємо тільки фондів. Вони захищали ідеал, котрий родився в думках і серцях, а ми мусимо продовжувати те, що вже проіснувало і дало належні плоди.

Сердечно дякуємо тим, що звернули увагу нам минулого року, на наші помилки і пропущення декілька імен з листи бувших питомців, що є абсольвентами Саскачеванського Університету. Цим також сердечно просимо вибачення в слідуючих:

Буряник Василь, B.A. — 1947 р., LL.B. 1950
Савчук, С. В., Всеч. о., В. А. — 1952 р.
Ортинський, Павло, B.P.S. — 1953

Сьогорічні абсольвенти.
Андрущак, Ф., B. Ed. — 1958
Вівчар, Евген., B. E. — 1958
Глек, Гриць., B. E. — 1958
Гриба, Василь., B. A. — 1951 B. S. P. 1958
Дух, Одарка, B. Sc. Nur. — 1958.
Сирник, Іван., B. E. — 1958

АДРЕСАР

Протягом минулих сорок літ існування студентського товариства "Каменярі" при Інституті ім. П. Могили, перебувало в ньому і були членами "Каменярів" поверх дві тисячі питомців.

Де вони тепер? Що роблять і які позиції займають? Чи інтересуються громадськими справами? Чи мають відомості про своїх приятелів з шкільної лавки?

Ці і другі питання заставили нас, підприйняти це діло — зібрати адресар або вірніше спробувати віднайти їх. Маємо картотеку імен і їх давні домашні адреси але це не впевняє нас що вони, ще таки живуть там. Вислали ми поверх 2,000 листів і запитів. Тут подаємо тих що відгукнулися і тих, що про них подали інформації.

Савеля Петрів. **З. Ціпивник.** **Соня Король.**

Віримо, що слідуючі річники доповнять те, що ми подали, і тим опричиняться до консолідації спільної праці і відновлення звязків між нами.

Подаємо тільки скромне число уривків з листів що наспіли на наш заклик. Вони самі за себе говорять. Сердечно дякуємо за охоту і кооперацію.

За КОМІТЕТ:

Савеля Петрів.
Зеновій Ціпивник.
Соня Король.

Achtemichuk, John E.
815 Ave. H. North
Saskatoon, Sask.

Achtemichuk, Mike
Box 477, Yorkton, Sask.

Achtemichuk, Steve
Wynyard, Sask.

Achtemichuk, Theodore
Goodeve, Sask.

Amos, Mrs. M.
nee Gaydychuk
6605-10 Ave.
Rosemouth,
Montreal 36 P. Q.

Anaka, Harry
Stenen, Sask.

Anaka, W.
Canora, Sask.
Andruschak, Fred

Andrews, Anton
Kamsack, Sask.
Hafford, Sask.

Anthony, Mrs. Dave
nee Irene Sych
McNutt, Sask.

Aponiuk, Orest
Dorintosh, Sask.

Arabsky, Anne
Nipawin, Sask.

Arabsky, Harry
Nipawin, Sask.

Arsenych, Steve
51 Scotia Street
Winnipeg, Man.

Babich, Philip
Hafford, Sask.

Badowsky, John
9211 93rd St.
Edmonton, Alberta.

Babichuk, Steve
Insinger, Sask.

Bahrey, Hazel
5530 Kerr St.
Vancouver, B. C.

Balich, Myron
Meadow Lake, Sask.

Balon, Anna Nellie
Wakaw, Sask.

Balon, John
Reynaud, Sask.

Balon, Peter
Reynaud, Sask.

Barabash, Mary
Box 267
Hafford, Sask.

Barabash, Michael
Box 267
Hafford, Sask.

Barabash, Natalie
Box 267
Hafford, Sask.

Bartko, Betty
52 College View Ave.,
Toronto, Ont.

Bartko, Wolodimir
101st & 106 Ave.
Edmonton, Alta.

Bartko, Yaroslawa
101st & 106 Ave.
Edmonton, Alta.

Bartko, D.
101st & 106 Ave.
Edmonton, Alta.

Bayda, Terry
1234 14th Street E.
Saskatoon, Sask.

Bayda, Mrs. Terry
nee Violet Zeleschuk
1239-19th St. E.
Saskatoon, Sask.

Bazuik, Walter J.
10519-138 Street
Edmonton, Alta.

Bazuik, Wm.
Ituna, Sask.

Belyk Michael
Hafford, Sask.

Belyk, Orest
Borden, Sask.

Belyk, Mrs. Rose
nee Kohut
Borden, Sask.

Bahrey, Mrs. Maurice
nee Z. Belyk
1025-7th Street E.
Saskatoon, Sask.

Bendas, Orest
2125-6th Ave.
Prince Albert, Sask.

Berezuik Mrs. Mary
nee Burianyk
Homefield, Sask.

Berezowsky, A.
149-19th St. E.
Prince Albert, Sask.

Berezowsky, Emili
Box 11
Meath Park.

Berezowsky Ihor
Meath Park, Sask.

Berezowsky, W. J.
Meath Park, Sask.

Berezowsky Mrs. Nadia
nee (McMillan)
Meath Park

Bialy, Mrs. W.
nee Doris Kowaliuk
52 Fairleigh Cres.
Toronto 10, Ontario.

Biegun, Mary
Armit, Sask.

Bilokryley, Wm.
Theodore, Sask.

Bilokreli, Marion
2317 Lorne Ave.
Saskatoon, Sask.

Bilokury, Evangenne
111 Travellers Block
Saskatoon, Sask.

Bilokury, Peter
Wakaw, Sask.

Bilokury, Mrs. Steven,
nee Pauline Mamchur
Wakaw, Sask.

Bilyk, William
St. Julian, Sask.

Bjerke, Ron
Box 266, Wadena, Sask.

Blum, Mrs. Mary
nee Hladyboroda
1212 Coy Ave.
Saskatoon, Sask.

Bobowski, Mrs. B.
nee Sylvia
Skorobohach
2703 Montreal St.,
Regina, Sask.

Bodnar, Thomas
157 29th St. W.
Prince Albert, Sask.

Bodnarchuk, John
St. Julien, Sask.

Bodnarchuk, Michael
Meacham, Sask.

Bodnarchuk, Olga
730 3rd Ave. N.
Saskatoon, Sask.

Bodnarchuk, Peter
Meacham, Sask.

Bodnarchuk, Volodimer
Gronlid, Sask.

Bogarus Miss Rose
11930-97 St.
Edmonton, Alta.

Bohrey, Hazel
Box 259,
Radisson, Sask.

Boklaschuk, Sylvester
Davis, Sask.

Bokshowan, Paul
Alvena, Sask.

Bokshowan, Mrs.
Slawko
nee Dora Trischuk
Alvena, Sask.

Bokurak, Peter
St. Julian, Sask.

Borisyk, Michael
730 Simpson, Ave.,
Winnipeg, Man.

Borsa Mrs. Olga
nee Nikiforuk
Meskanaw, Sask.

Borsa Mrs. Sam
nee Sorokowsky Olga
Box 44
Meacham, Sask.

Borsa Helen Miss
204—5th Ave. S.
Saskatoon, Sask.

Boychuk Miss Marylin
Box 59
Clair, Sask.
Boychuk Victor

2316 Rose St.
Regina, Sask.

Boyko Edward
Vermillion, Alta.
or Orlow, Sask.

Boyko Miss Irene
4683 Larkins Ave.
Detriot, Mich. USA.

Boykowich Dr. M.
215—8th St.
Saskatoon, Sask.

Boykowich Vladimar
310 East 2nd Ave.
Vancouver, B. C.

Bozak Nicholas
Acadia Valley, Alta.

Brennan Mrs. Pauline
(nee Prociuk)
8306-104 St. Edmonton.

Buchko Orest
Meath Park, Sask.

Budnyk Mrs. Emily
nee Prociuk
Outtook, Sask.

Budzak Mr. N.
328 10th St. E.
Saskatoon, Sask.

Bukurak Miss Alice
10133-118th St.
Edmonton, Alta.

Bukurak Dm.
116—106th St.
Saskatoon, Sask.

Burak, Mrs. Mary
nee Mary Schurko
503 Ave. A N.
Saskatoon, Sask.

Burianyk Jaroslaw
RCAF 1 F. Wing,
C.A.P.O. 5052
Canadian Armed
Forces Europe.

Burianyk Michael
Homefield, Sask.

Burianyk Mrs. Michael
nee Tataryn Edith
Homefield, Sask.

Burianyk Wm.
101 Bottomly Ave.
Saskatoon, Sask.

Burianyk Mrs. W.
101 Bottomly Ave.
Saskatoon, Sask.

Burianyk Wm.
621 Stella Ave.
Winnipeg, Man.

Buzikevich Mrs. E.
nee Hrynewich Mary
18035 Ford Road,
Pitt Meadows, B. C.

Carter, Mrs. A.
nee Yaroslawa
Worobetz
199 Matchdash St. N.
Orillia, Ontario.

Caruk, Arnold
Wierdale, Sask.

Caruk, John
Wierdale, Sask.

Chabun, James
Canora, Sask.

Chambul Olga
240-8 Street E.
Prince Albert, Sask.

Charko, Zenon
Krydor, Sask.

Charko, Emil
871-109 St.
North Battleford, Sask.

Charnetski, A. J.
11310-122 Street
Edmonton, Alta.

Charnetski, John
No. 1 Hemford Cres.
Don Mills, Ont.

Charnetski, Lillian
Prelate, Sask.

Charnetski, Nicholas
Box 154
Prelate, Sask.

Chayka, Walter M.
c/o Continental Emsko
Co. Ltd.
Edmonton, Alta.

Cheberiak, Mary
Punnichy, Sask.

Choliak, Stephie
2219 Smith St.
Regina, Sask.

Chepil, Wm. Dr.
812 Kearney St.
Manhatten, Kansas
U. S. A.

Mrs. W. Cherewyk
48 King Drive
Fort Garry, Man.

Cherewick, Mike
Nora, Sask.

Cherewick, Dr. W.
48 King Drive
Fort Garry, Man.

Chernesky, Nick
Prelate, Sask.

Charney, Katherine
400-108 St.
Saskatoon, Sask.

Cherny, Zenovia
Gronlid, Sask.

Cherniawsky, Dm.
Wakaw, Sask.

Cherniawsky, Wm.
Mundare, Alta.

Chobotiuk, Walter
c/o N. Chobotiuk
117-111 St.
Saskatoon, Sask.

Chocholik, Ernest
Flin Flon, Man.

Chocholik, John
Flin Flon, Man.

Cholod, Andrew
2430 Lansdown Ave.
Saskatoon, Sask.

Chomyn, Dm.
Carpenter, Sask.

Chomyn, Natalie
Box 32
Carpenter, Sask.

Chonko, John
36 Howarth Ave.
Scarboro, Ont.

Chorney, Mrs. E.
nee Anne Trofanenko
34 Orkney Cres.
Toronto 18, Ont.

Chorney, Nestor
Myrnam, Alta.

Chorney, Miss Stella
Box 54
Clair, Sask.

Chorneyko, Anysie
87 Tupper Ave.
Yorkton, Sask.

Corneyko, Eugene, E.
39 Orkney Cres
Toronto 18, Ont.

Chorneyko, Ihor
Sanford University
Sanford, California,
U. S. A.

Chorneyko, John
c/o W. D. Chorneyko
Kamsack, Sask.

Chorneyko, Michael
Arran, Sask.

F/O Chorneyko,
Natalie
R. C. A. F. Station
Foymount, Ont.

Chorneyko, Oleh
75 Russel St.
Halifax, N. S.

Chornoby, Wasyl Dr.
Trail, B. C.

Chranowski, Mrs. A.
nee Keaschuk
Thorsby, Alta.

Chycoski, J. O.
226 Ave. F.
Saskatoon, Sask.

Chyzowski, John
Ranger, Sask.

Cipywnyk, Bohdan
Albert
Irwington, Sask.

Cipywnyk, Dmetro
1302-15 St. E.
Saskatoon, Sask.

Cipywnyk, John
Irvington, Sask.

Ciona, Bohdan Harry
P. O. Box 41
Blain Lake, Sask.

Ciona, Natalie
Blain Lake, Sask.

Curtiss, Mrs. Christine
nee Krym
Heins Creek, Alta.

Cybak, Michael
1420 Prince Rd.
Windsor, Ont.

Cybak, Steve
9642-85 St.
Edmonton, Alta.

Cymbalisty, Dr. Adam
Canora, Sask.

Cymbalisty, Dr. E.
137 Simpson Ave.
Yorkton, Sask.

Cymbalisty, John
Donwell, Sask.

Cymbalisty, Orest
Donwell, Sask.

Dach, Anne
1220-4th St.
Prince Albert, Sask.

Dach, Lesia
1220-4th St. E.
Prince Albert, Sask.

Danelovich, Mrs. Anne
nee Chonko
7820-113th St.
Edmonton, Alberta.

Danylchuk, Bohdan
309-12 Anglesey Blvd.
Toronto, Ontario.

Danylchuk, Nadia
Box 246, Canora, Sask.

Danylchuk, Sam
Canora, Sask.

Danylchuk, Steve
Canora, Sask.

Danylchuk, Sylvia
Oliver, B. C.

Danyliw, Orest
10 Railway Ave.
North Battleford, Sask.

Danyluk, Mrs. Steve
nee Madeline Sturby
123 Queen St.
Flin Llon, Man.

Darcovich, Dr. Vlas
11320-73 Ave.
Edmonton, Alberta.

Darcovich, Mrs. Vlas
nee Michalenko, Helen
11320-73 Ave.
Edmonton, Alberta.

Darcovich, John
Kuroki, Sask.

Darchuk, Mrs. Pete
nee Anne Fuchko
739-17th St. W.
Prince Albert, Sask.

Dayholos, Myroslaw
Porcupine Plains, Sask.

Deneiko, Helene
Lizzard Lake, Sask.

Denysiuk, Jim Dmytro
Bergheim School
Sutherland, Sask.

Demsys, Helen
Box 106, Wishart, Sask.

Demyon, Leonora
1431 Brunette St.
New Westminster,
B. C.

Deptuch, Mrs. Nellie
nee Hanuschak
327 Ave. T. 50
Saskatoon, Sask.

Derbawka, Dmytro
Radisson, Sask.

Derbawka, Dr. Onufry
21 Stahl-Ave.,
Walla Walla, Wash.
U. S. A.

Derkach, Olesia
1340 Spadina
Crescent W
Saskatoon, Sask.

Derkach, Merrill
1340 Spadina
Crescent W
Saskatoon, Sask.

Didyk, Mary
Aquadell, Sask.

Didyk, W.
Aquadell, Sask.

Dmetrichuk, Alexander
Box 337 Wadena, Sask.

Dmetrichuk, Metro
Box 154, Springside,
Sask.

Dmetrichuk, Nicholas
Box 281, Foam Lake,
Sask.

Dobrowolski, D. M.
257 2nd Ave. N.
Yorkton, Sask.

Dobrowolski, Harold
Gronlid, Sask.

Dobrowolsky, Harry
Gronlid, Sask.

Dobrowolsky, Mike
Tuffnell, Sask.

Dobrowolski, Sylvia
Gronlid, Sask.

Dolynny, Peter
Redfield, Sask.

Doroshenko, Eugene
Buchanan, Sask.

Dragan, Eugene
Box 81, Krydor, Sask.

Dragan, Dr. G. E.
404-8th St. E.
Saskatoon, Sask.

Drobot, George
Quill Lake, Sask.

Drobot, Steve
Tahsis, B. C.

Drobot, William
Mikado, Sask.

Drul, Steve
1322 Edward St.
North Battleford, Sask.

Dubb, Fred
255-10th St. E
Prince, Albert, Sask.

Dumanski, William
Foam Lake, Sask.

Dutchak, John
St. Julian, Sask.

Dutchak, Steven
Amsterdam, Sask.

Dwernychuk, George
Buchanan, Sask.

Dziobko, Myroslaw
Virden, Man.

Dzuba, Mrs. Sofie
nee Evaschenko
Lynn Lake, Man.

Edmonson, Mrs. Sophie
nee Sowisky
Goodsoil, Sask.

Essar, Dora
Theodore, Sask.

Evach, O.
366 Overdale St.
Winnipeg, Man.

Evanishin, Gerald
Meadow Lake, Sask.

Evanishin, John
Meadow Lake, Sask.

Evanyshyn, Olga
Box 61
Cudworth, Sask.

Ewanus, Mrs. Veronica
nee Sturby Veronica
Parkside, Sask.

Ewasuik, Mrs. Clara
nee Zaichkowsky
Alticane, Sask.

Farion, Mrs. Andy
nee Nellie Slipchenko
14014-106 Avenue
Edmonton, Alta.

Fedak, Ilia
c/o Rev. Fedak
40 Melrose Ave.
Hamilton, Ont.

Fedak, Iris Rita
Parkerview, Sask.

Fedak, Orest
Parkerview, Sask.

Fedak, Steve
Tuffnell, Sask.

Fedak, Wm. Very Rev.
40 Melrose Ave.
Hamilton, Ont.

Fedchun, Bohdan
1216 Chilver Road
Windsor, Ont.

Fedeyko, Paul
Settler, Alta.

Fedeyko, Theodore
Krydor, Sask.

Fedeyko, Mm.
Box 53
Fort Saskatchewan,
Alta.

Fedeyko, Mrs. Wm.
nee Raychyba Justine
Fort Saskatchewan,
Alta.

Fedorchuk, Artemy
Norquay, Sask.

Fedoruk, Sylvia
3 Blk 6 Latham Place
Saskatoon, Sask.

Fedoruk, Rachel V.
Bankend, Sask.

Fedoruk, Theo.,
152 Ist Ave.
Yorkton, Sask.

Fernuik, Olga Miss
Box 39
Wakaw, Sask.

Fernuik, Walter
12023-104 St.
Edmonton, Alta.

Fernuik, Wm.
Wakaw, Sask.

Figol, Zane
9727 110th St.
Edmonton, Sask.

Filipchuk, Gladys
286-3rd. Ave.
Yorkton, Sask.

Filyk, John
Sceptre, Sask.

Filyk, Harry
Glidden, Sask.

Filyk, Wm.
Glidden, Sask.

Fofonoff, Mrs. G.
nee Olynyk, Virginia
Buchanan, Sask.

Forstey, Jennifer Miss
Canora, Sask.

Franko, Eugene

Box 57
Wakaw, Sask.
Franko, John
Kamsack, Sask.

Franko, Joseph
Govan, Sask.

Franko, S.
2169 Retallack St.
Regina, Sask.

Franko, Mrs. Stephan
nee Stratychuk Roma
2169 Retallack St.
Regina, Sask.

Franko, William
Watson, Sask.

Fyck, Mrs. Wm.
nee Chorneyko Anna
Box 200
Calder, Sask.

Gabora Herbert
Mikado, Sask.

Gabora, M. G.
Mikado, Sask.

Gabrysh, Steve
Hafford, Sask.

Galay, Mrs. Leventine
nee Ochitwa
545 Harrisson St.,
Flin Flon, Man.

Galye, Mrs. Alice
nee Korol
Box 54
Stornoway, Sask.

Gara, Maurice Ole
Box 30,
Theodore, Sask.

Gauk, Mrs. Wm.
nee Bayer
818 River Street
Prince Albert, Sask.

Gauk, Orest
11523-136 St.
Edmonton, Alberta.

Gauk. Wm.
818 River St. W.,
Prince Albert, Sask.

Gault, W.
Alabaska, Alta.

Geleta, Peter
228 4th E.
Melville, Sask.

Gerla, Dm.
Saltcoats, Sask.

Glisky, Eugene
c/o Rev. Glisky
72 Facer Street,
St. Catherines, Ont.

Gnyp, Fred
850 Victoria Ave.,
Windsor, Ont.

Gnyp, Irene
169 Darlington St. E.
Yorkton, Sask.

Gnyp, Shirley
Nurses Residence
U of A.
Edmonton, Alta.

Gonzola, Ostap
Box 1056
Weyburn, Sask.

Gorchynski, Dr. J.
30 Heather Road
Toronto, Ontario.

Gorchynski, J. P.
Kamsack, Sask.

Gorchinsky, Mrs. Mary
nee Kitchen
Canora, Saskatchewan.

Gorchynski, Mrs. J. P.
Kamsack, Sask.

Gorchynski, Stan
Canora, Sask.

Gorchynski, Miss S.
Ellis Hall
Saskatoon, Sask.

Gorenko, Mrs.
Katherine
nee Taciuk
Hyas, Sask.

Goshko, Zacharia
Vegreville, Alta.

Goy, Michael
Yellow Creek, Sask.

Goyan, Elsie Millie
Whitkow, Sask.

Gramiak, Mary
Hafford, Sask.

Grekul, Mrs. Mary
10555-79th Ave.
Edmonton, Alta.

Greschuk, Nick
Box 31,
Habbard, Sask.

Gryba, Orest
Yellow, Creek, Sask.

Gryba, Wm.
317-109 St.
Saskatoon, Sask.

Gulak, Bohdan
Drawer 20
Lloydminster, Sask.

Gulak, Carl
Inglis, Man.

Gulka, Betty
Box 434
Buchanan, Sask.

Gulka, Peter
Preeceville, Sask.

Gulka, Hazel
1014 College Drive,
Saskatoon, Sask.

Gulutzan, Dm.
1738 Virginia Ave.
Berkeley, Calif.

Gulutzan, Mrs. Lena
nee Hryhor
1738 Virginia Ave.,
Berkley, California

Hadubiak, Peter
Buchanan, Sask.

Hale Mrs. Vera
nee Michalenko
Redberry Park, Sask.

Halyk, Bohdan
Tuffnel, Sask.

Halyk, Katherine
West Bend, Sask.

Hamara, Mrs. O.
nee Olga Ochitwa
350 Horsham Ave.,
Willowdale
Toronto, Ont.

Hanewich, S.
Canora, Sask.

Hanuschak, Wm.
Meacham, Sask.

Harash, Anne
Krydor, Sask.

Harasym, George
Glaslyn, Sask.

Harasym, Mrs. George
nee Klopoushak
Glaslyn, Sask.

Harasymiuk, John
Theodore, Sask.

Harasymiuk, Wm.
Winnipeg, Man.

Harbus, Phyllis
892-110th St.,
North Battleford, Sask.

Harris, Andrew
Canora, Sask.

Haskey, George
Box 296,
Wadena, Sask.

Hawrish, Andrew
217 Bottonley S.
Saskatoon, Sask.

Hawrish, Anne Mrs.
Hafford, Sask.

Hawrysh, Dorothy
Hafford, Sask.

Hawrish, Elsie,
Meath Park, Sask.

Hawrish, Helen
Hafford, Sask.

Hawrish, Matthew
Borden, Sask.

Hawrish, Nick W.
713 Cumberland Ave.
Saskatoon, Sask.

Hawrysh, Anne
St. Boswell, Sask.

Hawrysh, David
Redberry Park, Sask.

Hawrysh, M. M.
78 Hartford Ave.
Pointe Claire, Que.

Hawrysh Mrs. M. M.
nee Sine
78 Hartford Ave.
Pointe Claire, Que.

Hawrysh, Richard Dr.
2392 Gladstone Ave.
Windsor, Ont.

Hawrysh, Nestor
415 Maple St.
Saskatoon, Sask.

Hawryliw, Nick
Box 159
North Battleford, Sask.

Hladun, Anton
Mikado, Sask.

Hladun, Micheal
Kamsack, Sask.

Hladun, Paul
Kamsack, Sask.

Hladun, Peter
Mikado, Sask.

Hladyboroda, Bohdan
Danbury, Sask.

Hleck, Harry
Horton Steel Works
Ltd.
Fort Eire, Ontario.

Hleck, Paul
2090 Edward St.
Regina, Sask.

Hluchaniuk, D.
162 Laurier Ave.
Yorkton, Sask.

Hluchaniuk, John
1234 Temperance Ave.
Saskatoon, Sask.

Hnatiuk, Mary
Krydor, Sask.

Hnatiuk, Rose
Sanatorium Residence
Prince Albert, Sask.

Hnatiuk, Taras
10507 Fulton Drive
Edmonton, Alberta.

Hook, Mary Miss
Elstow, Sask.

Horbay Anne
Hafford, Sask.

Horbay, Peter
Hafford, Sask.

Horocholyn, Wm.
Kamsack, Sask.

Hoshowsky, Helen
Vanguard, Sask.

Hoshowsky, Walter
Vanguard, Sask.

Hromyk, Michael
Ituna, Sask.

Hryciw Harry H.
Stranraer, Sask.

Hrycuik, Rosaline Miss
Box 178
Cudworth, Sask.

Hrycyna Mr. Alex
181-23rd St. W.
Battleford, Sask.

Hrynewich, Michael
Wakaw, Sask.

Hryniuk, Mrs. Mary
nee Chaykowska
Vonda, Sask.

Hryniuk, Michael
Vonda, Sask.

Hryniuk, Orest
Vonda, Sask.

Hrynkiw, Wm.
Box 65
Kamsack, Sask.

Hrynkiw, Mrs. Wm.
Box 65
Kamsack, Sask.

Hryhor, Miss Iris
2802-12th Ave. SE.
Calgary, Alta.

Hryhor, Taras
1163 Ossington Ave.,
Toronto, Ont.

Hryhor William
1220-27th SE.
Calgary, Alta.

Hryhorchuk Michael
Ethelbert, Man.

Hryhorchuk, Wm.
Ethelbert, Man.

Hrytzak, Eugene
Box, 186
Nelson, B. C.

Hrytzak, Izadore
Yellow Creek, Sask.

Hrytzak Steve
204-33rd St. W.
Saskatoon, Sask.

Hersak, Sylvester
130-25th St. W.
Prince Albert, Alta.

Hudyma, Walter
Box 77
Sheho, Sask.

Humeny, Wm.
Eatonia, Sask.

Humeny Mrs. H.
nee Elena Ochrey
Etonia, Sask.

Humeny, Miss Annette
Kindersley, Sask.

Humilowich, Mary
Fenwood, Sask.

Hunchak, Peter
4825 Borden Ave.
Apt. 27,
Montreal, Que.

Hupka, Alex
Canora, Sask.

Hupka Mrs. M.
nee Tkachyk
Canora, Sask.

Hupka, Nick
Insinger, Sask.

Huta Harry
Russell, Man.

Huta, John
954 Redwood Ave.,
Winnipeg, Man.

Hutsal, George
Glen Elder, Sask.

Hutzulak, Miss Dora
10 Poplar Plains Cr.
Toronto, 7, Ont.

Hyshka Wolodimir
Cutknife, Sask.

Iluik, Dora
Arbaka, Man.

Ilnisky, Matilda Miss
R. R. No. 1
Ashville, Man.

Janis, Mrs. W.
nee Joan Rudachyk
12220 126 St.
Edmonton, Alta.

Johnson, Mrs. Homer
nee Hladun Anne
Innisfail, Alta.

Kadynuik, Modest
Vita, Man.

Kalatyrnyk, Anna
Hyas, Sask.

Kalenchuk, George
Lady Lake, Sask.

Kalmutsky, John
Canora, Sask.

Kalyn, Olga
Box 34
Hafford, Sask.

Kalynka, Natalie
Alvena, Sask.

Kaminski, Mrs. Joe
nee Miazga Mary
2014 Cairns Ave.
Saskatoon, Sask.

Kaminsky, Peter
11024 92nd Ave.
Edmonton, Alta.

Kanasewich, Louise
1222 14th St. E.
Saskatoon, Sask.

Kapusianyk, Harry
Cadillac, Sask.

Karasuik, Anton
Tway, Sask.

Kardynal, Harry
R. R. 3
Saltcoats, Sask.

Karpiak, John
Ethelbert, Man.
Karpiak, M. N.
945 Bannerman Ave.
Winnipeg, Man.

Karpiak, Mrs. M. N.
nee Mykytuik G. N.
945 Bannerman Ave.
Winnipeg, Man.

Kashuba, Boris
264 Indian Road
Toronto 3, Ont.

Kashuba, John Mr.
1902 19 Ave. SW
Calgary, Alta.

Katerynich, George
Raddison, Sask.

Katerynich, Steve
Raddison, Sask.

Katerynich, Michael
Raddison, Sask.

Kaye, Ludwig
Buchanan, Sask.

Kaye, Mrs. Olga
nee Yarmey
Buchanan, Sask.

Keaschuk, M.
160 Tupper Ave.
Yorkton, Sask.

Keaschuk, Michael
Thorsby, Alta.

Keaschuk, Mrs. M.
nee Markowski, K.
Thorsby, Alta.

Kenaschuk, Elaine
Daphne, Sask.

Kenaschuk, Edward
Box 38
Daphne, Sask.

Kenaschuk, Iris
Daphne, Sask.

Kenaschuk, Kathleen
Daphne, Sask.

Kenaschuk, Steve.
Daphne, Sask.

Kereluik, Dm.
Theodore, Sask.

Kereluik, Elizabeth
84 Furby St.
Winnipeg, Man.

Kereluk, Edward
Box 176
Hafford, Sask.

Kereluik, Mrs. Wm.
nee Koropatnisky
Adela
Box 261 S S No. 1
Aylmer E. P. Q.

Kereluk, Metro
3646 21st Ave.
Regina, Sask.

Kereluke, Matt
Theodore, Sask.

Kernitsky, Earl
Meadow Lake, Sask.

Kerluke, Mrs. Angus
nee Sitko, Kate
Box 337
Wadena, Sask.

Kinar, Karl
Aberdeen, Sask.

Kinar, John
Vonda, Sask.

Kinar, William
Smuts, Sask.

Kinash, A
Hafford, Sask.

Kindrachuk, E.
1027 Temperance Ave.
Saskatoon, Sask.

Kindrachuk, Mrs. Fred
nee Cymbalisty Natalie
328 10th Street E.
Saskatoon, Sask.

Kindrachuk, Eugene
Box 142
Cudworth, Sask.

Kindrachuk, F. J.
328 10th St. E.
Saskatoon, Sask.

Kindrachuk, Wm. J.
Wakaw, Sask.

Kindrachuk, Helen
Box 33
North Battleford, Sask.

Kindrachuk, John
Hafford, Sask.

Kindrachuk, Dr. R. J
730 3rd Ave. N.
Saskatoon, Sask.

Kindrachuk, Mr. & Mrs. Mike J.
1220 College Drive
Saskatoon, Sask.

Kindrachuk, Michael
Medstead, Sask.

Kindrachuk, Nestor
Box 33
North Battleford, Sask.

Kindrachuk, Nick
Hafford, Sask.

Kindrachuk, Peter
3200 43 Ave.
Vernon, B. C.

Kindrachuk, Peter G.
Wakaw, Sask.

Kindrachuk, Roman
Whitkow, Sask.

Kindrachuk, Sylvia
647 University Drive
Saskatoon, Sask.

Kindrachuk, Wasylyna
Whitkow, Sask.

Kindrachuk, Wm.
Morecambe, Alta.

Kindrachuk, Wm.
Whitkow, Sask.

Kireluik, Valenteen
2676 Yonge Street
Toronto, Ont.

Kireluik, Olga
2676 Yonge St.
Toronto, Wm. O.

Kireluik, Wm. O.
4237 Holly Knoll Drive
Los Angeles 27
California

Kischuk, Fred
Glaslyn, Sask.

Kitzan, Paul
Box 100.
c/o Shell Oil
Calgary, Alta.

Kitzan, Peter
Box 32
Theodore, Sask.

Kitzul, Taras
Bank End, Sask.

Kitzul, Victoria
Bank End, Sask.

Klimashko, Dr. S. P.
764 Barton St. E.
Hamilton, Ont.

Klopoushak, Edward
311 Edmund Heights
Saskatoon, Sask.

Klopoushak, Mrs. E.
nee Shewchuk Eileen
311 Edmund Heights
Saskatoon, Sask.

Klopoushak, Stanley
Box 32
Dunburn, Sask.

Klukewich, J.
Meacham, Sask.

Klukewich, Nadia Joice
1160-W 47th
Vancouver, B.C.

Klukevich,
Alexandra
49 — Albert Crescent,
New Westminster, B.C.

Klukewich, Mrs. Victor
nee Romanowich Anne
Meacham, Sask.

Kobylka, Michael
Canora, Sask.

Kochan, J. M.
Box 25
Canora, Sask.

Kohut, Andrew
Box 49
Alticane, Sask.

Kolot, Roy,
Hudson Bay, Sask.

Konowalyk, Mary
Meacham, Sask.

Kopan, Leonard
Box 118
Insinger, Sask.

Kopan, Matt
Box 39
Insinger, Sask.

Korchinski, Mrs. I. O.
nee Kireluik Lucy
Berkeley 7,
517 The Alameda
California.

Koreyba, Olga
Meadow Lake, Sask.

Korol, Eugene
Donwell, Sask.

Koroll, Katie
Theodore, Sask.

Korol, M.
R.R. 5
Saskatoon, Sask.

Korol Nellie
11217 124 St.
Edmonton, Alta.

Korol, Michael
3510 Church St.
Windsor, Ont.

Korol, Omelian
Donwell, Sask.

Korol, Taras
Donwel, Sask.

Korol, Zenon
Donwell, Sask.

Korpach, Jean
Glaslyn, Sask.

Korpan, Ludwig
Krydor, Sask.

Koropatnicki, Emily
1205 W. 6th St.
Los Angeles, Calif.

Kostash, Ilia Mrs.
nee Podialuk
Royal Park, Alta.

Koshowski, Ehor
Roche Percee, Sask.

Koshuba, John
Hafford, Sask.

Kostuik, Elizabeth
2244 Smith St.
Regina, Sask.

Kostuik, Mrs. Victor
nee Lisitza Mary
Wakaw, Sask.

Kostuik, Walter
981 Banning
Winnipeg, Man.

Kostyne, Alex
Tway, Sask.

Kotelko, J.
Cudworth, Sask.

Kotelko, J.
Carpenter, Sask.

Kotelko, Mary
Cudworth, Sask.

Kotelko, Michael
Hafford, Sask.

Kotelko, Oksana
Cudworth, Sask.

Kotelko, Peter
Cudworth, Sask.

Kotelko, Roman
Canora, Sask.

Kotelko, Mrs. R.
nee Skoretz Mary
Canora, Sask.

Kotelko, Rose
Cudworth, Sask.

Kotelko, Mrs. Rose
nee Sulatesky
Wakaw, Sask.

Kotelko, Savelia
Cudworth, Sask.

Kotelko, Shirley
c/o Baryluk &
Karasevich, LL.B.
McIntyre Bldg.
Winnipeg, Man.

Kotelko, William
Great Deer, Sask.

Kotyk, Dmitro
Lipton, Sask.

Kotyk, Fred
Whitkow, Sask.

Kotyk, Mary
Whitkow, Sask.

Kotyk, Metro
Box 2
Foam Lake, Sask.

Kotyk, Olga (Miss)
R. R. No. 2
North Battleford, Sask.

Kotyk, Phillip
1218 — 11th St. East
Saskatoon, Sask.

Kotyk, Wm.
Lipton, Sask.

Kotyk, Yaroslav
Redfield, Sask.

Kotyk, Zenon A.
Canora, Sask.

Kovach, Mrs. Frank
nee Yacyshyn Vera
37 Burris St.
Hamilton, Ont.

Kowalenko, Elmer
Wakaw, Sask.

Kowalenko, John
Cudworth, Sask.

Kowalsky, Rosie
Redfield, Sask.

Kowalyshen, Alexandra
666 Hawey St.
Sudbury, Ont.

Kowalyshen, John
147 Myrtle Ave.
Yorkton, Sask.

Kowalyshen, Julius
Rhein, Sask.

Kowbuz, Miro
Box 847
Sept-Iles, P.Q.

Kowch, Eileen
Swan Plain, Sask.

Kozak, John
201 — Ave. J. South
Saskatoon, Sask.

Kozak, Mrs. Olga
nee Novosad
Meacham, Sask.

Kozak, Peter,
Aberdeen, Sask.

Kozak, Sophie
220 — Ave. J. North
Saskatoon, Sask.

Kozakewich, Fred
762 — 109th St.
North Battleford, Sask.

Kozey, N.
38 Cecil Crescent
Regina, Sask.

Kozoriz, M. G.
Canora, Sask.

Kozun, Olga
Nipawin, Sask.

Kozun, Orest
Nipawin, Sask.

Krawchuk, Mary
10918 — 132nd St.
North Cory, B.C.

Krawchuk, Stan
1308 — 10th Ave.
Regina, Sask.

Krepiakewich, J.
16- Hazen N.
Chilliwack, B.C.

Krepiakewich, Michael
784 Notre Dame Ave.
Winnipeg, Man.

Krepiakewich, Peter
715 McIntyre Bldg.
Winnipeg, Man.

Kreptul, John
2260 Rae St.
Regina, Sask.

Kresak, Mrs. M.
nee Hlady Stefania
Rama, Sask.

Kresak, P.
58½ Crosswaite N.
Hamilton, Ont.

Kripky, Adele
Meacham, Sask.

Kripky, Peter
Colonsay, Sask.

Krivolblocki,
Helen (Miss)
Box 202
St. Walburg, Sask.

Kroiter, Peter H.
301 Victoria Ave.
Regina, Sask.

Krywous, Tetiana
102 Deleware Ave.
Toronto, Ont.

Krywy, Patricia
Ituna, Sask.

Ksiondzyna, Eugenia
Box 235
Smuts, Sask.

Kusey, Dr. E. J.
Kusey, Mrs. O.
nee Michasiw Bernice
Canora, Sask.

Kuchinsky, Edmund
Theodore, Sask.

Kuchirka, Mary
Chipman, Sask.

Kuchta, John
Yellow Creek, Sask.

Kudryk Bohdan
Quill Lake, Sask.

Kulczyski, Emily
Meadow Lake, Sask.

Kulczyski Michael
Meadow Lake, Sask.

Kulick, Mrs. Felix J.
nee Kostyniuk Helen
295 Rossini Blvd.
Windsor, Ont.

Kulyk, Paul
St. Julian, Sask.

Kulyk, Theo.
St. Julian, Sask.

Kushnir, M. F.
250 Norway Rd.
Canora, Sask.

Kushnir, Mrs. M. F.
nee Trofanenko Pearl
Canora, Sask.

Kushneruk, Steve
48 Rutherford
Deep River, Ont.

Kushniruk, Miroslaw
Elfros, Sask.

Kusiw, Nick
Rhein, Sask.

Kuziak, Alex
Minister of Natural
Resources
2937 Athol St.
Regina, Sask.

Kuziak, Mrs. A.
nee Jaman Anne
Burgess, Sask.

Kuzyk, Walter
Wroxton, Sask.

Kwasney, Wm.
Smuts, Sask.

Kwasnica, Roman
Reynaud, Sask.

Kwasnica, Theo.
Wakaw, Sask.

Kubyk, Mrs. Dora
nee Michayiuk
St. Julian, Sask.

Kyba, John
Norquay, Sask.

Kyba, Peter,
734 — 3rd St. E.
Saskatoon, Sask.

Kyba, Mrs. P.
nee Kiaschuk
734 — 3rd St. E.
Saskatoon, Sask.

Kysil, Helen
Rosthern, Sask.

Labach, Andrew
Big River, Sask.

Labach, Edward,
2129 Coy Ave.
Saskatoon, Sask.

Labach, Taras
2129 Coy Ave.
Saskatoon, Sask.

Labiuk, Mrs. K.
nee Hrenewich
Sturgis, Sask.

Labiuk, Nick
Sturgis, Sask.

Larionyk, Natalie
Box 44
Davis, Sask.

Lasychuk, N.
12940 — 117th Str.
Edmonton, Alta.

Lazarowich, Antin
Aylmer, Que.

Lazarowich, Dmytro
1922 Tourangeau Rr.
Windsor, Ont.

Lazarowich, Dr. M.
770 Barton St. E.,
Hamilton, Ont.

Lazarowich, P. J.
10433 Sask. Drive
Edmonton, Alta.

Lazarowich, Mrs. P. J.
nee Radyk
10433 Sask. Drive
Edmonton, Alta.

Lazarowich, Rose
Hafford, Sask.

Lazarowich, Walter
Hafford, Sask.

Lazaruk, Mrs. Stella
nee Harapniuk
Smoky Lake, Alta.

Lazorko, Dm.
Borden, Sask.

Lazorko, Mary
Radisson, Sask.

Lazorko, Matt
Borden, Sask.

Lechicky, Mr. Joanna
(Gorchynski)
Toronto, Ont.

Lemishka, Maya
1430 — 10th St. E.
Saskatoon, Sask.

Lenko, Helen
Box 48
Clair, Sask.

Lenko, Victor
413 Lansdowne Ave.
Saskatoon, Sask.

Leschuk, John
Bank End, Sask.

Lesyk, Harry
Strong Pine, Sask.

Letwinetz, Sam
Buchanan, Sask.

Levitsky, Mrs. Eugene
nee L. Sturby
Box 774
Hinton, Alta.

Lewchenko, Lily
Cando, Sask.

Lewycky, Orest
1044 Aberdeen Ave.
Winnipeg, Man.

Lewin, Mrs. N.
108 Ivon Ave. N.
Hamilton, Ont.

Lezowsky, Catherine
Jedburgh, Sask.

Linnell, Mrs. Charles
nee A. Soroka
Keatley, Sask.

Lischynski, Virginia
Fish Creek, Sask.

Lischynski, Phyllis
Fish Creek, Sask.

Litwin, Lew
575 Queen St. W.
Toronto, Ont.

Lozowchuk, Nicholas
c/o RCAF
Cold Lake, Alta.

Lozowy, Lawrence
Kelliher, Sask.

Lucas, Dennis
11230 — 73rd Avene
Edmonton, Alta.

Luchkowich, Michael
c/o St. John's Institute
11024 — 82nd Ave.
Edmonton, Alta.

Luciuk, Anna
Wakaw, Sask.

Luciuk, Dm.
Wakaw, Sask.

Luciuk, John
Wakaw, Sask.

Luciuk, Mary
Ens, Sask.

Luciuk Mary
123 River St. W.
Prince Albert, Sask.

Luciuk, Pauline
Wakaw, Sask.

Lucyk, John
1361 King Street
North Battleford, Sask.

Lucyk, Wm. T.
Box 178
Hafford, Sask.

Lucyk, Mrs. W. T.
nee L. Sulatisky
Box 178
Hafford, Sask.

Lukey, Mrs. Gloria
61 Logan Cress E.
Yorkton, Sask.

Lukey, Mrs. J.
nee Rudachyk, Orysia
61 Logan Cresc.
Yorkton, Sask.

Lukianchuk, O.
Hinton, Alberta.

Lupuliak, William
Cereal, Alta.

Lydyk, Helen
Honeymoon, Sask.

Lypka, Halia Mrs.
nee Lazarovich
Hamilton, Ont.

Lysak, Mrs Mary
nee Stefanyshyn
513 Hyde Park Ave.
Fort William, Ont.

Lyzay, William
R. R. No. 1
Leross, Sask.

MacMillan, V. S.
1305 — 10th St. E.
Saskatoon, Sask.

MacMillan, Mrs. V. S.
nee Katherine
Zapuchliak
1305 — 10th E.
Saskatoon, Sask.

Madwid, Elizabeth
Hafford, Sask.

Madraga, Michael
Codette, Sask.

Madryga, Anne
Codette, Sask.

Maduke, Mrs. P.
nee Stratychuk Orysia
269 East Rockland Rd.
North Vancouver, B.C.

Maduke, J. H.
1125 — 3rd St. E.
Saskatoon, Sask.

Magus, John
c/o Paul's Music
& Bookstore
Saskatoon, Sask.

Magus, Joseph
Vonda, Sask.

Magus, Joseph Mrs.
nee Anne Paley
Vonda, Sask.

Magus, M.
11451 — 111A Ave.
Edmonton, Alta.

Magus, Mrs. M.
nee Wawryniuk
Stephania
11451 — 111A Ave.
Edmonton, Alta.

Magus, Wm.
Wakaw, Sask.

Makar, Mrs. Peter
nee Meleschak Pearl
Box 1703
Merrit, B.C.

Maksymiuk, Dm.
(Prof.)
722 — 13th St. E.
Saskatoon, Sask.

Maksymiuk, Mary
Whitkow, Sask.

Maksymishin, Jerry
1321 — 10th St. E.
Saskatoon, Sask.

Maksymyshin, Wm.
1321 — 10th St. E.
Saskatoon, Sask.

Maleschuk, Adwin
Box 29
Lintlaw, Sask.

Malkowich, John
St. Julian, Sask.

Malynowsky, Mrs. Rosie
nee Kuprowsky
Eldersley, Sask.

Mamchur, Fred
Nakusp, B.C.

Mariash, John
Krydor, Sask.

Marko, Dr. A. M.
419 Albert St.
Saskatoon, Sask.

Marko, H. J.
Poplar Field, Man.

Marko, H.
54 Ruttan Bay
Winnipeg, Man.

Markowski, Dorothy
Llyodminster, Sask.

Markowski, Mike J.
Colonsay, Sask.

Markowski, Mary
(Miss)
226 Vaughan Rd.
Apt. 1
Toronto, Ont.

Markowski, Peter
10247 Fulton Rd.
Edmonton, Alta.

Markowski, Wm. J.
617 — 21st St. W.
Prince Albert, Sask.

Martinowich, Gerald
Krydor, Sask.

Martsinkiw, Peter
Donwell, Sask.

Martyniuk, Jean (Miss)
Whitkow, Sask.

Martyniuk, John
Runnymede, Sask.

Masciuch, Wm.
2-Twohey Bldg.
Edmonton, Alta.

Masciuch, Vol.
Athabasca, Alta.

Masciuch, Yaroslaw,
LL.B.
618 McIntyre
Winnipeg, Man.

Matwishen, Eugene
Orlow, Sask.

Matwiyeshyn, Mich.
Krydor, Sask.

Matwiyeshyn, Theo.
Krydor, Sask.

Maximishyn, Virtue
1605 Jackson Ave.
Saskatoon, Sask.

Mayba, Yaroslawa
c/o Rev. J. Mayba
519 Pacific Ave.
Brandon, Man.

Maxymec, Anita
2846 Dufferin St.
Toronto, Ont.

Martyniuk, Mrs.
nee Rubashewsky, Olga
Box 95
Calder, Sask.

Mazurek, Leon
Box 163
Carrot River, Sask.

Mazurek, Myros
Box 163
Carrot River, Sask.

McCallum, Mrs. J. K.
nee Chorneyko
Christine
611 Albert Ave.
Saskatoon, Sask.

McMillan, Leonid
c/o U. of A. Graduate
Studies
Edmonton, Alta.

Meketiak, H. C.
1407 — 20th St. N. W.
Calgary, Alta.

Meketiak, Laudia
Saltcoat, Sask.

Meleschak, Harry
Fosston, Sask.

Melnychuk, Morris
Andrew
c/o B. S. Melnychuk
10112 — 86 Ave.
Edmonton, Alta.

Melymick, Mrs. John
nee Keyko Olga
Box 853
Saskatoon, Sask.

Metroplit, Michael
Meacham, Sask.

Michalenko, Prof. A.
839 Temperance Ave.
Saskatoon, Sask.

Michayluk, Andrew
St. Julian, Sask.

Michayluk, Mrs. Eugene
nee Romanowich, Olesia
Davidson, Sask.

Michayluk, Dmetro
Krydor, Sask.

Michayluk, George
St. Julian, Sask.

Michayluk, Gloria
(Miss)
St. Julian, Sask.

Michayluk, Peter
Cudworth, Sask.

Michayluk, Peter
St. Julian, Sask.

Michayluk, Morris
St. Julian, Sask.

Michayluk, W.
502 Walner Rd.
Saskatoon, Sask.

Michasiw, Nick
Kamsack, Sask.

Michasiw, Orest
439 Walmer Rd.
Toronto, Ont.
Michalchuk, John

Michalchuk, John
Sokal, Sask.

Misko, Arden
Mikado, Sask.

Misura, Mary
St. Julian, Sask.

Mitchel, Mrs. E.
nee Filyk Rena
Shackleton, Sask.

Moskalyk, Richard
307 — 108th St.
Sutherland, Sask.

Mosychuk, Nick,
Andrew, Alta.

Makowski, Alvin
Dnieper, Sask.

Mudry, Mrs. Mary
nee Stronski
44 — 2nd Avenue S.
Swift Current, Sask.

Mukanik, William
Box 485
Meadow Lake, Sask.

Mulka, Steve
Two Hills, Alta.

Mulka, Mrs. Steve
nee Chonko Anastasia
Two Hills, Alta.

Mulka, Orest P. S.
Drawer C
Two Hills, Alta.

Mushynsky W.
Wakaw, Sask.

Muzychuk, Fred
Box 13
Veteran, Alta.

Muzyka, John
Goodeve, Sask.

Mykietyn, Dr. Joseph
1178 Bay Ave.
Trail, B.C.

Mykytiuk, Mrs. N.
nee Pawlishin Nastia
Box 2208
Vernon, B.C.

Mykytiak, Anne
Saltcoats, Sask.

Mykytiuk, Elsie
Bon Madone, Sask.

Mykytiuk, Slawka
Angeles Apts.
Vernon, B.C.

Mykytiuk, S. B.
Angeles Apts.
Vernon, B.C.

Mykytiuk, Yaroslaw
Angeles Apts.
Vernon, B.C.

Mykytyn, Joseph
1178 Bay Ave.
Trail, B.C.

Mykytyshyn, Mrs. Sam
nee Dmytriw Laura
Buchanan, Sask.

Mysak, Steve
11408 — 79 Ave.
Edmonton, Alta.

Mysak, Mrs. Steve
nee Trojan Nellie
11408 — 79 Ave.
Edmonton, Alta.

Mysak, Orest
Canora, Sask.

Mysak, Mrs. Orest
nee Nykiforuk Mary
Canora, Sask .

Mysak, Walter
Canora, Sask.

Mysak, Mrs. Walter
nee Ortinsky Bernice
Canora, Sask.

Naduriak, Mrs. Mary
nee Ketchen
Sturgis, Sask.

Nakony, Wm.
Kerrobert, Sask.

Nakony Mrs. Wm.
nee Kowbus
Kerrobert, Sask.

Nazar, Wm.
West Bend, Sask.

Negrych, Joseph
Veregin, Sask.

Nestoruk, Peter
Vegreville, Alta.

Nikolaichuk, Mrs.
Alice
nee Dorosh
c/o Co-op Refinery
Regina, Sask.

Nicholaichuk, Mike
Co-op Refinery
Regina, Sask.

Nikiforuk, Anne
Whitkow, Sask.

Nikiforuk, Bohdan
Redfield, Sask.

Nikiforuk, Dmytro
R. R. No. 2
Ansville, Man.

Nikiforuk, Gordon, Dr.
61 Whittaker Crescent
Toronto, Ont.

Nikiforuk, Helen
Radisson, Sask.

Nikiforuk, John
Hafford, Sask.

Nikiforuk, J. P.
R.R. No. 7
Edmonton, Alta.

Nikiforuk, Michael
Radisson, Sask.

Nikiforuk, Natalka Miss
40 Uphill Ave.
Toronto, Ont.

Nikiforuk, Walter
Whitkow, Sask.

Nikiforuk, Ray
Borden, Sask.

Nimchuk, Mrs. M. A.
Kostyniuk, Oriel
29823 Ann Arbor Trail
Garden City,
Mich., U.S.A.

Niwransky, John
R. R. No. 1
Waterford, Ont.

Nokony, Ivan John
2065 Elliot St.
Regina, Sask.

Nokony, Mrs. Vera
2065 Elliot St.
Regina, Sask.

Nokurak, Mary (Miss)
Sturgis, Sask.

Novalkowsky, Carl
Myrnam, Alta.

Novalkowsky, Mrs. C.
nee Keller
Myrnam, Alta.

Novosad, August
Vonda, Sask.

Novosad, Bohdan
Meacham, Sask.

Novosad, Miss Lesia
820 Central Ave.
Prince Albert, Sask.

Novosad, Helen
Vonda, Sask.

Novosad, Morris
Meacham, Sask.

Novosad, Peter
Box 250
Roblin, Man.

Novosad, Walter
2425 William St.
Saskatoon, Sask.

Novosad, Wm.
Meacham, Sask.

Nowak, Olive
Yellow Creek, Sask.

Nowosad, Anne
Meacham, Sask.

Nowosad, Elizabeth
(Miss)
1129 — 8th Str. East
Saskatoon, Sask.

Nowoselski, Elizabeth
Meacham, Sask.

Nykiforuk, Hazel Miss
1092 Alfred Street
North Battleford, Sask.

Nikiforuk, Walter
10160 — 121 Street
Edmonton, Alta.

Nikolaishen, Jennie
(Miss)
Rivers Camp, Man.

Nychyk, Bohdan
Whitkow, Sask.

Nychyk, Vera (Miss)
Whitkow, Sask.

Obodiak, John
Yorkton, Sask.

Ochitwa, Eugene
Tiny, Sask.

Ochitwa, Eugene
Canora, Sask.

Ochitwa, Jim
826 Colony
Saskatoon, Sask.

Ochitwa, M. J.
Wakaw, Sask.

Ochitwa, Miroslaw
Norquay, Sask.

Ochitwa, Nick
(Teacher)
Norquay, Sask.

Ochitwa, Ophelia
627 Sherbrook St.
Winnipeg, Man.

Ochitwa, Orest
Box 229
Stenen, Sask.

Ochitwa, Peter,
Norquay, Sask.

Ogren, Mrs. Anne
nee Zuk
Gronlid, Sask.

Olekshy, Russel
Calmer, Alta.

Oleksyn, Andrew
Carpenter, Sask.

Oleksyn, Fred
525 — 27th St. E.
Prince Albert, Sask.

Oleksyn Mrs. Fred
nee Hryciw, Savelia
525 — 27th St. E.
Prince Albert, Sask.

Oleksyn, Walter
Meacham, Sask.

Oleskiw, Isadore
141 Province St.
Hamilton, Ont.

Olynyk, John
Vonda, Sask.

Omelchenko, Paul
Hatherleigh, Sask.

Onischuk, Mrs. Nestor
nee Raychyba
St. Albert, Alta.

Onysko, Mrs. Mary
nee Chepil
Riverton, Man.

Onysko, Peter
Riverton, Man.

Ortynsky, Michael
Verigin, Sask

Ortynski, Nestor
Canora, Sask.

Ortynski, Olga
Verigin, Sask.

Ortynski, Paul
Canora, Sask.

Shewchuk, Mrs. Nestor
nee Ortinsky Zoria
Wynyard, Sask.

Oryschak, Andrew
414 Bay St.
Toronto, Ont.

Oschypok, D.
Hafford, Sask.

Oschypok, Fred,
Hafford, Sask.

Oschypok, Peter
Hafford, Sask.

Osmak, Steve
Yorkton, Sask.

Ostafy, Carl
Mikado, Sask.

Ostapowich, J. Dr.
Montreal, P.Q.

Ostapowich, Raymond
4236 — 2nd Line Drive
R. R. No. 2
Malton, Ont.

Oystrek, J. Mrs.
nee Derkatch, Olga
Canora, Sask.

Palynchuk, Dmitro
429 Ave. R. South
Saskatoon, Sask.

Palenchuk, Mrs.
429 Ave. R. South
Saskatoon, Sask.

Palidwar, Nadia
Honeymoon, Sask.

Palyga, Thomas
1821 Osler St.
Regina, Sask.

Panchuk, Mrs. Eli
Box 1091
Melfort, Sask.

Panchuk, Eli
Box 1091
Melfort, Sask.

Panchuk, G. R. B.
9061 — 12 Ave.
Ville St. Michel
Montreal 38, P.Q.

Panchuk, Mary
Gronlid, Sask.

Panchuk, Mary (Miss)
1030 Ave. J. N.
Saskatoon, Sask.

Panchuk, Olga (Miss)
24 Wentworth St. S.
Hamilton, Ont.

Panchuk, Sylvia
225 — 10th St. East
Prince Albert, Sask.

Panchyshyn, Agnes
2515 Vancouver St.
Victoria, B.C.

Parish, Mrs. H.
nee Doris Cipywnyk
Petersfield, Man.

Paranica, Miroslaw
Redfield, Sask.

Parchewsky, Ed.
Alvena, Sask.

Parchewsky, Michael
Alvena, Sask.

Parfeniuk F/O M.
c/o Officer's Mess
RCAF Station
Bogatville, P. Q.
622 Rue de
Hospitaliere,
Chicoutini, P.G.

Pasichnyk, Martin
Box 445
Buchanan, Sask.

Paskaruk, Mary
Samburg, Sask.

Paskaruk, Oksana
Samburg, Sask.

Paskaruk, Wm.
Samburg, Sask.

Paslowski, Richard
Rama, Sask.

Pasmany, Walter
Box 5
Gronlid, Sask.

Patrician, Geo.
28 Ontario
Yorkton, Ont.

Patruk, Christine
Box 226
Calder, Sask.

Paulson, Dr. F.
(Zulkowsky)
1334 University Ave.
San Jose, Calif.,
U.S.A.

Pavlychenko, T. K. Dr.
1027 Temperance
Saskatoon, Sask.

Pawchuk, Olga
Wroxton, Sask.

Pawlik, Andrew
115 Leila Ave.
Winnipeg, Man.

Pawlik, Mrs. A.
nee Ortinsky Anelia
115 Leila Ave.
Winnipeg, Man.

Pawliuk, Zenon
Suite 3A
154 East 14th St.
Vancouver, B.C.

Pawlyshyn, William
Goodeve, Sask.

Peech, Mrs. M.
nee Sonia Stechishin
315 Itnica Road
Ithaca, N.Y., USA

Peech, Prof. M.
315 Ithaca Road
Ithaca, N.Y., USA

Pekush, Jack
1633 Ottawa St.
Regina, Sask.

Pelech, Mrs. Steve
Weirdale, Sask.

Pelechaty, John
Rorketon, Man.

Penteluke, Nick
Insinger, Sask.

Pernarowsky, Modest
286 — 2nd Ave. North
Yorkton, Sask.

Pernarowskky, Steven
286 — 2nd Ave. N.
Yorkton, Sask.

Perepeluk, Gloria
79 Main St.
Flin Flon, Man.

Perepeluk, B.
Lynn Lake, Man.

Perepeluk, Volodimir
c/o Central Meat
& Grocery
Lynn Lake, Man.

Pesklivets A.
Glieshen, Alta.

Pesklivets, Nick.
Athabasca, Alta.

Petriw, W.
Radison, Sask.

Pidruchney, Mrs. Wm.
nee Raychyba, Anne
Vegreville, Alta.

Rachey, D.
Meacham, Sask.

Radysh, George
Box 14
Thedore, Sask.

Radysh, Steve
Box 258
Theodore, Sask.

Radyk, Michael
Long Island,
New York.

Radyk, Halia Miss
Beamsville, Ont.

Rak, John
720 — 12th Street E.
Saskatoon, Sask.

Rak, Karp Mrs.
nee Panchuk Victoria
Gronlid, Sask.

Rawakowsky, John
Canora, Sask.

Raychyba, John
Box 121
Prelate, Sask.

Raychyba, Michael
Prelate, Sask.

Raychyba, Mrs. M.
nee Mudry, Anne
Prelate, Sask.

Raychyba, Raymond
Box 67
Prelate, Sask.

Reabko, Matt
47 Agricultural Ave.
Yorkton, Sask.

Rebchook, Joyce
Rabbit Lake, Sask.

Rebchook, Gregory
Rabbit Lake, Sask.

Rebryna, Nadia
218 — 9th St. E.
Prince Albert, Sask.

Rekrutiak, Mrs.
nee Kulczycki, Julia
Lloydminster, Sask.

Remenda, Audrey
461 Smithfield Ave.
Winnipeg, Man.

Remenda, Mrs. Z.
nee Chocholik, Lee
461 Smithfield Ave.
Winnipeg, Man.

Remenda, Zane
461 Smithfield Ave.
Winnipeg, Man.

Reshetnyk, Orest
Whitkow, Sask.

Reutcky, Mr. M.
Ookbank, Man.

Rokosh, Reginald
Hubbard, Sask.

Romanchych, Mike
Meacham, Sask.

Romaniuk, Fred
Hampton, Sask.

Romaniuk, Harry
Nipawin, Sask.

Romanowsky, Stella
(Miss)
748 — 6th St. E.
Prince Albert, Sask.

Rostotski, Dr. M.
Box 585
Canora, Sask.

Rubachewsky, J.
Arran, Sask.

Rudiak, Miron
Box 253
Geraldton, Ont.

Ruryk, J. J.
Sub. 4
Moose Jaw, Sask.

Rurak, Violet (Miss)
Wroxton, Sask.

Ruzesky, Sonnia
Richard, Sask.

Rybchuk, John
Whitkow, Sask.

Rymar Mrs. T.
nee Paley, Jenny
934 Church St.
Windsor, Ont.

Ryshytnyk, Orest
Whitkow, Sask.

Sabchishin, Mrs. John
nee Mary Sitko
Box 234
Wadena, Sask.

Sadowsky, Sophie
942 Donald St.
North Battleford, Sask.

Sadowsky, Tony
Redfield, Sask.

Safroniuk, Rudolph
White Fox, Sask.

Samchuk, Irene
Rama, Sask.

Saley, John
Bankend, Sask.

Salyzyn, Vladimir
Redwater, Alta.

Salyzyn, Mrs. V.
nee Zadvorney
Redwater, Alta.

Sametz, Peter, Very
Rev.
390½ Bathurst St.
Toronto, Ont.

Sametz, John
Ituna, Sask.

Sarabin, James
819 — 5th St. E.
Prince Albert, Sask.

Saranchuk, Mrs. Mary
Heatherleigh, Sask.

Sarafinchan, William
Wroxton, Sask.

Saranchuk, Mrs. Hazel
nee Pillipow
Taber, Alta.

Saranchuk, Mary
P.O. Box 28
Leoville, Sask.

Sarchuk, Harry
Cudworth, Sask.

Sarchuk, Lewko
Sokal, Sask.

Sarchuk, Oleksander
680 Alverstone St.
Winnipeg, Man.

Sarchuk, W. J.
680 Alverstone St.
Winnipeg, Man.

Sass, Michael
Janow Corners, Sask.

Sawasy, Eugene
Meath Park, Sask.

Sawasy, Mary
Hafford, Sask.

Sawasy, Orest,
Meath Park, Sask.

Savisky, Dr. M.
129 — 19th St. W.
Prince Albert, Sask.

Sawchuk, Irene
836 — 14th Street W.
Prince Albert, Sask.

Sawchuk, Cornelus
8631 Hudson St.
Vancouver, B.C.

Sawchuk, Alex
Box 288
Devon, Alta.

Sawchuk, Nastunia
Tarnopol, Sask.

Sawchuk, Peter
515 Bedford Road
Saskatoon, Sask.

Sawchuk, Dr. S. W.
Very Rev.
7 St. John's Ave.
Winnipeg, Man.

Sawchuk, Mrs. S. W.
nee Nayles, Olga
7 St. John's Ave.
Winnipeg, Man.

Sawyshyn, Mrs. W.
nee Sylvia Barabash
P.O. Box 184
Hafford, Sask.

Scherban, Elsie
P.O. Box 33
Myrnam, Alta.

Scherby, Peter
Gronlid, Sask.

Schigol, Mrs. Irene
nee Kindrachuk
Mikado, Sask.

Schigol, Victor
Mikado, Sask.

Schoonover, Mrs. Lena
nee Novak
Box 573
Carrot River, Sask.

Schur, William
40 Lebel Avenue
Kirkland Lake, Ont.

Schurko, Anna
Goodeve, Sask.

Scopik, John
Canora, Sask.

Sebulsky, Alex
Sheho, Sask.

Semko, John
Hafford, Sask.

Semko, Lena
Hafford, Sask.

Semko, Peter
Meadstead, Sask.

Semko, Mrs. P.
nee Kindrachuk Anne
Meadstead, Sask.

Semko, Rose Miss
516 Sixt Street E.
Prince Albert, Sask.

Sen, Boris
101 — 109 Stree
Saskatoon, Sask.

Seneshen, Rev. Wm.
410 Main Street
Saskatoon, Sask.

Seneshen, Mrs. Wm.
nee Kalynchuk, Sophie
410 Main Street
Saskatoon, Sask.

Seniw, Dr. Gerald
14524 — 82 Ave.
Edmonton, Alta.

Senkiw, Peter
Wishart, Sask.

Senko, Mrs. Elsie
Box 6
Englefield, Sask.

Serefinchan, W.
Wroxton, Sask.

Shabaga, Natalie
Box 60
Fish Brick, Sask.

Shabaga, Gloria
Alvena, Sask.

Shemeluk, M. D.
Smoky Lake, Alta.

Shepilack, Mrs. Mary
nee Zeliskewich
1213 Dufield Street
Moose Jaw, Sask.

Sherwood, Mrs. Mary
nee Kalenchuk
Box 355
Castor, Alta.

Shewciw, Terry
Blaine Lake, Sask.

Shewchuk, Harry
Wishart, Sask.

Shewchuk, Mrs. T.
nee Rudachyk, Thelma
Arabella, Sask.

Shewchuk, John
510 Roxton Road
Toronto, Ont.

Shewchuk, Morris
Mikado, Sask.

Shewchuk, Nestor
& Mrs.
Box 790
Wynyard, Sask.

Shewczyk, John
13½ Lippincot St.
Toronto, Ont.

Shiplack, Trofyn
Candiac, Sask.

Shipowich, Boris
Borden, Sask.

Shipowich, Ernie
Box 48
Borden, Sask.

Shipowich, Michael
Borden, Sask.

Shklanka, Michael
1318 — 2nd Ave. N.
Saskatoon, Sask.

Shklanka, Ilia
Sterling, Alta.

Shklanka, Olga
3203 — E. Lexington
Way,
Mercer Island,
Washington, U.S.A.

Shmigelsky, Dick
3 Cole Building
Saskatoon, Sask.

Shpak, Walter
Box 23
Rabbit Lake, Sask.

Shortt, Mrs. Sonia
nee Soraka
Kerrobert, Sask.

Shubaly, Mrs. Bernie
nee Patricia Pillipow
Box 43
Hubbard, Sask.

Shymko, A.
Ituna, Sask.

Shymko, W.
Ituna, Sask.

Sirey, Walter
1605 Cairns Ave.
Saskatoon, Sask.

Sine, Taras
Box 255
Theodore, Sask.

Sine, Theodore,
Theodore, Sask.

Singer, Mrs. Olga
nee Kulczycki
Meadow Lake, Sask.

Stronsky, Mrs. Anne
nee Sitko
Wadena, Sask.

Sitko, Doris
Box 22
Hendon, Sask.

Sitko, Michael
Box 22
Hendon, Sask.

Sitter, Mrs. F.
nee Nikiforuk, Sophie
65 Comstock Rd.
Richmond, B.C.

Skawronsky, Andrew
Kelvington, Sask.

Skirrow, Mrs. G.
nee Amy Sawchuk
Box 194
Banff, Alta.

Sklanka, Roman
c/o Sanford University
Sanford, Calif.

Sklar, Amelia
Wierdale, Sask.

Sklepowich, S. A.
715 W. Olive
Corona, Calif.

Skoretz, Damian
Rama, Sask.

Skoretz, Evangeline
Box 453
Buchanan, Sask.

Skoretz, Daniel
Lacombe, Alta.

Skoretz, Dr. Lloyd
Redwater, Alta.

Skoretz, Mrs. L.
nee Helen Symchych
Red Water, Alta.

Skorobohach, W.
Box 52
Goodeve, Sask.

Skorobohach, Gordon
1220 College Drive
Saskatoon, Sask.

Skorobohach, John
1935 Princess Ave.
Brandon, Man.

Skwarchuk, Bill
Vonda, Sask.

Skwarchuk, George
20 Ontario Street
Yorkton, Sask.

Skwarchuk, Harry
Box 42
Insinger, Sask.

Slipchuk, Mrs. Pearl
nee Derbawka
10424 — 86 Avenue
Edmonton, Alta.

Slipetz, Sally Grace
Nurse's Residence
General Hospital
Yorkton, Sask.

Slonetsky, Eugene
330 West Francis St.
Fort William, Ont.

Sluzar, Yaroslaw
10755 — 19th Street
Edmonton, Alta.

Smandych, D.
Kamsack, Sask.

Smandych, Nick
Sturgis, Sask.

Smytaniuk, Walter
Hafford, Sask.

Smutylo, Harry
Canora, Sask.

Smysniuk, A.
Box 171
Ituna, Sask.

Smysniuk, Nick,
Ituna, Sask.

Sochasky, Lesia
991 — 106th St.
North Battleford, Sask.

Sochaski, Orest R.
2610 Alexis Road
Windsor, Ont.

Sochaski, Mrs. Walter
nee Marusia Nikiforuk
991— 106 St.
North Battleford, Sask.

Solomon J. R. Judge
142 Seven Oaks Ave.
Winnipeg, Man.

Sowtis, Alex
Box 85
Fosston, Sask.

Spak, Louis
Redfield, Sask.

Spelay, Nettie Mrs.
Box 177
Yellow Creek, Sask.

Spilchuk, Sophie
Heatherley, Sask.

Srayko, Jean
Whitkow, Sask.

Sprynsinatyk, S.
Sheho, Sask.

Stakalko, Roy
Whitkow, Sask.

Stasiuk, Wanda
Marengo, Sask.

Stechishin, Anatole
16539 Northlawn
Detroit 21, Michigan

Stechishin, J. W.
604 Albert Ave.
Saskatoon, Sask.

Stechishin, Judge M.
Wynyard, Sask.

Stechishin, Dr. O.
10403 — 135 St.
Edmonton, Alta.

Stechishin, Mrs. O.
nee Pauline Kopot
10403 — 134 Street
Edmonton, Alta.

Stechishin, Mrs. J. W.
nee Savela Wawryniuk
604 Albert Ave.
Saskatoon, Sask.

Stechishin, Dr. W. L.
66 Glenellen Dr. E.
Kingsway
Toronto, Ont.

Stechishin, Zenia Irena
106 Peverly Street
Toronto, Ont.

Stefaniuk, Ernie
c/o Hospital
North Battleford, Sask.

Stefaniuk, Andrew
Hayas, Sask.

Sopiwnyk. O.
1220 College Drive
Saskatoon, Sask.

Sopotyk, Dmitro
Cudworth, Sask.

Sopotyk, George
Cudworth, Sask.

Sopotyk, Paul
Box 334
Cudworth, Sask.

Sopotyk, W.
Meacham, Sask.

Sorba, Marusia
Nora, Sask.

Sorochan, Adelia
Bank End, Sask.

Soroka, Michael
Box 22
Meacham, Sask.

Soroka, Lloyd
508 — 9th Street
Weyburn, Sask.

Sorokan, Maurice
705 — 1st Street E.
Saskatoon, Sask.

Sorokan, Mrs. M. P.
nee Woloschuk, Anne
705 First Street E.
Saskatoon, Sask.

Sorochuk, Adeline
Swan Plain, Sask.

Sorochuk, William
Box 33
Swan Plain, Sask.

Soubalsky, Mrs. Steve
nee Sophie Franko
Watson, Sask.

Stefaniuk, Michael
Alvena, Sask.

Stefanyshen, Anna
Wynot, Sask.

Stinka, George
Buchanan, Sask.

Stinka, Mary
Buchanan, Sask.

Stinka, William
Box 154
Buchanan, Sask.

Storoschuk, John
Box 322
Cudworth, Sask.

Stratuliak, Steven
Cote, Sask.

Stratychuk, H. D.
Pelly, Sask.

Stratychuk, Rev. D. F.
c/o St. Andrew's
College
259 Church Ave.
Winnipeg, Man.

Stratychuk, Natalie
7 Glenholme Road
St. Catharines, Ont.

Stratychuk, Mrs. W.
nee Pauline Oleksewich
7 Glenholme Road
St. Catharines, Ont.

Strilchuk, Bohdan
Box 335
Nipawin, Sask.

Strilchuk, Mrs. B.
nee Nadia Shevchuk
Box 335
Nipawin, Sask.

Strilchuk, Wm.
Box 820
Kamsack, Sask.

Strilec, Alex
Watson, Sask.

Strilets, John,
Wimmer, Sask.

Sturby, Joseph
Brooksby, Sask.

Sturby, Mrs. O.
948 — 14th St. W.
Prince Albert, Sask.

Sturby, Peter
Gronlid, Sask.

Sushelnitsky, Pauline
Arran, Sask.

Surkan, Dr. Dm.
300 — 9 St. E.
Office Medical Clinic
Prince Albert, Sask.

Surkan, Mathew
Theodore, Sask.

Sushelnitsky, Mrs. H.
nee Katherine Hladun
Box 418
Canora, Sask.

Suschinsky, William
Insinger, Sask.

Swerhun, Mrs. V.
nee Vera Zaleschuk
Quesnel, B.C.

Swistun, Raymond
Whitkow, Sask.

Swityk, William
502 — 17 Ave. N. W.
Calgary, Alta.

Swyck, Mrs. Anna
nee Uhryn
Agassiz, B.C.

Swystun, Mrs. Olga
nee Buriak
1701 Arlington St.
Winnipeg, Man.

Swystun, W.
1701 Arlington St.
Winnipeg, Man.

Symchych, George
Box 22
Hafford, Sask.

Symchych, Ilko
Hafford, Sask.

Syrnick, J. H.
c/o Ukrainian Voice
Winnipeg, Man.

Syrnyk, D.
Lucky Lake, Sask.

Syrnyk, Nick
Redwater, Alta.

Syrnyk, Mrs. Jack
nee Kindrachuk
305 — 108 St.
Sutherland, Sask.

Syrnyk, Jack J.
305 — 108 St.
Sutherland, Sask.

Syrnyk, Sonja Belle
Box 91
Elrose, Sask.

Syroishka, Peter
Wakaw, Sask.

Sytnick, Michael
Box 474
Dauphin, Man.

Taciuk, W.
Hyas, Sask.

Talpash, S. A.
Box 27
Buchanan, Sask.

Talpash, Mrs. S. A.
nee Josephine Fedak
Buchanan, Sask.

Tarnopolsky, Walter
Apt. 12
325 Dalhousie St.
Ottawa, Ont.

Temrick, Mrs. A.
nee Stephania Hrushka
Arrowhead, B. C.

Tetarenko, Nick
Cando, Sask.

Tkachuk, George
Redberry, Sask .

Thom, Mrs. W. J.
nee Viola Krivoblocki
1482 Richard St.
North Battleford, Sask.

Tkach, Walter
8215 Outtremont Ave.
Montreal 15, P. Q.

Todd, Olga Irene
nee Worobetz
181 Clearbrooke Circle
Rexdale
Toronto, Ont.

Tokarchuk, A.
1039 Colony
Saskatoon, Sask.

Tokarchuk, Harry
1609 Ewart
Saskatoon, Sask.

Tokarchuk, Isadore
1609 Ewart
Saskatoon, Sask.

Tokaryk, John
Whitkow, Sask.

Tokaryk, Nick,
Redbery, Alta.

Tokaryk, John
Raddisson, Sask.

Tokaryk, Mrs. Michael
nee Lena Lazarowich
Preeceville, Sask.

Tokaryk, Olga
Whitkow, Sask.

Tokaruk, Odarka
Whitkow, Sask.

Tomaschuk, L.
5375 Dargenteuil
Montreal, P. Q.

Tomaschuk, V.
5357 Pl. D'Argenteuil
Montreal, P. Q.

Trafanenko, Mrs.
Emelia
Wroxton, Sask.

Trischuk, Michael
Colonsay, Sask.

Trischuk, Ihor
Box 45
Colonsay, Sask.

Trischuk, Mrs. Michael
nee Anne Markowsky
Colonsay, Sask.

Trischuk, W.
454 Prixton St.
St. Lambert
Montreal 23, P. Q.

Trofanenko, Dm.
Wroxton, Sask.

Trofanenko, John
Wroxton, Sask.

Trofanenko, Michael B.
43 Logan Cres.
Yorkton, Sask.

Trojan, Peter
Port Alice, P.C .

Twarynski, Orest
Box 29
Plaine Lake, Sask.

Udud, Mrs. Alice
nee Lewchenko
259 Church Ave.
Winnipeg, Man.

Uhryniuk, Justine
59 Bannerman Ave.
Winnipeg, Man.

Wachna, Mrs. John
nee Hel. Kulachkowski
1540 Lincoln Rd.
Windsor, Ont.

Wakarchuk, Alex
Box 141
Eatonia, Sask.

Wardinsky, Miroslaw
Hafford, Sask.

Warwan, Mrs. Wayne
nee Emillie Dubnyk
1604 — 29 Ave. S. W.
Calgary, Alta.

Warnick, Eugene
11251 — 78 Ave.
Edmonton, Alta.

Warnick, Mrs. Eugene
nee Mary Iliuk
11251 — 78 Ave.
Edmonton, Alta.

Warnock, A.
Dauphin, Man.

Waschuk, Michael
Box 392
Wakaw, Sask.

Waschuk, Yaroslaw
524 Garrison Cresc.
Saskatoon, Sask.

Waskul, Anne
Meacham, Sask.

Waskul, Mary
Meacham, Sask.

Wasylciw, Dm.
507 North Cliffs Blvd.
Toronto, Ont.

Wasyliw, Veronica
307 — 7th St.
New Toronto, Ont.

Wasylyshyn, Mrs. P.
nee Sophie Derbawka
12704 — 127th St.
Edmonton, Alta.

Wasylyshyn, Ted-Fred
1437 Cavendish Road
Ottawa, Ont.

Watsyk, Nazar
11 Francis Block
Victoria Ave.
Fort William, Ont.

Wawrik, Joseph
Dana, Sask.

Welykochy, John
Saskatchewan
Hospital
North Battleford, Sask.

Werbisky, Mrs. Stef.
nee Dorosh
10215 — 79 St.
Edmonton, Alta.

Werchomyn, Orest
11050 — 109th St.
Edmonton, Alta.

Werezak, Rosemarie
311 Hugo Ave.
Saskatoon, Sask.

Werezak, Nick
Box 128
Unity, Sask.

Werezak, M.
Dinsmore, Sask.

Werezak, Mrs. Mike
nee Anna Sulatesky
Dinsmore, Sask.

Werezak, William
Hafford, Sask.

Werminski, Nettie
1382 — 105th Street
North Battleford, Sask.

Wich, Mrs. John
nee Stella Halamay
Lloydminster, Alta.

Wihlidal, Mrs. Adam
nee Pauline Hrushka
Melville, Sask.

Wingerak, Mrs. N.
nee Elaine Cipywnyk
103 Belmont Ave .
Hamilton, Ont.

Wintonyk, Mike
Stornoway, Sask .

Wintonyk, Elsie
R. R. No 1
Richard, Sask.

Wintonyk, Ruth
Nurses' Residence
Yorkton General Hospital
Yorkton, Sask.

Wintonyk, Olga
Richard, Sask.

Wintonyk, Dm.
Stornoway, Sask.

Wintonyk, Walter
R. R. No 1
Richards, Sask.

Wintonyk, William
R. R. No. 1
Richard, Sask.

Wiwchar, William
Box 224
Melville, Sask.

Wiwchar, Eugene
2114 Monroe Ave.
Saskatoon, Sask.

Wiwchar, Mrs. Steve
nee Anna Yaholnisky
Melville, Sask.

Wiwchar, Steven
Melville, Sask.

Wlasichuk, Peter
Kamsack, Sask.

Wlasichuk, Peter J.
419 Ave. H. S.
Saskatoon, Sask.

Woicichowsky, Nestor
Theodore, Sask.

Woicichowsky, Orest
Terrance Hall
University
of Minnesota
Duluth, Minn. U.S.A.

Wojcichowsky, Peter
Yellow Creek, Sask.

Wojcichowsky, Sylvia
Mrs.
Box 45
Yellow Creek, Sask.

Woloschuk, Barbara
Box 145
Saltcoats, Sask.

Woloschuk, Mrs. K.
20 Franklin Ave.
Yorkton, Sask.

Woloschuk, Mrs. P.
nee Mary Kereliuk
Thorhild, Alta.

Woloshyn, S.
Vegreville, Alta.

Wolowidnyk, Peter
Parkerview, Sask.

Worobetz, Peter
Box 176
Rosthern, Sask.

Worobetz, Walter
618 Macdonnel North
Kingston, Ont.

Woroniuk, Mrs. Mary
Irwington, Sask.

Wowk, Joseph
Mikado, Sask.

Wowk, Mrs. Katherine
nee Bayer
409 — 29th St. W.
Saskatoon, Sask.

Wozniak, Oliver
Port Robinson, Ont.

Yaholnitsky, Alex.
Mikado, Sask.

Yaholnitski, Dr. Sam
Bus Depot Bldg.
Calgary, Alta.

Yaholnitsky, Modest
61 Franklin Ave.
Yorkton, Sask.

Yakuchuk, W.
Honeymoon, Sask .

Yanchinski, R.
McMasterville, P. Q.

Yanchinsky, Walter
Naican, Sask.

Yanda, Mr. Dmytro
11142 — 85 Ave.
Edmonton, Alta.

Yanda, Mrs. Dmytro
nee Doris E.
Konashevich
11142 — 85 Ave.
Edmonton, Alta.

Yaremko, Mrs. J.
nee Pauline Krawchuk
Nipawin, Sask.

Yaremy, Andrew
Fairy Glen, Sask.

Yasinko, Edmund
Arthur
1028 — 11th St.
Saskatoon, Sask.

Yatchew, Dr. John
336 Victoria Ave.
Windsor, Ont.

Yaworsky, P. R.
507 Vercheres St.
Greenfield Park
Montreal 23, P. Q.

Yusypchuk, Luba
11838 — 66th St.
Edmonton, Alta.

Yurkiw, Alex
Dnieper, Sask.

Yurkiw, J. Mrs.
nee Mary Pawlik
1206 Troy
Winnipeg, Man.

Yuzik, Peter
Alvena, Sask.

Yuzik, Mrs. Peter
nee Zennia Nychyk
Alvena, Sask.

Yuzyk, Mrs. John
nee Anne Koteiko
1008 Cathedral Ave.
Winnipeg 4, Man.

Zabrodsky, Zenova
3520 Turner St.
Lansing, Michigan
U.S.S.

Zabrodsky, Slawko
3520 Turner St.
Lansing, Michigan.

Zacharuk, Iris
Stornoway, Sask.

Zacharuk, Phyllis,
Stornoway, Sask.

Zacharko, Mrs. Emily
nee Chorneyko
Arran, Sask.

Zadvorney, Dr. Z.
Quill Lake, Sask.

Zadvorny, Peter
Davis, Sask.

Zaharia, Anne
Ellis Hall
Saskatoon, Sask.

Zaharias, Dr. William
Washington
University
Medical Campus
St. Louis, Mo., U.S.A.

Zaichkowsky, Mr.
Andrew
682 South Hamilton St.
Watertown, NY.

Zaichkowsky, Victoria
1222 — 14th St. E.
Saskatoon, Sask.

Zakreski, Victoria
Alvena, Sask.

Zakus, Peter
Meath Park, Sask.

Zakus, Dr. Paul
475 Inkster Blvd.
Winnipeg, Man.

Zaleschuk, Mrs. S.
1235 — 10th St. E.
Saskatoon, Sask.

Zaleschuk, Jerry
410 — 106th Street
Saskatoon, Sask.

Zaleschuk, Steve
Meacham, Sask.

Zaleschuk, Orest
111 — 12th Street
Saskatoon, Sask.

Zamulinsky, Peter
Orlow, Sask.

Zarry, Wolodimir
Weirdale, Sask.

Zarubliak, Peter
Hafford, Sask.

Zasibida, Katherine
Vegreville, Alta.

Zayachkowsky, Claudia
Hafford, Sask.

Zazelenchuk, Jeanette
Kamsack, Sask.

Zdrill, Steve
10726 — 107th Street
Edmonton, Alta.

Zaderayko, Edward E.
1218 — 11th Street E.
Saskatoon, Sask.

Zaderayko, Dan.
Canora, Sask.

Zaderayko, Mrs. Dan
nee Rose Franko
Canora, Sask.

Zaderayko, Wm.
Box 6
Canora, Sask.

Zenchyshyn, Boris
1777 Quebec St.
Regina, Sask.

Zip, Bohdan
824 — 6th Ave. SW.
Calgary, Alta.

Zipchyn, Olga
Hafford, Sask.

Zipchyn, Wm.
Hafford, Sask.

Zubrack, Lessia
239 — 13th St. W.
Prince Albert, Sask.

Zubrak, Michael A.
393 — 13th St. W.
Prince Albert, Sask.

Zubrak, Mrs. M.
nee Ludfina
Novalkowsky
Prince Albert, Sask.

Zytaryk, John
Calder, Sask,

Province of Saskatchewan.

Dear Members;

I wish to congratulate you on your plan . . . I spent many happy days at the Institute and met many wonderful people. Some of these I met on several occasions and considered as my dear friends. The last stay was the summer of 1946 . . . I lost track of most of the friends I had met there, but I wondered about them; where they were and what they were. Imagine my surprise and delight when I received your letter . . . send me a copy of your anniversary year book With it go my best wishes for a happy anniversary of a wonderful organization and my thanks for the many happy times I spent at the Institute . . .

Mrs. C. H.

Province of Saskatchewan.

Dear Friends:

I was very glad to hear from shall I say "School of schools". I hope that you will be successful in your plan to acquire closer relations of the students gone by... It would be a pleasure to know where all my fellow "Bursaky" are... It has been a pleasure to the place I have many times said as "God forsaken" while living at "Stute" but somehow it has grown a part of me, though I stayed only a year... Hoping you will be prosperous in your work and maybe some day there will be a brand new building known as Mohyla Institute... Good luck and remember "Ще не вмерла Україна".

Mr. & Mrs. P. (1955).

Province of Alberta.

Dear Sirs:

I have been a member of Kameniari and lived at the Good Old Mohyla Institute for a period of over seven years — many fond memories. I owe a great deal to it and to staff members at Nutana and U of S., especially to late Dean Rutherford and others. Also to late Mr. Cameron, Principal of Nutana and to some of his staff. Actually I started at Beuna Vista Public School when Mr. Holiston was their Principal — a very fine man and he had a very fine teaching staff.

Mr. Stechishin was in the driver's seat at Mohyla (actually I came when Mr. Swystun was still there) and in my humble opinion, we all owe a great deal to those pioneers for their sound guidance and counsel. No doubt to their efforts and "fertile ground" — Mohyla did such good work, when its students in all walks of life — especially teachers went out and worked with such courage and energy, that no other group in Canada could ever equal them.

Kindest personal regards to all and especially to Rev. Seneshen and family.

With deepest regards,

A. J. C.

Some of the many letters. How about yours?

IN LIGHTER VEIN

Згори вдолину, зліва вправо.

1. Леся в шпиталю, а д-р Старжинський зі своєю обслугою.
2. А нас браття шість; де подівся сьомий?
3, 4, 5, 6. День уродин Галі і прийняття.
7. Павлик вдає, що вчиться.
8. Дівчата на відпочинку .
9. Раз, два і пітов.
10. Вертаються з кляс.
11. Біда наша, нема з чим на місто піти.
12. Вівчар виграв???

A BOY'S LIFE IN THE INSTITUTE

The buzzer goes, — it's seven o'clock,
Breakfast's on — come on guys, rock,
Or else to classes you must go
Without a morsel.
The boys jump up and in the row
That follows, confusion reigns.
Then all of a sudden with a shout
John Starzinski leads the rout
To breakfast.

Breakfast over, away you go,
The bus is coming so don't be slow.
Laden with books you leave the 'Stute,
You're tired as can be and don't give a hoot,
But still you go.

The long day is over and you return,
The midnight oil you hate to burn.
Perhaps you just sit around,
Or there's always a bunch of guys to be found,
Willing to lend their valuable views,
In discussions about the news . . .
Et cetera.

Day after day, night after night,
You're plugging away and winning the fight,
And soon the week is over.
Saturday night comes but once a week,
So you pack up your books and like a streak
Of lightning away you go
To see a red-hot movie show,
Or perhaps . . .
. . . Uh, well.

The evening is over, the stragglers return,
It's just one o'clock so there's time to burn.
. . . Uh, who's that trying so vainly to learn
The art of disappearing into a shadow,
Upon Reverend's approach?
You get to bed at 3 A.M.
And dream of China, or perhaps . . .
Siam?

Sunday morning rolls around,
You're still sleeping when the buzzers sound,
So you don't get up . . . and in a while
Reverend comes, and in grand style
Marches down the corridor
Ringing his bell before each door.

"Come on boys and get you dressed,
Go to church and there be blessed."
And you need it.

Dinner is soon over and then it's time
To bring down the boys and fall into line
For dancing practice.
The boys come down and soon are wet,
Monastyrski sure makes them sweat!
Then Ciona comes, oh dear Lord!
She wants to develop our vocal cord!
"You guy's talents are well hidden
Now open and close your mouths in rhythm."

So that's the way the story goes,
There are the highs, there are the lows,
And before long the year is gone,
Your studies over and your work done.
And you passed,
Didn't you?

Joseph Borsa.

Orchids

— to the parents who sent ducks and chickens to the boys who burn the midnight oil.
— to Natalie Ciona who organized and conducted the choir.
— to Rev. Zeliskewich for loaning the TV set for the Grey Cup and the Shrine football games.
— to the volunteer sopranos and altos who reinforced the choir during the Christmas Carol broadcast.
— to Ilona Raycheba for making the city finals in the Bryant Oratory Competitions .
— to the dancing teachers whose groups appeared on CFQC-TV, Ukrainian Day at Convocation Hall, Crawley Films of the National Film Board, Varsity Varieties, and the University Faculty Social.
— to Chycoski's for providing Pepsi-Cola for our parties.
— to the girls who attempted to reduce and onions to those who quit.
— to the Institute's antique car.
— to the girls who painted their rooms.
— to the teachers who taught Ukrainian, History, Language, Religion and Handicrafts.
— to the 4B Take Out Service and Jay Dees.
— to Sonia and Sylvia, the travelling alarm clocks on the girl's side.

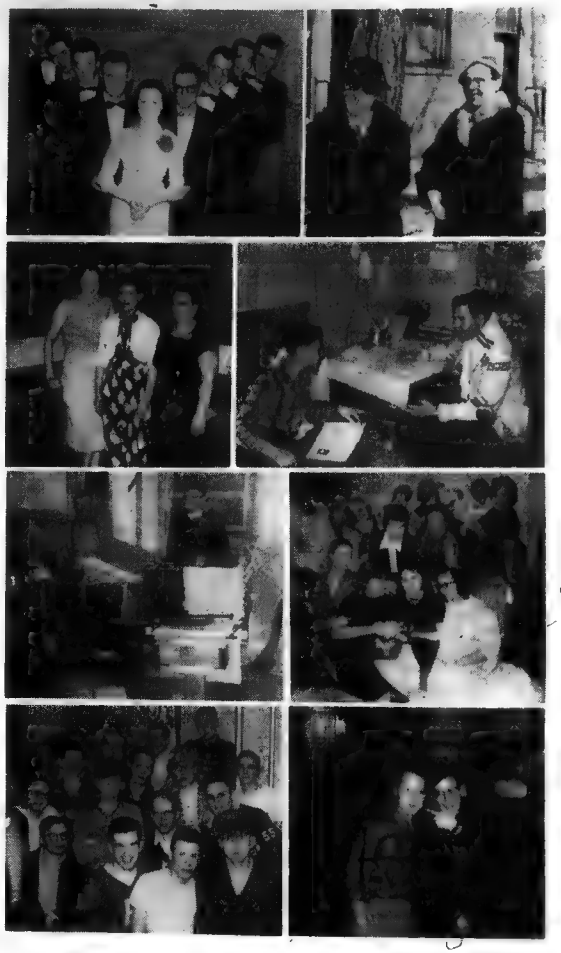

Підписи до світлини подані на стор. 93.

— to Lil for drycleaning Sonia's slacks.
— to Varsity for staging a snakedance for our benefit.
— to Liz's record player.
— to Mrs. Tkachyk for donating a quilt for a raffle.
— to Lessia and Mr. Paul Tkachyk for providing Ukrainian dance music.
— to John and Joseph for running across the street for the high school boys.
— to our kitchen staff for the good cooking.
— to Rev. Bodnarchuk for coming to present religious lectures.
— to all those who volunteered to help compile the yearbook list and filing system.
— to the boys' play.
— to the boys who had the food for 10.00 P.M. lunch.

Панство Чайковські і прийняття в їх домі.

Remember....

— when we all made "pyrohy" for the "pushchenia"?
— the Freshies cleaning the skylight?
— Hafford's enthusiastic delegation?
— King Farouk and his Harem?
— the Institute stars at Varsity Varieties?
— Ukrainian Day at Convo Hall?
— the Kitchen? Wonder why it was declared out of bounds?

Підписи до світлини на стор 92.

1. Подвійний квартет і пання Ткачик.
2. Ідемо на прохід.
3. Наші кухарки.
4. А ти що, вчишся?
5. Праця в архівах.
6. Дівчата відпочивають.
7. Відбулася сесія.
8. Наші найстарші бурсаки.

— jolly old St. Nicholas?
— the birthday parties?
— the Chinese confectionary proprietor across the street who speak Ukrainian?
— when Rev. had to put the boys to sleep on Christmas Eve?
— when the corridor had two inches of water on it?
— when the card games on Saturday night ended 4.00 AM?
— when Slim was here with his car?
— when the cowbell rang on Sunday morning?

Onions

— to the Hallowe'en prankster who showed his or her appreciation for the rides he got by letting the air out of the car tires.
— to those who didn't synchronize their watches with Reverend's before going out for the evening.
— to those who use their voices in corridors instead of choirs.
— to the future homemakers who stand at the foot of the stairs and watch the boys set the tables.
— to Rev. Seneshen for breaking up the "Bull" sessions and "Hen" parties.
— to Rev. Seneshen's good hearing.
— to Mr. Korol and his master key.
— to the pranksters who got hold of the syrup on April 1st.
— to the party that broke Lessia's piano stool.
— to the girl whose boyfriends monopolized our one and only phone.
— to all sleepyheads, especially on Sunday morning.
— to Michael Darcovich's Gourmet Special — lettuce salad and ketchup well mixed.
— to the girls who woke the boys at 5.00 AM on New Year's Day (Jan. 14).
— to the girls who took singing lessons.
— to the Varsity students who bummed smokes on the High School side.
— to the students who don't talk Ukrainian at the tables.

SPORTS REPORT

The Kameniari sports director for the year 1957 term was Boris Kindrachuk, with Eugene Stronski, Thor Diachyna, and Terry Shewciw on his committee. The 1958 sports director was Pete Lysak with Boris Kindrachuk, Helene Seneshen, and Zenovia Cherney on his committee.

Sports played an active part in the student activities. A bowling party and tournament, rugby, table-tennis, and curling were the sporting highlights of the year and all were a great success. October saw the first year Engineers go down to defeat at the hands of the Artsmen and highschool boys combined. In November, a bowling party was held at Hunter's, with Eugene Wiwchar bowling the men's high score and Vicky Romanow the ladies' high.

The 1958 activities included bowling, table-tennis and curling. The annual bowling tournament was held at Hunter's. The winners, Terry Monastyrski and Anne Sawchuk, were presented with the Joe's Diner Trophy, emblematic of the bowling championship.

The PMUI table-tennis trophies were won by Gordon Hleck and Helene Seneshen. A majority of the students participated in a well played tournament, with plenty of enthusiasm being shown in the finals.

A curling bonspiel was held this year with eight rinks participating. Rinks skipped by Eugene Kozey and Joe Borsa entered the finals, but due to the lack of ice, we were unable to complete the bonspiel. Curling for the Kozey rink were: Bob Chayka, third; Bill Humeny, second; and Donna Chycoski, lead. The Borsa rink consisted of: Gordon Hleck, third; Harold Cipywnyk, second; and Walter Deneiko, lead.

All in all, the sports activities were a great success and we, the executive, would like to thank all of those who participated and helped us make it a great year.

Sports Committee.

Переможці бовлінг.

Спорт. (Підписи на стор. 97).

НАШІ ГОСТІ

Минулого року ми мали нагоду вислухати певне число бесідників, а одним з них був д-р П. Маценко. Він тепер є головним організатором Взаїмної Помочі в Канаді.

Нам було приємно довідатися, що наша власна організація вже зросла до такого великого капіталу, що сягає один мільйон долярів. Взаїмна Поміч є організацією, що крім загальних асекураційних поліс творить з своїх членів товариство, де члени є власниками і завідувателями такого кольосального маєтку.

З грошей, які є надвишкою і зар.бком, це товариство дає поміч установам, котрі працюють віддано для піднесення українського імени, помагає у визвольній боротьбі та піддержує чисто українські установи. За їх поміччю видано певні книжки, та віримо, що в майбутності, ця поміч побільшиться.

Таких інформаційних викладів нам потрібно більше!

А. Сушко.

Пані Софія Василишин переїжджаючи до Вінніпегу на Провінціяльний З'їзд Союзу Українок Канади, вступила до Українського Інституту ім. П. Могили, де свого часу була активною питомкою. Вона і дотепер лишилася активною в громадсько-народній праці, бо прийняла на себе обовязок бути головою Союзу Українок Канади.

В своїй промові до студентів порівняла життя студента в теперішніх обставинах з початковими етапами існування Інституту. Можливо обставини тепер кращі матеріяльно, але засади Інституту, Каменярів і Могилянок є незмінні, сказала пані Василишин. Вона багато ілюстрованими прикладами з життя закликала питомців держати високо моральний і національний уровень своєї гідности і свідомости супроти свого народу. Цим докажемо перед світом, своїм народом і перед собою, що минула слава і теперішня потреба є одно і те саме.

Нам було приємно вітати достойну гостю. Ми багато скористали, а вона відсвіжила себе спогадами і набрала енергії до дальшої праці.

Емілія Семко.

Підписи до світлини на стор. 96.

Дружини, що брали участь.

Керлінг: Дячина і Ко., Борса і Ко., Келлер і Дружина, о. Сенишин і Ко.

Бовлінг: Козій і його союзники, о. Сенишин і його грачі.

Керлінг: Козій зі своїми грачами, Св. Вівчар і Ко.

Пінґ-понґ: П. Лисак — голова спортового комітету, Богдан Чайка — а не виграв; Гордій Гжек — переможець; О. Талпаш — голова "Каменярів".

2. За те що програвись, на маєш!

Mr. Austin Clarkson, Director of the University Singers of the Saskatoon Symphony Orchestra winter performances, visited the Institute on Friday, November 29. His informative and interesting speech on the appreciation and evaluation of music was thought inspiring. His invitation to hear the winter series was accepted by a number of students who wished to hear a high quality entertainment, and to develop a taste for classical music. We felt honored to have had Mr. Clarkson present, and we felt that his speech was an asset in developing our cultural learnings.

Emily Kurytnik.

Zoria Rudachyk.

Пан Петро Зварич вертаючись із своїх відвідин Торонта і Вінніпегу, вступив до Саскатуну і Інституту. Нам було приємно вітати нашого стареньского — а молодого духом — піонера. Для нього Інститут є дорогим і коли йому позволяє час і здоровя, він навідується до нас.

Пан Зварич погодився промовити до питомців і цим піддав багато заохти для дальшої праці. В своїм слові він познайомих слухачів, що досконале знання одної мови витворює заінтересування в иших мовах. Також знання мов в ці часи є конечним.

Він наводив приклади з свого власного життя, картини, що були не тільки інтересні, гумористичні, але давали приклади з переживань піонерів у тих трудних і прикрих часах. Він доводив, який великий вклад зробили українці для Канади, і тим себе піднесли високо в очах наших спів-горожан. Він доказував, що життя в Інституті як раз приносить ті користи для питомців і витворює в них бажання йти слідами своїх попередників, що вславились своєю працею. Ми маємо перед собою великі цінності, моральні і традиційні, яких ми мусимо додержувати.

Емілія Куритник.

Зоря Рудачик

ЖАРТИ

Новий проповідник, після першої проповіди на тему гріхів, запитав одного з своїх парафіян, як йому сподобалась проповідь.

— Дуже гарна проповідь, — відказав громадянин. — Ми тут не знали, що є гріх, аж поки ви не прийшли.

МОГИЛЯНКИ

Вже від ряду літ існує Дівоче Товариство при Українськім Інституті ім. П. Могили під назвою Могилянки. Первісна і основна ціль була приготовляти дівчат на провідниць в околиці, де б вони не були і на примірних матерей, бо дім є основа громадянства, націй і держави.

Цього року, за старим звичаєм, Могилянки звернули увагу на вивчення українських вишивок, домашньої традиції і вислухали доповідей провідних бесідників.

Крім праці відбули свій традиційний вечірок, "Забава Сердець", 15-го лютого. В нас було три кандидатки на королеву, котрою була вибрана Вероніка Нікіфорук, учениця з десятої кляси. Принцесами були Савеля Петрів і Соня Король. Акт коронації перевела минулорічна королева п. Аделя Кріпкий.

Фондами з минулого року і цього року закуплено піяно до Інституту.

Могилянки відзначили свою учительку вишивання пані Андрущак, щиро подякувавши за старанне вивчення стібів.

Савеля Петрів, Вероніка Нікіфорук, Соня Король.

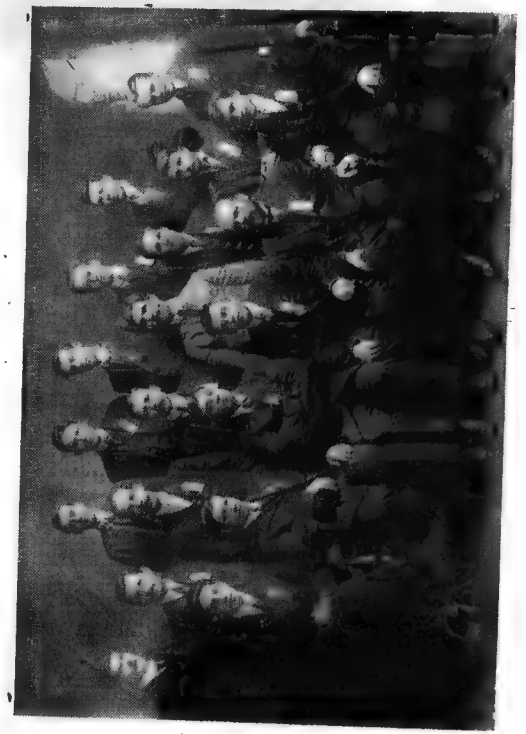

Дирекція Інституту ім. П. Могили на рік 1918.

Перший ряд зліва направо: С. В. Савчук — секретар, Г. Сліпченко — заст. голови, О. Мегас — голова, В. Свистун — ректор й управитель, Т. Д. Ферлей — член дирекції, Мих. Стечишин — касієр.

Середній ряд зліва направо: Т. Стадник — контрольор, А. Жилич, П. Зварич, І. Квасниця, Т. Гошко, Т. Галюк, Лука Новосад, В. Казанівський — директори.

Задній ряд зліва направо: Б. М. Савяк — секретар філії Інституту в Канорі, М. Лавечко — настоятель канорської філії, Н. Михасів — заст. секретаря в Саскатуні, С. Б. Микитюк і В. Брилинський — директори.

ДИРЕКЦІЯ ІНСТИТУТУ МОГИЛИ (1958)

Д-р А. Данильчук,
голова.

В. Тацюк,
заст. голови.

М. Ф. Кушнір,
писар.

Вол. Мисак,
скарбник.

о. В. Сенишин.

Ів. Хриптул.

М. Трофаненко.

The following two articles were submitted by Dr. G. E. Dragan for inclusion in this year book as their sequential nature illustrates Ukrainian Canadian growth.

UKRAINIANS OBJECT TO BRAND OF "FOREIGNER"

Star Phoenix, July 16, 1927.

"We have much talk of immigration these days, and many unpleasant reflections are wrongfully made against the Ukrainian people. We have put our shoulders to the wheel. We are giving our brains and energy for the building of this country an we are willing to work and co-operate. Our children know no other native land but Canada, and for these reasons we protest against the brand of "foreigner" being applied to hundreds of thousands of Canadians and we have no reason to be ashamed of our ancestry.

Dr. G. E. Dragan.

Uhrich Speaks

So stated Dr. G. E. Dragan of Saskatoon, addressing some 350 school children and others at the annual school fair and sports day held at St. Julien, Tuesday of this week. Hon. J. M. Uhrich, minister of health and public works, also addressed the gathering.

Dr. Dragan emphisized the importance, from the educational standpoint, of school fairs. They stimulated, he said, healthy competition, co-operation, community spirit and good citizenship.

"This year," he said, "is Canada's Diamond Jubilee year and each individual group and organization recounts its past to see what it has done for the common good for the land we all love so well. This is also the thirtieth anniversary of the Ukrainian immigration to Canada, and, as I look back through these years, I am proud of Ukrainian contribution to Canada.

Stood the Test

"Ukrainians in Canada have stood the test of pioneer life. The have had their share of hardship and struggle for existence. They did not desert Canada during the lean years, but have faced the future with hope and determination until today these people are happy, prosperous and contented. Both the old and new generation are proud of their citizenship in their native or adopted country, Canada. What better evidence of patriotism is needed than the fact that hundreds of young Ukrainians willingly changed their names during the war in order to be accepted to the army," Dr. Dragan said.

The speaker closed with a strong appeal to all races in Canada to unite for a common cause. "If we do this earnestly and sincerely," he said, "on the next Diamond Jubilee, 60 years hence, Canada is going to be a land of pride, a land of glory, and a nation above the nations."

Hon. J. M. Uhrich, the honored guest of the day, struck a note of optimism, loyalty and devotion to a common cause, in his address. He was impressed, he said, with the fine progress made by the people of the district. Their economic progress was demonstrated in good farms and fine houses. Beautiful churches and large community halls were evidence of the healthy social spirit, but, outstanding among these institutions were the public schools and the good work done by the teachers, evidence of which he had seen that day, he said.

"Canada gives a fair chance to every young Canadian regardless of what his race or creed may be. People should retain their native individuality. Variety is essential to progress, and knowledge of as many languages as possible is no detriment to a good citizenship," he said. Dr. Uhrich closed with a strong appeal for unity to a common cause, Canada.

UKRAINIANS PROUD, HAPPY, HELPED BUILD CANADIAN NATION

Star Phoenix, July, 1957.

Ukrainians are proud and happy citizens of Canada, Dr. George E. Dragan of Saskatoon said Sunday He spoke at an open air mass at Crystal Lake sponsored by the Ukrainian Greek Orthodox congregations of northeastern Saskatchewan. Forty parishes were represented by the 2,500 in attendance.

Dr. Dragan traced the early days in the migration to Canada of the Ukrainian people, and paid tribute to the great part they had played in Canadian development. He urged the younger generation to follow in the steps of their forefathers and to further the fine traditions established.

"I am glad to be here today and see so many of you whom

I have known, and with whom I have worked in the past — as your school teacher thirty-nine years ago, and as your representative in Saskatchewan Legislature some 20 years ago," Dr. Dragan said.

"I am glad to see the old folks whom Providence has spared to be with us for a while longer. People who settled side by side, turned sloughs and forests into wheat fields and trails into highways: and who steadily developed this community, first by oxen, then by horses and finally by modern machinery.

"One cannot help but admire the spirit of our early pioneers — the foresight, courage and endurance of these people, and the many hardships which many of them suffered.

"Above all — the sterling qualities which they possessed: Faith in God, confidence in themselves, readiness to work hard and live as good neighbors. Yes, they were God-fearing, law abiding, brave and courageous people. They were the heroes on the "homefront". Such people built this community, this province and this Canada of ours. Let us never forget them, and on all occasions pay tribute to them.

"To those who have passed away — our highest respect.

"To those who are still with us — our prayers that they may be long spared.

"To those who came after them, and particularly to the boys and girls who are here today I can only say — pick up their torch, and carry it even higher.

"I am very glad to see the boys and girls here today. May I say to you that good work of any kind is never finished. You have learned from your parents under what difficulties and with what limited means they had to work. You see around you the tremendous progress they made — from bush and sloughs to beautiful homes and farms. They had the vision and the stamina. No difficulties or obstacles were too great for them. Today they are getting tired and weary after a long day's work, and are handing this precious heritage to you. Guard it jealously and expand it wisely. Kindle a spark in your hearts. Opportunites are as great today as they ever were. There is a lot of good stuff in everyone of you. Let your ambitions be high. Aim at the leadeship, success, pick your star and strive towards it. We see the mark of your parents.

"Ask yourselves honestly and deeply in your hearts — what will your mark be like when you reach their age. I assure you that your accomplishments will be just as great if sensible planning, perseverence and hard work will be your daily aim.

"We are living in a great country, a country with immense natural resources and filled with untold opportunities. We are destined to become one of the most important nations in the world.

"I believe that our greatest contribution to the world lies not only in our great natural potentialities, our mines, our golden wheat fields, our orchards, our beautiful lakes, and forests, but, above all these, in the very spirit of our people.

This is our greatest asset. Where in the world today do we find such tolerance, such respect and such understanding among its various people, as we have in Canada?

"We have people of all races and all creeds living side by side and working together for the common good of all. Each in their particular way — by their effort and their success add to the progress and prosperity of this great Dominion.

"What a wonderful way of life! I need hardly remind you that this was the spirit in the minds of the Fathers of Confederation, and the creed of that famous Irish statesman D'arcy McGee, and that outstanding Canadian patriot and nation-builder, Sir Wilfred Laurier.

"Canada is not only a geographic unit extending from Atlantic to the Pacific, nor is it only a land of beautiful lakes, forests, mines and wheat fields, but above all these, Canada is a wonderful and unique society of good men and good women bound together by common ideals and common aspirations for the common good of all. All this, in an atmosphere of understanding, tolerance and respect, ours is a way of life that any country may emulate.

"We have within our boundaries people from many lands, each with their particular history, their particular tradition and their particular culture. We strongly encourage each and everyone of these racial groups not to cut their ties with their past, but to preserve and cultivate the best they have for their own good and for the good of Canada as a whole.

"We recognize good wherever that good may be. Every racial group has in its culture and its tradition, something that they may well be very proud of, however small that may be and Canada wants its citizens to be proud at all times. Only proud citizens can be happy citizens.

"It is quite natural that as time goes on each of these racial groups will drop some of their particular ways, and will adopt some of the good things of other groups. This is to be expected, but the important things, the inborn qualities which are a part of every individual, must be preserved as sacred because these are the foundation upon which his character is built. Only strong characters make strong people. Canada is therefore just as strong as the combined virtues of all its people," Dr. Dragan said.

The Ukrainian people in Canada are a highly religious and freedom loving people, with distinct history, tradition and culture. The Ukrainian people are peaceful. They had never waged war against any country but were often attacked by other countries and finally conquered, divided and suppressed.

At the turn of the present century their life became more and more intolerable and they started to emigrate from their homeland — the richest and the best agricultural land in Europe.

They went to many countries in the world, and many chose to come to Canada.

"They willingly accepted the duties of Canadian citizenship and willingly stood shoulder to shoulder bearing the burdens of pioneer days, and doing their full duty in developing this great country," he said .

"They took advantages of the opportunities offered to them in school and public life, and many answered the country's call during the two world wars.

"They found Canada to be very suitable environment for their growth and their development. No better soil could have been chosen for a good seed.

"Canada could never have welcomed a better class of people. Ukrainians could never have chosen to come to a better country.

"Since arrival, they made steady and notable progress everywhere: in education, economics, social life and various levels of government.

"Today they are found in every walk of life and in every level of government."

ON OBSERVING THE 40th ANNIVERSARY OF THE PROCLAMATION OF INDEPENDENT UKRAINE

(Text Of Address By *A. T. Warnock, Q.C.*, At Dauphin Meeting Sponsored By Ukrainian Canadian Committee On Sunday, February 2)

January 22 of this year marked the 40th anniversary of an historic event, the day on which the Ukraine proclaimed itself a free and independent Republic. It was a day of great joy, climaxing a long and heroic struggle for freedom from Russian bondage by a spirited and enterprising people, proud of their history, culture and ways of life.

The Ukrainians immediately set up a democratic form of government. Unhappily, the span of Ukrainian independence was brief. The Ukrainians were the first of many free peoples to fall victim to the treachery and brutal aggression of the masters of the Kremlin. In November 1920 Russian Bolshevik armies, under the pretence of liberation, invaded the Ukraine and annexed it as part of Russia, incorporating it as one of the Soviet states.

The observance of this anniversary serves not only to keep bright the memory of the once free and independent Ukraine, but also to remind the world that with the fall of Ukraine in 1920 many other free nations in Europe and Asia fell victim later to similar Russian treachery and aggression.

An Individual Race

Persons who have not made a closer study of the history and geography of Ukraine are sometimes inclined to consider the Ukrainians as part of the Russian race. This is a great error. The Ukrainian people are a completely separate and individual national race, having a historical background which goes much further in history than the background of the Russian or Moscovite people. In race, in language, in culture, in their mentality, and in their ideas and ideals, the Ukrainians are a completely separate race and people from the Russians.

Ukrainians belong to the Slavic race. Russians, on the other hand, are mixture of Finnish, Mongols and Slavic races. This is confirmed by Russia's own historians who claim that 80 per cent of Russian blood is Finnish and that a Russian's physiognomy does not exactly express general Slavic type.

The Ukrainian people first entered the limelight of history towards the end of the tenth century when they adopted Christianity in the year 988. The Ukrainian state with its capital of Kiev was then known in history as Rus or Kievan Rus, and later as Rus-Ukraine. For three centuries Ukraine was a monarchy and enjoyed good relationship with the West, including intermarriages with the Royal families of France, Norway, Poland, Hungary and England. A daughter of Harold, the last Saxon King of England, was the wife of Ukrainian King Volodimir Monomakh, of Kiev, who ruled between the years 1113 and 1125.

It will be of interest to note that the Russian nation at that time did not exist. It was only in the year 1147 that the Northern tribes organized themselves into a community and founded the town of Moscow on the bank of the river of that name. The people were called and known as Muscovites.

Early Empire Falls

Ukraine was then, as it is today, a very rich country, and not having many natural barriers was subjected to attacks, invasions and plundering by Mongols and Tartars from the east and from the south, and by neighbors from the other sides, including Muscovites from the north. As a result, the Ukrainian Kievan empire fell in the thirteenth century.

Moscow, beginning with the sixteenth century, displayed more and more her imperialistic tendencies with regard to Ukraine. To justify her claims of aggression Moscow governors put forth their claim that they alone were the inheritors of Kievan-Rus Ukraine. It was with this purpose in mind that the Muscovites appropriated the Ukrainian name Rus, adding one more letter "s" for emphasis, and became Russki or Russians, as we now know them. The name Muscovy was changed to Russia.

Beginning of the seventeenth century saw the revival of Ukrainian spirit of independence, and with the advent of Hetman or General Bohdan Khmelnytsky, Ukraine again became a free and independent state — the first state in Europe to become a democratic republic

In spite of his military victories Khmelnytsky realized that the new Ukrainian state was too weak to stand alone. It had been weakened by the series of wars and by the internal religious struggles and he had to limit it to the national territory on both sides of the Dnieper. He felt that he had to secure a strong ally to enable him to face Poland, and so he developed a very active diplomatic policy to find such an ally. The choice was one of his neighbours, the Turkish empire or the Moscow tsardom.

Logically, the Turkish empire was the better choice. The sultan allowed relatively wide autonomy to the smaller political organism. This might have shown him that Turkey would respect the political independence of Ukraine in the future if he had its protection.

On the contrary, the old views of Moscow to assemble under its leadership all the lands of the former Kievan-Rus empire and to weld them into an indissoluble whole under the iron despotism of Moscow should have shown him the risk that Moscow offered to the future independence of the new state.

However, the anti-Turkey sentiment of the masses and their bitter attachment to orthodoxy led them to prefer the more dangerous ally, the orthodox Moscow. Khmelnitsky yielded to the blind sentiment of masses. This was the weakest political act. He did not have the talent of a Richelieu to direct and swing the feelings of the masses to the interest of the nation and with misgivings he signed the Pereyaslav Treaty.

Treaty Broken By Russia

What might have been expected in the future happened without delay. The treaty of Pereyaslav was signed in 1654 and the common war of Moscow and Ukraine against Poland showed that the new ally was pursuing only his own selfish ends and broke the clause of the treaty almost before the ink was dry on the Czarist scrap of paper.

While the treaty of Pereyaslav was in fact a treaty of alliance and mutual aid and assistance, the Russians interpreted it as the union of Ukraine with Russia. On this pretext the Russians immediately took progressive steps to take a strong hold on Ukraine. Continual wars between the two countries ensued till finally in 1775 Ukraine was in complete occupation by Russia.

In 1783 Catherine the Second liquidated the last semblance of autonomy in Ukraine. From this moment Ukraine was to be known as either Little Russia or South Russia. It was officially resolved that the Ukrainians were Russians to be treated as

such. Russian government institutions were introduced and serfdom was established in its most cruel Russian form. Ukraine gradually disappeared from the map and the history of the country vanished from the consciousness of the European peoples.

Russians were not able to destroy everything. There were still left the Ukrainian people with their traditional modes of living, their folklore, their songs, their customs and their memories of the glorious past. The patriotic Ukrainian spirit found refuge in the heart of the masses.

New Revival Started

When Taras Shevchenko, a genius poet of the Ukraine, from 1814 to 1861, started a new revival, the czarist government reacted with even greater oppression. The Ukrainian language was forbidden. By state proclamation it was announced that there were no Ukrainian people and that the inhabitants of the territory which had been known as the Ukraine were merely a part of the great Russian race and their language merely a dialect of the great Russian language. Russian science and education began to propagate this false theory throughout the world supported by all the resources available to the Russian government. Even today, our Canadian history books used in high schools still contain such incorrect information. The western world has just begun to liberate itself from the influence of this false propaganda.

In March, 1917, after the fall of Czarist government in Russia an opportuity arose for the oppressed people to declare their rights in political self-determination. Ukrainian Central Council in Kiev, representative of all classes of people, was formed, and became a provisional parliament in the Ukraine. Neither the Russian provisional government of Kerenski nor the Russian Soviet People's commissars under Lenin would recognise the rights of the Ukrainian people to independece. On January 22, 1918, the Central Council proclaimed complete independence of of the Ukraine. A year later, on January 22, 1919, the Western Ukrainian National Republic comprising Ukrainian parts of the old Austro-Hungarian empire united with the Eastern Republic to form the United Ukrainian Republic with Kiev as capital.

Short-lived Independence

While subsequently Communist Russia through Lenin officially recognized Ukraine as a completely sovereign and independent state, Ukraine was nevertheless invaded by Russia, and after a long struggle was forced to submit to Communist Russia, and in November, 1920, once again became its slave. The Ukraine and its people were the first victims to fall to Communist Russia and were the first

victims to experience the methods of the fifth column and of the state police. Muscovite imperialism and its methods of creating internal dissension in order to weaken and destroy the opponent were first practised in the Ukraine.

While Ukraine today on paper is shown as a republic, it is treated as a colony of Russia. Ukrainian people are again being Russified and their language curtailed. Millions of them, mostly intellectuals, have been shot or disposed of by starvation or genocide or sent to slave camps in Siberia. Churches have been liquidated and clergy either shot or sent to Siberia. The Ukraine today is governed by Moscow and all official documents are in Russian language.

We in the West have failed time and again to challenge the Russians on the persecution of the non-Russian nations inside the USSR. While Moscow has been inciting the Asian and African peoples with promises of national liberation and independence, we have remained timid and silent on the subject of enslavement by Russia, of Ukraine, Armenia, Georgia, Byelorussia, Armenia and other nations.

Our record on the subject of colonialism is gray by virtue of the crime of omision. That of Russia is black with crimes of commission, genocide and enslavement of non-Russian peoples and nations. We cannot afford to betray our heritage with continued silence no matter if the skies above grow dark with shooting sputniks. The issue remains not one of science, but one of morals and faith.

Four Major Misconceptions

There are four essential misconceptions that people apparently cling to in this country. One is that the USSR is Russia, the consequence of that being that all the inhabitants, people within the USSR are Russians, approximately 202,000,000 of them. This is a most gross misconception. It seems to be one that is constantly spread by journalists, radio commentators, TV performers and others. Actually, the USSR encompasses not only Russians but about fifty or more per cent non-Russian nations. The USSR truly is an empire when one looks at its history.

The second misconception is that there exists a Soviet nation, a Soviet people, and the use of numerous other monolithic terms. In foreign export of Russian propaganda Mr. Khrushchev constantly makes use of the term Soviet people to give an impression that this is a unified mass, monolithic, strong, homogeneous, and curiously enough we have people in high government positions and others who repeat that, and yet this is another basic misconception.

The third misconception is that the Lithuanians, Latvians, Byelorussians, Ukrainians, Georgians and numerous other non-Russian peoples within the Soviet Union are just minorities like the Negro minority in the United States, or like the ethnic

groups in Canada or elsewhere. This misconception is a blatant absurdity. These peoples are nations. They have a history, an individual and respective history differentiated from that of the Russian. Their historical existence is rooted in a rich past and still, we tend to parallel them with some of the groups here or in the States. Ukrainians alone count 40 million people. You can hardly call that a minority.

The fourth misconception is that the USSR is like the United States — that is a federation of states — just as you have Massachusetts, Texas, etc., as part of the United States. So, they claim, Ukraine, or Lithuania or Latvia are part of the USSR. The fact here is that the USSR is a multi-national entity. It is really Moscow's basic empire, and if anything is truly federated within that empire, it is the Russians' Soviet Federated Socialist Republic, which is only one of the fifteen republics that make up this basic empire.

I think if we bear in mind these main misconceptions and realize that we cannot possibly overcome this enemy without understanding the Soviet Union and the sources of resistance within it, and once we do understand we will be in a position to use the weapon of truth rather than being scared by satellites and the like.

On this occasion our thought and our hearts go to all those oppressed people behind the Iron Curtain in the hope that they will maintain their national identity and a strong will to freedom and independence.

WILL YOU RESPOND

Harold Cipywnyk

During the unrest of 1917 high-school student societies were formed in Kiev to prepare the youth for the anticipated liberation of Ukraine. The Union of these high-school student societies, through its journal, the "Kameniar", expressed the students disapproval of the existing regime, voiced their idealism, and formed an organized resistance against the aggressing Russian Communism. They devoted themselves to the Ukrainian cause so completely that when the need for arms arose in January, 1918, they, along with the students of the University of St. Volodymyr and the State University, formed the volunteer students batallion in defence of Kiev. History records their valiant stand at Kruty where the battalion was all but annihilated.

These students fought valiantly for the liberties we enjoy in the Free World today. Communism was the obstacle that pre

vented their realization of these liberties. However the efforts of these students were not entirely futile. The Battle of Kruty has been an ever-lasting and inexhaustible source of inspiration for writers, poets, and patriots. The Battle of Kruty shoved the courageous and freedom-loving nature of the Ukrainian people.

The "Kameniari" is a student organization at the P. Mohyla Ukrainian Institute and every student who has lived at the Institute has had the opportunity of being a member. The aims of the society have changed with time but are still similar in many respects to those of the student organizations in Ukraine; the changes being due to different political and circumstantial conditions. The Kameniari are striving to overcome the stumbling block of ignorance and establish a stepping stone of knowledge upon which a sound future may be built.

The promotion and perpetuation of Ukrainian culture and language is an objective of every Kameniari member. Members are given opportunities to express their ideas and ideals and compare them with those of others. The qualities necessary for good Canadian citizenship and Ukrainian patriotism are cultivated within the organization. Many former members, now prominent, attribute their success to the influence of the organization upon them.

Four decades have passed since the Battle of Kruty, and incidentally, since the founding of the Kameniari organization at the P. Mohyla Ukrainian Institute. The present members consider it fitting to call upon the former members to participate in the raising of funds for the building of a new Institute. In March a private bill was passed in the Saskatchewan legislature granting permission for the formation of a corporation to be known as The Mohyla Institute (1958). The way is now clear for the formation of a fund raising committee which will be responsible for collecting enough money, not only to start the building of the new Institute, but to finish it within two years. It is hoped that the Ukrainians will respond to the call for funds for the building of the new Institute as wholeheartedly as the heroes of Kruty responded to the call to arms for the preservation of the republic. The future students would be so proud of you.

PLAIN LIVING AND HIGH THINKING

Mrs. A. Michalenko.

Ми були дуже раді, що запросили пані Йоанну Михайленко виголосити промову з нагоди Щедрого Вечера в Інституті. Її промова була для нас, наче образець в минулих часів і заохота для дальшої праці. Ми цю промову подаємо в англійській мові, спеціяльно для тих, що думають вступати до вищих шкіл, чи університету. Хоч в промові говориться про Інститут ім. М. Грушевського (тепер св. Івана), вона так само відноситься до нашого Інституту і наших питомців.

I was asked to speak to the students of the P. Mohyla Ukrainian Institute of student life in my day: like at home, in the Institute at Edmonton, and at the universities I attended. This of necessity takes us back quite a few years as my first teaching assignment was in 1928 and my second, that with the University of Alberta, in 1936. Times were different and difficult then. There was little if any money. For those desirous of obtaining an education it was a matter of plain living, and we like to believe, high thinking.

During public school days at home we were always surrounded by a family atmosphere where strict adherence to religion and Ukrainian traditions was the accepted and only mode of life. It was wonderful even then; by to-days standards it was truly great. My father saw to it that we studied the Old and New Testament. We had Sunday School at home every week — good, solid stuff, no-nonsense Sunday School. Because my father was a choir master, and despite the fact that none of us children had outstanding voices, he taught us countless folk songs, church singing, Easter singing games, and all the better known national songs. We always had plenty of newspaper and books, both Ukrainian and English. There was no nonsense about these either. They had to be read and discussed for my father was a stern man. We always spoke Ukrainian at home and at the table. Of course we grumbled, but we also gloried in this athmosphere. Strange as it may seem a true sense of achievement can be quite a compensation for idleness and fun even with very young people.

Several high school years and the Normal School year were spent at the Institute. What a delight it was to live with a large and varied group of interesting Ukrainian students! Again it was plain living for most everyone. For many of us it was the first time we were exposed to formal Ukrainian classes. There was a class of basic Ukrainian knowledge at the Institute which every student was required to master. No exceptions were made for anyone for this was the tradition of the M.

Hrushewsky Institute — the very reason for its existence. Neither student nor parent dreamed or dared suggest that a student be excused from the classes because — "his school program is already very heavy". And so we studied, we grumbled, we studied some more, we had fun, and we loved every moment of it.

Looking back over the years one realizes that it is this exposure of young people to the basic Ukrainian knowledge and way of living that sets an Institute student apart, even head and shoulders above, the average Ukrainian student. A serious attitude towards this very necessary enrichment of one's background distinguishes a truly Institute student from one who can only say, "I too slept there". This may call for some personal sacrifice on the part of a student in this present day of high-comfort and high-social-activities mode of living.

It is a sad fact in life that too often we fail to place the true value on things until we see them in retrospect. By that time many splendid opportunities and years may have slipped by which, under proper counsel and some compulsion, may have proved very fruitful. A professor of Russian History at the University of Seattle, where I did graduate work, said to me: "So you stayed at M. Hrushewsky's Institute. Then you will know something of Ukrainian History, geography, literature, language, etc., etc. I know of their extra-curricular program, it is a good one. If every Ukrainian student and adult made a serious study of Hrushewsky's history and made every effort to make it known to non-Ukrainians more good would result for the Ukrainian cause than through the efforts of the many Ukrainian organizations." One can't help but reflect — Oh to have been a more diligent student while at the Institute.

How often we fail to assess properly some of the achievements simply because we get used to them and take them for granted! The ability to read a Ukrainian newspaper, to converse in everyday Ukrainian, the "feel" for the language acquired through the home, proficiency in Ukrainian handicrafts, etc., etc. Let us assess them in our own eyes with due respect and transmit this same meaning and attitude to non-Ukrainian.

There were other traditions observed in the not-too-distant past that certainly deserve mentioning. There was the tradition of attending the annual convention of the Institute, of making annual and periodic financial contributions to it, and certainly of each and everyone buying a share or becoming a member in the Institute. There is much to be said for a revival of these traditions of the old days. Certainly there is nothing here that cannot be adapted to the somewhat faster tempo of present-day. We will all be the richer for having given more of ourselves to a cause that is dear to us and is a part of us.

CANADIANISM

J. H. Maduke.

In observing the present generation of the Ukrainian youth — their thinking, their attitudes — it is obvious that something is wrong. The fault seems to be common whether they come from larger urban centres, the smaller urban centres of rural communities.

And what is deplorable is that these young people come from the best of Ukrainian families. Their parents are the best of church supporters and staunch members of lay organizations. The children themselves, while under the home influence, attend church, go to Sunday School and belong to the Ukrainian Youth organizations. But when they leave home or get out from under the home influence, they seldom attend their own church, or search the church of their fathers in the new location that they may be found in. That such a behaviour deals a terrible blow to the dreams and aspirations of the parents of these children never seems to enter their minds. After all, the parents live for their children, — they bring them up, they provide a home for them, they educate them. When they reach their independence they act, they behave as if to say that all their parents tried to make of them is tommy-rot. What a terrible hurt they are dealing to their parents.

When one speaks to these young people and asks why they think and act that way or why they take that attitude they say, they are Canadian. It is quite true that they were born in Canada and that on the statute books of Canada there is Canadian citizenship and a Canadian nation. But on the other hand what a false thing, what an unnatural thing it is to deny one's own stock. In a young country like Canada there is no person, however young, that his national origin is lost in antiquity. Some have carried this denial of their origin to the point of changing their names to Bells and Camerons or what have you.

If you ask these young people why they have abandoned their own church, their own community, they will answer that this is Canada, that there is no need of things Ukrainian. It is here, I maintain, that their thinking is wrong. I maintain that Canada, in order to become a great nation in some distant future, needs the contribution of all the good, the great things that the people of Ukrainian origin can contribute. To say that we do not need to know things Ukrainian is to admit one's lack of knowledge about his origin, about his heritage. This admission displays further either or both a mental laziness and lack of intellectual development. If it is the lack of the latter then we are displaying an inferiority complex more glaring

than our forefathers displayed in their lack of knowledge of the English language.

The good things that we can contribute towards the building of a great Canada are our outlook on life, strong religious beliefs, love of nature, attachment of the soil, characteristics for hard work, thrift, neighbourliness, democratic way of life, our arts, crafts, music, literature, our traditions and heritage. As a young nation that is just at the beginning of its process of developing into a great nation, Canada needs all these good characteristics that we possess and can contribute.

If I were to ask you, — "What will this Canada of ours be like when she reaches mature nationhood? Will she be English? Will she be French? Will she be German or Scandinavian or Ukrainian or any other kind of the present known nations?" The answer perforce would be—like neither of those. Canada will develop her own set of characteristics which will be readily recognized as Canadian and which will have some resemblance to the characteristics of all the peoples that have made contributions towards her building.

I like to think of the building of Canada in this way — all the people that have settled her are providing the building material for her structure — call it bricks if you like. The English will provide their characteristic brick, the French theirs, the Ukrainian theirs and so on. The finished structure will be a beautiful building composed of all the contributions of these national groups that have settled her and helped to develop her.

That the Ukrainians have a rich, lustrous, lasting material which they can contribute towards the building of a Canadian nation I have no doubt. Take our music, especially the church music. There is no greater music anywhere, with the depth of thought and the great reverence towards the Creator. Take our lay choral singing. The great choirs that we had or have — The Koshetz choir, the Bandura choirs, the great choirs of Kiev — the Ukrainian operas. Take our poets, our writers, our philosophers. Shevchenko equals Shakespeare and in some very definite respects is even greater than Shakespeare. Ivan Franko was the greatest philosopher of his day in all Europe.

What steps have these young people taken to know something about them? What intellectual effort have they put forth to acquaint themselves with their thinking? Nay, have they at least gone so far as to spend a few dollars to place their works on their bookshelves?

It is true these national riches, in the forms that our forefathers nourished and used them would not be readily usable for the building of a Canadian nation. To gather this rich material, modify it, adapt it and make it available for the building of Canada, should be the task of our present generation, whose intellectual development in the present day of material abundance, should come much easier. Our musicians

for example have successfully completed the highest musical courses of study in the land. They have gone abroad and taken post graduate studies under world-renowned professors. They have come home, tried a few concerts with classical music, have failed to draw the crowds and have gone into oblivion. They have overlooked the rich Ukrainian field of music. They should have studied Ukrainian music through and through and Canadianized it so to say. Then go on a concert tour and be bountifully repaid by packed concert halls and the adulation of Canadian music lovers. What more should an artist want?

Our architects should do the same with our architecture. How many young people realize or appreciate the fact that our Orthodox Church is architecturally the most beautiful church building in Saskatoon? The church buildings are only the outward material expression of our deep religious beliefs. How about the people that pack these churches? All our churches in larger centres are too small—Edmonton, Winnipeg, Toronto, Hamilton and others have congregations of five, six or seven hundred families. Congregations of that size would be an envy of any Protestant minister. Our church is short of priests. Shouldn't such congregations and such architectural jewels inspire young Canadians to answer the call of the church and go into church service?

Take our literary minds. We have Ph.D's that teach the English language to the English. But we have yet to see one write an epoch in English of the Ukrainian pioneer settler. Take our historians, — is it not time that some one wrote an historical novel depicting some brilliant military, political or diplomatic event from our past history. One could go on and on citing such needs.

I quite realize that in this process of building this Canada of ours, a common denominator of language is necessary. It can be said now, that that language will be English. It will be English by the very fact of the dominance of the English people, by the fact that it is the constitutional language of the land, and by the fact that Canada is basically founded on the English Institutions. Unfortunately a mistaken notion is prevalent that the adoption of English language implies the wholesale discarding of all of the Ukrainian heritage and adopting holus-bolus of everything that is English. The great majority, as I said, will use only the English language. The intellectuals will need to know both languages in order to rediscover, collect these riches in the original language and modify them, adapt them and translate them in the language of the land.

Now I ask you — how can such a contribution be made towards the building of a Canadian nationhood with an attitude that "I do not need to know things Ukrainian — I am a Canadian." Lord Tweedsmuir stressed the thought that our contribution is necessary. Prof. Simpson and other men of

letters uphold this principle. But we, the proud possessors, or should I say, not so proud possessors, say we do not need to know things Ukrainian.

Finally there will come a day when the building of the new Canadian nation will be completed. She will have her own set of Characteristics, distinguishable from any other nation. A great day of celebration will be in order. There will be a great mass gathering. On the platform there will be celebrities of all the national groups reciting the contributions of their respective groups. Among those celebrities there will be those Smiths and Joneses and Camerons and Bells with Ukrainian blood running through their veins; they have a habit of getting in on such celebrations. Of what contributions will they be able to boast? Will they be able to say that they contributed Sir John A. Macdonald, Sir Wilfred Laurier, MacKenzie King or St. Laurent. If they do their voices will sound hollow, insincere. They will appear and sound as if they were stripped naked in front of that vast gathering because thay had shed their own heritage.

Іван В. Іванишин.

В СОРОКОВІ РОКОВИНИ КАМЕНЯРІВ

Перший раз почув я про Інститут ім. П. Могили десь на весні 1918 року як до нас заїхав на ровері п. Василь Свистун. Він збирав гроші на бурсу і розповідав татові про цю інституцію. Ми в той час лагодили плуг і тато жартуючи сказали. "Як ця шруба придасться до цього леміша, то я дам жертву". Свистун взяв шрубу і прикрутив леміша.

Другий раз, де було згадано про бурсу, то вже не було при жартах, а при поважних розмовах. Це було на місії в Гефорді, в липні 1918 року. Люди прийшли помолитися і віддати славу Богові, але місія скінчилася арештом і судом.

Людей на цій місії було багато, бо брав участь сам єпіскоп Н. Будка (помер недавно на засланню). Під час обідної пори до нашого гурту коло "боги" під лісом, приступив п. Г. Сліпченко, котрий випадково заїхав до Гефорду. Я ще був малий хлопчина, але памятаю, як тато розповідали йому, що коли о. Боский сказав на проповіді, що, хто пішле свої діти до бурси в Саскатуні, то піде до пекла на саме дно, то п. Воробець з Вакав крикнув: "брешеш".

Багато людей пригадують про арешт п. Воробця, а потім про арешт єпіскопа Будки і той суд, що не приніс нам слави. Загальна опінія була, що не треба було зачіпати в церкві бурсу, котра була дорогою для багатьох учасників місії, бо церква для Христової науки, а не для напасти.

На південь від нас, в Русь школі, учителював п. Юліян Стечишин, здається чи не перший бурсак в нашій околиці. За те, що він пару день пізніше сказав коло церкви, що ліпше аби того суду не було, одна жінка почала кидати в нього яйцями. І так, місія замість того, щоб навчити людей жити в любові і згоді лишила роздор і сварку.

З околиці Гефорд-Редісон вже було кілька хлопців бурсаків і на Різдвяні Свята вони ходили колядувати. Дуже популярна була:

"Нова радість стала,
Яка не бувала,
В Саскатуні, славнім місті,
Бурса заснувалась.

Бурсаків радо приймали, бо вони теж знали багато пісень і вміли розвеселити товариство.

На весні 1925 року до нас зайшли бурсаки П. Семко і Ю. Кіндрачук. Вони вербували студентів, і тієї осени я опинився в Інституті. Бурса вже була осягнула багато слави і я з побоюванням дивився на будинок, нім ми увійшли до нього. Чи я допишу до тих великих завдань, які на мене наложать? В середині був гамір і метушня. Мої товариші знакомили нас і ми скоро чулись, як одна родина.

Зразу були студенти середних шкіл і нормалу, а пізніше приїхали університетники. Це вже були поважні люди, багато з них учителі, які приїхали з околиць до університету на зиму. Як досвідчені працівники на громадським полю вони то і давали нам науки і напрям праці.

Не забуду перших зборів "Каменярів", пригадую як нині — виходить високий, стрункий університетник — Іван Данильчук і зворушливо деклямує поезію Ів. Франка, "Каменярі". Я ще не чув аби хто так деклямував. Мій сусід шепче, "То поет Данильчук". А ось там сидить другий поет Онуфрій Івах". По зборах гурт студентів замкнув коло і ми почули грімке,

"Пугу, пугу, козаки,
В Саскатуні бурсаки!
Для народу ростуть сили
В славній бурсі Петра Могили.
Бурса, бурса, бур-бур-сун,
Саска-саска, саскатун.

Під доглядом ректора п. Ю. Стечишина ми приготовлялись до того часу, коли то прийде на нас черга іти на рідну ниву. Тепер я бачу, чому то нас запрягали до дебат, промов і кляс українознавства. Хто мав хист до того учився гри на інструментах і вправлявся в співі і провадженню хору. То не випадок, що спів по наших церквах в Канаді є усталений — це студенти-бурсаки, як розїхались по цілім просторім краю, рознесли той спів.

Українські танки Авраменка були для нас додатковим способом і поміччю до розрухання і провадження культурно-освітної української роботи по околицях. Не раз, як бур-

саки показались на яких оказіях, то старші люди спиняли забаву, прочищували місце і казали, "Оці вам покажуть, як танцювати".

Майже по всіх околицях, де шкільні трости були українці, учителі бурсаки мали першенство. Вони знали, що в їх школах, не лише звичайна наука буде добре проваджена, але також буде курс українознавства, співу, музики і танків.

Поза те, учителі вчили старших представлень і давали концерти. То було нічого учителеві ітти пішки десять миль на пробу представлень. Це були дійсні "Каменярі", котрі лишили приклад, який на жаль мало хто нині наслідує.

Змінилось і перевелось це все з часом.

Нам нині треба повного віддання себе для громадської справи. Ніхто не сміє себе називати Каменярем, як в тій околиці, де він живе, нема рідної школи; як він не ходить на українське Богослуження; як він не постарається щоб бодай раз на рік, відбувся концерт або представлення.

Та слава і повага, що добули "Піонери-Каменярі", не була осягнена їздою на чийхось плечах але здобуті на власних ногах і власними силами.

АРХІВИ-БІБЛІОТЕКА ІНСТИТУТУ

о. В. С.

Від самих початків існування Інституту ім. П. Могили управа завжди мала на увазі створити при тому Інституті добру бібліотеку, архів і музей і ще за часів першого ректора, В. Свистуна, початки в тому напрямі були зроблені. Вже тоді в бібліотеці Інституту було поважне число різних книжок та музичних нот. Тоді вже також була думка збирати життєписи наших піонерів в Канаді, робити спис і історію народних домів, церков і збирати музейні речі.

Але коли Інститут закупив будинок, що на тодішні часи коштував великі гроші і їх треба було збирати, то справа бібліотеки, архіву й музею мусіла бути відложена на пізніше. Поки Інститут мусів журитися довгами, то збирав тільки такі книжки, що були дуже потрібні або такі, що можна було дешево закупити, або даром дістати, як наприклад останки бібліотеки брендонського семінара.

З тої самої причини була відложена і справа музею. Але тут була ще інша причина. Якраз тоді історичне товариство при саскачеванському університеті, за часів проф. Мортона, задумало розбудувати свій музей. Розуміється воно було заінтересоване в речех всіх народностей. Воно вдалося до студентів Інституту за поміччю збирати музейні речі між українцями. Тоді вважали, що музей при університеті зможе дістати ліпшу опіку, ніж міг дати її Інститут, і тому наші студенти дали поміч цьому товариству зібрати немало речей від українських поселенців. (Не від речі згадати, що й той музей не розвинувся, і він нині переховується десь на атику котрогось будинку університету).

Справа бібліотеки, архіву й музею була знов порушена за часів ректорства Ю. Стечишина і в результаті на загальнім народнім Зїзді восени 1922 р., в Саскатуні на внесок Др. Осипа Назарука, що був гостем-промовцем на тому Зїзді, перейшла така резолюція:

"Зїзд рішає, щоб по очищенню довгів Інституту основати велику українську бібліотеку, звертаючи особливу увагу на те, щоб в ній були зібрані всі українські часописи Канади, Зединених Держав, Бразилії та Зеленого Клину й української еміграції взагалі, а також голоси чужої преси про українську справу. Дальше, основати галерію образів і картин, які в першій мірі представляли б важні історичні події України від найдавніших часів і дотепер, як також описи поодиноких українських земель і міст, інституцій і важних представників на всіх полях українського життя. Також основати при Інституті Український Музей з відділами старих книг і друків, рукописів, історичні описи поодиноких наших осель в Канаді, рідкі гроші, фотографічні знимки з життя українців в Канаді, стара зброя і музей природний".

Хоч така добра резолюція була ухвалена, але до її здійснення не дійшло знов через такі самі причини. Аж по оплаченні морґеджу в 1925 році справа бібліотеки віджила. Тоді почали надходити різні книжки з Галичини, та взагалі з Европи і Інститут закуповував їх. На бібліотеку виділено окрему кімнату і заангажовано сталого бібліотекара.

Та найбільше бібліотека зросла вартісними книжками 1928 р., коли Ю. Стечишин їздив до Европи. Він звернув спеціяльну увагу на вишукування рідкісних книжок в книгарні Наукового Товариства ім. Шевченка та різних антикварнях у Львові. Внаслідок цієї поїздки придбав рідкісні твори Потебні, цілий комплект Трудів Чубинського, комплект Київської "Основи", яку редагував Куліш і Тиблен. Так само придбав Історію Малоросії, Николая Маркевича, історичні монографії з історичної секції Наукового Товариства ім. Шевченка. Між іншим Ю. Стечишин поробив був також заряджения з Др. К. Студинським, тодішним головою Наукового Товариства ім. Шевченка, закупити всі видання цього Товариства, поверх 3000 томів, за ціну оправи, по приблизно 30 центів за книжку. Також зробив був заряджения з проф. Б. Барвінським дістати цілий комплект найбільшого нашого книжкового багатства — Київську Старину, що вже тоді мала поверх сотки великих книжок. (На жаль з відходом Ю.

Стечишина 1929 р. Інститут не вважав за відповідне використати заряджень на ці два останні комплекти).

По упорядкованні бібліотеки п. Стечишин звернув увагу на архів. Інститут через довгі роки діставав майже всі часописи й періодичні видання з Европи і американського континенту. За тими виданнями стежив головно о. В. Кудрик, що тоді перебував в Інституті. Він збирав ті часописи, сортував, складав і зшивав. Завдяки о. Кудрикові, цьому любителеві архівних матеріялів, Інститут коло 1930 р. мав вже річники канадійських часописів, деяких американських та европейських, як "Діло" та перемиський "Український Голос".

В часі кризи перед другою світовою війною справа архіву була знову відсунена від уваги, але вже за часів ректорства п. Ів. Горчинського, Інститут заанґажував Ів. Геника, щоб зібрати дальші річники часописів і він зробив це дуже пильно. Брак гроша і наплив інших пекучих справ відсунув цю справу.

Цього року повернувся І. Рубашевський і відновилася справа сортування, окладання і оправлення цих річників в окремі томи. Під доглядом Всеч. о. Сенишина, ректора, та при повній кооперації Ів. Рубашевського почали появлятися повні комплекти річників. Господар Ф. Костюк, підучився ремесла переплетника і стає у великій пригоді. Тепер на руках є ще поверх 270 назв різних часописів і неперіодичних видань, що разом творить поверх 800 томів, ще до оправи. Це забере багато часу, труду і гроша. Ця праця хоч непоказна, але все таки дуже корисна.

Справа з плянами про заснування музею Інституту придбала дещо іншу форму. Почавши від 1921 р. виховники Інституту рік річно пропагували українську вишивку між студентками. 1926 р. спроваджено з Львова кращі зразки вишивок, на яких студентки взорувалися і збірка таких вишивок постійно зростала. Нею теж користувалася для своїх потреб централя Созу Українок Канади, яка мала своє приміщення і в Інституті і тісно з ним співпрацювала. У той час при Саскачеванському університеті вже існував музей з бідненькою українською секцією, яка нам не приносила слави, і викликала потребу збагатити її кращими зразками. Централя С.У.К. взяла це діло на себе, подарувала деякі експонати та оподаткувала свої відділи по $5.00 річно на дальші музейні колекції. Саме ця ділянка на полі народнього мистецтва зродила першу думку ще 1929 р. заложити власну збірку народніх вишивок при централі С.У.К. Ідея росла, над нею обговорювалося і до проекту остаточно приступлено 1936 року, коли закуплено колекцію зразків відшитих народніх узорів і кілька буковинських сорочок. Ця збірка становила початок музею, експонати якого з кожним роком зростали, і зайшла потреба на відповідне приміщення їх. 1941 р. Інститут ім. П. Могили відпустив для колекції одну залю, де

музей і до нині знаходиться. З ходом років музей настільки збільшився, що заложено окремі філії в Едмонтоні, Вінніпегу і Торонті. Можна одверто сказати, що музей С.У.К. має найбільшу збірку української народньої носні, вишивок та інших предметів з народнього побуту поза Залізною Заслоною. Експонати дуже докладно закаталюговані. Треба сподіватися, що цей музей розвинеться в інших галузях народньої культури поза ужиткове мистецтво, як це предвиджувала вище згадана резолюція.

ДОПОВІДЬ

голови Виконного Органу Української Національної Ради, пана М. Лівицького, для студентів Українського Інституту ім. П. Могили в Саскатуні, 31-го січня, 1958 року.

Отче Ректоре, Всечесні Отці, Пані і Панове, дорогі, молоді Друзі!

Мені приємно, що я маю нагоду промовляти до Вас, промовляти власне до української молоді в Канаді. Молодь, знана річ, є надія кожної нації, кожного народу, його майбутнє. Українська молодь Канади це майбутнє українського суспільства тут в Канаді. Може мені треба було щось розказати Вам про Україну, про її минуле, про її мистецтво, про її культуру загально, але я займаюся спеціяльно справами політики, визвольної української політики, і тому це є ті речі, які мені найближче лежать на серці. Отже, дозвольте мені про ці речі сказати вам кілька речень.

Тим більше, що українська визвольна політика входить саме тепер у свою вирішальну стадію. Ви знаєте, що цілий світ переживає тепер дуже велике напруження. З одного боку це Советський Союз, ця модерна російська Московська імперія, яка послуговуючись комунізмом, веде агресивну політику супроти цілого вільного світу, загрожує всім вільним народам. З другого боку цей Советський Союз, який проголошує перед африканськими або азійськими народами гасла свободи і виступає як оборонець незалежности цих народів, поневолює численні неросійські народи в тому числі й народ український. Ці народи провадять боротьбу проти Москви, провадять спротив усякими способами і в усіх ділянках національного господарства, соціяльного і релігійного життя, але ця боротьба є дуже тяжкою, бо коли всі засоби военної техніки знаходяться в руках Москви, в руках панівного народу, дуже тяжко провадити боротьбу, провадити якісь революційні розрухи, які можуть допровадити до упадку цього тоталітарного, терористичного большевицького режиму, який тепер панує в Советському Союзі. Ми, представники отих поневолених народів, є свідомі того, що провадячи цю боротьбу проти Москви, ми тим самим ослаблюємо її експансивну, агресивну силу проти вільного світу, і це дає нам моральне право домагатися у вільного світу, щоб цю нашу боротьбу було підтримано, тим більше, що вільний світ мав би зробити це в своїх власних інтересах.

Підтримуючи нашу боротьбу, вони тим самим, ослаблюють загрозу большевизму для цілого світу. Отже повинна бути солідарність поміж народами вільного світу, ще вільними і тими які борються за свою втрачену свободу. Тільки

таким шляхом може бути знищена советсько-російська імперія і цей безбожницький комуністичний режим, і тоді наші народи визволяться, я говорю народи, не тільки український народ, але багато інших, що знаходяться в московсько-советській неволі, а вільний світ не буде більше загрожений цією постійною комуністичною небезпекою.

Це ніби ясно. Але в минулому, в тих роках 1918, 19, 20-му, коли український народ боронив свою молоду державу — Українську Народну Республіку проти навали червоної і білої Москви та проти поляків, які теж тоді боролися з українським народом, — в той час вільний світ не підтримав цієї боротьби. Як би він був підтримав, як би Україна, Кавказ, Туркестан, Білорусь, стали тоді вільними, тоді Москва, зведена московська держава до своїх етнографічних меж, не мала б тої сили, щоби загрожувати іншим вільним народам і сьогодні вільний світ не був би під отою постійною загрозою російсько-комуністичного імперіялізму. На жаль, тоді українська справа була не знана і вільний світ не вважав потрібним підтримати нашої боротьби. Та тепер ми кажемо, що бодай тепер прийшов час, щоб вільний світ зрозумів це, що це власне в його інтересах, в інтересах Америки, Англії, Франції, Канади і т. д., є цю боротьбу підтримати, — щоб раз на завжди знищити оцей агресивний імперіялізм.

Пан голова Стечишин говорив тут про український екзильний Уряд. Він вийшов з України разом з військом нашим, яке боролося 3 роки в дуже тяжких обставинах, бо на кілька фронтів і власне не підтриманий західними державами. Він вийшов з своєї території з боєм, бо до останку ішли бої і коли військо українське покидало територію України і рештки частин військових переходили через міст, який ішов через річку, то броневик (сьогодні ми маємо танки, броневиків нема), до останнього стріляв по наступаючій російсько-большевицькій кавалерії, щоб уможливити цим решткам військ відійти.

Коли остання частина перейшла цей міст, то тоді броневик, вистріливши останній стріл, з мосту скинувся в річку.

Отже, як бачите, до самого останнього моменту ішла боротьба і з боєм відступила українська армія з своєї території, бо вже дальше не було сили триматися. А вийшовши на чужину Уряд український вважав, що він дальше мусить провадити свою роботу, бож він не вийшов тому, що його не хотів український народ, але він вийшов тому, що землю українську посів наш лютий ворог. Отже, щоб показати українському народові там, що він не самотний, що тут за кордоном у вільних обставинах хтось є, хто боронить його право і його інтересів, цей екзильний Уряд продовжує дальше свою діяльність. А з другого боку, щоб показати світові, що український народ не схилився перед ворогом і щоб перед світом хтось міг висловлювати справжні прагнення, справжню волю до свободи, демократії й незалежности українсько-

го народу. Це завдання отого екзильного українського Уряду.

Кажуть, що бути переможеним, але не улягти в боротьбі, то є найголовніше. Це довели українці, які тут на еміграції продовжували визвольну справу і головним чином український народ, який надалі на тих землях під ворожим чужим пануванням провадив боротьбу.

В цій боротьбі українського народу приймала дуже активну участь власне українська молодь. Ще за давніх історичних часів козацьких, нам переказують, як українська молодь любила свою батьківщину і не боялася жертвувати своїм життям за волю свого краю. У 19-му столітті Італія боролася за свою свободу і вона мала одного великого провідника — Мацині, який сказав своїм землякам: "Не забувайте, що тільки той народ є гідний бути вільним, якого сини не бояться вмирати за волю". І от власне українська молодь і в тих давніх історичних часах і тепер в нових визвольних змаганнях показала, що вона не боїться вмирати за волю, за долю рідного краю. І це власне була молодь, яка розпочала боротьбу в обороні отої молодої держави — Української Народної Республіки, яка була створена в 1917 і 18-му роках, бо ви знаєте, що 22-го січня припадали якраз 40-ві роковини проголошення української держави в 1918-ому році. Але, коли цю державу проголошували в Києві, то засідання Українського Парляменту — Української Центральної Ради — відбувалися під гуркіт гармат, гуркіт гармат ворожих, бо російські большевики уже наступали на Україну, уже окупували її велику частину і підходили власне до столиці України. І от тоді українська молодь зорганізувала, правдоподібно багатьом з вас тут відомо, так званий студентський курінь, куди пішла студентська молодь і середньошкільна молодь і вона виступила на фронт, щоб боронити ту молоду державу і більшість з них згинули в бою під Крутами. Цей бій — це є початок тої новітньої боротьби за волю України. Коли місяць чи два пізніше українці відбили цю першу большевицьку навалу, і Уряд український повернувся до Києва, то тіла цих молодих українських героїв-крутян були перевезені до Києва і були поховані на могилі Аскольда і Дира — це велика гора під Києвом, — і тоді промову там говорив тодішній голова Центральної Ради Української проф. Грушевський, звертаючись до молоді, як до цвіту України і кажучи, що, Ви своїм молодим життям доказали, що український народ має право на волю. І пізніше в трилітній війні це власне молодь йшла до української армії, ішла в повстанські формації, щоб боронити Україну від ворога.

Мало того, було багато молоді, яка займалася політичною державною працею. В той час були українські міністри, які мали по 26, 27, 28 років. Вони може не мали належного досвіду в державній роботі, але вони мали завзяття, запал,

який є присущий молоді, і тому вони віддавали увесь свій час, усю свою працю і молоду енергію на будування тої української держави. І пізніше ця молодь боролась проти всіх ворогів під ворожими займанщинами. Ця молодь не так давно ще в українській повстанській армії боролась за волю України і ця молодь і тепер там під советсько-московською окупацією є власне тим елементом, який не скорюється перед ворогом і який провадить боротьбу.

Це цікаво, і це ви мусите знати, що молодь, яка виростала під ворожим режимом, яку виховували в спеціяльних комуністичних ідеях, яку виховували в тому, що російський народ це — старший брат українського народу, що душу цієї української молоді Москва не здобула і що це власне молодь там в Києві, в Львові, в Одесі, в Харкові, яка приготовляється до нового вирішального бою проти ворога. І ми старші, які провадимо оцю нашу визвольну політику, ми наші надії покладаємо на те, що молодь підтримає нас тепер, буде вам помагати, а колись стане тими, які замінять нас на наших постах у цій національно-визвольній роботі і боротьбі.

Але, коли йдеться про вас, молодь Канади, ту, як сказав о. Ректор, що вже в третьому поколінні тут в Канаді, мені здається, що і для вас ця визвольна боротьба українського народу не може і напевне не є байдужою — я вірю в те! По-перше тому, що там бореться за свою волю країна, з якої походять ваші батьки і діди, там бореться тепер ваші брати і сестри, така ж молодь, як і ви, брати і сестри по крові, і звичайно ви, вашими молодими серцями, переживаєте цю боротьбу, яка там відбувається на українських землях. Але ви, як канадійські громадяни, теж не можете байдуже дивитися на те, чи Україна є вільною, чи Україна є самостійною державою, на яку вона заслужила, чи вона далі знаходиться в неволі ворожій, колоніяльній залежності від Москви.

Ми знаємо, що багато еміграцій з тої чи іншої країни, яка не була вільною, прислужилася багато до визволення цих своїх батьківщин. Еміграція литовська, еміграція ірляндська, яка прийшла головним чином до Злучених Держав Америки, вони зробили дуже і дуже багато, і будучи тут, може в другому, третьому, четвертому і пятому поколінні, вони може головним чином прислужилися до вибореня свободи своїх батьківщин. Теж саме можна оказати про еміграцію чеську, словацьку і т. д. Чому? Тому, що вони відчували, що коли їхня батьківщина, батьківщина їхніх дідів може є вільною, коли вона займає певне становище в родині вільних народів, то і до них з більшою пошаною ставляться їх співгромадяни нової батьківщини завжди, хоч може дід чи прадід лише вийшов з тої країни, хоч може вже й прізвище якось змінене, але про те не можна укрити, якого походження людина: чи вона походить з Чехії, Польщі,

Ірляндії, Німеччини чи України. І от, коли котось спитається і довідується, що він є українець з походження і коли довідується, що та Україна є вільною державою, то до такого українця чи в Канаді, чи в Злучених Державах, будуть ставитися з більшою пошаною, аніж тоді, коли довідається, що країна його батьків чомусь не могла вибороти собі волі і чомусь дальше знаходиться під чужим пануванням. Це є та друга причина, яка говорить за те, що вам не повинна бути байдужою боротьба українського народу за свободу. Але є ще третя причина. Ви власне як канадійці або в Америці українці як американці, підтримуючи боротьбу українського народу, цим самим обороняєте свої нові батьківщини, бож, я вже сказав, московсько-російський імперіялізм загрожує тепер всьому світові, в тому числі загрожує і Канаді. Отже, підтримуючи змагання українського народу, ви цим самим робите корисну річ і для вашої нової батьківщини Канади, бо коли совєтська імперія розвалиться, а розвалиться вона лише тоді, коли визволиться й Україна, тоді і для Канади вже не буде отої постійної загрози зі Сходу.

Я говорив вам про те, що в скорому часі настануть рішальні події, в яких буде рішатися доля світу, хто переможе: тоталітарний безбожницький терористичний режим зі Сходу, чи свобода Заходу. В цих рішальних подіях буде рішатися і доля українського народу. І ми ті, що провадять цю визвольну боротьбу, ми певні, що український народ зробить все можливе, щоб вибороти собі свободу, і ми певні, що українці, які перебувають у вільному світі, зроблять усе, щоб допомогти в тій визвольній боротьбі.

Але, може у вас, коли приїздить сюди хтось з Европи з українців закликає Вас до підтримки цієї визвольної боротьби, то у вас трохи складається недобре враження, бо ви напевно знаєте, що серед українців, так само, як і серед інших еміграцій, нема певної згоди, повної єдности, що не всі ідуть разом у цій власне визвольній боротьбі. Але, я хотів би, щоб ви всі вірили, що всі українці, якими б окремими політичними шляхами вони не йшли, вони мають одну мету — визволення українського народу і відновлення самостійної соборної демократичної української держави. Це — сьогодні, а в той момент, коли, як співається в українській пісні: "Вдарять дзвони в останню годину і в останнє підемо в бій, останній бій!..." щоб вибороти нарешті оту нашу державу, усі українці обєднаються і будуть іти разом.

Дуже приємно було вітати в Інституті Голову Виконого Органу Української Національної Ради. Високодостойний гість мав нагоду познайомитися з українською молоддю, що вже є третім поколінням канадійського виховання.

Студенти пильно вислухали достойного гостя як також вступне слово — інформативного характеру п. Ю. Стечишина. З приємністю вітали його питомці і оваційно висказали своє задоволення, що Дирекція вручила Ювілейну Книгу Інституту на спомин його побуту в Інституті.

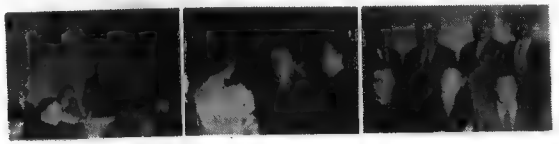

Гостина п. М. Лівицького в Інституті.

1. Гості і бесідники.
2. Знайомиться з студентами.
3. Гості і п. М. Лівицький.

Наша королева Вероніка Нікіфорук

СТАТУТ СТУДЕНТСЬКОГО КРУЖКА

при

ІНСТИТУТІ ІМ. ПЕТРА МОГИЛИ В САСКАТУНІ

I. НАЗВА: "Каменярі".

II. ГАСЛО: Лупаймо скалу!

III. ЦІЛЬ: Піднесення патріотичного духа й поширення українознавства між студентами.

IV. СПОСІБ:

А. Через піддержування цілей Інституту ім. П. Могили.

Б. Через видавання річника "Каменярі" і заохочування студентів до літературної праці.

В. Через заряджування відчитів, дебат, концертів і товариських забав.

V. ЧЛЕНСТВО:

А. **Членами Кружка стають слідуючі:**

1. Всі питомці Інституту ім. П. Могили.
2. Українські студенти поза Інститутом, які одержать рекомендацію від одного члена й Почесного Голови, як також потвердження Голови Кружка.

Б. **Членська вкладка:** в кожному шкільному році члени встановляють суму вкладки, яка буде обовязуюча в в наступному шкільному році.

В. **Права Членів:**

1. Учащати на збори Кружка.
2. Дискутувати й голосувати на зборах.
3. Бути вибраним до Управи Кружка.

Г. **Втрата членських прав:** загальні збори можуть виключити члена, який діє на шкоду Кружка.

VI. УПРАВА:

А. **Склад:**

1. **Почесний Голова.**
2. **Заряд:**
   - а. Голова.
   - б. Заступник(ця) Голови.
   - в. Писар.
   - г. Заступник Писаря.
   - ґ. Скарбник.
   - д. Начальники комітетів, як подані в VI-А — 3.
3. **Стійні Комітети:**
   - а. Редакційний — з пятьох членів.
   - б. Програмовий і забавовий — з пятьох членів.
   - в. Фотографічний — з пятьох членів.
   - г. Дебатовий — з трьох членів.
   - ґ. Спортовий — з трьох членів.

4. **Тимчасові Комітети.**
5. **Контрольна Комісія** — з трьох членів.
6. **Господарі** — з сімох членів.
7. **Провідник Кличу.**
8. **Піяніст(-ка).**
9. **Історик.**

Б. **Існування:**

1. Всі частини управи, крім дебатового і фотографічного комітетів, та посада скарбника й історика вибирається два рази в шкільному році.
2. Дебатовий, редакційний й фотографічний комітети вибираються на цілий шкільний рік.
3. Шкільний рік приблизно рівняється університетському шкільному рокові.
4. При кінці шкільного року, чотирьох присутних членів Заряду, за потвердженням Почесного Голови, можуть розпоряджувати оставшими фондами Кружка.

VII. ВИБОРИ:

А. **Номінації:**

1. Кандидати до заряду номінується подвійним способом:
   а. Номінаційна Комісія, яку назначить Ректор Інституту, представить лісту кандидатів на кожну нову позицію заряду. Ліста кандидатів буде представлена не менше як пять днів перед голосуванням.
   б. Додаткові кандидати на позиції Заряду будуть приняті до номінаційної ліcти тільки за підписом сімох членів і за представленням їх імен перед Номінаційною Комісією, не менше як три дні перед голосуванням.
2. Кандидати на позиції в Управі (не до Заряду), вибір яких рішиться голосуванням, номінуються членами на виборчих зборах.

Б. **Голосування:**

1. Слідуючі частини Управи вибирається голосуванням:
   а. Почесний Голова.
   б. Заряд.
   в. Господарі.
   г. Контрольна Комісія.
   ґ. Провідник Кличу.
2. На вибір Заряду голосування буде тайне. Номінаційна Комісія назначить одну особу, яка буде відповідальна за перепровадження тайного голосування.

В. **Назначення:**

По голосуванню новий Заряд назначить слідуючих:

1. Решту членів комітетів.

2. Тимчасові комітети, коли їх потрібно.
3. Історика.
4. Піяніста(ку).

VIII. ОБОВЯЗКИ:

А. **Почесний Голова** — сповняє ролю дорадника Заряду й суґґестує пляни праці на шкільний рік.

Б. **Заряд:**

1. **Голова** — є предсідником на Виборних і Надзвичайних зборах Кружка та на зборах Заряду; дбає про розвій Кружка та надає загальний напрям його діяльности.
2. **Заступник (ця) Голови** — займає місце Голови в його відсутности.
3. **Писар(ка)** — веде протокольні книги та провадить кореспонденцію Кружка.
4. **Заступник писаря(ки)** — займає місце писаря(ки) в разі його (її) відсутности.
5. **Скарбник** — провадить фінансові книги та дає зборам звіт фінансового стану Кружка.
6. **Начальники Комітетів** — є відповідальні за працю своїх комітетів.

Б. **Постійні Комітети:**

1. **Редакційний** — займається виданням річника "Каменярі" та студентського провідника, які мають бути видані до кінця шкільного року.
2. **Програмовий** — заряджує програми на всі сходини Кружка.
3. **Фотоґрафічний** — займається збиранням знимок зі студентського життя й вироблення ґуртової знимки питомців Інституту.
4. **Забавовий** — заряджує всі Забави Кружка.
5. **Спортовий** — займається спортовими потребами Кружка.

Г. **Тимчасові Комітети** — виконують надзвичайні потреби кружка.

Ґ. **Контрольна Комісія** — провірює приходи й розходи Кружка та піддержує внесок скарбника на приняття фінансового звіту.

Д. **Господарі** — займаються розміщенням меблів для потреб Кружка.

Е. **Провідник Кличу** — проводить Бурсацький Клич при кінці сходин Кружка.

Є. **Піяніст(ка)** — акомпаніює до національних гимнів при отворенні й закінченні зборів.

Ж. **Історик** — слідить за діяльністю Кружка і що пів року рекордує її в книжці призначеній для тієї цілі.

IX. ЗБОРИ:

А. **Виборні:**

1. Відбуваються два рази в шкільному році.
2. Перші виборні збори відбуваються не пізніше, як в другій неділі в жовтні; другі виборні збори не пізніше, як в третій неділі в січні.
3. На виборних зборах:
   а. Всі члени нової Управи будуть проголошені.
   б. Цей статут буде прочитаний.

Б. **Загальні:**

1. **Звичайні** — як за часто звичайні збори будуть відбуватися, рішають члени.
2. **Надзвичайні** — скликає Голова за:
   а. порадою Заряду.
   б. домаганням пятої частини членів.

В. **Заряду:**

1. Скликає Голова Кружка.
2. Включає Голову й не менше шістьох інших членів Заряду.
3. Заряд відповідальний за рішення на цих зборах перед загальними зборами.

Г. **Комітетів:**

1. Скликає начальників комітетів.
2. Включає начальника й більшість назначених членів комітету.
3. Комітет відповідальний за свої рішення перед Зарядом.

Ґ. **Мова** — Всі збори будуть перепроваджуватися в українській мові.

X. ЗМІНИ І ПРИЙНЯТТЯ СТАТУТУ:

А. Параграфи цього статуту можуть бути відкинені, доложені, змінені вповні або частинно тільки за внеском члена організації та за згодою більшости членів на двох загальних зборах.

В. Цей статут увійшов в життя з виправленнями 28-го жовтня, 1956 року.

STARLITE BOTTLERS LTD.

MANUFACTURERS
of
SUPERIOR
CARBONATED
BEVERAGES

229 Avenue I South
SASKATOON, SASK.

The MARIGOLD Welcomes you to...

DINE
in our exquisite, air-conditioned surroundings

DANCE
in the Club 400 and the Bamboo Gardens.

We cater to all sizes and styles of
— BANQUETS
— FORMALS
— DINNER REUNIONS,
— WEDDINGS, etc.

For rates and reservations Phone

CHerry 2-3123

CONGRATULATIONS TO THE
GRADUATING CLASS '58

Hudson's Bay Company
INCORPORATED 2ND MAY 1670

"IT DOESN'T COST IT PAYS"

To Buy Ready-Mixed CONCRETE the MODERN way

from STODOLA Concrete (Sask.) Ltd.

DIAL CH 2-6266

- Any type of mix or strength for any construction job.
- All concrete prepared in accordance with A.S.T.M. standards.
- Stodola guarantees top quality aggregate products.
- Fleet of radio-equipped trucks to give you fast, efficient service.

108th STREET SASKATOON, SASK.

COMPLIMENES OF

ADILMAN'S LTD.

126 Twentieth St. W.

SASKATOON, SASK.

NEW CLASSES COMMENCING EACH MONTH
ENROL NOW for training in one of the following courses:
Private Secretarial — Complete Office Training
Stenographic — Clerk Typist — Shorthand
A Complete Calculator Course is Available

ALLAN BUSINESS COLLEGE LTD.

R. W. Allan, B.A., B.Ed., B. Comm., President.

Mrs. A. J. Appleby, Principal.
122 1st Avenue North, Saskatoon, Sask. Phone CH 2-3610

ARTHUR ROSE LTD.

CLEANERS — FURRIERS

Shirt Laundering Service

"If ROSE Cleaned it — It's C-L-E-A-N"

DIAL CH 4-6108

BILL'S SHOE STORE

"It's a treat to fit the feet — we know how"

We Stock Men's and Boys' Ritchie Shoes

EXPERT SHOE REPAIRING

726 Broadway SASKATOON.

YOU CAN USUALLY GET WHAT
YOU WANT
AT

BIRNEY'S

HARDWARE

Make a Date and Meet Your Friends
at the

BOWLADROME

155 — 3rd Ave. North SASKATOON, SASK.

CHerry 2-3711

Manager — *Johnny Rak*

BETTER BUILT BY BOYCHUK

BOYCHUK
Lumber and Supplies
Phone DI 3-2628

BOYCHUK
Construction Co. Ltd.
Phone DI 3-2625

Phones: Office CH 4-4774 — Res. WI 9-1669

Evenings by appointment

DR. M. H. BOYKOWICH

D.D.S., D.D.C.

DENTAL SURGEON

405 Canada Bldg. SASKATOON, SASK.

BROADWAY BAKERY

John and Bert Pulles

708 Broadway Ave.,
WI 9-8011

"Quality at its Best".

"YOUR ORDER IS OUR PRIZED POSSESSION"

BROADWAY

DRY CLEANERS & FURRIERS

Invisible Mending — Fur Remodelling — Storing

PHONE CH 2-3538

208 AVE. C.N. SASKATOON, SASK.

BROADWAY HARDWARE

Oliver Bros.

724 Broadway Ave.,
SASKATOON, SASK.
Phone WI 9-7711

Phone CH 4-4244

CITY SERVICE

General Repairs **B.A. Products**
Towing Service
Open — 8 A.M. to 11 P.M. — Midnight
B. Pidwerbesky, Owner **229 Avenue A. South** SASKATOON

COMPLIMENTS OF

CUSTOM CLEANERS LTD.

THE SAFEST NAME IN DRY CLEANING.
140 — 19th Street East **SASKATOON**
DIAL CH 2 - 4 2 8 8

GOOD WISHES
from
DR. G. E. DRAGAN

311 Canada Building **Phone CH 2-3293**
SASKATOON, SASKATCHEWAN.

ELITE CAFE & BLUE ROOM

Blue Room for Banquets & Wedding Receptions

222—226 2nd Ave., So. SASKATOON, SASK.

ELIK'S PRESCRIPTION DRUG STORE

Registered Pharmacist at your service all the time.
I. S. Elik Ph.C., Proprietor.
222 — 20th Street W.
Phone CH 4-7015
SASKATOON, SASK.

THE EMPIRE MEAT CO. LTD.

WHOLESALE and RETAIL BUTCHERS
Виробляемо Високої Якости Ковбаси
Emco Finer Foods
"When better meats can be bought we'll sell them"
330 — 2nd Ave. South. **Phone CH 2-8877**

FIX-IT FURNITURE & UPHOLSTERING

UPHOLSTERING — REPAIRING — REFINISHING
NEW AND USED FURNITURE

Phone CH 4-5057
H. Davidner, Manager.
310 — 20th Street West SASKATOON, SASK.

• Wiring • Maintenance & Repairs • Appliances

GERBRANDT ELECTRIC LTD.

ELECTRICAL CONTRACTORS

626 Main Street, East. Phone WI 9-5550

SASKATOON, SASK.

HARRINGTONS

for

DIAMONDS
JEWELRY

Guaranteed Watch Repairing

Phone WI 9-7654 628 Broadway Ave.

HARRY'S GENERAL STORE

311 Ave. W. S. SASKATOON, SASK.

Phone 20 707

GROCERIES — MEATS

Harry F. Oleniuk

"The Friendly Gift Store"

School Supplies — Cameras — Office Furniture
Leather Goods.

A. B. Dick Duplicators

HAZEN STATIONERY & OFFICE EQUIPMENT

Phone CH 2-8855 3rd Ave. & 22nd St.
SASKATOON, SASK.

YOUR PATRONAGE IS APPRECIATED

Phil Ellison *George Balzer*

"THE TRADE-IN CENTRE"

HI-GRADE FURNITURE

415 - 517 20 St. W. SASKATOON, SASK.

HILLCREST

BARBER SHOP AND BEAUTY PARLOR

634 Broadway Ave.

Saskatoon's most up to date Haircutting for both Men and Women. Specializing in Violet Ray and Scalp and Facial Treatment .

YOUR PATRONAGE APPRECIATED

Tony Vargo, Proprietor.

BEST WISHES TO THE GRADS

Johnny Redenback

JOHNNIE'S GROCERY

822 Victoria Ave. WI 9-7414

KANIGAN HOME FURNISHINGS

"THE DREAM HOME STORE"

423 — 20th St. W. CH 2-8443

Latest in furniture Finest appliances

TRADES ACCEPTED.

CONGRATULATIONS TO THE GRADUATES
from
DR. R. J. KINDRACHUK
OPTOMETRIST
310 Birks Building
Phone CH 2-7170 SASKATOON, SASK.

BEST WISHES
from
DR. WILLIAM KUSHNIRUK
415 *Birks Building*
SASKATOON, SASK.

CONGRATULATIONS TO THE GRADUATES
KYLE, FERGUSON & HNATYSHYN
BARRISTERS, SOLICITORS, NOTARIES, etc.
G. A. Ferguson, Q.C. *John Hnatyshyn, Q.C.*
Ramon J. Hnatyshyn, B.A., L.L.B.
No. 3 Priel Building, 214 — 21st E. Saskatoon, Sask.
Phones CH 4-4261 CH 2-8653

Best Wishes From
McCOOL and PROCIUK
BARRISTERS, SOLICITORS and NOTARIES
C. W. McCool, Q.C
A. W. Prociuk, B.A., LL.B.
306 Canada Bldg. SASKATOON, SASK.
PHONE CH 4-6118

BEST WISHES TO THE GRADS.
MAKAROFF, CARTER & CARTER
BARRISTERS, SOLICITORS and NOTARIES
Peter G. Makaroff, Q.C. *Roger C. Carter, B.A., LL.B.*
Mary Y. Carter, B.A., LL.B.
William J. Pillipow, B.A., LL.B.
Benjamin F. Wolff, B.A., LL.B.
Telephone CH 4-1114
311 Birks Building SASKATOON, SASK.

MATHESON'S DRUG STORE
H. S. MATHESON
Chemist and Druggist
Drugs — Prescriptions — Toiletries — Medical Supplies
Soda Fountain — Confectionery — Magazines
Phone WI 9-1225
906 *Victoria Ave.,* SASKATOON, SASK.

MILLAR'S FLOWER SHOP
(and *GREEN HOUSES*)
214— 21*st Street E.,* *SASKATOON, SASK.*
Day Phones CH 4-7777 & CH 2-9511
Night Phones CH 4-7775 & CH 2-2033
A Flower service for every occasion.
FLOWERS BY WIRE — ANYWHERE — ANYTIME.
Members of Florists' Telegraph Delivery Association.

NIXON PLUMBING & HEATING CO., LTD.
STEAM AND HOT WATER HEAT
GAS INSTALLATIONS
PLUMBING
8th Avenue & 22nd St. **CH 4-6354**

NORM'S STANDARD GROCERY

904 *Victoria Ave.*

GROCERIES MEAT MARKET

Phone WI 9-7427

SASKATOON, SASK.

Free Delivery.

PARISIAN CLEANERS and DYERS

132 Ave. B. North SASKATOON, SASK.

Dry Cleaning — Dyeing — Furriers — Repairing

Alternations — Hats Blocked

WE PICK-UP and DELIVER

Phone CH 4-4474

PAUL'S MUSIC & BOOK STORE

FOR ALL YOUR

School Supplies, Stationery and Musical Instruments at reasonable prices.

306 — 20th Street West Phone CH 4-6072

SASKATOON, SASK. *P. Tkachuk,* Proprietor.

PURITY DAIRY COMPANY, SASKATOON

MILK, CREAM, BUTTER and ICE CREAM.

FLAVORFUL GOODNESS

for

YOUNG and OLD A L I K E.

CONGRATULATIONS TO THE GRADUATES

from the

RED ROBIN CAFE & DEL

Ph. WI 9-1201 Corner Broadway and Main.

SASKATOON, SASK.

RENEW MATTRESS COMPANY

MANUFACTURERS

112 Avenue C South

Phone CH 4-4922

SASKATOON, SASK.

Day Phone CH 4-6655 — Night Phone CH 2-9291

"SAY IT WITH ROSES"

from the

ROSE BOWL FLOWER SHOP

332 — 20th Street West — SASKATOON, SASK.

Complete Floral Service

Personal Attention to All Orders.

SASKATOON BUSINESS COLLEGE

157 Second Avenue South

Graduates are invited to enquire about the services offered by this college.

The demand for our trained students exceeds the supply. Enroll on first or third Tuesday of any month.

Mrs. Helen Chapman, Principal.

COMPLIMENTS OF

DR. M. S. SLOBODZIAN

PHYSICIAN & SURGEON

533 Taylor St. Phone DI 3-2992

SASKATOON, SASK.

SPOTLESS DRY CLEANERS CO. LTD.

1511 — 20th Street West

SASKATOON, SASK.

Fur Storage, Cleaning, Glazing and Repairing.

3 HOUR COUNTER SERVICE.

CONGRATULATIONS & BEST WISHES TO GRADS

MICHAEL F. STADNYK

OPTOMETRIST

307 Avenue Building

SASKATOON, SASK.

J. W. STECHISHIN, Q.C.

Barrister, Solicitor and Notary Public

Phone CH 2-5575

413 *Canada Bldg.* SASKATOON, SASK.

Superior Disinfecting & Fumigating Co.

Charles Sanhein, prop.

LICENCED FUMIGATORS

1012 — 6th St. E. SASKATOON, SASK.

Phone DI 3-2736

Serving NORTH BATTLEFORD & PRINCE ALBERT once a month.

COMPLIMENTS OF

THAMS STUDIOS

Saskatchewan's Only Direct Colour Photographers

HEINTZMAN HALL

SASKATOON, SASK.

DR. S. WOROBETZ

and

DR. W. KOST

PHYSICIANS and *SURGEONS*

512 Canada Bldg. Phone CH 4-6655

SASKATOON, SASK.

RUDACHYK BROS.

LUMBER WHOLESALE AND RETAIL

GENERAL MERCHANT

Road and Land Clearing Contractors

Norquay Ex. Phone 6 r 23

ARABELLA, SASK.

CONGRATULATIONS TO THE GRADS

P. & L. SUPPLIES

GENERAL MERCHANT

Pete W. Procyshen, Proprietor

Phone 145 - 3

DONWELL, SASK.

JOHN STRONSKI

GENERAL MERCHANT and HARDWARE

Phone 9 r 2-2

FOSSTON, SASK.

RAINBOW COFFEE BAR

HOME COOKED MEALS and LUNCHES

Mr. & Mrs. Geo. Harasym

GLASLYN, SASK.

MacLEOD'S AUTHORIZED DEALER

AUTO, HOME and FARM SUPPLIES

Joseph Talpash

Phone 81

OXBOW, SASK.

WILLIAM SCORY

COCKSHUTT FARM EQUIPMENT
DODGE — DeSOTO

Phone 28

PRELATE, SASKATCHEWAN

BARON'S DRUG STORE

Wm. Baron, B.S.P., B.A., P.C.

THE FAMILY DRUG STORE

In the Heart of Your Community

Phone 120

LEADER, SASK.

WHEN IN PRINCE ALBERT EAT

at

RAINBOW CAFE

908 Central Ave.

PRINCE ALBERT, SASK.

Prop. *J. Scherban & Alex Stefaniuk*

PRINCE ALBERT HARDWARE

Steve Luciuk

PHONE RO. 3-5962

PRINCE ALBERT, SASK.

ZUBRACK'S DRUG STORE

PRESCRIPTIONS — DRUGS — PHOTO SUPPLIES and COSMETICS

823 Central Ave.

PRINCE ALBERT, SASK.

Phone RO. 3-2021

Bus. Phone RO 4-4748 Res. Phone RO 3-6650

BODNAR AGENCIES

REAL ESTATE — INSURANCE

809 Central Avenue

Thos. J. Bodnar

PRINCE ALBERT, SASK.

W. ROMANOWICH

MEN'S WEAR and YARD GOODS

Once Customers Always Customers

1313 Central Ave. RO 4-4064

PRINCE ALBERT, SASK.

CENTRAL DRUGS

N. H. Shevchuk, B.S.P.
Z. E. Shewchuk, B.S.P.

Gifts — Novelties — Photo Supplies

Veterinary Products

Phone 400

P.O. Box 790 WYNYARD, SASK.

BEST WISHES FROM

W. KINDRACHUK

LUMBER and BUILDERS SUPPLIES

COCKSHUTT FARM EQUIPMENT

Phone 22

YELLOW CREEK, SASK.

BALMORAL HOTEL

65 Rooms with private bath and running water.
3 Sample rooms. — Parking lot with block heaters.
The comfort and convenience of our guests is always our first consideration.

Phone 3-2831

Emanuel M. Balacko, Prop.

25 Livingstone St. just east of C.P.R. Depot.

J. S. BRANISKY

CLOTHING STORE

CONGRATULATIONS TO THE GRADS

YORKTON, SASKATCHEWAN

CITY BARBER SHOP & BEAUTY PARLOR

Wm. Trofaniuk, Prop.

WE APPRECIATE YOUR PATRONAGE

33 Betts

YORKTON, SASK.

CONGRATULATIONS TO GRADS

Dr. E. CYMBALISTY

CHIROPRACTOR

Dunlop Blk.

YORKTON, SASK.

PARKLAND HATCHERIES LTD.

YORKTON & CANORA

Producers of Barlocker Strain Turkey Poults
and
Canadian Grand Champion Turkeys
at the Royal Winter Fair
at Toronto 1957.

DR. P. POTOSKI

DR. S. POTOSKI

DR. F. GABEL

PHYSICIANS and SURGEONS

Phones: Res. 32606, Office 32478

4 Dunlop Block, Yorkton, Sask.

ЗМІСТ

	Стор.
Приповята	2
Передмова — Редакційний Штаб	4
Каменярі — Іван Франко	7
Від Дирекції — Проф. Д. Максимюк	10
Великі події — Юліян Стечишин	13
Від редакції — Т. Король	16
Чи потрібно нам Інституту? — Тарас Монастирський	17
Недавне-минуле — Євген Козій	20
Привіт від голови "Каменярів" — Орест Талпаш"	21
Наша молодь і теперішні часи — о. В. Сенишин	23
Що робиться в Інституті?	26
Привітальний бенкет для православної молоді в Саскатуні	28
З'їзд в Йорктоні, Саск.	33
Бурсацький хор	34
Бенкет для абсольвентів в Саскатуні — Ів. Р.	38
Тоаст в честь абсольвентів — М. Сорохан	42
Абсольвенти	43
Будуймо новий Інститут — Ігор Дячина	61
Хто ж озоветься? — Зеновій Ціпивник	63
Адресар	65
A Boy's Life in the Institute — Joseph Borsa	90
Orchids	91
Remember	93
Onions	94
Sports Report	94
Наші гості	97
Могилянки	99
Дирекція Інституту Могили (1958)	101
Ukrainians Object to Brand of "Foreigner"	102
Ukrainians Proud, Happy, Helped Build Canadian Nation — Dr. G. E. Dragan	103
On Observing the 40th Anniversary of the Proclamation of Independent Ukraine — A. T. Warnock	106
Will You Respond — Harold Cipywnyk	111
Plain Living and High Thinking — Mrs. A. Michalenko	113
Canadianism — J. H. Maduke	115
В сорокові роковини Каменярів — Іван В. Іванишин	118
Архіви-бібліотека Інституту — о. С. В.	120
Доповідь голови Виконного Органу УНРади, М. Лівицького	124
Статут Студентського Кружка	131
Оголошення	135

КАМЕНЯРІ

1958-1959

Дар Українського Студентського Товариства "Каменярі" при Інституті Могила на Бібліотеку Інституту Св. Івана в Едмонтоні.

За Товариство "Каменярі,"
Тома Семенчук - Голова
Нина Бублик - Секретарка

Неділя, 1 грудня 1968 р.

КАМЕНЯРІ

1958-1959

ПРИСВЯТА

Присвячуємо цей річник піонерам студентського кружка "Каменярі", що тому сорок один літ заснували його. Вони дали напрям його праці, що принесла такі корисні плоди для студентства й української спільноти взагалі. Своєю мозольною працею здобув цей кружок славу і добре ім'я для Українського Інституту ім. П. Могили.

Студенти Українського Інституту ім. П. Могили.

Printed by Trident Press Limited, Winnipeg, Manitoba, Canada.

УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ ІМ. П. МОГИЛИ

1917 — 1959

Передмова

Цей річник "КАМЕНЯРІ", крім того що відзначує 40-ліття існування цього студентського кружка при Українськім Інституті ім. П. Могили, хоче подати дещо з діяльности теперішнього студентства. Діяльність показує на схему думання й ініціятиви.

З питомою скромністю будемо пробувати передати своє пережиття, милі спогади, серйозні хвилі і поступування та досяги за минулих десять місяців. Річник "КАМЕНЯРІ" є свого рода історія нашого студентського життя і тому вкладаємо багато речей, що можливо виглядають маловартні в сучасну днину, але будуть нашим улюбленим спогадом у майбутньому.

Складаємо сердечну подяку всім тим, що в який будь спосіб причинилися до виданя цього річника. Дякуємо за надіслані матеріяли, як також за матеріяли, що ми позволили собі вживати, які будуть в закликах для збудування нового приміщення Інституту.

Всяке видання вимагає багато терпеливости з сторони редакційного штабу, ректора та інших. На цім місці складаємо сердечну подяку Всеч. о. В. Сенишину, ректору і проф. Ів. Рудевському, заступникові ректора, за їх уваги і належне виправлення рукописів.

Редакційний Штаб.

Іван Франко.

КАМЕНЯРІ

(Уривки)

Я бачив дивний сон. Немов передо мною
Безмірна, та пуста, і дика площина,
І я прикований ланцом залізним стою
Під височенною гранітною скалою.
А далі тисячі таких самих, як я.

У кожного в руках тяжкий залізний молот,
І голос сильний нам згори, як грім гримить:
"Лупайте цю скалу! Нехай ні жар, ні холод,
Не спинить вас! Зносіть і труд, і спрагу, й голод,
Бо вам призначено скалу оцю розбить."

І всі ми вірили, що своїми руками
Розіб'ємо скалу, роздробимо граніт;
Що кров'ю власною і власними кістками
Твердий змуруємо гостинець, і за нами
Прийде нове життя, добро нове у світ.

Оттак ми всі йдемо в одну громаду скуті
Святою думкою, а молоти в руках
Нехай прокляті ми і світом позабуті
Ми ломимо скалу, рівняєм правді путі
А щастя всіх прийде по наших аж кістках.

ДИРЕКЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ ІМ. П. МОГИЛИ

Проф. І. Рудевський,
писар.

Проф. Д. Максимюк,
Голова Дирекції

В. Буряник,
заст. голови.

М. Бойчук.

Петро Киба,
скарбник.

Ів. Мадюк.

Н. В. Гаврим.

Ів. Чайковський.

Василь Гриба.

1959

Д-ка Софія Сенишин,
настоятелька дівчат.

Всеч. о. В. Сенишин,
ректор, учитель мови і релігії.

Проф. Ів. Рудевський,
заступник ректора

Проф. Д. Максимюк,
голова Дирекції.

о. В. Сенишин.

ІНСТИТУТ І МИ

Багато бувших студентів говорять про Інститут, як про приміщення, в котрім приходилося перебувати. Це є ознака фізична. Так само ми нераз говоримо про людей, як фізичних істот. Застановимося на цих виразах і остаточно переконаємося, що не вигляд будинку, не вигляд одиниці творить те, про що ми говоримо. Ми говоримо про його характер, душу і працю.

Інститут, це жива інституція, котра виявляє здібність життя, напрямки дії й певні ознаки характеру. Щоб показати життя, треба дійсно мати ціль в ньому. Людина може животіти, але її безактивність, обмежена дія, короткозорість тупа. Навпаки, Інститут має все молоді люди до розпорядимости, нові думки, нові ідеї і нові завдання перед собою. Як він вивязується з тих завдань, є його життєздібність. Інститут прожив 43 роки, зміцнів своїм досвідом, своїми надбаннями і числом своїх вихованців. Здобув собі імя доброго вихователя. Отже він живий.

Його питомці, так, як його члени, проявили життя. Ми не бачимо одиниць, але загал, котрий в нім виховувався і Інститут, що їх виховував. Як серіозно ставився загал до вихованців і ставив перед ними певні вимоги, такі були вихованці. Вимоги часу були великі і ми видали великих людей, енергійних, відданих з повною посвятою. Вимоги часу давали напрям його праці. Той напрям виховував тих, що стали рушіями ідей і стремлінь, що вели до добра загалу. Ті ідеї були висказані мовою, котру могли зрозуміти всі шари спільноти. Ті вимоги були на часі.

Які ж вимоги можемо поставити перед Інститутом і перед собою тепер? Здається, на першому місці треба висунути потребу збереження рідної української мови. Знаємо, що просувати таку лінію, є визов найвищий в теперішню пору. Без мови українська спільнота буде позбавлена того єства, що цементує його в один моноліт. І до цього треба відваги, впертости і завзятости.

Насамперед, мусимо бути приготовані на велику втрату матеріялу. Багато молоді не підготовлені з домів засвоїти те, що Інститут має передати. Батьки бажають, щоб Інститут зробив те, чого вони не зробили. Мова є тією кровю, що переходить через жили нашого життя, а кровне споріднення передають тільки родичі. Отже, першим завданням Інституту є провести лінію праці, заохотити наш загал — тобто членство, до обовязків, які воно має перед своїми дітьми. Загал має стати свідомий своїх завдань. Безперечно, тоді і Інститут дасть велику поміч. Він мусить вийти в громадське життя, вийти поза мури свого будинку.

Перебування студентів в Інституті має бути обовязком свідомих батьків, свідомої околиці. Вони ж будували Інститут, щоб дав нам таких провідників, як ми бажаємо. Чому ж це мали б бути чужі діти — чому не свої? Друге питання, яке має бути вирішене, а це, чого ми бажаємо від свого проводу? Церква має своє завдання, яке є висказане в Святім Письмі, самим Сином Божим. Церква є установа, оперта на основі, до якої покликав її наш Спаситель. Всі інші людські установи є для підбудови того християнського життя, щоб його удосконалити, піддержати та продовжувати.

Вимоги повинні бути висказані коротко, ясно і недвозначно: 1. Мова, 2. Віра, 3. Пізнання себе самого — історія, література, мистецтво, традиція, 4. Піднесення своєї свідомости і 5. Невпинне плекання гордого й невмирущого в нас самих українського Духа.

Це вимоги великі, хоч і мінімальні. Та перед нами світла ціль, а ми належно озброєні! Тож — без вагань до досягнення її!

СЛОВО ВІД ДИРЕКЦІЇ ІНСТИТУТУ

Найважливішою справою під теперішню пору для дирекції й студентів нашого Інституту — це кампанія збирання грошей на новий будинок Інституту. За минулий рік ця справа має поважний поступ, бо на провінціяльному з'їзді СУС в Йорктоні було започатковано збіркову кампанію. Показовим є те, що першими новими членами Інститутy стали теперішні питомці Інституту в кількості 14 осіб. Цей факт ще більше заохотив присутніх на з'їзді і причинився до того великого успіху, з яким кампанія на збірку почалася. Оцим дирекція висловлює студентам і студенткам признання і подяку за їх щирість, жертвенність, за молодече завзяття й позитивне ставлення, що вони виявили їх під час з'їзду. Їхня активність ще більше заохотила старших жертвувати на Інститут, бо старші побачили, що наша молодь розуміє потребу Інституту і хоче його.

Ще перед нами багато труду, щоб мрія про новий будинок здійснилася. Але кожний із нас має місце при цій роботі. Тому дирекція закликає студентів до помочі в цім великім ділі. Поїхавши домів на літо, ви зустрічатимете багато людей. Говоріть їм про Інститут, закликайте і заохочуйте їх до щедрих жертв на таку шляхетну ціль.

Кампанія триватиме 5 літ і є побажаним, щоб якнайбільше людей наших стало членами Інституту, бо тільки ма-

сове попертя цієї справи зробить Інститут важливим чинником у нашому спільному громадському житті.

Теперішній будинок нашого Інституту був придбаний і провадив свою працю поверх 40 літ тому, що в ньому перебували й виховувалися наші студенти, які у великій мірі самі про нього дбали. До будови ж нового Інституту теперішні студенти також можуть причинитися дуже багато.

Памятаймо про це і всі, кожний на своєму місці, дбаймо, щоб наш спільний добрий задум увінчався гарним успіхом.

Проф. Д. Максимюк, голова дирекції.

ЧАС

Час — це є найбільше демократично розділений маєток в цілім світі. Ніхто немає його ні більше, ні менше. Він є есенцією нашого життя. Кожному з нас є даний певний час і що ми з ним зробимо, як його використаємо, абсолютно в нашій розпорядимості. Кожний зокрема мусить судити, чи відповідно його використовує.

Інженерові дані знаряди, матеріяли і знання і від нього вимагається збудувати сильну, практичну і милу для ока будову. Безперечно здібність і сила будинку буде залежати від форми, якости матеріялу, здібности будівничого та від техніки ставлення будинку для побудови. Цей фундамент дасть напрям розміру, висоти будинку, а головно він має бути міцним і солідним.

Ми, як студенти, є в процесі розбудови нашого сильного життєвого фундаменту. Час є нашим матеріялом і залежить від нашого знання, як вживати і що робити з тим часом. Успіхи нашої будучности залежатимуть від розподілу часу. Життя складається з ріжних матеріялів — душевних надбань інтелектуальних та розумових, що формують нашу фільозофію або характер. Отже уклад часу на певних відтинках нашого життя витворить те, що ми маємо в пляні життєвої побудови. Будуймо розумно, вживаймо час на користь, для добра будучого!

За Редакцію:

Зеновій Ціпивник.

УПРАВА "КАМЕНЯРІВ" 1958

Стоять: Євген Гриба — скарбник, Орест Талпаш — голова комітету дебатантів, Євген Козій — спорт, Т. Монастирський — соціяльний комітет, Ю. Палічук — фотографіст, Зеновій Ціпивник — редактор.
Сидять: Віра Ничик — містоголова, Йосиф Борса — голова, Савеля Петрів — писарка.

Життя в Інституті ім. П. Могили в Саскатуні

Життя в Інституті ім. П. Могили починається повним рухом з прибуттям університетників. Тоді відбуваються вибори до студентського кружка "Каменярі". Цього року вибори до студентського кружка "Каменярі" відбулися 2-го жовтня.

Дівчата мають свою окрему організацію "Могилянки", яка працює для заохоти їх в певних ділянках української культури і традиції. Слідуючі були вибрані до управи:

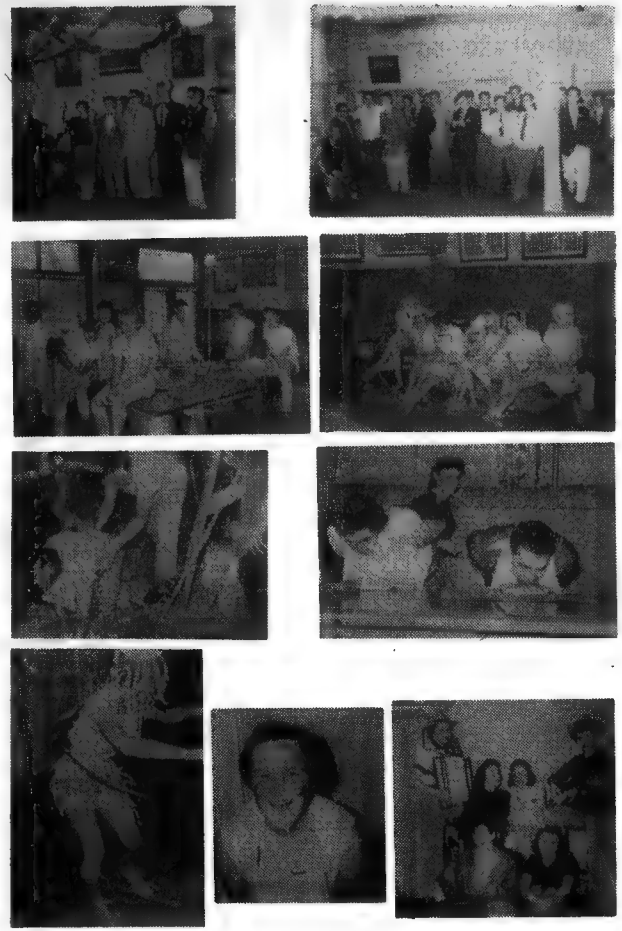

Введення

Зліва вправо, згори вдолину: Приречення. Чекаємо на музику. Хлопці чекають на млин. Дівчата те саме. Переходимо млин. Хто скорше з'їсть "пай". Гула, гуп. Дівчат трёба голити. Дівоча оркестра.

Зоря Рудачик — голова, Галя Сенишин — містоголова, Анна Савчук — писарка, Фіялка Овчар — скарбник, Галя Борса — соціяльний конвінер.

В суботу 4-го жовтня відбулося традиційне Введення. Цілий день новики услуговували старшим бурсакам, а опісля переходили ще через млин. Цей чин вже увійшов в традицію і тим стає більше потрібним. Вечором старші бурсаки прийняли новиків пишною забавою, на якій під час перерви голова "Каменярів" провів урочисте бурсацьке приречення. Під час цієї забави новики і старші познайомилися ще і перестало бути "ви" і "ми", а залишилось тільки "ми"..

В середу 8-го жовтня стараннням Української Греко-Православної Громади й Українського Інституту ім. П. Могили

відбувся бенкет-прийняття для всіх студентів православного віровизнання, що вчащають до університету, учительського семінару, комерційних шкіл та до 12 кляси. Цей бенкет відбувся в одній з просторих заль Саскатуну, Клоб 400. Студентів на бенкеті привітали відпоручники УГПЦ і Інституту. Горизонт знаймоства поширився.

В суботу і неділю, 18 і 19 жовтня, відбулася західня конференція СУСК в Саскатуні. Питомці Інституту брали живу участь і доложили всіх старань, щоб конференція увічалася успіхом. Також мали тоді приємність вітати в Інституті гостей з Едмонтону та п. Винницького з Монтреалу. Під час вечері тепло привітав гостей голова Каменярів п. Й. Борса та п. В. Буряник, заступник голови Інституту. Одно було замітне, що всі віддали пошану праці, яку проробили Ка-

менярі за минулих 41 років. Каменярі мають свій осередок — Інститут, всі інші тільки в мріях обеднуються.

Завдання конференції увінчались успіхом і ті студенти, що були на ній, скористали дуже багато, скріпили себе на дусі для дальшої праці на добро самим собі, а для розвитку української справи винесли певні конкретні постанови. Самі оглядини Музею С.У.К., що міститься в Інституті, принесли велику користь.

В суботу 25 жовтня, під час святкування 40-ліття відродження Української Православної Церкви в Канаді, ми мали надзвичайно милу несподіванку гостити в себе Впреосв. Митрополита Іларіона, Високопреподобного о. д-ра С. В.

Наші танцюристи в Йорктоні, Саск.

Савчука і Всеч. о. прот. В. Кудрика. Владика Іларіон промовив до студентів своє сильне слово, заохотив добре вивчати українську мову і зберігати все, що є вартісне в українській культурі. Після вечері Всеч. о. Кудрик переговорив з теперішніми студентами багато справ і був мило здивований, що вони так добре володіють українською мовою.

Питомці Інституту, як добрі козаки, не пропустили Провінціяльного З'їзду в Йорктоні 1 і 2 листопада ц. р. З великою посвятою часу й енергії та витратою грошей (а студенти все убогі) 28 їх поїхали в суботу рано 240 миль, щоб узяти участь в такім важнім ділі. Пообідня сесія СУМК, як також загальна сесія ТУС, мали поважне число питомців. Під час бенкету п. Й. Борса, голова Каменярів, передав привіт та заклик до спільної праці при будові нового Інституту. Його промова була коротка, але сильна, бадьора і щира. Нагорода оплесками була висловом милого здивування, що теперішнє покоління так добре розуміє справи дня. Під час забави питомці насолодили приявних піснями, що їх про-

співав подвійний квартет під проводом панни Лесі Ткачик.

Танцюристи в мальовничих українських строях, добре вишколені, зачарували публіку, але можливо кульмінацією було те, що майже половина студентів вписалася в члени но-

Леся і її подвійний квартет.

Дружися, як ні?

вого Інституту і зложила свою членську вкладку в сумі 25 дол. Це можливо і дало почин до збірки, що принесла в готівці і деклярацїях поверх $16,000.00.

Йосип Козак.

ПЕРЕДАЮТЬ ПРИВІТИ

Д-р Л. Фарина,
голова С.У.С.

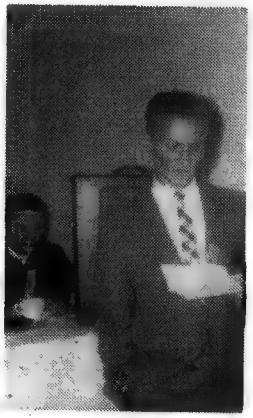

Йосиф Борса,
голова "Каменярі".

СЕНАТОР ІВАН ГНАТИШИН

Сенатор Гнатишин, син Михайла й Анни Гнатишинів, родився 20 січня, 1907 року. Два місяці пізніше родина Гнатишинів переїхала до Саскачевану на фарму коло Канори. Там виростав Іван і ходив до школи в Канорі, де покінчив вісім кляс. Середню школу (Гай Скул) перейшов в Йорктоні і, закінчивши учительський семінар в Саскатуні, учителював два роки.

Сенатор Іван Гнатишин.

Пан Гнатишин учащав до Саскачеванського університету, де в 1940 році отримав степень Бі Ей, а в 1932 році здобув степень Ел Ел Бі (адвокатуру). В 1933 році був прийнятий до Саскачеванського Правничого Товариства, а в 1957 році дістав відзначення з назвою "Королівського Радника" (Кю Сі).

Під час студій в університеті п. Гнатишин переміг в конкурсі красномовства і був одним з дебатантів Саскачеванського університету проти групи дебатантів з Нової Зеляндії. Під час студій в університеті був питомцем Інституту, зобрав живу участь в студентськім життю, в товаристві "Каменярі".

Пан Гнатишин став адвокатом в Саскатуні від 1933 року в спілці "Гнатишин і Рейнолдз", до 1938 року. Від 1938 до 1942 року провадив самостійну адвокатську канцелярію, а від 1942 року й дотепер провадить адвокатську працю в фірмі "Кайл, Ферґусон і Гнатишин".

Бувши членом консервативної партії і провадячи в ній велику активність, п. Іван Гнатишин познайомився з великою кількістю людей в Саскачевані. Був він консервативним кандидатом в домініяльних виборах в роках 1935, 1940 і 1945 в окрузі Йорктон, а в 1952 році кандидував на посла до саскачеванської легіслятури з міста Саскатуну. Тепер п. Гнатишин — заступник президента Консервативної Партії Саскачевану і був президентом Консервативного Товариства Саскатуну в роках 1935, 1936 і 1952.

Пан Гнатишин активний в багатьох громадських організаціях. Був президентом Ради Директорів Саскатунської Громадської Каси в 1955 році і директором цієї ж добродійної організації протягом пяти літ. Він є президентом Саскачеванського Правничого Товариства і протягом пяти літ головою Дирекції Інституту ім. П. Могили в Саскатуні, а одинадцять літ був членом цієї Дирекції. Пан Гнатишин є також членом Киванис Клюбу, Кенедієн Клюбу, Саскатун Клюбу і Української Православної Церкви.

Пан Іван Гнатишин одружився в 1931 році з панною Галею Піць з Йорктону. Мають вони тепер четверо дітей: Роман (Іван), Віктор, Давид і Єлисавета. Найстарший Роман (Іван) — адвокат, Бі Ей і Ел Ел Бі, покінчив свої студії в Саскачеванському університеті і два роки був адвокатом у фірмі з батьком, а від червня 1958 р. став діловим помічником урядового провідника сенату в Оттаві.

Пана Івана Гнатишина призначено сенатором 15-го січня, 1959.

КІЛЬКА МОЇХ ДУМОК СТУДЕНТАМ

Тут коротко покажу, як я на деякі справи дивлюся.

1. Українці в Канаді повинні старатися бути завсігди **двомовним народом,** — знати дуже добре і свою мову й англійську. Двомовний чоловік, чи двомовний нарід, стоїть вище ніж нарід одномовний. Він має більше розуму і сили.

2. Українці не повинні бути такі як усі, але повинні стояти вище всіх. Усі то — широка вулиця.

3. "Українці", це культурне означення, а не політичне. Вони є народом, що має свою культуру, хоч може не мати своєї держави. Жиди розсипані по світі, але вони всюди **жидівський нарід.** Жиди! Бо вони мають свою культуру. Не держава творить нарід, але культура.

4. Кажуть: "Канадієць українського походження", але чи така балачка розумна? Чи є

Канадієць англійського походження?

Жидівського походження?

Французького походження?

Циганського походження? і т. д.

Ні! Є англієць, фрацуз, жид, циган. Так й українець повинен бути українцем.

Українець — то культурна якість, а "канадієць", політична, і не можна їх разом мішати. Як не можна казати: "він канадієць шевського походження".

5. Кажуть: "Українці прийшли до Канади бідні, без капіталу (без грошей), але воно не так! Українці привезли до Канади великий капітал, — а тим капіталом були вони самі — як робітники! Робітники є великим творчим капіталом, бо, що варта гроші, коли нема робітників? Праця є великим капіталом. Отже українці привезли свою велику працю, і працю своїх синів і внуків. Тим вони збагатили Канаду.

6. Українці привезли свою культуру, що має великі моральні вартості, — коли англійсько-канадійська культура нині занепадає. А техніка, копальні, фабрики, автомобілі, телевізори не є культурою. Культура є в людях, коли вона є. Тому українці повинні затримати свою культуру, — мову, пісні, звичаї, церкву.

Казав же губернатор Твідсмюр: "Будь гідним українцем, а тоді будеш гідним канадійцем (політичним)".

7. Привичка... Кажуть: "Говорю по англійськи, бо я привик", але привичка не є розумом. То не розум, а байдужність.

Пригадується мені таке: Йшли пізно вночі зі свого "Квінс театру" жиди і я зауважив, що гурт молодих говорив між собою тільки матірною мовою. Й одного англійського слова не вмішували. За ним йшов другий гурт, що рівнож по жидівськи говорив.

Але ж ті молоді люди вдень говорять всюди лише по англійськи, бо в їх окруженні по англійськи говорять.

Коли ж вони самі з собою, то своєю мовою говорять, — отже знають добре і свою мову й англійську.

Вони йдуть **за розумом,** а не **за привичкою.** Розум каже їм так робити ,отже вони роблять. Вони не оглядаються назад, на привичку, але вперед, куди їх розум кличе. Тому вони стоять вище ніж англійці.

8. "Спорт" уважають нині дуже важним, але жиди дбають про розум, а не щоби бути спортовим "чемпіоном". Хоч других до спорту заохочують, вони "чемпіони" в торговлі, в науці, в світовій політиці.

В них 14-літній хлопець вже зарахований до старших (Бар Міцваг) і вже відтягають його від діточих забав, а в нежидів до 25 і 30 літ, танцюй, бігай за спортом, верещи і нічого поважного не думай.

9. Мова... Одною мовою не можна похвалитися, бо всі люди одну мову знають. Але є МОВНА ДРАБИНА, що стоїть понад одною мовою. Хто знає одну мову, той стоїть під мовною драбиною. Хто знає дві, той стоїть на першім щаблі мовної драбини, хто знає 4 мові, той на третім щаблі, хто знає 6, той на пятім щаблі. Чи ж не повинні українці бодай на першім щаблі стояти, коли будуть знати дві мові?

10. Кажуть: "Мої діти по українськи розуміють", але чи скаже англієць, що його діти розуміють по англійськи? Ні! **Вони по англійськи говорять!** Таке скаже і француз, німець та другі.

***

Чому я оце пишу? Тому, що в Саскатуні провадилася віддавна велика українська робота, отже вона повинна і дальше провадитися. Там з Інституту повинні виходити **розумні люди, розумні українці,** а не лише фахівці, ремісники, професіоналісти і т. п. Фахівець поза своїм фахом може бути чоловіком з вузьким розумом.

Отже моїм бажанням було би, щоб студенти добре застановилися над тим, що я згадав, а я певний, що вони не будуть такі **як усі,** але будуть більші **над усі.** І навіть в Канаді треба таки, що стоять вище **ніж усі.**

Свящ. В. К.

Традиційний бенкет в честь православних абсольвентів у Саскатуні

Цьогорічний традиційний бенкет під патронатом українського Інституту ім. Петра Могили й української греко-православної церкви св. Духа в Саскатуні в честь православних абсольвентів, що вже третій рік з ряду тут уладжується, відбувся 7-го вересня 1959 року у просторій залі клюбу 400.

У цьому році закінчують свої студії й стають абсольвентами Саскачеванського університету: І. Байбула В. Com., Наталка Цьона В.А., пані Рома Франко В.А., Лаврентій Гнип В.А., С. Горчинський В. Sc. Nor., Павло Гуцуляк B.Ed., Евген О. Козій В.Е. Mech., Едвард Клапоущак B.Ed., Филомін Кушнір В.А., Т. Й. Монастирський В.Е. Civil, Василь Муканик B.Ed., Богдан Скоробогач В.Е. Mech., Орест Талпаш В.А.

Учительський Семінар (Нормал Скул): Славка Базюк, Віра Дорош, Мирослав Федак, Олена Глуханюк, Ірина Кудрик, Леся Лисак, Йозефина Матковська, Тіні Нималович, Віра Ничик, Фіялка Овчар, Леся Ткачик.

Гай Скул: Еверина Хомин, Донна Чайковська, Віра Дмитрук, Тарас Гуцуляк, Мирон Ковальський, Галя Сенишин, Юрко Ткачик.

Після молитви, що її провів парох православної церкви о. М. Боднарчук, та вечері, гарно прикрашеної живими квітами, відбулася цікава програма. Господарем бенкету був ректор Інституту ім. П. Могили о. В. Сенишин.

Тост в честь королеви підніс голова студентського кружка при Інституті п. Йосиф Козак. Вступне слово промовив о. В. Сенишин і представив абсольвентів присутнім з відповідною вдалою характеристикою кожного. Від місцевої церковної громади змістовний короткий привіт зложив голова п. Олекса Хомин.

Тост абсольвентам підніс п. Степан Талпаш, бувший бурсак Інституту, а тепер довголітній учитель в Бюкенен, Саск. Звертаючись до присутніх абсольвентів від себе, своєї дружни й присутніх, він висловив велику радість бути на цій урочистості в такій великій обєднаній Українській Родині.

Між іншим п. Талпаш зазначив, що цьогорічні абсольвенти, як і кожного року, дуже гарні молоді люди — в науці — пильні в своїх завданнях — відповідальні, а в своїх обовязках — розсудливі. Вони, хоч ще молоденькі, а вже думають, поводяться й плянують, як дорослі люди. Чи, приходячи до Інституту, ці молоді люди уже належать до вибраних, чи, перебуваючи і виховуючися в ньому, стають такими? — запитує п. Талпаш.

Далі п. Талпаш підкреслив, що дуже важливим для цих молодих людей є те, що вони, перебуваючи в Інституті, перебирають ідеї славних "Каменярів" та самостійників і з ними виходять на широкі простори життя.

Цьогорічні абсольвенти намагалися бути ще примірнішими від своїх попередників, казав п. Талпаш, бо вони на самостійницькому з'їзді в Йорктоні зложили по 25 долярів на початок фонду на будову нового приміщення Інституту Могили, довівши тим, що вони вже стають у проводі, бо розуміють конечну потребу такої виховавчої нашої інституції.

Підносячи тост на честь абсольвентів, п. Талпаш з усією силою закликав їх берегти українську мову і любити Україну:

"Любіть Україну во время лютее,
В останню тяжкую годину за неї Господа моліть!"

Е. Козій проголошує тост.

Відповідь на цей тост сказав у гарній українській мові абсольвент п. Евген Козій. Він тепло й зворушливо подякував п. Талпашу за його слово, батькам — за опіку й добре виховання, а Інститутові, його проводові й прихильному громадянству за вмілу й систематичну науку в українському дусі та розумний батьківський догляд.

Закінчуючи своє слово, п. Козій запевнив, що у своїй дальшій самостійній праці абсольвенти високо нестимуть імя українське і ніколи не забудуть тих великих ідей і настанов, що дав їх рідний Інститут.

Від імені стипендійного Комітету Фонду ім. І. Федана проф. А. Михайлнко вручив цьогорічну стипендію трьом найкращим студентам Інституту: Орестові Талпашеві, З. Ці-

пивникові і Ю. Полійчукові та з того ж фонду грошеві нагороди за активну громадську роботу в Інституті — панні Лесі Ткачик і Тарасові Монастирському.

Голова Дирекції Інституту проф. Д. Максимюк вручив з відповідним словом 12-ом студентам Інституту членські цертифікати нового Інституту Могили. Цертифікат ч. 1 одержав гурток Могилянок при Інституті, бо вони перші ще в минулому році зложили певну суму на фонд будови нового Інституту, започаткувавши таким чином це велике й почесне діло. Проф. Максимюк також вручив нагороди чотирьом учителям української мови й українознавства на курсах при Інституті — пані М. Мадюк, добр. С. Сенишин, пані Соні Ціпивник і п. Дмитрові Ціпивникові, які безплатно й систематично провадять ті курси.

Головну промову виголосив п. Дмитро Керелюк, спеціяльно запрошений з Ріджайні, якого теплими словами представив заступник голови Дирекції, адвокат В. Буряник. Пан Дмитро Керелюк між іншим сказав:

"Градуація — осягнення високої мети. Вона відкриває двері до визову будучности, в котрій ми прагнемо до повного успіху і задоволення. Чи це здійсниться, залежить від кожної одиниці зокрема, а головно чи абсольвент зрозуміє людей, з котрими мусить працювати та їх стремління, чи зможе зрозуміти дух часу і потяги нашого суспільного життя та як він пристосує своє знання і науку для служіння людству?

Хоч двері шкіл заперлися уже за абсольвентами, все таки наука в найбільшій школі "життя" продовжується. Життя не є легке, просте й зрозуміле. Це процес, що набирає все більшої скорости, темпо збільшується, а напрямки змінюються. Треба знайти дороговкази, щоб себе пізнати й вибрати путь і напрям у нім.

Елементарне вивчення шкільних предметів не дасть нам досвіду, повної зрілости духа і інтелекту. Правдива наука мусить виходити з глибини одиниці. Це вимагає найглибшого застановлення над нашими обовязками супроти суспільства і світу, в якім ми живемо. Світ може бути переповнений всякими знарядами для улекшення нашого фізичного життя, але мусимо памятати, що дійсність складається з найглибшої правди, вірности ідеалам, льояльности ідеям, відваги й віри. Ці прикмети відрізняють нас від тварини і змушують вивчити, присвоїти і вживати ці надбані засоби до повного життя, що дасть нам щастя, задоволення і досягнення мети.

Кожний працедавець може переочити ваші технічні знання, але він буде пильнувати за вашим поступованням в ширшій ділянці життя. Він буде стежити за мужами високих ідеалів і взнеслих принципів зрілого світогляду і ширших інтересів у житті. Він буде глядіти за людиною, що матиме ініціятиву і буде пропагувати взнеслі ідеали. Він буде глядіти за людиною, яка знатиме, що треба зробити і зробить тоді, коли треба, за людиною, що знає, як сповняти обовязки.

Молодь поповнила б смертельний гріх, якщо б не брала активної участи в суспільному житті, поза свою технічну працю. Суспільство скористало дуже багато з того, що люди інтересувалися життям. Такі особи дали дуже багато труду, гроша і часу, щоб зробити цей світ кращим. Тому, що наші батьки інтересувалися ріжноманітними галузями життя, передбачували наші потреби, вживали свої таланти, поза межами своїх особистих досягнень, і віддано працювали для будучих поколінь, тому ми українці в Канаді можемо похвалитися нашими досягненнями на полі релігійнім, літературнім, організаційнім, мистецькім та культурно-громадськім. В цей спосіб вони дійсно зробили вклад до витворення нової, ще неоформленої, канадійської культури. На нас жде суспільство, щоб і ми вложили свою цеголку до цієї великої будови.

Батьки і їх діти.

Якщо школа дала вам кваліфікації прийняти на себе обовязки відповідальної людини і громадянина, не тільки при своїм фаху, але в громаді між своїми людьми, якщо збагатила Вас морально, інтелєктуально і духово; якщо приготовила вас дати свойому суспільству, а зокрема українцям, добрий і мудрий провід, як цього буде треба, тоді, я певний, що ваші мрії сповняться і ви будете щасливі. Тільки та людина може бути щасливою, що працює для загального добра і свого народу".

Після формальної програми відбулася забава з танцями та веселою товариською гутіркою. Перед початком забави подвійний чоловічий квартет, зложений із студентів Інституту, під управою невтомної Лесі Ткачик виконав вязанку українських пісень, стягаючи за кожну пісню грім оплесків. Під час забави відбувся урочистий марш, в якому взяли участь майже всі учасники свята.

На бенкеті було поверх 150 осіб, а в тому числі й деякі родичі абсольвентів. Належить згадати хоч би батьків з

дальших околиць, як пані Монастирська з Вінніпегу, пані Рудачек з Арабелли, п-во Глеки з Ріджайни, п-во Козій з Гудів, п-во Овчар з Тисдейл,п-во Талпаші з Бюкенен, п-во Цьони з Блейн Лейк, п-во Дмитрук з Ріджайни, п-во Ткачики з Кридор, п. Р. Ничик з Витков.

Бенкет відбувся дуже успішно в милій, дійсно родинній атмосфері й напевно залишиться милим спогадом на довший час.

Ів. Рудевський.

БУДУЙМО НОВЕ ПРИМІЩЕННЯ ІНСТИТУТУ МОГИЛИ В САСКАТУНІ

Мені, як теперішньому голові студентського товариства "Каменярі" при Інституті ім. П. Могили в Саскатуні, робить велику честь звернутися від імени товариства до Вп. читачів, що передати Вам наш щирий привіт і коротенько поінформувати про Інститут, його працю та про наше студентсько-бурсацьке життя в ньому.

Багато з вас, що маєте синів і дочок, які перебувають або раніше перебували в цьому Інституті, знаєте з першої, так би сказати ,руки, про наш Інститут. Але багато є батьків, діти яких навчаються в університеті, а в нашому Інституті не перебувають. Це шкода і дуже шкода!

Ми "Каменярі" хочемо вірити, що ознайомившись з нашою інформацією про Інститут, батьки подбають, щоб їх діти на наступний рік також були разом з нами в Інституті, бо ми певні, що ця інформація ще більше підкреслить Вам ті користі, які студіююча молодь, перебуваючи в нашому Інституті, має для себе і для загальної справи.

Ось надходить Різдво — величне традиційне наше свято і ви почуєте через радіо прекрасні українські колядки й щедрівки у виконанні нашого студентського хору. Почуєте наші привітання й різдвяні побажання. І тоді подумайте, як багато нашого, обмеженого наукового часу пішло на підготовлення цього різдвяного нашого виступу, скільки витрачено на те упертого труду. Але ми з тим не числимося, бо ми щасливі, що хоч цим віддаємо честь нашим прабатькам, які плекали прекрасні українські традиції й пісні через сотки літ і, через наших батьків, передали їх нам, а ми молоді з гордістю несемо їх далі.

В Інституті ми вивчаємо українські танки, а з ними виступаємо на сцені і відчуваємо, яку насолоду приносимо глядачам. Ми щасливі і горді, що ми, молоді українці, збе-

рігаємо й ширимо українські культурні надбання, хоч у такий скромний спосіб, бо кому ж, як не українській молоді належить піддержувати свою культуру і нести її далі?

Кожного року в Інституті, під час науки, ми, студенти-бурсаки, приготовляємо ріжноманітні українські концерти і з ними відвідуємо міста й містечка Саскачевану, маючи кожного разу від слухачів, хочемо вірити, щиру подяку за них і заохоту. Цього року, в Йорктоні на з'їзді, ми теж дали концерт і ті, що його чули, високо оцінили працю студентів в Інституті, бо дійсно, тяжко попрацювавши, студенти принесли їм рідну пісню і танки. Тільки в умовах нашого інститутського життя можна розвивати таку корисну культурну працю і кожний наш хлопець і кожна наша дівчина добре це розуміють. Але нам "Каменярам" ходить про те, щоб це так же добре розуміли і наші старші, а особливо батьки.

Наведене — це мала частина користей, що їх дає молоді наш Інститут. Є ще й друге. Спільно перебуваючи в Інституті, ми студенти, маємо щасливу нагоду, під досвідченим вправним доглядом наших керівників і вчителів, виробити свій характер, стати свідомими й активними в суспільному житті. Ми вчимося української мови, вдосконалюємо знання її, знайомимося з українською історією, географією, культурою і мистецтвом.

Поза те відчуваємо, та очевидно й ви, дорогі читачі, погодитеся з нами, що студенти, перебуваючи в Інституті, навязують нові знайомства, набувають собі вірних, щирих приятелів. Хлопець чи дівчина, що перший раз покидають рідний дім, щоб побирати науку в чужому місті, чуються там у перших днях осамітненими і наче загубленими. А в Інституті ці почування зведені до найменшого: тут відразу — своє товариство, мила, рідна атмосфера. Інститут дійсно стає рідним домом поза рідною хатою.

Ці речі — великої вартости для молодої людини. Тому Інститут для нас, молодих, потрібний, потрібний, як та життєва цінність, і його всі ми повинні зберегти!

Ви вже напевно чули про теперішню кампанію збирання фондів на новий будинок Інституту. Чули ви й про те, що ця кампанія почалася успішно. Отож необхідно її так же успішно продовжувати далі!

Старий будинок Інституту стає щороку старішим і гіршим. Ті, що бачили його в останні часи, розуміють, про що йде мова. Будинок вистояв уже 50 літ і цей поважний вік легко пізнати по його стінах, підлогах, сходах, по його зовнішньому навіть вигляді. Коротко, фізичний стан теперішнього будинку Інституту такий, що конечно побудувати новий. А тут іще й друге: наш старий будинок стоїть задалеко від університету.

На нашу думку оці дві останні причини є головними, що змушують багато добрих українських студентів перебувати не в Інституті, а деінде.

Віримо, що ви погодитеся з нами, що дуже важливе завдання, яке стоїть перед усіма нами, це, щоб наша молодь сприйняла, задержала і поширювала далі наші прекрасні українські традиції, нашу релігію, мову, пісню, культуру взагалі. Також мабуть погодитеся, що здійснити це найлекше зможе наша молодь, коли вона буде мешкати не розсіяно в місті, а спільно в нашому Інституті.

Хоч кошт будови нового будинку виглядає великим, та це не страшне, бо коли всі працюватимемо разом і дамо на це свою щедру жертву, то й усі труднощі переборемо. Добрий початок таких жертв уже зроблено. Навіть теперішні студенти, що перебувають в нашому Інституті, оті "Каменярі", які може найменше можуть собі позволити на грошові видатки, навіть вони зложили свою жертву і ПЕРШИМИ ВПИСАЛИСЯ ЧЛЕНАМИ нового Інституту.

Люди в Алберті здвигнули новий Інститут ,і їх студенти перебувають у модерному будинку. Сорок літ тому молоді українці в Саскачевані довели свою свідомість, побудувавши оцей старий тепер Інститут П. Могили.

Тепер наша черга! Робім так, як робили наші попередники! Закачаймо рукава і свідомо ставаймо до будови нового Інституту!

Ось такі коротенькі наші думки в порушеній справі. Думки молодих "Каменярів", ваших дітей!

З глибокою пошаною до Вас, дорогі читачі,

За СТУДЕНТСЬКЕ ТОВАРИСТВО "КАМЕНЯРІ",

Йосиф Борса, голова.

Йосип Козак.

СЛОВО ГОЛОВИ „КАМЕНЯРІВ"

Це мій другий рік в Інституті ім. П. Могили і можу отверто сказати, що перебування принесло мені приємність і дало багато насолоди. Памятаю, що ще, як був малим, один з моїх старших товаришів говорив мені, "якщо будеш в Саскатуні, перебував в Інституті". Це вбилось мені в память і аж цього року я зрозумів, чому так говорив. Цього року вперше я зрозумів значення Інститутського життя і що воно має для тих, що бажають використати те, що Інститут дає своїм питомцям.

Особливо відчуваю, що цього року життя в Інституті було дуже товариське, зичливе і приємне. Глибокі товариські почування витворилися, що залишуться на все життя. Ці взаємні товариські стосунки будуть мати вплив на далеке майбутнє. Щирість і кооперація між студентами цього року була приємна для всіх.

Минулий рік був дуже активний для всіх студентів особливо в ділянці українознавства і провідництва. Наше найбільше зусилля було в піддержці З'їзду в Йорктоні. Ми були перші, що зложили жертви на будову нового Інституту. Провінціяльна Екзекутива в Канорі поклала багато зусилля в цій справі і їм щира дяка за їх зацікавлення Інститутом. Ми багато приложили зусиль над плянованням нашої подорожі до Едмонтону, але через запізнений час в році, що невдався, та віримо що наступний рік принесе успішну подорож.

Також минулий рік був одним з найуспішніших під оглядом і других ділянок. Якість студентів була висока, також і провід був досконалий. Заохота о. ректора була сильна і тому наші студенти пописалися дуже добре між іншим і у виконанні українських народних танків. Цей успіх записано на фільмовій ленті університету. Тарас Монастирський записав свою працю на віки. Панна Леся Ткачик зі своїми подвійним мужеським хором здобула славу і признання як в Саскатуні так і на провінції.

Це був успішний рік, а слідуючий мусить бути успішнішим.

Зліва вправо, згори вдолину:
Галя і її товаришки Леся Т. і її партій. Підчас Святої Вечері.
От як весело! Спочиваєм.
З забав в Інституті.

Раз прибий... Хтось веселий.

Проф. Д. Максимюк.

ВІДВАГА І ЖЕРТВЕННІСТЬ — ШЛЯХЕТНІ ПРИКМЕТИ

Вірю, що всі громадяни свідомі того, що Інститут ім. П. Могили в Саскатуні відіграв дотепер важну ролю серед українців у нашім канадійськім житті. Повстав Інститут, як перший прояв національного відродження між нашими людьми. Завдяки Інститутові й роботі що при ньому провадилася і провадиться, ми маємо такі організації як Союз Українок Канади, Союз Української Молоді та Союз Українців Самостійників. Це є світські організації, але поза те Інститут дав почин до відродження Української Греко-Православної Церкви, вільної і незалежної, котра так гарно поширилася по цілій Канаді.

Інститут не є лише самий будинок. Інститут складається насамперед із свідомих щирих громадян, котрі мають перед собою певну національно-релігійну ціль до осягнення. А щоб цю ціль осягнути треба було будинку — і батьки наші про такий будинок подбали. Це їм удалося сорок літ тому, бо вони були настільки відважні і жертвенні, що не побоялися трудностей і побороли їх.

Відвага і жертвенність — прикмети шляхетних людей. Найвищий приклад відваги і жертвенности бачимо в часі війни. Труси, тобто боягузи, що не мають відваги, і самолюби, що не мають жертвенности, війни не виграють.

Ці прикмети — відваги й жертвенности, потрібні до осягнення будь якої мети й у цивільному громадському житті.

Нині наша мета побудувати новий будинок для Інституту. Так, як син, що перебрав господарку від батька, мусить згодом будувати собі нову хату бо та, що батько побудував, уже знищилася і не відповідає теперішнім умовам, так і ми мусимо придбати новий будинок для наших дітей — студентів, коли не хочемо, щоб наша громадська господарка пропала.

Будьте отже відважні — нехай нас не застрашує сума грошей, котрі нам на цю ціль потрібно. Будьмо жертвенні й напевно цю суму зберемо.

До заснування Інституту у 1916 році причинилося около дві тисячі осіб, що жертвували по 25, 50, 75, 100, а навіть було кілька, що жертвували по тисячу долярів. Було багато таких, що, немаючи готівки на руках, позичали у сусідів або у банку і давали на Інститут. Це була жертвенність!

Ми тепер економічно стоїмо далеко краще як стояли наші батьки сорок літ тому і очевидно нам буде значно лег-

ше жертвувати щороку протягом будови Інституту подібні суми — 25, 50, 75, чи 100.00 долярів на рік. Як що ми так зробимо всі, — то напевно, святкуючи 50 літній ювілей Інституту в 1966 році, будемо святкувати його у гарнім новім будинку.

Ми напевно можемо сказати, що наші батьки були і відважні й жертвенні. Зробімо ж так і ми, щоб наші діти могли те саме сказати й про нас.

Дмитро Ціпивник.

ПОЧУТТЯ МЕНШЕВАРТОСТИ

Почуття меншевартости в людей (інфіріорити камплекс) належить до проблем психольогічного характеру. І очевидно має свій корень в історії розвитку тих людей, що на це почуття слабують.

Чи це почуття серед українців більше розвинене, як серед других етнічних груп? Якщо так, то де є йому початки? Як боротися і протиставитися цьому почуттю?

Почуття меншевартости виникає з ріжних причин.

Наприклад, особа малого росту може відчувати неприємний стан, перебуваючи в оточенні людей рослих, гарних, розвинених, відчуваючи кожний раз приниження себе від осіб сильніших, міцніших, що все підкреслюють тій особі її фізичну слабість, недорозвиненість.

Відсутність у особи певних прикмет, потрібних для піднесення її особистого "Я" в суспільстві. Постійне приниження іншими через надмірну критику і зверхність другими.

Таке і подібне ставлення других до певної особи викликає в неї почуття слабости, нездібности до чину, а навіть непотрібности своєї в суспільстві і викликає в неї пасивність, а іноді й хворобу. Особливо це позначається на молодих людях, що особливо легко піддаються зовнішнім впливам.

Такий стан серед окремих осіб можна знайти серед усіх етнічних груп і він не становить відємного привілею тільки українців. Якщо ж такий стан ми часто знаходимо серед українців, то це тільки тому, що процес історичного розвитку українців тому сприяв. Україна, як Держава, була вільною і рівноцінною державою з іншими державами, дуже а дуже короткий час. Український народ довший час був кривджений, плюндрований, зневажений, йому впоювали у свідомість, що він навіть не є окремим самостійним народом.

Тяглося це віками! То чи можна ж сподіватися, щоб такий нарід в масі виростав гордим і в повній свідомості своєї ваги, значення і величі? Чи не може такий стан сприяти поступовому виробленню своєї меншевартости?

Але, коли взяти оті сотки літ пригноблення і поневолення українського народу, після яких він все ж таки і свою мову зберіг, і свою культуру плекає, і завжди готовий до чину й дії за відновлення свого неалежного державного життя, то хіба це не є ознака великого духа українського народу, що берігає в українців їх індивідуальність?

На жаль, ми мало на це зосереджуємо своєї уваги! А в цьому має лежати основа нашої гордости, вищости не тільки для окремої особи, а і всієї нашої етнічної групи.

Для цього найперше треба нам сильної самоосвідомляючої праці. Треба глибоко ознайомитися з історією свого народу. Треба добре і критично пізнати минувшину нашого народу. Також треба якнайкраще ознайомитися з культурно-мистецькими скарбами, що залишили нам наші попередники, бо це дасть нам ширший світогляд і вдоволення та можливість краще й правильніше інформувати про себе наших співгромадян. Необхідно перекладати творих наших письменників на інші мови, зокрема на англійську, бо ж наші співгорожани повинні з правдивих джерел знати про великих українських поетів, письменників, мистців. Але для цього ми-українці мусимо самі знати якнайосновніше і свою українську й англійську мови. Нам українцям також треба ТВОРИТИ. Творити не тільки в письменстві, а творити в кожній ділянці культурного життя, так українського, як і загально-канадійського.

Такий, на мою думку, повинен бути підхід у порушеній справі. Якщо ми це зробимо, тоді виробимо в собі певність, тоді будемо чутися рівноправними з своїми співгорожанами і тоді зникне оте принижуюче нас почуття меншевартости, що панує між нами тільки тому, що ми-українці.

МОГИЛЯНКИ В ІНСТИТУТІ Й ПОЗА НИМ

Інститут ім. П. Могили в Саскатуні від самих своїх початків приміщує в своїх стінах і хлопців і дівчат. Всі вони, а їх кожний рік в Інституті перебуває поважне число, знаходять в Інституті не тільки приміщення й харчі зо всіма вигодами, а ще й проходять ріжні курси з української мови, літератури, релігії, співу, танців, мистецтва, як також націо-

нально освідомлюються та призвичаються до майбутньої громадської праці серед суспільства.

Ще в 1923-му році, під проводом тодішньої пані ректорової Савелі Стечишин, питомки Інституту зорганізувалися в дівоче товариство "Могилянки". Відтоді й по сьогоднішній день "Могилянки" — молоді дівчата в Інституті провадять найріжноманітнішу працю. Вони навчаються тут всього, що повязане з українським народом та його змаганнями. Вони вправляються в бесідництві й провідництві, а це дало їм можливість разом з другими свідомими жінками Саскатуну зорганізувати перше жіноче товариство в Саскатуні. Тепер, з тих скромних колись початків, виросла велика й сильна всеканадійська жіноча організація — Союз Українок Канади.

Кожного року "Могилянки" провадять в Інституті й ріжні підприємства, а фінансові прибутки з них вживають для потреб Інституту або своєї організації. Наприклад, у цьому році "могилянки", на придбані в такий спосіб фонди, купили для Інституту прекрасний шкіряний честерфілд, стоячу велику електричну лямпу й ріжні прилади до вітальні. Минулого року придбали піяно. У 1955-56 році започаткували фонд на будову нового приміщення Інституту, зложивши на ту ціль $250.00. Не один раз перемальовували власними силами студентську вітальню. Для всіх студентських імпрез і

свят в Інституті "могилянки" чепурять і прикрашають залю й надають тим оказіям теплого, родинного, незабутнього для учасників, настрою.

Союз Українок Канади, що започаткований був в Інституті, в своїй великій громадській праці, поза всю свою корисну працю, не забуває за свій Інститут. Провінціяльна Екзекутива Союзу Українок Канади на Саскачеван з осідком у Канорі, під проводом п. Кушніра, як голови, започаткувала збирання фондів на умебльовання дівочих кімнат в Інсти-

туті. Відділи С. У. К. піддержали цей шляхетний почин, і спільними зусиллями членкинь цих відділів уже зібрано $4,500.00, на які закупили вони гарну стильну меблю й умеблювання нею 15 кімнат. Ці меблі такі модерні, що навіть старі кімнати Інституту відмолоділи, стали утульними й наче запрошують до наукової праці й відпочинку по ній. Теперішня Провінціяльна Екзекутива С. У. К. з осідком в Гефорді, під проводом пані О. Андрущак, продовжує цю працю й мають намір умеблювати кімнати й для хлопців студентів Інституту.

Наша королева

Савеля Косован

Виховання, що його одержують питомці в Інституті, залишається назавжди з ними і, коли оті молоді дівчата й хлопці, відходять на самостійне життя, вони все памятають про чудесні роки, проведені в Інституті, про цінність і потребу його уже для їхніх дітей. Тому вони на місцях, провадячи свою працю, ніколи не забувають Інституту і роботу ведуть так, що вона не тільки громадсько-корисна, а лучить нас усіх в одно нерозривне коло.

Нехай же й молодші й старші все памятають про це й з гордістю стають у те нерозривне коло нашої сводомости, щирости й активности.

НАШІ АБСОЛЬВЕНТИ

РОЗАЛІЯ СЕМКО

Розалія скінчила початкову і середню освіту в Струан, Саск., 1943 р. Слідуючого року — учительський семінар в Саскатуні. Під час своєї учительської каріери учащала до університету в Саскачевані, в Лос Анджелос. Каліф. під час літніх ферій, а цього року закінчує педагогічний факультет з B.Ed., спеціялізується в ділянці англійської мови й історії. Учителювала в початкових і середніх школах Саскачевану, Брітіш Колюмбії і Каліфорнії. Дуже інтересується музикою, грає на піяно, любить спів. Також виявила не яку будь здібність у малярстві. Для розривки бере живу участь у спорті.

Розалія Семко.

ОРЕСТ ТАЛПАШ, В.А., Бюкенан, Саск.

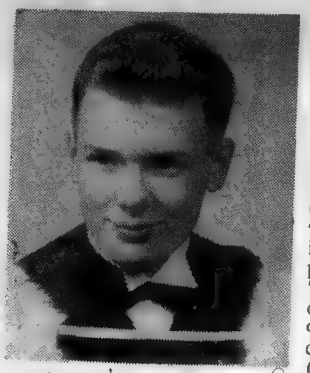

Орест Талпаш, В.А.

Це його третій рік в Інституті. Він гордий і щасливий перебувати тут, бо ж й його батьки — тато й мама, також перебували в Інституті. Орест дуже пильний студент. Він все брав активну участь у громадсько-студентському житті. Його усе можна було бачити в хорі, в танках, представленнях, активним в дебатах. За пильність, активність і успіх в науці він мав нагороди: у 12 клясі — медалю "Говернор-Дженерал" у своїй окрузі, 2 стипендії ім. Івана Федана в Інституті. Тепер скінчив курс фільозофії (В.А.) і, як зачуваємо, має намір продовжати науку на медичнім факультеті. Поза всі ті молодечі студентські клопоти десь знайшов час і на сердечні справи — співає належні серенади й коли несподівано гасне світло, тисне руку, кому належиться... Щасти, Боже, тобі, Оресте, у всьому!...

ТАРАС МОНАСТИРСЬКИЙ, B.S.E. (Civil), Вінніпеґ, Ман.

Пять літ часу для молодої студіюючої лодини, це — поважний шмат часу, а Тарас оті пять літ перебув усі в Інституті. Тут він виявив себе активним, ініціятивним студентом. Не було ділянки у студентсько-громадськім житті, щоб Тарас не брав у ній активної участи: він голова "Каменярів", інструктор (добрий!) українських танків, начальний редактор, учасник студентського хору, був дуже ініціятивний в університетському товаристві "Алфа-Омеґа". Закінчив курс інженерії по фаху землемірства і, як бачимо, дуже залюблений в північних теренах Канади. Не один раз одержав відповідні нагороди за свою пра-

Тарас Монастирський, B.S.E. (Civil)

цю в Інституті... Чулисьмо, що в нього, наче б то, заходять ріжні контраверсії з прекрасним жіночим полом, але... "все йде, все минає!" Тарасе, не здавай позиції!

ЄВГЕН КОЗІЙ, B.S.E. (Mech.), Ґудів, Саск.

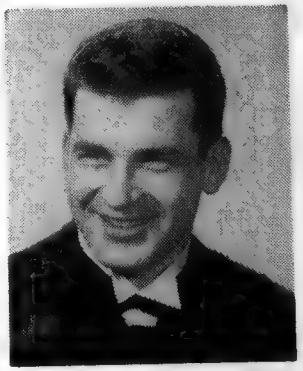

Евген Козій, B.S.E. (Mech.).

Солідний, поважний, відповідної мужеської статури молодець. Розумно впертий і твердими кроками прямує до наміченої мети. Він усе був активним в студентській праці — він і головою "Каменярів", у студентському й церковному хорах, і в танках, і в забавах... Мав стипендію ім. І. Федана в Інституті. Завжди чемний, спокійний і розважний. А при цьому чомусь мав велику жагу до "Пепсі-Кола". Чи то чарівні, таємничі складники того напою, чи що інше, а, здається, став твердо козієвською ногою на прямий шлях свого самостійного життя... Щасти, Боже, Євгене! Закінчив курс інженерства і пішов копирсатися в оливі.

ГОРДЕЙ ГЛЕК, Енгелфелд, Саск. Для Гордея це вже четвертий рік в Інституті і також в рільничім інженерстві. На слідуючий рік він одержить два ступені, а властиво Б.А. і В.Сс. Агр. Під час "Забави сердець" здивував усіх своїх колег (товаришів), коли познайомив їх з хорошою товаришкою.

ОРЕСТ КОРОЛ, Канора, Саск. Це перший рік для Ореста в факультеті рільничого інженерства. Він додає моральної піддержки Гордейові, коли почнеться боротьба факультетів. Орест Тихої вдачі, але сильний в дебатах. Якщо він виграв таку непопулярну тему, що студенти повинні діставати ще більше домашних задач, тож значить, що може аргументувати.

ВАСИЛЬ БОРСА, Єлов Крік, Саск. Василь іде слідами свого брата Йосипа і записався на курс інженерства. Хоч це перший рік в Інституті, він включився в подвійний квартет і держить партію першого тенора. Також бере живу участь в студентсько-громадськім житті.

ЙОСИП БОРСА, Єлов Крік, Саск. Для Йосипа це другий рік в Інституті і вже дається відчувати його здібності. Був головою "Каменярів" в першій половині семестру, держить партію другого тенора сильно. Він є зразковим студентом у всіх ділянках життя.

ЗЕНОВІЙ ЦИПИВНИК, Врукобій, Саск. Наш начальний редактор, бере всю працю серйозно, чи то співає в першім басі, чи видає місячник, чи збирає матеріяли для річника. Все серйозно. Але відчуваємо, що часом він любить відпружитися і побути в товаристві панночок.

АЛБІН КЕЛЕР, Канора, Саск. Албін в Інституті вже другий рік і також закінчив другий рік інженерства. Тихої вдачі, працьовитий, любить дебатувати на всякі теми, а найбільше, де торкається майбутнього родинного життя.

ВОЛОДИМИР НИКОЛАЙЧУК, Кемсак, Саск. Це перший рік в Інституті і на факультеті інженерства. Полюбив Інститут, брав живу участь і був вибраний до екзекутиви "Каменярів".

ЮРІЙ ПАЛІЧУК, Витков, Саск. Дуже активний член "Каменярів", бере участь в танках, співі, дебатах і є нашим офіційним фотографом. Прекрасно викінчив Річну Знимку. Каже Юрко, що як закінчить електричне інженерство, то вложить всі проводи в новім Інституті.

ЄВГЕН СЕНИШИН, Саскатун, Саск. Другий рік інженерства та при вишколі летничої фльоти, як навігатор. Має свої клопоти з другою половиною людства. Бере живу участь в суперечках з приклонниками соціялізму. Любить українські танки.

ГАЛЯ БОРСА, Єлов Крік, Саск. Галя ніяк не хоче піддатися своїм братам. Учащає перший рік на факультет фільософії. Бере живу участь у дівочім громадськім житті. Має гарний голос і його вживає. Працьовита, пильна і ввічлива.

ОРЕСТ ФІЛИК, Сентер, Саск. Прибув до нас на перший рік філософії, тихенької вдачі, працьовитий. Залюбки заграє собі потихенько. Ходить дуже обережно, щоб кому не бути на дорозі. Інтересується студентським-громадським життям.

ЛАВРЕНТІЙ ГНИП, Кемсак, Саск. На закінчення своїх студій філософії, Лаврентій прибув до Інституту на цей рік. Заінтересувався студентським життям, а особливо студентками. Щастя по дорозі не ходить, за ним треба шукати. Він і знайшов.

ЄВГЕН ГРИБА, Єлов Крік, Саск. Це вже другий рік в Інституті, також в офіцерському курсі канадійської армії, що побирає університетський вишкіл. Наш славний тенор, добрий громадський працівник і примірний бурсак — якщо до збитків.

ВАСИЛЬ ГУМЕННИЙ, Ітонія, Саск. Будучий адвокат, якщо витримає так багато читання. Тихої вдачі, скромний і часами працьовитий. Любить відпочивати, тихесенько сісти в кутку з панночкою і розмовляти. Все ж це — насолода життя.

РУДОЛЬФ ГРИЦАЙ, Вюкенан, Саск. Рудольф працьовитий, дбає про книжку. Заінтересувався своїм питомим предметом фізикою і хемією. Бере живу участь у товаристві "Каменярі" і дає себе чути своїм розсудливим голосом.

ВОЛОДИМИР КАЛИН, Гефорд, Саск. Одинокий представник з Гефорд в Інституті, добрий співак, піддержує баритонову секцію, бере живу участь в танках, студентських дебатах і громадськім житті. Дістав нагороду-стипендію від Союзу Українок Канади. Брав участь в опереті "Гондолєрі" і вибивається на порядного співака.

ЙОСИП КОЗАК, Єлов Крік, Саск. Це вже другий рік в Інституті і на факультеті педагогії. В другій половині семестру був головою "Каменярів", бере живу участь в українських танках, дебатах і сильно піддержує тенорову партію в подвійнім квартеті. Для такого працьовитого студента усміхається світла будучність.

ВІКТОР СТЕЛЬМАЩУК, Єлов Крік, Саск. Віктор закінчив другий рік факультету природознавства і виїжджає до Едмонтону на курс дентистики. Віримо, що Віктор попишеться дуже добре у вибраній професії. Тихої вдачі, працьовитий і на око дуже скромний, але кажуть, що любить жарти.

ЗОРЯ РУДАЧЕК, Арабела, Саск. Це вже третій рік для Зорі в Інституті. Учащає на перший рік філософії. Працює тяжко і віримо, що успіхи будуть такі ж добрі. Цього року під її проводом "Могилянки" мали дуже успішний рік. Будучі плани не ясні.

САВЕЛЯ ГАРБУЗ, Норт Бетфорд, Саск. Для Савелі це перший рік в Інституті. Вона чується, як вдома, працьовита і одинока представниця наша у факультеті фармацевтики. Одержала стипендію від Провінціяльної Екзекутиви Союзу Українок Канади. Бере живу участь у співі і народних танках. Для неї успіх забезпечений.

ОРЕСТ ПАНЧУК, Прінс Альберт. Орест прибув до нас в половині року, але скоро вжився з бурсацьким життям. Веселої вдачі, його полюбили, а він нас. Бере живу участь в громадському житті. Хоче бути аптекарем і заложити аптеку в Прінс Альберт.

СЛАВКА БАЗЮК, Айтуна, Саск. Ця жвава панночка прибула на учительський семінар. Все інтересується життям в Інституті і віримо, що з неї буде зразкова вчителька. Все має час помогти кожному і бере активну участь у громадській праці.

МИРОСЛАВ ФЕДАК, Тофнел, Саск. Одинокий представник мужеського роду на учительськім семінарі. Віримо, що з нього буде добрий учитель, дуже пильний, працьовитий і інтересується громадським життям.

ЛЕСЯ ЛИСАК, Вірдейл, Саск. Леся прибула до нас цього року і вчащала до учительського семінару. Скромна, працьовита і дуже ввічлива. Зразу була встидлива, але дійсно дуже приязна і віримо, що буде дуже добра вчителька. Інтересувалася співом, танками і вишиттям.

ВІРА НИЧИК, Витков, Саск. Це для Віри другий раз перебувати в Інституті. Учащає до учительського семінару, бере живу участь в його спортових змаганнях, а в Інституті вона була заступницею голови "Каменярів", брала активну участь у всіх ділянках його праці. Тішимося, що повертається на слідуючий рік і буде учащати до університету.

ФІЯЛКА ОВЧАР, Тісдейл, Саск. Фіялка вчащала до учительського семінару і здобула признання, як будуча добра вчителька. Інтересується життям у всіх його ділянках, спеціяльно в політиці. Була дуже совісна касієрка "Могилянок" і активна в його розвою.

ЛЕСЯ ТКАЧИК, Кридор, Саск. Наш соловейко, вже третій рік з нами. Учительську професію собі вибрала, але її серце — спів і музика. Це вже другий рік диригує подвійним мужеським квартетом. Мала провідну партію в опереті, яку виставили студенти семінару. Все весела і порадниця щира.

ТЕРЕСА КОЗАК, Мічам, Саск. Хоч Тереса була в нас короткий час, то всі її полюбили. Ввічлива, серйозна й працьовита, та була повна чемного веселого життя. Скінчивши курс комерційний, вона записалася на трирічний курс мед-сестри.

САВЕЛЯ ПЕТРІВ, Ґронлід, Саск. Савеля учащала на український курс в університеті, і там була великою помічницею "Могилянкам", як їх писарка. Любить добру музику і збирає добрі платівки. Працьовита, ніколи не марнує часу.

МАРІЯ СОРОЧУК, Сван Ріївн, Саск. Це для Марії третій рік в Інституті. Закінчує курс комерційний і одержала працю в Міському Ратуші зараз покінчила курс. Активна в студентськім житті, вона була головою соціяльного комітету. Всі думають, що вона дуже тихонька, але ми знаємо інакше. Весела, жартівлива і повна радости.

ОРЕСТ ВОЙТЮК, Витков, Саск. Орест прибував до нас кожної зими на курси моторових механіків. Він любив Інститут, а його також любили. Тихої вдачі, інтересувався життям студентським, спеціяльно церковним.

ДОННА ЧАЙКОВСЬКА, Саскатун, Саск. Ця молоденька панночка брала живу участь у студентськім житті. Прибувала на збори "Каменярів", учащала на виклади української мови, співу, танків і на соціяльні вечірки. Закінчила XII клясу, а також учительський курс музики. Працьовита, скромна й повна веселости.

ВІРА ДМИТРУК, Рішард, Саск. Віра записалася до дванадцятої кляси і совісно вивчала свої задачі. Все інтересувалася студентським життям і тільки де було потрібно помочі, вона з охотою помагала. Думає вступити на вишкіл як мед-сестра.

МИРОН КОВАЛЬСЬКИЙ, Рішард, Саск. Початкову науку покінчив в Беджер Блоф школі, а від девятої до одинадцятої учащав в Норт Бетлфорді. Цього року закінчує дванадцяту клясу в Нутана Колегії. Дуже сподобав Інститут і бере живу участь у всіх ділянках його життя.

ГАЛЯ СЕНИШИН, Саскатун, Саск. Цього року закінчує дванадцяту клясу і думає вступити до університету або до учительського семінару. Брала живу участь у всіх ділянках студентського життя і була інструкторкою українських танків. Була членкинею в екзекутиві "Могилянок".

ЮРІЙ ТКАЧИК, Кридор, Саск. В домашній школі закінчив десяту клясу, минулого року учащав до Технічної Колегії, а цього року в Нутана. Думає вступити на факультет в університеті, але непевний, в який. Його улюблена праця — їсти і спати.

ОСТАП НЕДІЛЯ, Мекдовел, Саск. Десяту клясу покінчив в домашній школі, а цього року вчащає до Нутана Колегії. Бере участь в драмі і спорті, а в Інституті є членом нашого відомого подвійного квартету. Думає вписатися на факультет фізичних вправ.

СЛАВКО КІНДРАЧУК, Витков, Саск. Восьму клясу закінчив в школі "Просвіта", а від 1956 року перебуває в Інституті. Кожного року закінчує свої студії з відзначенням. В Технічній Колегії додатково вчиться на моторового механіка, але думає вступити до університету на факультет інженерства. Славко в Інституті примірний і був заступником інструктора танків.

СЛАВКА КОСОВАН, Вірдейл, Саск. Ширлей, як її залюбки кличуть, прибула з Вірдейл побирати одинадцяту клясу. Вона включилася в бурсацьке життя всецїло і була королевою "Сердець" Могилянок. Думає записатися до університету по закінченню середної школи на слідуючий рік.

ЛЮДМИЛА КРАВЧЕНКО, Монтреал, Квебек. Людмила дуже енергійна дівчина і не боїться висказати свою думку. Поруч одинадцятої кляси брала участь в ділянках життя, в яких вона закохана. Інтересується музикою і малярством.

ЙОСИП БАЙДА, Смотс, Саск. "Пан Байда" для всіх інших, покінчив восьму клясу в школі Борщів, а девяту і десяту клясу в Технічній Колегії. Дуже милий і послушний, його всі любили. Що має високий голос і його добре чути всюди, він невинний.

ІЛЬОНА РАЙЧИБА, Прілейт, Саск. Це для неї другий рік в Інституті. Цього року знову брала участь в ораторському контесті і добилася до другої позиції. Любить товариство, а особливо говорити. Каже; " Я люблю роботу. Вона мене чарує. Я можу сидіти годинами і на неї дивитися". Брала живу участь в усіх ділянках студентсько-громадського характеру.

ІВАН СЕНКІВ, Вішарт, Саск. Покінчив восьму клясу в Лариса школі. Минулого року девяту з відзначенням, а цього року дотримав також десяту. Думає записатися на факультет по закінченні дванадцятої кляси. Любить спорт і допнявся до дружини в "Фут бол". Це також досягнення.

ІВАН ТАНЧАК, Вен, Саск. Закінчив девяту клясу у Ватрос, а цього року брав десяту в Технічній Колегії. Тихої вдачі, працьовитий, віримо, що він вибється в люди.

ЕДДІЙ КІНАР, Смотс, Саск. Народився в Смотс 1-го серпня, 1943 року. Початкові кляси покінчив в домашній школі, а до девятої кляси прибув до Технічної школи в Саскатуні. Працьовитий, тихий і хоче перегнати п. Байду в науці.

БОГДАН КІНДРАЧУК, Витков, Саск. Він покінчив восьму клясу в "Просвіта" школі, а цього року є в девятій класі в Технічній Колегії. Є велика надія, що піде слідами свого брата в науці і буде першим студентом в своїй класі.

ВАСИЛЬ СЕНКІВ, Вішарт, Саск. Василь уже відтепер має око вступити до університету, на факультет інженерства, хоч тепер тільки в девятій класі. Покінчив восьму в домашній школі "Лариса". Він мусить догонити свого брата Івана і триматися з ним.

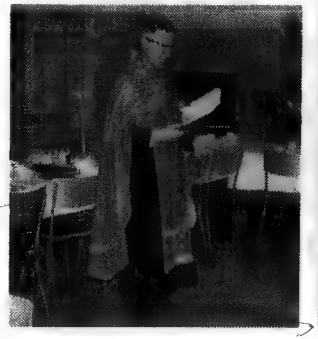

Водохрещя в Інституті.
о. Ректор.

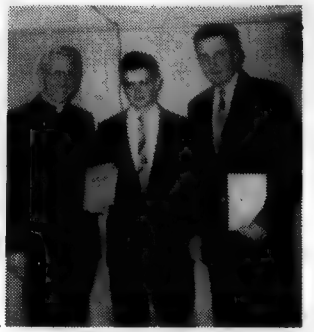

о. Д-р С. В. Савчук,
перший редактор "Каменярів".
Зеновій Ціпивник,
редактор — 1959.
Т. Монастирський,
редактор 40-літнього Ювілейного 1958-го року.

Зліва вправо, згори вдолину:

1. Рекрута ведуть.
2. Учися гудзики чистити.
3. Ой нас, браття, два!
4. Що ти виграв?
5. Наш фотограф.
6. Диригент.
7. Борода вкрила Глека.
8. Радість!
9. Кухонна бригада.

ONIONS

— to people who slept in on Sunday.
— to students that pretended that they know little Ukrainian.
— to the noisy late comers.
— to the boys that didn't run when they were still able to.
— to the individuals that monopolized the telephones.
— to the habitual borrowers.
— to the students who took 4-hour breaks.
— to the boys who overturned the girl's beds.
— to the people who rattle radiators.
— to the people who walk and talk in their sleep.
— to Rev. 's super hearing.
— to the girls who spend all their time on telephone.

ORCHIDS

— to Mr. & Mrs. D. Cipywnyk, our Ukrainian teachers.
— to Vera and Violet, our travelling alarm clocks.
— to Prof. Rudewsky for waking us up on Sunday mornings.
— to Mrs. Wasylciw for our late breakfeasts.
— to the boys who changed their minds about Edmonton.
— to the kids who took part in concerts for the Senior Citizens and also in Yorkton.
— to the Double-quartet.
— to those who set table when their turn came.
— to all teachers of Ukrainian language.
— to the girls who supervised the boys washing clothes.
— to the Yorkton "people's" hospitality during the "Zizd".
— to Lessia Tkachyk and Terry Monastyrski for their invaluable contributions to Institute life.
— to Gordon Hleck for copping the Hoary Harry trophy.
— to the cook — especially for "perohy".
— to the candidates for Mohylianky queen for selling such a record number of tickets.
— to Reverend's sense of humor and understanding of human nature.
— to prof. Rudewski's tolerance of Canadianized Ukrainians.
— to the girls that did the boys' laundry.
— to CHYCOSKI'S, DRAGAN'S, SKORY'S, MICHALENKO'S and other good Saskatoonians for being hosts to the students.

PET SAYINGS:

Mary S.: "Don't be so sto-o-opid."
Sylvia P: "Nobody loves me".
Violet Ow: "If you'd only listen to me."
Skirley K: "xzxzxz qqqfl æœæœæœæœæ!!"
Lorraine D: "You're really whistling."
Gloria B: "How-wow."
Vera N: "Oh, I don't know about that."
Shirley H: "Got a problem."
Ludmilla K: "Any phone calls for me."
Zoria R: "That... that... this here..."
Helene S: "Why don't you guys shut-up for a change."
Lessia T: "Ready, boys."
Rose S: "Gotta keep 'em guessing."
Lessia L: "Why does it always have to happen to me??"
Phyllis S: "That's for sure."

REMEMBER WHEN.....

— when Violet took the bridge?
— our birthday parties?
— when the girls were fishing from the third storey windows?
— Violet's mouse trap?
— cleaning up after danees?
— the bowling parties?
— the tournaments that were never finished?
— the private tutor in Social Studies?
— Ludmilla's long distance phone calls?
— all the formals?
— all the girls who got roses?
— the coffee breaks?
— when Helen B. was the hoola-hooping champion at Initiation?
— the weiner roast that was broken up by hoods yelling "Bursacky Klych"?
— the Alpha Omega hay ride?
— the visit of Metropolitan Ilarion?
— the drive to Yorkton and the long ride home in conjunction with New Institute Zizd?
— Mohylianky's tea?
— the debates and the daring attempt at arguing in Ukrainian?
— remember? — or can you remember the final weiner roast?

SPORT — 1958

Sport is not a mere "form of amusement", as it is usually defined. Most people, when hearing the word "sport", feel a thrill, a sort of inner feeling possesses them and their hopes and determination begin to soar. Our feelings also did soar, prior to our anticipated soccer game versus Sheptycky Institute, but as a famous Greek scientist once said, "All that goes up must come down", and so it was with our hopes and determinations, they fell and were shattered when Sheptycky did not accept our challenge.

Our great competative spirit is not easily thwarted, nothing can daunt passions for sport. This was very vividly illustrated at the bowling party we had on November 18. There we saw thirty-five boys and girls hurling the bowling balls with least one "strike" per game. Some students even made "side bets', to enhance this burning desire for competition. Although competition supposedly produces both mental and physical strain, the students enjoyed the bowling party immensely.

The sports committee gave the idea of having a "curling bonspeil" thorough consideration. However a significant number of students felt they could not spare the time because Christmas exams were steadily encroaching upon them. The idea, therefore had to be postponed until after Christmas.

A table tennis tournament was also considered by the sports committee, but it was also decided to postpone it till after Christmas. In this way the first year students would have an opportunity to raise the caliber of their game, to match the very high standard set for them by the veteran sharp-shooters.

We may not have had the greatest sports term possible, but I think we have done as much as our time and financial conditions would permit.

Eugene Kozey.

PET SAYINGS:

Mary S.: "Don't be so sto-o-opid."
Sylvia P: "Nobody loves me".
Violet Ow: "If you'd only listen to me."
Skirley K: "xzxzxz qqqfl æœæœæœæœ!!"
Lorraine D: "You're really whistling."
Gloria B: "How-wow."
Vera N: "Oh, I don't know about that."
Shirley H: "Got a problem."
Ludmilla K: "Any phone calls for me."
Zoria R: "That... that... this here..."
Helene S: "Why don't you guys shut-up for a change."
Lessia T: "Ready, boys."
Rose S: "Gotta keep 'em guessing."
Lessia L: "Why does it always have to happen to me??"
Phyllis S: "That's for sure."

REMEMBER WHEN.....

— when Violet took the bridge?
— our birthday parties?
— when the girls were fishing from the third storey windows?
— Violet's mouse trap?
— cleaning up after dances?
— the bowling parties?
— the tournaments that were never finished?
— the private tutor in Social Studies?
— Ludmilla's long distance phone calls?
— all the formals?
— all the girls who got roses?
— the coffee breaks?
— when Helen B. was the hoola-hooping champion at Initiation?
— the weiner roast that was broken up by hoods yelling "Bursacky Klych"?
— the Alpha Omega hay ride?
— the visit of Metropolitan Ilarion?
— the drive to Yorkton and the long ride home in conjunction with New Institute Zizd?
— Mohylianky's tea?
— the debates and the daring attempt at arguing in Ukrainian?
— remember — or can you remember the final weiner roast?

SPORT — 1958

Sport is not a mere "form of amusement", as it is usually defined. Most people, when hearing the word "sport", feel a thrill, a sort of inner feeling possesses them and their hopes and determination begin to soar. Our feelings also did soar, prior to our anticipated soccer game versus Sheptycky Institute, but as a famous Greek scientist once said, "All that goes up must come down", and so it was with our hopes and determinations, they fell and were shattered when Sheptycky did not accept our challenge.

Our great competative spirit is not easily thwarted, nothing can daunt passions for sport. This was very vividly illustrated at the bowling party we had on November 18. There we saw thirty-five boys and girls hurling the bowling balls with least one "strike" per game. Some students even made "side bets', to enhance this burning desire for competition. Although competition supposedly produces both mental and physical strain, the students enjoyed the bowling party immensely.

The sports committee gave the idea of having a "curling bonspeil" thorough consideration. However a significant number of students felt they could not spare the time because Christmas exams were steadily encroaching upon them. The idea, therefore had to be postponed until after Christmas.

A table tennis tournament was also considered by the sports committee, but it was also decided to postpone it till after Christmas. In this way the first year students would have an opportunity to raise the caliber of their game, to match the very high standard set for them by the veteran sharp-shooters.

We may not have had the greatest sports term possible, but I think we have done as much as our time and financial conditions would permit.

Eugene Kozey.

SPORT — 1959

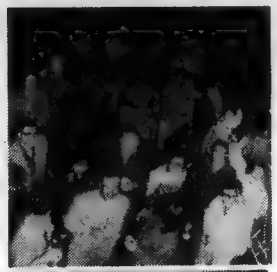

During the second half of the 59-59 academic year, the P. Mohyla Institute sports activities were carried out satisfactorily. The activities proving to be most successful and showing the most popularity with students were bowling party and table tennis.

During the year, the recreation room was continually filled with enthusiastic, energetic and rabid ping-pong players and spectators. One could witness some excellent matches between both boys and girls.

The bowling parties turned out to be the most successful events of the year. Though all did not bowl a 300, the majority of the participants were quite content with the score they had.

Throughout the season, dozens of ideas were suggested in line of athletic recreation, but due to lack of time and accomodation, only some could be carried out.

A timely suggestion (—) New Institute must be provided with more recreation facilities.

The season also saw us taking part in a few activities sponsored by SUMK and other organizations. These included a skating party, tobbagoning and bowling. We wish to thank these organizations for the invitations.

Judging from reports and "bull sessions" and "pajama parties" grape vine, the sport season this year was an outstanding success. I wish to thank those sport-minded, patriotic participants for making this year a success.

Walter Nickolaichuk.

ПУЩЕННЯ

"Все робити, а не забавитися, убиває людину", так каже стара пословиця. Тож кожного року справляємо пущення, що має свої питомі закраски. Кожна група студентів, чи то певні підлоги, чи крила, чи факультети, мають приготовити для розради певні точки. Вибір лишається учасникам.

Анна Савчук за председника програми.

Дівчата щедрують.

Марія і Зоря — ковбої.

Голівуд звіздки.

Леся предсказує.

Нема що робити.

Ідімо на "Вальс".

ДИРЕКЦІЯ ІНСТИТУТУ МОГИЛИ (1958)

Д-р А. Данильчук, голова.

В. Тацюк,
заст. голови.

М. Ф. Кушнір,
писар.

Вол. Мисак,
скарбник.

о. В. Сенишин.

Ів. Хриптул.

М. Трофаненко.

Мирослав Ягольницький — організатором Інституту

Мирослав Ягольницький

Щоб допомогти місцям у їх теперішній великій організаційній праці — розвитку кампаній по збиранні фондів на будову нового приміщення українського Інституту Могили в Саскатуні та щоб тримати постійний живий звязок Інституту з нашими громадянами, Дирекція Інституту заанґажувала до праці організатора, молодого богослова п. Мирослава Ягольницького.

Мирослав Ягольницький походить з доброї і знаної української родини Августина і Катерини Ягольницьких, що мешкають в околиці Мазепа. Батьки Мирослава обоє роджені в Канаді й знані серед громадянства, як поважні, щирі, свідомі й жертвенні люди в усіх громадсько-церковних справах.

Народився Мирослав у 1936-му році й публичну школу закінчив у Канорському дистрикті, а вищу в Йорктонському Каліджієті, а в цьому році з успіхом закінчив уже третій рік Богословського факультету в Колегії св. Андрея, готуючись стати православним священиком.

Уже з молодших літ Мирослав, добре вихований батьками і під їх впливом, цікавиться громадсько-церковними справами. Перебуваючи в Йорктоні, він стає активним членом молодечої організації СУМК і через рік був головою відділу СУМК в Йорктоні, а через другий рік там же — секретарем. Коли перебрався на науку до Вінніпеґу, був вибраний членом провінціяльної Екзекутиви СУМК на Манітобу і вже три роки активно там працює. Він має гарний голос і тому довший час був активним членом церковного хору в православній громаді в Мазепі.

Знаючи п. Мирослава Ягольницького, як активного, хоч ще і молодого громадського діяча, Дирекція Інституту ім. П. Могили рішила заанґажувати його для своєї поважної громадської праці у великій роботі по розвитку кампанії побудови нового приміщення Інституту ім. П. Могили в Саскатуні.

Дирекція вірить, що від цієї праці зискає громадська справа, і наші громади; зискає і сам Мирослав Ягольницький,

бо в своїй тимчасовій праці він більше пізнає людей, люди пізнають його, він глибше зрозуміє зацікавлення й потреби молодших і старших, а це все дасть йому вірний напрям у майбутній його священичій праці...

Повідомляючи наш загал про заангажування богослова Мирослава Ягольницького на посаду організатора Інституту, Дирекція просить усі наші церковні громади і світські організації ставитися до п. М. Ягольницького з повним довірям і прихильністю, подавати йому потрібну в роботі допомогу й щиро з ним співпрацювати для загального громадського добра.

Свою працю п. Мирослав Ягольницький почав 8-го червня, ц. р.

КУРСАНТИ ЛІТНОГО КУРСУ

Орест Апонюк — Ріджайна, Саск. Курс Історії. Повільний усміх, вигладжена поведінка і нове авто — вдостоїли Ореста великої популярности. Він має намір переробити світ так, щоб він був таким, як повинен бути.

Марія Барабаш — Учителька з Гефорд, Саск. Курс історії. Скромна бльондинка, чемна і проворна, була шофером в Інституті. Належала до "веселої вісімки" при столі число 1.

Наталя Барабаш — Учителька з Гефорд. Курс Психольогії. Ця вродлива чорнобривка, повна життя і енергії, має замилування до вродливих мужчин в "червоних мундирах". Також має замилування до танків, співу, музики — грає на піяно, клярнеті і т. п., а спеціяльно на і т. п.

Євген Дорошенко — Учитель з Бюкенан, Саск. Курс Математики. Євген все старався, щоб дівчата були на час у клясі. Він має закриті задуми на осінь. Хтось буде щасливий.

Степан Дробот — Учитель з Бюкенан, Саск. Курс Біольогії. Був на веснянім, лишився на літній курс, а думаємо записати його на осінній. Хто буде веселити Інститут, як не буде Дробота?

Емілія Семко — Учителька з Мейфер, Саск. Курс Економії. Емілія дійсно працьовита учителька. Багато часу любить проводить в бібліотеці, тому потребує багато часу на спочинок. Любить послухати жарти Лесі Новосад.

Річард Ґнип — Кемсак, Саск. Він твердить, що збірки в його професії добрі, але, також твердить, що є багато видатків. А що буде, коли треба буде будувати хату?

Євген Ґриба — Єлов Крік, Саск., — Курс Української мови І. Тому, що українська мова йому рідна й мила, з нею клопоту нема, але має інший клопіт, чого в клясах не викладають .....

Рудольф Грицай — Бюкенан, Саск., — Курс Психольогії. Він ніччю працює в університетськім шпиталі, ранком учащає до кляси, по обіді вчиться, а коли спить не знаємо — хіба стоячи.

Олександер Грицина — Учитель з Бетлфорд, Саск., курс моторової механіки. Цього літа набув нового вигляду — маленькі вусики. Як механік може кому будь носа втерти. Тепер його студенти будуть знати, що автові бракує, але, чи зможуть поладнати — то питання!

Володимир Калин — Гефорд, Саск., Курс Історії. Ми його скоро пізнали, як надійного співака, голос прекрасний, сам чепурненький і зичливий. Дуже добре мати його в програмовім комітеті.

Петро Кіндрачук — Учитель з Вакав, Саск., Курс Ґеольогії. "Тихо хлопці, бо я каміння збираю". Вакав відчує втрату на цей рік, бо він буде в Інституті на зимовий семестер.

Тарас Король — Учитель з Йорктону, Саск., Курс Історії. Хоч свого авта не привіз з собою, то щасливий був, що вживав чужі, бо все таки помагав тим, що треба було.

Отто Лішнер — Учитель з Чорчбрідж, Саск., Курс Столярства. Він такий тихий, такий скромний, що навіть збитків йому ніхто не робив. Він був міністром природних багатств у нашім літнім кабінеті.

Алвин Маковський — Учитель з Дніпро, Саск., Курс Адміністрації. Був добрим адміністратором, навіть давав собі раду з другою половиною людства. Ми думаємо, що буде добрим директором, як не в школі, то хоч свого дому..... колись.

Леся Новосад — Учителька з Прінс Альберт, Саск., Курс Української Мови І. Леся, то наша швачка з третьої підлоги. Любить добрі жарти. Не одноразово ходила до Пінокйо на ковк. Трудно їй вибрати щось їсти, "ти замов, а я подивлюся, чи схочу такого".

Пані І. Новосад — Учителька з Гайгейт, Саск., Курс Української Мови І. Кожного тижня обовязково виїхала домів, щоб бути з своєю донечкою. Її бажання, щоб найскорше стати міліонеркою.

Пані Софія Мур — Учителька з Колдвіл,Саск., Курс Методики. Вона належить до тих, що кожного тижня їдуть додому. Її донечка пише лист також кожного тижня. Дуже прикро, що вона має кляси пополудні, але що ж.....

Володимир Никіфорчук — Учитель з Медстид, Саск., Курс Психольогії. Про декотрих трудно винайти щось глупого. Він один із тих, що сумних розвеселив, хорих відвідав, а збиточних опамятав.

Славка Гаук — Учителька з Мелфорт, Саск., Курс Психольогії. Ця гарна, бльондинка половила очі "монтака", а ці "монтаки" такі уродливі?? Має невияснену алергію до жовтої фарби?

Антін Присяк — Лелей, Саск., Курс Математики. Прикро було Антонові, як відїхав його приятель Зенон. Каже, що, тоді буде веселим, як його ріст і наука зрівняються.

Євген Сенишин — Саскатун, Саск., Курс Математики. Найбільший клопіт має з годинником. Він не може зрозуміти, чому годинник так добре час тримає і не спочиває. Колись думає літати джетом.

Мирослав Сенишин — Едмонтон, Алта., Курс Біольогії. Після шести літ кваліфікованого інженера повертається на студії дентистики. Канада виглядає багато краща, як Америка.

Василь Стінка — Учитель з Бюкенан, Саск., Курс Історії. Василь відїхав, побувши кілька день. Хто тяжко працює, тому належиться вакація.

Зенон Стратійчук — Пелей, Саск., Курс Української Мови І. Зенон спробував університетського життя на пів-семестра але зрадів, що прийняли до воздушної фльоти чи то маринарки???? але заки буде літати, чи плавати — мусить пішки ходити.

Наталя Стратійчук — Учителька з Кемсак, Саск., Курс Психольогії. Наталка все усміхнена, весела і жартівлива. Як її нема у вітальні, то у своїй кімнаті заглядає крізь вікно. Чому??? Нарікає, що рури від огрівача в ночі грають солодкі ноти, але навіть сторож не може цьому запобігти.

Василь Сущинський — Учитель з Інсінгер, Саск., Курс Української Мови ІІ. На кінці кожного тижня, спрямовує своє авто додому, і воно вже знає дорогу на память. Щиро працює в громадських справах.

Юрій Симчич — Гефорд, Саск., Курс для інвестиції гроша. Він навчився, в який спосіб вкладати гроші, щоб з них була користь, але біс ті гроші має, щоб вкласти.... Він попробує до осени навчити других, а як невдасться, буде учителювати.

Розалія Гнатюк — Учителька з Прінс Алберт, Саск., Курс Історії. Любить їздити додому в пятницю, щоб там вчитися? Те, що втратить через подорож, доганяє записками Ореста Апонюка. Дуже пильна! Правда???

Леся Дзядик — Тарнополь, Саск. Ця наша невинна, офіційна балакуча представниця з зимового семестру, що все в клопотах... чи вмивальниця переповниться, чи завеликий гамір, чи що інше, але вона все виновата??? Нам інтересно, чи вона що їсть крім черешень? Також, де встроїть свій варстат складати кучері?

Фіялка Семко — Гефорд, Саск., Курс Секретарства. Не дуже зчаста її бачимо. Чи вона так тяжко працює, чи так твердо спить, чи що. Їде до Гефорд кожного тижня, щоб дігнати недоспані ночі або дігнати щось іншого — не скаже.

Розалія Семко — Учителька з Прінс Алберт, Саск., Курс Адміністрації. Розалію трудно здурити. Вона нікому не повірить, навіть нам. Вона не повірила, що молочар заїхав своїм конем в її авто, хоч були сліди підков на даху авта. Усе мусить мати причину.

Пані І. Дмитрук — Учителька з Рерфілд, Саск., Курс Української Мови І. Вона, що тижня виїжджала додому, дуже тихої вдачі. Полюбила Інститут і каже, що кожна дівчина повинна перебувати в Інституті, хоч один рік. Має свій клопіт, бо десь коло опівночі дуже голодніє. Може їй хто подарувати хоч маленьку холодільню, щоб тримати поживу свіжою вночі?

Степан А. Талпаш — Учитель з Букенан, Саск., Курс Української Мови ІІ. Голова "Каменярів" під час літніх курсів. Давав добрий провід, але почувався б щасливішим, як би хто його авто вів у місті. Не любить заглядати за тими світлами!!!

Галя Сенишин — Саскатун, Саск., Курс Української Мови І. Тому, що не докінчила в дванадцятій клясі, тепер учащає на літній курс. Має клопіт, як поєднати науку і ферії разом.

Зеновія Черній — Учителька з Твей, Саск., Курс Української Мови І. Зеновія після першого року учителювання повернулася, щоб відсвіжити студентське життя. Співає "Розлука ти, розлука....."

Александер Песклевиць — Учитель з Ґлішен, Алберта, Курс моторової механіки. Одинокий представник учительського персоналу з Алберти, що рік-річно прибуває до нас, бо таки любить свою родиму провінцію. Гефорд його інтересує, а ще більше риболовство.

Алвин Куек — Учитель з Бенкенд, Саск., Курс Української Мови І. Такий тихий, що треба рахувати, щоб його знайти між студентами. Любить свою клясу, інтересується громадським життям і поглядає на другу половину людства.

Мирослав Сорокан — Учитель Колеґії в Прінс Алберт, Саск., Курс — Семінар Фізики (Стипендія). П. Сорокан прибув на семінар у фізиці, придбати нових термінів і доповнити новими теоріями, але в той сам час підновив себе новим автом. Був не офіційним цензором жартів ....

Соня Боднар — Прінс Алберт, Саск., Курс Соціольоґії. Вона учащає на курс Мед-сестри, а літом доповнює свої студії. На жаль ніхто не хворував і немала нагоди виявити свою здібність. Славно грає пінґ-понґ і ґольф.

СТАТУТ СТУДЕНТСЬКОГО КРУЖКА

при

ІНСТИТУТІ ІМ. ПЕТРА МОГИЛИ В САСКАТУНІ

I. НАЗВА: "Каменярі".

II. ГАСЛО: Лупаймо скалу!

III. ЦІЛЬ: Піднесення патріотичного духа й поширення українознавства між студентами.

IV. СПОСІБ:

А. Через піддержування цілей Інституту ім. П. Могили.

Б. Через видавання річника "Каменярі" і заохочування студентів до літературної праці.

В. Через заряджування відчитів, дебат, концертів і товариських забав.

V. ЧЛЕНСТВО:

А. **Членами Кружка стають слідуючі:**

1. Всі питомці Інституту ім. П. Могили.
2. Українські студенти поза Інститутом, які одержать рекомендацію від одного члена й Почесного Голови, як також потвердження Голови Кружка.

Б. **Членська вкладка:** в кожному шкільному році члени встановляють суму вкладки, яка буде обовязуюча в в наступному шкільному році.

В. **Права Членів:**

1. Учащати на збори Кружка.
2. Дискутувати й голосувати на зборах.
3. Бути вибраним до Управи Кружка.

Г. **Втрата членських прав:** загальні збори можуть виключити члена, який діє на шкоду Кружка.

VI. УПРАВА:

А. **Склад:**

1. **Почесний Голова.**
2. **Заряд:**
   а. Голова.
   б. Заступник(ця) Голови.
   в. Писар.
   г. Заступник Писаря.
   ґ. Скарбник.
   д. Начальники комітетів, як подані в VI-А — 3.
3. **Постійні Комітети:**
   а. Редакційний — з пятьох членів.
   б. Програмовий і забавовий — з пятьох членів.
   в. Фотографічний — з пятьох членів.
   ґ. Дебатовий — з трьох членів.
   г. Спортовий — з трьох членів.

4. **Тимчасові Комітети.**
5. **Контрольна Комісія** — з трьох членів.
6. **Господарі** — з сімох членів.
7. **Провідник Кличу.**
8. **Піяніст(-ка).**
9. **Історик.**

Б. **Існування:**

1. Всі частини управи, крім дебатового і фотографічного комітетів, та посада скарбника й історика вибирається два рази в шкільному році.
2. Дебатовий, редакційний й фотографічний комітети вибираються на цілий шкільний рік.
3. Шкільний рік приблизно рівняється університетському шкільному рокові.
4. При кінці шкільного року, чотирьох присутних членів Заряду, за потвердженням Почесного Голови, можуть розпоряджувати оставшими фондами Кружка.

VII. ВИБОРИ:

А. **Номінації:**

1. Кандидати до заряду номінується подвійним способом:
   а. Номінаційна Комісія, яку назначить Ректор Інституту, представить листу кандидатів на кожну нову позицію заряду. Ліста кандидатів буде представлена не менше як пять днів перед голосуванням.
   б. Додаткові кандидати на позиції Заряду будуть приняті до номінаційної листи тільки за підписом сімох членів і за представленням їх імен перед Номінаційною Комісією, не менше як три дні перед голосуванням.
2. Кандидати на позиції в Управі (не до Заряду), вибір яких рішиться голосуванням, номінуються членами на виборчих зборах.

Б. **Голосування:**

1. Слідуючі частини Управи вибирається голосуванням:
   а. Почесний Голова.
   б. Заряд.
   в. Господарі.
   г. Контрольна Комісія.
   ґ. Провідник Кличу.
2. На вибір Заряду голосування буде тайне. Номінаційна Комісія назначить одну особу, яка буде відповідальна за перепровадження тайного голосування.

В. **Назначення:**

По голосуванню новий Заряд назначить слідуючих:

1. Решту членів комітетів.

2. Тимчасові комітети, коли їх потрібно.
3. Історика.
4. Піяніста(ку).

VIII. ОБОВЯЗКИ:

А. **Почесний Голова** — сповняє ролю дорадника Заряду й суґґестує пляни праці на шкільний рік.

Б. **Заряд:**

1. **Голова** — є предсідником на Виборних і Надзвичайних зборах Кружка та на зборах Заряду; дбає про розвій Кружка та надає загальний напрям його діяльности.
2. **Заступник (ця) Голови** — займає місце Голови в його відсутности.
3. **Писар(ка)** — веде протокольні книги та провадить кореспонденцію Кружка.
4. **Заступник писаря(ки)** — займає місце писаря(ки) в разі його (її) відсутности.
5. **Скарбник** — провадить фінансові книги та дає зборам звіт фінансового стану Кружка.
6. **Начальники Комітетів** — є відповідальні за працю своїх комітетів.

Б. **Постійні Комітети:**

1. **Редакційний** — займається виданням річника "Каменярі" та студентського провідника, які мають бути видані до кінця шкільного року.
2. **Програмовий** — заряджує програми на всі сходини Кружка.
3. **Фотографічний** — займається збиранням знимок зі студентського життя й вироблення гуртової знимки питомців Інституту.
4. **Забавовий** — заряджує всі Забави Кружка.
5. **Спортовий** — займається спортовими потребами Кружка.

Г. **Тимчасові Комітети** — виконують надзвичайні потреби кружка.

Ґ. **Контрольна Комісія** — провірює приходи й розходи Кружка та піддержує внесок скарбника на приняття фінансового звіту.

Д. **Господарі** — займаються розміщенням меблів для потреб Кружка.

Е. **Провідник Кличу** — проводить Бурсацький Клич при кінці сходин Кружка.

Є. **Піяніст(ка)** — акомпаніює до національних гимнів при отворенні й закінченні зборів.

Ж. **Історик** — слідить за діяльністю Кружка і що пів року рекордує її в книжці призначеній для тієї цілі.

IX. ЗБОРИ:

А. **Виборні:**

1. Відбуваються два рази в шкільному році.
2. Перші виборні збори відбуваються не пізніше, як в другій неділі в жовтні; другі виборні збори не пізніше, як в третій неділі в січні.
3. На виборних зборах:
   а. Всі члени нової Управи будуть проголошені.
   б. Цей статут буде прочитаний.

Б. **Загальні:**

1. **Звичайні** — як за часто звичайні збори будуть відбуватися, рішають члени.
2. **Надзвичайні** — скликає Голова за:
   а. порадою Заряду.
   б. домаганням пятої частини членів.

В. **Заряду:**

1. Скликає Голова Кружка.
2. Включає Голову й не менше шістьох інших членів Заряду.
3. Заряд відповідальний за рішення на цих зборах перед загальними зборами.

Г. **Комітетів:**

1. Скликає начальників комітетів.
2. Включає начальника й більшість назначених членів комітету.
3. Комітет відповідальний за свої рішення перед Зарядом.

Ґ. **Мова** — Всі збори будуть перепроваджуватися в українській мові.

X. ЗМІНИ І ПРИЙНЯТТЯ СТАТУТУ:

А. Параграфи цього статуту можуть бути відкинені, доложені, змінені вповні або частинно тільки за внеском члена організації та за згодою більшости членів на двох загальних зборах.

В. Цей статут увійшов в життя з виправленнями 28-го жовтня, 1956 року.

STARLITE BOTTLERS LTD.

MANUFACTURERS
of
SUPERIOR
CARBONATED
BEVERAGES

229 Avenue I South
SASKATOON, SASK.

The MARIGOLD Welcomes you to...

DINE
in our exquisite, air-conditioned surroundings

DANCE
in the Club 400 and the Bamboo Gardens.

We cater to all sizes and styles of
— BANQUETS
— FORMALS
— DINNER REUNIONS
— WEDDINGS, etc.

For rates and reservations Phone
CHerry 2-3123

CONGRATULATIONS TO THE
GRADUATING CLASS '58

Hudson's Bay Company
INCORPORATED 2ND MAY 1670

"IT DOESN'T COST IT PAYS"
To Buy Ready-Mixed CONCRETE the MODERN way
from STODOLA Concrete (Sask.) Ltd.
DIAL CH 2-6266

- Any type of mix or strength for any construction job.
- All concrete prepared in accordance with A.S.T.M. standards.
- Stodola guarantees top quality aggregate products.
- Fleet of radio-equipped trucks to give you fast, efficient service.

108th STREET SASKATOON, SASK.

ARTHUR ROSE LTD.
CLEANERS — FURRIERS
Shirt Laundering Service
"If ROSE Cleaned it — It's C-L-E-A-N"
DIAL CH 4-6108

BILL'S SHOE STORE
"It's a treat to fit the feet — we know how"
We stock Men's and Boys' Shoes and Rubber Footwear
EXPERT SHOE REPAIRING
728 Broadway SASKATOON

BETTER BUILT BY BOYCHUK

BOYCHUK
Lumber and Supplies
Phone DI 3-2628

BOYCHUK
Construction Co. Ltd.
Phone DI 3-2625

Phones: Office CH 4-4774 — Res. WI 9-1669
Evenings by appointment
DR. M. H. BOYKOWICH
D.D.S., D.D.C.
DENTAL SURGEON
403 Canada Bldg. SASKATOON, SASK.

BROADWAY BAKERY
John and Bert Pulles
708 Broadway Ave.,
WI 9-8011
"Quality at its Best".

Phone CH 4-4244
CITY SERVICE
General Repairs **B.A. Products**
Towing Service
Open — 8 A.M. to 11 PM. — Midnight
B. Pidwerbesky, Owner
229 Avenue A. South
SASKATOON

Telephone WI 97874
CRAWFORD ELECTRIC LTD.
ELECTRICAL AND GAS CONTRACTORS
Radio, Television & Major Appliances
718 Broadway

COMPLIMENTS OF
CUSTOM CLEANERS LTD.
THE SAFEST NAME IN DRY CLEANING.
140 — 19th Street East **SASKATOON**
DIAL CH 2 - 4 2 8 8

HARRINGTONS
for
DIAMONDS
JEWELRY
Guaranteed Watch Repairing
Phone WI 9-7654 **628 Broadway Ave.**

HARRY'S GENERAL STORE
311 Ave. W. S. SASKATOON, SASK.
Phone 20 707
GROCERIES — MEATS
Harry F. Oleniuk

"The Friendly Gift Store"

School Supplies — Cameras — Office Furniture
Leather Goods.

A. B. Dick Duplicators

HAZEN STATIONERY & OFFICE EQUIPMENT

Phone CH 2-8855 3rd Ave. & 22nd St.
SASKATOON, SASK.

HILLCREST
BARBER SHOP AND BEAUTY PARLOR
634 Broadway Ave.
Saskatoon's most up to date Haircutting for both Men and Women. Specializing in Violet Ray and Scalp and Facial Treatment.
YOUR PATRONAGE APPRECIATED
Tony Vargo, Proprietor.

HUNTER'S BOWL-ARENA

24 Alleys

304 — 1st Ave. S. Phone CH 4-0622

CONGRATULATIONS TO THE GRADUATES
from
DR. R. J. KINDRACHUK
OPTOMETRIST
310 Birks Building
Phone CH 2-7170 SASKATOON, SASK.

BEST WISHES
from
DR. WILLIAM KUSHNIRUK
417 Birks Building
SASKATOON, SASK.

CONGRATULATIONS TO THE GRADUATES
KYLE, FERGUSON & HNATYSHYN
BARRISTERS, SOLICITORS, NOTARIES, etc.
G. A. Ferguson, Q.C. *John Hnatyshyn, Q.C.*
Ramon J. Hnatyshyn, B.A., LL.B.
No. 3 Priel Building, 214 — 21st E. Saskatoon, Sask.
Phones CH 4-4261 CH 2-8653

Best Wishes From
McCOOL and PROCIUK
BARRISTERS, SOLICITORS and NOTARIES
C. W. McCool, Q.C
A. W. Prociuk, B.A., LL.B.
806 Canada Bldg. SASKATOON, SASK.
PHONE CH 4-6118

MATHESON'S DRUG STORE
H. S. MATHESON
Chemist and Druggist
Drugs — Prescriptions — Toiletries — Medical Supplies
Soda Fountain — Confectionery — Magazines
Phone WI 9-1225
906 *Victoria Ave.*, SASKATOON, SASK.

MILLAR'S FLOWER SHOP
(and *GREEN HOUSES*)
214— 21*st Street E.*, *SASKATOON, SASK.*
Day Phones CH 4-7777 & CH 2-9511
Night Phones CH 4-7775 & CH 2-2033
A Flower service for every occasion.
FLOWERS BY WIRE — ANYWHERE — ANYTIME.
Members of Florists' Telegraph Delivery Association.

NIXON PLUMBING & HEATING CO., LTD.
STEAM AND HOT WATER HEAT
GAS INSTALLATIONS
PLUMBING
102 Ave. B. South **CH 4-6354**
SASKATOON, SASK.

CONGRATULATIONS TO THE GRADUATES
from the
RED ROBIN CAFE & CATERING SERVICE
Ph. WI 9-1201 **Corner Broadway and Main.**
SASKATOON, SASK.

RENEW MATTRESS COMPANY
MANUFACTURERS
112 Avenue C South
Phone CH 4-4922
SASKATOON, SASK.

Day Phone CH 4-6655 Night Phone CH 2-9291
"SAY IT WITH ROSES"
from the
ROSE BOWL FLOWER SHOP
332 — 20th Street West — SASKATOON, SASK.
Complete Floral Service
Personal Attention to All Orders.

PHONE OLiver 2-1511
SPOTLESS LAUNDERERS and DRY CLEANERS
3-HOUR COUNTER SERVICE
For All your Dry Cleaning Service
MAKE US A FAMILY HABIT
1511 20th Street West — Saskatoon, Sask.
Call OL 2-1511

CONGRATULATIONS & BEST WISHES TO GRADS
MICHAEL F. STADNYK
OPTOMETRIST
307 Avenue Building
SASKATOON, SASK.

J. W. STECHISHIN, Q.C.
Barrister, Solicitor and Notary Public
Phone CH 2-5575
413 *Canada Bldg.* SASKATOON, SASK.

COMPLIMENTS OF

SUNBEAM CONFECTIONERY

Len Doney

910 Victoria Avenue

SASKATOON, SASK. Phone WI 98744

SCHOOL SUPPLIES

SOFT ICE CREAM LIGHT LUNCHES

CANORA DRUGS

P. I. E. Ortynsky, Phar. Chemist

THE BEST DRUGS AND SERVICE

Prescription — Toiletries — Gifts — Stationery

CANORA — Phone 20 — SASK.

CANORA HARDWARE

HOME OF QUALITY

Hardware — Sporting Goods — Furniture

CANORA — Phone 6 — Sask.

CENTRAL MOTORS

Pontiac Buick, Vauxhall, G.M.C. Trucks,

Massey-Fergusson Farm Equipment

Ortynsky Bros.

CANORA, SASK.

J. & K. SHOES

Shoes for the whole family.

Phone 341

Main Street CANORA, SASK.

Joe Trembach — owner

ROBINSON STORE

D. Z. Daniel, Owner.

Phone 17 CANORA, SASK.

Where you get most for your dollar.

COMPLIMENTS OF

P. & L. SUPPLIES

General Merchant

NORTH STAR GAS & OILS

Pete W. Procyshen, Proprietor

Phone 145—3 DONWELL, SASK.

NORMAN G. WINTONYK

JOHN DEERE SALES and SERVICES

Goodeve Phone 27 Sask.

BEREZIUKS STORE
GROCERY — CONFECTIONERY
Massey-Harris Machinery — Royal-Lite
Gas-Oil-Bulk Station
J. Bereziuk, owner.
Phone L5 — R 4 HOMEFIELD, SASK.

Best Wishes
from
BAZIUK'S DEPT. STORE
Ituna — Sask.

Compliments of
MARTYNIUK'S
GROCERIES — DRY GOODS — HARDWARE
Phone 41 — Ituna, Sask.

Congratulations to the GRADS
SAMETZ PHARMACY
Prescriptions — Photo Supplies
Veterinary Products
Phone No. 34 — Ituna, Sask.

BARON'S PHARMACY LTD.
Wm. Baron, B.S.P., B.A., P.C.
THE FAMILY DRUG STORE
In the Heart of Your Community
Phone 120
LEADER, SASK.

MacLEOD'S AUTHORIZED DEALER
AUTO, HOME and FARM SUPPLIES
Joseph Talpash — owner
Phone 81
OXBOW, SASK.

PRINCE ALBERT HARDWARE
101 River St. W.
Steve Luciuk
PHONE RO. 3-5962
PRINCE ALBERT, SASK.

ZUBRACK'S DRUG STORE
PRESCRIPTIONS — DRUGS — PHOTO SUPPLIES
and COSMETICS
M. A. Zubrack
823 Central Ave.
PRINCE ALBERT, SASK.
Phone RO. 3-2021

W. KINDRACHUK

Lumber & Builder's Supplies

Cockshutt Farm Equipment

Phone 22

YELLOW CREEK, SASK.

SASKATOON BUSINESS COLLEGE

157 Second Avenue South

Graduates are invited to enquire about the services offered by this college.

The demand for our trained students exceeds the supply. Enroll on first or third Tuesday of any month.

Mrs. Helen Chapman, Principal.

IT PAYS TO ADVERTISE...

- Your advertising staff spent considerable time in soliciting ads from the business firms and professionalists of Saskatoon. Some of these had been inserting ads in our Year Book before — some had not been contacted in this matter.
- We are very pleased to be able to present quite a number of new advertisers. On behalf of the old and new subscribers, may we suggest that when you shop, be sure to patronize those who have advertized in our Year Book.

ПІДДЕРЖУЙТЕ

УКР. ІНСТИТУТ ІМ. П. МОГИЛИ В САСКАТУНІ

Що дбає про моральне і культурне виховання дорученої йому молоді і тим приготовляє їх на свідомих і примірних громадян цього краю.

ЗАМОВЛЯЙТЕ

ЮВІЛЕЙНУ КНИГУ ІНСТИТУТУ

Пишіть до:

THE P. MOHYLA UKRAINIAN INSTITUTE

Cor. Main St. & Victoria Ave. Saskatoon, Sask.

Проф. Д. Максимюк, Голова Дирекції
о. В. Сенишин, Ректор.

„УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС"

ПЕРЕДОВИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖНЕВИК,
піонер громадського життя в Канаді.
Передплата в Канаді $4.00 річно.

Друкарня „Українського Голосу"

виконує всякі друкарські роботи скоро, добре і по приступних цінах.

UKRAINIAN VOICE

Box 3626, Station B,

Winnipeg 4, Manitoba

ЗМІСТ

Стор.

Присвята 2
Передмова 4
Каменярі (уривки) — Іван Франко 5
Дирекція Українського Інституту ім. П. Могили 6
Інститут і ми — о. В. Сенишин 8
Слово від дирекції Інституту — проф. Д. Максимюк 9
Час — Зеновій Ціпивник 10
Життя в Інституті ім. П. Могили в Саскатуні — Йосип Козак 11
Сенатор Іван Гнатишин 16
Кілька моїх думок студентам — Свящ. В. К. 18
Традиційний бенкет в честь православних абсольвентів у Саскатуні — Ів. Рудевський 20
Будуймо нове приміщення Інституту Могили в Саскатуні — Йосиф Борса 24
Слово голови "Каменярів" — Йосип Козак 27
Відвага і жертвенність — шляхетні прикмети — проф. Д. Максимюк 29
Почуття меншевартости — Дмитро Ціпивник 30
Могилянки в Інституті й поза ним 32
Наші абсольвенти 35
Onions 49
Orchids 49
Pet Sayings 50
Remember When 50
Sport — 1958 51
Sport — 1959 52
Пущення 53
Дирекція Інституту Могили (1958) 54
Мирослав Ягольницький — організатором Інституту 55
Курсанти Літного Курсу 56
Статут Студентського Кружка 61
Оголошення 65

КАМЕНЯРІ

1959-60
1960-61

REF 45.13
1959-61

КАМЕНЯРІ

1959-60
1960-61

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man.

ПРИСВЯТА

Присвячуємо цей річник піонерам студентського кружка „Каменярі", що тому сорок чотири років заснували його. Вони дали напрям його праці, що принесла такі корисні плоди для студентства і української спільноти взагалі. Своєю мозольною працею здобув цей кружок славу і добре ім'я для Українського Інституту ім. П. Могили.

Студенти Українського Інституту ім. П. Могили.

УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ
ІМ. П. МОГИЛИ

1917–1961

„КАМЕНЯРІ"
ЛУПАЙМО СКАЛУ!

Іван Франко

КАМЕНЯРІ

(Уривки)

Я бачив дивний сон. Немов передо мною
Безмірна, та пуста, і дика площина,
І я прикований ланцом залізним стою
Під височенною гранітною скалою.
А далі тисячі таких самих, як я.

У кожного в руках тяжкий залізний молот,
І голос сильний нам згори, як грім гримить:
„Лупайте цю скалу! Нехай ні жар, ні холод,
Не спинить вас! Зносіть і труд, і спрагу, й голод,
Бо вам призначено скалу оцю розбить".

І всі ми вірили, що своїми руками
Розіб'ємо скалу, роздробимо граніт;
Що кров'ю власною і власними кістками
Твердий змуруємо гостинець, і за нами
Прийде нове життя, добро нове у світ.

Оттак ми всі йдемо в одну громаду скуті
Святою думкою, а молоти в руках
Нехай прокляті ми і світом позабуті
Ми ломимо скалу, рівняєм правді путі
А щастя всіх прийде по наших аж кістках.

ПРОЕКТ НОВОГО БУДИНКУ ІНСТИТУТУ МОГИЛИ В САСКАТУНІ.

ДИРЕКЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ ІМ. П. МОГИЛИ
1 9 6 1

Проф. І. Рудевський,
писар

Проф. Д. Максимюк,
Голова Дирекції

В. Буряник,
заст. голови

Ф. І. Кіндрачук

Петро Киба,
скарбник

Ст. Клапоущак

Н. В. Гавриш

Ів. Чайковський,

Др. Б. І. Кіндрачук

Проф. Д. МАКСИМЮК,
голова Дирекції

ВІД ДИРЕКЦІЇ

Живемо в добі, коли все більшу й більшу увагу присвячуємо молодим людям, а особливо студентам університету. Канадійський уряд видає великі гроші на розбудову й утримання університетів. Провінціяльні уряди роблять те саме. Кожна Церква дбає, щоб студенти їх віроісповідання мали свій дім при університеті або близько нього.

Коли мова про Саскачеванський університет, то обчислення показують, що в протягу слідуючих пяти літ число студентів університету може збільшитися вдвоє, значить — зросте до восьми тисяч. У тому числі можемо сподіватися около восьми сот студентів українського походження, а в тому числі около трьох сот студентів, що походять з православних родин.

Наша суспільність, Церква, світські організації і кожний з нас зокрема — повинні подбати, щоб студенти православного визнання українського походження залишилися при нас, у своєму суспільстві. Це ми зможемо осягнути, коли подбаємо, щоб студіююча молодь була все під впливом старших, що найлегше осягнути в наших виховавчих інституціях. Ось чому Дирекція Інституту ім. Петра Могили турбується новим будинком Інституту. Ось тому почалася цього року кампанія збірки фондів на новий будинок Інституту. Ось чому по цілій провінції Саскачевану люди доброї волі жертвують і час, і гроші на цю справу.

Студенти, що перебувають в Інституті ім. П. Могили, і які безперечно становлять найсвідомішу частину нашого студентства, також мають в справі будови велике завдання. Дирекція дуже втішена, що члени студентського кружка „Каменярі" свідомі свого обовязку і в цьому році посилили свою активність. Своїми виступами перед ширшою публікою у різних місцевостях Саскачевану вони відновили тісніші звязки між Інститутом і нашим загалом та причинилися до поважного успіху кампанії збірки.

Ще раз стверджується стара істина, що спільними силами легко завершувати найтяжчі діла, а коли ми всі дійсно спільно візьмемося до нашої важливої справи будови, то не так важко буде її доконати.

Проф. Д. Максимюк,
Голова Дирекції.

УПРАВА ІНСТ. ІМ. П. МОГИЛИ

о. В. СЕНИШИН,
ректор

д-ка С. СЕНИШИН,
настоятелька дівчат

Проф. І. РУДЕВСЬКИЙ,
заступник ректора

п-І Е. РУДЕВСЬКА

ЗМІСТ ПРАЦІ В ІНСТИТУТІ

Всеч. о. В. СЕНИШИН,
ректор, учитель мови і релігії

Інститут ім. П. Могили за 45-літню свою велику освідомлюючу, культурно-освітню і виховавчу працю здобув заслужене добре імя серед суспільства. Він допоміг українському громадянству зайняти почесне й поважне місце в ньому, а його робота стала доброю традицією на довгі роки. Усе це треба завдячувати тим свідомим щирим працівникам, що віддавали себе цілком на служення народній справі.

У нашому новому будинку Інституту наша праця повинна бути така, щоб вона з усією силою продовжувала ці добрі традиції. Наш Інститут повинен стати ще міцнішим осередком культури, освіти й виховання молоді, стати центром організаційно-громадського життя в провінції, а може й дальше. У попередніх роках були інші темпи життя, інші цілі й завдання та й потреби суспільства, ніж тепер, і до них Інститут тоді відповідно пристосовувався. У наші часи життя різко змінилося на всіх відтинках, прогресувало і вимоги його стали іншими. Інститут з цим мусить числитися, до них приноровлюватися й відповідно розбудовувати свою працю як у самому Інституті, так і на місцях. Та при всіх цих змінах Інститут і його праця не змаліли, вони залишилися не тільки потрібними, а конечними, бо ж українське життя розвивається далі й потребує провідників, яких і повинен дати Інститут. В Інституті продовжуватиметься виховання молоді в релігійно-моральному дусі, даватиметься знання з українознавства, мови, літератури, мистецтва, провадитиметься плекання народних традицій, вироблятимуться розумні, стійкі характери та готуватимуться свідомі, стійкі, активні провідники на майбутнє.

Щоб цю велику працю належно виконати, Інститут потребуватиме декілька висококваліфікованих фахових сил, щоб вони провадили окремі галузі праці. Для доброго виховання молоді необхідно мати окремо настоятельку для дівчат. Щоб зберегти тяглість інститутських традицій, необхідно запровадити в Інституті періодичні зустрічі бувших питомців з теперішніми. Щоб молодь повніше входила в студентське життя, продовжуватиметься праця кружків „Каменярі" і „Могилянки". Для призвичаєння молоді до самодисципліни й нормалізації спільного життя вводиться інститутський регулямін і відповідний розпорядок.

Інститут поза звичайного призначення кімнат, матиме: каплицю для релігійних потреб, бібліотеку для поточних потреб студентів, архів

з цінними матеріялами, серед яких уже є ріжні унікати, знимки піонерів, стяжки наговорених найцінніших промов. Архів також вживатимуть фахівці при їх дослідженнях і наукових працях. Кляси для перепровадження різних лекцій. Окрема заля для сходин студентських, наших організаційних товариств і вона ж може правити й для спортових потреб студентства. У цій залі студенти матимуть свої розривки і відпочинок. В Інституті буде також окреме приміщення для цінного Музею Союзу Українок Канади.

Якщо нам спільними силами пощастить усе це здійснити, можемо бути певними, що і в найближчі десятиліття Інститут з честю виконає положене на нього відповідальне народне завдання.

о. В. Сенишин, ректор

На спогад про довголітнього директора Інституту ім. П. Могили агронома Івана Мадюка

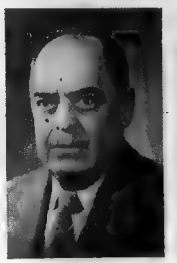

ІВ. МАДЮК

У середу, 3-го серпня, 1960 року, несподівано помер в Ростерні, Саск., під час виконання своїх службових обовязків агроном Іван Г. Мадюк, на 63 році життя.

Малою дитиною разом з своїми батьками прибув він з Галичини до Канади в 1900 році. Покінчив початкову й середню школи, а потім учительський курс у Брендоні і в 1923 році в Саскатуні. Учителює й записується на факультет агрономії в Саскачеванському університеті, який успішно закінчив, здобувши науковий ступінь з агрономії B. S. A. у 1928 році. Відтоді постійно працює, як агроном, у різних околицях Саскачевану, в останні роки з осідком у Саскатуні. Був одружений і мав двох синів та одну доньку.

Покійний був одним із визначних громадян. Ще в ранніх роках свого учителювання він брав активну участь у суспільно-громадській і церковній праці. Перебуваючи в Інституті ім. П. Могили, як бурсак, він був активним у студентському житті та виборним членом студентського кружка „Каменярі". Пізніше був довгі роки щирим і активним членом Дирекції Інституту Петра Могили та в проводі Української Греко-Православної Громади св. Духа в Саскатуні. Він багато і віддано працював в організації Союзу Українців Самостійників і в роках 1952—1958, коли централя організації перебувала в Саскатуні, був членом домініяльного проводу. На початку 1960 року на загальних зборах Видавничої Спілки Тризуб у Віннінеґу був вибраний членом Дирекції. Бл. п. Мадюк був все ідейний і відданий справам, у які глибоко вірив. У принципових справах ніколи не визнавав компромісів. Його передчасна смерть принесла велику втрату для українського громадянства. Він розумів і любив молодь, і тому студенти Інституту в глибокому смутку клонять свої голови і високо шанують його світлу память.

1959-1960

ЕКЗЕКУТИВА КАМЕНЯРІВ
— 1959 —

Леся Ткачик,
заст. голови

Євген Гриба,
голова

Галя Сенишин,
гол. соц. комітету

Василь Борса,
скарбник

С. Косован,
писарка

Волод. Калин,
дебати

ЕКЗЕКУТИВА КАМЕНЯРІВ
— 1960 —

Анна Пилипів,
писарка

Орест Апонюк, Б.Ед.,
голова

П. Кіндрачук,
соц. комітет

Р. Грицай,
скарбник

Мирон Ковальський,
заст. голови

С. Рудей,
дебати

—X—

СЛОВО ВІД ГОЛОВИ „КАМЕНЯРІВ"

Студентський кружок „Каменярі" це дуже важлива інституція при Інституті ім. Петра Могили. Протягом свого довголітнього існування він гідно виконував свою велику ролю. Без цього кружка студентське життя було б дуже бідне. Кружок усе був і є солідною школою майбутніх громадських працівників і провідників. Членство у тій студентській організації дає нагоду практично приготовлятися до суспільного життя. Праця в кружку потрібна для студента так само, як і праця в науковій робітні. Вона доповнює й заокруглює науку вищої школи.

Для студента українця кружок „Каменярі" має особливе значення, бо тут студент вчиться українства, яке дає йому в дальнішому житті й праці твердий несхибний грунт, нагадує йому, що в тяжкій громадській праці він має бути „каменярем". Праця на громадській ниві для молодого робітника має бути не карою, а насолодою особливо на українському полі, для української справи, бо робітників тут чим раз стає менше.

Члени кружка „Каменярі" повинні захоплюватися ідеалами творця поеми „Каменярі" Івана Франка. Вони повинні вийти у самостійний широкий світ з виразним українським обличчям, українство повинно просякнути їх наскрізь, а українська культура має бути їх засадою. Українство має рішати про нашу вартість як канадійських громадян, бо тільки як виразні українці ми знайдемо собі поважне місце серед канадійського суспільства.

Тільки українська мова має бути нашою рідною мовою; тільки Українська Православна Церква має бути нашою Церквою; тільки українська культура повинна вважатися нашою рідною культурою! Все, що рідне, має бути для нас наймиліше й найцінніше. З ним ми маємо жити, його розбудовувати й передати дальшим поколінням.

Канада ще молода країна і вона особливо потребує здорових і сильних громадян. Ми, українські студенти, повні здоровя і сили, маємо ум і незламного духа, що є тим скарбом, на якого чекає Канада, наша батьківщина, від своїх дітей. Поневолена ж батьківщина наших батьків, Україна, сподівається від нас допомоги у визволенні її з большевицької неволі.

Прийде час і теперішне наше молоде покоління переберe кермо нашої держави, а тим самим і кермо світових справ. Це дійсно великі обовязки і вони чекають на нас. До гідного сповнення їх ми маємо бути готові. До сповнення тих високих обовязків приготовляє нас також і кружок „Каменярі".

До високого і далекого лету вирощує свої крила кожна пташина в своєму рідному гнізді. Такі ж міцні крила вирощуємо і ми, українські студенти, в наших рідних інституціях, у своєму виховавчому Інституті ім. П. Могили.

Тим студентам — членам „Каменярів", — що вже йдуть у широкий світ самостійного життя, бажаю якнайкращих успіхів у їх майбутній праці на українській і загальній ниві життя. Тим же, що ще лишаються для дальшої науки, бажаю успіхів у науці, в товаристві, в своєму довкіллі. Усім студентам українцям бажаю успіху, щоб вони знайшли правдивий шлях каменярів!

Орест Апонюк

АБСОЛЬВЕНТИ

1959—1960

ТАРАС КОРОЛЬ — з Донвел, Саск. Родився в околиці Донвел. Початкову школу закінчив в Брідок, коло Донвел. Середню — коліджейт в Йорктоні, а учительський курс в Саскатуні, перебуваючи в Інституті ім. П. Могили в 1946-47. Учителював 12 літ, з того 7 літ в школах Мазепа, коло Мікадо, та в місті Канора.

Як працьовитий і енергійний студент, а пізніше вчитель, п. Король у своїй найрізноманітнішій громадській діяльності виявив велику здібність, точність і любов до справ. Ці його здібності були належно оцінені й його ставлено раз-по-раз на все вищі й відповідальні становища. Як любитель співу й музики, він брав участь у хорах і оркестрах. Був діяльний в молодечих організаціях і не раз провадив курси українських народних танків. Також був у проводі спортових організацій.

Поза те п. Король не переставав працювати й над собою і часто використовував університетські літні курси в Саскатуні, підвищуючи свої кваліфікації з учительського фаху. Два роки був президентом канорського відділу учительської організації С. Т. Ф. У 1958-59 був заступником настоятеля (принципала) Симпсон школи в Йорктоні. У цьому році п. Тарас Король закінчує курс науки й одержує степень B. Ed. Тарас уже, здається, вирішив продовжувати студії на літніх курсах, щоб досягти степень Бі-Ей. Щасти, Боже!

***

ЄВГЕН СТЕПАН ГРИБА — народився в Єлов Крік, Саск. Брав один курс на інженерському факультеті та, як кажуть, „побачив світло правдиве" і змінив його на „Тайп Б Артс енд Саєнс" курс. Спеціялізувався в психології, соціології, англійській мові й літературі. Вписався до Р. О. Т. П. в армії. Щодо будучої кар'єри ще не рішився — чи вироблятиме собі кар'єру в армії, чи повернеться до університету на факультет прав... От біда! Тримайся, Євгене!!!

РУДОЛЬФ ГРИЦАЙ — походить з Бюкенен, Саск. Це його третій рік перебування в Інституті та два літа, коли він побирав літні університетські курси. Він скінчив курс фізики в університеті й здобув степень В. А., але думає науку продовжувати, щоб закінчити ще учительський курс та йти вчителювати у вищій школі. Він дуже тихої спокійної й лагідної вдачі. Дуже активний в громадсько-студентському житті в університеті (член Альфа - Омега) і в Інституті (скарбник в товаристві „Каменярі"). Маючи приємний голос, бере участь у студентському й церковному хорах. За його пильність, активність, успіхи в науках, здобув п. Грицай в цьому році в Інституті стипендію з Фонду ім. Федана.

Милий товаришу Рудольфе, нехай щастить тобі у всьому!

***

ПЕТРО КІНДРАЧУК — народився в Ст. Джуліен, Саск. До середньої школи вчащав у Ростерн, а закінчив її в Нютана Каліджіет в Саскатуні. Закінчивши учительський курс, п. Кіндрачук учителював 11 років у початковій школі, а 15 літ в школі середній. Університетську освіту здобув позаочно, а в цьому році, щоб закінчити факультет та здобути степені Е. А. і В. Ed., він цілий рік сумлінно відвідував університет, перебуваючи в Інституті ім. П. Могили. Пан Кіндрачук замешкалий в Вакав з своєю родиною — дружиною, двома донечками і синком. Старша донечка Петруся у цьому році також разом з татом перебуває в Інституті, бо побирає учительський курс в семінарі.

Пан Петро Кіндрачук уже 10 літ провадить церковним і світським хорами. Він від кількох літ є членом Надзірної Ради СУМК при літній оселі „Зелений Гай" у Вакав і там же активний член УГПЦ.

Це вже третій рік перебуває п. Кіндрачук в Інституті. Поза суворі вимоги університетської науки, він знаходить час, щоб бути членом українського студентського кружка при університеті — Альфа і Омега, — викладати курс історії України в Інституті, провадити студентським хором під час неперіодичних Богослужень в Інституті.

Особливо миле й приємне враження робить те, що це перший раз в історії Інституту, в один час і батько й донька є питомцями Інституту. Пан Петро Кіндрачук дуже поважний, серйозний, але милої, ти-

хої вдачі, знаменитий кооператор і дуже амбітний. Найчастіше його нарікання: „Сказилося авто — не хоче зачати!", а улюблений вираз: „Здається, треба сьогодні їхати басом!" Не любить „тишини".

***

ГОРДЕЙ ЄВГЕН ГЛЕК — наймолодший син панства Мартина і Павліни Глеків з Енгельдфелду, Саск. Народився 13 січня, 1937. Середню освіту здобув у рідній місцевості. В університеті здобув степень В. S. A. рільничих наук, спеціялізуючись в рільничій господарці. Був відпоручником своєї кляси в спортовім комітеті університету та скарбником студентського кружка „Каменярі" в Інституті. В Інституті перебував пять літ. Вдачі він повільної, але хитрий, хитрий... Павло, Гриць і оце Гордей це славні брати однієї родини, що покінчили університетські студії, поважні люди й усе перебували в Інституті. Будь сумлінним і сміливим у житті, Гордею!!!

***

ОРЕСТ АПОНЮК — син знаного й добре відомого священика УГПЦ в Канаді, народився в Вайті, Ман., а виростав у околицях Гефорду й Вакав. На теперішній час Орест уже здобув собі загальне признання, як учитель і добрий голова кількох організацій. Рік учительського семінару й чотири роки вчителювання, вибір його головою студентського кружка „Каменярі" на другу половину року 1959-60, вибір його провідником СУМК на Саскачеван на рік 1960-61, стверджують оте попереднє твердження. Перебуваючи в Інституті ім. П. Могили в 1954 році, п. Апонюк був редактором річника „Каменярі" й проявив тоді значний хист до того. Перебуваючи в Інституті в цьому році, він багато скрашує загальне студентське життя. Студентам, а особливо студенткам-бурсачкам сильно імпонує його мефістофельський вигляд, повільність у мові, утаємничений вигляд обличчя, які він придбав, учителюючи на далекій саскачеванській півночі. Здобувши степень В. Ed., та йдучи за потягненням свого пригодницького духу, пляне п. Апонюк вступити на факультет прав. Очевидно, на правничому полі успіх йому забезпечений. Він має сильну рекомендацію, а ще сильніше співчуття цьогорічного товариства „Каменярі". Оресте, не підкачай!!!

UNDERGRADUATES

SYLVIA KOTYK — Tiny, Sask.

Sylvia came to us from the Canora School system. Her charming, quiet, scholarly ways have earned her many friendships among the students at PMI, the youth at SUMK, and the boys at St. John's. Our efforts to irk her ire were unsuccessful. With her patience is a virtue. Her ambition is to teach.

NATALIA APONIUK — Regina, Sask.

Our P.M.I. "brain" was born in Gronlid and raised in Arran, Hafford, Wakaw, and Roblin. Last year she completed her first year of Arts at Regina College and this year is continuing her studies majoring in English and History. Her prime ambition is to devise a sound-proof third floor, as well as inventing a non-ringing telephone for the girl's side.

OREST FILYK — Sceptre, Sask.

The "Cat", as he is usually referred to, is a proven guitarist. He is quiet, friendly, well-liked, and enthusiastic in his undertakings. One of his favorite pastimes is acting as patron at the "Big E". It is rumoured that he holds a lifetime membership. His chief ambition is to major in Mathematics. We all wonder if he'll surprise us some morning by coming down for breakfast.

GEORGE TKACHYK — Krydor, Sask.

George completed his high school education at Saskatoon and is now enrolled in his first year of Arts and Science. George is an active participant in singing and dancing. He has a great love for Political Economy and girls with short hair cuts:—quite a combination.

DONNA CHYCOSKI — Saskatoon, Sask.

Donna has been lending us a hand for number of years. Her enthusiastic approarch in all undertakings contributes tremendously to their success. She has already chosen her pilot to assist her in steering a true course over the sea of matrimony.

MYRON KOWALSKY — Richard, Sask.

Myron is enrolled in Type C Arts. Last year Myron attended Nutana Collegiate. He is very active in such extra curricular activities as dancing, singing and sports. He has barely embarked upon an educational career.

WALTER YURASHAK — Flin Flon, Manitoba

Walter completed his high school at Prince Albert and is now in his first year of Commerce. He has proven to be a "homme fatale" with the girls at the Stute. An expert in ping pong, he finds time for all active sports. Wally is a devoted student and appears to be enjoying his year at university.

JUNE OSTOPOVITCH — Hoey, Sask.

The planner of menus, the possessor of certificates in sweeping and baby sitting, June is editing a cookbook for exclusive use in institutes. While residing within the four walls of P.M.I., she developed the art of knee rubbing and perfected the method of back seat driving. She is out to convince the University Board of Governors that a need exists for a tunnel between the Home Ec. annex and the University Hospital.

ZONIA GORCHYNSKI — Cote, Sask.

This quiet, well-mannered Miss completed her grade twelve at Kamsack last year and is now enrolled in the College of Pharmacy. Zonia is very diligent in her studies and is determined to succeed. Best of luck in your chosen career!

SHIRLEY HARBUS — Saskatoon, Sask.

Shirley is a charming, petite lassie whose bubbling personality has won her many friends and has proven that all good things come in small packages. Shirley is ambitious and industrious — necessary requisites for a successful pharmacist. P.M.I. lost a very interesting person when Shirley moved into her new Saskatoon home in November.

ELSIE PYLOT — Meadow Lake, Sask.

Elsie is a charming lass, who shows well in a looking glass. From Meadow Lake she doth hail, true to form and not frail. In certain features she doth excell, but before the "Chorus Line" we could not tell. That day the boys were left abashed to see how well Elsie was stashed. She is now on the road to fame and "Legs Pylot" is her name. She thinks pills and drugs are not a mess, and pharmacy shall bring her success.

ALVIN KUYEK — Foam Lake, Sask.

"Brother Al", a conscientious teacher, came to the Institute from Bank End. He enrolled in 2nd year Education. His courtesy and reliability will some day make him prime minister. Even now he uses the expression "My Fellow Canadians". Among his special interests are athletics, History and Teaching Methods. He grew moustache to match the two-tone paint job on his coupe.

VERA NYCHYK — Whitkow, Sask.

One of our most popular girls, Vera received her education at Whitkow, North Battleford, and Saskatoon. Last year she attended Teacher's College and this year has enrolled in the College of Education. Her sincere, friendly disposition spiced with determination and humor make her well liked by everyone. She is always willing to act in executive posts or serve on committees. She takes an active part in sports and Ukrainian dancing.

WALTER OLEKSYN — Meacham, Sask.

Tiger, as he is kown to his close friends, enrolled in the College of Education. Walter couples friendliness with sincerity. He enjoys all sports, especially ice fishing. His future ambition is to become a headmaster of a prep school for girls.

WALTER KALYN — Hafford, Sask.

Walter is taking second year Education and is enthusiastically absorbing knowledge to pass on to the students. He has shown his interests and abilities in music by participating in the Greystone Singers and the church choir. Walter likes to record anything within hearing distance, which may have a significance on his greatest ambition — to take over the "really big shoo", the ed Sullivan Shoo. Although he seems to like everything and everyone, he does dislike balongna sandwiches and "Stute" girls.

GLORIA BAZUIK — Ituna, Sask.

Gloria never fails to praise the virtues (the good looking males) of her town and surrounding country. In her second year of Education, Floria says she'll make it — "I'm really starting to study . . . tomorrow. If I can just get that darn Ukrainian." Next year she intends to teach, and we know she'll be a success.

WALTER YAKIWCHUK — Hafford, Sask.

He started in earnest his second year of Education. By watching the menus carefully, he was able to take up "batching" after a few months. His serious outlook and adult manner were missed at discussions.

NATALIE CIONA — Blaine Lake, Sask.

After graduating in Arts last year, Nat came back to take a diploma course in Education. She took an active part in student activities at both the Institute and the University. Her main activities were singing in the Institute Chorus, the Greystone Singers, and the church choir. We hope you enjoy the teaching profession.

LARRY GNYP — Kamsack, Sask.

This is Larry's first year in the College of Education after taking a few years of Arts and Sciences. After getting married this Spring, Larry may go teaching school. We wish to extend to Larry the heartiest of congratulations.

ZORIA RUDACHYK — Arabella, Sask.

This petite, dark-haired Ukrainian deevchinka has stayed in the Institute for four consecutive years. Zoria is taking her second year of Education. In the near future she will be entering married life with Larry. She expects to teach in the early years of her married life. Her favorite saying is: "I wonder what Larry is doing?' Her greatest weakness is the last step on the stairway.

EUGENE SENESHEN — Saskatoon, Sask.

"Yoyo" has been a student at P.M.I. for four years. He is taking third year Mechanical Engineering. He is one of our fortunate, happily-engaged males. Eugene is an air observer in the regular Air Force, studying long-range navigation. His plans are to make a career in the Air Force. His favorite hobbies are hunting and fishing.

WILLIAM BORSA — Yellow Creek, Sask.

Bill stayed with us for a part of the year, but decided that he would like to stay elsewhere to keep up his "batching skills". He thoroughly enjoys the challenges of second year Engineering.

JOSEPH BORSA — Yellow Creek, Sask.

Joe is slugging through a formidable third year of Engineering Physics. During the summer he will be working at Chalk River, hurrying back mid-season to get married. This is certainly a wonderful accomplishment at the end of a varsity year.

HARRY ZUZAK — Crystal Spring, Sask.

From Crystal Spring Harry doth hail, but from Yorkton receives his mail. And many a phone call his supper disturbed, though answering them he gets the least perturbed. Although at the Institute it's Harry's first year, in another term he'll be a first-class Engineer. Play ping-pong, he can and will, for in this game he has acquired much skill. His favorite expression he does shout, "M a n, what a l a y o u t".

WALTER NIKOLAICHUK — Kamsack, Sask.

A desire to do some "batching" made Walter move out of the Institute at the beginning of the year. He is in second year Engineering.

HAROLD CIPYWNYK — Brooksby, Sask.

Harold stayed with us for part of the year until his "batching" chance came along. His third year Engineering would have been put to practical use on many occasions.

RUSSEL PANKIW — Goodeve, Sask.

Russel entered the College of Engineering and likes it quite well. He is athletically inclined and at one time was an active member of the 4H grain club. He speaks and writes in Ukrainian and would prefer to win the hand of some girl who does, too. Like any normal University student, Russel dislikes Saturday morning classes.

JOHN PITCHKO — Meachan, Sask.

John attended high school in his home town. He has made many friends during stay at the Institute. He wholeheartedly supports all social gatherings. John's only fault is that of "rise and shine", usually missing the ham and eggs... and ketchup.

WILLIAM ZUZAK — Crystal Spring, Sask.

Willie graduated honourably from Dexen Lake High and is enrolled as a first year engineer at the university. Although he likes all kinds of sports, he excells in baseball. His ambition is to be a "billionaire-like" engineer and is presently trying to disprove the theory that "Money is not everything".

PETER WIWCHAR — Gorlitz, Sask.

Peter graduated from the Canora Composite High School. This is his first year at the Institute and the first year in the College of Engineering. He does not have a favorite saying because he never says very much, but he does like engineering songs — with all the verses.

BOHDAN CIONA — Blaine Lake, Sask.

Bo is taking his second year of engineering. He takes an active part in the choir anr in dancing. Everyone enjoys his presence because wherever he is, there is sure to be activity. One of his favorite pastimes this year was to wake the boys up for breakfast.

MICHAEL PALICHUK — Whitkow, Sask.

Mike attended public school at Whitkow and graduated from high school at North Battleford. Mike worked a year in Toronto before deciding upon first year engineering. He was active in singing and dancing and played host to many "bull" sessions. His pet hate is red tights and his ambition is to build a one-way bridge across the Atlantic.

MAURICE ZUZAK — Crystal Spring, Sask.

Moe turned out to be an avid photog with a particular yen for snapping pictures of girls preferably blondes, although brunettes have a chance. A black-browed first year engineer, he excells at ping-pong. His pet peeve is "Stuck-up women". His favorite expression is "Vi! Va; Voom! Brothers".

TEACHER'S COLLEGE

ILIARION SAMCOE — Hafford, Sask.

Larry was born at Porcupine Plain, Sask. and obtained his high schooling at Hafford. Upon completion of his studies he hopes to teach in the United States. Classical music and Montreal Canadians are Larry's chief dislikes, and his likes are eating, watching movies, and listening to rock and roll palaters. Ambitious Larry does not want much, simply to drive a Caddy and own a $20,000 bungalow.

LESSIA TKACHYK — Krydor, Sask.

Lessia has stayed in the Institute for four years. She sang in the opera at Teachers' College this year, and also directed the choir at the Institute. Besides her many activities, which kept her busy all year, she still found time to spread her good cheer through the Institute. Next year Lessia plans to teach outside of the province.

MARY ANN SAMCOE — Hafford, Sask.

Upon completion of her high school at Hafford, Mary Ann decided to make teaching her career, and thus entered Teachers' College in the fall. Besides working hard at her school work, Mary Ann takes part in all Institute activities. We are sure that Mary Ann will be very successful in her chosen career.

ALLAN OLEKSYN — Meacham, Sask.

"Noo-d-awa" comes the cry of Allan, the leader of the "Adawa" gang. His childhood at Meacham must have been very riotous, judging from the amount of spirit he still displays. After teaching for a year he expects to enter the College of Physical Education. Even now he is in perfect shape for scaling walls or for the leading role in a Tarzan film.

PATRICIA KINDRACHUK — Wakaw, Sask.

Pat took all her schooling at Wakaw topping her final year with a five hundred dollar scholarship. Last summer she was assistant director at Green Grove summer camp. In her spare time Pat plays the piano. She is, hoping in the right direction for a compact car.

SIDOR WIWCHAR — Melville, Sask.

Sid has the very important job of yearbook editor of the STC Light. He is active in sports and is the provider of entertainment at any parties he attends. He is starting next fall towards realising his ambition to become a physical education instructor by enrolling in the Physical Education College.

FRANK KAMINSKI — Dewar Lake, Sask.

Frank enjoyes playng the accordian His orchestra found refuge in the basement where the use of a loudspeaker was permissive. He likes school but loves weekends.

ANN PILLIPOW — Hubbard, Sask.

Ann attended Hubbard High School in grades nine and ten; she got her grade eleven at Nutana and her grade twelve at Ituna. This year she won the badminton championship at Teachers' College. She participates in the choir, dancing and bowling. Ann's ambition is to become a Physical Education Instructor.

HELENE SENESHEN — Saskatoon, Sask.

Prior to coming to Saskatoon, Helene was a resident of St. John's, Edmonton. Since her arrival here, she has displayed her many abilities contributing to the success of Institute activities. Helene is a fine Ukrainian dancer and taught this activity this year. She has chosen teaching as a career to realize her chief ambition.

STEVE RUDY — Aylsham, Sask.

Steven is a welcome addition to the student group. He participates in all Institute activities and enjoys Ukrainian singing and dancing in particular. He found time to do public speaking at Edmonton and a operetta at Teachers' College.

SONJA KOROL — Donwell, Sask.

For the last three years Sonja has lived in Saskatoon. Prior to attending Teachers' College, she was a stenographer for a year and a half. The first year she stayed at the Institute she took a Secretarial Course at Saskatoon Business College. Her two main ambitions are to teach until next Leap Year and to become an expert seamstress. Sonja is the type of person who is seen but not heard except at the wrong time.

YAROSLAW SARANCHUK — North Battleford, Sask.

Upon completion of his elementary Schooling around Whitkow, Yaris attended the North Battleford Collegiate Institute. Upon graduation from Teachers' College, he plans to work towards an education degree. This year he received a fifty dollar scholarship from the Canadian Ukrainian Ladies' Organization for his outstanding contributions in the past. He is an ardent bowler, ping-pong player, and an exceptional Ukrainian dancer.

HIGH SCHOOL

RONALD KALYNKA — St. Julian Sask.

Ronnie is now completing his grade twelve at Nutana Collegiate. He had been doing exeptionally well in his high school work and next year he plans to go to University to take Engineering. Best of luck in your chosen career, Ron!

JOHN SENKIW — Wishart, Sask.

John took his elementary education at Larisa School. At present he is taking his grade eleven at Nutana Collegiate, but he says that he will take his grade twelve back home at Wishart. He is one of the more active and talkative boys here and is always ready for a good argument with anyone. He is undecided about his future career.

IVAN TYMCHAK — Venn, Sask.

This is Ivan's third year at the Institute. This year he is attending the Saskatoon Technical Collegiate taking a combination grade eleven and a woodwork shop course. Ivan seems to be a very quiet individual, but actually he's the spark of life on the high school side. Another thing about Ivan is that he is very cautious; he doesn't date any girls.

VESPER ZUBRACK — Prince Albert, Sask.

Vesper is a cheerful, blonde, blue-eyed grade twelve girl attending Nutana Collegiate. Her main interests are art, dramatics, and public speaking. Among her favorites are books, Chryslers, brussel sprouts, and jig-saw puzzles. She doesn't like Casseroles, Connie Francis, and early breakfasts. In 1960-61 Vesper started Teachers' College. She was our Social Representative for the Mohylanky. Best of Luck!

OREST SULYMA — Toronto, Ont.

Orest is our tall, blonde-haired Easterner. This is his first year at PMI while taking his grade eleven at Nutana. He seems to be very quiet, and shy, but I am sure his pals could say differently.

ROBERT SCORY — Prelate, Sask.

At present Robert is taking his grade eleven at Nutana. His ambition is to enter the field of Agriculture upon graduation. Robert enjoys all types of sports, especially foot-ball and basketball. His boundless energy keeps the high school side alive and cheerful. He has many likes and dislikes, the most important ones are girls and fish.

DON JASKIW — Watrous, Sask.

Donnie is taking his grade nine at Nutana. He is an Airforce cadet and takes pride in playing drums in the Cadet band. He has a pleasant personality and is a very nice chap to talk with.

ZENON LEVITSKY — Montreal, Quebec.

Zennie came all the way from Montreal to take is grade nine at Nutana. He finds Saskatchewan quite different from the eastern part of Canada, especially the weather. He found it impossible to go home when our holidays came around, but that gave him a chance to get to know Saskatoon better.

MERVIN NIDESH — Nipawin, Sask.

He completed his grade nine at Foam Lake, where he played hockey on the high school team. He is taking his grade ten at Nutana and is again a member of a hockey team. Mervin is one of the quieter boys at P.M.I. He is fond of athletics, music, and travelling. It is quite evident that he is also fond of girls and jiving. His intention is to enroll at the university.

SLAWKO KINDRACHUK — Whitkow, Sask.

Since Slawko and his '47 Monarch came here from Whitkow four years ago, the P. M. I. has not been the same. He is a student at Saskatoon Technical Collegiate and has been on the Honour Roll for three years. He is good looking, good natured and actively participates is the choir and dances. Our thanks go for instructing very capably the boys dancing and for drawing up the plans for the Kameniari picture.

GORDON KINDRACHUK — Whitkow, Sask.

Gus is a happy-go-lucky boy taking his grade ten at the Saskatoon Technical Collegiate. He was one of the dancers who performed at the youth convention at Regina.

SHIRLEY KOSOWAN — Weirdale, Sask.

Two years ago Shirley came to take her grade eleven at Nutana, and is presently taking her grade twelve. During the first term she was secretary of the Kameniari and is a member of the choir. Shirley's ambition is to go to Teachers' College. She is bound to go far in her chosen career.

TERRY OLEKSIW — Montreal, Quebec.

Terry enrolled in grade nine at Nutana. He wants to join the navy when he completes his high school. Terry has a talent for drawing. He is fond of Saskatchewan girls, but does not like our severe winters. He shows initiative and is sure to succeed in his chosen career.

WILLIAM SENKIW — Wishart, Sask.

Bill completed his elementary education at Larise School and now is completing his second year of high school at Nutana Collegiate. He is an air cadet and hopes to become an officer in the air force. Football, ping pong and cards are Bill's favorites.

SONIA BODNAR — Prince Albert, Sask.

Sonia's talents are many and varied; she prepared for sitting on a boss's knee by attending business college; in the College of Nursing she acquired the skill of puncturing painlessly. From the Golfing Trio she found the secret of sinking a-hole-in-one from twenty feet out.

PHYLLIS KOZAK — Meacham, Sask.

Phyllis attended Allan Business College. Her "smile" always caught the eye of a "Stute male bookworm. She is now enrolled in the City Hospital, where she is trying to determine what makes a man tick.

JANE SKOROBOHACH — Goodeve, Sask.

This dark-haired lass is learning at Allan Business College how to become a secretary. The mirth she radiates is delightfully contagious. All we can say is that there are too few Jane's to go around.

EUGENIA BEREZUIK — Lintlaw, Sask.

Our "Queen of Hearts" is attending Allan Business College. Eugenia is cute, blond, and fairly sparkles with personality. Where there's laughter, there's Eugenia emitting it.

THELIA HRYCIW — Aberdeen, Sask.

Thelia is attending the Robertson Secretarial College. She has fallen in step with the 'Stute's hectic life pattern. She lives only for five-thirty to roll around. Then the girls' phone is out of bounds to everyone else. Her favorite saying is — "I've so-o-o much work to do, and besides I've got other plans for tonight".

MICHAEL WOROTNIAK — Hafford, Sask.

Micky graduated from the Hafford High School. He is now taking a business course at the Allan Business College. Among his many likes are going to college, playing hockey, reading books and entertaining girls. A favorite expression of his is „Like I mean, well I guess".

ELECTIONS

This year the election campaigns were the liveliest we've ever had on record. Competitions were especially keen among the two presidential candidates Terry Korol and Eugene Gryba. Things shifted into high gear immediately when Terry Korol and his campaign manager, Orest Oponiuk, collected all their supporters and started working on a life size effigy of their opponent. Both parties were also working on plans for elaborate banquest to be held in their honour and for the purpose of impressing the public and gaining votes.

NEW YORK DAILY TIMES

The following is an exclusive coverage of the Campaign Banquet sponsored by the Gryba supporters. Although this was to be a nonpolitical gathering, one wonders how it is that a political group can sponsor a banquet without intentions of swaying the public.

The banquet was held on Sunday, Sept. 28, at 5 o'clock, at the P. Mohyla Institute on Main St. It seems that the entire dining room was packed with supporters of both paries; however, the majority of the guests were supporters of neither. Their only intent was to partake in the turkey supper supplied at the expense of one of the candidates.

Although this banquet was planned by Gryba's party, it seems that Korol's men decided that it needed certain refinements. When the banquet was about to begin T. Korol entered with two New York celebrities. After grace had been said, the Rythym Rascals of the Stork Club sponsored by Korol entered and began to play the champagne music of Lawrence Welk only to be drownd by an overture from the chair. The chairman, L. Gnyp, said "All I ask for is silence" Orest Aponiuk immediately replied, "Bring on the dancing girls". After a period of mud-slinging it was decided that the Rythym Rascals would be allowed to play. It was definitely no longer nonpolitical.

The P. Mohyla Institute is to be congratulated on a very vigorous campaign, however, political promises should not be taken to seriously for POLITICAL PROMISES GO IN ONE YEAR AND OUT THE OTHER ONE.

The Candidates for the various other committes were less elaborate in their campaigning programmes, nevertheless the walls were thickly plastered with posters. On the evening of the elections the various candidate and their managers gave the speeches to the public which was then allowed to vote.

INITIATION

From times immemorial the term "initiation" had been synonymous with fear, death, reprisal, and physical pain for any "Junior" that entered through the oak doors of the P. M. I. This year was no exception for one-half of the freshies ended up with "initiational-psychosis", an incurable "half-day neurosis".

At five in the morning the Juniors were up and shaky ready for the twenty-four hour ordeal which was carefully planned by the "Masters-of-the-day". By ten the Seniors had their breakfast in bed, and the Institute had received its annual fall cleaning. The cars were perfectly washed and a mirror shine placed upon them. During the noon luncheon the Seniors were waited upon by the Juniors who also provided the former with a night club type of entertainment.

It is during the P. M. I. initiation that the fashion world is provided with its first glimpses of the modern fashions and creations. This year the Initiation Fashion Show was observed by such notable fashion creators as Dior, Avon, and Penman. Thanks to the P. M. I. Initiation the ladies are now wearing the new wrap around towel skirt with the off shoulder flour sack. Avon has introduced a new pastel red for the legs. Penman, after watching the male parade of fashions, has come up with the new three-button pyjama suit which is to be worn with nylons. A new type of gunny sack underwear is being favoured by the male population.

One of the most hazardous of ordeals is staged at four o'clock. Prior to four one can hear the blaring sirens of the ambulances as these life-saving speeding autos make their way to 401 Main just in case they should be needed by a Junior. All the reviving equipment is placed strategically throughout the P. M. I. Catacombs. At exactly four o'clock the juniors meet Peter, who passes sentence upon them. After leaving Peter's Court Chambers the Juniors are then treated with a number of pleasant surprises as they pass through the Mill which has been constructed by the seniors in such a manner that a Junior would receive the greatest enjoyment and satisfaction. From the Mill the Juniors are lead into the shower room where they get a refreshing cold shower and have the pleasant task of removing Nuggett which up to this time they thought was used on shoes only.

By six o'clock the Juniors become full-fledged Seniors. If one should happen to stumble upon a newly initiated Senior at 6:30 he hould not be too surprised if the topic of conversation should suddenly change to the topic: "Now, next year, I sure pity those poor Juniors".

Orest Aponiuk

THE HALLOWE'EN DANCE

Date:	Saturday, October 31.
Locale:	The dining room of the Institute.
Curtain Time:	Three hours before midnight.
Scenic Designers:	Helene S., June O., Walter K., Slawko K., Vera N.
Sound Effects:	Kappy Kalyn and his Tape Recorder.

Cast: Mostly strange characters skitting around;
— a well-lit cigarette
— a scentless skunk (she couldn't even pay admission)
— CleaPatra who stayed away from the harem till four.
— the Three Belles; Eugenia G., Georgina T., Gertrude K.
— two outhouses holding hands.
— a kitty pussy-footing around all night.
— Carmen Cavelerro and his senioretta

ACT I

Kalyn's tape recorded starts to provide the warm atmosphere for breaking the ice.

Scene One

Eugenia Gryba, Georgina Tkatchyk, and Gertrude Kalyn introduce the kind of song that will surely fail to make the top ten.

Scene Two

Everyone parades in the judging ring.

ACT II

Prizes are presented to the most original members of the cast:
— two — birds who had flown the coop (Helene S. and Eugene W.)
— Three jesters, Nancy Harbus, Natalie and Mary Barabash.
— The descented skunk — Ann Pillipow.

Intermission:

Pumpkin pie a la mode, and cokes. The ice cream scooped by Weegie under the direction of June — 0.

ACT III

Lights dim; devils vanish, crowds disperse, and the witches descend to floor level to give the place a good sweeping.

REGINA VISIT

During October an adventurous group of sixteen dancers, from the Institute, journeyed to Regina to display their talents before the people present at the "TYC" convenion. The group comprising of ten girls and six boys presented four Ukrainian dances as after dinner entertainment

for the partakers of the banquet during Saturday night. The dances were very well executed and very well received by the audience. After the program the P. M. I. students took an active part in the panel discussion and after this they were the guests of he Regina youth at a dance. Thanks go out to the people of Regina for a very enjoyable weekend.

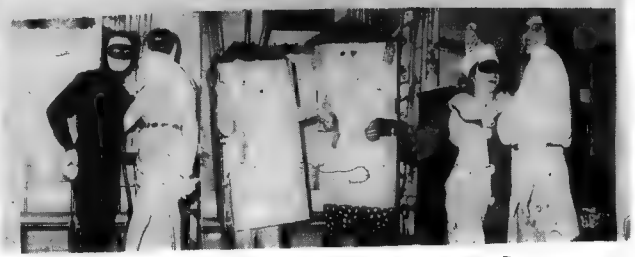

First row (sitting) left to right: Patricia Kindrachuk, Helene Seneshen, Shirley Kosowan, Rev. Seneshen, Eugene Gryga, Lesia Tkatchyk (director), Walter Kalyn (announcer), Natalia Cioua, Thalia Hryciw, Else Fylot.
Second row left to right: Ann Filipow, Sonia Korol, Natalia Aponiuk, Gloria Baziuk, Mary Ann Semuoe, Vera Nychyk, Eugenia Berezniuk, Phyllis Kosk, Vesper Zubrak, Zoria Rudachuk.
Third row left to right: Sonia Bodnar, Myron Kowalsky, Rudolph Hryciay, Peter Kindrachuk, Larry Gryp, Joseph Borsa, Steven Rudy, Alvin Kuyek, Zonia Gorchinski.
Fourth row left to right: Jane Skorobohach, Orest Filyk, Slavko Kindrachuk, Orest Aponiuk, Terry Korol, Frank Kaminsky, Sidor Wiwchar, George Tkatchyk, Gordon Kindrachuk, Yaras Saranchuk, June Ostapovich.

CAROLING

Everyone at one time or another acts on impulse; be it an impulsive idea, action, or word. Often one regrets doing so, but often impulse can be very rewarding. The results were rewarding, indeed, when six students decided to go caroling in the warm and friendly northern city of Prince Albert.

The people there were most hospitable, courteous and generous in their greetings, well wishes, food and renumerations. So generous were they, that we returned to the Institute with a grand total of two hundred dollars including a sizeable sum donated by a Chinese institute supporter — Wo Foo Yung. Misses Lessia Tkatchuk and June Ostapovich along with Messrs. Orest Aponiuk, Orest Felyk, Walter Olexson, and Alvin Kuyek wish to extend heartfelt thanks to the people of Prince Albert for their generous support, to Vesper Zubrak, Anne Panchuk and Orest Panchuk for their help and "taxi cab" guidance, and to Mr. and Mrs. Ostapovich of Hoey for their food and lodging. We had a wonderful time and feel that this time demon impulse had surely redeemed himself.

June Ostapovich

———x———

EDMONTON VISITS SASKATOON

The most enjoyable weekend ever spent in the P. M. I. began with a bang at one A. M. Saturday morning, November 14, 1959, when six exhausted but cheerful Edmontonians made their appearance. By 4 A.M. all twenty four visitors had reached their destination — the P. M. I.

After only a few hours of sleep, everyone was up at the crack of dawn to start the fully scheduled Saturday. At 9:30 A.M. Reverend and Mrs. Seneshen conducted a tour of the museum at the P. M. I. Following the museum tour six P. M. I. students took the Edmontonians on a tour of the city of Saskatoon. They all returned to a good hearty dinner. At one thirty ping-pong, bowling and curling tournements were held between the students of both Institutes.

After the sports everyone rushed home to make a quick change for the banquet which was held in the P. M. I. dining hall. The master of ceremonies was Reverend Seneshen and the speakers were Dr. Yarimchuk, President of the board of directors of St. John's Institute; Professor Maksymiuk, President of the Board of Directors of the P. Mohyla Institute; Russel Sadownyk, and Eugene Gryba, the Presidents of both student bodies.

Dancing began at 9:00 P.M. in the star-lite ballroom of the P. M. I. The dance was enjoyed by all. Everyone ate to his heart's content the delicious lunch, which was served at midnight. The joyful evening was capped by a lively sing-song. All students attended the church service at

10 A.M. next Sunday morning at which the P. M. I. choir sang under the direct of Mr. Peter Kindrachuk. Very Rev. Bodnarchuk and Rev. Seneshen officiated. This was the first-time in the history of the institute that such an active part was taken by the students in church mass.

—x—

EDMONTON VISITS SASKATOON

„. . . А ВСЕ ТАКИ УКРАЇНСЬКІ ІНСТИТУТИ В КАНАДІ ПОТРІБНІ . . ."

Ще перед організованням Інституту ім. П. Могили українська студіююча молодь в Саскатуні, що вже вчилася тут, відчувала потребу свого обєднання і тому, вже в 1913 році, коли в Саскатуні було тієї молоді аж чотири українських студентів, вони сходилися в Квінс готелі й становили щось ніби студентський кружок.

З початком 1915-16 шкільного року українських студентів було стільки, що стало можливим заложити формальний український студентський кружок, який від самих початків зайнявся поважною культурно-освітньою працею. На систематичних сходинах кружка силами студентів читалися доповіді, реферати, давалися відчити й провадилися прилюдні дебати і то на дуже поважні суспільно-громадські, освітні, а навіть, і політичні теми.

Українські студенти в ті часи були переважно люди старшого віку, що звичайно мали за собою і по кілька літ учителювання. Тому культурно-освітня праця набувала солідного характеру.

Скоро показалося, що для кружка потрібний статут і ясно визначена ціль його існування й праці. При кінці жовтня 1917 року цей кружок при Інституті ім. П. Могили присвоїв собі назву „Каменярі", вибравши для членів кружка той ідеал народної праці, який величаво змалював Іван Франко в поемі „Каменярі". Молоді студенти, активно працюючи в кружку, всебічно себе розвивали й підготовляли до майбутньої важливої праці народних провідників. У цьому дуже багато допомогли їм дебати.

Те, що українці в Західній Канаді стоять тепер високо на культурно-освітньому полі, що з українцями числяться, як з важливим чинником у житті Канади, те, що ми в Канаді навчилися самі собі давати раду та сміло боронити свої права, все те прийшло, до великої міри, в наслідок культурно-освітньої праці наших Інститутів — ім. П. Могили, М. Грушевського — та їх студентських кружків.

Дебати серед нашого студентства все були добрим чинником їх праці й стали стимулом до піднесення їх розвитку, війшли в традицію й з успіхом продовжувалися рік-річно аж до 1954-го року.

Від цього року, через низку ріжних причин, міжінститутські дебати нашого студентства завмерли. Здавалося, що на дебати нема часу, можливостей і потреби. Та життя ставить свої вимоги й спонукає до чину й дії особливо молодих.

У цьому році ота стара традиція міжінститутських дебат нашого студентства відновилася, коли, на основі попередньої домовленості, порозуміння й підготовлення, студенти українського Інституту Св. Івана з Едмонтону у кількості 24 осіб прибули 14 листопада на дводенні відвідини Інституту ім. П. Могили з метою ближче запізнатися одні з другими, обмінятися досвідом свого студентського життя та відбути дебату. На чолі тієї групи були довголітній голова Дирекції Інституту Св. Івана, д-р С. Яремчук, та голова студентського кружка в Едмонтоні п. Р. Садовник. У групі було 10 студенток і 14 студентів. Усі вони, як український маків цвіт!

Студенти Інституту ім. П. Могили належно підготовилися до зустрічі своїх товаришів-студентів, дорогих гостей. Вибрані комітети добре опрацювали програму зустрічі й дводенного перебування гостей в Саскатуні. Усі гості-студенти були розміщені в кімнатах Інституту. Хоч ті кімнати не такі вигідні, як у новозбудованому едмонтонському Інституті, а до того й заповнені, та молодеча щирість і гостинність

саскатунців були такі великі, а вибачливість, зрозуміння, прихильність і товариськість едмонтонських студентів були такі щирі, що розміщення гостей створило тільки обопільну приємність та сприяло якнайщирішій і якнайтеплішій атмосфері серед молоді.

У перший день зустрічі, 14 листопада, в суботу, згідно з пляном відбулося вітання гостей та оглядини міста й його найвизначніших обектів. Займався цим в основному студент п. Тарас Король, і вивязався він із свого завдання й обовязків знаменито. По обіді відбулися

змагання в бовлінґ і керлінґ, а ввечері в Інституті була уряджена урочиста вечеря. На вечері були гості з Едмонтону, студенти Інституту Могили, члени Дирекції з дружинами, місцевий парох прот. М. Боднарчук та представниці й представники саскатунських самостійницьких організацій.

Їдальня Інституту була оригінально й чепурно по-святковому прикрашена й оздоблена, а вечеря зі смаком приготована й подана. Услуговували за столами саскатунські „Могилянки", вони ж під проводом д-ки С. Сенишин подбали про прикрашення залі й про добірність страв на вечері.

По вечері від студентів едмонтонців промовляв студент Р. Садовник. На жаль, він говорив, хоч і експресивно, англійською мовою. Далі, привіти зложили — голова Дирекції Інституту ім. П. Могили, проф. Д. Максимюк, голова Дирекції Інституту Св. Івана, д-р С. Яремчук, та голова студентського кружка „Каменярів" студент Євген Гриба. Всі вони говорили доброю українською мовою.

Після вечері присутні ближче знайомилися одні з одними, а весела забава в теплій родинній атмосфері закінчила перший день зустрічі.

У Саскатуні від ряду літ заведено, що місцева церковна православна громада Св. Духа й Дирекція Інституту ім. П. Могили все опікуються студіюючою православною молоддю: кожної осени й кожної весни влаштовують вони бенкети для молоді й старших, щоб молодь ближче знайомилася між собою, рідніше почувалася в громаді й Інституті й тісніше співпрацювала з старшими. Як звичайно, патронат над бенкетами переймають — восени — громада, а навесні — Інститут. Скориставши з нагоди прибуття едмонтонців до Саскатуну, громада вирішила 15 листопада влаштувати День Молоді з Богослуженням, а потім спільний обід під церквою і на цей день перебрала на себе програму дня.

Богослуження відправили спільно, парох о. прот. М. Боднарчук і о. В. Сенишин, ректор Інституту. Співав студентський хор Інституту під керівництвом п. Петра Кіндрачука, довголітнього учителя з Вакав, який в цьому році підвищує свою кваліфікацію в університеті й перебуває в Інституті. Тропар і кондак відспівали студенти: П. Кіндрачук, Т. Король, О. Апонюк і Калин. Світло й таця також були в руках студентів і студенток. Ця обслуга Богослуження молоддю дійсно робила прекрасне, розчулююче враження.

Після Богослуження в переповненій церковній залі відбувся гарний спільний обід. Господарем обіду був п. М. Ф. Кіндрачук, який з притаманним йому хистом і делікатністю виконував добре свої обовязки. Коротку промову до молоді в добрій українській мові виголосив п. В. Тарнопольський, який подав дуже влучну й оригінальну характеристику теперішньої студіюючої молоді.

Після короткої перерви по обіді було приступлено до прилюдної студентської міжінститутської дебати. Предсідницею дебати була студентка Інституту ім. П. Могили, панна Петруня Кіндрачук, що вправно й сумлінно сповнила свою ролю.

Дебата проходила на тему: „Рішено, що Інститути не є добрим місцем для перебування студіюючої молоді". Афірмативну сторону негативного рішення захищали едмонтонці — панна С. Матійчук і п. Е. Сорокан. Протилежну думку, що Інститути і потрібні і є

добрим місцем для студентів, обстоювали саскатунці — панна Наталка Цьона і п. Орест Апонюк. Дебата проходила на високому рівні в українській мові, з застосуванням усіх прийнятих дебатантських вимог, і викликала велике, навіть напружене, зацікавлення переповненої

залі. Суддями були: Дмитро Ціпивник, д-р Яремчук, голова Дирекції Інституту з Едмонтону, пані Савеля Стечишин, відома публіцистка, письменниця і громадська діячка.

Підчас перерви, коли судді пішли на нараду, студенти з Едмонтону відспівали дві хорові українські пісні, а саскатунські студенти відтанцювали два танки — сольо „Чумак" (Ковальський) і гуртовий мальовничий танок „Залицяння". Всі виконавці були нагороджені рясними оплесками.

Вирок суддів у дуже обережній, делікатній, товариській формі, подав п. Дмитро Ціпивник, присуджуючи перемогу, а разом з нею і чашу для саскатунців. Рішення суддів було прийнято гучними оплесками. Плескали голосно й едмонтонці, бо ж вони й самі не вірили в те, що захищали з обовязку.

Дводенна зустріч закінчилася, а прекрасне незгладиме враження у присутніх від свята, від дебати, від нашої прекрасної молоді залишилось назавжди. Більше й частіше потрібно таких культурних зустрічей!

І. Р.

———x———

СЛОВО ГОЛОВИ „КАМЕНЯРІВ" НА ЗУСТРІЧІ СТУДЕНТСТВА В ЕДМОНТОНІ

Пане Предсіднику, Високопреосвященний Владико, Всечесні Отці, шановні гості й студенти!

Цього року студенти Інституту св. Івана і студенти Інституту ім. Петра Могили відновили добру традицію взаємних відвідин одних одними. Такі відвідини не тільки дають нагоду для ближчого познайомлення, але й для відвертого обміну думок. Думаю, що такі відвідини будуть заохочувати молодь до приятельського співжиття.

Ми, як студенти університету, станемо у майбутньому провідниками свого народу і наші ідеї матимуть великий вплив на людей. Тому, на таких, як оце сходинах, треба наші ідеї переглянути, усталити й скристалізувати.

Я певний, що всі ви чули, як наші теперішні провідники сподіваються від нас студентів, щоб ми створили гурт будучих українських провідників. Але, як ми будучі провідники можемо це зробити, коли ми ніколи не маємо нагоди висловити наших думок на ті чи інші українські справи? Якщо ж така нагода трапляється, то наші вислови, нашу критику приймають не зовсім прихильно. Тому, виглядає мені, на таких як оце сходинах, ми студенти повинні обговорити справи, що відносяться і до нашої Церкви, і до нашої молоді, і взагалі до нашого ширшого громадського життя.

Ми всі свідомі, що наша Церква має труднощі знайти молодих людей для священства. Старші цю тему обговорюють дуже часто

при відповідних нагодах. Але ніколи не буває, щоб там було запитано саму молодь, чому вона не має охоти студіювати богословія. Думаю, що багато можна б було осягнути доброго, як би наша Консисторія запрошувала на церковні Собори представників студентських організацій, що існують при наших Інститутах, та давала їм можливість брати активну участь у тих нарадах. Як можна сподіватися, щоб ми молоді були приготовані вести пізніше перед в громадському житті, коли ми майже не ознайомлені з справами, що стають перед громадянством?

Друге. Цього року ми мали певні труднощі, щоб зорганізувати цю зустріч. Думаю, що коли б ми створили комітет із студентів, які і на слідуючий рік повернуться до Інститутів, і поручили цьому комітетові дбати про такі зустрічі, ми оминули б у майбутньому багато непотрібного клопоту і заходів.

Третє. Позволю собі порекомендувати, щоб на слідуючі такі студентські сходини запросити представників студентів з Колегії св. Андрея та з Інституту св. Володимира.

Вірю, що цих кілька моїх завваг дадуть підставу нам студентам краще розуміти загальний стан і успішніше працювати для вищих цілей і добра нашого ширшого життя.

О. Апонюк

———x———

ПРОМОВА НА ЗУСТРІЧІ В ЕДМОНТОНІ

Пане Предсіднику, Всечесні Отці, Високоповажані Пані і Панове, Дорога Молодь!

Мені робить високу честь і приємність говорити перед Вами на цій студентській зустрічі. Тому, що тут багато молоді, думаю, що буде на місці порушити питання провідництва в нашому суспільстві. Попередня бесідниця в своєму слові згадала про Смолоскип — символ просвіти, що його запалили наші попередники студенти-піонери, які, виховуючися в наших Інститутах, вийшли з них на широкий шлях життя й стали провідниками на місцях. Життя показало, що наші Інститути виправдали своє призначення бути розсадником української культури, освіти й осідком, з якого вийшли свідомі, щирі й характерні молоді люди, що змогли стати добрими провідниками нашого загалу. Такими наші Інститути повинні бути й дальше.

Нормальне суспільно-громадське життя не може провадитися й розвиватися без провідництва, без провідника. Але готовими провідники не родяться, вони виховуються й виробляються в суспільстві під вправним досвідченим впливом покликаних до того людей. Кожна молода людина, що має амбіцію, таким провідником може стати, якщо вона відповідно себе до того приготує, якщо вона духово себе збу-

дує, знатиме свою мову, історію й культуру свого народу й цілком перейметься справою свого провідництва.

Бути провідником це почесне, відповідальне, але й тяжке покликання.

Що значить бути провідником?

Кожна нормальна і здорова людина мусить мати фізично здоровий організм. У неї мусять бути здорові очі, вуха, серце, хребет, розум. Якщо ці органи слабують, людина шукає на це ослаблення ліків.

Здорова маса народу або його частина — група чи організація так само, як і окрема людина, повинна мати свої здорові органи. Цими здоровими органами для народу (для групи чи організації) є її провід. Чому? Бо провід це — очі народу, що бачуть, куди народу йти; це — вухо, що чує відкіля йде небезпека для народу; це серце — що подає народові здорову кров у вигляді сильних ідей у всі закутини народного тіла; провід це — народний хребет, що тримає народне тіло в нормальній здоровій позиції; провід це — розум, що показує, що і як робити народові в кожній ситуації, при кожному положенні. ВІД ПРОВОДУ ЗАЛЕЖИТЬ ЯКІСТЬ НАРОДУ!

Провід і провідник повинні ясно розуміти своє становище і свою віповідальність перед історією і за долю свого народу, бо життя і позиція провідника вимагають від нього далеко більше, як від звичайної людини.

Провідник повинен мати найліпші здібності й повинен завжди бути на чолі; він повинен бути добрим організатором і завжди вміти найти вихід чи розвязку проблеми; провідник не повинен використовувати свого становища тільки для свого інтересу, не сміє зводити свою позицію до диктаторства. Усі свої сили, все своє знання, всю свою здібність провідник повинен віддати на служення народу (групи чи організації). У провідника завжди високо розвинена ідея, глибока непохитна віра в неї, найповніша свідомість, глибока толеранція, терпеливість, велика передбачливість.

Але й нарід чи маса повинні мати супроти свого провідництва зобовязання. Нарід мусить уміти розпізнавати дійсних провідників і відріжняти їх від крикунів, мусить сильно вірити визнаним провідникам своїм, йти за вказівками провідника, шанувати його, підтримувати, а коли потрібно то й захищати.

Провідник не чекає похвали чи нагороди від суспільства, бо він же є мозком організму, який все працює, навіть тоді, коли інші органи й відчувають втому.

Своїми дотеперішніми провідниками ми втішені й горді з них. Кожна молода українська людина повинна мати амбіцію стати в своєму оточенні провідником. Чи то буде в школі, чи на виробництві в його професії, він повинен памятати, що чим свідоміше буде його оточення, тим більше воно дасть від себе для добра Канади.

Вірю, що коли оці повищі засади ми всі будемо намагатися використовувати тоді, на нашу скромну думку, ми всі творитимемо дійсно здоровий організм, який дасть дуже багато добра і для нас і для Канади.

Савельо Рудей

———x———

SPORTS PROGRAM

Sports activities became a very important part of Institute life during the second term. Ping pong, bowling and curling tournaments determined the representatives of these games at Edmonton, February 20. A checkers tournament was a pleasant leisure time activity.

Following the weekend spent at Edmonton, new tournaments were arranged for ping pong and bowling. The incentives for participation were trophy awards.

Three social highlights were observed in conjunction with the sports activities. The Indoor Sports Meet, Sunday February 7, proved to be an unqualifying success. The scepticism concerning the advisability of holding an indoor meet quickly gave way to hilarious participation.

After a lengthy period on the drafting board Mr. F. Kostiuk supervised the construction of a collapsible ping pong table. The compact versatile piece of equipment was installed at a Dedication Ceremony Thursday February 25, at which Mr. Kostiuk cut the ribbon and gave a dismantling demonstration. He was also instrumental in remodelling the common room into a more beautiful and more functional lounge.

The Sports Wind-up was again held in conjunction with the Social Committee. On March 12, an awards ceremony was arranged at which the Joes Diner Trophy was presented for bowling and two P.M.U.I. Table Tennis Trophies to the top male and female.

AWARDS

N. Aponiuk	Saskatoon University Womens Club Scholarship.
	Canadian Ukrainian Womens Association Enterance Scholarship.
J. Borsa	General Motors Corp. Scholarship.
R. Hrycay	J. Fedan Scholarship; Institute.
Miss. P. Kindrachuk	Ukrainian Womens Association Scholarship.
	Provincial Government Scholarship.
E. Pylot	Saskatchewan Government Enterance Scholarship for Pharmacy Students.
Y. Saranchuk	Ukrainian Womens Association Scholarship.
W. Zuzak	Provincial Government Scholarship.

ЦЬОГОРІЧНИЙ БЕНКЕТ НА ЧЕСТЬ АБСОЛЬВЕНТІВ

Цьорорічний бенкет на честь абсольвентів в Саскатуні відбувся 27-го лютого в Меріголд Кафе. Як і попередніми роками бенкет цей влаштували спільно Інститут ім. П. Могили і церковна громада Української Греко-Православної Церкви. Усього українських православних абсольвентів було 37, а перебувало з них в Інституті — 21.

Бенкет проходив в урочистій атмосфері. Господарем бенкету був о. В. Сенишин, ректор Інституту, а майстром церемонії студент-бурсак Вол. Калин. Несподіваним гостем на бенкеті був Всч. о. Прот. Д-р С. В. Савчук, голова Президії Консисторії УГПЦ з Вінніпегу, а головним промовцем — п. Юліян Стечишин, адвокат, К. Р., почесний голова СУС.

У своєму теплому слові до присутніх о. Савчук сказав, що свято абсольвентів це — велике свято не тільки для тих, що закінчили свою офіціяльну науку, але й для їх батьків, для всього суспільства. Він підкреслив, що до закінчення своєї науки абсольвенти черпали науку й досвід від батьків, провідників, учителів, а тепер повинні самі бути учителями, щоб продовжувати все те добре, чого навчали попередники. Теперішній час — час ракет, сателітів, час відповідальний і важливий. Найбільшою слабістю теперішнього суспільства є упадок його моралі. Наслідком цього маємо багато нервово хворих, занепад родинного життя, марнування великих грошей на пияцтво. У той же час перед нами завдання побудувати Інститут, Колегію й бережно ставлячись до грошей, ми могли б без особливих трудів ці будування здійснити. Перед абсольвентами, казав о. Савчук, великий визов — ви мусите боротися, щоб припинити моральний розклад у суспільстві. Щастя, успіх, вдоволення не обмежуються грішми й матеріяльним добробутом. Головна справа у високій моралі й силі духа кожної окремої людини. Скінчивши науку, не можна думати, що це вже кінець. Наука продовжується й далі в житті, бо воно не стоїть на місці. Ми не можемо й не сміємо обмежувати своїх обовязків тільки до виконання своїх професійних завдань; ми є членами суспільства, церкви, громади. Тому ми повинні брати якнайширшу участь у житті, звертаючи увагу на духові цінности. — „Підтримуймо моральні засади, бо від цього залежить поступ, добробут і успіх нас усіх" — закінчив о. Савчук.

Головний бесідник п. Ю. Стечишин, тепло привітавши присутніх, а головно абсольвентів, підкреслив, що старші часто не оцінюють амбіцій нашої молоді, не піддержують їх стремлінь та що й молодь має нахил зневажливо ставитися до старших, до їх життевого досвіду. Старші, молоді й молодші творять одну цілість й одні без одних існувати не можуть. Ні молодші, ні старші не повинні забувати свого коріння, бо памятаючи про це ми всі будемо міцніші в суспільстві. Ми мусимо брати участь у англійському громадському житті, але й серед свого суспільства треба бути активним, бо в противному разі стратимо повагу й добре своє імя серед оточення. — „Стараймося зберігати свою цілість, а це вийде тільки на добро нам усім" — закінчив п. Стечишин.

Програма бенкету була різноманітна і цікава. Після бенкету абсольвенти взяли спільну фото-знимку, а на закінчення відбулася забава.

П. Ю. І.

ЛІТНІ КУРСИ 1961.

ЕКЗЕКУТИВА МОГИЛЯНКИ 1959 - 60

З. Зюбрак,
заст. голови

Н. Апонюк,
писарка

Віра Ничик,
голова

З. Горчинська,
касієрка

Є. Остапович,
соц. комітет

ПРИВІТ РІЧНИКОВІ

У 1923 році було засновано під проводом ректорової пані С. Стечишин дівоче товариство „Могилянки" при Інституті ім. Петра Могили в Саскатуні. Беручи під увагу великі діла та ідеали княгині Раїни Могилянки супроти українського народу, дівчата рішили, щоби її іменем назвати своє товариство. „Могилянки" разом з другими свідомими жінками зорганізували перше жіноче товариство в Саскатуні. З цих початків виросла велика, сильна, всеканадійська організація — Союз Українок Канади.

Усі дівчата, що належуть до „Могилянок", багато користають з цього товариства. При цій організації дівчата навчаються українського провідництва, писання писанок, українського вишиття і других різних галузей українського мистецтва. Кожного року „Могилянки" відбувають в Інституті ріжні підприємства, а фінансові прибутки з них вживають для потреб Інституту або своєї організації.

Мені становило велику честь бути головою товариства „Могилянок" цього року. В імені цієї організації щиро бажаю вам, майбутні Могилянки, багато успіхів і вдоволення у праці. Працюйте далі і підтримуйте українську культуру в Інституті ім. Петра Могили.

„Раз, два, раз, два, раз два три;
Ми є, ми є — МОГИЛЯНКИ!
Будем щиро працювати,
Українам помагати,
Мо-ги-лян-ки
МОГИЛЯНКИ!

Віра Ничик

Her Highness, Eugenia Bereziuk, and Princesses Patricia Kindrachuk and Maryan Samcoe.
Former queen, Shirley Kosowan, performs the crowning ceremony.
The Queen-of-Hearts.
President, Vera Nychyk, presents gifts.
Joe and Donna happily engaged. Zoria, where is Larry?
The queen and her escort.
. . . and a good dance was had by all.

ЛЮДИНА ПОВИННА ЗНАТИ БІЛЬШЕ ЯК ОДНУ МОВУ

Питання про потребу знати другу мову — широко дискутоване. По школах чуємо про студентів, що ставлять перед собою питання: „Чи досить мені буде навчатися французької чи англійської мови?" Для українців (особливо для батьків, бо вивчення української мови починається головно в родині) це питання набирає особливого значення — чи вчити свою дитину української мови? Скрізь це питання підноситься й потребує вирішення.

На мою думку, зустрічаючись з цим питанням, ми трактуємо його однобоко. Ми все чуємо, головно в публічних промовах, що наша молодь, а особливо студенти, повинні навчитися своєї мови з причин національних і патріотичних та повинні памятати про свою батьківщину. Може це дійсно добра причина! Але чи вона може бути рішаючою для тих, що стоять перед рішенням, слід чи не слід навчитися їм української мови? Бо ж, чи багато найдемо людей, що журилися б мовою тільки ради краю, якого вони ніколи не бачили і можливо ніколи не побачуть? Для нашої молоді, родженої тут в Канаді, Канада є матірний край, прийнята тут англійська мова, є їх мовою, а Україна для них це — тільки частина Совєтського Союзу.

На мій скромний погляд головна причина, що змушувала б нашу молодь вивчати українську мову, це — причина культури. Ми вчимося, щоб мати моральне почуття вдоволення через збагачування свого знання. І це особливо важливе, коли ми вивчаємо другу мову! Вивчаючи другу мову, ми значно розширюємо свій кругозір, ми пізнаємо іншу культуру й історію іншого краю; пізнаємо інші народності, збагачуємо себе культурно, вправляємо свій розум і підносимося на значно вищий культурний щабель життя.

Наталя Апонюк

We get together often and harmony prevails.
The girls surprised us by looking good in pigtails.
Lessia and Helene display their necklaces.
. . . and then there was the protest meeting, remember?
The Two Specs.
Good Rest You Merry Gentlemen, Let nothing you dismay . . .
At times the supply ship gets through to Gene, John and 'Ski.
Debaters: Orest and Natalie vs. Edmonton.
Vera N. extending Christmas Greetings to Prof. and Mrs. Rudewsky.
Persuading the President of Mohylianky to observe leap Year Day.
Orest gets a present.

ORCHIDS

..... To the piano bench without whose assistance Institute romances would not have flourished.

..... To Reverend who cancelled the church service the morning after the graduation.

..... To Reverend and one of the directors for their splended job of supervising the train trip to Edmonton.

..... To Lessia and Sid for setting a new record.

..... To Eugenia for bringing a new member, George, the turtle, to the girl's side.

..... To the group which took part in the trip to Edmonton.

..... To the ones who stayed at home and gave everyone a welcome at 6 o'clock in the morning.

..... To KOROL, KUYEK, APONIUK, KINDRACHUK, and ZUZAK for being so generous and helpful with their cars.

..... To candidates for Mohylianky queen for selling a record number of tickets.

..... To the chorous girls who provided entertainment at our sports rallies.

..... To the boys and girls that ran before it was too late.

..... To the helpful hands that clean up the dining room after a social.

To those who get chicken from home.

ONIONS

..... To the boys who crab when the girls are a few minutes late for a date.

..... To the boys who threw snowballs through the open windows into Room 30.

..... To Sadie Hawkins Week.

..... To the fishing trip to Wakaw.

..... To the boys who kidnapped the "Mohylianky" queen.

..... To the institute busy bodies who wrote the essay on Cradle Robbing.

..... To the guys who like to hang up articles concerning other people for public display and not signing their names.

..... To the girls who would not accept phone calls after 8 o'clock.

..... To the guys who like to mess up other peoples rooms after a bad weekend.

..... To the early Sunday morning bell ringers.

..... To the boys who get their exercise running up and down stairways.

..... To the girls who persist in waking up their boyfriends with the buzzers.

..... To the night watchman.

1960-1961

ЕКЗЕКУТИВА „КАМЕНЯРІВ"

1960

Ю. Ткачик
Соціяльний Комітет

Мирон Ковальський,
голова

Р. Грицай,
редактор

В. Ярущак,
фотографіст

Орест Філик,
заст. голови

Є. Сенишин,
скарбник

Богдан Цьона,
спорт

Марія Анна Семко,
писарка

М. Федак,
дебати

СЛОВО ВІД ГОЛОВИ „КАМЕНЯРІВ"

Сорок три роки тому група завзятих і відважних студентів взяли собі за ціль збудувати інституцію, в котрій молодь могла б жити разом і учащати до учбових установ міста Саскатуну. Та іскра бажання помогти один одному виросла в ідею і повстав Інститут ім. П. Могили, а в ньому студентський кружок „Каменярі". Члени перейнялися цією ідеєю і повстало бажання збагатити будучу канадійську культуру через плекання своєї мови, віри і традицій. Таким чином Інститут ім. П. Могили став центром діяльности українських студентів в Саскачевані.

„Каменярі" не існували тільки як окрема замкнена організація, що давала поміч і приготовляла своїх членів на майбутніх працівників, але проникала своєю працею і ідеалом в серця членства і однодумців, що дало духову запоруку на майбутне, і цього неможливо викорінити.

Цього року, ми, як студенти Інституту ім. П. Могили, маємо перед собою нагоду вдержати репутацію кружка „Каменярі", підсилити себе духовно і продовжувати допомагати нашому суспільству в його праці над збудуванням нового приміщення Інституту та передати світлу спадщину для будучого покоління студентства.

Наша праця цього року була всебічна. Поодинокі члени „Каменярів" брали провідну участь у ширших колах громадянства і тим засвідчили, що виростають гідні сили, як будучі працівники. В себе вирівняли наші фінансові потреби і працювали над перевіркою статуту.

Якщо ми задержимо традиції наших попередників, попрацюємо над своїм завданням — виплекати в себе „Самопошану, Самостійність і Самодіяльність", тоді ми, що були в проводі Вашої Екзекутиви, будемо чутися щасливі.

Від усіх теперішних студентів передаємо поклін всім бувшим студентам, що так світло пописалися і лишили для нас добрий приклад до наслідування. Своїм побратимам скажу словами нашого поета Івана Франка:

„Отак ми всі йдемо в одну громаду скуті святою думкою...

„Ми ломимо скалу, рівняем правді путь,
А щастя всіх прийде по наших аж кістках".

Мирон Ковальський

ЕКЗЕКУТИВА „КАМЕНЯРІВ"

1961

М. Лазарович,
Соціяльний Комітет

Юрій Ткачик,
голова

А. Качковський,
скарбник

В. Ярущак,
фотографіст

Я. Паньків,
заст. голови

Р. Грицай,
редактор

Р. Калинка,
спорт

Є. Петрів,
писарка

М. Федак,
дебати

СЛОВО ВІД ГОЛОВИ „КАМЕНЯРІВ"

На закінчення шкільного року дозволю собі передати від Екзекутиви кілька думок і почувань.

В цей час, як ми вже покидаємо Інститут, починаємо відчувати, як багато допоміг він нам у нашій науці і подав великі скарби нашої культурної спадщини. З особливим почуттям складаємо подяку ректорові, Всеч. о. В. Сенишину, і шановному проф. Іванові Рудевському за їх виклади і припімнення. Цим вони поширили наше знання „хто ми і чиї ми діти", щоб ми могли передати скарби української культури в скарбницю нової канадійської.

Багато людей питає: „Чи такий тип Інституту є корисний для молоді, що вже вчащає до університету?" Ми переконані, що так! Інститут поглиблює знання і любов до свого рідного там, де дім вже цього зробити не може.

Інститут є домом для студентів тоді, коли вони вже лишили свій дім. Там будується твердий характер, виробляються і збагачуються покликання на провідництво між українцями в Канаді.

Я вірю, що сміло зможу сказати за кожного студента, що наше перебування в Інституті збагатило нас морально, духово і інтелектуально. Можна сміло сказати, що Інститут послужив нам, як вишкіл до зрілости, де ми перейшли з підростків до мужности громадської.

Ми, студенти Інституту ім. П. Могили, вдячні своїм родичам, що нас вислали до Інституту, Дирекції Інституту, що клопочеться долею його і нашим учителям і адміністрації та всім тим, котрі є заінтересовані долею Інституту та працюють для його користи.

Віримо, що ми докладемо свою цеглику в народне діло і будемо працювати, щоб здійснити наші завдання збудувати нове приміщення Інституту для дальшої корисної праці.

Юрій Ткачик,
голова „Каменярів"

———x———

РІК МОГИЛЯНОК

Ось і знову рік в історії життя Могилянок прийшов до кінця. Мені, як голові цього дівочого Товариства в 1960-61 році, особливо приємно висловити теплу подяку всім дівчатам в Інституті ім. П. Могили і нашій настоятельці, пані добродійці Сенишин за те, що всі вони дружно жили в році, дружно працювали й помогли мені виконувати мої функції легко і з приємністю. У такому дружному товаристві моя праця була мені не тяжким обовязком, а радше приємністю й радістю.

Комітет Могилянок у цьому році складався з таких студенток: Зоня Горчинська — голова, Славка Косован — заступниця голови, Евгенія Петрів — секретарка, Маруся Семко — касієрка, Іванна Хрептул — соціяльні справи. Кандидатками на королеву сердець були: Даруся Ковальська, Мироня Лазарович і Христина Мигальчук.

Кооперація і пильність у праці всіх Могилянок зробили цей наш рік дійсно дуже успішним.

Мені було дуже приємно працювати з таким складом Могилянок, що все виявляли і велику зацікавленість справами, і товариськість.

Щиро дякую всім і глибоко вірю, що і наступними роками наше товариство Могилянок працюватиме щиро і в милій товариській атмосфері та дбатиме і про внутрішні прикраси Інституту, і про досягнення наших спільних цілей, застосовуючи різні практичні способи до того.

Бажаю всім багато щастя й успіхів у житті!

Зоня Горчинська,
голова Могилянок

МОГИЛЯНКИ
1960—1961

Королева й її принцеси. ХРИСТИНА МИГАЛЬЧУК, МИРОНЯ ЛАЗАРОВИЧ — королева і ДАРУСЯ КОВАЛЬСЬКА.

Перший ряд зліва: **Євгеня Петрів** — писарка, **Зоня Горчинська** — голова, **С. Косован** — заступниця голови. Другий ряд: **Марія Анна Семко** — скарбник, **Іванна Хрептул** — голова Соціяльного Комітету.

Дівоче товариство „Могилянки" при Інституті ім. П. Могили в Саскатуні в своїй діяльності має різні проекти і серед них „Забаву сердець", що відбувається приблизно 14-го лютого. В цьому році на цій забаві кандидатками в контесті на королеву були дуже активні бурсачки-Могилянки. Королевою вийшла панна Мироня Лазарович з Гефорду, а принцесами — Даруся Ковальська з Рішард і Христина Мигальчук з Медов Лейк.

З чистого доходу контесту суму $300.00 „Могилянки" вложили до фонду придбання меблів для вітальні нового Інституту Могили (1958).

„Могилянки" були першими, що започаткували збірку на фонд будови Інституту, зложивши на цю ціль $250.00 у 1955 році. Це добрий приклад для нашої молоді на місцях і ми „Могилянки" віримо, що молодь піде за цим прикладом.

Евгенія Петрів,
писарка

UNIVERSITY

OREST APONIUK — Flin Flon, Man.

After completing his B.Ed., Orest received his B.A. this spring. During the term he was also President of Provincial SUMK executive. He likes discipline and uniforms. He signed for next three years as an instructor with the Royal Navy and will be stationed in Vancouver. He was co-sponsor of revised constitution.

GORDON HLECK — Englefeld, Sask.

After graduating with a B.S.A., Gordon enrolled for the Diploma Course in B. Ed. In his spare time he is active in University politics and sports.

WALTER KALYN — Hafford, Sask.

Walter was fortunate enough this year to be a winner of J. Fedan Scholarship. This is his third year at University and the Institute. He took active part in choral work, dancing, debating and worked hard on the revision of the constitution of Kameniari.

RUDOLPH HRYCAY — Buchanan, Sask.

After receiving his B.A. last year, Rudolph entered an Honors Course in Mathematics. Though quiet by nature, he has great respect of the students. His greatest contribution this year is editing this portion of the year book.

WILLIAM HAWRYSH — Edmonton, Alberta.

After completing his B.A. at University of Alberta, Bill enrolled in Law Faculty of U. of S. He took a great liking to our life in the Institute. With his legal mind and a great amount of work, he diligently worked with others in revising the constitution of Kameniari. He is an ardent singer, took active part in all activities.

SYLVIA KOTYK — Tiny, Sask.

She is taking her second year Arts and Science, and is majoring in the modern science of psychology. She hopes, someday, to be able to analyze men just after one date.

MYRON KOWALSKY — Richard, Sask.

Myron is taking his second year of Education and it seems as if he is destined to be a leader. He was president of the Kameniari for the first term and now he is president of Provincial SUMK executive. Myron also takes an active role in Ukrainian dancing and singing. We are sure he will be a success as a teacher.

ELSIE PYLOT — Meadow Lake, Sask.

Elsie shall complete her second year of Pharmacy this year. She was a member of the bowling and curling team. Her pleasant smile and striking character has made her liked by everyone.

JUNE OSTAPOWICH — Hoey, Sask.

A second year student, June has contributed a great deal to our Institute. She always is ready to give a helping hand if needed, to her fellow Kameniari. This year June shall complete her third year of Home Economics at Varsity.

ZONIA GORCHINSKI — Cote, Sask.

Zonia is spending her second year at the Institute. She is tall, polite, and non-aggressive, yet is ready to participate in an Institute prank any day. She presently holds the position of President of Mohylianky.

JOHN PITCHKO — Meacham, Sask.

This Chevy operator who came to us for a second year, hails from Meacham. John is taking Type C Arts and Science and intends to specialize in Maths. John likes to play a saxophone, go to the observatory, sing in the Institute choir and in Room 45. He is a student with wit and gumption.

RUSSEL PANKIW —

His second year of Engineering,
Quite an athlete in the reading,
Goodeve's where he's really from,
"Get up fellas, here I come."

GERALD PAIK —

Gerald is our other student from Yellow Creek who rooms with Martin Zip. He is an ardent student now enrolled in first year Type B, Arts and Science. Gerald possesses a handsome head of curly hair and is always ready to back up his opinions. We all wonder how he managed to immune himself so well to the sound of a clattering typewriter?

CHRISTINE MIHALCHUK —

This blonde hails from the north country, and upon the advice of her room-mate, who is also from the north, she has come to the Institute. Chris as she is better known, is taking her first year of nursing on the degree plan. She actively participates in all Institute activities.

SYLVIA MAXIMIUK — Buchanan, Sask.

While taking her first year Education — Sylvia has already learned to dislike those 8:30 classes. Those afternoon sleeps sure revive her. Actually Sylvia enjoys Institute life because she has been able to add to her collection of "candle holders."

PETER LYSAK — Weirdale, Sask.

Pete comes from Weirdale, Sask., and is taking his second year of Engineering after an absence of two years. He likes everything at Varsity except his English class, and we don't blame him.

ROMAN SLIPETZ —

Anyone who is acquainted with Roman, knows that he is a faithful son of West. By this we mean that "he plays a mean guitar." Roman, who hails from Watson, is quite active in Ukrainian Choir, and in his final year in Watson High, he held the position of Business Manager on the year book staff. Presently he is registered in first year Type C Arts.

VERNON KOSTENIUK —

Vernon comes from Danbury, Sask. He is taking first year Engineering and plans to be an electrical engineer. He takes an active part in many social activities in the Institute, Ukrainian dancing and singing.

RON KALYNKA — St. Julien, Sask.

Ron is in first year Engineering with plans to go into electrical engineering. This is Ron's second year here after coming to us from St. Julien. Ron's interests lie in folk dancing, singing and sports.

GEORGE KALENCHUK —

He's from Buchanan as you all know,
And in case of fire he's very slow,
Education is his desire,
In case of smoke there may be fire.

ALBERT KACHKOWSKI — Hudson Bay, Sask.

Al is noted for his height. He comes from Hudson Bay, Sask. He came to take a course in Arts and Science at the University. He is treasurer of the Kameniari. Curling, bowling and ping-pong were his interests this year.

VINCENT GREGORY —

Hails from Goodeve and is enrolled in his first year at the College of Commerce Vincent contributes his tenor voice to our choir and also takes part in Ukrainian dancing.

ZENON GORCHYNSKI — Cote, Sask.

Comes from Cote, Sask. He is taking his first year Arts and Science and plans to go into Medicine.

Y. L. (RON) CHORNEYKO —

Comes from Arran Sask., has been in the army for eight years and has learned to speak Russian quite fluently. He is taking first year Arts, but has not decided definitely what he is going to do in the future.

VICTOR DERKACH —

Comes from Prince Albert, is taking first year Engineering and is a very conscientious worker. He will certainly make a fine engineer because he has already built himself a radio.

OREST FILYK — Sceptre, Sask.

Our first term vice-president who hails from Sceptre is enrolled in the College of Arts and Science: Included in Orest's activities are guitar playing and Institute choir. He is known to his friends as "Felix" who detests getting up in the morning. Orest is a keen observer and has a sharp wit.

PETER WIWCHAR —

Pete comes from Gorlitz, Sask. He is taking first year Agriculture, but is not quite sure that that is the field for him because he sometimes feels that he would cake out better studying psychology. He takes an active interest in all Institute activities, but likes singing in particular. Good luck in what ever you do, Pete!

WALLIE YURASHAK — Prince Albert, Sask.

If you see a tall husky man walking around the Institute with a camera in his hand, it's Wallie you're a lookin' at. This is his second year at the Institute. Wallie, who's home is at Prince Albert, is enrolled in Arts and Science Type B. Wallie participates in various sports activities specializing in hockey. Good luck in your future undertaking!

MARTIN ZIP —

One of the several Yellow Creek students we are happy to welcome this year. Martin enjoys typing, soccer, football, and a good wrestling match. The latter I'm sure his room-mate will not deny. Martin always has a quick, warm smile for his fellow students. This term Martin is registered in first year Arts and Science, Type B. We all wish him the very best!

STEVE SENYK — Melville, Sask.

This "Melvillonian" enrolled in first year Arts plans to go into dentistry at the U. of A. Steve takes part in the choir by giving whole-hearted attention in the bass section.

THEODORE (FRED) FEDAK — Tuffnell, Sask.

From Tuffnell Fred drove his Plymouth to Saskatoon and enrolled in first year Education. Fred who is easily recognizable by his mustache enjoys hunting and outdoor sports. A keen observer with the whole world before him.

MORRIS FEDAK —

Morris is taking a course in Education. Morris was our Debating representative of the Kameniari.

YVONNE KREPTUL — Yorkton, Sask.

Our active, impatient but friendly platinum blonde (not artificial). She has an affinity for University classes and Institute meals. „Beatnicks and Bongos" are her ideals. Sorry to see her side kick go.

TEACHERS COLLEGE

EUGENE HARASYMIW —

This Teacher's College student comes to us from North Battleford. He takes a very active part in Ukrainian dancing and singing. His skill in dancing is illustrated by the fact that he was one in a group of dancers that performed on CFQC TV last year.

BOHDAN CIONA —

Bo Ciona is our sports rep., Teaching is his future step. Blaine Lake is his home town, He's quite a guy to have around.

SHIRLEY KOSOWAN — Weirdale, Sask.

"Teacher's College Type". Meaning that next year Shirley will actually go out and teach. This all, cute and blonde has spent "three years" at the Institute. Presently we think most of her interests are centered in Weirdale. Good luck Shirley.

ANN KIELBESKI — Meacham, Sask.

Ann is attending Teachers College. One of our quieter girls, Ann always has a smile for you. We all wish you the best of Luck and Success as a teacher!

TED PANCHUK — Prince Albert, Sask.

Ted came to us from Prince Albert and enrolled in Teachers College. He is a well-liked student who is short and neat in appearance. His activities include curling, bowling and choir at Teachers College, the Institute choir and Ukrainian dancing. Ted is well-known for singing and may replace Perry Como.

JEAN PETROW — Gronlid, Sask.

This lass with the boundless sense of humor has chosen teaching as her career. Jean is secretary of the Kameniari and also of the Mohylanky. She is also a member of the Yearbook staff.

MARY-ANN SAMCOE — Blaine Lake, Sask.

Mary-Ann completed her Teacher's College course this year. She was secretary of the Kameniari for the first term, and treasurer of the Mohylanky. Her interests in sports, made her a member of the Girls Bowling Team.

TARAS (TERRY) SARANCHUK — North Battleford, Sask.

Terry has his own car and has made some very serious and important plans for the future which we cannot disclose here.

EUGENE SENESHEN —

He is from Saskatoon and is taking Teachers College. With two years of university behind him he has a definite advantage in the teaching profession.

DONALD STERZAK —

From the town of Buchanan he does come,
If someone asks him where he's from,
To be a teacher is his intent,
Just one short year with us he'll spend.

GEORGE TKATCHYK — Krydor, Sask.

This year, George's fourth at the 'stute, has moved George to the top. He convened the social committee. From Krydor to Teacher's College George propagates a well-rounded education. He is active in college bowling, badminton, basketball and in Institute choir and dancing.

JOHN DAVID WASYLOWICH —

John, a curly blonde Teacher's College student, has the honour of living in the biggest room at the Institute. He intends to specialize in commercial arts. This year his interests are in choir and College basketball and volleyball. John is a man who is sure to succeed in his ventures.

HIGH SCHOOL and BUSINESS COLLEGE

MYRNA LAZAROVICH — Hafford, Sask.

Myrna will make an ideal stenographer for some office, capable, neat, efficient with a ready friendly smile. She likes social life and has helped tremendously with social functions at the Institute. We shall miss her help in our choir.

OREST SULYMA —

This easterner, hailing from Toronto, is spending his second year at the 'stute' while taking his grade twelve at Nutana Collegiate. Next year he plans to take Engineering at the University of Toronto.

BILL BEREZUIK — Homefield, Sask.

He is taking his grade twelve at Technical collegiate and plans to take geology at the University next year.

DAN EVANISHEN — Meadow Lake, Sask.

This grade eleven student hails from the far north. His fame around the Institute is based mainly on many gags, pranks and stubbornness he is liable to pull at any time. Danny spends much of his spare time listening to radio even at meals.

PATRICIA KINDRACHUK — Whitkow, Sask.

Presently she is enrolled in Grade 10 at Nutana Collegiate. She appears to be enjoying Institute life — social life. Many a time Pat's "care packages" from home saved girls from hunger around 10:00 p. m. Its lucky she had a large room.

AUDREY KOWALSKY — Richard, Sask.

Petite, cute and only in grade eleven! Seems to have an inseparable friend from Nutana called "Bev". Audrey adjusted to Institute life in a matter of minutes — her brother must have given her the clues.

———x———

СВЯТИЙ ВЕЧІР В ІНСТИТУТІ

Уже з давніших часів існування нашого Інституту заведено, що Різдвяний Щедрий Вечір, вечір напередодні Водохреща, це традиційний студентський Свят-Вечір. У цей день студенти не можуть через свою науку виїжджати додому, а тому Інститут завжди намагається цей день, вірніше вечір, зробити якнайурочистішим, якнайсвятковішим, щоб бурсаки відчували дійсно родинність і святковість, і урочистість, і традиційність українських Різдвяних Свят.

Далеко наперед куховарки, під проводом пані добродійки Сенишин, посилено працювали, підготовляючи все потрібне до такого величного Свята.

У годині 5:30 ввечері о. ректор відслужив велике свячення води, а студенти і численні гості брали участь у цьому чині свячення. Позасідавши за гарно прибраними столами, учасники свята найперше напилися освяченої води, а потім приступили до споживання дванадцяти традиційних страв.

Завжди під час цієї урочистости коротко промовляє до присутніх бесідник. Цього року промовляла пані Соня Ціпивник, В.А., В.Ед. з Саскатуну. Це знана й активна серед молоді й старших, ще донедавна

наша бувша бурсачка. Промовляла вона на тему: „Чому ми перебуваємо в нашому Інституті?" У спокійних, глибоко-переконливих словах, шановна прелегентка пояснила значення традицій та конечну потребу їх для народу. „Наша мова, наша Церква, наші традиції, пісня, наші звичаї — це все-те, що нас огортає, що міцно вяже докупи і творить одну велику свідому українську родину. Той, хто відкидає все це, стає подібний до члена родини, коли він цурається свого батька і мами; він стає в родині чужий" — закінчила пані Ціпивник.

Після роздачі й обміну традиційними різдвяними дарунками усі спільно поколядували, а пізніше студенти колядували й щедрували по кімнатах: дівчата колядували у хлопців, а хлопці — в дівчат.

Прекрасне, незгладиме враження залишив цей культурний традиційний Святий Вечір.

———x———

СТУДЕНТСЬКИЙ РІЗДВЯНИЙ ЧАС В ІНСТИТУТІ

Як і минулими роками, так і в цім році, на український Свят-Вечір, 6-го січня, студентський хор під управою панни Наталі Барабаш передав через декілька радіо-станцій свою різдвяну програму колядок. До цієї програми студенти поважно підготовлялися і тому програма вийшла добре.

Хор відспівав шість колядок. Різдвяне привітання передав п. Мирон Ковальський, голова товариства „Каменярі", а від Дирекції о. ректор В. Сенишин. Головну промову виголосив почесний голова СУС і визначний громадський діяч, п. Юліян Стечишин. Точки проголошував студент Інституту Володимир Калин.

Студентам, що готуючи програму колядок, багато присвятили свого зайнятого часу, належить признання і подяка. Щира подяка й панні Барабаш за керування підготовкою і переведенням програми.

Деякі з наших студентів поїхали ще з колядою до Принс Алберт і Норт Бетлфорд, де відвідали наших громадян, добре поколядували, зробили приємність місцевим людям, а для себе й для Інституту заробили велике „спаси-біг".

За ініціятиву цих відвідин, за авта особливо щира подяка пп.: Пічко і Панчук.

———x———

БЕНКЕТ НА ЧЕСТЬ АБСОЛЬВЕНТІВ У САСКАТУНІ

Цьогорічний бенкет на честь українських абсольвентів відбувся 18-го лютого, 1961, в церковній залі УГПЦ св. Духа. За декількарічною традицією влаштували бенкет Український Інститут ім. П. Могили і церковна громада православної Церкви.

Жіноче товариство ім. О. Кобилянської при церкві взяло на себе труд приготовити бенкет і услуговувати при тому. Вони гарно прибрали залю й вона в той вечер аж наче всміхалася своєю чепурністю й особливою чистотою. Усі місця були заповнені. Крім абсольвентів багато було студіюючої молоді, були й старші, а серед них — батьки деяких абсольвентів, члени Дирекції Інституту, о. Парох, почесний голова СУС, сенатор І. Гнатишин та й ще дехто з визначніших і звичайних громадян Саскатуну та околиці.

Після вечері, господар бенкету і програми, о. В. Сенишин, ректор Інституту, представив осіб, що мали місця за головним столом і кожного й кожну з абсольвентів, яких було 38: з університету — 16, з учительського семінару — 12, з торговельного каледжу — 2 та з гай скул — 8.

Тост на честь королеви виголосив абсольвент студент Інституту Юрій Ткачик з Кридору, Саск. Привіт від громади зложив п. О. Процюк. Між іншим, бажаючи успіхів абсольвентам у їхньому майбутньому самостійному житті, п. Процюк закликав їх взяти активну участь у громадсько-церковному житті, де б не довелося їм працювати. **„Бо", — підкреслив він, — „з вами тільки тоді числитимуться, коли бачитимуть, що вас шанує ваша громада".**

Вітаючи абсольвентів від імені Інституту, адв. В. Буряник, заступник голови Дирекції Інституту, побажав їм всякого добра і вказав, щоб вони в своїй роботі виробили собі добру репутацію, щоб все пам'ятали, що вони діти українських родичів і члени православної Церкви, і при цьому підніс тост на честь абсольвентів.

На тост відповів абсольвент учительського семінару, Богдан Цьона, студент Інституту, який гарною українською мовою подякував родичам, Церкві, Дирекції Інституту й о. ректорові та всьому громадянству за опіку, догляд і науку й запевнив, що цьогорічні абсольвенти ніколи не забудуть всього того доброго, що вони здобули підчас науки, а зокрема підчас перебування в Інституті.

Далі слідував загальний спів, яким провадила пані Рома Франко. Декілька наших рідних українських пісень створили ще рідніщу, утульнішу атмосферу серед присутніх.

Головного бесідника адв. П. Лазаровича з Едмонтону в теплих словах представив п. Ю. Стечишин. Він коротенько переповів відомості про бесідника, як людину, що все своє життя віддала народно-громадській справі, що заслужила в громадянстві Канади доброї репутації, великої шани і поваги і підкреслив, що кожна молода людина, починаючи своє самостійне життя, коли вона має ясну ціль і діє несхибно і чесно, може здобути собі все те, що здобув і п. Лазарович.

У своїй блискучій, переконливо-глибокій 35-хвилинній промові, п. Лазарович серед іншого вказав, що кожна свідома людина в житті має дотримуватися чотирьох основних засад: 1. змагання до високого ідеалу, 2. бути працьовитим, 3. мати особисту честь і 4. мати глибоке бажання віддати свої знання, а навіть і частину матеріяльного добробуту для добра свого народу.

Вказавши, що українська культура тисячолітньої давности, широка і всеохоплююча, що вона визнана чужими народами і шанована та що наші українські попередники тут у Канаді пильно плекали її й поширювали, а тому й здобули собі загальне признання й шану, промовець підкреслив, що великий обовязок теперішнього покоління це бути глибоко вірними до свого народу і української культури. Робити це треба не тому, що воно наше, а тому, що воно — найкраще, що воно і формою і змістом допомагає творити нову, молоду ще канадійську культуру. Допомагати в творенні цієї нової культури і є історичним завданням молодої нашої генерації. Це твердять не тільки свідоміші українці, це говорять і до цього закликають нас і провідніші англійці. Тут п. Лазарович навів приклади голосів англійців у цій справі, згадавши, що говорив і писав премієр Онтеріо в 1946, п. Дру, проф. Симпсон, проф. Кірконнелл і ряд других видатних англійських особистостей. На закінчення п. Лазарович сказав, що між українцями були і є ідейні люди, що посвячують себе для добра українського народу і української справи, і згадавши нині покійного суддю Я. Арсенича, вказав на його величезні заслуги перед громадянством і щиро закликав абсольвентів, щоб вони в своїй професійній і громадській праці брали за приклад і наслідували бл. п. Арсенича.

Промова п. Лазаровича своїм змістом, артистичним виголошенням, разючими добре зрозумілими прикладами, викликала якнайнапруженішу увагу присутніх, а на закінчення зірвала бурю вдячних оплесків.

———x———

НАГОРОДИ

Інститут ім. П. Могили кожного року видає стипендію Івана Федана для надійного студента, що вже учащав один рік на студії в університеті і його значки доказують, що він є солідний студент. Стипендійний комітет вирішує висоту нагороди беручи під увагу потребу фінансової допомоги.

Цього року нагороду одержав Володимир Калин, студент третього року педагогічного факультету. Проф. А. Михайленко, член Стипендійного Фонду ім. Ів. Федака, вручив чека на суму $200.00.

Провінційна Екзекутива Союзу Українок Канади також видає вступні стипендії по $50.00, одну для студента і одну для студентки, що перебувають перший рік в Інституті. Цим заохочується молодь по околицях брати живу участь у громадській праці і продовжувати її в Інституті. Цього року такі стипендії отримали: Савеля Максимюк з Бюкенан, Саск., і Зенон Горчинський з Котей, Саск. Цю приємність виконала пані Ольга Андрущак, голова Провінційної Екзекутиви Союзу Українок Канади.

———x———

ПРОМОВА ПІД ЧАС БЕНКЕТУ

Пане Предсіднику,
Всечесніші Отці,
Дорогі Абсольвенти,
Шановні Пані і Панове!

Мені припала сьогодні велика честь, від імені цьогорічних абсольвентів сказати декілька слів до присутніх. Мені дуже хотілось би в ті слова вложити усю щирість, сердечність і теплоту, які наповнюють мене, та вірю, й усіх присутніх тут абсольвентів.

Вірю, що всі ви розумієте, яке приємне, піднесене почуття мають сьогодні абсольвенти, які закінчують свою тяжку працю в офіційних науках по школах. Дехто з нас закінчує університет, дехто — учительський семінар, а дехто — середню школу. Деякі з нас підуть на свою фахову працю, а деякі знову повернуться до шкіл, щоб продовжувати науку й глибше та повніше її опанувати.

Ми, абсольвенти, глибоко вдячні нашим дорогим родичам, що примірно виховали нас і дали нам змогу побирати науку. Ми щиро вдячні нашій Церкві, що пильнує нас і навчає релігійно-моральних засад.

Ті ж із нас, що мали щастя під час своєї науки перебувати в Інституті ім. П. Могили, з особливим признанням і щирістю складають тут прилюдно велику подяку Дирекції Інституту, о. ректорові, що прикладали багато труду навчаючи нас і виховуючи на добрих горожан Канади та добрих українських провідників.

Наша тепла подяка й усьому нашому громадянству за опіку й добре ставлення до нас — ваших дітей.

Хочу вірити, що все те добре, що дали й зробили для нас наші родичі, наша Церква, наш Інститут і наше громадянство, завжди буде з нами, керуватиме нами й допомагати нам у нашій самостійній праці. Отож, усім вам велика й щира подяка!

Місцевому жіночому Товариству за такий гарний бенкет також від усіх нас складаю якнайщирішу подяку.

Богдан Цьона

СТУДЕНТСЬКИЙ ХОР 1960-61 Р. ПІД КЕРІВНИЦТВОМ П-И Н. БАРАБАШ.

ВВЕДЕННЯ

Студенти мають розряду, а також роботу

Цього року до Інституту прибуло 28 нових студентів. Як кожного року, так і цього старші питомці Інституту почали підготовку офіційно прийняти їх в склад свого братерства.

Кожний новак був приділений старшому бурсакові, щоб ознайомив його з дисципліною і поведінкою в Інституті. В суботу, 3-го жовтня відбулося офіційне введення в братерство. Кожний і кожна переходили через млин. Новаки, хоч були застрашені цією процедурою, то відважно видержали і були прийняті. Ця процедура дає новакові почуття, що він уже прийнятий і бажаний „та може" вступити в ряди „Каменярів".

Забава, що слідувала, була весела і приємна. Старші бурсаки були господарями і послуговували новакам. Під час забави відбулася офіційна частина, а це приречення новаків в коло бурсаків-питомців Інституту. Традиція є сильна, і як часто вона дає добрі плоди.

Голова „Каменярів" проводить приречення новакам.

P.M.I. SPORTS — RON KALYNKA

Sports activities for the 60—61 term started off at a rather slow pace for the P.M.I. students. The primary activity at the start of the year was playing table tennis. Though there wasn't any organization, a good number of students visited the "recreation room" downstairs to try their skill. It appears that our recreational facilities failed to impress most of the students and as the term comes to a close, only a few frequent the ping pong table.

Then, how can we ever forget the dramatic World Series, the drama of which we watched unfold on the T.V. set we had rented especially for the occasion. My most heartfelt sympathies are extended to the Yankee fans. Wait till next year!

The pressure of the impending Christmas exams prevented our partaking in any other sporting activities such as curling and bowling. This was left until after the holidays.

Saturday, January 28th, was the big day for P.M.I. bowlers. About 35 students turned out for the big bowling rally. It is rumoured that one of the girls had a bowling pin prominently displayed in her room, to which she proudly referred as "the one she hit."

A select group of 15 bowlers then took on a group from SUMK. Our bowlers put up a valiant struggle but all three teams went down to defeat. I am assured, however, that these bowling excursions were thoroughly enjoyed by all who participated.

The students continued to show their enthusiasm for sporting activities with a fine turnout for curling. A number of keen games were played. Everyone, including those who had to nurse aching muscles, enjoyed and considered the "bonspiel" well worthwhile.

Sportwise, that's it for the 60—61 term. Though the activities were not too numerous or extensive they have been appreciated all the more for this very reason. It is hoped that next year more students will participate in sports activities.

———x———

FICTION AND FACT FROM THE KAMENIARI ALMANAC

Cheers and jeers:

..... Cheers to those who co-operated on initiation day.

..... To the students who stayed to clean up after every social function at the Institute.

..... To Al for proving himself a man . . . if you remember.

..... To Ron Kalynka for organizing the bowling and curling league.

..... To the girls who co-operated during Sadie Hawkins Week.

..... To Mrs. Seneshen for embroidering the tray cloth for the raffle.

..... To the students who went carolling for the Institute.

..... To those who gave their tender and loving care to those who were taken ill.

..... To Mohylanky Queen Candidates for selling such a great number of tickets.

..... To Chris and Elsie who turned in the fire alarm.

..... To the table setting committee.

..... To Zonia who made the Coronation robe.

..... To the boys who own cars and gave us rides to classes.

Jeers:

..... To the students who slept in on Sunday mornings.

..... To the students who messed up other students rooms.

..... To the students who made noise in the study room.

..... To those who didn't set tables when their turn came.

..... To the girls who could have helped for the Valentine dance but didn't.

..... To those who didn't attend Reverend Seneshen's evening classes.

This year a great deal of excitement was created when at four in the morning of October 25 the students were awakened by the fire alarm to find the rooms and hallways dense with choking smoke.

The event did not prove to be serious, but it did inspire some imaginative literary work. Here are a few examples:

Sing to the tune of "Jamaica Farewell."

"On the night when the furnace popped,
And the smoke it filled hallways up,
I took a trip down the fire escape,
And when I reached the bottom I never stopped,

CHORUS

I'm glad to say I got away,
Might have burnt, you never can say,
I ran out there, I was almost bare,
Froze to death in the midnight air.

The fire department sure was fast,
But when they got there the fire was past,
Peacefully some people slept away,
And said "go away and come another day."

P. MOHYLA INSTITUTE HONORS HEROINES

Saskatoon — A supper banquet honoring two P.M.I. heroines was held at the P.M. Institute on Tuesday, Oct. 26. Honored at the banquet were Misses Chris Mihalchuk and Elsie Pylot for the alertness and keen sense of smell in detecting the Great Institute fire of the same morning. Both of these young ladies hail from Meadow Lake, a fact which undoubtedly accounts for their sensitivity to the smell of smoke. The highlight of the evening was the presentation of a suitably engraved fireman's hat to the girls by Kameniari proxy Myron Kowalsky. Guest speaker for the evening was Rev. Wm. Seneshen who outlined the grave dangers of exaggerated and inaccurate reports of such disasters. The banquet was brought to a very successful conclusion by the carrying of dishes to the kitchen.

***

The following report has been received via the P.M.I. and New York Times teletype news services.

A highly successful evacuation exercise was staged by the Canadian Civil Defence and the P.M.I. Institute in the wee hours of October 25, 1960. Roomer has it that the oil furnace of the aforementioned institution was tampered with prior to the evacuation exercises. This proved to be so realistic that the females residing in the upper story turned on the fire alarm system. One of the chief executives pointed out later that the heroine will be presented with a medal of heroism by Peter Mohyla (patron of the institution) at a special "Smoke Eaters Ball" (commemorating this event) on November 5, 1960.

WHEN YOU LOSE A BET YOU HAVE A PRICE TO PAY; AS ONE OF OUR BOYS FOUND OUT WHEN HE HAD TO PUT UP WITH THIS HAIR CUT.

Reporters at the scene were amazed at the highly organized and level-headed type of evacuation procedure that was followed by the residents. One of the residents was seen wearing a hat (which he tipped while passing a femme) and carrying an overcoat and overnight bag (obviously intending to catch the train home). Others were heard crying for fear that they might lose their notes. Some of he students slept through the whole evacuation procedure and when awakened replied "let the place burn, I'm sleepy!"

One of the students was seen taking a shave before leaving the premises, for he heard that photographers are usually present at such occasions.

The Saskatoon Fire Dept. was promptly at the scene after being notified via the fire alarm system and telephone. It took the Dept. ½ hour to get things organized. "Saskatoon's finest" mopped the oil up within five minutes and departed from the scene with their five fire trucks.

Due to the smoke damage, which was very extensive, one of the officials present on the scene (of the culinary dept.) remarked that the students will be eating smoked meat for the next two weeks.

In appreciation for the students' efforts and co-operation in making this exercise such a stupendous success the Board of Directors of the said institution served coffee and buns to the participants.

This exercise was a follow-up of a similar evacuation staged on a smaller scale on the Institute parking lot several weeks ago. At that time a smoke bomb was used in lieu of an oil furnace. It was during this event two students evacuated a car which had gone up in smoke after the ignition key was turned on. The Minister of National Defence has sent a note of congratulation to the students and governors of the P.M.I. In a public statement, which he issued during the House of Commons recess, he praised all those concerned for their contribution towards bettering the evacuation techniques under nuclear warfare.

———x———

TRIPPED UP TRADITION

Students at P. Mohyla celebrated Easter in the traditional manner.

Very early Tuesday morning the male residents of the P. Mohyla Institute were rudely awakened by some giggling members of the inferior sex, who had armed themselves with excessive amounts of aqua pura, apparently planning to do some early work in the garden. However, it seems their radar system must have gone on the blink and they nearly caused a nuclear disaster when they strayed over into the wrong side of the building. When interviewed by a news reporter after the incident, the leader of the revolutionaries, Fidel Mohylianki, stated that the purpose of the whole project was to revive an age old Ukrainian tradition. Apparently, it is traditional on Easter Monday for the boys to sprinkle the girls with water and on the following day the girls return the favor. As in all matters the students did not want to pass up this valuable and worthwhile tradition. Due to an oversight and a slight malfunction in the electronic computer, the boys began their observance slightly late on Monday evening. The ceremony was very simple, consisting of sprinkling the girls with water and wishing them a happy Easter with the traditional „Христос Воскрес". However, the girls were not even polite enough to reply with the traditional „Воістину Воскрес".

The girls apparently following the boys' example were up at the crack of dawn on Tuesday and proceeded to carry out their end of the bargain via a well organized mob, which swept down each hall leaving in their wake several slightly moistened men going on for several minutes. However, as always, the boys were well prepared and retaliated immediately. Within a few minutes the girls were wondering whether or not the whole project was worth getting out of bed for. The boys, as always, were extremely kind to the girls and hosted them with free showers and hair washes just to show their pleasure at what the girls had done.

One observation that might be made of the whole affair was that the boys had carried out their effort in sincerity with the age old Ukrainian custom. However, it will be noted that the girls were not heard greeting the boys with the traditional Ukrainian greeting at Easter. In view of this fact one must conclude that the girls had not appreciated the boys' efforts on Monday night and had misused valuable old tradition to get revenge. However, in view of the fact that they were the ones that ended up the most saturated, we can't exactly complain. Better luck next year . . . girls . . .

Respectfully submitted

Walter (Gert) Kalyn

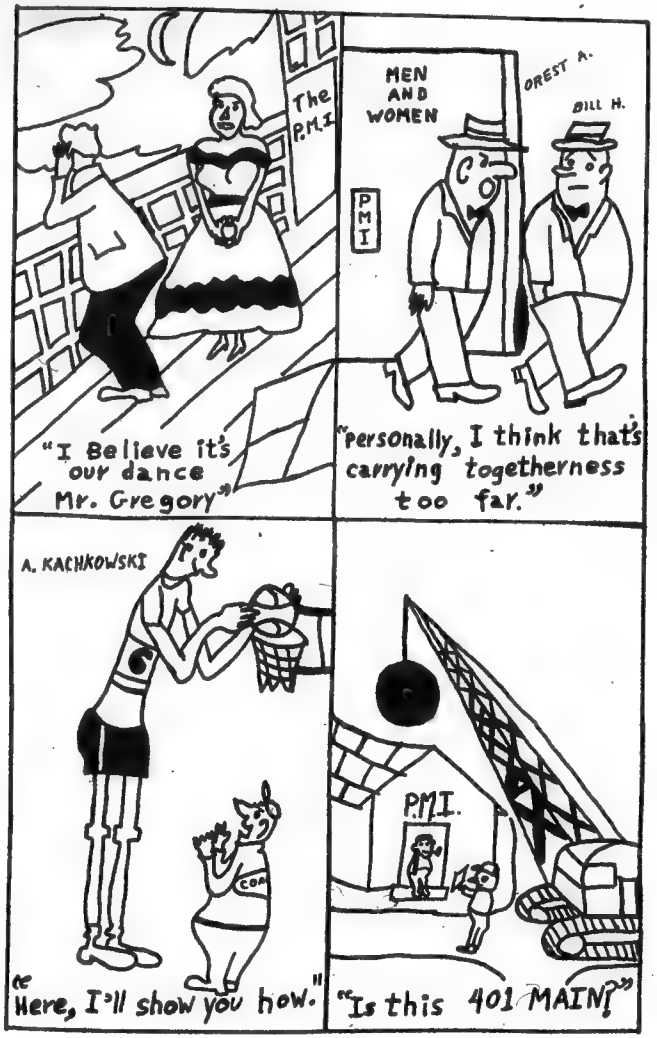

ВИЗНАЧНИЙ ГІСТЬ В ІНСТИТУТІ

На початку 1961 року, з Англії прибув до Канади на тимчасові відвідини, п. Оберон Герберт, голова Англо-Українського Товариства. Сам п. Герберт — англієць, але дуже заінтересований Україною і українцями. Він багато студіював про Україну, обізнаний з українськими справами і навіть опанував українську мову. Щоб ближче пізнати українців і їхнє життя в Канаді, п. Герберт і прибув сюди.

Відвідуючи більші міста Канади, загостив п. Герберт і до Саскатуну в товаристві о. д-ра Кушніра, голови КУК.

Інститут ім. П. Могили запросив цих видатних гостей до себе на студентську вечерю в Інституті 28 січня, що відбулася з участю всіх студентів Інституту, визначніших людей міста та членів Дирекції.

п. О. Герберт цікавився студентським життям, працею українського студентства, роботою Інституту й його перспективами та оглянув приміщення Інституту з його бібліотекою, клясами, майстернею оправи книжок, архів і Музей Союзу Українок Канади.

Після вечері п. Герберт виголосив дві промови, одну в українській мові, а другу в англійській. Зміст цих промов подаємо нижче.

ПРОМОВА, виголошена п. Обероном Гербертом до студентів Інституту ім. П. Могили в Саскатуні, українською мовою під час вечері в Інституті, 17-го січня, 1961.

Достойний Отче Ректоре,
Достойний Отче Митрате,
Пане Меценасе,
Достойні Пані і Панове,
Дорогі студенти!

Я дуже тішуся, що можу бути з Вами і сказати Вам кілька слів у вашій рідній українській мові.

Я певний, що ви шануєте чуже і любите своє рідне, бо так роблять усі розумні, чесні люди.

Молодь — це будучність кожного народу. Яка є українська молодь у Канаді, така буде в цій країні будучність українського народу.

Канада потребує добрих громадян. Це велика, гарна і лицарська країна. Ваша сила у державній єдності і культурній різнородності.

Українці в Канаді зробили багато в господарській ділянці, а тепер у сто разів більше роблять на освітньо-культурнім і науковім полі. Це життєва дорога українських студентів. Приготовляйтеся бути добрими громадянами Канади і не забувайте свого українського походження!

Щасти, Боже, у Вашій праці!

***

And now Ladies and Gentlemen, my dear students. I should like, if I might, to add a few words in English, after the perhaps almost too kind and flattering remarks made about me and our society in London by Monseigneur Kushnir.

First of all, I don't know but I think that it may be of interest to you to know how others feel, someone coming right outside of Canada, here for the first time, what impression your community has made on me. I must say to you after this forthnight in Winnipeg and 24 hours here, that I am truly amazed.

Remember that your grandparents, even perhaps your parents, arrived in this country with very little money in their pockets, with very little knowledge of the English language, and of Canadian ways, and just look at the progress which has been made in the course of two generations. I think that it is the most remarkable and extraordinary achievement and I shall be surprised at it, if it were not Ukrainians who had done it.

Of Ukrainian people I am prepared to believe a very great many things. I ask you for a moment to think of your history, to think of the terrible times which your nation has had to undergo during the last 500 years, to think of the constant foreign occupation under the Russian yoke which has continued almost solidly since the time of the Pereyaslav treaty, to think of the obstacles which this nation had to fight in the past decade after being occupied by four different and separate powers, and to think of the endurance and bravery with which all of this has been faced. I think it an outstanding achievement. When Petlura was beaten in 1918-19 it was through no fault of his own that neither he nor his army made any progress. It was the simple fact that the odds against him were far too heavy to allow any other result. When Shumsky and Skrypnyk attempted to modify the nature of Communism working within Ukraine even under the Russians it was through no fault of their own that they got no further with it. Remember how your forefathers in Ukraine stood up to deportation and massacres and all the ills which one race can inflict upon the other and how they are still constant and unswerving in their purpose. Now you may ask: "Is this a purpose which can be achieved?" Is Ukrainian independence practical?"

My answer to that would be "yes". I am very sure that it can be achieved and I think it will be achieved if you look around the world. You who are studying history particularly, you will notice in the course of what has happened since the French Revolution that there were successive waves of national ethnic revolutions. You will see it happen in France first and then in Italy and Germany. Then after the 1914 war Baltic states were freed. You see Poland freed for brief moments of independence and then you again see the Czechs achieving freedom, the Serbs achieving

freedom and in the course of the last war you can see the Slovaks, the small nation, the Slovenes, and the Croats achieving freedom and look what's happened since the war. When the great colossus of India, Pakhistan, the countries of Asia and Africa, one by one, wherever they are free to act on their own, wherever communism has not imposed itself by force, these countries are following the same pattern of liberally-minded and democratically minded national Revolutionists, and it is the most crying shame and absurdity existing in the world today that a nation like Ukraine with 1000 years of history behind it, with a language and culture and personality of its own, should be held down by an alien system and an alien and barbarious race, at a time when even the people like the Congolese, who barely stopped being cannibals, if they have, and who are still practically swinging from tree to tree, are given freedom as a matter of automatic right. This is absurd and wrong and it is a slam in the face of history. And I think myself that the structure of the Soviet Union is basically a weak structure and the people who are now against their wills compelled to live under the Russians yoke loathe and despise this yoke and whenever the opportunity presents itself will rebel. I think that we stand a very good chance to see the historic precedent that happened elsewhere will happen in Ukraine and the nations of the Soviet Union.

Now where do you come in? I'd ask you to bear this in mind—that of the Ukrainians in the free world you with your Committee of which Monseigneur Kushnir is the head, which represents all patriotic Ukrainians in Canada you are the best organized body. There might not have been a free Ireland without the help of the Irish in Boston. Likewise, the Jews in New York contributed an enormous amount to the victory of Zionism and to the establishment of an Israeli State. And you as an organized ethnic grouping within Canada, are witnesses to the truth of what is happening in Ukraine. If you make up your minds and make an act of your will to do what you can in the course of your lives, to see that this wrong is put to right you will be surprised at the effect that it will have. I would like to say one final thing. I have a great respect for the way this national culture is building itself up. It is a mosaic and it doesn't want to make a melting pot of everybody. It wants to preserve people's proper personality and background. It respects the fact that you are Ukrainians.

Lord Tweedsmuir said to a big Ukrainian group:

"To be good Canadians you must first of all be good Ukrainians." I think that with this fact, that you have access to two cultures, you are very fortunate people and that your Ukrainian heritage is one of which you can be very proud indeed and of which you must do your best to sustain through your lives. It in no way reflects on your Canadian selves; but only amplifies your Canadian citizenship.

Well, may I just in conclusion give you the very warm wishes of the Ukrainian students who are now making their way forward in England and give you the very good wishes of our Anglo-Ukrainian Society and wish you every happiness and prosperity and academic success which this year can offer you.

п. Ів. Рубашевський, Ф. Костюк і В. Грегорий в робітні при оправі книжок.

Вистава річників і оправлених книжок.

———x———

СТУДЕНТИ ПИШУТЬ

To what extent is it true to say that our age is an age of increasing

"Democratization"

Before I can present an argument concerning the above statement, I must first define the word "democratization." It is the tendancy to become more democratic. A democracy is a form of social organization in which each individual participates, or has the right to participate, in various group activities; and is free from social restrictions with an exception of those which are not indispensible for the most efficient functioning of the group; and in which the policy is ultimately determined by the will of the majority of society. Democracy is supposed to recognize relations among individuals which were established by rational discussion, and administered by leaders who have been freely selected.

Our democracy stems from family life. This unit is no longer controlled solely by the father, who was traditionally the head of the household. A family government in our society consists of a unity of all at the home, while the father remains the nominal head with the administrative power.

The whole society is tending to proceed from the dictational to collectivizations, where, like in the family unit, each member has his share of control. The corporation in turn appears to partially defeat the purpose of democracy because it practically eliminates private enterprise. The people lose their individualism which is so essential for the democracy we like to talk about. The members of the organization either sign proxies

thus giving the executive powers to few people, or they ignore their rights and obligation because of lack of interest. This gives the organization the upper hand over the masses, and thus democracy is, in reality, plunging towards a bureaucracy.

In a democracy, as in any form of social or political society, we, the people must come to an agreement based on concrete issues and derive a unity of purpose. We seem to be trying to put to practice a utopian idea. The organizations do not plan to meet the opinions of individuals; they plan on ways and means of swaying the public opinions to the cause of organization.

The organization has a tendancy to create a feeling of equality and brotherhood among men rather well, artificially, but at the same time the organization inhibits the progress of superior individuals who would understand Protestant Ethics, work their way to optimum positions in society.

Another example is the trend of college graduates and the majority of the working population to seek occupations with large firms, where there are security benefits rather than a more lucrative position with a small firm. The overall effect shows that we are tending to socialize. Although we like to think that we are becoming increasingly democratic we are doing so only theoretically and not practically.

We seem to need to redefine democracy before our friends to the south charge us with pro-eastern socialistic attitudes.

Myron Kowalsky

АНАЛІЗА ПОЕМИ Т. ШЕВЧЕНКА „КАТЕРИНА"

Поема Шевченка „Катерина" це — видатний твір в українському письменстві сорокових років 19-го століття.

Коли ця поема появилася в „Кобзарі" (1840), сам Шевченко сказав, що вона викликала „ентузіязм в українців".

У цій поемі Шевченко розкриває трагічне переживання героїні — Катерини і підносить у ліричній композиції найдраматичніші проблеми української людности.

Москва, щоб міцніше тримати Україну під своєю владою, завжди мала в цьому краю багато свого війська. Українці на своїй землі це військо називали москалями. А москалі, як загарбники чужої землі, по хижацькому ставилися до всього українського, не жаліли й цвіту України — українських дівчат. (Тарас Шевченко. Кобзар, Видавнича Спілка „Тризуб", Вінніпеґ (1952), том І, стор. 150).

Шевченко каже:

„Москаль любить жартуючи,
жартуючи й кине;
піде в свою Московщину,
а дівчина гине".

Отака доля стрінула й чорнобриву Катерину.

Тема — зведення селянської дівчини дворянином, а потім залишення її — була дуже популярна у всіх европейських літературах від часу сентиментальних романів 18 століття. Ця тема була занесена в Росію Карамзиним у творі „Бєдная Ліза", а в Україну — Квіткою-Основяненком в оповіданні „Сердешна Оксана". Шевченко в поемі „Катерина" наслідує цю традицію; але при цьому він додає ще одну рису, а саме — того, що зводить дівчину (кохання), Шевченко робить чужинцем. На початку поеми знаходимо спеціяльне попередження для українських дівчат щодо москалів. Та в поемі нема ні слова, що показувало б, що поступування до дівчат простого жовніра відмінне від поступування московського офіцера. (Кобзар Тараса Шевченка, Культура й Освіта, Вінніпеґ (1944), ст. 188).

„Кохайтеся, чорнобриві,
та не з москалями,
бо москалі — лихі люди —
роблять лихо з вами".

Ця поема закінчує початковий збірник Кобзаря трагічним оповіданням з тодішнього часу. Це — єдина поема, що сильно кидає ганьбу на москалів за гноблення України, хоч ця тема властива Шевченкові й у інших його творах.

Коли порівняємо часту тотожність (ідентичність) сироти або вдови з Україною, то побачимо, що поет хоче, щоб читачі зрозуміли сумну долю Катерини, як долю України, і тому Шевченко впроваджує випадки, коли спроневірених дівчат батьки навіть проганяють з дому. Назагал, Шевченко написав багато віршів та поем в обороні покривджених українських дівчат та жінок.

У поемі „Катерина" показано також і характер москаля (жовніра) і офіцера(пана). Шевченко малює мораль москаля так: „москаль любить, жартуючи, жартуючи кине"; а його жорстокість: „возьміте прочь, безумную!" Для офіцера кохання — тільки втіха і тимчасова насолода. Кохання ж для української дівчини це — саме життя, а в ньому ціль — родина, обовязки до неї, людяність у стосунках, життя по Божому і згідно з народними традиціями. Син, що був наслідком цієї „Жартівливої любови" зі сторони москаля, стає проводарем кобзаря. У цьому синові Шевченко персоніфікує свою глибоку віру в справедливість і свій світогляд; що їх він проповідує у своєму „Кобзарі". Син покутує за гріх рідної матері, яка потоптала традицію, але він (син) стане в майбутньому борцем за справедливість і національні ідеали, що їх загарбники москалі руйнують.

Щодо структури поеми, то вона складається з фрагментів оповідання, а не з подробиць. Поет включає тільки найдраматичніші моменти: Катерина скривджена, її відрікаються, вона лишає свій рідний дім, йде до Москви, зустрічається з чумаками, надибує свого коханця-москаля, а цей відрікається її, Катерина лишає дитину-сина на дорозі, а саме поповнює самогубство. Син зустрічається з батьком та цей від сина відвертається.

Але незважаючи навіть на те, що Катерина переступає моральний закон і свідомо руйнує своє життя й вчиняє самогубство, симпатії читача на стороні Катерини і він їй співчуває.

Орест Апонюк

SOMETHING TO THINK ABOUT

Since you have decided to become a teacher, lawyer, doctor or whatever vocation you have chosen, you have, whether you like it or not, taken on a great responsibility. When you graduate and become a part of a community, because of your profession, you will have to give leadership in various ways.

Many people talk about leadership and profess to be masters at it. The truth is that very few people know anything about it, and fewer stiil understand its meaning.

What then does the term "Leadership" mean? There have been various definitions given, so I shall try to combine the best qualities of these definitions and present you with what I think leadership should be. "Leadership exists when a person imposes his or her will upon a group of people in such a manner as to receive their immediate obedience, their confidence, their respect and their loyal co-operation to a point where these people will work instinctively to achieve the desired objective for the common good."

You do not become a good leader merely because of your position. You must be worthy of the trust placed in you; therefore, you must possess certain qualities. Some of these must be highly developed, others may be required to lesser degree but they are all needed, and if practised they will make you the good leader that you are expected to be.

Let us look at some of these qualities:

1. Loyalty—This demands that you forsake personal pleasures. For example, a week-end with your family may have to be sacrificed in order to complete details on a club project. You must be loyal to the people to whom you are responsible, and they will be loyal to you in return.

2. Knowledge—If you are to be efficient you must possess knowledge Never stop learning. Keep abreast of current affairs, and have an awareness of the widely diversified interests and ideas of those with whou must deal. You must be able to grasp all the varied aspects which might conceivably have any connection, however remote, with your duties.

Always admit your ignorance. Others can, and will, clarify and enlighten any particular subject for you. You learn something new and gain respect which is most important in good leadership. Do not become neglectful, you are never too busy to do what is expected of

you. Know exactly what you are doing and what you are talking about. Because through leadership you are given authority it does not mean that you are also given knowledge and ability. These are acquired by study and experience.

3. Integrity—Do not deceive others in any way! You do not have to like everyone, and although you may be partial to one or a few, always remember that you must be honest and fair. You must make decisions and accept responsibilities. If you make errors, only YOU are responsible for them. Accept this responsibility and profit by these mistakes. In this manner, you will gain confidence in yourself and others will have confidence in you. If you must praise or criticize, do it with complete impartiality. Never overlook faults or omissions and above all, never do anything in anger.

4. Courage—You must develop a strong personality, master your emotions and overcome your weaknesses. Be sure of yourself. Refuse to be swayed by difficulties, hardships and obstacles. You must know the capabilities, character, and weaknesses of those you deal with. If you demand much, you must give more in return.

These are only the basic qualities of leadership; there are many more. If you are to become a good leader, you will be heard often. Therefore, speak clearly and in an authoritative manner. Do not be sarcastic and never use your authority in a threatening way. Don't waste time, never take things for granted, and never abuse your privileges. Show your confidence and initiative, watch your conduct, bearing, relationships with others, and above all be conscientious. Be proud of yourself, your achievements, and the people who have faith in you.

All leaders are remembered by those who follow them. Some are remembered for their greatness, others for their failures. The choice is yours.

Ron Chorneyko

ЗМІСТ:

	Стор.
І. Франко — Каменярі	5
Проєкт нового будинку Інституту Могили в Саскатуні	6
Дирекція Українського Інституту ім. П. Могили 1961 р.	7
Проф. Д. Максимюк — Від Дирекції	9
Управа Інституту ім. П. Могили	10
О. В. Сенишин — Зміст праці Інституту	11
На спогад про довголітнього директора	13
Екзекутива Каменярів 1959	16
Екзекутива Каменярів 1960	17
Орест Апонюк — Слово від голови „Каменярів"	17
Абсольвенти	19
Undergraduates	22
Teachers' College	28
High School	31
Elections	35
Initiation	36
The Hallowe'en Dance	37
Regina Visit	38
Carolling	41
Edmonton Visits Saskatoon	41
І. Р. — „А все таки українські Інститути в Канаді потрібні"	43
О. Апонюк — Слово голови „Каменярів" на зустрічі студентства в Едмонтоні	48
Савельо Рудей — Промова на зустрічі в Едмонтоні	49
Sports Program	52
П. Ю. І. — Цьогорічний бенкет на честь абсольвентів	52
Екзекутива Могилянки 1959-60	55
Віра Ничик — Привіт річникові	55
Наталя Апонюк — Людина повинна знати більш як одну мову	57
Orchids	59
Onions	59
Екзекутива Каменярів 1960	63
Мирон Ковальський — Слово від голови „Каменярів"	64
Екзекутива Каменярів 1961	65
Юрій Ткачик — Слово від голови „Каменярів"	66
Зоня Горчинська — Рік Могилянок	66
Євгенія Петрів — Могилянки 1960—1961	67
University	69
Teachers' College	75
High School and Business College	78
Святий Вечір в Інституті	79
Студентський Різдвяний час в Інституті	80
Бенкет на честь абсольвентів у Саскатуні	81
Нагороди	82

Стор.

Богдан Цьона — Промова під час бенкету 84
Студентський хор під керівництвом п-и Н. Барабаш 85
Введення 86
P. M. I. Sports — Ron Kalynka 87
Fiction and Fact From the Kameniari Almanac 88
P. Mohyla Institute Honors Heroines 89
Tripped up Tradition 92
Визначний гість в Інституті 94
Myron Kowalsky — Студенти пишуть 97
Орест Апонюк — Аналіза поеми Т. Шевченка „Катерина" 99
Ron Chorneyko — Something to Think About 102

———o———

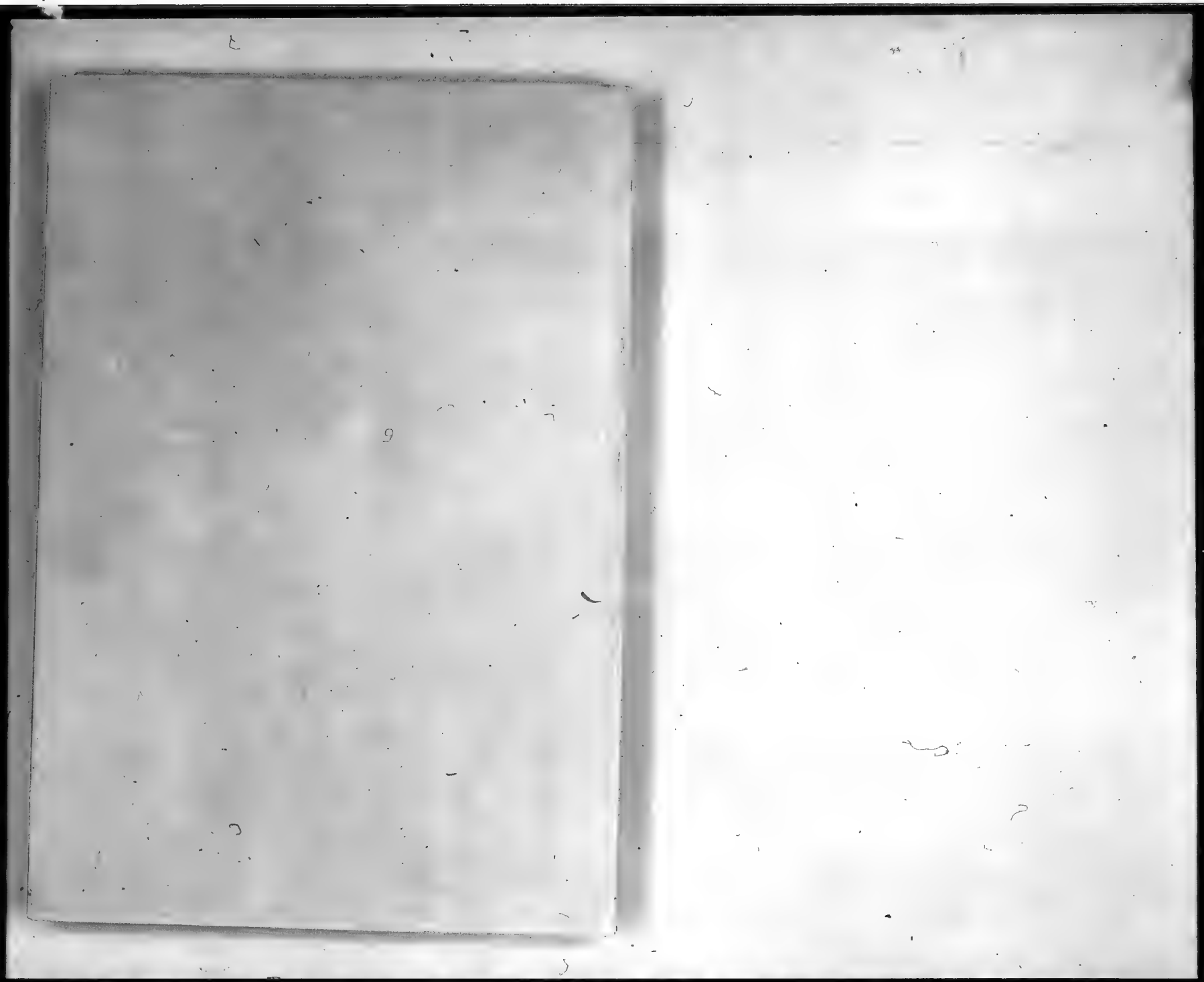

KAMENARI
1967-68

1917 — 1968

З нагоди пятдесятлітнього ювілею
Української Греко-Православної
Церкви в Канаді,
з глибокою пошаною присячують —
"Каменярі"

Іван Франко.

КАМЕНЯРІ

(У р и в к и)

Я бачив дивний сон. Немов передо мною
Безмірна, та пуста, і дика площина,
І я прикований ланцом залізним стою
Під височенною гранітною скалою.
А далі тисячі таких самих, як я.

У кожного в руках тяжкий залізний молот,
І голос сильний нам згори, як грім гримить:
"Лупайте цю скалу! Нехай ні жар, ні холод,
Не спинить вас! Зносіть і труд, і спрагу, й голод,
Бо вам призначено скалу оцю розбить."

І всі ми вірили, що своїми руками
Розіб'ємо скалу, роздробимо граніт;
Що кров'ю власною і власними кістками
Твердий змуруємо гостинець, і за нами
Прийде нове життя, добро нове у світ.

Оттак ми всі йдемо в одну громаду скуті
Святою думкою, а молоти в руках
Нехай прокляті ми і світом позабуті
Ми ломимо скалу, рівняєм правді путі
А щастя всіх прийде по наших аж кістках.

ЗЛОВО РЕДАКТОРКИ

Від початку організації Інституту імени Петра Могили та студентського товариства при ньому, питомці завжди з великою повагою ставилися, як до особи Івана Франка так і до його поеми "Каменярі". Отже не дивно, що коли прийшло до надання назви студентській організації при Інституті, то думки всіх спинилися якраз на славній поемі Франка. Назва "Каменярі" найкраще відзеркалювала, як ідеї так і стан їх положення в українському канадійському суспільстві.

Ми, Каменярі 1968-го року, перейняли смолоскип наших попередників та продовжуємо лупати скалу темноти та зберігати свою віру й культуру, щоб і в свою чергу передати ці неоцінимі скарби майбутнім поколінням.

При цій нагоді ми хотіли б найперше висловити сердешну подяку і признання нашим батькам - піонерам, основоположникам Інституту, за їх моральну й фінансову підтримку без якої ніколи не могла б існувати й діяти ця кузьня народнього духа.

Напевь нам не вистарчає ні часу ні місця в цім виданні детально подати огляд сучасних Каменярів, їх широкий світогляд, працю та академічні досягнення. Отже, ми хіба обмежимося до мінімального вилзу їх духу й надхнення.

Біг часу приносить з собою зміни, які не завжди легко сприймати, але вони - це справа життя. Те, що живе не стоїть на місці. Міняється й студентство, його потреби та вимоги. Якщо сучасне студентство різниться в своїх потребах і вимогах, якщо воно відрізняється навіть в поглядах на певні справи, то це неозначає зовсім зміни в основних цілях. Наші цілі є ті самі, що й перших Каменярів. Для нас справа Церкви, народу й його культури є такими дорогими, як вони були й для наших попередників.

Ми хилимо свої голови перед минулими Каменярими в глибокій повазі за їх стійкість і вміння затримати своє рідне. Нашим бажанням є продовжувати ними розпочате діло.

У цей урочистий час, коли ми святкуємо золотий ювілей нашої Церкви та Інституту, нашим глибоким бажанням є завжди стояти на сторожі Православної Віри та української культури.

Будучи свідомими творчої й спасенної ролі Української Православної Церкви в історії українського народу в Канаді, оцим приєднуємо їй цей скромний річник.

Дарія Данильчук

Дарія Данильчук

Слово від

Довголітнього

Голови Інституту

Могили/1958/

Д-р А. Данильчук.

Скрізь по світі, а спеціяльно на університетах, молодими протестує проти всяких кривд, знущань, обманств, практикованих старшими. Як є якесь насильство, рабство, а то і війна, то напевно там замішані старші, і тими гріхами управляють, правдою торгують, доробляються.

У молодих руки і совість чисті, а в старших навпаки. Старші володіють світом і, мовляв, не допускають молодих робити зміни щоби світ покращав і став ідеальним. Чи обвинувачення є справді оправдане? Чи старші не задовго тримають молодих "коло порога", аж доки їх запал не охолоне, а потім нарікають, що молоді не стають з ними в ряди? Хто винен?

Старші знова обороняються, що як старші роблять які промахи, або мають примхи, то вони це все роблять, щоби лишити світ кращий для своєї рідної молоді. Вони знають із досвіду, що можливо, а що ні. Зміни мусять приходити поволі. Важні речі не можна лишати молодим.

Як задобрий є наш український загал старших в Канаді? Відповідь є записана чітко в історії. На самім вершку ми мали сотню або дві людей, які почерез свою персональну здібність, домашнє виховання, і вище образовання, стояли на сторожі нашого етнічного життя. Особно вони дуже різнилися один від другого; що їх вязало, то був гарячий патріотизм. Такого палкого патріотизму ні Англійці, ні французи в Канаді не мають. В протязі пів століття ця сотня чи дві зуміла з Австріяків і.т.д. виховати гідних Українців, із рідними школами, Інститутами, пресою, а завершила відродженням Української Греко-Православної Церкви. Це справжні дорогоцінні здобутки. Не знаю другої сотні в історії, щоби зробила так багато, за так короткий час. Золота наша сотня! Слава їм! Нам тепер потрібно другої сотні, і третої. Вони чекають "коло порога". Чи покликати їх, чи ще чекати?

Др. О. Данильчук

Панї С. Талпаш

С.А. Талпаш

СЛОВО РЕКТОРА

Хочу з читачами поділитися думками, які б стосувалися Інституту, Його Дирекції, студентів та Його Прихильників і Добродіїв.

В сучасну пору, коли ми переживаємо ряд так званих "критичних" світових подій, ми повинні мати на увазі, що й колись людство подібне переживало, але в інакших обставинах. В теперішньому віці кумунікація розвинулася до такої міри, що світ дійсно став малим, тоді коли людський розум розширився і став чутливим до всіх проявів життя.

Нам він визначається рядом різних занепокоєнь, особливо серед людей молодого віку, причиною яких, на мою думку, є фальшиве розуміння волі. Молодь західнього світу жадає волі, але постійно плутає її з особистою вигодою і приємністю, - вимагає від суспільства привілеїв, постійно уникаючи відповідальностей. Коли ми приглянемося до визначних людей, то побачимо, що в них почуття відповідальности дорівнювало, а часто перевищало осягнені привілеї. Отож і ми повинні наслідувати таких людей: сумлінно виконувати свої обов'язки і в такий спосіб заслужити собі на бажані привілеї. Іншими словами, привілеїв можуть очікувати тільки ті, які на них заслуговують. Привілеї, отримані без зусиль скоро гублять значення і знецінюються.

Суспільна вартість поодиноких людей полягає в сумі їх моральних, естетичних і наукових досягнень. Отже Каменярі і Могилянки повинні брати собі за взірець життя великих людей та здоровим думанням і доцільними ділами заробити собі бажаних прав, а гідні здобутки свої передати майбутнім поколінням.

Дорогим студентам Інституту Могили бажаю якнайкращих успіхів у їх студіях та в будучій праці.

Щастя Вам, Боже!

С.А. Талпаш

FIRST TERM PRESIDENT'S REPORT

Nineteen sixty-seven, centennial year, was a year of highlights. For the students of 'Mohyla' it was likewise an extremely successful year. New methods of organi ing plus the enthusiasm of the students enabled us to produce a concert of Ukrainian song and dance for the Saskatchewan public. It was the first concert that proved financially remunerative for our student organization "Kameniari". However, the more important aspect of our concert tour was that it was largely an expression of student opinion.

While new generations question the applicability of past traditions and ideals to the modern era, it is important that they also offer constructive alternatives. Society has an inborn fear of change, es pe cially change that comes from the youth. It was in an effort to conquer this fear and to begin building for the future that we gave expression to our ideas.

If I may interpret the sentiment of Ukrainian Orthodox youth, it is first of all, not that youth is rejecting the cultural traditions and customs of the past. What is desired is a shift of emphasis from tradition to Orthodoxy. The essence of a religion is the spiritual power that it can give to its members. Only when the inner self of an individual is satisfied will he willfully devote himself to next important elements of that religion and for us, as Ukrainians, that is our culture and tra ition.

I think we have demonstrated that we are not disinterested in Ukrainian matters--namely language and culture. But to preserve these, what is required is a true union of spirit of many individuals. One does not seek that spiritual satisfaction in the language but in our Orthodox Christian heritage. For us the Ukrainian language is merely a channel of expression of our religion, but does not in itself give spiritual satisfaction. We have been fortunate, thanks to the co-operation of three of our Reverand Fathers in Saskatchewan, to have been able to participate in some very intellectually stimulating lectures on "Orthodoxy" held at the Institute Sunday evenings of the past year.

For the student, the Mohyla Institute and the Orthodox faith are undeniably linked. The Institute serves students who, while seeking academic goals, reach to complement them ith a history and understanding of the customs and values of their people. There has to be something in life to complement one's vocation. There has to be a certain degree of satisfaction and peacefulness within. Knowledge of religion, understanding and appreciation of 'who you are' can help one here. Internal peacefulness means respect for ancestral heritage, respect for parents, and most of all, it means knowing who you are and accepting it.

We must realize that as we tread the path of life, personal happiness, personal success or personal love, can only be achieved and can only be as great as the happiness and love that you give and derive from association with your fellowman. We should not disappoint ourselves and others by building a world on dreams, for it is more unjust to make promises and break them than it is to make no promises at all. We must realize and accept the possibility of being defeated in our attempts to realize our objectives. To win does not necessarily solve any problems. If the United States were to win the war tomorrow for example, it is questionable if by so doing they will have solved one existing problem of humanity.

The non-conformists of our generation, the 'hippies', are valuable because they are expressing wrongs in our society. Their problem however, is that they 'o not offer any alternatives. Let our young people be Ukrainian 'hippies' but let us also give some answers. It is important, even healthy to have motives. However we must diligently watch over the effects of our motives if we wish to build efficiently for the future.

Our generation must work harder for the realization of its dreams. We must go in fighting. Let us experience defeat, but not allow it to stun us into complacency and inactivity; let us experience victory but not with the pride that makes us sanctimonious hypocrites.

Let us, the youth, look toward the future. Responsible action means to make a decision and accept its consequences. To progress means new and added responsibilities. Let us proceed forward with enthusiasm and the unquenchable optimism that is necessary to attack the challenges of li'e.

Stephen Kozey

Steve Kozey, President | Morris Davyduke, Debating Rep. | Russell Sawchuk, Pub. Rel. Off. | Ron Trischuk, Photographer

Walter Bazowski, Vice-President | Alvina Baron, Social Rep. | Gerry Sametz, Sports Rep. | Antonette Culak, Secretary

Daria Danylchuk, Yearbook Editor | Stan Hawryliw, Treasurer

Murray Dobrowsky, Social Rep. (Photo not available)

СЛОВО ГОЛОВИ КАМЕНЯРІВ

Данило Іван Пурич

Дорогі Бурсаки!

Оце скінчився академічний рік, а з ним і частина нашої життєвої подорожі. Тим, що закінчили свої студії я бажав всього найкращого в їх житті. Щодо тих, які ще не скінчили своїх студій, я бажав би, щоб всі ми залучилися в одне в нашій організації " Каменярі " для спільної праці на добро Православної Церкви й українського народу.

I feel that this year our organization passed several important milestones. We had one of the most successful concert tours in our history. We favourably impressed people in Winnipeg with our group spirit during the student exchange. We made an appearance on CKOS-CKSS television. For the first time in our history we advertised our activities on campus. We have also joined together with other Ukrainian student groups to establish a strong Ukrainian student front on campus. To me, these are indeed worthy accomplishments!

Ми повинні працювати для затримання й збагачення нашої віри та культури, а також для добра нашої батьківщини Канади. Ніколи не треба забувати, що наша культура є невід'ємною частиною загальноканадійської культури. Канада складається з багатьох традицій. Буде б велика шкода якби ми знехтували свій вклад в загальноканадійську культурну скарбницю.

But is this enough? Is it enough to say that we shall never allow the Ukrainian heritage and Orthodox faith to die in Canada and, I am convinced that our Ukrainian heritage and faith shall never die in Canada. We must assert ourselves as leaders not only of our Ukrainian-Canadian society but of Canada as a whole. We, Ukrainian-Canadians must realize that we are an integral part of Canada. We must look beyond ourselves and realize that Canada is an ethnic mosaic. It is time we stopped saying, "Look what the Quebecers want" and start saying, "what can we do for Canada." Canada has given us freedom, prosperity, the right to maintain our culture, our religion and our language. Do we not then have a debt to pay to Canada?

Дай Боже, щоб нам бурсацький дух ніколи не вмирав. Учімося своєї історії, не забуваймо своїх традицій, пам'ятаймо, що ми походимо з українського коріння . Наскільки я знаю дух нашої молоді, я певний, що наші традиції не загинуть. Я також я певний, що наш бурсацький дух передаватиметься з роду в рід.

It has been a great honour for me to serve as 'Kameniari' president. I would like to thank all those who worked so hard to make our stay at the Institute and the operations of 'Kameniari' so successful this year. I hope we can maintain the Institute spirit after we leave the Institute and that in twenty or twenty-five years, when we have become nurses, lawyers, teachers, scientists and prime ministers, we can get together and someone will say: " хлопці, дівчата, бурсацький клич."

Бажаю всім вам, дорогі друзі, щастя й здоров'я та дякую за співпрацю в нашій організації " Каменярі". Вірю, що ми ще колись матимемо нагоду в щасті й здоров'ї зустрінутися на дорозі нашого життя.

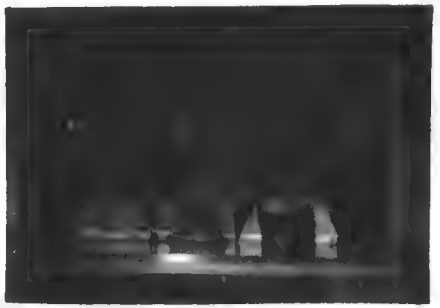

SECOND TERM EXECUTIVE

(front, left to right)

Vera Petrow - Secretary
Donald Purich - President
Ron Steranko - Vice President

(second row, left to right)

Ron Trischuk - Photographer
Carol Zubiak - Social Rep.
Daria Danylchuk - Yearbook Editor
Nadine Luciuk - Custodian

(third row, left to right)

Larry Gramiak - Sports Rep.
Stan Hawryliw - Treasurer
Fred Ozimey - Debating Rep.
Wally Bazowski - Public Relations Officer
Morris Murko - Social Rep.

MOHYLIANKY SOCIETY REPORT

The Mohylianky Society - the exclusive girls' organization at the Mohyla Institute - has once again experienced a successful and enjoyable year. The combined efforts of the executive and the members has resulted in a year rich in achievement and personal fulfillment. Early fall saw Mohylianky actively participating in Frosh activities which were of paramount importance in building a strong, spirited Institute organization. Later, their efforts turned to promoting the finest in Ukrainian cultural traditions within the Institute.

This year saw the completion of the 'costumes closet' and the pledging of funds for further purchases of Ukrainian national costumes. Mohylianky then proceeded to add to the spirit of the Christmas season by organizing a social evening on the Jordan Holiday. Soon after, ticket sales for the Valentine Queen candidates went into full swing. All the ensuing preparations culminated in a lovely Valentine Queen dance on February 17. In March the girls set up a "pysanky workshop" and encouraged the Institute residents to partake in this traditional Easter activity. Plans were also laid to contribute one hundred dollars to the Ladies' Museum Committee at the Institute.

The highlight of the year's achievements came in April when Mohylianky decided to undertake a very worthwhile project. The initial steps were taken to create a Mohylianky Scholarship Fund at the University of Saskatchewan. The scholarship would be awarded annually to an undergraduate student taking senior Ukrainian classes and pursuing a major in the Ukrainian language.

At present the Mohylianky Society of 1967-68 has pledged $500.00 toward such a fund. It is hoped that next year's Mohylianky organization can match or exceed this amount. In addition, plans are under way to launch a fund-raising campaign beginning this summer or early next fall. Included in these plans is an appeal directed to former Mohylianky members to contribute to such a fund. The moral and financial support of our alumni would provide added incentive to our scheme and help us financially.

Why has Mohylianky embarked upon such an enterprise? The reasons are manifold. First and foremost, few people of the Ukrainian community realize the profound need for scholarships in Ukrainian studies. Over the years there has been a marked increase in student enrollment in Ukrainian classes without a proportional increase in scholarships and bursaries being offered. Ukrainians in Saskatchewan have made a great effort to bring the Ukrainian language into the high school curriculum; let us now see what we can do to help educate the students who will eventually instruct the Ukrainian language in these high schools.

All other departments at the University offer scholarships for the purpose of encouraging students to enter specific academic fields. The time has come for us to rectify the situation by means of positive action.

The aims of the Mohylianky Society stress the promotion and extension of the Ukrainian language, and hence, the preservation of the Ukrainian culture in Canada. By providing scholarships for students interested in studying the language at the University level and passing it onto others, we can help to realize our goal.

Why has Mohylianky not chosen to establish such a scholarship within the Institute itself? The Institute already has, as a result of individual contributions, a substantial amount of money set aside for a scholarship for resident students. To duplicate our efforts in one area would be imprudent, particularly when another aspect of the Ukrainian cause is in dire need of assistance. If Ukrainians are to succeed in preserving their language, they must broaden their viewpoint to include areas hitherto overlooked. A scholarship for Ukrainian Studies at the University is one step in that direction. To attack a problem one must go to the root of the problem--in this case, we must turn to our educational system as the most effective way to help preserve the Ukrainian language in Canada.

We cannot urge too strongly the need for this scholarship to be established as soon as funds permit. We are confident that with the continued efforts of next year's organization and the financial assistance of former Mohylianky and Bursaky, our objective will be reached and the heritage of the Mohylianky Society will find permanence in the annals of the University.

Alexandria Stelmaschuk

Alexandria Stelmaschuk, President

Helen Prescesky, Social Rep., and Social Directress

Zoria Kereliuke, Vice-President

Valerie Stefaniuk, Historian

Sonia Srayko, Treasurer

Donna Hryciuk, Secretary

OUR CHURCH IN THE SECOND HALF OF THE TWENTIETH CENTURY

Rev. O.A. Krawchenko,
Chaplain - Mohyla Institute

(On the occasion of the 50th anniversary of the
Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada)

We have the fortune o misfortune to be living in the middle of great sociological and technological revolutions. Many of life's old patterns are being shattered. The family, which was throughout the centuries one of the main foundations of civilization, is now seriously menaced The classical division of political and economic systems into capitalism and socialism is becoming more and more obsolete. We live, indeed, in a period of great confusion, which will either make us or break us.

Our world is a world of turmoil and strife, of dreadful happenings and unthinkable atrocities. We inhabit a planet made small by man's technological genius, and at the same time a place made small by man's dreadful deeds of inhumanity and callous indifferences to what is good and just. It is even becoming very fashionable to believe nowadays that there are no such things as absolutes, that goodness, justice truth... do not really exist, that it is just a matter of individual choice and... circumstances.

Our Church, like other societies, cannot help being caught up in this enveloping confusion. For a great number of our people today, the Church has become a museum, something that is perhaps good to preserve as a monument of the bygone days, but not as something relevant and essential to daily life in the present situation.

There are some facts of life that our Church cannot afford to disregard as it enters into its second century of organized life on this continent. We must face these realities if we want to be true to our calling as Orthodox Christians. We have resources in our Orthodox Faith and our Ukrainian Heritage that can give a genuine meaning and purpose to the life of contemporary technological man, and thus prevent him from becoming a dehumanized monstrosity. To exercise an effective mission in this new age of ours we must of course, retool and reorganize certain of our methods and approaches. We must realize that the age of the horse and buggy, however good it was, is gone, and that now, whether we like it or not, we have to deal with the internal-combustion engine.

What we, and the whole world for that matter, need most urgently is, I am convinced, spiritual renewal and rededication. Salvation does not take place in a spiritual vaccuum in which we, unfortunately, many a time find ourselves. I sincerely hope that the jubilee Fund which our Church is raising now, will be used first of all towards this chief goal; for otherwise, I am afraid we will be "building on the sand.....".

When I speak of spiritual renewal and rededication as the most urgently needed of acts, I do not consider them as something "backward looking" or simply geared to the realities of bygone days, but as something creative which would come to redeeming terms with the present day

realities and future challenges. If we want to live and contribute something meaningful, we cannot afford to indulge ourselves in a strategy of reactionary resistance to new ideas, new talents or a timid withdrawal from new circumstances. The spiritual renewal and rededication that really count are those that are genuinely concerned with every day problems, those that strive to put the leaven of Christ into all aspects of life, i.e. personal as well as social.

Since we are, as an organized body, fifty years old, I think we have already reached that point of maturity at which we must do some serious and comprehensive study in both long range strategy and long range tactics. Our Metropolitan, His beatitude Illarion, on many occasions has declared the strategy of mission. It is an excellent strategy, for it comes out of the very nature of the Church. Now we must seriously devise and implement effective tactics for strengthening the Church's spiritual as well as institutional bases, for the institutional base is indispensable as a support for the spiritual one. To do this we must rid ourselves of internal petty partisan politics. We must judge people by what they know and really are, and not by whom they know; we must judge people by their competence in a given field. Political leanings cannot excuse incompetence and certain ideological inclinations certainly cannot justify practical ineptness.

We must not be afraid to search for new ways of mission. Our Church should not be afraid to go beyond traditional ways and programmes to find new methods and approaches for doing its work. There is a great need for certain reforms on the level of the local parishes. Too many of our parishes are afflicted with the selfish and unorthodox spirit of parochialism, in which nearly all of their energy and resources are being expended on themselves. It is certain that this kind of spirit, if it persists, can be fatal for the Church as a whole, for the Consistory, being short of funds and the necessary authority, will not be able to coordinate and carry on any of the vital missionary functions, and the parishes themselves will stop being Churches and will become merely private religious clubs.

In our Prairie Provinces there are a great number of little congregations especially rural ones, which are just struggling to keep going, while a few miles from them are other little churches which are desparately trying to keep alive. Is it unreasonable to expect members of our Church to travel as far as they do when they go shopping? If one must use a car and an overwhelming majority do, does it really matter whether you drive for five minutes or fifteen? This problem becomes even more acute if we take into consideration the great shortage of priests in our Church

This brings us to the conclusion of these few thoughts on the occasion of the Golden jubilee of our Church, which will be officially celebrated in Saskatoon, the city of its birthplace, on the 5th, 6th, and 7th day of July, 1968. Our Church would like to see on this occasion, as many as possible of our young folks and young adults. Please come and don't be afraid to stand up and be counted. As for our official declarations and rededications that will take place on that great occasion, I hope that we won't simply limit ourselves to the repetition of the old cliches, but will say and start doing something really relevant to our present situation and future possibilities. We must respect our past and the foundation laid by our forefathers, the pioneers, but we must do this in a creative manner. The Church's mission, to be creative and effective, must be geared forward!

1967-ий РІК

У наш вік, вік метушні й поспіху, ми маємо тенденцію думати виключно про сучасність. У нас якось не вистачає часу застановитися й передумати минувшину. Це правда, що живий повинен думати про живе, про сучасне, але не менш важливим є й майбутнє, а майбутнє не можливо плянувати без належного роздумування й застанови над минулим, бо інакше ми будемо приречені на повторення тих самих старих помилок, неформулюваних зборів та близькозорих постанов. Колись наш академік і визначний громадський діяч Сергій Єфремов був уміло сказав, що зором своїм ми завжди повинні стреміти в майбутнє, але ногами треба твердо стояти на ґрунті минулого. І дійсно, коли історія нас не навчить, то що ж тоді нас навчить?

1867-го року, цебто сто років тому, утворилася наша нова батьківщина Канада. Постала вона не якоюсь революцією, але поступово, еволюційно. У цьому й полягає її сила та державна зрілість. Це також є твердою запорукою її майбутности. Постала, укріпилась й розвинулась вона, бо в проводі своєму мала людей державного калібру, людей, які стреміли зором у майбутнє, але ногами стояли твердо на ґрунті минулого.

Сторінки історії нашої батьківщини є переповнені людьми, які посвятили всю свою істоту службі й розвитку її. Великий вклад у цю історію зробив і наш, український народ. Як народ-хлібороб він, природньо, став цивілізатором західньо-канадійських прерій. Люблячи й вірячи у свою нову батьківщину, він перетворив мільйони акрів цілинної землі в родючі лани пшениці. Українці Саскачевану відіграли особливу ролю в цьому, історичному процесі. Саскачеван став колискою організованого життя канадійських українців. Звідси вийшли перші провідники-учителі, яким припало на долю розбити скалу національної несвідомости й розпочати працю перевиховання маси "руських", "галичан", "буковинців", і.т.д., у свідомий, себе шануючий і зорганізований народ-піонер, співтворець канадійської держави.

1917-го року, цебто 50 років тому, постав Інститут ім. Петра Могили, який узяв собі за ціль помогти нашій молоді здобути відповідну освіту та дати їй належне національне виховання й свідомість. Творці цього великого діла по пророчому дивилися в майбутнє. Вони були переконані, що з несвідомого, з'асимільованого, народу не буде користи ні для нього самого, ні для його нової батьківщини Канади. І вони не помилилися, бо згодом самі англійці, устами лорда Твідсмюра, заявили: щоб бути добрим канадійцем, треба бути добрим українцем. І знову приходять нам на думку слова: зором стреміть в майбутнє, але ногами твердо стійте на ґрунті випробованого тисячаліттями минулого. Інститут ім. Петра Могили не тільки став центром громадського життя, але й заборолом проти асиміляції, і як такий – відіграв рішаючу ролю в житті канадських українців. Як би не він та не ті початкові " Каменярі ", що гуртувалися в ньому, то хто знає чи українці ввійшли б в історію Канади як народ-співтворець цеї держави. Хто знає чи нас не записали б просто як якусь сіру, неозначену, масу заробітчан.

На події в житті канадійських українців мали також вплив певні події в Старому Краї. 1917-го року в Російській Імперії, в складі якої знаходилася більша частина України, вибухла революція. Ця революція дала поштовх національному відродженню в Україні, яке згодом, у 1918-ім році, привело до відновлення державности. Україна стала самостійною державою. Нажаль ця державність, через різні причини, не була довготривалою, але все ж таки вона дала початок новій добі в історії українців. Завдяки подіям 1917-го й слідуючим рокам – світ довідався про існування такої нації як українці, про їх прагнення до вільного й державного життя, і цього факту вже ніхто не змаже.

Ми згадуємо про ці, останні, події, хоч вони й відбувалися далеко, в Україні, тому, що вони мали також ізплив на життя канадійських українців. Національне відродження в Україні мало вплив на плекання національної свідомости в Канаді.

Так, 1967-ий рік, хоч він уже й поза нами, – не можна обійти

мовчанкою. Цей рік, а також і його наступник, 1968-ий, ставлять нас перед новими подіями історії. На ці події, різні люди, можуть і мають право реагувати по різному. Щодо нас, то стоячи твердо на ґрунті минулого, ми повинні також мати відвагу сміло дивитися в майбутнє; не лякаючись змін – по творчому використовувати їх для утвердження старих, вічних, правд; постійно вчитися, розширювати свою візію та скріплювати свою віру.

Світ потребує людей які думають, творять, але таких які лише використовують збудоване. Мені здається, що це одна з основних прикмет правдивого піонерства.

о. Олег Кравченко
Капелян Інституту ім. Могили.

БУРСАЦЬКИЙ КЛИЧ.

Пу-гу, пугу, козаки!
Саска — саска — бурсаки!
Для народу ростуть сили
В славній Бурсі Петра Могили!
Бурса—бурса—бурс—бурсун!
Саска — Саска — Саскатун!

АБСОЛЬВЕНТИ
Graduates

Harry Kapusianyk

- Weyburn, Sask.
- Education - B. A., B. Ed.
- Institute carpenter, mechanic and electrician
- Captain of the militia
- 1968-69 Vice-Principal of Weyburn Regional High School
- Common sense views and objective criticisms

Russell Prokop Sawchuk

- Churchbridge, Sask.
- Honours Psychology - B. A.
- Kameniari P.R.O., Psychology Club
- Noted for questionnaires he kept trying on Institute residents
- Efficiency, charm, reliability and a most consistent fancy for the fair haired lass of Yellow Creek

Nadine Luciuk

- Porcupine Plains, Sask.
- Sociology - B. A.
- Custodian
- Mohylianky President 1966-67
- General Institute aide-de-campe
- Kind heart, bubbling enthusiasm, warmth and generosity for all in need

Stephen Kozey

- Ituna, Sask.
- Philosophy and Psychology
- B. A.
- Kameniari President - 1967 and unofficial Institute soul searcher
- Marries former Mohylianka - Patricia Boychuk - June 29

Alexandria Stelmaschuk

- Yellow Creek, Sask.
- History and Ukrainian - B. A.
- Mohylianky President 1967-68
- Pretty, pert and sophisticated with a ready answer for any question
- 1968-69 - College of Education

Patricia Noreen Feduniak

- Claslyn, Sask.
- Biology - B. A.
- An intriguing conversationalist whose interests range from reading to curling to interacting with Irene

Eugene Kozub

- Yorkton, Sask.
- Mathematics, Chemistry - B. A.
- Chivalry, a hearty laugh and a natural aptitude for all mechanical devices
- 1968-69 - College of Education

Daria Danylchuk

- Canora, Sask.
- Philosophy, English - B. A.
- Choir directress
- Ukrainian dancing
- A good natured philosopher

Morris Davyduke

- Ituna, Sask.
- Engineering - B. E.
- Kameniari Vice-President 1966-67
- Debating Rep. 1967
- Honorary President for Mohylianky 1967-68
- Recently wed to former Mohylianka - Katherine Korol and presently residing in Port Erie, Ont.

UNDERGRADS

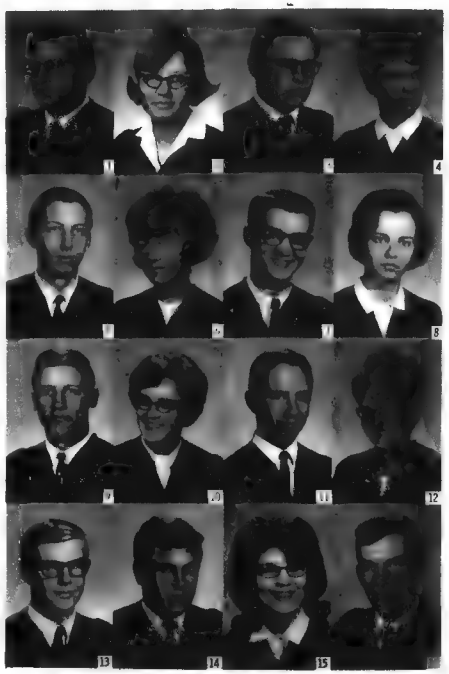

1. Gerald Sametz - Ituna, Sask.
   - Physical Education - year 2
   - "For this rogue is a jolly good fellow".

2. Anne Humeny - Eatonia, Sask.
   - Arts - year 2
   - Would you believe a stereo at full volume ten hours a day? Classic music to philosophize by!

3. Gordon Sklar - Weirdale, Sask.
   - Education - year 1
   - Noted actor and sound effects man!

4. Jean Zilka - St. Walburg, Sask.
   - Nursing - year 2
   - spontaneous laughter and effervescence

5. Morris Prescesky - North Battleford, Sask.
   - Vocational Agriculture - year 2
   - dignified, reserved but always ready to smile.

6. Sonia Srayko - North Battleford, Sask.
   - Education - year 2
   - Her ability to style hair has put her in great demand.

7. Stan Hawryliw - Glaslyn, Sask.
   - Arts - year 1
   - Noted tenor, Ukrainian dancer, figure skater; "This boy has got talent, that's what."

8. Marion Hobbs - Dauphin, Man.
   - Nursing - year 2
   - Dynamic personality and penetrating character judgement.

9. Ron Trischuk - Cudworth, Sask.
   - Physical Education - year 3
   - the perfect combination of wit, humour and social grace.

10. Sonia Schurko - Goodeve, Sask.
    - Education - year 2
    - Do still waters really run deep?

11. Frank Oystryk - Canora, Sask.
    - Commerce - year 1
    - energetic, independent and gallant with the ladies

12. Zoria Kereluke - Elfros, Sask.
    - Business College
    - efficiency, originality and reliability personified

13. Tim Darcovich - Kuroki, Sask.
    - Arts - year 2
    - would you believe, straight-forward, frank and to to the point?

14. Ron Steranko - Stenen, Sask.
    - Fine Arts - year 2
    - Institute claim to fame is Ron's art work.

15. Noreen Margaret Kalyniuk - Wakaw, Sask.
    - Arts - year 1
    - Quiet, or so it appears?

16. Eric Hnatiuk - Yellow Creek, Sask.
    - Vocational Agriculture - year 1
    - Fun-loving, warm-hearted and ...shy (?)

UNDERGRADS

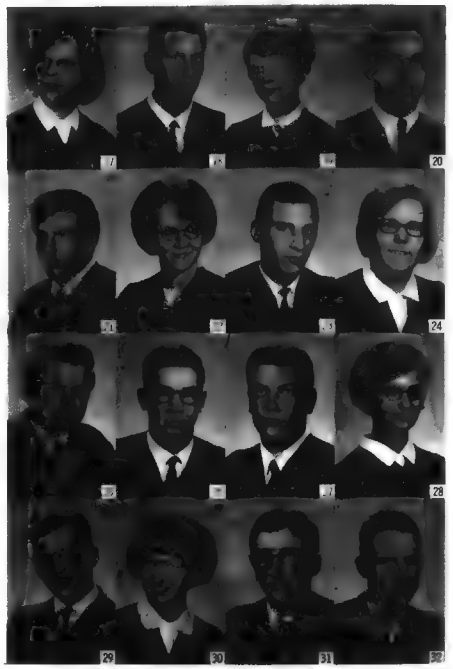

17. Diane Canley - North Battleford, Sask.
    - Nursing - year 1
    - University team figure skater--with optomism unlimited.
18. Richard Balon - Tway, Sask.
    - Commerce - year 1
    - If not busy barbering he's busy girl-watching!
19. Valorie Stefaniuk - Delisle
    - Arts - year 1
    - the study-minded blonde of Mohyla.
20. Don Huculak - Weirdale, Sask.
    - Arts - year 1
    - Quiet and undemanding but everyone's best friend!
21. Morris Merko - Regina, Sask.
    - Education - year 1
    - DeBonair, or is that just his guitar?
22. Lorraine Meleschuk - Fosston, Sask.
    - Technological Institute - nursing, year 1
    - Tall, slender, and a television fan.
23. Walter Bazowski - Fish Creek, Sask.
    - Arts - year 2
    - Smile for us all, won't you Wally?
24. Christina McQuoid - Wolseley, Sask.
    - Pharmacy - year 1
    - Adds spirit and enthusiasm to any crowd.
25. George Krytiuk - Melfort, Sask.
    - Commerce - year 1
    - A public relations man who likes working at the university radio station
26. Adam Kosowan - Weirdale, Sask.
    - Agriculture - year 1
    - "My cowboy boots are walking"
27. Steven Steranko - Stenen, Sask.
    - Vocational Agriculture - year 1
    - Smiles so sweetly while being drenched with water!
28. Carol Zubiak - Melfort, Sask.
    - Education - year 2
    - compact, controlled, and always well-dressed!
29. Lawrence Skoretz - Buchanan, Sask.
    - Commerce - year 1
    - Noted for his tenor voice, and occasional "philosophizing."
30. Alvina Christine Baron - Canora, Sask.
    - Education - year 2
    - Would you believe.....a blusher?
31. Gordon Balon - Prince Albert, Sask.
    - Commerce - year 1
    - if ever he went into the foreign service, his first mission would be the 'berlin wall'.
32. Donald John Purich - Wroxton, Sask.
    - Arts - year 2
    - the all-Canadian boy and future lawyer whose strong opinions reflect a unique character.

UNDERGRADS

33. Dennis Trofananko – Yorkton, Sask.
    – Arts – year 2
    – "Your red scarf matches your eyes."
34. Sonia Eileen Panchuk – Melfort, Sask.
    – Home Economics – year 1
    – Sweetness, kindness and a winning way of chuckling--all rolled into one.
35. Leslie Luciuk – Porcupine Plains, Sask.
    – Physical Education – year 1
    – "Loving you has made me bananas"
36. Joan Saranchuk – North Battleford, Sask.
    – Education – year 1
    – He loves me, he loves me not!
37. Zane Tymrick – Canora, Sask.
    – Engineering – year 1
    – "And we can fly", if Zane has his pilot's license along.
38. Doreen Donna Hryciuk – Cudworth, Sask.
    – Arts – year 1
    – a compassion for her fellowmen that makes her popular everywhere.
39. Ernest Temrick – Arran, Sask.
    – Commerce– year 2
    – the untutored piano player with an ear for music
40. Larry Gramiak – Hafford, Sask.
    – Agriculture – year 1
    – boisterous and cheerful--a lady's man!
41. Helen Prescesky – North Battleford, Sask.
    – Education – year 2
    – bubbling, bubbling, bursting with activity!
42. Gordon Trischuk – Cudworth, Sask.
    – Grade XII
    – rather quiet for a hockey star.
43. Antonette Gail Culak – Lloydminster, Sask.
    – Education – year 1
    – Always chuckkling under her breath and forever doing something to make someone else happy.
44. Raymond Wasyliw – Buchanan, Sask.
    – Engineering – year 1
    – Industrious, sociable and bound to succeed.
45. Donna Koslowski – Leader, Sask.
    – Arts 2
    – Intelligent, good-looking, plus a unique sense of humour.
46. Nick Duch – Hudson Bay, Sask.
    – Education – year 1
    – Accordian master elite.
47. Myron Strilchuk – Nipawan, Sask.
    – Engineering – year 2
    – a very popular fellows, known affectionately as Cuddles.
48. Vera Petrow – Gronlid, Sask.
    – Arts – year 1
    – "But honest, I am very shy!"

49. Fred Ozirney - Stenen, Sask.
- Physical Education - year 2
- Our friend Fred, likes shows like "Bonnie and Clyde."

50. Donna Alexiuk - Whitkow, Sask.
- Education - year 1
- always willing to lend a helping hand.

51. Thomas Wayne Semeschuk - Stenen, Sask.
- Engineering - year 2
- noted for his practical jokes and his "funny way of laughing."

52. Andy Oystryk - Canora, Sask.
- Arts - year 1
- Sir Galahad of Mohyla.

STUDENTS WHOSE PICTURES ARE MISSING

Michael Kowalchuk - Stenen, Sask.
- Engineering - year 1
- a source of sensitive guitar playing.

Ken Laouik - North Battleford, Sask.
- Arts- year 1
- "To be or not to be-- that is the question!"

Irene Prokopchuk - Saltcoats, Sask.
- Education - year 2
- enjoys trying on cowboy boots!!

Mervin Kozmeniuk - Danbury, Sask.
- Agriculture - year 1
- a man who is constantly on the move.

WHAT A YEAR!

Another university year has flown by. Each day has had its unique episodes which will be remembered nostalgically over the years.

We first met in September during the big uproar occasioned by Frosh Week. Registration and orientation to university and classes required a major adjustment for all new students. Initiation at the Institute brought both the Frosh and the Seniors much closer together. Active participation in the Mock Court and numerous other activities foreshadowed the success of the year ahead.

October followed closely on the heels of that 'getting used to university' feeling. An Open-House and Tea was held at the Institute in order to give non-resident Ukrainian students an opportunity to become acquainted with 'Mohyla' as a student center. Mid'terms confirmed the fears of many concerning the amount of work required to maintain a delightfully, "healthy" average in one's classes. The month came to an end with the fantastic fun of our Hallowe'en social.

Momentum gathered with November--cold, snowy November. The Ukrainian Orthodox women honoured the students with a banquet at the Church. Practices for our concert became the order of the day. Before we realized it, December had arrived and was quickly passing us by. The first week found us performing in Canora, Ituna and Foam Lake. Everywhere we were received with warm hearts and open arms. The energetic efforts of our Public Relations Officer enabled us to make an appearance on CKOS-CKSS Television, Yorkton. Our return to Saskatoon brought only Christmas exams and then, the welcome holidays.

All too soon we had to come back to face examination results and fierce January weather. On Ukrainian Christmas our student choir was heard over the radio. The next exciting events were during the Jordan holidays when a banquet for all Ukrainian students was held at the Institute. Later that evening, in accordance with tradition, the resident girls made a special appearance in the boy's lounge in order to carol for them. The visit was reciprocated by the boys and then lunch was served downstairs.

February came and went like a beautiful bubble--a compact entity of vigour and enthusiasm--whose bursting consummated the realization of many plans and dreams. There was the Inter-Institute Exchange in Winnipeg whence we returned with a few trophies. We do not hesitate to commend St. Andrew's College in Winnipeg on the marvellous job they did in hosting the Exchange. The Mohylianky Valentine Dance and the 'kolomeyka a-go-go', a dance sponsored jointly by Alpha Omega, Obhova and Kameniari--the three Ukrainian students' clubs on campus was also held in February.

During the month of March the first church service of the year was held at our Institute chapel, the student choir participating. Later a banquet was held honouring resident University graduates. April turned out to be a frenzied time of study and examination writing. Plans were made to return in the fall and then it was all over. The students each left for their homes or summer jobs.

Now, once again the Institute is empty, its hallways filled only with memories of vigorous pulsating life, waiting for the arrival of next year's students!

Памятаєш коли.....

Smoke much?

There were times when we tried to study.....

Студіювали....

'And then they came to take her away, ha ha!"

Valentine chocolates from the male residents to 'Mohylianky'.

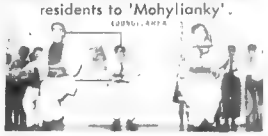

Concert tour: Чумаки!

"The Mamas and the Papas"

And then Myron bought cowboy boots!

An after supper 'funny'?

Non-photogenic--she says!(?)

Our frosh-time 'cuties'

Clyde and his "Bonnies"

Excursion a-go-go

Перша ДИРЕКЦІЯ ІНСТИТУТУ МОГИЛИ (1958)

Ягольницький організатор М.

Д-р А. Данильчук, голова.

В. Тацюк,
заст. голови.

М. Ф. Кушнір,
писар.

Вол. Мисак,
скарбник.

о. В. Сенишин.

Ів. Хриптул.

М. Трофаненко.

Каменярі
1968-69

Каменярі
1968–1969

50-Літній Ювілей
Видання Першого Збірника
"Каменярі"

Присвята

Цей Річник "КАМЕНЯРІ" присвячуємо першим редакторам та всім членам наступних редакцій, які на протязі минулих 50 літ старалися ознайомлювати наш український загал з діяльністю, досягненнями та думками студентства Інституту ім. Петра Могили в Саскатуні.

Річник "КАМЕНЯРІ" це також гарна пам'ятка і для самих студентів, бо ж він нагадує їм багато незабутніх моментів: товариство та різні приємні й не такі приємні хвилини їхнього спільного життя в Інституті.

З часом багато речей забувається, і тоді річник стає одним з джерел відсвіжування своєї пам'яті про золоті студентські літа.

Студенти Інституту ім. Петра Могили в Саскатуні

Каменярі

ІВАН ФРАНКО.

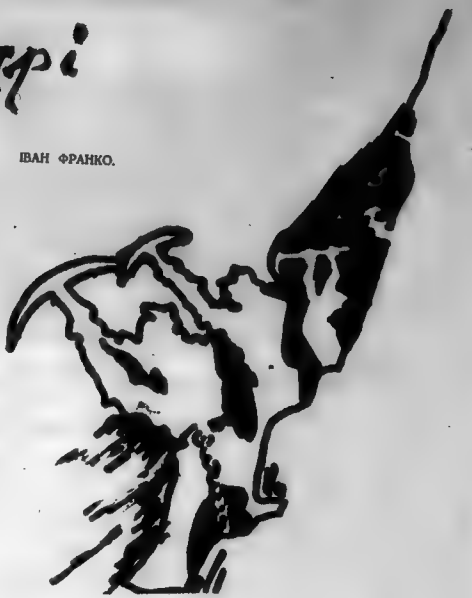

Я бачив дивний сон. Немов передомною
Безмірна, а пуста і дика площина,
А я, прикований ланцом залізним стою
Під височезною гранітною скалою,
А далі тисячі таких самих, як я.

У кождого чоло жите і жаль поранив,
І в оці кождого горить любови жар,
А руки в кождого ланци мов гадь обвили,
А плечі кождого до долу ся схилили,
Бо давить всіх оден страшний якийсь тягар.

У кождого в руках залізний молот,
І голос сильний нам з гори мов грім гремить
Лупайте сю скалу! Нехай ні жар, ні холод
Не спинить вас! Зносіть і труд і спрагу й голод,
Бо вам призначено скалу сеєю розбить.

І всі ми як оден підняли в гору руки
І тисяч молотів о камінь загуло,
І в тисячні боки розприскали ся штуки
Та відривки скали; ми з силою розпуки
Раз по раз гримали о камяне чоло.

Мов водопаду рев, мов битви гук кровавий,
Так наші молоти гриміли раз у раз,
І пядь за пядею ми місця здобували. —
Хоч не одного там калічили ті скали, —
Ми далі йшли, ніщо не спиняло нас.

І кождий з нас то знав, що слави нам не буде
Ні памяти в людей за сей кровавий труд,
Що аж тоді підуть по сій дорозі люде,
Як ми пробем ей та прорівнаєм всюди,
Як наші кости тут під нею згниють.

Тай славн-ж людської зовсім ми не бажали,
Бо не герої ми і не богатирі.
Ні, ми невольники, хоч добровільно взяли
На себе пута. Ми рабами волі стали,
На шляху поступу ми лиш каменярі.

І всі ми вірили, що своїми руками
Розібемо скалу, роздробимо граніт,
Що кровю власною і власними кістками
Твердий змуруємо гостинець і за нами
Прийде нове життя, добро нове у світ.

І знали ми, що там далеко десь у світі,
Котрий ми кинули для праці, поту й мук,
За нами сльози ллють мами, жінки і діти,
Що други й недруги гнівні та сердиті
І нас і нашу мисль і діло те кленуть.

Ми знали се, і в нас нераз душа боліла
І серце рвало ся і груди жаль давив.
Та сльози ані жаль ні біль пекучий тіла,
Ані прокляття нас не відтягли від діла,
І молота ніхто із рук не опустив.

І так ми далі йдем в одну громаду скуті
Всесильнов думкою, а молоти в руках.
Нехай проклятї ми і світом позабуті,
Ми ломимо скалу, рівнаєм правди путї,
А щастє всіх прийде по наших аж кістках.

1878.

Перша Редакційна Колегія Збірника "Каменярі" 1919 р.

РЕДАКТОРСЬКИЙ ШТАБ "КАМЕНЯРІВ"
СТОЯТЬ: (з ліва на право): Ю. Стечишин, спів-редактор; А. Вавренюк, спів-редактор і менеджер; М. Чорнейко, спів-ред
СИДЯТЬ: О. Івах, спів-ред.; А. Арабська, спів-ред.; С. В. Савчук, головний редактор; С. Б. Микитюк, спів-ред

Вступне Слово до Збірника

Студентський кружок „Каменярі", котрий істнує при Інституті ім. П. Могили в Саскатуні, поза свою звичайну діяльність почав видавати з початком свого істнования студентський журнал „Каменярі", котрий виходить головно для самих членів кружка. Журнал виходить два рази на місяць, а його ціллю є збільшити між студентами любов до рідної літератури, заохотити їх до літературних спроб, як також давати перебіг важнійших подій в Інституті з кругів студентства.

З початком минувшого шкільного року (1918-19) кружок „Каменярі" взяв ся був до роботи на добре і були надії на дуже красні успіхи. Надії сї, однак почасти розвіялись з вибухом іспанської інфлюензи, так, що дійсна робота почала ся аж з початком Нового Року (1919).

З сеї причини „Каменярі" почали виходити з днем 15-го січня і виходили регулярно до 15-го цвітня, то є до часу розіхання ся студентів з університету.

Завдяки щирій праці співредакторів „Каменярі" були великою втіхою всіх студентів, як також і тих, що приходили на студентські засідання з поза Інституту. Се почасти піддало гадку видати отсей збірник.

Поодинокі числа в сім збірнику виходять в цілости, а повикидувано лише матеріял льокального змісту, котрий не мав загального значіня. Сюда ввійшли деякі особисті жарти, уваги, спостереженя, то що.

Головною ціллю Збірника є познакомити український загал із змаганями українського студентства, а головно питомців Інституту ім. П. Могили. Не менше від сего, сей Збірник має стати заохотою нашого студентства до народної і літературної праці.

Оцінку вартости Збірника лишаєть ся самим читачам. Шановні критики зволять, одначе памятати, що більша часть матеріялу в сім журналї, се перша літературна спроба молодих літератів.

С. В. САВЧУК,
Головний Редактор.

Саскатун, 30 липня, 1919.

Спомин Про Першого Збірника

(Знимка з 1919 р.)

Так як нині, так і завсіди, де збереться гурт студентів, то більшість з них є активні й працьовиті. Наколи заснувався Інститут ім. Петра Могили, то в першім шкільнім році, 1916-1917, було немноге число студентів. Але, й ці студенти, без огляду на те, що мали подостатком шкільної роботи, щотижня мали сходини, на яких приготовляли себе до публичних виступів деклямаціями, промовами, дебатами, співом і читанням своєго журналка, що звався **"БУРСАК"**. Цього **"БУРСАК"**-а прилагоджували старші студенти, в якім писали про події в Інституті з перемінами гумору й жартів. З кінцем шкільного року, ця активність припинялася, бо студенти розходилися до своїх домів або занять.

Другого року, то є в шкільнім році 1917-1918, до Інститута прибуло велике число студентів і студенток, і за ініціятивою о. д-ра С. В. Савчука, —тоді студент—та інших старших студентів, заснувався студентський кружок з назвою, "Каменярі". Ця назва принялася з поеми Івана Франка тому, що студенти повинні й мають бути працівниками-каменярами не тільки для себе, але також для загального громадського добробуту. Щоб зміст програми на сходинах був більше інтересним і заохочуючим, то студенти рішили, щоб мати свій журнал з назвою, **"КАМЕНЯРІ"**. І в цім журналї студенти будуть мати нагоду висловлювати й вимінювати свої думки й погляди. Було також рішено, що й цього року мають мати свої кружкові сходини щотижня, й щоб журнал був приготований і читаний на кожних сходинах. Інакше студенти не можуть знати ввесь його зміст, бо видавано тільки одне число писане рукою, і заледве че поодиноко міг би кожний студент перечитати ввесь зміст журнала в протязі одного тижня.

З кінцем шкільного року, кружок перестав бути чинним і видавання журнала припинилося.

З весною, 1918 року, Інститут набув свій власний будинок, бо досі всю свою роботу провадив у рентованих будинках.

З початком осіннього шкільного року, 1918, що тільки почали прибувати до Інститута, сталася небажана несподіванка. Нагло поширилася слабість, "флю", й всі школи стали позапирані, а студенти, що прибули, пороз'їздилися до своїх домів, і в Інституті нічого не робилося аж до кінця цього року.

Та з початком 1919 року, до Інститута студентів на різні фахи й науки прибуло може найбільше, як колибудь в надходячих роках.

Кружок "Каменярі" скоро відновився, приступив уповні до діяння й сходини студентів, що відбувалися щотижня, стали цікавими, інтересно-живими й активними. А читання журнала стало популярним не тільки для студентів, але й для гостей, що часто бували на цих студентських сходинах. Одного разу, гість (покійний суддя Михайло Стечишин) заявив, що журнал **"КАМЕНЯРІ"** має дуже цінні статті, та що їх варто би видати друком, щоб і загал знав, що робиться в Інституті. Такі й подібні заохочуючі вислови дали кружкові, "Каменярі" почин, щоб зібрати відповідний матеріял з виданих чисел і видати разом у книжковій формі.

Ці думки, щоб зібрати ввесь відповідний матеріял і видати його друком вже деякий час снувалися в членах заряду й редакторах. Та в кінці, кружок зважився і рішив, щоб ввесь відповідний матеріял із виданих чисел з додатним дописним відповідним матеріялом видати друком в книжковій формі.

Аж тепер прийшла дійсна трудність видання, бо це мали виконати головний редактор і його спів-редактори. Трудність була не тільки в тім, щоб дібрати різного, відповідного й найкращого матеріялу, але багато більша була трудність з коштом і числом примірників. Видати чисельно великий наклад винесе великий кошт, а що буде, як збут буде малий? Видати малий наклад, то ціна примірника буде вища, а збут ще трудніший, бо збут книжок завсіди є досить трудний. Та трудність значно зменшилась, тому, що це видання мало познакомити ширший український загал, що бажав знати, що в Інституті студенти не тільки інтересуються набуттям науки для себе, але також приготовляються до загальної громадської праці по виході з Інститута. Також, було певне сподівання, що випродаж видання принесе значну фінансову поміч Інститутові, бо Інститут в тім часі був у досить прикрім фінансовім стані.

Найбільший труд, як головний редактор, у виданню цього першого збірника **"КАМЕНЯРІ"** переніс о. др. Савчук, і йому за цей труд належиться велика подяка.

Цей спомин є дуже обмежений і без деталів, бо не було нічого під руками, щоб відсвіжити пам'ять про час видання в часі цього писання. Подається тільки те, що пам'ять могла затримати в протягу п'ятдесят років що та як заставило тоді видати збірник **"КАМЕНЯРІ"**.

Михайло Чорнейко

Арран, Саск.
20 листопада 1969 р.

Слово Редактора

З нагоди 50-Ліття опублікування першого збірника, **"КАМЕНЯРІ"**, студенти Інституту ім. Петра Могили з приємністю видають цей Ювілейний річник, **"КАМЕНЯРІ"**.

Заснований ще в 1917 році як літературний журнал, **"КАМЕНЯРІ"** виходив нерегулярно до 1919 року, коли головним редактором став С. В. Савчук. Це він оживив журнал та подбав, щоби матеріял з попередних чисел вийшов у формі першого збірника. Від того часу до 1945 року, журнал **"КАМЕНЯРІ"** виходив поодинокими числами. В 1945 році, почали студенти видавати річник **"КАМЕНЯРІ"**, до якого пізніше додали літературну частину. Від 1961 до 1967 року, річник не публікувався. В цих роках, у 1964 році, **"КАМЕНЯРІ"** відновився на короткий час як виключно літературний журнал.

Звичайно, теперішні річники беруть форму пам'ятної книги життя та діяльности студентів у Інституті під час шкільного року. Видаємо цей Ювілейний Річник у такій самій формі в надії, що він представить Вам типове життя в Інституті та покаже який великий вплив має на нас Інститут. Рівно ж, дописами, знимками та передруками матеріялу з попередних видань, бажаємо вшанувати піонерів-ініціяторів та всіх студентів-видавців нашого журнала-річника **"КАМЕНЯРІ"**, в протязі минулого пів-століття.

Бажаємо наступним редакторам витривалости й успіху у видаванню їхніх річників. Заразом, висловлюємо нашу щиру вдячність Союзові Українок Канади в Саскачевані, Інститутові та всім жертводавцям за фінансову допомогу у виданню цього річника.

Борис В. Словський

Редакційна Колегія — Editorial Staff

ОЛЕСЬ ФРАНКО
Технічний Редактор

РОСТИСЛАВ СТЕРАНКО
Мистецький Редактор

РОМАН ТРІЩУК
Фотографіст

САВЕЛЯ КЕРНІЦЬКА
Дописи про Студентів

ОЛЕКСАНДЕР МОРГОЧ
Дописи й Звіти

ЄВГЕН БОЙЧУК
Дописи про Студентів

Слово від Голови Дирекції

З нагоди 50-Ліття Річника **"КАМЕНЯРІ"**, дозвольте мені зложити редакторові й його помічникам свої найкращі побажання. Цей Річник останеться незабутньою пам'яткою як для студентів Інституту, так і взагалі для канадійців українського походження.

Дирекція Інституту бажає абсольвентам найкращого успіху в їхній будучності. Віримо, що випускники Інституту будуть мати те знання, ту охоту, та ту самодисципліну, котрі є конечними у виконанні обов'язків кожної зрілої людини.

Життя для Вас, абсольвенти, тільки починається, й дорога Ваша не завжди буде легкою. Але, я вірю, що Ви, маючи життєву мету, й сильні переконання, будете спроможні давати собі раду й будувати щасливе життя. "Борітеся! Поборите! Вам Бог помагає"—каже Шевченко.

Дирекція, по своїй зможності, як у минулому, так і тепер, щиро працює на користь нашої молоді. Часи наші не легкі й ми свідомі того, що наші успіхи треба завдячувати сотками щирих прихильників, які постійно дають Інститутові всебічну підтримку.

На жаль, не всі підтримують діло Інституту, і до цих ми кличемо: станьте в ряди з нами, бо це ж наше спільне діло!

Через Інститут перейшли сотки студентів. Багато з них, завдяки якраз Інститутові, вибилися на ті місця, на яких вони тепер є. Ці випускники Інституту є розповсюджені по цілій Канаді й Америці. Можна знайти їх і в інших країнах. Де б Ви не були,—вітаю Вас і сердечно благаю: дайте про себе чути! Закликаю Вас, колишніх вихованців: станьте членами Інституту Могили, своєї **Альма Матер!** Також закликаю Вас, цьогорічних абсольвентів: станьте й Ви членами Інституту!

Інститут потрібний для розвитку нашої народньої справи. Він потрібний для кращого розуміння й розвитку канадійського життя. У цей час неспокою й напруження—будьмо з'єднані! Ми мусимо співпрацювати одні з одними, бо сила народу—в єдності його. Окремо мало що можна зробити, а єдність робить нас сильними.

Двайт Д. Айзенгавер, колишній президент Америки колись сказав:

"Пальці поодиноко не є дуже сильні, але, стисніть їх у кулак, і ви перетворюєте їх у могутню зброю!"

М. Сорокан

Слово від Ректора

Дорогі Каменярі!

Минуло вже пів-століття, як появився перший збірник **"КАМЕНЯРІ"**. Так скоро проплив час, що декому, хто ще пам'ятає ті часи, напевно здається, що ця подія сталася недавно. Але, п'ятдесят років,—це ж два покоління! В протязі цього часу, журнал **"КАМЕНЯРІ"** розвинувся й перетворився у річник. Приніс він велику користь. Чому це сталося?

Тому, що наші попередники завжди мали на думці притчу Спасителя Нашого Ісуса Христа про таланти. Беручи примір від добрих та вірних слуг у притчі, наші попередники ніколи не закопували своїх талантів, але орудували ними, використовуючи свій час вповні в службі Богові, Церкві й народові. Вони чинили добрі діла, з яких користаємо ми й усе суспільство. Перший збірник є один з цих добрих діл, а наш теперішній річник плодом цього добра.

Наші попередники залишили по собі добро, та, цим самим, збагатили нашу культуру й наше життя. Найважніше, вони дали нам добрий приклад.

Тому, дорогі Каменярі, не ховаймо своїх талантів, але вживаймо їх розумно. Будьмо творчі, та чинімо добро так, щоби і наша спільнота, і ввесь людство скористали з них. Використовуймо свій час! Ми шануємо наших піонерів тому, що вони добром збагатили нас! Стараймось, щоби п'ятдесят років від тепер наступні покоління ще користали і з наших добрих діл!

Володимир Ю. Сеньчук, М.А.
Ректор

Людина з корнем і людина без кореня

У Христовій **Притчі про Сіяча,** серед різних людських типів, ми знаходимо один, який є добре нам знаний. Я маю на увазі **людину без кореня,** цебто: мілку, поверхову, нестійку. І так ми читаємо:

> "Ось вийшов сіяч, щоб посіяти. І як сіяв він зерна, упали одні край дороги... Другі ж упали на грунт кам'янистий... **і коріння не мавши,—посохли"** (Мат. 13. 3-6).

Корінь є необхідним не тільки для рослини, він є конечним і для людини, щоб вона могла рости й нормально розвиватися. Чоловік без кореня—це наче перекотиполе чи корабель без якора, зданий на ласку життєвих вітрів. Модерна людина, яку соціологи окреслюють як "безкорінне покоління", загубивши свого кореня, разом з тим загубила й спокій та рівновагу. Анархізм, бунт—це наслідки безкорінности.

Корінь—це одна з основних потреб людської душі, це також **sine qua non** кожного здорового суспільства. Зріст злочинности в світі йде в парі зо зростом безкорінности. Це особливо зауважується по містах, де людина, попавши в чуже середовище, загубивши близький контакт зо своїм рівним, перетворюється в **анонімa.** Ця анонімність поступово продирається й у саме родинне коло так, що за певний час навіть члени тої самої родини стають собі чужими, бо втрата кореня—це не тільки втрата етнічного й духового зв'язку, але також і родинного.

Корені можна **плекати,** їх можна **вирощувати й поглиблювати.** Це й повинно бути нашою **провідною** ідеєю, дорогі студенти, питомці Інституту, бо "яка ж користь людині, що здобуде ввесь світ, але душу свою занапастить? Або що дасть людина за душу свою?" (Мат. 16. 26).

о. Олег Кравченко.

Слово від Каменярів

Студенти - Амбасадори Свого Народу

Студентство завжди було передовою ланкою громадянства, зокрема серед нашого українського народу. Українські студенти були рушієм українського національного й релігійного відродження: в найбільш трагічний час української історії українське студенство високо піднесло прапор національного визволення в Україні й тримає його по сьогоднішній день. Саме українські студенти в Канаді були основоположниками відродження Св. Української Православної Церкви.

Сьогодні, як і завжди, український народ потребує ваших молодих сил, вашого знання, вашої енергії, дорогі студенти. Наш народ потребує вашого проводу, як у внутрішньому житті, так і в зовнішніх зв'язках з іншими народами. Ви, українські студенти, маєте необмежену можливість серед своїх товаришів-студентів а пізніше серед співпрацівників по фаху сіяти зерно знання про свій народ, про його тисячелітню культуру, про його Віру і Церкву, про його змагання.

Щоб найкраще виконати це велике завдання візьміть собі за дороговказ слова нашого Спасителя, який сказав своїм учням-апостолам: "Нехай світло діл ваших так світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла і прославляли Отця вашого Небесного!" Отак і ви, українські студенти, своїми добрими ділами, своїми успіхами в науці й житті, несіть світові знання й свідоцтво про свій народ.

о. Григорій Удод

Слово Голови "Каменярів" 1968

The 1968-69 academic year heralded the arrival of many new faces at Mohyla Institute. Over half our residents were Frosh, and our Rector was also a newcomer. The legendary "Kameniari Group Therapy Treatment" instilled in the Frosh an immediate desire to become "one of us" and an ultimate goal to survive the year with intact anatomy.

As time progressed, university began to mold students into models of dedicated efficiency. However, team spirit prevailed and many students became involved in the cultural program at Mohyla. Students were rather surprised at discovering that their involvement at the Institute was an enjoyable personal experience. How else does a residence of our size become a closely integrated cultural centre for Ukrainian youth?

Canadian youth are becoming increasingly knowledgeable. The students' tendency towards self-expression is greater than ever before. From politics to morality, students no longer remain silent and agreeable.

As we continue in our pursuit of knowledge, we should realize that we shall fall short of our aims if we do not remain in contact with our social environment. We shall discover that we are unable to cope with the problems of a modern society if, in becoming educated, we have discarded our traditions, customs and religion. An intellectual student is one who not only absorbs knowledge from his university professors, but also learns from personal achievement in other fields.

The Institute takes pride in the fact that here, students are made to realize their unique cultural background. They are given the opportunity to learn about and thus appreciate their native songs and dances. The result is a form of wholesome nationalism which adds colour and vitality to their subsequent life experiences.

This past year, through sharing individual opinions on various controversial topics, we have been aware of the fact that there is no absolute "right" answer to he problems of our world. This awareness will, most assuredly, guide any decisions we shall personally have to make in the future. It is this awareness that will decrease any margin of error.

Education is a lifelong process of which university is merely a stepping-stone. Education is life itself. During our university careers, we must broaden our outlook on life in order to face the challenges of the future. May we residents of Mohyla Institute always appreciate the brotherhood we have experienced, and may this brotherhood enable us to live fuller and richer lives.

Tom W. Semeschuk

Управа Товариства "Каменярі"

ФЕДІР ОЗІРНИЙ
Заступник Голови

НЕЛЛА БУБЛИК
Секретарка

БОГДАН БАЛОН
Скарбник

ІЛАРІОН ГРАМЯК
Референт Взаємних Відношень

ВІКТОР СТРАТІЙЧУК
Розвагový Референт

БОГДАН ТРІЩУК
Спортовий Референт

ДАРІЯ ДАНИЛЬЧУК
Редакторка Річника

ДОННА КОЗЛОВСЬКА
Опікун Гардероби

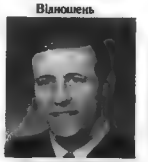

РОМАН ТРІЩУК
Фотографіст

СОНЯ ПАНЧУК
Розвагова Референтка

Слово Голови "Каменярів" 1969

Знов проминув рік, якого цьогорічні студенти Інституту напевно не забудуть. Спомини про нього залишуться в наших серцях на ціле життя. Я певний, що всі ми, в якійсь мірі, скористали з цьогорічного перебування в Інституті.

Для нашого Товариства "Каменярів" минулий рік був особливо успішним. Наша концертова поїздка до Ґреслин та Нипавин не тільки принесли користь учасникам, але також була корисною й для тих Громад, в яких ми виступали. Наше Товариство мало нагоду навіть матеріяльно скористати з цих роз'їздів.

Під час Різдвяних Свят ми брали участь у Коляді, чим, очевидно, помогли нашому інститутові. З Колядою ми їздили не тільки в Саскатуні, але також і по околицях.

Студенти Інституту ім. Петра Могили, як і кожного року, так і цього, брали активну участь в Зустрічі студентів наших Інститутів, яка відбулася цього року в Едмонтоні.

Безумовно, наша участь в українському-громадському житті в Канаді не повинна кінчатися в Інституті. Вийшовши поза мури Інституту, ми мусимо продовжувати нашу працю, продовжувати брати активну участь в житті нашої Православної Церкви та зберігати й розвивати культурну спадщину українського народу. Як майбутні провідники свого суспільства, ми мусимо прийняти цей святий обов'язок без жодних застережень. Лиш це така позитивна постава дасть нашому народові в Канаді можливість стати правдивими співтворцями нової канадійської нації й культури.

Я сердечно дякую своїм товаришам-студентам за їх співпрацю й довір'я до мене, як голови Товариства "Каменярів" на 1969 рік. Дорогі друзі, зберігайте каменярський дух, не закопуйте своїх талантів, продовжуйте корисну працю на добро своєї Церкви й народу!

Федір Н. Озірний

Управа Товариства "Каменярі"

СТЕФАН СТЕРАНКО
Заступник Голови

САВЕЛЯ ДМИТРІВ
Секретарка

БОГДАН БАЛОН
Скарбник

ІЛАРІОН ҐРАМЯК
Референт Взаємних Відношень

КЕН ПАСКАРУК
Розваговий Референт

МИХАЙЛО СНЯТИНСЬКИЙ
Спортовий Референт

БОРИС СЛОВСЬКИЙ
Редактор Річника

ТОМА СЕМЕЦЮК
Опікун Ґардероби

РОМАН ТРІЩУК
Фотографіст

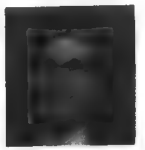

СОНЯ СОПОТИК
Розвагова Референтка

Слово Голови "Могилянок"

The Mohylianky Society is, according to tradition, an exclusive organization to which all the female residents of the Mohyla Institute belong. All Mohylianky members also belong to Kameniari and as such participate in Kameniari-sponsored activities. However, the informal atmosphere of our Mohylianky meetings affords each member a better opportunity to express her ideas and dissatisfactions. Also, through our Society, we have the opportunity to develop and practise respect for others, and the very important qualities of citizenship.

Our organization has developed its objectives throughout its long history. Some of these have dealt with immediate or transitory problems and no longer have meaning except as history, while other objectives are as pertinent today as they were 46 years ago when the organization was founded. We too are dedicated to educating leaders for the Ukrainian community. We too aim for a personal awareness, understanding and love of our Orthodox faith and Ukrainian heritage.

Certainly one of the most successful aspects of this year was the achievement of a sense of close comradeship. The many moments of fellowship we have shared this year will certainly be treasured and remembered with pleasure. In other ways, this year was not quite as successful as it might have been. This I feel is due, at least in part, to the small number of senior students, and to a general hesitance to take initiative and assume responsibility.

Last year's executive made some preliminary plans for the eventual establishment of a Mohylianky-sponsored scholarship with the Slavics Department at the University of Saskatchewan. This year most of our efforts, including the annual Valentine Queen contest, were with this objective in mind. We feel that a scholarship awarded annually to an undergraduate student taking senior Ukrainian classes and pursuing a major in the Ukrainian language is a very worthwhile undertaking for our organization, and we hope that we will be ready to offer this scholarship by the fall of 1970.

If all those students who are genuinely interested in the Mohyla Institute and its aims, and who will work for a cooperative atmosphere return to the Institute next year, we certainly can count on having a very successful and enjoyable year. Freshmen are generally ready and willing to accept the leadership of seniors. If we are worthy of their respect and are energetic in our leadership, I am certain that our next year at the Institute will be even more satisfying and rewarding than this year.

Lila Rudachyk

Управа Товариства "Могилянки"

НЕЛЛА БУБЛИК
Заступниця Голови

ЛЕСЯ СИРНИК
Секретарка

ШЕРОН БОШАК
Скарбник

ШЕРОН КУЗИК
Історик

"Mohylianky" Society Executive

"Mohylianky" Queen

Every year, Mohylianky Society sponsors a Valentine Dance. The highlight of the evening is the crowning of the "Mohylianky Queen." To attain this honour, several Mohylianky candidates compete in a contest of ticket sales, the proceeds of which are used for charitable purposes. This year all money from these sales was added to a fund for the creation of a Mohylianky scholarship in Ukrainian studies at the University of Saskatchewan.

For 1969 the Mohylianky Queen is Joan Borsa. Behind her in the photograph are her princesses: (left to right) Sharron Boszak, Terry Sakaluk and Sharon Kuzyk.

Around Saskatoon on Foot

Last October two adventurous Mohylianky, Donna Koslowski and Joan Borsa, decided to serve the cause of humanity by participating in the twenty-two mile Walkathon sponsored by the United Appeal of Saskatoon. Having convinced our Rector, Mr. Senchuk, to join them in their mad expedition, all three set out to walk the course on a cold grey Saturday morning at an hour when more conventional folk are still asleep. Their sponsors were, for the most part, Kameniari, who after their departure proceeded to lay odds on their chances of finishing. The consensus was that they were not good. After all, twenty-two miles is twenty-two miles, and a somewhat greater distance than that between the Institute and Brunskill Pharmacy.

However, all three showed themselves to be true descendants of pioneers: determined and persevering. No doubt their attention was diverted from the pain on their feet by this unguided tour of Saskatoon, (the course swung in almost a full circle around the city), and by the liberal hand-outs of chocolate bars along the route. Anyway, their morale must have been high, for, happy to relate, they trekked the entire distance, and were rewarded with a box lunch complete with ice-cream. Then, being in no condition to walk to the bus-stop, they dragged themselves to the nearest telephone and called the Institute for a rescue party. The latter was immediately organized and sent out, and found the wanderers composed and philosophical about their late achievement.

Back at the Institute, in true heroic fashion they disdained any help in walking from the car into the building, and accepted all congratulations graciously and with modesty. And, having soaked their aching feet in hot water for several hours, all three descended in the evening to the Frosh Initiation Dance which was taking place in the Institute, and proceeded to enjoy themselves.

The other Kameniari looked upon them with awe, and well they might. For, from their spirited dancing, one could not help thinking that they must walk twenty-two miles and raise almost $100 in donations every day of the week.

Офіційний Герб Каменярів

Герб Каменярів, праця Альберта Качковського, прийнятий Товариством 1962-3 р.

Самий щит пурпуровий, а букви "PMI", номери "62-63" та Тризуб, золоті.

Кленовий листок зелений, а слово "КАМЕНЯРІ" пурпурове на золотому полю.

Букви та номери звичайно не вживається.

The Official Crest of "Kameniari" Society was designed by Albert Kachkowski and adopted in 1962-63.

The lettering and trident are gold on a purple background. The maple leaf is green and word "KAMENIARI" is purple on a gold background.

Over the years, the letters "PMI" and numbers have been omitted.

The Kameniari Crest and Symbol

Неофіційна відзнака Каменярів

Цього року Товариство "Каменярі" прийняло за свою неофіційну відзнаку герб роботи Каменяра Ростислава Стеранка.

Герб наслідує відзнаки студентських товариств на Буковині в дев'ятнадцятім столітті. В книзі "Буковина: Її Минуле і Сучасне", ст. 788, читаємо таке:

> "Відзнакою б'ючого [студентського] товариства [що практикувало двобої на шаблях] був герб — себто розміщення барв [кольорів] на щиті на якому був **ключ**, що складався з початкової букви назви товариства, прикрашеної початковими буквами латинських слів: «Vivat, crescat, floreat» [Нехай живе, нехай росте, нехай розцвітає] та клича товариства."

Ключ Товариства "Каменярі" є "Лупаймо Скалу!". Ключ Товариства блакитний, а щит жовтий.

The unofficial Kameniari Crest, created this year, is based on the crests of Western Ukrainian student dueling societies of the XIX century. Each crest was a shield containing the colours of the society and its "key" consisted of the flowing letter made up of the first letter of the name of the society, and embellished by the first letters of the words of its motto and of the Latin words "vivat, crescat, floreat", [let it live, let it grow, let it flourish]. The exclamation point was added for emphasis. The colour of our "key" is azure and our shield, gold.

The crest was designed by Ron Steranko.

Абсольвенти

ДАРІЯ ДАНИЛЬЧУК — з Канора, Саск.
Народившись у Вінніпегу, Дарія є старшою дочкою Д-ра Олександра та пані Павлі Данильчуків, широкознаних громадських діячів і добродіїв серед українців. Перебуваючи вже четвертий рік в Інституті, Дарія була найактивнішою та найбільш поважаною особою між Каменярами. Її активність була всесторонна. Вона помогла плянувати наукову програму та майже всі інші студентські ділянки в Інституті. Була диригенткою студентського хору, навчаючи Каменярів і народнього і церковного співу. Вона також помагала в навчанню народних танців. Дарія завжди була провідною членкою і Могилянок і Каменярів, займаючи посади кожнього року чи в одному товаристві, чи в другому. Ще й до того, вона все була готова дати студентам поради щодо їх особистих проблем, та, своєю зрілою та жартівливою присутністю, розвеселити всіх. Одним словом, Дарія була взірцева бурсачка. Водночас, вона не обмежувала себе лише до Інститутського життя. Дарія також брала активну участь в житті української спільноти в Саскатуні. Була членкою відділу СУМК та співала в СУМКівському хорі. Співала, також, в церковному хорі Православної Катедри. У своїх студіях в Університеті здобула, цього року, ступінь "Онерз Бі-Ей" в англійській мові, та одержала отепендію від університету. Дійсно, всі українці можуть гордитися цією талановитою та освіченою молодою провідницею, яка шанує та працює на користь своєї Церкви та народу. Восени, Дарія має намір продовжувати свої студії.

ДОННА ІВАННА КОЗЛОВСЬКА — з Лідер, Саск.
Ця українська квіточка народилася та виросла таки в Лідер. Вона молодша дочка Михайла та Софії Козловських. В протязі трьох років в Інституті, Донна все була активним членом Каменярів, між іншими, співаючи в студентському хорі, та займаючи посаду в управі Каменярів. Цього року, Донна здобула ступінь "Бі-Ей" в модерних мовах. Її особливий предмет є французька мова, яку вона плянує дальше вивчати в наступному вересні на сході Канади.

УЛЯНКА МАРІЯ ПАЛІДВОР — з Нипавин, Саск.
Ця молода панночка народилася в Принс Альберт. Перебуваючи перший рік в Інституті, Улянка, дочка Михайла та Марії Палідворів, інтересувалася наукою в Інституті, співаючи в студентському хорі. Також, вона брала участь в ділянках, які виконували Каменярі. Улянка материнської вдачі. Цього року, вона кінчає комерційний курс, стаючи професійною стенографісткою. Восени, Улянка має намір вступити до університету.

СОНЯ ОЛЕНА ПАНЧУК — з Мелфорт, Саск.
Цього року, Соня кінчає другий рік в Інституті. Під час свого перебування в Інституті, Соня завжди брала передову участь в бурсацькому житті, особливо в студентському хорі. Вона одна з тих Каменярів, які все готові колинебудь помогти, порадою чи працею, у плянуванні чи виконанню Каменярських ділянок. Рівночасно, Соня була і членом відділу СУМК в Саскатуні. Співала в СУМКівському хорі, та в церковному хорі Православної Катедри Пресвятої Трійці. Цього року, вона стає професійною стенографісткою, а восени розпочинає студії в університеті. Соня, дочка Ідії та Зені Панчуків, народилася і виросла в Мелфорт.

Graduates

ІГОР ГНАТЮК — з Тарнополь, Саск.
Син Дмитра та Марії Гнатюків, Ігор народився у Вакав. Цього року, Ігор знову був найвищий студент в Інституті. Він перебув два роки в Інституті. Серйозний та відповідальний, Ігор завжде брав участь у виховній програмі Інституту, особливо в народних танцях, як також і діяльності Каменярів. Під час виборів навесні, Ігор був кандидатом на головство Каменярів. Здобувши Свідоцтво Професійного Агронома від Саскачеванського Університету, Ігор відразу оженився.

ОЛЕКСАНДРА СТЕЛЬМАЩУК — з Єлов Крік, Саск.
Вийшовши з родини Болеслава та Ольги Стельмащуків, Олександра, яка народилася в Мелфорт, добре вихована в православному та українському дусі. Перебуваючи чотири роки в Інституті, Олександра завжди брала передову участь в навчанні в Інституті, та в діяльності студентства. Минулого року, була головою Могилянок. Цього року, виграла степендію Саскачеванської Провінційної Управи Союзу Українок Канади, на підставі знання української мови. Її активність включала і наше суспільство: цього року, була учителькою рідної школи при Православній Катедрі Пресвятої Трійці в Саскатуні. І в своїх студіях Олександра не була позаді. Осягнувши, минулого року, ступінь "Бі-Ей", вона здобула, цього року, Свідоцтво Учительки, Кляса "А". Олександра є дійсно провідною молодою людиною, якою можуть гордитися і Інститут, і вся наша спільнота. Влітті, Олександра віддається за бувшого Каменяра, Ярослава Савчука з Черчбридж, Саск., та виїзджає з ним до Філядельфії, де він буде продовжувати свої студії.

СТЕФАН ДМИТРО СТЕРАНКО — з Стінен, Саск.
Стефан народився в Канорі, молодший син Петра й Лілії Стеранків. Перебуваючи другий рік в Інституті, Стефан був загально активний в ділянках, які Т-во Каменярі організувало й виконувало в протязі року. Він був заступником голови в управі Каменярів на 1969 рік, та написав і виголосив прощальну промову на Бенкеті в честь Абсольвентів. Повний текст цеї промови знаходиться на сторінці ч. 16. Як старший студент спокійної та серйозної вдачі, Стефан завжди був готовий помогти якомунебудь студентові в чому лише міг. За це він здобув собі пошану від студенства в Інституті. Цього року, одержавши Свідоцтво Професійного Агронома, Стефан здобув урядову посаду в Альберті.

ВАСИЛЬ СТІНКА — з Канора, Саск.
Народившися в Бюкенен, Саск., ще в давніших часах, пан Стінка був бурсаком в "Старому Інституті" в тих часах, коли цьогорічних бурсаків ще не було на світі. Він належить до тих студентів-учителів, які розбудували Інститут та нашу українську спільноту. В дійсності, пан Стінка не є дуже старий, — ані віком, ані в своїх поглядах. Він поміг в плянуванню культурно-освітної програми, та, під час зими, вчив клясу української мови в Інституті. Час від часу, прийшлося панові Стінці відповідати за дисципліну між студентами, але мимо того, завдяки своїй лагідній та приємній вдачі, він заслужив собі на повагу від них. Осягнувши, цього року, ступінь "Бі-Ед", він плянує дальше учителювали в Середній Школі. Пан Стінка одружений і має трьох дітей.

Прощальна Промова

Всечесний Отче, дорогі Студенти, Пані й Панове!

Ми сьогодні справді маємо велику честь привітати Вас з нагоди події, яка являється одною з найважливіших подій нашого життя. Я маю на увазі закінчення студій декого з наших друзів.

Вступаючи в університет, ми, напевно, тривожилися й не були певними ні своєї найближчої мети, ні свого світогляду на майбутнє. Тепер, після декількох років студій, ми вже стали певнішими себе, вибравши собі певне поле праці, певну професію. Кожний з нас пізнав, що зусилля приносять нагороду, і, що лише правдиві зусилля приносять справжню й тривку нагороду.

За короткий час, деякі з нас залишуть університет, залишуть Інститут, який став для нас невід'ємною частиною життя. Ми залишимо також багато своїх приятелів та відійдемо повні смутку, згадуючи всі ті милі переживання, з якими вяжуться цілий ряд тривких вражінь і почувань в наших серцях і умах. Одначе, ми відходимо повні певности, що наші місця заповните Ви, нові студенти, і що Ви також будете такими ж рішучими й нетерпеливими осягненні своєї мети, як і ми. Віримо, що всі ті глибокі й цінні переживання та спомини, якими наше життя в Інституті збагатилося, з часом будуть також і Вашими.

Ми, що закінчили вже свої студії, починаємо нову сторінку життя. Ми йдемо в світ відповідальности й служби. Свої здібності ми хочемо посвятити вихованню своїх родин та службі нашій спільноті. Ми маємо намір бути добрими горожанами Канади, вірними спадщині своїх українських батьків, та побожними слугами своєї Церкви.

Незабаром, Ви, нові студенти, будете стояти ось тут, де ми сьогодні стоїмо. Отже, ми кидаємо Вам виклик, з'єднатися з нами у службі того, чому ми йдемо служити. А тепер—прощавайте!

Стефан Стеранко

Valedictory

Reverend Father, undergraduates, Ladies and Gentlemen. It is indeed a great honour for us to welcome you to an event which marks one of the important highlights in our lives—our graduation.

On entering university we may have felt a little nervous and even doubtful as to our immediate goal and unsure in our outlook toward the future. But now we are confident in ourselves and in our chosen professions. Everyone of us has learned that there is a reward for effort and that only real effort produces a genuine reward.

In a short while some of us will leave university; leave both the Institute, which has been a very real part of our lives, and the many friends we have made there. We will do so with regret, because of the many happy experiences which have made a lasting impression in our hearts and minds. However, we take our leave full of certainty that our places will be filled by you—the undergraduates, who are just as anxious and determined to succeed. We hope that the delightful and valuable experiences and memories hat we have acquired here will in due course be yours.

We graduates are now embarking on a new phase of our lives. We go forth into the world to begin almost a new life—a life of responsibility and service. There we will live, raise families and serve our community to the best of our capabilities. We intend to be good citizens, loyal Ukrainians and devout servants of our Church.

Soon you, the undergraduates will stand where we stand tonight. We challenge you to join us in serving what we go forth to serve. Until then, we bid you a fond farewell.

Steven Steranko

Undergrads

FRED OZIRNEY
-Stenen, Sask.
-Kameniari pres.
-choir member
-gets "carried away" with the cooks.
-Phys. Ed.- 3

ВІЛАН ВАУПА
-Prince Albert, Sask.
-Vic's chauffeur
-occasionally he leaves his books to take part in a waterfight.
-Commerce - 1

YVONNE SLAPIŃSKI
-Stenen, Sask.
-According to the sign-out book she spends much time at the library!?
-Arts - 1

RAY WASYLIW
-Buchanan, Sask.
-Curling team
-the only guy to go "eight-no" with no face cards.
-Engineering - 2.

EUGENE MOTRUK
-MacDowall, Sask.
-"six-no", eh? what's trump?
-"tayee, tayee!"
-Commerce - 1

ELAINE MUZICHUK
-Punnichy, Sask.
-Mohyla's skyliter
-Home Economics - 1

Студенти

ALEX MORGOTOV
-Yorkton, Sask.
-singing and dancing
-Wonders why he can't call people by their correct name as they come out of the refreshment centre.
-Education - 2

JAMES DANYLUK
-Gronlid, Sask.
-ping pong champion
-as Danyluk's Delicatessen prospered, Mohyla's food budget went up.
-Agriculture - 2

DONALD JOHN PURICH
-Wroxton, Sask.
-past-president of Kameniari
-drama
-our individualist- prefers the laundry room floor to his own bed.
-Law - 1

ALICIA SYRNICK
-Wadena, Sask.
-singing and dancing
-secretary of Mohylianky "СИРНИК" lights many fires
-Arts - 1

ADAM KOSOWAN
-Weirdale, Sask.
-University Undergraduate Scholarship
-"Senko"
-Agriculture - 2

GORDON TRISHCHUK
-Cudworth, Sask.
-sports rep.
-singing and dancing
-"come on baby, light my fire"
-Arts - 1

RON TRISCHUK
-Cudworth, Sask.
-dancing instructor, choir, photographer
-brains and beauty (Daria just threw us some bubblegum- editors)
-Phys. Ed. - 3

VALORIE STEFANIUK
-Delisle, Sask.
-choir
-Pierre Trudeau's nemesis.
-Arts - 2

BILL KOWEY
-Canora, Sask.
-after donating blood, one should not partake of the sacred spirits of Bacchus - right Bill?
-Education - 3

SHARRON BOSZAK
-Moose Jaw, Sask.
-singing and dancing
-treasurer of Mohylianky
-there's nothing like spirit, even in small packages
-Arts - 1

KEN LOZINSKY
-Lady Lake, Sask.
-singing and dancing
-Gov't. Entrance Scholarship
-the innocent bystander, but not in the eyes of Billous
-Arts - 1

SYLVIA CURNISKI
-Bowden, Alta.
-choir
-"Saint Sylvia" led us through our waterfights
-Arts - 2

OREST KOTELKO
-Cudworth, Sask.
-dancing
-all the great men are dying off; I don't feel so good myself
-Engineering - 1

NELLA BUBLYK
-Prince Albert, Sask.
-singing and dancing
-Kameniari secretary, Mohylianky vice president
-I wake up in the morning with nothing to do and go to bed with it only half done
-Arts - 1

MICHAEL KOTELKO
-Cudworth, Sask.
-getting married this summer
-Sask. Wheat Pool Bursary
-Vocational Agriculture - 1

LAWRENCE SKORETZ
-Buchanan, Sask.
-choir
-he dislikes shaving - he cut himself both times
-the Instigator
-Commerce - 2

ROGER HOLINATY
-McKague, Sask.
-come in and see my collection of paisley shorts
-Education - 1

SYLVIA DMYTRIW
-Preeceville, Sask.
-dancing
-so it was shy Sylvia who stole our clothes from the laundry room
-Arts - 1

LARRY GRAMIAK
-Hafford, Sask.
-singing, public relations officer
-bowling champion
-Caesar died because he was ambitious; Larry will live forever
-Agriculture - 2

ALLAN FRANKO
-Kamsack, Sask.
-yearbook technical editor
-Only person within memory to pout after being thrown in the showers.
-Arts - 2

JOAN GORSA
-Meskanaw, Sask.
-singing and dancing
-Mohylianky social director
-always poo-hooing with the "kozaky"
-Arts - 2

GORDON BALON
-Prince Albert, Sask.
-Kameniari treasurer
-"I know you're right, but I still disagree with you"
-Commerce & Law - 2

TOM SEMESCHUK
-Stenen, Sask.
-Kameniari president, custodian
-dancing and singing
-you are only young once, but once is enough if you do it right
-Engineering - 3

CLIFF KAKISH
-Foam Lake, Sask.
-"How 'bout that, Ron doesn't think water tastes like the real stuff."
-Engineering - 1

BORIS KOWALYSHEN
-Rhein, Sask.
-curling team
-that serious expression is just a facade. Get him in his shorts in a waterfight and he's a different boy
-Agriculture - 1

SONIA SOPATYK
-Prince Albert, Sask.
-social convener
-most people dry themselves with a towel after a shower: Sonia uses the shower curtain
-Nursing - 1

VICTOR STRATYCHUK
-Canora, Sask.
-girls are always running through his mind - they don't dare walk!
-mixes with the natives
-Education - 2

IRENE PROKOPCHUK
-Saltcoats, Sask.
-a smile always erases a tear
-Education - 3

GORDON DOBROWOLSKY
-Prince Albert, Sask
-where did our Christmas tree go, Gord?
-Education - 1

BARRY SLOWSKI
-Hudson Bay, Sask.
-"If I can't find a distraction, I'll make one."
-yearbook editor
-MacMillan-Bleodel Membership
-choir and drama
-Commerce - 1

TERRY ZLIPKO
-Prince Albert, Sask.
-Gov't Entrance Scholarship
-The least-seen person in the institute next to "The Phantom."
-Arts - 1

LILA RUDACHYK
-Arabella, Sask.
-Gov't Entrance Scholarship, Governor General's Medal
-Mohylianky president, choir member
-being den mother has its ups and downs
-Arts - 1

MICHAEL SNIATYNSKI
-Dneiper, Sask.
-sports rep, choir member
-holds the Institute record for the most broken hearts.
-Agriculture - 1

SHARON KUZYK
-Yorkton, Sask.
-Gov't Entrance Scholarship
-Mohylianky historian
-she always uses Scotty's tissues
-Arts - 1

WALTER BLAHEY
-Melville, Sask.
-a case a day- that's our doctor Blahey
-a good-natured hard worker known affectionately as "Doc"
-Medicine - 1

GEORGE SLAVCHENKO
-Wakaw, Sask.
-very active in the cultural activities - singing dancing & water-fighting
-only his hair-dresser knows for sure
-Gov't Entrance Scholarship
-Arts - 1

KEN PASKARUK
-Paddockwood, Sask.
-social convener, choir member
-fun loving Ken was instrumental in maintaining Mohyla spirit
-Engineering - 1

TOM BENENIWSCY
-Mikado, Sask.
-see Tom run
see Tom slip
see broken window
funny, funny Tom
-a hard worker
-Engineering - 1

EUGENE BOYCHUK
-Mikado, Sask.
-choir member
-"whenever I feel like working, I lie down until the feeling passes."
-Arts - 1

JIM UZIONEY
-Stenen, Sask.
-joined us for just a short time, but will be back next year
-Biological Science

RON STEFANKO
-Stenen, Sask.
-choir member
-art editor
-Stella's best friend
-Arts - 3

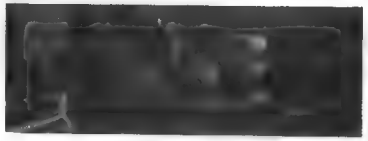

Initiation Week

The freshmen or frosh, a term aptly applied to students who entered the sacred halls of Mohyla for their first year of residence, began to arrive early in September. They were young, fresh, and eager to begin their careers as university students and residents of Mohyla Institute. They were completey unaware of the dangers that lurked in the corridors of this institution.

The first few days spent by the frosh at Mohyla were for the most part uneventful. They pursued their individual desires in perfect bliss and harmony. They idled away most of their hours by getting acquainted with one another and with the various refreshment centres in this fair city.

Then, it struck! The seniors descended upon Mohyla and the unsuspecting frosh like a holocaust. These seniors released a fury which had tormented their souls for the past four months. The plaintive cries and screams of the antagonized frosh could be heard echoing through the halls of Mohyla as indignity after indignity was heaped upon their unworthy heads.

One by one the frosh blundered into the clutches of the raging seniors. These seniors had shoes for the frosh to shine, cars for the frosh to wash, weeds for the frosh to pull and laundry for the frosh to do. Finally the seniors, their cruel appetites somewhat satiated, forced one final indignity upon the much-suffering frosh. They sold them into slavery.

Now, as slaves, the frosh were required to comply selflessly with their masters' commands. However, some of the frosh began to show signs of restlessness which seemed to indicate that the seeds of rebellion had been sown. The seniors ruthlessly suppressed these acts of rebellion by the impetuous frosh. One evil genius dreamed up a device known as the "mill" for this purpose. After the application of the "mill" many recalcitrant frosh yielded to the will of the seniors. A small minority, however, persisted in following their deviant ways. This small minority was further impressed with the infallibility of the seniors in a court of law set up for this purpose by the seniors. Here, the poor frosh were found guilty, then tried and duly sentenced. It must be noted that in this court of law no one has ever been acquitted on any charge since the court has come into existence, which proves that it is a just institution.

The seniors, their fury spent and their tormented souls somewhat calmed, then relented and decided to accept the frosh into the fold as full-fledged members by the 'stute. The frosh pledged allegiance to the "Kameniari" society in a ceremony fitting the occasion and later that same evening the seniors coerced the frosh to attend a dance held in their honour.

This warm-hearted acceptance of the frosh by the seniors was openly displayed at the dance. Old grievances, old wounds and hurts suffered by the wretched frosh at the hands of the omnipotent seniors were soon forgotten as a warm spirit of brotherhood (as well as other spirits) prevailed over the whole scene.

Thus, briefly, I have described that wonderful event throughout Mohyla-land known as Frosh Week. I hope that all ex-frosh and seniors who read this find it in their hearts to chuckle. As for you future frosh-beware!

Культурно-Освітня Ділянка

ІНСТРУКТОРИ: (З ліва на право) **Перший ряд:** В. Ю. Семчук, красномовство; Д. Данильчук, хор і танці; пані С. Стратійчук, мистецтво; В. Стінка, українську мову. **Другий ряд:** Р. Тріщук, народні танці; Д. Пурич, дебати; О. Моргоч, народні танці. Нема на знимці: пані М. Скоробогач, мистецтво.

Цього року наша культурно-освітня діяльність була, у великій мірі, уплянована і виконана нашими власними студентськими силами. Кожнього тижня відбувалися чергові кляси та проби деяких з ділянок українознавства, яких навчали самі студенти-інструктори, при помочі старших учителів.

Кожнього понеділка від год. 6:30 до 7:15 вечора та четверга від год. 10:00 до 10:45 вечора студенти мали нагоду здобувати глибше знання української мови. Цю клясу учив п. Василь Стінка, учитель по фаху, який перебував в Інституті, докінчуючи свої студії в університеті.

Вівторки були присвячені клясам мистецтва для дівчат та красномовства для хлопців. Обоє відбувалися від год. 6:30 до 7:30 вечора. Учительками мистецтва були широкознані членкині Саскатунського Відділу Союзу Українок Канади, пані Соня Стратійчук і пані Марія Скоробогач; кляси красномовства, в яких студенти практикували короткі промови, очолював старший студент, п. Данило Пурич.

Від год. 10:00 до 11:30 кожньої середи, студенти навчались наших пригарних народних і церковних пісень, яких нас учила старша студентка, панна Дарія Данильчук.

У четвер, старші студенти, пп. Роман Тріщук і Олександер Моргоч, та панна Дарія Данильчук, трудилися, щоби ми студенти здобули знання наших народних танців.

Висновком цих студій були Концертова поїздка в листопаді, 1968 р., яку ми зорганізували і виконали своїми силами, та Коляда, яку ми виконали по різних околицях Саскачевану. Наші танцюристи, співаки і аматори взяли передову участь в Концерті під час Зустрічі студентів наших Інститутів в Едмонтоні. Наш церковний хор мав нагоду загостити до Церкви в Бруксбі та в Кодет, та відспівати Святу Літургію й Панахиду.

Почавши від початку 1969 р., наш капелян, о. Олег Кравченко, відправляв Святу Літургію кожнього місяця в Каплиці Інституту, та виголосив ряд поучань, які постепенно розяснювали і показували значення Святої Літургії. Такого було давно потрібно, і ми з цих повчань значно скористали.

Наше знання Церкви також збільшилось через доповіді, які виголосили гості-промовці: наш капелян та отці Андрій Тетеренко, парох Вадіни, і Степан Ярмусь, парох Шіго. Перед кожною доповідю, гість-промовець відправив Вечірню Службу в Каплиці, при участі студентів і їхнього хору.

На Юрдан, ласкаво загостив до нас Преосвященніший Владика Борис та відслужив Молебень в Каплиці спільно з нашими капелянами, оо. Григорієм Удодом і Олегом Кравченком, та студентами. По Богослуженні Владика залишився на вечерю, підчася кої сказав свое батьківське слово до нас. А напочатку квітня, Владика зробив нам ще більшу честь, коли перебував кілька днів в Інституті між нами.

Поза тим, при кінці лютого загостив до нас

п. Іван Коляска, з Торонта, автор контреверсійної книжки в англійській мові, "Освіта в Радянській Україні". В цій книжці він доказує, на підставі сов'етських документів, що російський уряд поступово нищить українську мову та культуру в українських наукових інституціях, і, тим самим, русифікує українців.. У березні також загостив до нас п. Іван Боднарчук, Діловий Секретар Союзу Українців Самостійників, який об'їзджав відділи Т.У.С. по західній Канаді.

Серед інших гостей-промовців, ми вітали ще: п. Павла Ткачука, голову Дирекції Інституту; п. Матвія Дмитра Керелюка, з Риджайни, голову Провінціяльної Управи Т.У.С. на Саскачевані і члена Консисторії; та п. Богдана Гуляка, з Ллойдминстер, члена Дирекції Саскатунського Університету та нашого Інституту, який промовляв на Бенкеті в честь абсольвентів.

На слідуючий рік, ми плянуємо розширити свою діяльність і взяти більшу участь у плянуванні та виконанні культурно-освітньої програми. Лише тоді можемо ми вповні скористати з неї і вона може бути дійсно нашою. Особливо, мусимо звернути більше уваги на ділянку провідництва, і старатися навернути всю іншу діяльність, чи в більшій, чи в меншій мірі, до служби в цьому напрямку. Бо ми майбутні провідники свого суспільства, і нашим обов'язком є вишколювати себе до цього покликання. Ми не маємо найменшого права закопувати своїх талантів!

Концертова

Одною з популярніших ділянок студентського життя в Інституті завжди була концертова поїздка в різні околиці Саскачевану. Цю поїздку звичайно упляновують, організують та виконують самі студенти.

Цього року, Каменярі знова взялися до цього діла з великим ентузіазмом. Треба було виготовити програму. Ініціятиву в цьому напрямі взяла, в перший мірі, диригентка хору, Дарія Данильчук, а до помочі пристали інструктори танців, Роман Тріщук і Олександер Моргоч, Тома Семещук, Голова Каменярів, та Уступивший Голова Каменярів, Данило Пурич. Лавро Грамяк, Референт Взаїмних Відношень, занявся кампанією оголошення та замовленням транспортації. Велике число інших Каменярів дали потрібну допомогу, і проби почалися більше як місяць перед поїздкою.

Щоби належно приготовити концерт, треба посвятити чимало часу. Все ж таки, бувають деякі перешкоди. Бували часи, коли самі Каменярі сумнівалися, що їм вдасться приготовити намічений концерт на час. Але, до помочі зголосились 10 талановитих Сумківців Саскатунського відділу, які значно збільшили число учасників.

В п'ятницю,22 листопада 1968 р., о год. 5:30 вечора, 45 осіб молоді виїхали автобусом до міста Глеслин, де мав відбуватися концерт в міській залі. О год. 8:00, Каменярі розпочали програму Канадійським Гимном.

Першою точкою був український танець-пантоміна, "Чоботи", в якому 4 хлопці, знайшовши лише одну пару чобіт, по черзі випробовують їх в танці.

Слідуючою точкою була сцена, роботи самих студентів, яка називалася, "Звичайна Дискусія Між Хлопцями в Інституті". В цій сцені, хлопці, граючи самі себе, дискутують різні аспекти Інститутського життя,—і смішні, і поважні.

Вслід за цією точкою, Голова Каменярів, Тома Семещук, виголосив промову, в якій твердив, що від батьків буде залежати чи студенти будуть шанувати Інститут, свою Церкву та українську культуру. (Повний текст цієї промови знаходиться на сторінці ч.34).

Відтак, студенти приступили до головної точки концерту, п'єси написана студентами, "Вечорниці", в якій головні ролі грали Данило Пурич, Богдан Шкляр і Юрій Славченко. У сцені, батько приїзджає до Інституту направити свого сина на добру дорогу, бо чув, що, замість учитися, він волочиться по місті з якоюсь Магдалиною. Приходять студенти і переконують батька, що син залюбився не в Магдалині, а в мандоліні, на якій він грає. Співають батькові пісні: "Туман Хвилями Лягає", "Дівчинонька по Гриби Ходила", "Мав Я Мандоліночку", "Ой, Нагнувся Дуб Високий", "Ой, Пряду, Пряду", "Червоні Маки", "Ой, У Вишневому Садочку", і "Засяло Сонце Золоте". Танцюють народні танці: "Гричаники", "Гони Вітер", та "Аркан". Студенти-музиканти виконують народню музику, хлопці танцюють з дівчатами, а інші дівчата

Поїздка

беруть батька в танець. Так його забавляють, що він забуває ціль своєї подорожі. Накінці, студенти співають і танцюють "Гопака", а сцену закінчують "Коломийкою".

Кінцеве слово до присутніх промовив Ректор Інституту, п. В. Сенькун, а п. І. Гаврилів, представляючи Українську Православну Громаду в Глеслин, подякував студентам за їх труд, і запрошував їх вернутися на другий рік знову з концертом.

Відспівавши "Ще Не Вмерла Україна", Каменярі закінчили програму своїм бурсацьким кличем:

Пу-гу! Козаки! Саска, саска бурсаки!
Для народу ростуть сили
В славній бурсі ім'я Могили!
Бурса, бурса, бурс-бурсун!
Саска, саска, Саскатун!

Опісля концерту, Жіноче Товариство в Глеслин приняло студентів смачною перекускою й кавою, під час якої студенти мали нагоду познайомитися з своєю публікою. Наніч студенти вернулися до Саскатуну.

Каменярі були умовилися, щоби поїхати з концертом до міста Гронлид в суботу, 23 листопада 1968 р., але, на жаль, через деякі непредбачені причини, мусіли його відкликати.

В неділю, 24 листопада, концерт мав відбутися в місті Нипавин о год. 2:30 пополудни. Студенти відїхали від Інституту о год. 5:30 рано. Прибувши до церкви в містечку Кодет, вони відслівали Св. Літургію та, опісля, Панахиду, які відслужив о. парох В. Кокорудз.

Після цих богослужень, Громада запросила студентів до Церковної Залі ім. І. Франка, де членкині Союзу Українок Канади, відділу в Кодет-Айлшем приняли гостей багатим і смачним обідом.

Перекусивши, Каменярі прибули до Церковної Залі в Нипавин, де провели коротку пробу. Програма розпочалася вступним словом, яке промовив п. П. Кріпкий, Директор Інституту на Округ ч. 10, а, опісля, студенти, помимо втомлення, виконали свій концерт таким життям і завзяттям, що, прямо, захопили публіку, яка заповнила залю. Цей успіх захопив і самих студентів-учасників, і так їх розвеселив, що вони стали як нові люди.

Ректор Інституту представив присутнім студентів-інструкторів, аматорів та музикантів, яких публіка приняла оплесками. На кінці, п. П. Григор, Голова Української Православної Громади в Нипавин, в імені всіх, поґратулював і подякував студентам за їхній знаменитий виступ.

По концерті, студенти мали нагоду познайомитися ближче з людьми, які прибули на їхній концерт, та, водночас, покуштувати смачної перекуски, якою членкині Союзу Українок Канади, відділу в Нипавин, приймали всіх гостей. Тому, коли настав час від'їжджати, студенти подякували жінкам, розпрощалися з знакомими, і вернулися до Інституту втомлені але сповнені задо-

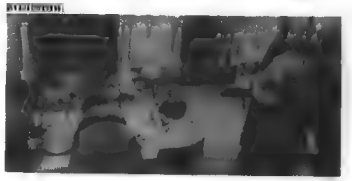

Різдв'яні

Якраз на самій середині зимової наукової сесії припадають Різдв'яні Свята, під час яких життя в Інституті, до певної міри, змінюється. В цій порі року, студенти, закінчивши різдв'яні іспити, гублять все те напруження, якого витворює в них їхні студії, і стають спокійнішими та веселішими. Різдво—це час радости та надії, і Каменярі, наповнившись різдвяним духом, святкують ці свята цілим рядом традиційних подій.

В п'ятницю, 6 грудня 1968 р., відбулась Різдв'яна Забава в Інституті. Іспити вже кінчалися і надходила пора різдв'яної відпустки. Вечером, студенти зійшлися у вітальні, прибрали ялинку, і мали перекуску, по якій з захопленням вислухали концерту різних музичних творів, яких знаменито виконала на фортепіяні панна Д. Черевик. По концерті, при акомпанементі панни Черевик, студенти заспівали народних пісень та заколядували. А пізніше, студенти, розділившись на два гуртки, жартували та забавлялися, граючи шаради.

За кілька днів, Каменярі роз'їхались додому на відпустку, але, при кінці грудня, члени хору Каменярів вернулися до Інституту на кілька днів, щоби, спільно з хором відділу СУМК в Саскатуні, приготовити традиційну різдв'яну радіопередачу українських колядок та щедрівок. На Свят Вечір ця програма передавалася по радіостаціях в Саскатуні, Йорктоні та Принс Альберт.

Свят Вечір припав у понеділок, того самого дня, коли відпустка закінчилася та заняття продовжились в Університеті. Студенти вернулись до Інституту, і вечером спільно засіли до традиційної Святої Вечері, на яку прибули гості-студенти з різних країн Близького Сходу.

Свята

Найбільш улюблений студентами різдв'яний звичай—це коляда. Під час Різдв'яних Свят, Каменярі вели коляду вечерами в Саскатуні на користь Інституту. А в п'ятницю, суботу та неділю, 10-12 січня 1969 р., зібралися та, розділившись на 8 груп, розїхались по різних околицях Саскачевану, де також колядували для Інституту. Відвідали околиці: Канора, Стінен, Гаес, Кемсек, Врокстон, Йорктон, Айтуна, Гефорд, Норт Бетелфорд, Принс Альберт, Мелфорт, та Нипавин, і всюди люди приймали їх щиро, щедро й гостинно!

Каменярі відсвяткували Новий Рік тихо, але до Свята Йордану приготовились величаво. Продовжуючи традицію Інститутську, вони запросили українських православних студентів, які студіюють або працюють в Саскатуні, до Інституту на вечір. На Водосвяття, яке відбулося в каплиці Інституту, прибуло поверх 100 студентів. Після Водосвяття, всі студенти та гості засіли до традиційної Святої Вечері, по якій спільно колядували, а відтак розмовляли одні з другими.

Коли вже гості відійшли, Каменярі закінчили вечір та Свята другим гарним звичаєм. Хлопці загостили до дівчат, щоби заколядувати та вінчувати їм. А тоді спільно провели "інспекцію" помешкань дівчат, жартівливо критикуючи та посміхаючись з кожної дівчини зокрема. Дівчата, тоді, в своїй черзі, загостили до хлопців, заколядували та пощедрували їм, і провірили їхні кімнати, жартуючи й збиткуючи. Вечір гарно закінчився спільною перекускою в їдальні, по якій студенти ще довго сиділи розмовляючи та розважаючись в приємній компанії.

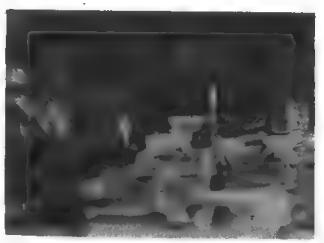

Excursion '69

". . .dearly beloved, we are gathered
here to commemorate the arrival of
a train long since overdue."

This is an apt description of the greater part of excursion '69. The train jilted the Mohyla group; however, we persistently waited amid singing and dancing. When we finally arrived in Edmonton, for part of the dance, we could not return the welcome extended to us by Edmonton and Winnipeg since the train left many in a depleted state.

Sunday proved an exhausting day as most of the competitions then took place. Curling competitions began in the morning and were followed by the debating and drama events in the afternoon. In this phase of the excursion Mohyla once again seems to have been betrayed. It must be mentioned that the sound for the play was faulty and therefore the real calibre could not be projected. While the other plays were of a standard, traditional nature, Mohyla's was a modern play with a current theme. It should be noted that it seems that the judges are not ready to accept a new outlook. The excursion was ended with a successful concert and we were urged forward with words of encouragement for future excursions.

Mohyla at this point would like to have St. Andrews and St. John's attention and we would like to direct this comment to them. You seemed to have been successful in the competitions but next year you will bring the trophies here and here they will remain. We would therefore request that they be well-polished and to save us the trouble next year you may as well engrave them as such:

MOHYLA INSTITUTE
EXCURSION '70

The departure from Edmonton proved to be the place that we were able to meet the other students. We boarded the train only after a slight delay but we were not blessed with this luck. When we reached Saskatchewan, the delays began. We finally arrived Monday morning safely and everything was, surprisingly, questionably intact.

Sports

The sports program for 1969 provided not only physical outlet for the tensions of study and academic life generally but it also added vitality and spirit to student life. The year began with the seniors challenging the frosh to a soccer game. The seniors were pleased with the victory but everyone who participated in the game, including the marvellous 'male chorus' cheering squad, enjoyed themselves immensely. The year was off to a great start! In November a bowling tournament gave everyone a chance to show their talents, which turned out to be very successful.

The second term commenced with a hockey game against Sheptytsky Institute. Unfortunately, due to lack of training, we lost 13 to 0. After losing that game quite heavily, we got all primed up for the second match which we also lost, but the score was only 6 to 0. We tried . . . . . .

Our chance against Sheps, however, came in the sport of curling for which Mohyla has quite a reputation. Our team, composed of Les Luciuk, Ray Wasyliw, Walter Blahey, and Boris Kowalyshen, won quite handily to defeat Sheps in at least one sport.

The second term bowling tournament was held in March with the overall boys' champ being Larry Gramiak.

Also throughout the second term, a ping-pong tournament was held with eliminations going on until just before exams. Jim Danyluk came out on top.

In conclusion, I would like to thank those who gave me an opportunity to be sports representative. I hope that I have satisfied everyone in promoting sports which is a key part of the spirit of such an organization as KAMENIARI.

- Mike Sniatynski -

ЛІТЕРАТУРНА ЧАСТИНА

В попередніх річниках ця частина існувала, щоби дати нагоду студентам Інституту виявляти свою літературну творчість.

МУЗИКИ

Гей, заграйте музики,
Та ще і на всі струни,
І нагадайте дни минулі...
Всі дни трудні, милі й тяжкі.
Та нехай я й забуду
Доленьку свою тужну!
Згадайте всі дни пережиті —
Дни невернуті дорогі.
Гей, заграйте ще хоч раз,
Та згадайте все нараз,
Що у нас було з давних віків
Для нас дороге з тих років.
Гей, грайте, та заграйте,
Щоб розбудити в нас те,
Що творить надію та й чуття
В кожний день нашого життя.
Загрійте нам всі тони —
Ті тони, щó нам предки
Залишили і нас просили,
Щоб ми ними не гордили.
Гей музики, ви ж грайте
Й пам'ятайте, щоб струни
У вас все,—все готові були,
Чи граєте в день, чи в ночи.
Арран, Саск. **Михайло Чорнейко**
20 листопада 1969 р.

Значення Концертової Поїздки Товариства "Каменярів"

(Цю промову виголосив Голова Каменярів під час Концерту, який виконали Каменярі в Глеслин і Нипавин, 22 та 24 листопада, 1968 р.—Редакція)

Всечесний Отче, шановні Пані й Панове!

Як голова українського студентського товариства "Каменярі" при Інституті ім. Петра Могили в Саскатуні, я Вас всіх щиро вітаю на цьому нашому Концерті.

Ціллю нашого концерту є в першу чергу, дати нагоду тим студентам, які до цього часу не брали участи в таких виступах,—ознайомитися з такими імпрезами і тим самим відчути завдоволення зо своєї участи в них. Дальшим нашим завданням є показати Вам, нашій публиці, свою любов до української культури та взагалі нашого походження.

Ми, студенти, котрі вже брали участь у таких концертах, є переконані, що вони мають особливу вартість. Такі виступи дають нагоду кожньому учасникові навчитись певних народних пісень та танців, а разом з тим відчути внутрішнє завдоволення, що кожний з нас чимсь особисто спричинився до плекання українства в Канаді.

Ми, студенти, є горді з того, що ми українці. Так повинен почуватись кожний добрий українець. Чи не правда? Певно, що правда! Але, лиш 35 студентів беруть участь у нашому концерті тоді коли є 65 студентів в Інституті. Чому? Бо ті, що не беруть участи не почувають того, що ми почуваємо. Для них такий концерт не має ніякого значення. Чому? Одна з головних причин є в тому, що їх батьки не навчили любови до нашої культури. Як батьки не мають ніякого почуття до своєї культури, то як можуть мати їх діти? Як батьки не говорять українською мовою до своїх дітий вдома, то як можна сподіватися, що їх діти будуть вміти говорити тою мовою, або бодай мати симпатію до неї? Як батьки не вщеплять того українського духа своїм дітям, то як можуть діти мати якийсь найменший інтерес до української культури?

Так, шановні Пані й Панове, це в батьках лежить причина чому тут, сьогодні, беруть участь в концерті лише 35 студентів замість 65; у батьках лежить причина чому ці студенти не інтересуються українською піснею чи танцем. Тут причина чому вони взагалі не беруть участи в культурно-виховавчій програмі в Інституті.

По нашому концерті, я просив би Вас, батьків, запитати кожний себе оце: чи хотіли б Ви, щоб Ваш син, Ваша дочка брали участь у такому концерті? Чи Ви хотіли б бачити свою дитину в Інституті? Як так, то чому? Тому, що їй потрібно звичайного приміщення? Чи тому, щоби вона мала нагоду навчитися щось більше про себе, про свою культуру, свою Церкву? Також запитайте себе чи Ваш син, Ваша дочка інтересуються такою наукою? Бо як ні, шкода посилати її до Інституту, а вина в цьому є, в першій мірі, Ваша.

Цим концертом сьогодні ми хочемо показати Вам, що таки є ще українська молодь, яка хоче знати свою культуру, не цурається своєї Церкви і є горда з свого походження. Ми бажаємо, щоби Ви, батьки, належно зрозуміли й сприйняли цей наш заклик, бо це від Вас залежить свідомість нових поколінь, від Вашого бажання й уміння прищипити своїм дітям українську душу.

Я Вам щиро дякую!

Тома В. Семещук

Передруковуємо нижче матеріял з попередних чисел та річників "Каменярі", який, на нашу думку, виявляє всесторонність річників, та який, навіть сьогодня відноситься до теперішних наших обставин.

Редакція.

Поле розлоге

Поле розлоге перед нами,—
Так мало, мало робочих рук;
Буряни, бадиля скрізь лапами,—
О, скільки праці, скільки мук...
Ори ораче лан розлогий!—
І хоч вас мало на лані;
Всміхнеть ся нарід наш убогий,
Всміхнуть ся села, хоч сумні...

О. Івах
"Каменярі", 1919

Плач бурсака

Серце моє з болю ниє,
Бо в кишени вітер віє.
Вітер гуде, вітер свище,
А довги ростуть все вище,
Як не стане заверюха,
А довгах буду по вуха.
А тоді прийдесь втопить ся,
Або з грішми оженить ся.
Тож, жонаті, ради Бога,
Порадьте мя, коли мога:
Що є лїпше: чи втопить ся,
Чи з "грішною" оженить ся?
Відповідь: — Все одно.

С.В.С.[авчук.]

"Катерина"

(Написав модерний Шевченко)
Кохайте ся чорнобрині,
Та не з бурсаками,
Бо бурсаки, бідні люди,
І лихо їм з вами.
В їх кишенях вітри віють,
Сумно завивають,
Про осінні добрі часи
Пісоньки співають.

Треба пїти до театру
Бїг ма на бїлети;
Та ба, чоколяди
Нїзащо купити.
Анї "чюв-гам", нї тїсточка,
Нї горнятка кави,—
А людям се і байдуже,
Сміють ся лукаві.

Тож кохайтесь, чорнобриві,
Та не з бурсаками,
Бо бурсаки, бідні люди,
І лихо їм з вами.

С.В.С.[авчук.]
"Каменярі", 1919

ПОЛЯГАЙМО НА СВОЇ ВЛАСНІ СИЛИ

Не богато ще лїт проминуло від того часу, коли поміж нами рознеслась вістка за вісткою про скасовання семінарів, в котрих виховувалась наша молодіж на українсько-англійських учителїв. Болюче вразила нас вістка про замкнення вегревільської школи, хоч вона була для нас найменше корисна; не менше болюче й неприємно було почути про знесення такої школи в Реджайні, а вже найгірше вдарено наш загал скасованням семінара брендонського, хоч всї вже були приготовані і знали, що скорше, чи пізнїйше, до того прийде.

В дійсности воно й було за чим жалувати і то не лише тому, що ми втратили ласку і нас відділено на свій хліб, але й тому, що в сих інституціях виховувались одиниці, котрі мали пїти поміж свій нарід та піднести його культурно до тої степени, на котрій були другі горожани сего краю.

А се було конечно, бо наші тут поселенці були не лише людьми, але й Богом забуті. Через незнання англійської мови, та через брак инших средств порозуміватися зі світом, вони почали тратити й ту культуру, котру привезли сюди з собою. Ситуація була дуже а дуже невідрадна і навіть правительства рішили конечно післати когось поміж нас, щоб спинити тих, що пустилися в подорож до часів Адама, та піддержати нас культурно хоч на тім степени, на якім ми були, не кажучи нїчого про піднесене нас до тої рівнини на котрій були другі горожани сего краю. Ну, а що для нас не знайшлося навіть таких місіонарів, як колись для Індіян, бо чужі не хотїли посвячувати свого життя для нас, то не було нам іншого виходу, як приготовлювати до того своїх власних одиниць, котрі будь що будь, можуть скорше порозуміти свій нарід, пізнати його душу, скорше добачуть, що йому треба і тому скорше і успішніше зможуть нести йому лучі сонця. Через такі то обставини заложено для нас семінар в Манітобі,—зразу в Вінніпегу, а відтак перенесено його до Брендону; заложено щось подібне в Реджайні для Саскачевану, а остаточно в Вегревіль для Альберти.

Можливо також, що наші добродії мали й інші мотиви підпираючи нас в сей спосіб, але нас те не повинно обходити. Ми повинні бути вдячні їм за те, що вони зробили для нас, бо ті семінари принесли нам незмірими користи. З них повиходили дійсні місіонарі для свого понево-

леного народу, своя перша інтеліґенція, свої перші учителі, котрі від тоді до тепер несли й несуть весь тягар.

Отсї то учителї промощували шлях до свідомости, лупали скалу темноти, пробуджували сплячих і то концертами та представленнями, то знов закладанням читалень і даванням там відчитів, заохочували їх до читання та думання. Власне з під молота сих перших каменярів пішло все наше теперішне життя. Богато з їх учеників нині вже береться вести народ та напевно можна сказати, що вони показують більше здібности до сеї роботи, чим їх власні учителї мали, а в слїд за сими йдуть сотки інших, котрі нинї кінчать публичні та висші школи.

Отже ми не можемо заперечити, що сї семинарі, за час свого існованя принесли нам остаточно, (бо зразу сего не було видно) неоцїнимі користи і ми повинні бути вдячними тим, котрі заложили та удержували їх. Та не лиш те, але менї здаєсь, що ми повинні бути вдячні й за те, що їх скасували, бо й сим вони зробили нам велиду прислугу. Коли вони відсунули свої плечі, то ми зачали полягати на свої власні; вони показали нам наші браки (чого нам треба), та дали нам початок і поміч, і більше ми не могли від них домагати ся.

Принялисьмо їх добрий примір, побудували по фармах богато шкіл, в котрих наші дїти нинї дістають таке саме образоване, як всї инші в Канадї, а тепер лиш постараймо ся ще, щоби бурси взяли місце тих семинарів, з котрих і на дальше виходилиб робітники продовжати раз розпочату роботу—а тодї і то лише тодї, ми будемо лїпше стояти, як тепер і струя нового життя буде бити живійше і сильнїйше.

Вдержувати такі інституції своїм коштом і трудом значить провадити рівночасно якусь орґанізацію, котра будь що будь, вимагає свідомости і лише там буде, де загал є бодай троха освідомлений; вона дальше втягає загальні зїзди, місцеві збори, богато читаня, а се все побуджує як найширший загал зі сну, заінтересовує його просвітними справами та спонукує до думаня.

А дальше, психольоґічний факт, що чимбільше працї і труду ми в щось вкладаємо, тим дорозше і близше воно є для нас, і тому стараємо ся, щоб з него було щось добре та хосенне, щоб наш труд не пішов дармо.

Бурси під кожним взглядом є для нас кориснїйші, як ті семинарі. Там можуть бути і хлопцї і дївчата, а в семинарах сего не було і лише одна часть нашої суспільности підносилась в гору а друга була цїлком закинена, забута. Там можуть бути не лише ті, що йдуть на учителїв, але й друга інтеліґенція, як адвокати, інженїри, і др., котрих б[illegible]к дається нам дуже відчувати. Там йдуть не т[illegible]що хочуть осягнути лиш девятий ґрейд, як се було в семинарах, але такі, що хочуть осягнути висшу науку і тому беруть більше відвічальности на себе за свої дїла та уважають, щоби їх лїта і кошта не пішли марно. А мешкаючи між такими, та ще зі спеціяльним надзирателем та дорадником, молодїж дістане там краще вихованє і набере собі висших ідеалів, від котрих власне залежить доля кожної одиницї. Там мешкаючи, наша молодїж йде до звичайних публичних, чи висших шкіл, мішаєть ся з другими студентами, переходить з ними ті самі кляси, побирає свою науку від тих самих учителїв, що й інші отже має нагоду так навчитись по англїйськи, що ніхто не закине незнаня сеї мови. Крім сего там молодїж має найлїпшу нагоду добре пізнати свою рідну мову, пісню, лїтературу та історію, а тимбільше вона буде се знати, тим скорше порозуміє душу свого народа, добачить його браки й невигоди і тим скорше зможе попровадити сей загал вперед.

Отжеж не ридати нам, не сумувати та чекати, поки для нас хтось зробить щось, але всї, молоді й старі, вчені й невчені, берім ся до роботи і будуймо та виплачуймо бурси, в котрих і на дальше має бути наше житє, а скоро прийде той час, що станемо свідомі самі себе, свідомі горожани, тодї нас будуть трактувати на рівні з другими!

Ю. Стечишин
"Каменярі", 1919

Наслідна Думка

"Доки світить, доти ми бачимо; коли те світло погасне, тоді і наш краєвид обмежується". Таке відноситься і до студентів Інституту ім. П. Могили. Поки ми знаходимося в тім виховавчім домі, Інституті, доти ми думаємо, що нам усе хтось мусить припоминати коли братися до науки, коли навіть вставати. Добре було б, коли б цього було непотрібно. Прийде час, що все те скінчиться. Що тоді буде? Треба тоді буде скоро привикати до життя відмінного, серйозні-шого, бо лише такий спосіб життя зможе дати нам остаточне задоволення.

Ми студенти з вдячністю це висловлюємо, і дякуємо Інститутові ца матірну опіку. За його проводом ми готуємося вступити в нове життя, з ясно накресленою метою. Та мета повинна бути — не забувати нашої рідної мови і інших прикмет нашої культури, бо, як сказав Шевченко: "Хто матір забуває, того Бог карає".

Іван Чижовський, голова "Каменярів", 1954.
"Каменярі", 1953-1954.

Кутон докторських порад

Саскатун, Марта 13, 1919.

Впов. Пане Доктор Килемквик!

Я числю 21 лїт і недавно тому залюбив ся в одній панночцї і від тодї нема менї спокою. Хоч я її щиро люблю, вона і дивити ся на мене не хоче, а то тому, що в мене є остуди (прищі) на лици, як також веснянки. Порадьте, пане Доктор, що менї робити, а то я готов з жалю умерти.

Остаюсь з розбитим серцем,

Ігнатій Слинявий.

Пане Слинявий!

Я зовсїм не журю ся, що ви можете з жалю умерти, бо не велика була би там з того втрата, та всеж я радив би вас не упадати без потреби на дусї, але поступати після слїдуючої рецепти, а поможе напевно.

Візьміть 3 грами поту з ніг св. Трофима і змішайте з 2 грамами тої манни, котру Жиди їли в пустини. В опівночи, перед будь котрою пятницею в Петрівку, переваріть се добре в горщику і до схід сонця закопайте на роздорожу. В ночи перед св. Андреєм відкопайте горнець і завязавши великий палець в правій нозї міцно шнурком, намастїть собі лице тою мазею, приговорюючи рівночасно отсї слова: "На гори, на скали, де ворони не залїтають, кури не запівають, де вітрів не чути і людям не бути."

По сїм плюньте три рази на лїво і не оглядаючи ся, біжіть чим скорше до дому. Прибігли, погляньте в зеркало і—о чудо! о диво! прищі які були, такі є і будуть.

З поважанем,

Др. С. В. С. Килемквик
"Каменярі", 1919

ХОРОНІМ РІДНЕ

У маленькім містечку в Манітобі живе стара, знеможена бабуня. Те така вже стара, але дуже змучена й спрацьована.

Ще недавно моя бабця жила на фармі при головній дорозі, десять миль від пошти і найближчого крамара. Тут вона з дідом корчувала густий ліс, орала поле, косила сіно, ставила будинки і так тяжкою працею побудувала дім в чужім краю. Та не довго була вона щаслива.

Однієї зими мій дід, працюючи в лісі, захорів, — лікара не було — і за короткий час помер.

Лишилася тоді бабуня з п'ятьма дітьми. Найстарший син мав чотирнадцять літ, і бабуня сама тоді провадили посподарку. Не спинили її сніги, морози, злидні, тяжка праця, і все, все туга за рідним краєм. Там не було комарів, тяжких морозів, пущі. Там були сади, соловейки, близькі сусіди....

Повиростали діти, порозходилися. Лишився наймолодший син з бабцею і праця далі йшла.

Не раз ми бігали до них у гості. Бабця мала на горі свою кімнату, в якій знаходилися гарні образи ріжних святих. Бо моя бабця була дуже побожна й молитвою шукала помочі. Коло образів були прекрасні писанки. Бабця точно пам'ятала, яку то писанку післала внучка Марійка, а яку малий Іванко. А найцікавіша для нас була бабуніна скриня. Тут ховала бабця крайові хустки, вишивані блюзи й рушники. Поміж рушниками знаходилися оріхи, яблука й цукерки. "Так, аби мала що дати внукам, як прийдуть до мене", казала бабця. Були тут також гарні фартухи, котрі вона тримала готові на обіди, весілля. Бо вона була славна кухарка і часто сусіди її кликали, щоб помогла їм на весіллю. Смачний був її борщ — а ще до того вміла вона заспівати, була весела, жартівлива і любила танцювати. Ще тепер згадують старі сусіди: "Ото бувало як зварить та спече, а ще заспіває, та й аж мило на весіллю!"

Кожної неділі йшла раненько без снідання до церкви і там довго молилася. Була сестрицею й любо їй було прятати й приготовляти все для Бога. Часом і десять миль ішла на Службу Божу. Молилася щиро за дітей, за сусідів, за всіх, котрі потребували помочі.

Колись бабця йшла навіть десять миль до церкви. Сьогодні вона мешкає кільканадцять кроків від каплички, та сьогодні вона і так близенько не може зайти. Хора в ліжку, молиться за дітей, внуків, всіх ближніх. Працю, здоровля віддала Богові, Краєві й родині. Так вона, і багато других українських бабунь по цілій Канаді, віддали все для Бога і для нас. Лишили нам легшу долю, лишили рідну мову, традицію, любов до Бога — все що найкраще.

Чи можемо ми забути бабцю? Чи можемо забути рідну мову, церкву? Чи не було б сумно, коли б ми не працювали для Бога, для України, для батьківщини? Бо залишивши все, що бабці було найдорожче, ми спричинилися б до того, що бабчина праця пішла б марно і ми тоді втратили б усе....

Ґеня Николишин
"Каменярі", 1949-1950

Will You Respond?

During the unrest of 1917 high-school student societies were formed in Kiev to prepare the youth for the anticipated liberation of Ukraine. The Union of these high-school student societies, through its journal, the "Kameniar", expressed the students disapproval of the existing regime, voiced their idealism, and formed an organized resistance against the aggressing Russian Communism. They devoted themselves to the Ukrainian cause so completely that when the need for arms arose in January, 1918, they, along with the students of the University of St. Volodymyr and the State University, formed the volunteer students batallion in defence of Kiev. History records their valiant stand at Kruty where the batallion was all but annihilated.

These students fought valiantly for the liberties we enjoy in the Free World today. Communism was the obstacle that prevented their realization of these liberties. However the efforts of these students were not entirely futile. The Battle of Kruty has been an ever-lasting and inexhaustible source of inspiration for writers, poets, and patriots. The Battle of Kruty showed the courageous and freedom-loving nature of the Ukrainian people.

The "Kameniari" is a student organization at the P. Mohyla Ukrainian Institute and every student who has lived at the Institute has had the opportunity of being a member. The aims of the society have changed with time but are still similar in many respects to those of the student organizations in Ukraine; the changes being due to different political and circumstantial conditions. The Kameniari are striving to overcome the stumbling block of ignorance and establish a stepping stone of knowledge upon which a sound future may be built.

The promotion and perpetuation of Ukrainian culture and language is an objective of every Kameniari member. Members are given opportunities to express their ideas and ideals and compare them with those of others. The qualities necessary for good Canadian citizenship and Ukrainian patriotism are cultivated within the organization. Many former members, now prominent, attribute their success to the influence of the organization upon them.

Four decades have passed since the Battle of Kruty, and incidentally, since the founding of the Kameniari organization at the P. Mohyla Ukrainian Institute. The present members consider it fitting to call upon the former members to participate in the raising of funds for the building of a new Institute. In March a private bill was passed in the Saskatchewan legislature granting permission for the formation of a corporation to be known as The Mohyla Institute (1958). The way is now clear for the formation of a fund raising committee which will be responsible for collecting enough money, not only to start the building of the new Institute, but to finish it within two years. It is hoped that the Ukrainians will respond to the call for funds for the building of the new Institute as whole-heartedly as the heroes of Kruty responded to the call to arms for the preservation of the republic. The future students would be so proud of you

Harold Cpywnyk

"Кameняpi", 1957-58.

ДЕ МИ Є

Сьогодні часто почуємо нарікання, що український підростаючий молодник не вміє або й не хоче цінити й шанувати своєї рідної мови, традицій та праці на народній ниві. Однак, не можемо заперечити, що певна частина молоді бере активну участь у нашім національнім житті та переймає в ним провідні ролі. Але багато молодих людей перестало вже навіть інтересуватися справами українського життя в Канаді. Отже оправдано починаємо страхатися, що з відходом старших, українське життя цілковито завмре. Асиміляція поглине наші маси, і по українцях у Канаді залишиться тільки спогад. Цього можна сподіватися тим більше, що пляни й методи праці, як рівнож і ціле наставлення до наших справ з боку старших у великій мірі себе не виправдали. Було багато деклямацій, а фактичної роботи мало, бо пляни не були виповнені змістом. Речі несуттєві, більше формальні фаворизувалися, а все давніше затінювалося аж до цілковитого затемнення.

Чому теперішня молодь здебільша не знає своєї рідної мови? Бо на зборах говорилося одне, а дома робилося друге. Хіба ж в англійській школі дитина може навчитися української мови? Тут праця родичів абсолютно не допискала. І гіркий докір, що спрямовується на молодь, має обернутися деінде. Наші батьки мали всі можливі засоби до осягнення великого діла. Ми тих засобів маємо вже дуже мало. І все ж таки мусимо, закотивши рукави, братися до праці. Інтелектуально ми не так слабі, щоб не розбиратися у справах та належно їх розцінювати. Треба лиш доброї волі. Ми не сміємо спати. Мусимо конче вийти зі стану вигідности і стати воїками, самоздисциплінуватися та змусити себе хоч би й до незначної, але впертої і послідовної праці. Ще не все втрачено. І хоч мусимо вертатися далеко назад, бо перше маємо навчитися своєї мови, щоб почати вчити своїх дітей, — то свідомість ваги святого діла нехай буде нам підпорою і сатисфакцією.

Усі наші організації мусимо оновити, зрегенерувати, наповнивши їх іншим змістом. Бо коли організація за певний час не зробить якогось реального позитивного діла, то існування її стає гальмою, а не рушієм життя. Чи наші організації не були в стані наставити принаймні своїх членів так, щоб їхні діти щонайменше свобідно говорили по українське? А це якраз і був би той реальний зміст їхньої праці, що вже сам один виправдав би їхне існування. Або чи всі організації на стілку за проводом і прикладом старших не спроможні мати в більших місточках і містах доброго хору, або театрального гуртка, а то й обох разом? А де вони? Їх нема. Старші від праці ухиляються, а від неприготованої молоді вимагають чудес.

Такі міркування приложимі до всіх без винятку наших організацій. Вони довели нас туди, де ми є. А як же багато важчий тягар спадає на наші плечі! Коли завданням наших батьків було тільки провадити нас по твердій і второваній дорозі, то нам припадає завдання витягати і себе самих і других із засмоктуючої глибокої трясовини. Ми мусимо найти інші способи підходу до річей, мусимо застосувати інші методи праці а таки наше культурно-національне діло зробити і таким чином до загально-канадійської скарбниці вкласти і свою, як-не-як, але таки не малу частину і захоронити себе від передчасної смерти.

В. Гриба.

"Кameняpi", 1950-1951

Аналіза Поеми Т. Шевченка, "Катерина"

Поема Шевченка "Катерина" це — видатний твір в українському письменстві сорокових років 19-го століття.

Коли ця поема появилася в "Кобзарі" (1840), сам Шевченко сказав, що вона викликала "ентузіязм в українців".

У цій поемі Шевченко розкриває трагічне переживання героїни — Катерини і підносить у ліричній композиції найдраматичніші проблеми української людности.

Москва, щоб міцніше тримати Україну від своєю владою, завжди мала в цьому краю багато свого війська. Українці на своїй землі це військо називали москалями. А москалі, як загарбники чужої землі, по хижацькому ставилися до всього українського, не жалили й цвіту України — українських дівчат. (Тарас Шевченко Кобзар, Видавнича Спілка "Тризуб", Вінніпег (1952), том І, стор. 150)

Шевченко каже:

"Москаль любить жартуючи,
Жартуючи й кине;
Піде в свою Московщину,
А дівчина гине".

Отака доля стрінула й чорнобриву Катерину.

Тема — зведення селянської дівчини дворянином, а потім залишення її — була дуже популярна у всіх европейських літературах від часу сентиментальних романів 18 століття. Ця тема була занесена в Росію Карамзиним у творі "Бедная Лиза", а в Україну — Квіткою-Основяненком в оповіданні "Сердешна Оксана". Шевченко в поемі "Катерина" наслідує цю традицію; але при цьому він додає ще одну рису, а саме — того, що зводить дівчину (кохання), Шевченко робить чужинцем. На початку поеми знаходимо спеціяльне попередження для українських дівчат щодо москалів. Та в поемі нема ні слова, що показувало б, що поступування до дівчат простого жовніра відмінне від поступування московського офіцера, (Кобзар Тараса Шевченка, Культура й Освіта, Вінніпег (1944), ст. 188).

"Кохайтеся, чорнобриві,
Та не з москалями,
Бо Москалі — лихі люди —
Роблять лихо з вами".

Ця поема закінчує початковий збірник "Кобзаря" трагічним оповіданням з тодішнього часу. Це — єдина поема, що сильно кидає ганьбу на москалів за гноблення України, хоч ця тема властива Шевченкові й у інших його творах.

Коли порівняємо часту тотожність (ідентичність) сироти або вдови з Україною, то побачимо, що поет хоче, щоб читачі зрозуміли сумну долю Катерини, як долю України, і тому Шевченко впрваджує випадки, коли спроневірених дівчат батьки навіть проганяють з дому. Назагал, Шевченко написав багато віршів та поем в обороні покривджених українських дівчат та жінок.

У поемі "Катерина" показано також і характер москаля (жовніра) і офіцера (пана). Шевченко малює мораль москаля так: "москаль любить, жартуючи, жартуючи кине"; а його жорстокість: "возьміте прочь, безумную!" Для офіцера кохання — тільки втіха і тимчасова насолода. Кохання ж для української дівчини це — саме життя, а в ньому ціль — родина, обов'язки до неї, людяність у стосунках, життя по Божому і згідно з народними традиціями. Син, що був наслідком цієї "Жартівливої любови" зі сторони москаля, стає проводарем кобзаря. У цьому синові Шевченко персоніфікує свою глибоку віру в справедливість і свій світогляд, що їх він проповідує у своєму "Кобзарі". Син покутує за гріх рідної матері, яка потоптала традицію, але він (син) стане в майбутньому борцем за справедливість і національні ідеали, що їх загарбники москалі руйнують.

Щодо структури поеми, то вона складається з фрагментів оповідання, а не з подробиць. Поет включає тільки найдраматичніші моменти:

Катерина скривджена, її відрікаються, вона лишає свій рідний дім, йде до Москви, зустрічається з чумаками, надибує свого коханця-москаля, а цей відрікається її, Катерина лишає дитину-сина на дорозі, а сама поповнює самогубство. Син зустрічається з батьком та цей він сина відвертається.

Але незважаючи навіть на те, що Катерина переступає моральний закон і свідомо руйнує своє життя й вчиняє самогубство, симпатії читача на стороні Катерини і він їй співчуває.

Орест Апонюк
"Каменярі" 1960-1961.

СУЧАСНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ СТУДЕНТ

Український Інститут ім. Петра Могили в Саскатуні почав функціонувати у 1918 році. Відтоді дотепер через Інститут пройшло багато української студіюючої молоді, наших хлопців і дівчат.

У перші десятиліття існування і праці Інституту виховалося в ньому поважне число свідомих, активних і щирих народних працівників, що, вийшовши на самостійний шлях свого життя, багато праці й труду положили для збереження української мови й культури, для освідомлення громадян, піднесення доброго імені українського.

За останні 10-15 літ перебуло в Інституті теж поважне число української молоді, але вже з неї вийшло куди менше отих свідомих і щирих працівників на місцях. У чому ж власне справа? Чи Інститут змінив характер своєї праці, діяння і направлення? Чи може наша студіююча молодь стала відмінною від попередньої і, якщо так, то ж знову таки, чому...?

Знайомлячись з попереднім життям наших людей тут в Канаді, їх зацікавленнями і працею та порівнюючи те життя з сучасним, приходимо до висновку, що воно в теперішні часи стало різко відмінне від попереднього.

Люди наші упертою і тяжкою працею доробилися значних маєтків, стали маючими і заможними, більш-менш опанували англійську мову, з бувших "форинерів" і "кожушників" стали вони поважаними і поважними громадянами краю. Якщо в перших роках (десятиліттях) наші люди в родинах зберігали свою українську мову, добрі традиції й розумну родинну дисципліну, то в теперішніх часах, на жаль, цього в родинах все менше й менше. Тільки в окремих родинах ще збереглися ті добрі ознаки, а діти тих родин, молодь, належно вихована, толерантна і пильна до своїх обов'язків.

Посилаючи своїх дітей до Інституту, родичі тепер не підкреслюють їм, що порядок, регулямін й певна дисципліна там встановлені тільки для їх добра та що порядки в Інституті необхідно шанувати й виконувати. Натомість, родичі посилаючи сина чи дочку до Інституту попереджають, що "коли тобі буде в Інституті невигідно, то ти його залиши!"

Вдома молодь звикла, за тихою згодою родичів, провадити свій час на забавах, танцях тощо, повертаючись додому так пізно, як це кому й коли забагнеться. З таким призвичаєнням молодь приходить до Інституту й її обурює порядок, дисципліна й розумна система життя студентського в Інституті.

Теперішній студент має до своєї розпорядимости поважні суми грошей, що їх безконтрольно і часто навіть нерозумно витрачає, не розуміючи, що зароблений батьківський гріш не прийшов легко. Багато студентів мають тепер ще й власні авта, чого в попередніх часах не було.

Сучасний студент не особливо дбає за свою безпосередню офіційну науку, вважаючи її невідкличним злом, а тому вчиться з неохотою, аби як-так перейти іспити. Немає в молоді розумної й потрібної амбіції; вона все шукає легкого, безтрудного життя, вважаючи, що їй все вільно, все дозволено й що кожний і кожна з них "сам собі пан". Як навчилися вони вдома, як призвичаїлися там до хаотичного життя і сваволі, такими вони хотять бути і в своєму Інституті.

Є в Інституті й поважні, дисципліновані і виховані студенти. Вони і в своїх науках ведуть перед, вони й у студентському житті на виду, у них є ціль, перолектива.

Якщо громадянство хоче, щоб їх молодь стала поважною на своїй майбутній праці, необхідно, щоб самі родичі більше приділяли вдома уваги своїм дітям. Треба, щоб, приходячи до Інституту, молодь знала, чого їй сподіватись в ньому. Щоб молодь чулася гордою і щасливою від перебування в Інституті, а не думала, що вона робить ласку Інститутові, ущасливлює його своїм у ньому перебуванням. Тоді Інститут зробить свою корисну й потрібну працю, а молодь наша буде зразковою і приміркою.

С. Рудий, Ректор.
Журнал "Каменяр"
23 грудня 1964 р.

FIRST TERM PRESIDENT'S REPORT

Nineteen sixty-seven, centennial year, was a year of highlights. For the students of 'Mohyla' it was likewise, an extremely successful year. New methods of organizing plus the enthusiasm of the students enabled us to produce a concert of Ukrainian song and dance for the Saskatchewan public. It was the first concert that proved financially remunerative for our student organization "Kameniari". However, the more important aspect of our concert tour was that it was largely an expression of student opinion.

While new generations question the applicability of past traditions and ideals to the modern era, it is important that they also offer constructive alternatives. Society has an inborn fear of change, especially change that comes from the youth. It was in an effort to conquer this fear and to begin building for the future that we gave expression to our ideas.

If I may interpret the sentiment of Ukrainian Orthodox youth, it is first of all, not that youth is rejeeting the cultural traditions and customs of the past. What is desired is a shift of emphasis from tradition to Orthodoxy. The essence of a religion is the spiritual power that it can give to its members. Only when the inner self of an individual is satisfied will he willfully devote himself to next important elements of that religion and for us, as Ukrainians, that is our culture and tradition.

I think we have demonstrated that we are not disinterested in Ukrainian matters—namely, language and culture. But to preserve these, what is required is a true union of spirit of many individuals. One does not seek that spiritual satisfaction in the language but in our Orthodox Christian heritage. For us the Ukrainian language is merely a channel of expression of our religion, but does not in itself give spiritual satisfaction. We have been fortunate, thanks to the co-operation of three of our Reverend Fathers in Saskatchewan, to have been able to participate in some very intellectually stimulating lectures on "Orthodoxy" held at the Institute Sunday evenings of the past year.

For the student, the Mohyla Institute and the Orthodox faith are undeniably linked. The Institute serves students who, while seeking academic goals, reach to complement them with a history and understanding of the customs and values of their people. There has to be something in life to complement one's vocation. There has to be a certain degree of satisfaction and peacefulness within. Knowledge of religion, understanding and appreciation of 'who you are' can help one here. Internal peacefulness means respect for ancestral heritage, respect for parents, and most of all, it means knowing who you are and accepting it.

We must realize that as we tread the path of life, personal happiness, personal success or personal love, can only be achieved and can only be as great as the happiness and love that you give and derive from association with your fellowman. We should not disappoint ourselves and others by building a world on dreams, for it is more unjust to make promises and break them than it is to make no promises at all. We must realize and accept the possibility of being defeated in our attempts to realize our objectives. To win does not necessarily solve any problems. If the United States were to win the war tomorrow, for example, it is questionable if by so doing they will have solved one existing problem of humanity.

The non-conformists of our generation, the 'hippies', are valuable because they are expressing wrongs in our society. Their problem, however, is that they do not offer any alternatives. Let our young people be Ukrainian 'hippies' but let us also give some answers. It is important, even healthy to have motives. However we must diligently watch over the effects of our motives if we wish to build efficiently for the future.

Our generation must work harder for the realization of its dreams. We must go in fighting. Let us experience defeat, but not allow it to stun us into complacency and inactivity; let us experience victory but not with the pride that makes us sanctimonius hypocrites.

Let us, the youth, look toward the future. Responsible action means to make a decision and accept its consequences. To progress means new and added responsibilities. Let us proceed forward with enthusiasm and the unquenchable optimism that is necessary to attack the challenges of life.

Stephen Kozey
"Каменярі", 1967-68

ПРОВІНЦІЯНА ЕКЗЕКУТИВА СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ НА САСКАЧЕВАН

Перший ряд, зліва направо: М. Мадюк—референтка зовнішніх зв'язків. С. Стратійчук—Уступаюча Голова, О. Гавриш—Голова, Е. Табашнюк—Рекордова Секретарка, Л. Уход—Кореспонденційна Секретарка.
Другий ряд, стоять: А. Рінак—Друга Заступниця Голови, А. Скороборгач—Референтка Мистецтва, М. Пернаровська—Касієрка, Н. Іваницин—Референтка Журналу "Промінь". М. Гарбуз—Референтка Дитячих Садочків і Р. Сулятицька—Референтка Стипендій.

ПРИВІТ "КАМЕНЯРАМ"

Провінційна Екзекутива Союзу Українок Канади на Саскачеван щиро вітає студентський річник "Каменярі" з нагоди півстоліття від часу його заснування. За минувших 50-ть років кружок зробив дуже багато для виховання свого членства на відданих синів свого народу і щирих працівників на ниві українського церковного й громадського життя. Усім теперішнім і майбутнім членам "Каменярів" Провінційна Управа бажає найкращого успіху в їх студіях та професійній праці, а головно у служінні своєму народові за прикладом та ідеалами "Каменярів" минулого півстоліття.

Кожного року Провінційна Екзекутива заохочує нашу студіюючу молодь до поглиблення знання української мови й культури та до участі в українському громадському житті. Для цього Провінційна Екзекутива кожного року дає студентам нагороди у формі українських книжок на суму $100.00: "Стисла Енциклопедія Українознавства" (ред. В. Кубійович, англомовне видання) і "Українсько-Англійський Словар" (Проф. С. Андрусишина). Ці нагороди видаються студентам за знання і вживання української мови, активну участь в студентськім житті і за прикладну поведінку.

Цього року такі нагороди отримали: Анна О. Стельмащук з Єлов Крік і Д. Пурич з Врокстон, Саск.

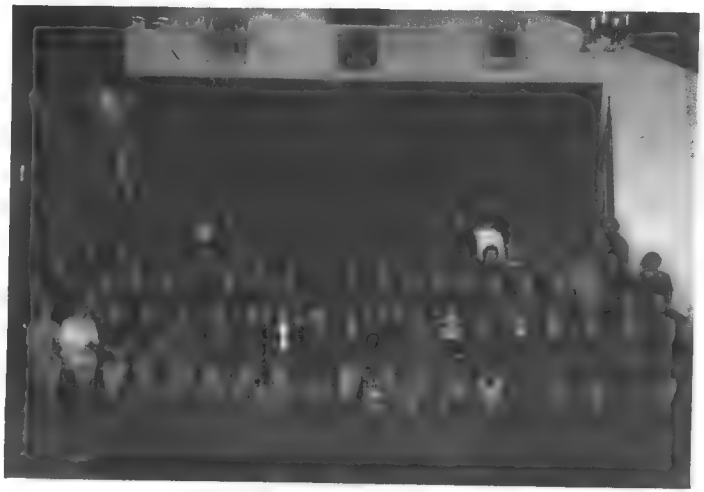

З нагоди 50-Літнього Ювілею Річника "КАМЕНЯРІ" студентів Інституту ім. Петра Могили, Союз Українок Канади, Відділу ім. Ольги Кобилянської в Саскатуні, сердечно вітає всіх питомців, ректорів, директорів і екзекутив,—бувших, теперішних і майбутніх,—і бажає їм всього найкращого. Дякуючи Богові за минувший перейденний шлях, молімо Його, щоби і тепер дав нам всім Своє благословенне підсилення наших прагнень виконувати наш важливий обов'язок до нашого українського народу по всьому світі.

Емілія Табашнюк
Голова

Леся Удод
Кор. Секретарка

COMPLIMENTS AND SINCERE CONGRATULATIONS
TO
KAMENARI ON 50 YEARS OF WORTHWHILE ACCOMPLISHMENTS

Best Wishes In All Future Endeavors

These Greetings Extended by the Members of

THE UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
Daughters of Ukraine, Regina Branch
Regina, Saskatchewan

З НАГОДИ 50-ЛІТТЯ ЖУРНАЛА-РІЧНИКА "КАМЕНЯРІ"

Студентів Інституту ім. Петра Могили

Засилаємо Найкращі Побажання Студентам, Дирекції

та усім Жертводавцям.

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ
Відділ ім. Княгині Ольги
Кадворт, Саскачеван

Дорогі Каменярі!

Студенти Інституту є Вибранці Українського Народу, а Інститут є живчиком українського життя.

Будьмо розумові, чесні та щирі!

Благородні не цураються свого рідного, а помагають своєму рідному братові!

Щасти Вам Боже!

Др. Олександер і пані Павля Данильчуки

Канора, Саскачеван

НАЙЩИРІШЕ ПОБАЖАННЯ

КАМЕНЯРАМ

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Відділ

Ім. Лесі Українки

РЕДФІЛД САСКАЧЕВАН

Prociuk & Purdy

Barristers, Solicitors & Notararies

A. W. PROCIUK, Q.C.
W. B. PURDY, B.A., LL.B.

806 Canada Building,
SASKATOON, SASK.

ТОВАРИСТВО "КАМЕНЯРІ"

висловлює найщирішу подяку всім організаціям, підприємствам та одиницям, які дали фінансову допомогу нашому річникові.

Зокрема, ми вдячні Інститутові ім. Петра Могили, та слідуючим відділам Союзу Українок Канади в Саскачевані і одиницям за їхні пожертви:

Відділ С.У.К. в Йорктоні	$25.00
Відділ С.У.К. в Годсон Бей	$25.00
Відділ С.У.К. в Мелвил	$25.00
Відділ С.У.К. в Стінен	$10.00
Відділ С.У.К. в Кодет-Ейлшем	$10.00
Відділ С.У.К. в Гронлид	$10.00
Відділ С.У.К. в Шіго	$10.00
Відділ С.У.К. в Принс Альберт	$10.00
панство Ф. Богдани, Ванкувер, Б.К.	$15.00
пан П. Киба, Саскатун, Саск.	$ 5.00

Smith Plumbing & Heating Ltd.

HEATING - PLUMBING - AIR CONDITIONING
GAS FITTING

"One Trip Smith"
service specialist

All Work Guaranteed

473 - 2nd Ave. N. Ph. 242-2936
SASKATOON, SASK.

KOLBINSON'S
PHARMACY LTD.
1302 TEMPERANCE STREET

Just across the street from Mohyla

Terrible service - miserable clerks,
We really are a bunch of jerks,
But isn't it dandy,
That we're so handy
For everything from PRESCRIPTIONS to candy.

Saskatoon, Sask.

Best Wishes to Mohyla Institute - - -

Craft Litho Ltd.

Printers & Lithographers

Phone 652-3147

339 Avenue A So. Saskatoon, Sask.

Yorkton Pharmacy

Best Wishes
Students of Mohyla
Institute

Prop. G. M. DROBOT

PHONE 783-8881

20 Broadway East
YORKTON, SASK.

Tru Art Studio

PHOTOGRAPHS OF DISTINCTION

OUR SPECIALTY: WEDDINGS
★ Black and White ★ Colour
★ Studio & Candids

KAMSACK'S HOUSE OF
PHOTOGRAPHIC SUPPLIES

Cameras, Projectors, Films, Bulbs &
Film Processing

Box 818
Kamsask, Sask.

Dr. E. CYMBALISTY

:-: CHIROPRACTOR :-:

Congratulations to
the Grads of '69

Telephone:
Off. 783-4486 Res. 783-3440

YORKTON, SASK.

John's
SHOE SERVICE

COMPLETE LINE OF ALL
SHOE REPAIRS

CONGRATULATIONS
GRADS OF
'69

:-: Quick Repair Service :-:

Hudson Bay, Sask.

Gas Furnaces and Appliances

Plumbing
Oil Furnaces

BONDED GAS INSTALLERS
Domestic and Commercial

Canora Sheet Metal Works Ltd.

Phones

Bus. 563-5523

Res. 563-5416

Canora, Sask.

Canora
Funeral Chapel

ZIELINSKI'S AMBULANCE SERVICE

REMCO MEMORIAL REPRESENTATIVE

Best Wishes

Canora, Sask.

Christie's Funeral Home

PHONE
783-2312

— Funeral Directors — Embalmers

YORKTON: J. H. Chambers
Res. 7 Crescent Court — Phone 783-2849

SALTCOATS: G. H. Gunn
Phone 744-2254

РАНІШНІ ДУМКИ СТУДЕНТА

Чи встану я, чи не встану,
Вчитись я не буду...
Так щось тяжко в світі жити,
Так багато труду.
Що буду тепер журитись?
Колись-жінше буде...
Ще посплю собі годинку...
Най журяться люде...

Б. Гуляк.
"Каменярі", 1953-54

Mysak **Agencies**

NORTH AMERICAN LIFE ASSURANCE

TRUE ASSESSMENT OF ALL YOUR LIFE INSURANCE NEEDS BOTH PRESENT AND FUTURE.

CALL IN FOR FREE ADVICE

Remember: Successful People do like my service!

BOX 1270
CANORA, SASK.

Lunn Hotel Ltd.
CANORA, SASK.

★ Sleep in Comfort
★ Full Course Meals

ENJOY YOUR STAY IN CANORA

Whether on Business, Just Passing Through, or on Vacation - Stay at the Lunn.

BEST WISHES

J&K Shoe Store

FINE FITTING FOOTWEAR
FOR THE WHOLE FAMILY

Prop.: Joe & Kay Trembach

CANORA, SASK.

Best Wishes to the Students of Mohyla Institute

Canora Jewellers

★ Canora Credit Jewellers
★ Bulova Distributor
★ Columbia & Bluebird Diamond Rings

Prop. S. KOBELKA

Best of Luck in The Future

MAIN ST.
CANORA, SASK.

Alex's
APPLIANCES and SPORTING GOODS LTD.
340 - 20th Street West
SASKATOON

ALEX M. CHOMYN
Owner

Bus. Phone 242-1913
Res. Phone 653-0187

Peter J. Oschipok
Notary Public

Wills, Affidavits and Other Legal Documents

Hafford, Sask.

Eleny's Beauty Salon
Nick's Barber Shop

See Us for all Your Hair Needs!

Prop.: Mr. & Mrs. Nick Lazarowich

HAFFORD, SASK.

DON'S
Meat Market

CUSTOM
★ Cutting
★ Wrapping
★ Butchering
Home-Made Sausage

Phone 549-2404
Hafford, Sask.

SLOWSKI CONSTRUCTION
Aluminum Door and Window Manufacturing
General Contractor

BEST OF LUCK IN THE FUTURE

★ CALL US FOR A FREE ESTIMATE ON ALL YOUR CONSTRUCTION NEEDS.
★ CABINET AND CONCRETE WORK.

Phone 865-2751
Hudson Bay Sask.

Gryba's Drug Store
WM. GRYBA, Ph.C.

Phone 256-3363 Res. 256-3493
Cudworth, Sask.

Best of Luck in the Future!

Off. Ph. 242-7179 Res. Ph. 242-0111

R. J. KINDRACHUK, O.D., F.A.A.O.*
OPTOMETRIST

Evenings by Appointment

308 Birks Bldg., Saskatoon, Sask.

* FELLOW AMERICAN ACADEMY OF OPTOMETRY

OFFICE PHONE 242-3984 RES. PHONE 374-7988

R. CHAYKA, B.A., D.D.S.
DENTAL SURGEON

513 CANADA BUILDING SASKATOON, SASK.

Скажи мені правду, мій добрий бурсаче,
Що діяти маю, жолудок болить;
Стогне і гуркоче, мов грім серед ночи;
У очах ми жовто, мов огнем палить.
(Відповідь: Їдж менше мяса, пико татарська).

"Каменярі", 1919

ДУМКА ТОВ. САВЧУКА

Любив, люблю, любить буду,
До смерти тя не забуду,
Ти радости моя.
Аж до смерти му любити,
Коло серця тулити,
Тебе люлько моя...

"Каменярі", 1919

Stevens Food Store

204 - 33rd St. W.
Phone 242-2273
Saskatoon, Sask.

Best Wishes to the Graduates

Rudachyk Bros.

phone 6 r 2-3
Norquay Exchange

General Store
Land Clearing
Lumber

Arabella Sask.

RADISSON MOTORS LTD.

BERT R. SHIPOWICH & SONS

BUS. PHONE 45
RES. PHONE 75

MASSEY FERGUSON SALES
&
SERVICE

CHRYSLER PRODUCTS & SERVICE

WE SERVICE EVERYTHING YOU BRING.

RADISSON, SASK.

Congratulations to the Graduates from

Dominion Cleaning Supply Ltd.

310 PACIFIC AVE., SASKATOON
PHONE 652-7077

Bob & Dave Dion

Empire Meat Packers

(EMPIRE MEAT COMPANY LIMITED)

★ Custom Slaughtering
★ Wholesale
★ Suppliers of Meats for Deep Freeze

PHONE 382-1414
2321-11th Street West
Saskatoon, Sask.

JOHNSON PHOTO LTD.

WHOLESALE PHOTO FINISHERS

For the Best in PHOTO FINISHING - Color or Black and White - See the Johnson Photo Ltd. Dealer in your area.

209 Ave. D So.
SASKATOON, SASK.

MOORE-SMITH SERVICE LIMITED

Call **242-0268**
For Service For
TELEVISION
Record Players - Radios
Tape Recorders
Dishwashers
Washers - Dryers
Ranges - Freezers
Refrigerators
Air Conditioners
and other large and
SMALL Appliances

Paul's Music AND Book Supply

306 - 20th St. W.

PAUL TKACHUK - Proprietor

Phone 244-6072
Saskatoon, Sask.

Best Wishes

George Patrician
B.A., LL.B.

BARRISTER, SOLICITOR, NOTARY PUBLIC

TELEPHONE:
Off. 34435 Res. 35294

1 Dunlop Block
YORKTON, SASK.

118A MAIN ST. PH. 563-5814

MELVIN'S Paint Center

For Planned Interiors

★ Vinyl
★ Corlon
★ Carpets
★ Drapes

CANORA, SASK.

Canora Drugs

"Your Family Drug Store"
CANORA, SASK.

- Ethical Prescription Specialists -

P. J. E. ORTYNSKY
Phar.Chemist

TELEPHONE:
Bus. 563-5411 Res. 563-5146

Paul & Doreen Ortynsky

Schafer's SHOP-RITE LTD.

1304 TEMPERANCE ST.
SASKATOON, SASK.

— YOUR CAMPUS SUPERMARKET —

Delivery Service Order must be in by 3:30 p.m.

Phone 653-2505
JACK SCHAFER — Prop.

BEST WISHES FROM YOUR
FRIENDLY NEIGHBOR

Best Wishes in Your Endeavours

Boychuck Construction (Sask.) Ltd.

2122 - 8th St. E. at Preston Ave. Saskatoon, Sask.

Phone 374-4165

You never can tell when a real bargain is going to pop up.

Keep cash on hand at the Commerce

CANADIAN IMPERIAL BANK OF COMMERCE

SEMKO M.&M. Food Store

Hafford, Sask.

СКЛЕП СЕМКО

ПРОДАВЦІ М'ЯСА

КОВБАСИ ТА БАКАЛІЇ

Palyga Drugs Ltd.

Best Wishes Grads

3015-5th Ave. Regina, Sask.

Walter's **Dry Goods**

OVERSEAS PARCEL SERVICE

341-20th St. West Saskatoon, Sask. Canada Phone 244-7373

Off. 783-4498 Res. 783-2713

Parkland Insurance & Trofanenko Realty

All Classes of Insurance

M. B. TROFANENKO

Best Wishes

57 BROADWAY E. YORKTON, SASK.

Canora Allied Hardware

COMPLETE LINE OF ....

★ APPLIANCES
★ SPORTING GOODS
★ PAINTS
★ GIFTWARES

Quality is Always a Bargain

Best Wishes to Grads of '69

Canora, Sask.

Canora Central Motors Ltd.

MASSEY-FERGUSON
SALES & SERVICE

PONTIAC — BUICK — GMC TRUCKS

CANORA, SASK.
PHONE 563-5626

Bay Grocery

PHONE 865-2544

Complete Line of Grocery Needs

PROP. — T. HOMENIUK

BEST WISHES TO
GRADS OF '69

HUDSON BAY, SASK.

J. W. Stechishin

B.A., LL.B., Q.C.

Barrister, Solicitor
& Notary Public

Phone 242-5575
305 Canada Bldg.
Saskatoon, Sask.

Willey's Jewellers

★ Guaranteed Service
★ Ultrasonic Cleaning
★ Trophies and Engraving

IF YOU ARE NOT SATISFIED — TELL US
IF YOU ARE — TELL YOUR FRIENDS

Phone 653-0833
714 Broadway
SASKATOON

Morris T. Cherneskey

B.A., LL.B.

Barrister, Solicitor
and Notary

Phone 244-8551
509 Canada Building
Saskatoon, Sask.

Dr. M. H. Boykowich

D.D.S., D.D.C.
DENTAL SURGEON

:-: Evenings by Appointment :-:

TELEPHONE:
Off. 244-4774 Res. 242-5964

809 Canada Building
Saskatoon, Sask.

NORTHERN DRY CLEANERS AND COIN LAUNDRY

Prop. JOHN SCHERBAN

- DEPENDABLE SERVICE -

IN BY 10 - OUT BY 5

Phone 865-2822

Hudson Bay **Sask.**

- Congratulations 1969 Grads -

RED & WHITE STORE

Prop. A. & M. DENNIS

Groceries - Meats - Confectioneries

Phone 563-5412

Canora **Sask.**

Silas E. Halyk

B.A., LL.B., LL.M.

Barrister, Solicitor & Notary Public

Best Wishes Kameniari

TELEPHONE:

Off. 244-0132 Res. 242-6736

805 Canada Building
SASKATOON, SASK.

SOMMERFELD ELECTRIC LIMITED

ELECTRICAL CONTRACTORS

Telephone **242-2866**

616 Main Street - Saskatoon, Sask.

SPOTLESS DRY CLEANERS CO. LTD.

★ Fur Storage

★ Cleaning

★ Glazing

★ Repairing

3 HOUR COUNTER SERVICE

1511-20th Street West ✂ 221-20th Street West

SASKATOON, SASK.

NORQUAY
Pharmacy Ltd.
PHONE 23

ZANE REMENDA
B.S.P.

NORQUAY, SASK.

BEST WISHES
GRADS

MET
THEATRE
Cudworth, Sask.

John & Mary
Paramchuk

Prokopchuk
Agencies

FIRE - HAIL - AUTO - LIFE

★ Insurance in all its branches
★ All-risk Crop Insurance

JOHN PROKOPCHUK, Agent
Bus.:54 PHONES Res.: 111

NORQUAY
Saskatchewan

Macleods
Store

Very Best Wishes
KAMENIARI
For Success in the Years Ahead

:-: Your Family Shopping Centre :-:

Lily & Bill Lucyk - Owners

Phone 32
Radisson, Sask.

Каменярі
1969-70

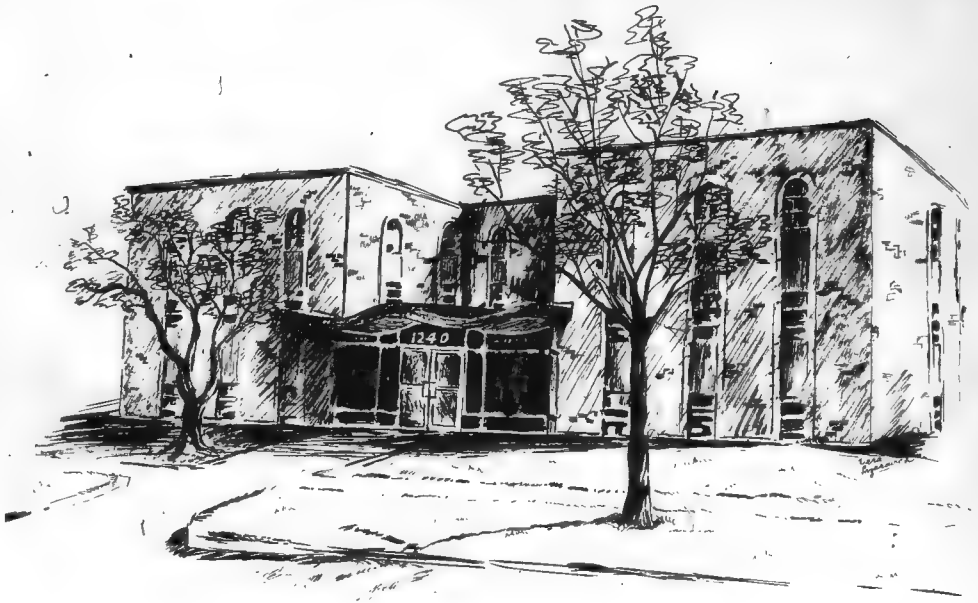

Mohyla Institute 1970.

Каменярі

Іван Франко

Я бачив дивний сон. Немов передомною
Безмірна, а пуста і дика площина,
А я, прикований ланцом зелізним стою
Під височезною гранітною скалою,
А далі тисячі таких самих, як я.

[illegible] кождого чоло житє і жаль поорали,
[illegible] очі кождого горить любови жар,
[illegible] руки в кождого ланци мов гадь обвили,
[illegible] плечі кождого до долу ся схилили,
[illegible] страшний якийсь тягар.

[illegible]
[illegible]
Лупайте сю скалу! Нехай ні жар, ні холод
Не спинить вас! Зносіть і труд і спрагу й голод,
Бо вам призначено скалу сесю розбить.

І всі ми як оден підняли в гору руки,
І тисяч молотів о камінь загуло,
І в тисячні боки розприскали ся штуки
Та відривки скали; ми з силою розпуки
Раз по раз гримали о камяне чоло.

Мов водопаду рев, мов битви гук кровавий,
Так наші молоти гриміли раз у раз,
І пядь за пядею ми місця здобували. —
Хоч не одного там калічили ті скали, —
Ми далі йшли, ніщо не спинювало нас.

І кождий з нас то знав, що слави нам не буде,
Ні памяти в людей за сей кровавий труд,
Що аж тоді підуть по сій дорозі люде,
Як ми пробем еї та прорівнаем всюди,
Як наші кости тут під нею зогниють.

Тай слави-ж людської зовсім ми не бажали,
Бо не герої ми і не богатирі.
Ні, ми невольники, хоч добровільно взяли
На себе пута. Ми рабами волі стали,
На шляху поступу ми лиш каменярі.

І всі ми вірили, що своїми руками
Розібємо скалу, роздробимо граніт,
Що кровю власною і власними кістками
Твердий змуруємо гостинець і за нами
Прийде нове житє, добро нове у світ.

І знали ми, що там далеко десь у світі,
Котрий ми кинули для праці, поту й мук,
За нами сльози ллють мами, жінки і діти,
Що други й недруги гнівні та сердиті
І нас і нашу мисль і діло те клянуть.

Ми знали се, і в нас нераз душа боліла
І серце рвало ся і груди жаль давив.
Та сльози ані жаль ні біль пекучий тіла
Ані проклятя нас не відтягли від діла,
І молота ніхто із рук не опустив.

І так ми далі йдем в одну громаду скуті
Всесильною думкою, а молоти в руках.
Нехай прокляті ми і світом позабуті,
Ми ломимо скалу, рівнаєм правди путі,
А щастє всіх прийде по наших аж кістках.
1878.

Just ordinary happy

Ukrainian people!

Trying to live together

as happily as possible.

Mohyla: A place to study and endure trials.

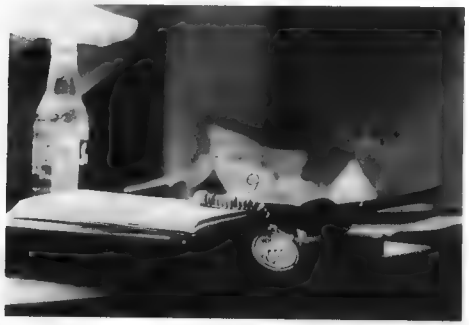

. . . always someone to talk to and usually someone from your own area.

. . . and a place for meeting people.

СЛОВО ВІД РЕКТОРА

Час від часу, трапляються серед нашої молоді, особливо студентів, почуття а навіть і вислови, що неможливо бути і канадійцем і українцем. Нема користи вивчати і англосаксонської культури і української, бо, мовляв, ми або українці або канадійці. І вся дискусія сходить на питання: чи бути канадійцем (з англосаксонською культурою) чи українцем.

Для молоді, яка ніколи не жила на Україні, це питання завжди ставило, ставить і буде ставити пекучу духовну проблему. Найбільший українець, наш славний Шевченко, ясно розумів цю проблему і передбачував ці почуття наступних поколінь українців поза межами України — себто **нас.** У своїй поемі, "І мертвим і живим і ненародженим землякам моїм в Україні і не в Україні моє дружнє посланіе, написана якраз 125 років тому назад, Шевченко звертається до **нас,** і дискутує власне цю проблему асиміляції. По моїй думці, його слова звернені особливо до **нас,** не лише тому, що це ми ті "ненароджені не в Україні", до яких він пише, але тому, що ми молоді студенти — себто, майбутні вчені та провідники свого народу.

І як нам поступати, щоби розв'язати цю основну проблему? Яку пораду дає нам Шевченко? У вищезгаданій поемі він пише ось таке:

"Учітесь, читайте,
І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь!"

Цим поучанням Шевченко радить нам розв'язувати проблему асиміляції середньою дорогою: здобувати освіти загальної, навчатися не українських звичаїв, і не забувати своїх українських традицій і культури. Основно, він радить нам служити і людстві, і Канаді і українському народові.

Отже, дорогі Каменярі, живімо після науки Шевченка. Будьмо совісними апостолами нашого Спасителя Ісуса Христа, і Його Святої Православної Церкви. Здобуваймо загальної науки, будьмо добрими дітьми Канади, і ніколи, ніколи не забуваймо, що ми українці!

Ця дорога найтяжча; якої нагороди можемо ми сподіватися? Шевченко каже:

"І світ ясний, невечірний,
Тихо засіяє..."

Володимир Ю. Сеньчук, М.А.,
Ректор

" Tradition does not mean that the living are dead but that the dead are alive", Gilbert Chesterton. History creates tradition. Ukrainian history throughout the centuries has developed a unique culture.

Our Institute has a glorious history. Mohyla has its own traditions that have developed during the past half century. Many of these traditions involve the heritage passed down to us through the generations. This Canadian and Ukrainian history and tradition affects us because we have the opportunity to live a richer life. We should be grateful for this aesthetic advantage. However, our lives cannot be enriched if we are dormant. We must get involved in cultural activities at Mohyla. Such involvement develops our understanding and appreciation of our heritage and thereby directs the development of our individuality - individuality makes us interesting; it makes us outstanding personalities; it is the courage to be ourselves. We should have the courage to be different without being contrary - without flaunting our independence.

It is knowledge not ignorance that ignites inspiration. How significant are Ivan Franko's verses in " Kameniari " ! How inspiring is the theme - the theme Mohyla Institute Students have adopted as their very own. Knowledge of our history and tradition combined with all other educational opportunities challenges us to live an enriched Canadian Ukrainian life.

There is no place like Mohyla. Life here is challenging and fascinating. I sincerely enjoy it. We extend our best wishes for success and happiness to those who are leaving us. To those who are staying - welcome back! We are looking forward to working with your talents and leadership.

- C. KACHKOWSKI

In order for Mohyla Institute to survive as a meaningful entity to the Ukrainian Canadian community, it must be a cultural-educational centre in the future - as it has been in the past. This idea is nothing new.

However, in order to succeed as an institution which trains and inspires young people to cherish their Ukrainian heritage, and to become leaders in the Ukrainian-Canadian community, it must work with a select group of people. A select group of people means that standards have to be set for and met by the applicants.

Those schools and institutions which command the most respect, and earn the most recognition are those with high standards of admittance. Only the best quality.

I think that a name ending in " chuk " or " ski " is not an acceptable minimum qualification for residence at the Institute. An interest in things Ukrainian and a willingness to learn through participation are essential.

If the standards are raised then the following advantages occur: first, students will benefit more from the program; secondly, staying at the Institute becomes a privilege rather than a right; and finally, as a result the Institute's reputation is enhanced.

Mohyla Institute has reached a critical period in its history. We can become a stronghold of Ukrainian culture, or we can slip into the mainstream of campus life, losing our identity.

From my observations this year, I think our students should be complimented. I am optimistic that in the future the Institute will see many groups of students complete equally, and even more, successful years of cultural activity.

- A. KACHKOWSKI

Initiation Week

SENIORS WELCOME FROSH

Frosh week at Mohyla Institute, a week to get acquainted, a week of initiation and a week for the Frosh to pay homage to the seniors, but above all, a week to remember. We mopped floors, washed ceilings, polished shoes and learned the Institute yell, but initiation through the much talked of " mill " will live on in our minds forever. The Frosh Court, where unruly Frosh were tried, convicted and sentenced, was a constant threat that hung over all first year students. We were introduced to the cultural program and also became acquainted with the revised rules of our new home. However, perhaps the most impressive part of the week came when we officially became members of " Kameniari ", at an impressive service conducted by our chaplain, the Rev. T. Slavchenko in the Institute chapel. As we took our oath, an oath repeated by generations before us, I am sure we all became aware of our task as members of the Mohyla Institute and were proud of the family we were joining, a family of students following the footsteps of those who strived before. The official end of Frosh Week came Saturday night with a dance and crowning of our Frosh King, Pat Zawislak and Frosh Queen Lesia Boychuk. Gay multicolored streamers and music by our own boys, the famed " M. I. " orchestra, added to the festive mood and brought an appropriate close to Frosh Week '69.

- D. Oleksyn

President's Message

1969 and 1970 brought an end of another phase in the history of the Kameniari organization and simultaneously, the history of Mohyla Institute. This year, as every year, brought with it successes, challenges and problems to the residents.

Certainly one highlight of the year was the annual concert tour. This year the concert tour was a financial success and also was one of the activities which contributed to the "spirit" of the organization through the participation of many students. However, I feel that the concert tour helped to contribute to long range aims. These include the preservation of our Ukrainian heritage and culture and also the destruction of a worn out myth which is unfortunately heeded by many people including Ukrainians - that of a "generation gap." Those people in Prince Albert, Hudson Bay and Gronlid who witnessed the concert can agree that the "generation gap" is just a myth and that the Ukrainian cultural, language and spiritual aspects will be preserved! The concert with its songs and dances showed this close bondage between the older and younger generation.

Many problems were also faced by the students in Mohyla Institute but they were usually solved. These problems usually aided in the "spirit" of Mohyla, besides, how dull this world would be if no problems existed, so would Mohyla. However, I would like to deal with one problem briefly that of participation.

Participation seems to be a problem every year and this year has been no exception. I believe that participation is necessary in order to preserve our Ukrainian culture, language and religion. Therefore, we as students have at least some interest in some activities, cultural or spiritual through our Orthodox faith. I think we should not forget about an important characteristic of individuals, "All individuals are different and have varying interests." The institute is a community in reality and different interests will be shown - whether in sports, academics or socially. We must realize this and integrate these interests with those of our Ukrainian culture.

It has been an honour to serve as Kameniara president and I would like to thank those who helped in the work of the organization. In conclusion I hope that the future Kameniari will fulfill Kameniari's motto, "Cleave the Rock of Ignorance" therefore, making the organization an everlasting and treasured memory in their lives.

- W. Bazowski
President, 1969

Mohylianky

During the forty-seven years of existence of our organization most of the efforts of Mohylianky remain the same. Our members try to preserve and promote Ukrainian culture by instructing and participating in activities such as dancing and singing.

This year our queen candidates worked to make the annual Valentine Queen Contest a success and therefore help our organization financially. Another success was the "Chervoni Make" Dance held during the student exchange.

The arrangements for the Mohylianky Scholarship Fund have been completed this year. For years there has been a shortage of scholarships for students in Slavic Studies at the University of Saskatchewan. To help overcome this shortage and to increase the interest in the Ukrainian language, Mohylianky have established an annual scholarship valued at $125. The recipient, pursuing a major in Ukrainian, must be active in Ukrainian organizations and show an increasing interest in the language and culture.

In the future, I wish every success to the Mohylianky society to help preserve the Ukrainian culture in the Institute.

S. Dmytriw
President 1970

Left to right: (front) Cathy Bylyna, Larry Gramiak(Honorary Pres.), Donna Oleksyn.
(back) Lucy Kawulych, Sylvia Dmytriw(Pres.) Yvonne Slapinski, Diane Lewchuk.

КАМЕНЯРІ И СУМКІВЦІ ВІДВІДУЮТЬ ЦЕРКВИ

У Саскачевані існує багато громад нашої Церкви, які через таку чи іншу причину мають дуже мале число членів. В їхніх церквах відбувається Св. Літургія лише час-від-часу, і тому в них неділя, коли є Богослуження, — це дійсне свято!

"Каменярі" — студентське т-во при Інституті ім. Петра Могили, щоб познайомитися з людьми на околицях та в чому можна їм помогти, — домовилися з членами відділу СУМК у Саскатуні, і рішили спільно відвідати деякі дооколичні громади.

І так, порозумівшись із настоятелем Під-саскатунської парофії, у неділю 25-го січня, завітали до містечка Бигар, Саск. Тут, під проводом панни Дарії Данильчук, відспівали Св. Літургію. По Богослуженні, о. парох Олег Кравченко привітав гостей-хористів, представив ректора Інституту та попросив заколядувати.

У неділю 1-го лютого 1970 р., Каменярі й СУМКівці знову завітали на Св. Літургію до містечка Вонда, Саск. Тут також відспівали Богослуження, яке відслужив о. Олег Кравченко.

Каменярі та СУМКівці плянують і надальше такі виїзди до різних громад Саскачевану, уважаючи їх корисними та важними, як рівно ж і приємними.

ВЮС

Valedictorian Address

How many of us remember the day we first came to Mohyla Institute? We were eager, hopeful, and branded with the name freshies. Tonight we are eager and hopeful but our ego has been inflated with the title graduates. At such a time it is indeed pleasant to reflect upon the joys of Mohyla life; upon the laughter, the songs, the gatherings, which have made these last few years so gay.

Do you remember the last minute practicing for the concert tours? Remember the disappointment of low marks on exams? Remember the frustration of working past midnight on essays due yesterday? Remember the student exchange? Remember? Of course we will.

The living organism constantly grows and renews itself cell by cell. So did our character and our personality. Our attitudes towards the Ukrainian culture grows, replenishes and strengthens. Talent, industry and ambition have brought the Ukrainians up gradually in Canada and these same qualities are bound to make them hold a place in Canadian history; Canadian culture. Along the social, economic and educational lines the Ukrainians have made commendable progress. The Ukrainian youth is ambitious to become leaders and he possesses the talent, the perseverance and the diligence that will place him there. You the descendants of Ukrainian pioneers are to see that the best in the Ukrainian culture is not last, but it is handed as a birthright to the prosperity of this land.

Each of us has individual friends sitting near tonight whom we thank for rich and rewarding experiences. Soon these daily contacts will be broken as we turn to higher fields of education or the business world.

Fellow students - we shall always cherish the sense of oneness during the past years. Memories of Institute life return and will continue to return - but they shall always be pleasant ones.

We the graduating class of 69-70 hope the administration will remember us for our leadership and our sincere working rather than our youthful follies.

To our parents we acknowledge you as our greatest benefactors. You have given us the opportunity of an education and by your sacrifices have brought us to the first step in the success of our lives.

Mohyla is not a brick building with glass windows; a dining area, an office but rather it is the spirit of the people who have attended it which makes the institute what it is.

We shall have a special place in our memories for Mohyla. When we are informed of some of her accomplishments we shall be proud to be able to say; "I used to live there." When we pick up a newspaper and read a list of the university graduates or an engagement we shall be proud to say; "I lived at the same place with him." Less happily, perhaps, next year or in sixty years, our heart strings maybe pulled when we learn of a passing away of one of our group. At such a time we may be able to only utter, "I lived with him."

Soon all that will remain of us will be a plaque on the wall, a picture in a yearbook, a file in the cabinet. Memories for each other are best summated by Taras Shevchenko's words:

Поїдеш далеко,
Побачиш багато,
Задивишся; зажуришся
Згадай мене брате!

S. Curniski

Graduates

When you really get down to it, it really was all for this. Graduation. All the years spent fooling around — even fooling around while studying — were simply a form of distraction; distracting us from the realities of the day.

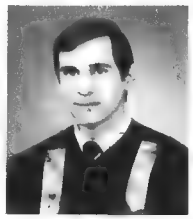

BAZOWSKI, WALTER; B. ED.
Fish Creek, Sask.

As president of Kamenitari for the first term, he proved himself an able leader. Our first term activity is clear evidence of this. Achievements of special note are the concert tour and caroling, both of which were the most successful in several years. After intersession and summer school, Wally graduates with his B. Ed. He will teach this year at Alvena, his home stamping-grounds of school days. We wish him every success in his career and in any other ventures he may undertake. We know that we will have many an occasion on which to enjoy the pleasure of his company again. Wally will never be too far away to return here for some fun with his old friends.

CURNISKI, SYLVIA; B. A.
Saskatoon, Sask.

"Leader of the pack" to many, Sylvia contributed much to the strong internal feeling within, and especially for, the Institute and the experiences the situation affords. If parting words are any indication of what our memories will be, then our future meetings will reward us with recollections of the good times and harrowing experiences we once had. Sylvia did much to figure in the bubbling enthusiasm that gave rise to the boisterous activities of our Institute days. Her humour, wit, social activity, and undeniable exuberance brought about her fame as an "underground" leader. One could always rely on plenty of fun and "games" when she was anywhere near. Sylvia plans to return to University again in the fall and to work on an honours Arts program in political science. We just hope that at least some of her efforts will be directed towards her academics, considering the difficult year she has ahead of her.

ZLIPKO, TERRY; MED. I.
Prince Albert, Sask.

Known as "Doc" in the 'Stute, Terry is actively and earnestly pursuing his studies in the field of medicine. A great example of determination and willpower, Terry is sure to succeed in his noble endeavors.

ZEMLUK, TERRY; PHAR. I
Margo, Sask.

Terry gained renown in several areas of activity, here at the Institute. In addition to his work as a photographer, Terry did extensive research on the potent mixture of wine, women, and song. His pharmaceutical background was of great assistance in his studies.

ZAWISLAK, PAT ; ARTS I
Amsterdam, Sask.

Pat contributed his dramatic skills to the concert and excursion and put up an excellent performance, considering the role. On one most memorable occasion he was heard to say: "Shake, you wench!", and we all know to whom he was referring to.

YOUZWA, GERALD; AG. I
Nipawin, Sask.

Gerry certainly made a lasting impression at the Institute - on the telephone. If length means anything, the calls must have been fairly important.

YAREMY, DON; ENG. I
Fairy Glen, Sask.

Don frequented the lounges and we must admit, he finally learned how to play Kaiser fairly well. Engineering was his field and we hope his efforts were rewarded.

RUDACHYK, CARL;
Arabella, Sask.

Carl was one of two "Tech" fellows in our residence. He made good use of his skills in building a beautiful cabinet for our stereo. We will always remember how he drove our bus across the prairie on our concert tour and especially the chocolate milk he always drank.

PASKARUK, KEN; ENG. II
Paddockwood, Sask.

There is never a dull moment when Ken is around. Ken plans to foresake the Engineering cause and join the Arts' clan. We know he will be a boon to whatever cause he clings to, even if only because of the atmosphere he can so easily create.

KUZYK, SHARON; ARTS II
Yorkton, Sask.

Sharon was rather quiet, and we most often saw her being escorted out, and much later, into the doors of our residence. It was a joy to have the pleasure of her company, and we certainly wish we could have had more of it.

NICKOLEIOW, MORRIS; AGRO. I
Insinger, Sask.

Morris was another of the Agros, only with a difference he was determined he would come back to University as an Agro next year. He did well in his studies, and no doubt enjoyed himself while he was at it.

KOWALYSHYN, BORIS; AG. II
Rhein, Sask.

Just to hear his counter-bass break into a laugh was quite an experience in itself. He was a member of that "din-corner" group that built a rather infamous reputation for its never-ending sounds of activity.

KOWALSKY, SONIA; ARTS I
Richard, Sask.

Behind that veil of innocence "lurks" one of the most bubbling individuals who formed our group. Much to the benefit of the Institute, a great deal of her enthusiasm was directed towards cultural pursuits, as well as various, and other sundry activities.

MOTRUK, EUGENE; COMM. II
MacDowall, Sask

Argument is an art. Eugene firmly believes that when it comes to arguing with Barry, one towel is not as good as the next. He was commonly heard expiring: "Nyak! Nyak!"

KOWALSKY, DENNIS; ARTS I
Richard, Sask.

It was surprising to find that under all that hair was a perfectly normal human being. His pleasant and enjoyable nature destroyed many a solid stereo-type that we had perhaps adopted. We must credit him for his "Mohawking", both on the ice and in the fridge. His technique was remarkably successful.

MOCHARUK, ALLAN; ARTS I
Nipawin, Sask.

In order to avoid confusion in one's opinion of Allan, we will not attempt to be subjective. Allan rose to the demands of every occasion, and made each of these occasions an opportunity to have a good time.

KOTELKO, OREST; ENG. II
Cudworth, Sask.

Orest took part in dancing and other such light-footed, or should I say light-headed, activities. We noticed he had missed washing his chin for some time, but it actually turned out to be a goatee.

KOROL, MAURICE; ARTS I
Donwell, Sask.

Maurice was in the Mohawk hockey spotlight this winter. From what medical sources we have consulted, this spotlight seems to be the cause of the permanent shadow above his upper lip.

LOZINSKY, KEN, ARTS II
Lady Lake, Sask.

We were proud of Ken in his dramatic role - he makes a good old uncle. He is completing his second year of Arts, and we know he will go on to be a good whatever-it-is-he-will-be.

KAWULYCH, LUCY; ARTS I
Blaine Lake, Sask.

Lucy was another one who frequented the T.V. lounge. We hear her area of concentration at the University will be Slavics. We do not doubt that she has "studied" many a Ukrainian specimen, only in the hope of furthering her knowledge in the area of Slavic studies, of course.

KRAWETZ, KEN; ARTS I
Invermay, Sask.

Ken was undoubtedly a "live wire" that sparked a good deal of excitement into whatever he did. His interest, his enthusiasm, and the flavour of his personality were all a credit to him and his ventures.

HOLINATY, ROGER; ARTS II
McKague, Sask.

Roger was not particularly noted for his displays of enthusiasm in cultural affairs, unless, of course, you can include a well-executed imitation of his role in "Hell's Angels".

GRAMIAK, LARRY; AG. III
Hafford, Sask.

Larry was one of the few "veterans" in the Institute. His experienced mind was able to sense the "underground currents" which flowed through the Institute, and he made "quick" to bring about this realization to his "fellow coherts".

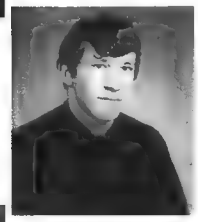

KOWALSKY, VICTOR; COMM. I
Richard, Sask.

Vic had many a kind and benevolent notion. One form of its expression was several considerable "donations" to some rather indefinite fund. His contributions did not end here, but also took their form in cultural activities of all sorts. You may have noticed we were careful to avoid specifics. It is not unintentional.

FEDORAK, ALLEN; ARTS II
Stornaway

Allen was another of our "musically minded" people. We often heard and enjoyed his performances for us. He was a willing participant in many an activity and his contributions can be noted.

KOWALSKY, NESTOR; VOC. AG. I
Richard, Sask.

Nestor was a matter of many things. One of these was dancing and another was the tall tale. We could never understand what sort of "trapping" he was involved in here at the University. We hope this and other activities will prove successful for him in future.

DANYLUK, JIM; AG. III
Gronlid, Sask.

Jim was our musical "whiz" at the Institute. We enjoyed his performances at our dances, immensely. We really hope he does well on campus in Agriculture, despite what seemed to be an answering service he ran on the second floor phone. At least we are sure he is in demand, but for what, we don't really know.

BOYCHUK, LESIA; ARTS I
Yorkton, Sask.

Commonly known as our P.K., Lesia became an enthusiastic member of our family. Lesia has her sights on a career in medicine, and we wish her well in whatever area of science she may choose.

KEITH, PAT; ARTS I
Melville, Sask.

It is difficult to think of anything for Pat - except Wally. A good deal of her time was spent in the T. V. lounge doing research for her sociology class. She certainly had an interesting group to study!

BORYCKI, GORDON; ENG. III
Kenaston, Sask.

Gordon was an engineer and worked at staying that way, yet, he managed to make time for socializing with the "gang". Speaking of socializing, he seemed to take many walks to 7th street to visit a friend of some sort.

FRANKO, JOAN; ARTS II
Kamsack, Sask.

Joan lost out on the "Hospitality Award", but it is common knowledge that when you are number two, you try harder. Joan took care of the dispensing of costumes and took on many another helpful task.

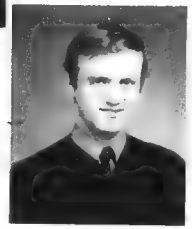

BALICKI, DAVID; ARTS II
Prince Albert, Sask.

Late in the year, Dave made his wise move from "Sheps", and thus, strengthened our high opinion of Mohyla. He was a perfect fit for the atmosphere of the Institute.

HUNCHAK, ROSE ANNE; ED. II
Blaine Lake

Rose Anne's choir and dancing instruction, as well as an undeniable spirit, contributed greatly to our accomplishments. As people often say of the RCMP, "They always get their man", her determination bears similar qualities.

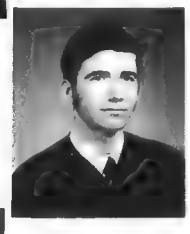

GRYBA, JOHN; ENG. I
Cudworth, Sask.

When it came to "over-exposure", John was an expert in more ways than one. He followed and photographed the events of the year. When he wasn't photographing, he was partaking of the activities that make an Institute live.

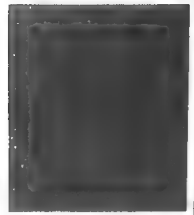

MOROZ, ALVIN; ENG. I
Wadena, Sask.

We were sorry to see Alvin leave at Christmas. We were just getting to know him well and we had hoped he was getting used to us and our ways. It was good to see him return to visit us during the second term.

DMYTRIW, SYLVIA; ARTS II
Preeceville, Sask.

Sylvia was a silent partner in the Institute - always willing, always working, but with no one knowing. She played a strong role in Mohylianky as president, and guided the girls to many a worthy goal.

BOYCHUK, EUGENE; ARTS II
Mikado, Sask.

This is one fellow we always saw a lot of. Day or night, he was always available and perhaps his studies suffered. But, he certainly saw to it that we never suffered, especially from hunger.

VOLKERT, EMIL; GRAD. STUDIES
Vienna, Austria

Emil spent much of his time away, apparently working in some sort of lab. We will always wonder what kept him occupied until 1:00 A.M. every Morning. I suppose only his wife knows, now that they are married.

WASYLIW, RAY; ENG. III
Buchanan, Sask.

Ray made his mark in the Kaiser annals of the Institute. Ray was always good for a round at any kind of table, at home, or away. We wish him success in his chosen engineering career.

TERNOWETSKI, COLLEEN; ED. II
Kelvington, Sask.

We all enjoyed Colleen's bubbling personality and are sorry we could not have seen more of it. We wish her the best in the field of education and are confident she will succeed.

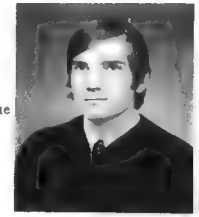

TRACH, LARRY; ARTS II
Prince Albert, Sask.

Larry came here late in the year and helped us fight on the ice in our hockey matches. Larry plans a major in philosophy, and if the amount of work he does is any indication, he is sure to succeed.

STRILCHUK, DAVID; ENG. I
Nipawin, Sask.

David easily made his presence felt in the Institute. His personality and its outstanding qualities brought about many a varied response from his fellow "Bursaky". On occasion he was heard to say: "What do you mean by another five bucks?"

SNIATYNSKI, MIKE; AGRO. II
Dnieper, Sask.

Mike is a rare individual - one of those few real salt-of-the-earth characters whom you can be sure in playing no "role". We enjoyed his company at most every activity at the 'Stute, and we hope he enjoyed ours.

BAZOWSKI, RAYMOND; ARTS I
Fish Creek, Sask.

Ray, silently and slowly, crept into the hearts of many. We at times speak of misdirected enthusiasm - he just "plain" didn't have any. He admittedly was prize winning "moocher", save for Dave.

SLAPINSKI, YVONNE; ARTS II
Stenen, Sask.

We didn't often see Yvonne. She seemed to spend a lot of time out . . . studying, of course. We hope her efforts were justly rewarded. We do know that her pleasant manner and other such characteristics added to the beauty of our institute.

SZPAKOWSKI, PAUL; AGRO I
Meadow Lake, Sask.

Paul and his group of "Agros" made a social group of their own. Rarely did a time come when he turned down the opportunity to partake in whatever it was that kept him occupied evenings. We are confident that the instruction he received here will make him a great "Dyak".

RUDACHYK, STEVE;
Arabella, Sask.

Steve became rather famed as a "trapper" here at the Institute, and we cannot deny that he met with some degree of success. We wish him the greatest of success with his chosen field of auto and other such "body work".

BYLYNA, CATHY; ARTS I
Rosetown, Sask.

Some fellow across the "Berlin Wall" used to occupy a good deal of her time. We, of course, mean that he went across, or perhaps, lived on the other side? Well, we'll figure this one out eventually.

SLOWSKI, BARRY; COMM. II
Hudson Bay, Sask.

If he told us that he wrote the book, "How to Succeed Without Really Trying", we'd certainly have no grounds for denying his claim. Barry was a marvel when it came to organizing. Some of his fields of accomplishment were in the Kamenlari treasury, Mohawk manager, kitchen raiding, and water-fighting, to mention only a few.

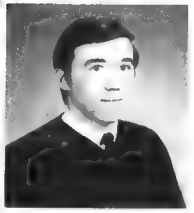

PENTELUK, MORRIS; AG. I
Insinger, Sask.

Morris was quite obviously an Agro. His feelings towards the Institute and the activities within it were equally obvious. Being one of the few car owners in the Institute, his services were in constant demand, although the reliability of his car was questionable.

SADOWSKY, WALLY; ARTS II
Maymonte, Sask.

Wally spent many a long night away, but we were sure to hear of his conquests or whatever, the next afternoon when he awoke. He made a good sports rep. the second term, and kept us going with all sorts of activity.

OLEKSYN, DONNA; ARTS I
Prince Albert, Sask.

Wit and her outlandish form of humour are her telling traits. Donna excelled in cultural activities, expecially as dancing instructor. Her dreams lie in the area of broadcasting, and we wish her a "dream come true" in the near future. She is well-fitted in every way for radio "exposure".

SYRNICK, ALICIA; ARTS II
Wadena, Sask.

Her capabilities as a choir director helped bring about the success which characterized our concert tour. We were not indifferent to see her leave, as she was a great asset to the Institute.

RUDACHYK, LILA; ARTS II
Arabella, Sask.

Lila took an active part in the Ukrainian cultural activities that go to build a strong Institute relationship. Her activities as a "pusher" of ascorbic acid were well known, even if only in an attempt to keep us all from mononucleosis.

MORGOTCH, ALEX; ED. III
Yorkton, Sask.

Alex was one of the more mature and seasoned students here. His capabilities and experience were evident in his handling of his position as Kamenlari President in the second term. Despite his hard-working nature, he did somehow, somewhere, find time for someone we shall discretely refer to as "only a friend".

PILLIPOW, JACKIE;
Wynyard, Sask.

Jackie put her heart into her work at the Institute and used every idle moment to help in some way. We must take time now to thank her for the many tasks only she could, or would, take the time to do.

MARTINUK, TERRY; COMM. I
Calder, Sask.

It is difficult to compose something for this fellow, considering that he is me. Perhaps, I should take this time to say that I loved every moment of living at the 'Stute this year. It was always interesting and exciting. The friendships and associations will never be forgotten.

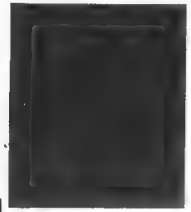

LEWKO, NADINE; ED. IV
Yorkton, Sask.

Here we had someone who was quite determined in her efforts, whatever the situation may have been. This determination, presumably, landed her the teaching job she had wanted in Whitehorse, Yukon.

KOTYK, WAYNE; ENG. I
Tiny, Sask.

Wayne spent little time getting to know us. In fact, we really hadn't realized that he had moved out. We just thought he had stopped coming down for meals.

LEWCHUK, DIANE; ED. I
North Battleford, Sask.

We saw little of Diane, and apparently she intended it so. It is a pity we could not get to know her better.

BARON, MARLENE; NURS. I
Canora, Sask.

Marlene left us early in the year for her nursing practice in North Battleford. We had hoped she could return later in the year to join us.

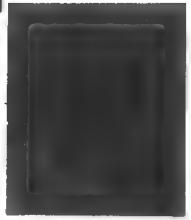

KOSHMAN, MARTIN; ENG. II
Melville, Sask.

First, he was here, then he was not. We were all sorry to see him leave our group so soon. However, he would often pleasantly surprise us with his presence by coming down for a visit at the 'Stute.

Concert Tour

On a November weekend a group of Institute kids made a concert tour to Prince Albert, Hudson Bay and Gronlid.

It has been reported that some people had a wee bit of fun.

Crowd Pleasers

— the Ukrainian dancers

SCHOOL BUS

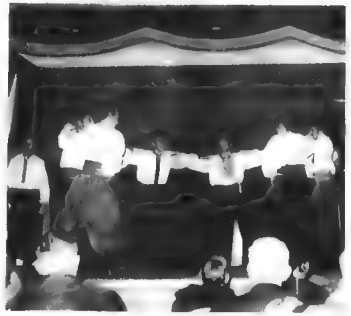

Різдво – Радісна Новина

Тиха Ніч — Свята Ніч!

Свічки горять на ялинці, стіл святочно прибраний. Родина засідає до Святої Вечері, при якій батьки линуть думками до своїх неприсутніх з ними дітей. А тут, далеко від дому, діти в той час своїми молодими думками бігають до батьків і своїх приятелів.

* * *

На Святий Вечір, 6-го січня, 1970, в Інституті Петра Могили, відбулася традиційна Свята Вечеря. На цю вечерю прибули студенти й гості. По відспіванню "Бог Предвічний", пан Сеньчук, наш ректор, пояснив значіння Різдва. Тоді, всі засіли до Святої Вечері, починаючи від куті.

По кінцевій молитві студенти разом колядували, а пізніше посідали й слухали Інститутської Різдвяної Програми, яку приготовили самі Каменярі, та яка передавалася по п'ять радіостанціях у Саскачевані.

Опівночі відбулася Різдвяна відправа, яку служив о. Тарас Славченко, капелян Інституту.

* * *

І так, у молитві лучилися думки дітей і батьків, щоб духом і серцем бути разом на Різдво Христове!

— **Л. Бойчук**

Иордан в Інституті П. Могили

В неділю 11-го січня, 1970 р., відбулася в Інституті ім. П. Могили відправа для посвячення води на Свято Иордан. Наш капелян, о. Т. Славченко, відправляв Богослуження, а Інститутський Хор співав Иорданські пісні.

По освяченню води, каменярі й всі присутні гості зайшли до столів до "Святої Вечері"

Свічки засвітили, кутю подали на стіл, а Отець Славченко перевів молитву. Всі засіли до вечері. Студенти, мабуть, думали про родину, яка вдома, може далеко від Саскатуну й про тих любих, котрі також засідали сьогодні до Святої Вечері.

Продовжуючи студентську традицію, на вечері ми гостили других студентів зі Саскатуну які не живуть в Інституті, але також походять з українських православних домів.

Вечеря, яка мала дванадцять традиційних страв, закінчилася колядками й щедрівками. Всі студенти колядували й на лицях деяких студентів можна було завважити сльози, але це не були сльози смутку, але сльози радости, бо ми хоч молоді, але раді з того, що ми є українці й що маємо такі гарні традиції!

Вечеря закінчилася молитвою, по якій Каменярі й гості перейшли до вітальні, де одні з другими приємно розмовляли цілий вечір.

— **Б. Олексин**

Знову закінчився шкільний рік у Інституті. Ми, студенти Інституту, можемо бути горді, що наша праця й наші досягнення під час цього року перевершили всяку, дотепер, діяльність студентства у цьому новому Інституті.

Наша концертова поїздка показала, що ми молоді не лише живемо в Інституті, але рівно ж є зацікавлені нашою мовою й культурою — народним співом, танками й музикою.

Цього року ми також відновили нашу дружину "гокей", котра під час зими, змагалася з іншими дружинами в Саскатуні.

Так, багато ми зробили цього року. Училися, працювали, співали, й, на кінці розійшлися. Бажаю Вам усім, дорогі Каменярі, успіху та здоров'я у Вашому житті! Дай Боже, щоби ми всі дочекали нового шкільного року, радісно знова зійшлися, та попрацювали навіть успішніше, як цього року!

— **О. Моргоч**
Голова Каменярів, 1970 р.

Excursion '70

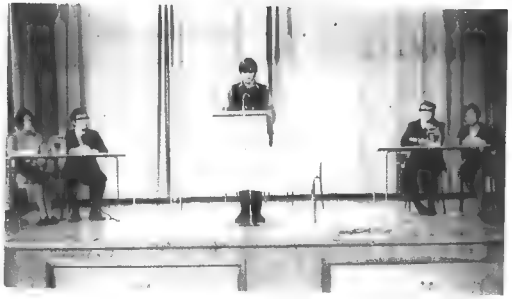

Nominally to compete

To play sports

But an excursion is really just an excursion.

Sonia Kowalsky Jackie Pitlinow
Joan Franko (QUEEN)

Mohylianky
"Chervoni Maky"
Dance

The Quiet Riot

EDITORS NOTE: Kameniari '70 regrets the absence of pictures. These are pictures that could have been taken.

An arts student in the library for the first time, goes for seconds.

Mr. Labluk in the washrooms.

The pepsi delivery is made

(A waterfight).

A kitchen raid.

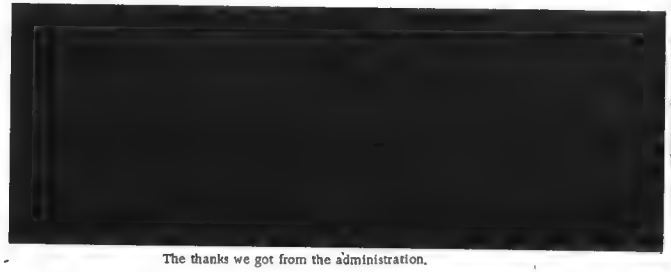

The thanks we got from the administration.

"our heads are bloody but unbowed."

Mohyla Fans -

. . . without their help the team might not have done the terrific job they did.

The Bust Line

A vote of thanks to the coach and players who worked hard towards a strong Mohyla team.

Awards Nite

At the first Mohyla Awards Night, people who thought that theirs was a thankless job all year, got thanked. Or at least recognized with a small P.M.S. Academy Award. It was a student affair, since suffering jobs seldom get recognized with anything but criticism.
The girls looked great and so did the guys. Everyone was in a good mood.

The administrators take part.

Mistress and Master of Ceremonies: Miss Sonia Kowalsky and Mr. Raymond Bazowski.

1. Nominees for Best Singer:
   a) Ken Paskaruk in "Allelujah 3 Razy". (WINNER)
   b) Mr. Katchkowski in "Shche ne Vmerla Ukraina".
   c) Pat Keith in "Bring on the Pussycat"
2. Nominees for Best Actress:
   a) Lila Rudachyk in "The Rare Breed".
   b) Jackie Pillipow in "The Agony and the Ecstasy". (WINNER)
   c) Sonia Kowalsky in "The Pill, and How I Learned to Like It".
3. Nominees for Best Supporting Actress:
   a) Sylvia Curniski in "Leader of the Pack". (WINNER)
   b) Donna Oleksyn in "The Foamy Trip".
4. Nominees for Best Mover:
   a) Victor Kowalsky in "Two Minutes in the Box".
   b) Pat Zawislak in "It's Not Pork Chop, It's U. S. Prime". (WINNER)
   c) Roger Holinaty in "Hell's Angels".
   d) Boris Kowalyshyn in "Silent Stud".
5. Nominees for Best Mohawker:
   a) Eugene Boychuk in "The Missing Link".
   b) Barry Slowski in "They Shoot Kitchen Raiders, Don't They?" (WINNER)
   c) Mr. Labiuk in "Hoo da Hell Toook da Door?"
6. Nominees for Best Actor:
   a) Terry Martinuk in "The Petition". (WINNER)
   b) Alex Morgotch in "The Death of a President".
   c) Wally Sadowsky in "A Shot in the Dark".
   d) Maurice Korol in "Lay, Lady Lay".
   e) Mike Sniatynski in "Dr. Doolittle; or, The Kittens are Coming, the Kittens are Coming".
7. Nominees for Best Supporting Actor:
   a) W. G. Senchuk in "A Man of All Seasons; or, The Greatest Story Ever Told".
   b) Larry Gramiak in "The 3-Year Trial".
   c) John Gryba in "I Spy With My Little Camera".
   d) Paul Szpakowski in "The Story of an Argo".
   e) Wally Bazowski in "They're Going to Put Me in the Movies".
   f) Orest Kotelko in "The False Front". (WINNER)
8. Nominees for Hospitality:
   a) Joan Franko in "Walk In".
   b) Rose Anne Hunchak in "Blindman's Bluff". (WINNER)
   c) Lucy Kawulych in "Never, Too Late".
   d) Ray Bazowski in "Sleeping Beauty".
9. Nominees for Best Cook:
   a) Mrs. Bilous in "Gone With the Bologna".
   b) Mrs. Ochar in "Oi Bozhe, 61 Ways to Skin a Cat - But It's in the Menu".
   c) Mrs. Stratychuk in "The Galloping Gourmet". (WINNER)
   d) Mrs. Hrytsak in "Don't Take Your Guns to Town, Son".
   e) Mrs. Topalsky in "Paul 'Bunion'; or, How I learned to Live With a Sore Foot".
   f) Mrs. Bayers in "How I learned to Cook Without Really Trying".
   g) Mrs. Kowalyshyn in "Aren't Onions the Only Vegetable?"
10. Nominees for Best Technique:
    a) Mrs. Katchkowski in "It's Been a Hard Day's Night". (WINNER)
    b) Allen Fedorak in "Wait Until Dark".
    c) Steve Rudachyk in "In the Heat of the Night".
11. Nominees for Best Mermaid:
    a) Lesia Boychuk in "The Yardstick". (WINNER)
    b) Dennis Kowalsky in "Position 46".

Mohyla Act

1. There shall be no intervisitation - but you can go see RoseAnne.
2. There shall be no kitchen raids - but you can go see Barry.
3. There shall be no waterfights - but you can go see Lesia and Dennis.
4. Visitors must leave after 11:00 (in the morning) -feeding them breakfast is enough.
5. There shall be no noise in the evening - only moaning in Ukr. is allowed.
6. You must participate in cultural activities, such as, s--, waterfights, sleep-ins,(or outs, whichever you prefer).
7. Self-discipline is allowed only in case of emergency. It might be pointed out at this time that Mohyla has not had an emergency this year yet.
8. Sheet change every Monday - or on special occasions whichever comes first.
9. Rooms are expected to be kept clean because of regular infection.
10. Pills are to be taken for the following only; B.C., headaches, mononucleosis, tetanus, indigestion, foot and mouth disease, abscesses, hangnail, ruptured appendix and B.C.
11. Shoes are to be worn at all time to prevent frost bite.
12. Clothes are to be worn to prevent indecent exposure fines.
13. All sharp and pointed instruments will be confiscated by your friendly matron and mine, to be used for the following: kitchen raids, disections in classrooms, coke machine incisions, shoe horns, toothpicks and for other cultural activities.
14. The student is warned that, if not of Ukrainian pedigree, or willing to participate in P.M.I. pursuits, he is liable for lynching, or possible nominations for honourable mention in awarding of scholarships, if however, he is of Ukrainian pedigree, we suggest that he sees his local vet and has his distemper shots to further his possible chance for total commitment to an honourable nomination for a scholarship.
15. Doors are to be left on their hinges.
16. All sanitary engineers are to be left unmolested.
17. In case of fire let it go unnoticed, it will probably go away by itself like most things around here do.
18. All hockey games in the girls hallways are cancelled due to ice conditions at the present time and lack of participation.
19. Showers are to be used before and after holidays and hockey games.
20. All clothes size 9-40AAA shall be left in the girls' lounge for inspection by fellow inmates for possible use.
21. No dates will be issued to species other than males.
22. Use of the T.V. lounge is restricted to those who have dates - raisins, oranges, apples, grapes, etc.
23. All banana peels are to be left for further use in our establishment of a 'Banana Peel Fund' to pay off Peter Mohyla Institute.
24. Cultural activities to be overlooked unless seeking nominations for Rector, Pro-rector, Rector's wife, Pro-rector's wife.
25. All safety features to be inspected before entrance.
26. All meals are to be treated deliciously, with a smile, and if not to your liking lunches are not provided.

Any violation of these rules subjects you to prosecution under the "Ukrainian Penal Code" or solitary confinement with rations limited to ordinary meals.

We are Ukrainian!

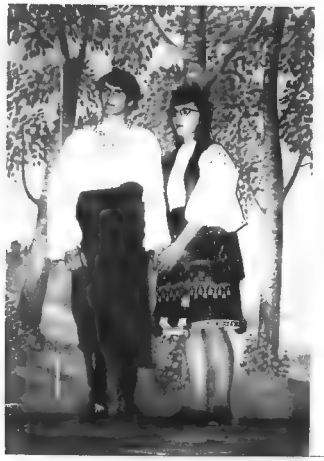

МИ Є УКРАЇНЦІ!

ПРОЩАЙ, МОГИЛО!

Прощай Могило, на віки вже;
Я від'їжджаю від тебе на все;
Не забуду тебе, хоч де буду,
Попам'ятаю тебе куди піду,
Буду пам'ятати тебе, що ми робили,
Як ми "брок да рулс" ми заплатили.
Ніколи не забуду ту одну ніч
Коли пані "Басиха" прийшла в ту ніч
І зловила хлопців в кімнаті моїй
Але вони були хитрі й здуріли її
Через вікно — вони утікли,
Та за кару будинок почистили;
Не забуду наші водяні гри,
Як потім підлога мала два цалі води;
Також не забуду, як в третій годині
Ми вломилися до кухні бо були голодні;
Або кілька разів хлопці прийшли на гору
Й здріли нас у нічнім шматтю.
Ніколи не забуду наш "концерт тур":
Ми мали "флет таєр" й "бас" був "пур"
Але наша вистала була найкращая,
Хоч ми мали тиждень приготовлятися
Не забуду, як ми ходили на коляди —
Тиждень пізніше ми ще захрипли.
Багато сталося, написати про все тяжко,
Але забути не можна, так важко,
Ми мали клопоти, ми їх перебули
Хоч ми були в клопотах коли тільки могли
Кожний з нас мав одну причину
Й ми знали коли треба котру людину;

Савеля Керніцька була наша голова
До збитків, вона все готова була;
Як хтось був голодний по півночі,
До кухні **Євген Бойчук** мав ключі;
Бері Словський, Денис Ковальський і
Лері Грамик
До кухні зайти, вони знали, як;
Наша русалка була **Бойчук Леся**,
На наші "вотер файт" вона була перша;
Шпаковський Павло, хто знав всьо робити
Навчився скоренько, як вікна мити;
Стіві Рудачик знав так "фор шур",
Що пити пиво в Могилі було "егейнст да
рулс";
Лелія Рудачик, наш ангел з чорним крилом
Хотіла всьо міряти "ярдстиком"
Іван Гриба й **Землюк Тарас**
Усе брали знимки всілякій з нас;
Петро Завісляк і **Роджер Голинатий**
музиканти, я певна
"Шейк фор мі венч" була їх тема;
Іванну Сляпінську й **Варвару Сліву** ми
бачили мало —
Вони в пляцу іншім від Могили сидіти
стало
Мирославн, Николаїв і **Пентелюк** були
пара,
В клопоті не були й не була кара;
Кен Паскарук устояти не міг,
"Ду йор тинг" він казав і все стеріг;
Савеля Дмитрів і **Пет Кіть** жаліли всьо
Від хлопців — найліпше пиво й їду через
вікно;
Євген Мотрук червонів так усе,
"Няк", він казав на добре чи зле;
Тарас Злипко наш "новий" лікар,
Та грати добре "гокей" він також мав дар;
Катруси Билина ніяк не могла
Затримати гроші, хоч скарбницею була;
Валі Садовський, наша мала [illegible]
Він любив всьо — найліпше дівчата;
Наші президенти, **Валі Базовський** і
Олександер Моргоч,
Вони всьо робили добре, а, як зле то
пробач;
Тихий **Рей Базовський** не робив нічого [illegible]
Але тиха вода береги рве;
Рузя Гунчак думала, що знала про все,
Мудріший від неї на світі не живе;
Марті Кошман, Вейн Котик і **Елвин Мороз**
Не перебули тут довго — не знати який
"коз";
Джералд Юзьва й **Король Мирослав**
також були тихі,
Та не знати чи вони добрі чи лихі.

Джекі Пилипів і **Ковальська Соня**
помагали всім,
Та були наші "чір лідерс" на наш
"гокей тім";
Гордей Борицький, Джим Данилюк й
Федорак Ел
Наші музиканти, вони були "свел";
Лері Трач й **Дейв Балицький** з "Шепс"
до нас прийшли
Вони знали, що в Могилі багато ліпше;
Шерен Кузик і **Джон Франко** [illegible]
Школа їм на думці була перше;
Дон Яремій, Орест Котелко й
Рей Василів
До інженірства вони були "тру";
Кара Рудачик наш "карпентер" новий
Як щось злагодити він мав добрий "сей";
Дасія Левчук й **Терновецька Калина**
Не злюбили часник, та й була причина;
Михайло Спитинський і **Коваліншин Борис**
наші фармері,
До коров й фармерства вони не нові;
Робити клопіт **Дейв Стрільчук** знав,
Він був добрий тільки, як спав;
На одну ніч **Леся Сирник** і **Надя Левко**
мали "шоу",
Поцілували одного хлопця "гут найт", а
другого "галов";
До драми був добрий **Лозинський Кен**,
Грати вуйка в представленню, він був наш
"мен";
Елен Мохорук хвалитися любив,
Не було нічого, що він не пережив;
Тоді нас учила **Олексин Богданна**,
Але грати п'яного вона також знала;
Кен Кравець був капітан нашого
"гокей тім";
В гокей він був "райт он да бім";
Наш "комерс кет" був **Мартинюк Тарас**,
[illegible] по три за раз;
Ковальскі, Нестор і **Віктор** були такі,
Коли мали щось робити, зробили самі;
Еймел Волкерт женитися має,
Кожний з нас йому щастя бажає.

Так кінчиться вірш [illegible] наш Інститут,
Бажаю найкращого всім котрі були тут;
Пишу цей вірш щоби ви не забули
Котрі з нас в '69 — '70 році тут були.

Л. Кавулич

We will never forget our kitchen staff . . .

. . . and their helpers

I knew another building

And was invigorated with Its Old Spirit yet I . . . I was appalled by the lack of response — lack of spirit.

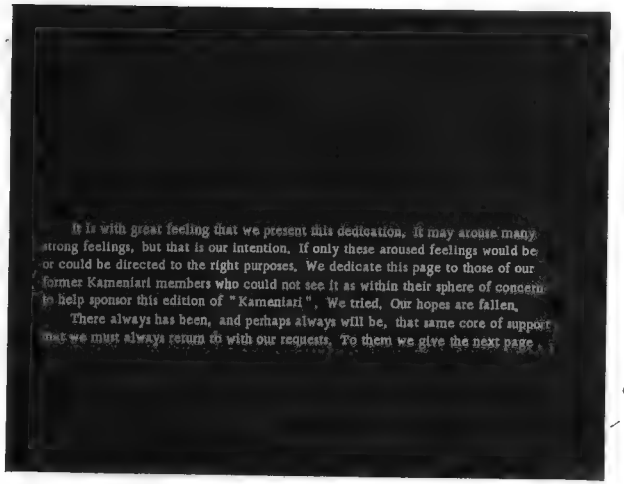

It is with great feeling that we present this dedication. It may arouse many strong feelings, but that is our intention. If only these aroused feelings would be or could be directed to the right purposes. We dedicate this page to those of our former Kameniari members who could not see it as within their sphere of concern to help sponsor this edition of "Kameniari". We tried. Our hopes are fallen.

There always has been, and perhaps always will be, that same core of support that we must always return to with our requests. To them we give the next page.

Mr. and Mrs. Mike Mochoruk
Nipawin, Saskatchewan

Mr. and Mrs. Joe Curniski
Bowden, Alberta

Mr. and Mrs. Fred Scorobohach
Saskatoon, Saskatchewan

Mr. and Mrs. Bill Kindrachuk
Wakaw, Saskatchewan

Mr. and Mrs. John Pernarowski
Saskatoon, Saskatchewan

Mr. Orest Halkowich
Hafford, Saskatchewan

Mr. and Mrs. Boris Kischuk
Saskatoon, Saskatchewan

Mr. and Mrs. Mike Palidwar
Nipawin, Saskatchewan

Mr. and Mrs. Jack Bazowski
Saskatoon, Saskatchewan

Mr. and Mrs. Wm. Gryba
Cudworth, Saskatchewan

Mr. and Mrs. Pete Hryhor
Nipawin, Saskatchewan

Mr. and Mrs. Terry Labach
Saskatoon, Saskatchewan

Mr. Dennis Pihach
St. Andrew's College, Winnipeg

Mr. and Mrs. I. Hrytzak
Saskatoon, Saskatchewan

Mr. and Mrs. Henry Franko
Nipawin, Saskatchewan

Mr. and Mrs. Paul Tkachuk
Saskatoon, Saskatchewan

Mr. and Mrs. Gordon Diakiw
Cudworth, Saskatchewan

Dr. and Mrs. Bob Chayka
Saskatoon, Saskatchewan

Mr. and Mrs. John Hryhor
Nipawin, Saskatchewan

Mr. and Mrs. Martin Zip
Saskatoon, Saskatchewan

Mr. and Mrs. John Eremko
Nipawin, Saskatchewan

Mr. and Mrs. Al Kachkowski
Saskatoon, Saskatchewan

Saskatoon Senior CYMK
Canada No. 1

St. Andrews Theological Society
WINNIPEG, Manitoba

MOHYLIANKY SOCIETY
PETER MOHYLA INSTITUTE

The Yearbook.

We have done it.
We did it.
We made this book.

Lesia Boychuk,
John Gryba,
Terry Martenuk,
Ray Bazowski,
Sylvia Curniski.

We made this book, we like it.

Dedication

Dedications are a "drag"! They usually mention the wrong people. The editorial staff this year has decided to right this wrong. We dedicate this yearbook to those people who have so generously given monetary contributions towards this publication. Moreover, these honourable people have displayed that intangible thing called "spirit".

To The People
Who Have Paid
Fines - We Are
Grateful . . . .

The Editor's Message

This is that that was.
And it was good.
Much more happened,
much more could have.
History this is not.
Memories it is - memories
of a glass house. We
lived it. It was ours.
We offer this to you
for your remembrances.
Cherish these, your
memories, but aboye
all, value throughout
your life in deeds the
experiences the Institute
situation affords.

Sylvia Curniski

Litho by D. W. Friesen & Sons Ltd. Altona Manitoba Canada

Title: **KAMEHRP**

Dates covered: 1928

(only issues presently known to exist and be available for microfilming)

This publication has been microfilmed with the cooperation of:

Mohyla Institute
Saskatoon, Saskatchewan

КАМЕНЯР
ПРАЦЯ ЄДИНА
З НЕЛОДІ
НАС ВИРВЕ
VIRIBUS UNITIS
ГРУДЕНЬ
САСКАТУН САСК
1928

КАМЕНЯР

НЕПЕРІОДИЧНИЙ ЖУРНАЛ

ЦЕНТРАЛІ УКР. СТУДЕНТІВ КАНАДИ

Саскатун, Саск., Канада.

Рік І. 25.грудня,1928. Число 1

НЕРВОВА СИСТЕМА СУСПІЛЬНОСТИ

Без нервів людське тіло було би неповоротною купою м'яса. Без нервів неможлива ні думка ні рух. Коли людина стане босою ногою на гострий камінець, надавлені на пяті нерви болісно подражнять мозок, і мозок в ту ж мить накаже, знова при помочі нерви, відповідній мускулі, що ногу треба підвести вгору. І так кожний наш рух залежить від нервової системи. При помочі нервової централі всі нерви ділають спільно й взаїмно. Між ними немає суперечностей. А коли людина хоче підняти руку вгору, а простягає наперед себе, то це певна ознака, що людина хора на нерви. І щоби знова стати спосібною до правильного життя, така людина мусить лікуватися.

Анальогічно, ми можемо сказати, що подібну нервову систему має і громада, держава, і суспільність взагалі. Центром нервової системи в державі правительство, а поодинокі провінціональні, областні і волостні уряди є паростями цієї системи. Щоби в державі був добробит і лад, ці всі парости державної нервової системи мусять ділати згідливо й взаїмно. Коли хорвати з Югославії бойкотують правительство, то значить, що югославська держава хворує на свою нервову систему. Треба лікуватися - заводити відповідні реформи.

І кожний народ має свою нервову систему. Осередком її є народня культура, а паростями-нервами її є всі національні організації, преса, література, освітні, драматичні, студентські кружки, і т. п. Щоби народ був здоровий і сильний, ці всі парости-нерви мусять ділати спільно й згідно.

Так, студенти є одною з паростей нервової системи народу й суспільности взагалі. Отже, поодинокі студенти повинні лучитися в студентські кружки, а кружки в одну студентську централю, і в такий спосіб зможуть відповідно розвиватися культурно й поодинокі члени кружків, і кружки, і при помочі централі студенти можуть відповідно сповнити свої обовязки і супроти суспільности взагалі й супроти свого народу.

І ми в Канаді вже маємо таку студентську централю. Рік тому назад відпоручники студентських кружків у Канаді зїхалися на Зїзд да Саскатуну, і по довших нарадах заснували Централю Українських Студентів Канади. Головна ціль нової організації є зосередити наші розпорошені студентські сили, скоординувати їх думки і діла, і в цей спосіб помогти і самим студентам, щоби вповні розвинули свої індивідуальні здібности, щоби виробити з них добрих громадян, і щоби в цей спосіб помогти нашому народові вилічитися з його нервової недуги.

Нехай же буде і оцей журналик одною з тих обєднуючих нервів-ниточок, що поможуть нам стати ширими й гідними культурними працівниками!

За Редакцію О.І.

ДІЯЛЬНІСТЬ Ц. У. С. К. ЗА ДІЛОВИЙ РІК 1927-1928.

Перші прояви життя є завсіди звязані з більшими труднощами, як дальший розвій. Це відноситься не тільки до одиниць, але також і до кожної орґанізації.

В такім положенні знаходилася й Централя Українських Студентів Канади за минувший рік своєї діяльности.

В протягу того часу заряд звертав свою головну увагу, щоби дати молодій орґанізації здорову та сильну підставу, скеровуючи відповідно до того й свою діяльність, головно на орґанізаційні справи.

Ці старання увінчалися увінчалися вдоволяючим успіхом бо, закінчуючи рік своєї діяльности, централя може виказатися поважними як на тутешні обставини, числом кружків з 350 членами.

Крім виключно орґанізаційної діяльности, Централя улаштовувала дебати між поодинокими кружками, висилала своїх відпоручників з відчитами та подавала час від часу директиви поодиноким кружкам в ціли ідейного з'єднання та одностойної праці.

І це спільне видання журнала є також одною точкою з програми діяльности Централі. Оцим першим числом "Каменяра" ми лише ще проломлюємо перші леди.

Ми віримо, що на так підготованім ґрунті праця в слідуючім році піде краще, тому закликаємо до всіх студентських орґанізацій:

Гуртуймося, бо в єдности сила!

::::::::::::::::::::::::::::::::::::

ДІЯЛЬНІСТЬ ЧЛЕНІВ-КРУЖКІВ Ц.У.С.К.

1. Кружок "Каменярі" в Саскатуні.
Голова - Мих. Зюбрак; секретар - О.Бендас; число членів 110; за минувший піврік було 8 засідань, 5 дебат, 5 відчитів; устроїв Свято Книжки; вислав протест проти погромів у Львові; видавав журнал "Каменярі".

2. Кружок ім. А.Коцка в Едмонтоні.
Голова - В. Мойсей; секретар - Б.Зелений; число членів 70; за минувший піврік було 8 засідань, 2 дебаті, 4 відчити; що неділі улаштовував концерти та представлення в Народнім Домі, дохід з цього у висоті 100 вислано до Львова на фонд політичних вязнів; видавав свій журнал.

3. Кружок "Прометей" у Вінніпеґу.
Голова - В. Бачинський; секретар В.Волохатюк; число членів 35; відбув 7 засідань за минувший піврік, 2 дебаті, 4 відчити; час від часу улаштовував представлення та концерти в Соборі св. Софії; видавав свій журнал.

4. Кружок "Зоря" в Ріджайні.
Голова - М. Голубіцький; секретар - А.Олесько; число членів 16; відбув 2 дебаті, 2 відчити; заснував курс англійської мови для новоприбувших в Канаду українців; відсвяткував Свято Книжки.

5. Укр. Студ. Кружок в Шіго, Саск.
Голова - В. Федак; секретар - І.Хриптул; число членів 20; улаштував і представлення, і концерт, і дебату й і відчит; засідання відбувалося що тижня; частину доходів, в сумі 58.60 дол., пожертвовано на місцевий Народний Дім.
6. Укр. Студ. Кружок в Канорі, Саск.
Голова - М.Свинарчук; цей кружок недавно вписався до Цен.
7. Укр. Студ. Кружок в Кемсек, Саск.
Голова - С.В.Ґорчинський; секретар - М.Остапович; відбув 2 засідань, 7 та 14 грудня.
8. Укр. Студ. Кружок в Мус Джо та
9. Укр. Студ. Кружок в Йорктоні ще не подали звіту.

СКЛАД ЗАРЯДУ ЦЕНТРАЛІ УКРАЇНСЬКИХ СТУДЕНТІВ КАНАДИ:
Голова - Мих. Зюбрак; секретар - О.Бендас; доповняючий заряд становлять голови всіх членів-кружків.

::::::::::::::::

ЮРКО КІНДРАЧУК, молодший.

С П О М И Н

Ще й сонечко не сходило, як тато будили мене до подорожі:
- Вставай, Юрку, і збирайся! Поїдеш нині до бурси. Уважай, щоби чесно поводився! Так були Михайло й Ганнуся, і люде з них тепер. І ти роби так, щоби колись не жалував за молодими літами, бо знай, що чого навчишся, того ні вогонь не спалить ні вода не забере.

Встав я, убрався й вийшов на двір. Саме тоді викотилося зза ліса сонце й кинуло своє перше золоте проміння на моє чоло, цілуючи його прощально. Я постояв, налюбувався, холодним осіннім ранком і пішов назад до хати.

В кімнаті мене огорнув невиносимий смуток. Навкруги так тихо, що аж в усі дзвенить, тільки ледві чути тикання годинника і леґесенький віддих моїх сплячих сестричок. Поглянув я на портрет своєї матусі, що тому чотири роки, як заснула вічним сном, і по моїм ще оспалім лиці покотилися гарячі сльоз , з жалю розривалося серце, але якась невідома сила брала над мною верх. В мені посресла нова сила. Я рішуче постановив їхати до Українського Інституту в Саскатуні. І на ці мої думки, здається, і ненька моя потакнула головою. Я підійшов до сестер і поцілував їх сплячі очі. Ще раз з порога поглянув на портрет мами і просив її благословлення у далеку дорогу. Звідсіля пішов до кухні. І тут повіяло на мене зі всіх стін смутком і холодом.

Гукнули Батько:
- Ходи-но, Юрку, скорше, бо я вже давно чекаю на тебе.

Я вийшов на двір. Тут уже чекав на мене візок і ожидаючі коні. Пакунки були вже на візку. Ми сіли на візок і коні рушили в дорогу. Чим дальше відїздили, тим більший мене огортав смуток. На

Їхали досить довго. Деревах і пожовклім листю промінів до сонця мороз. Сюди нераз я ходив по корови літньою порою, співав пісень і любувався красою природи. Пригадав собі, як то тяжко приходилось вчитися в початках, заким я зрозумів вагу науки, як потім проявилася в мене велика охота до читання і поволі зродилася неясна ціль моєї науки. І так за ходом моїх думок ми приїхали десь коло полудня до стації.

Не довго ждали. Скоренько в далечині задимілося і надгудів чорний, як ніч, потяг. Серце аж корчилося з жалю, коли я всідав до вагону. На своє щастя стрінувся тут з декотрими товаришами мого брата-учителя, і мені стало відрадніше. Зразу почав заглядати у вікно. Скоренько мигали поперед очима поля, молотарки, люде, і безмежі жовтіючі простори. Коли вже вкучилося дивитися у вікно, я почав читати "Мотрю". Ах, яка ж це гарна книжка! Що за прекрасні думки! І захотілось мені читати, читати, багато читати, коли приїду до Інституту.

В Інституті попав я у вир бурхливого студентського життя. І мене огорнула ще більша охота до науки та до підготовлення для будучої праці серед нашого народу. Заразом у мене зродилося бажання берегти честь і славу Інституту і працювати для нього по своїй змозі.

Ів. ДАНИЛЬЧУК

В АЛЬБОМ СТУДЕНТОВІ

Ти дрібний син великого народу, ти спадкоємець слави минулої, ти благовіститель великого дня воскресіння народу свого.

Ти сіль землі, котра все була, котра є, котра вічно буде котра є необхідна як воздух, як вода, як сонце.

Та чи знаєш ти, що від тебе сподіються праці, щирої, доброї, безвпинної?

Чи знаєш ти, що від тебе будуть сподіватися провідництва, в дні погідні й негоду?

Чи знаєш ти, що в нагороду часто дістанеш критику. насміх, гарчіння тих, котрих пасти-меш?

Так, знай це все, і , знаючи, ступай по скелях та безвістях. Збірай цвіти, і зілля, і бадилля. Бадиллям пічнеш огонь на жертвеннику народа свого; зілля очистить тебе від немочей буденних, а квітами заквітчаєш жертву -- котрою ти станеш. 14/12/1928.

::::::::::::::::::

СОФІЯ МОРОЛЕНЧУК

ВЕСНА ЖИТТЯ

Дні за днями проминають,
Назад не вертають,
І з собою щастя й горе
В вічність забирають.

Росте цвітка, росте красна,
Росте-процвітає,
Та невдовзі мороз прийде
І цвіт постинає.

І ми цвітім та радіймо
Весною-красою,-
Будьмо ясним сонцем людям,
А цвітам росою.

Нім зима зморозить серце,
Цвітім рожі цвітом,
І втрім сльози Україні
Перед цілим світом.

ЕВА КУШДАЙ

С О Н

Над Землею напнули чорні крила ночі. Було вже пізно. Лише ще в одним-однісінькім віконечку блимало бліденьке світло. Блимало, ясніло, то неначе погасало, мовби боялося чогось.

За хвилину і це одиноке світло погасло. Відчинилися двері, і вийшла надвір чудова, мов сама русалка, дівчина. У своїм поведенні й вигляді була подібна до погаслого світла. Трошечки бліда й непевна в своїх рухах.

Надворі була хороша осіння ніч. Повівало прохолодою; На небі сяяли мільйони иерехтячих зір, а зза невеличкого ліска підморгував до них срібний місяць. Навкруги царила тишина і нашіптувала таємні казки. Тільки десь-не-десь, неначе з просоння, легесенько зашелестів листочок, то травичка защевеліла.

Легонько, наче лісова мавка, пішла ця дівчина понад берег срібно-блискучого озера. З глибин води гляділо на неї і друге небо з мерехкотячими зіроньками, і другий місяць несміло підсміхався до неї. Вона сіла на пуцкому коверці з травиці, і ще довго любувалася чарами природи. Хотіла напоїти свою душу красою осінньої ночи, нім мати-природа накине на все свій снігово-білий покрівець.

ЗОЛОТІ СЛОВА ФРАНКА

Я син народа,
Що вгору йде, хоч був запертий в льох,
Мій поклик: праця, щастя і свобода,
Я є мужик, пролог - не епілог.

::::::::::::::::::

НАСТУНЯ ТРОЯН

О С І Н Ь

Вгорі хмари, як та осінь,
Сиві, чорні та сумні,
А на полі стогне буря
І приносить сум мені.

Бачу сонце бліде в небі
Крізь навислих хмар вікно,
І сама себе питаю:
Чом сумує і воно?

А промені линуть з неба,
Мов несмілі мотилі,
І шепочуть: "Сумно й небі,
Бо спить листя на землі."

От така то баба-осінь:
Як не вітром зимним дме,
То надносить сірі хмари,
А за ними сум несе

ГАЛЬКА ДНІСТРОВА

ДОБРО РОБИТИ

По стежу циганкою ходила осінь і тихо присипляла всю Зелень.

Я йшла самітною стежинкою й думала про всячину.

На тій стежині я несподівано стрінула мале дівчатко, що йшло з веселим лицем, і несло в одній руці свічку, а в другій збанок з водою.

Я спинила його та запитала:

- Куди йдеш, дитинко, і чому несеш свічку та воду?

А дівчатко відповіло:

- Я хочу запалити небо свічкою, а водою затопити вогні пекельні.

Я усміхнулась і сказала:

- Дуронько мала, чи ти хочеш знищити пристановисько добрих, де вони дістають нагороду, і місце злих, де вони кару заслужену отримують?

- Так! - сказало дівчатко.

- Чому й для чого так? - я спитала, дивуючись.

Воно подивилось на мене своїми глибоко-синіми очима й відповіло:

- Я бажаю знищити небо й пекло, щоб люде вчились робити добро несподіючися нагороди ні страхаючись кари.

Дівчатко пішло, а я стояла й думала.

::::::::::::::::::::::::::::::::::

О.Івах

ДО БОЮ СТАНЬ!

Не будь билинкою у полі,
Ні пташкою сумних пісень,
А блискавицею, що творить
Із ночі день!
Голубкою знімись на небо,
На дно саме терпінь поглянь,-
І з тьмою злоби й безнаді
До бою стань!

::::::::::::

НАСТУНЯ ТРОЯН

ДЕ ВОНО КРИЄТЬСЯ

Повільною ходою ми віддалювалися від людських осель. Нам так приємно було стрічати чим раз менше заклопотаних людських лиць, і дивитися в спокійне лице природи.

Було над вечір. Червоне тонуче сонце ще раз спокійно поглянуло на нас і сховалося. Мов для звеличання цього святочного моменту, все кругом затихло якоюсь загадочною мовчанкою. Ми вийшли на гору, щоб з висоти подивляти ту чудову картину, на вид якої наші думки зливалися з почуванням радости в одну високу чародійну мельодію. Ми почували себе безмежно щасливими; ми забули, що належемо до тих гамірливих, запорошених, затурбованих людських осель. Наші єства злучилися в одну нерозривну цілість і разом взнеслись вгору до спокійних, мрійливих хмарок. І з тієї висоти ми гляділи на все, що було під нами.

Ми бачили тільки красу, ми відчували велику божественну радість життя. Однак, довго ми не могли впиватись тим почуванням.

Вічно невдоволений, вічно неспокійний ум розбив і цю плетінку спокою, задоволення, любови й краси, що звемо її щастям.

В моїй душі почали виринати сумніви. З початку вони виявлялися неясне, тільки як легонькі запити. По кількох хвилинах запити перейшли в само-аналізу, а опісля в сумнів - великий, руйнуючий всю цю велич і красу сумнівів.

Мені стало страшно перед власними думками. Доки я дивилась на світ поверховно, я любила його, я губилася й сама в нім, і почувала себе щасливою. Та коли я почала шукати в глибинах його, я не могла їх збагнути, а їх могутність викликала у мені якийсь неясний подив та страх.

Я звернулась із запитами до мого товариша о вияснення цих тайн. Він відповів мені.

- Життя є загадка для людей, тому що люде почали зловживати свій ум! Наш ум є тільки средством до цілі; ціль життя. Ум наш є одним з найважніших людських здібностей, які піддержують те життя.

Наш ум заступає силу льва, спритність леопарда, скорість серни, крила вірла. З удосконаленням тієї здібности, як надзвичайно успішнього оружжя, в боротьбі за існуваня, людина так поступила далеко, що в неї знайшлася вже забагато тієї енергії.

Щоб її якось використати, людина почала звертати її на більш "люксусові речі". З початку почала прикрашувати свої щоденні знаряди, з часом, однак, це його вже більше не задоволяло, і він почав шукати инших розривок.

І так почала розвиватися мова, віра, поезія, фільозофія, а вміру з тим суспільне життя та техніка. Можна би протягнути між тим, що було й тим, що є тепер. Та не в тім річ. Засвяточний момент цей, щоби збавляти його сухим викладом про розвиток людської культури.

Він вказав кругом себе рукою. Я аж здивувалася, яка переміна настала. Я не запримітила, що вже давно настав вечір, що місяць зайшов, що недалеко в кущах снував невидиму ткань любовних пісень соловейко. Мій друг сказав до мене: - "Бачиш, ця вся краса, це є справжнє життя. Воно не сплямлене нічим. В ньому ніхто не шукає розвязок, ніхто не питає; чого й нащо? Для цього всього існує тільки одно велике, могутнє завдання-життя.

І ти, коли бажаєш жити, покинь такі питання, покинь такі думки, покинь людей й найди себе, прадиву себе!

По цім ми замовкли, і мовчки постилися з гори додому.

::::::::::::

ТОВАРИСТВО

В теперішнім стані цивилізації одиниця без помочі загалу не може істнувати. Щоби зробити якібудь зміни в соціяльнім або політичнім житті, треба згуртовання таких одиниць, які вірять в потребу такої зміни. Такі одиниці організуються в товариство і при помочі товариства працюють для поширювання своїх думок.

Слово "товариство" пояснює само себе. Товариство складається з членів, товаришів одних думок і стремлінь.

Коли людина вступає в товариство, вона самовільно бере на себе певні обовязки супроти товариства. Хто вписується в товариство, то рівночасно дає до зрозуміння, що всі наложені на нього обовязки буде старатися як найліпше сповняти. Хто ж не має почуття обовязку й відвічальности, той не повинен вписуватися в товариство. Успіх всякого товариства саме залежить на сповнюванні наложених обовязків членами.

Цілі товариства можуть бути ріжні. Це залежить від роду товариства і від того, з яких членів воно складається. Обовязком кожного члена є добре обзнакомитися з ціллю свого товариства.

Ціль товариства є стала, але тактика ділання часто зміняється. По до цілі, то всі члени повинні бути згідні, бо в противнім разі скорше чи пізніше товариство розпадеться. В товаристві кожний член повинен заниматися такими справами, до яких він найбільше надається, бо коли співпраця розумно поділена, то товариство буде поступове й корисне. В часі дискусій кожний член повинен поводитися зовсім отверто й висказувати свої одобрення чи негодовання. Коли так будуть поступати всі члени кружка чи товариства, то кожний з них буде чутися справжнім членом і буде мати охоту до праці, і саме на цім полягає цілий секрет УСПІХУ.

/ Передрук в скороченні з журнала кружка "Прометей", підписаний М.Г. /

ГАНЯ ОРИЩАК

В НІЧ НОВОГО РОКУ

Над колискою нахилявся старенький сивобородий дідусь. Чоло його було пооране густими скибами-зморщками, руки і ноги дрожали, плечі дугою нагиналися, а уста його щось потихенько шепотіли. Сперся на свою палечку й ожидав великої хвилі свого життя.

У колисці лежало малесеньке дитятко. Його бліде личенько поволі румяніло й набірало живого виразу. Малесенькі усточка сложувались в усмішку радости. Було на порозі нового життя.

Дідусь благословив його своєю дрожачою рукою у далеку нову путь. Роздались перші удари дванацятої години. Ще в останнє поглянув старець на усміхненого свого малесенького наслідника і тихою ходою пішов у нічну темряву.

СТЕФАНЯ ВАВРИНЮК

У ТИХУ ЗИМОВУ НІЧКУ

Уся природа спочивала під білесеньким накривалом зими. У задумі стояли спокійно дерева й кирчики. Лиш колись-неколись, під подихом легосенького вітру, заколишеться несміло вітка й посипле на землю тисячою мерехтячих до місяця христаликів инею. Здавалося, що дерева здрігаються від подиху зачіпливого морозенька. Навкруги, неначе сторожі, стояли зелені сосни. Десь у верховіттях їх чути було глухий та протяжливий шум. Згадували, зітхаючи, спів літа.

Над сонливою природою царила темная ніченька. Усміхалася зимовим усміхом до срібно-рога місяця. Він жартував з нею. Поміж хмари грався у півжмурки. Але він ніде не міг заховатися, бо по одній стороні хмар була ніченька, а по другій зіроньки. Мов малесенькі діточки, просили зіроньки місяця, щоби розказав їм казочку, а ніч грізно-зависно супила свої чорні брови.

::::::::::::::

З ТВОРІВ ТЕПЕРІШНІХ ПИСЬМЕННИКІВ

I

Ми мчали дальше.

Вкінці найшли його. Лежав на порошистій дорозі під деревом. Його молоде обличчя з ямочками на лицях і на підборідку все ще усміхалося. Його серце було прошите кулею. Ми всі підбігли до нього. Айша була при ньому перша. Вона піднесла йому голову як дитині і закликала:

"Рефкі-бею! Рефкі-бею!"

Розіпнула йому блюзу.

Я ніколи не забуду тієї хвилини!

Він не мав під блюзою сорочки! Його штани були підперезані вовняним шалем, якого кінці були цілком пошарпані. Дивно світилося його біле струнке тіло з чорною смертельною раною на лівім боці.

Ахмет Рефкі на порошній дорозі, простягнений під одиноким деревом, мертва голова в руках Айші, червона рана мов розквітлий тульпан на білих, голих грудях. І котра турецька дівчина була би байдужою у відношенні до того гарного хлопця, що мусів скласти за свободу своє життя на порошній дорозі, навіть коли він не мав на собі сорочки?

/ Халіда Едіб: "У Вогні"/

II

У бою кріпко стій,
В побіду твердо вір,
Іди на перебій,
Як бистра струя з гір!

Судьба залізо, ти
І молот і коваль.
В залізо бий, гати,
Щоби зробилась сталь!

/ Богдан Лепкий /

III

Кохання - це не мускули. Щоби кохати, треба душевної, а не тільки тілесної гармонії. М. І.

IУ

По довгім часі важкого отупіння Сатана підняв голову і глянув далеко перед себе. Крізь пекельний огонь і дим розгорнувся перед ним виразно світ на землі. Перший раз у своїм вічнім пануванні цар пекла побачив ось яке явище: вся земля була окружена ярким, кріваво-червоним огнем, який велитанськими стовпами так і бухав під саме небо і вдаряв могутніми хвилями об стіни пекла. Здавалося, що цей несамовитий пожар спалить не тільки цілий світ, але також оберне в попіл саме пекло. Це був огонь світової війни. До вух Сатани доходив гук гармат, скрегіт зубів, крик розховстаних світових пристрастей і плач та зойкіт дітей, жінок і старців; все те зливалося в один звук, наче якийсь таємно-жахливий стогін о півночі на цвинтарі: проклін життю.

І нагло мелькнула через Сатанову голову думка, що зморозила йому кров, яка була до тепер усе огненно-гаряча.

"Де пекло?" - запитав він себе, "чи тут у мене, чи там - на світі?"

Запитав і здрігнувся. Осип Турянський: "Дума Пралісу"

У

Я сотворив собі свій світ.

Праворуч мене синє поле й чорні скиби, і білий плуг, і пісня, і піт солоний.

Ліворуч чорна машина, що з червоного рота прокльоном стогне.

А в серці моїм мій світ, шовком тканий, сріблом білим мережаний і перлами обкинений. Василь Стефаник: "Моє Слово"

::::::::::::::::::::

МИХАЙЛО ШЕМЕЛЮК

ЛЮДСЬКИЙ УМ

Людський ум - це є здібність людини уживати силу свого окруження так, щоби вона вийшла на її власний добробит. Ум складається з памяти й досвіду. Хто має добру память і може скоро орієнтуватися серед свого окруження, того, звичайно, уважають за розумного.

А що ж таке память? Чи це щось властиве лише людині, чи є ще й инші сотворіння, що її мають? Наукові досліди доказують, що память не находиться виключно лише в посіданні людини. Але що ж таке память? Людина думає мозком. Мозок складається з клітинок, які мають в собі матерію відмінну від других частей тіла. І оця відмінна матерія має в собі тую якість, що може зберігати всі спостереження та переживання.

Мозкову силу запамятувати можна порівняти до одного рода насінної оливи, яка має силу зберігати в собі на довгий час світло. Коли цю оливу поставимо під лучі сонця на яких десять годин, а відтак скриємо в темнім місці, то вона буде видавати з себе світло через довший час. Коли ми цю пробу повторимо ще раз, то олива буде видавати світло в темноті ще довше. А за третім разом вистарчить подержати її на світлі лише пару годин, щоби світила в темноті через кільканадцять годин.

Цей примір з оливою можна анальоґічно прирівняти до людської памяти. Коли ми почуємо якусь нову науку раз, то лише трохи запамятаємо, за другим разом більше, а за третім, можливо, і зовсім запамятаємо.

Повищий примір з оливою це один з многих доказів, що мозкова матерія і деякі ростини мають в собі ту спільну прикмету, що на довший час задержують у собі свої переживання. І оця прикмета людського мозку заставляє вчених роздумувати, чи людина живе й думає механічно, чи думання й память мають в собі ще й инші прикмети. Деякі вчені пробують доказати, що ум - це лише хемічно-фізичний процес. Однак більшість вчених наводять [illegible] умових з'явищ та прояв, що покищо пояснити їх хемічно-фізично є неможливо. Як бачимо, то вчені поділені на два табори. Одні доказують, що світ це кольосальна машина, а другі, що світ до певної міри є й машиною, але цею машиною кермує якась вища сила.

ОЛЕКСА ЧАРНЕЦЬКИЙ

КУЛЬТУРНІ ЗДОБУТКИ НАШІ В КАНАДІ

Дійсна культурна праця українців в Канаді почалася з приїздом з Европи теперішніх наших народних працівників. Душу українського народу і його потреби вони зрозуміли ще в старім краю, отже могли сейчас приступити до культурної праці й в Канаді між своїм народом.

Найбільшою їхньою заслугою є заснування українських інститутів в Канаді. За основу цих інститутів вони поставили самопоміч. І згідно з цим Українські Інститути куплено й збудовано лише за українські гроші. І лише такі інститути є для нас корисні, бо лише вони можуть дати нашій молодіжи здорове морально-інтелектуальне виховання. На основників і на Інститути посипалося багато болота й каміння, але не подолали їх, бо це був твір чесних замірів і рук.

До тепер праця Українського Інституту ім.П.Могили і його філій увінчалася великими здобутками. Що ми маємо тепер цілі сотки народних працівників, це до великої міри заслуга наших інститутів.

І те, що з нами тепер числяться і инші народности та уважають нас гідними стояти при культурній праці на рівні з ними - це також заслуга наших Українських Інститутів.

/ З браку місця стаття скорочена. Ред./

::::::::::::::::::

ТРОХИ СМІХУ Й ТРОХИ ПРАВДИ

ТЕЛЕГРАМИ БЕЗ ШНУРКА З ВІННІПЕГУ:

ЩО КОМУ БРАКУЄ

Вачинському жаб.
Хрипливому - "шапт мофлера.
Крипякевичеві стар. - масла.
Черевикові - "гейр корлерс".
Веньгерові - костей.
Ректорові - креди й рукавиць.
Дівчатам - мікрофону.
Крипякевичеві мол. - центів на хліб.
Маркозі - якусь два "кейси".
Водохатькові - "джему".
Власюк - троєтунної гітари.
Топоровському - буряків.
Маринюк - "нотиньг".
Ничик - "черевика".
Карнець - "щодня співати дует з Ков- им.

РЕФОРМАТОР

Бурак: Або відчепіть від "пантрі" колодку, або заслоніть чим двері, бо бурсачня собі очи зриває тай окуляри мусить купувати...

РАДІОСОНИ З ЕДМОНТОНУ

НАУКОВА ЕКСПЕДИЦІЇ

На днях ми довідалися з урядових джерел, що едмонтонський Мойсей організує дослідчо-наукову експедицію до Аляски. Ціль експедиції є довідатися, чи томашни атмосфера не вилічує хворих на серце. Експедиція відбудеться при кінці квітня на літаку виробу Зварич і Спілка. Пільотом буде тов. Зелений, лікарем-дослідником тов. Войкович, а пацієнтами, які жертвують собою ради наукових дослідів, будуть товариші Чарнецький і Кожушко. Сподіємося, що наші герої своїми дослідами врятують від загибелі передчасної мільони людей.

БРАК РОМАНТИЗМУ

Доносить нам тов. Чарнецький, що найбільшою хибою едмонтонського Інституту є те, що заблизько коло народного дому. "Біда, тільки в одну сторону йду з дівчиною, а в другу шушу самотою манджати... І так моя радість у смутку потопає."

САСКАТУНСЬКІ КАБЛЕГРАМИ

ОРИГІНАЛЬНИЙ ДУЕТ - Гнатишин: Ох!
Бендас: Ах!

ВИСТАВА ХУДОБИ

Іван Райчиба: "Сей", Пескливець, чи ти нині йдеш подивитися на виставу худоби?
Пескливець: Нов, я це можу зробити і колибудь в своїй кімнаті.
Райчиба: Так? Ага, тоді, як дивишся в зеркало... ті.

НОВА ГРАМАТИКА

Гаук: Як відміняється слово "любити" в будучім часі?
Троян: Оженитися!